www.burmeseclassic.com

အခန်း – ၁၂

ကျွန်တော်နှင့် အေးဆွေ ပေါ်အုး...

၁၉၄၇–ခုနှစ် မန္တလေးမြို့ ၈၃လမ်း ဂုဏ်တန်ရပ်ကွက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ခိုတွေအလွန်များသည့် တိုက်ခန်း၌ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့် အတူနေစဉ် တနေ့သောအခါ ဆရာကြီး၏ စာအုပ်သေတ္တာ ဟောင်းကိုရှင်းရာ ဝတ္ထုနာမည်မတတ်ရသေးသည့် ဆရာကြီးလက်ရေးနှင့် ၁၆–မျက်နှာခွဲခန့် ကော်ပီတခု တွေ့ပါသည်။ စာရွက်များဝါ၍ နူတ်ခမ်းသားများတွင် ပိုးလည်း ကိုက်ထားလေပြီ၊ စစ်ကြီးမဖြစ်မီကပင် ရေးထားဟန်တူပါ၏။

ယင်းစာမူကို ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဟာသဝတ္ထုတပုဒ်၏ အစဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ယင်းအစကိုပင် ကျွန်တော် ဆက်လက်စိတ်ကူးရင်း တညအိပ် တရေးနိုးတော့ ဝတ္ထုတပုဒ်ဖြစ်သွားပါသည်။

ဤစာမူကို ဆရာကြီးအားပြပြီး ဘာကြောင့်ဆက်မရေးသနည်းမေးကြည့်တော့ "ငါမရေးချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဘာမှန်းတောင် ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ဘူး"ပြောသည်၌ ကျွန်တော်က "ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ပေးပါ ဦးကြီး၊ ကျွန်တော်ဆက်ရေးချင်ပါတယ်"ဟု ဆရာကြီးကို တောင်းသောအခါ "ဖြစ်မယ်ဆိုယူပေါ့ကွာ"ဟု ပြောပါသည်။

ယင်းစာမူတွင် ဆရာကြီးရေးထားသည့် ခေါင်းဆောင်ဇာတ်ကောင်နှစ်ယောက်၏ နာမည် မှာ ဆရာက 'မောင်ထွန်းလင်း' တပည့်က 'အုပ်ပေါင်း'ဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတ်သွားကြည့်လျှင် ဆရာဖြစ်သူက အူတူတူ ကြောင်တောင်တောင်၊ လူအေးလူပျော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွင် 'ထွန်းလင်း'ဆိုတဲ့ နာမည်ကမာသည်၊ ထက်သည်၊ သူ့စရိုက်နှင့်မလိုက်ဟု တွေးမိပြီး ကျွန်တော့် နာမည် 'ဆွေ'တခုလဲပါအောင် 'အေးဆွေ'ဟုပြောင်းလိုက်၏။ အလားတူ 'အုပ်ပေါင်း'ဆိုသည့် နာမည်ကိုလည်း သဘောမကျသဖြင့်၊ ဉာဏ်ထက်သည့် လူအမည် စဉ်းစားရာ၊ အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးသတိရပြီး 'ပေါ်အုး'ဟု အ,နှစ်ချောင်းငင်နှင့် ရေးပညာရှိကြီးကို ခွဲခြား မှည့်ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။

(နောင် ဆရာကြီး၏ တသက်တာမှတ်တမ်းတွင် ဖတ်ရတော့ 'အုပ်ပေါင်း'က မြန်မာ နာမည်မဟုတ်၊ အင်မတန် ဘိန်းပြောင်းထိုးကောင်းသည့် တရုပ်ဆရာကြီး ဘူရိုန်းခဲ့စဉ်က သူ့လက်စွဲတပည့်လုပ်ခဲ့တာကိုး။)

ယင်းသို့ဖြင့် အေးဆွေ၊ ပေါ်အုး ပါဝင်သည့် 'သည်မောင်လက်သံ'ဝတ္ထုရှုမဝတွင်ပါလာပြီး တနေ့စကော့ဈေးတွင် ထိုစဉ်လူချင်း မကျွမ်းသေးသည့် ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်နှင့် တွေ့သောအခါတွင် (သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်ကသိပြီးသားပါ၊ သူကတော့ ဦးကျော်ပြောပြ၍ ကျွန်တော့်ကို သော်တာဆွေမှန်း သိလျှင်သိချင်း...)

"ဟော့ကောင် မင်း ဂျိဗ်စ် ကာရိုက်တာ ယူတာလွဲနေတယ်ကွာ"ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ပထမ၌ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပြီးမှ..

"ဘာလဲအမကြီးရဲ့ ဂျိဗ်စ်ဆိုတာ"

www.burmeseclassic.com

“ဝုဒ်ဟောက်စ်ရဲ့ `နနလနျ ဂျိဗ်စ်လေကွာ”

“ကြားဘူးပေါင်ဗျာ…အမကြီးရဲ့၊ ဝုဒ်ဟောက်စ်နဲ့ ဂျိဗ်စ်ဆိုတာဘာတွေလဲ”

(တကယ်ဘဲ ကျွန်တော်မှာ သူပြောတာတွေ သက်ရှိလားသက်မဲ့လားပင် မသိပါ။)

“ဟဲ့…မင်းရေးတဲ့ သည်မောင့်လက်သံဝတ္ထုဟာ အင်္ဂလိပ်ဟာသစာရေးဆရာကြီး ပီ-ဂျီ-ဝုဒ်ဟောက်စ် ဂျိဗ်စ်ကို မှီရေးတာမဟုတ်လား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထု ဖတ်နိုင်လောက်အောင်လဲ အင်္ဂလိပ်စာ ကောင်းကောင်း တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး”

စင်စစ် အမှန်ကိုပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်၌ ‘မှီရေးသည်’ဆိုသည်ကို နားမလည်သေးချေ။ စာရေးဆရာမှန်သမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ချည်း ရေးတာဘဲယူဆ၏။ ဆရာကြီး၏ စုံထောက်မောင်စံရှား ဝတ္ထုများကိုလည်း ဆရာကြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ရေးတာဘဲဟု အောက်မေ့ခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။

အမကြီးသည် ကျွန်တော့်အား စူးစမ်းသော မျက်လုံးနှင့်ကြည့်၍…

“မင်းတကယ်ပြောနေတာလား”

“အဟုတ်ပါ အမကြီးရာ…ကျွန်တော်က ဗမာလို ၁၀တန်းနဲ့ ဆရာဖြစ်အောင်ပြီးမှ အေ-ဘီ-စီ-ဒီက စသင်တာ။ နှစ်နှစ်လောက်နဲ့စစ်ကြီးဖြစ်လို့ ကိစ္စပြတ်သွားတာ”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့..ငါမင်းဝတ္ထုတွေ ဖတ်ကြည့်တော့မင်းကို ဘီအေလောက်အောက် မေ့ခဲ့တာ”

“မဟုတ်ရပါဗျာ၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့”ဆိုပြီး ကျွန်တော်က သည်မောင့်လက်သံဝတ္ထု ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းဆိက အစအနရခဲ့ပုံ ပြောပြတော့မှ သူသဘောပေါက် သွားလျက်၊ ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးရန် စိတ်ကူးပေါ်သွားဟန်ရှိသည်။

“ကဲ..ဒါဖြင့် ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့…”ဟု ခေါ်ပြီး သူ့ခင်ပွန်း ဦးခင်မောင်လတ်နှင့် ပီဂျီဝုဒ်ဟောက်စ်၏ ဝတ္ထုများကို လင်တလဲ မယားတလဲ တပုဒ်ပြီးတပုဒ် စာတက်ပေးကြပါတော့ သည်။ ပီ-ဂျီ-ဝုဒ်ဟောက်စ် စာအုပ်များကလည်း သူတို့အိမ်တွင် တပုံတပင်ကြီးရှိသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ပီ-ဂျီဝုဒ်ဟောက်စ် အရည်လည်သွားသောအခါ ကျွန်တော်၏ “သည် မောင့်လက်သံ”ဝတ္ထုမှာ့သသိ ၁သမညညေါ ဖြနလနျ ဆိုသည် ဝတ္ထုရှည်ကြီး၏ ပထမသုံးခန်းကို ဆရာကြီးက အစပျိုးထား ကြောင်းသိရပါသည်။ ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ထို့နောက် ပေါ်အူး၊ အေးဆွေ ဝတ္ထုတွေ ကျွန်တော်အများအပြားရေးနိုင်ခဲ့တာနဲ့ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာတွေ အတော်အတန်ဖတ်နိုင်လာတာဟာ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်နှင့် ဦးခင်မောင် လတ်တို့၏ ကျေးဇူးဟု၍ မှတ်တမ်းတင်လိုက်ပါသည်။

တခုတင်ပြချင်ပါသေးသည်။ နိုင်ငံခြားဟာသဝတ္ထုမှီးရေးရသည်မှာ အစအဆုံး သူ့ဟာ ချည်း အကုန်လုံးရသည်ကအလွန် နည်းပါသည်။ သူ့ဆီက တဝက်ခန့်၊ သုံးပုံတပုံခန့်၊ လေးပုံ

www.burmeseclassic.com

တပုံခန့်၊ အချို့ဆိုလျှင်ူညျစနမအေသေည ခေါ်မည်။ သူ့ဝတ္ထု သဘောအရိပ်အငွေ့မျှ ခံယူရရှိပါသည်။ ဤရသမျှကို ကိုယ်က ကိုယ့်မြန်မာနှင့် သင့်လျော်အောင် ကြံဖန်စပ်ဟပ်ဖြည့်စွက်ရပါသည်။ ပြောင်းသင့်သည်ကို ပြောင်းပစ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမကြီးနှင့် ကိုလတ်တို့က ပြောကြပါသည်။

“ဒီကောင် ဗမာလိုရေးလိုက်တော့ တမျိုးကောင်းသွားသကွ”ဟု။

ကျွန်တော်နှင့် ဝုဒ်ဟောက်စ်က အတော်ကိုနီးစပ်ပါသည်။ သူ့ဝတ္ထုဖတ်ပြီး လုံးဝမီးမရ သည်က အလွန်နည်းပါသည်။ တခါတရံမှာ ကျွန်တော်စာတက်နေရော၊ အဲသည်တုန်းအမကြီးနှင့် ကိုလတ်မှာ ကိစ္စတခုရှိ၍ငှင်း၊ ဧည့်သည်လာ၍ငှင်း၊ ဝတ္ထုတဝက်တပြက်နှင့်...“ကဲ ဒို့နက်ဖန်မှ ဆက်ကြမယ်ကွာ...”ဆိုလို့ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ဝတ္ထုအကြောင်း ကျွန်တော်ပြန်စဉ်းစား၊ မြန်မာလိုဖြစ်အောင် စိတ်ကူး၊ ဟော...မနက်ကျတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဇာတ်လမ်းဖြည့်စွက်ပြီး၍ ဝတ္ထုအပြည့်အစုံဖြစ်နေပြီ။ နောက်တနေ့ စာဆက်တက်ကြတော့ ကျွန်တော်ညကအဖြည့်စိတ်ကူးသည့် ကိုယ့်မြန်မာစာပရိသတ်အဖို့ သူ့မူရင်းထက်ကောင်းနေသည်များလည်းရှိပါ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်၏အေးဆွေ ပေါ်အူး ဝတ္ထုတိုင်းသည် ဝုဒ်ဟောက်စ်၏`နနလန္ဒ ဝတ္ထုများမှ မဟုတ်ပေ။ သူ့မူရင်းဇာတ်ကောင်တွေကို နြမ္မအမဏ္ဍသသျအနမ အတိုကောက်တွေဘဲ ရေးပါမယ်လေ။ နြမ္မအငန အေးဆွေ၊`နနလန္ဒ ပေါ်အူး၊ ဗကညအ ဗါအေ့ ဒေါ်ကြီးစိုး၊ သူတို့ကပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်တွေဘဲ။ ကျန်တဲ့ဇာတ်ရုံတွေက ငြူါသ တင်မောင်ကို ငြ်ပ အောင်ရွှေကြီး၊ ၂ငစစပ အောင်မြသွင်၊ (အလွမ်း စာရေးဆရာစမ်းစိမ့်သွင်) နြမ္မအငန ၏ညီဝမ်းကွဲ ႀကျအခေန ကို ခင်အောင်ဝင်း၊ ၂ငမ္ဍသိနမငခု ကို အရှူးကုဆရာဝန်ဒေါက်တာသိန်းဇံ စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဇာတ် ကောင်တွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားပေရာ၊ ဝုဒ်ဟောက်စ် ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး သူတို့အကြောင်း ရေးဖန်များလာတော့ သူတို့ရဲ့စရိုက်ကို ကျွန်တော်နိုင်နေကာ သူတို့သည် ကျွန်တော်၏ကိုယ်ပိုင် ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်လာလျက် ကျွန်တော်လိုရာကို ခိုင်းနိုင်ပေတော့သည်။

အခန်း ၁၀–က ဖော်ပြခဲ့သော ‘ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည်တိုင်အောင်’ဝတ္ထုကား အဘယ် လျှင် အင်္ဂလိပ်လို ဝတ္ထုဖြစ်နိုင်အံ့နည်း။ ဇာတ်သဘင်သည်ကို သူတို့နိုင်ငံများမှာ အနုပညာသည် ဟု အထွတ်အထိပ်က ထားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်မှာသာ ရေးခေတ် လူကြီးများက ဖက်ခွက်စားဟု နှိမ့်ချကြသည်မဟုတ်လား။

ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ရှေ့လဆက်ထွက်မည်။ ‘ဒေါ်ကြီးစိုးက မည်သို့ဖျက်မည်နည်း’ဟု ကြော်ငြာခဲ့ရာ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဒေါ်ကြီးစိုး ကိုယ်တိုင် တောင်ကြီးလိုက်လာ ဦးဘဆင်၊ မြသိန်းတင်၊ ခင်အောင်ဝင်းတို့ က,မည့်ဇာတ်ကိုသွားကြည့်၊ အလွန်သဘောကျ, နှစ်ခြိုက်ပြီး မောင်ဘဆင်နဲ့ မလုမြင့်ရော ခင်အောင်ဝင်းနဲ့ မြသိန်းတင်နဲ့ရော ဒေါ်ကြီးစိုးက သဘာတူသွား ရုံမက ဇာတ်တဖွဲ့လုံးကို မန္တလေးရုံသွင်းဘို့ ခေါ်သွား။

ဒီတော့ ကျွန်တော် (အေးဆွေ)မှာက တောင်ကြီးသူ စောစောမူနဲ့ ဘာကလိုတိုတို ဖြစ်နေတုန်း ဒေါ်ကြီးစိုးက “နင်ရှမ်းပြည်သူ ရှမ်းမတွေကို စိတ်မကူးနဲ့ စုန်းမဖြစ်နေလို့ ဒို့အမျိုး ထဲစုန်းရောက်နေဦးမယ်”ဆိုပြီး အတင်းမပြန်ချင် မနေရခေါ်၊ ကျွန်တော်မောင်အေးဆွေလေး

www.burmeseclassic.com

အလွမ်းပေါ့ခင်ဗျာ။

(အဲဒီဝတ္ထု အဆက်ဖတ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ မောင်ဇော်လင်းရေ…အတိုချုပ်က အဲဒါပါဘဲကွာ၊ ခုတော့ အဲဒါမျိုးမရေးချင်တော့ဘူး၊ ငါ့မှာလဲ ရည်းစားတွေ မရှိတော့ဘူးကွ၊ ငါ့အသက်ကလဲ ၅၀-ကျော်ပြီကွ။ အဲသည် ရည်းစားဟောင်းကို အခုစာထဲမှာ တယောက်ပြီး တယောက်ရေးဖြစ် ဟောင်း အတိုင်း ပြန်တွေ့နေတာဘဲကွ၊ အရသာတော့ရှိသား၊ အိပ်မက်သလိုဘဲ)

ကျွန်တော် ဤ'ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည်တိုင်အောင်' ဝတ္ထုရေးစဉ်က တောင်ကြီးမြို့ကို မရောက်ဖူးသေးချေ။ မေနှင့်စာချင်း ရည်းစားဖြစ်ရုံသာ ရှိသေး၏။ ရှမ်းပြည်တောင်ကြီး ရာသီဥတု အကြောင်းကိုသူ့ဆီမှသိရသည်။ ဆောင်းရာသီဝယ် တနယ်တလာသော ဧည့်သည် သည် နေ့ခင်းပင် အလွန်အေး၍ အိပ်ရာထဲမှာ ကွေးချင်တိုင်း ကွေးမနေနှင့်၊ သွေးလေးပြီး ဖျားတတ်သည်။ ရေနွေးနဲ့ရေချိုးပါ၊ လမ်းလျှောက်ဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်ဇာတ်လိုက် အေးဆွေ လမ်းလျှောက်ရင်း ဖရစ်ဂျစ်ဒယ်သူ စောမူမူနှင့်တွေ့သည်ဟု ထိုစဉ်က မေကိုကျွန်တော် ညှုခဲ့သည်။ ဟော…ခုတော့ သနည်မနက်စျေးက သူမှာတာအကုန်မပါခဲ့ကောင်းလားဟု ဤစာ ကို ရေးနေသော ကျွန်တော့်အားဆူပူပြီး အရပ်ထဲက ဆိုင်မှာဝယ်ရန် အိမ်ကဖောင့်ဖောင့်နှင့် ထွက်သွားသည်။ ကောင်းပါဘူးဗျာ…ဘဝများ။ ယခင်စိတ်ကူးယဉ်တုန်းကတော့ သူရေးခဲ့တဲ့ ရည်းစားစာ အခန်း ၂-တုန်းက စာမြည်းဖော်ပြခဲ့တာ မိတ်ဆွေဖတ်ပြီးပြီနော်။ ကဲ…မုန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက် ဘယ်လောက်ကွာပါသလဲ ခင်ဗျာ။

သည်တော့ ကျွန်တော်က လက်ရှိဘဝကို မေ့ပြီး၊ အတိတ်တွေကိုဘဲ ပြန်တွေးတွေး ရေး နေတော့မယ်။ ကျွန်တော့်စာပွဲမှာ ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး စာရေးနေရတာဘဲ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ဒါဟာ စာရေးဆရာ ဖြစ်ရတဲ့ အရသာဘဲ။ ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့ ရည်းစားဟောင်း ပြန်တွေ့လိုက် မယ်။

ကဲ့လာလေရောလဟယ်။ ဟိုကောင်မလေး 'ပြန်လည်ဆုံတွေ့သည့်တိုင်အောင်' ဝတ္ထု ပဏာမက ဦးကျော်နဲ့ ပွဲထုတ်လိုက်တဲ့ တီဆိုတဲ့ မရွှေစာလေး၊ ဆိုတော့နအ သူ့နာမည်က 'သက်'တဲ့။

ကျွန်တော့်တွင် စာရေးဆရာဘဝ နုစဉ်က မေနှင့်ရသည်အထိ၊ ဘင်္ဂလားညီမများ၊ စာရည်းစားများ ရှိသည့်အနက်၊ အချို့သည် ဖော်ပြခဲ့သော 'လွင်'ကဲ့သို့ တကယ့်အသဲစွဲချစ်သူ များရှိသကဲ့သို့ အချို့မှုကား စာအားဖြင့် အပျော်ရည်းစား ခဏတဖြုတ် ထားသွားကြသည့် မိန်းကလေးများလည်း ကြုံရသေး၏။ သူတို့ကား 'ရည်းစားတထောင် လင်ကောင်တယောက်'ဆို သော မြာမျိုးဖြစ်ကုန်၏။

ယခု ဖော်ပြတော့မည့် 'သက်'ဆိုသည့် မိန်းကလေးကား ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်ရှာပါ သည်။ သို့သော်…သူနှင့်ကျွန်တော်သည် တကြိမ်မျှ လုပ်ကနဲ မြင်ဘူးလိုက်ရရုံမျှတပါး။ တခြား ဘာမှမတာလိုက်တော့သဖြင့် သူသည် ကျွန်တော်နှင့် တွဲလိုက်ရသော မင်းသမီးမဟုတ်၊ တပင်တိုင် အငြိမ့်သည်မလေး အဖြစ်နှင့်ဘဲ၊ နှစ်ပါးသွားပြီး ဇာတ်ကြီးကရမည့် မင်းသမီးကြီးများ ဖြစ်သော 'ခိုင်'နှင့် 'မေ'တို့ အရင်ရှေ့ပိုင်းက ပွဲထုတ်လိုက်ပါ၏။

သက်တို့အမျိုးသည် ဇေရ်ဘာရီများ ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

နှစ်ကိုယ်မကြင်ရပါတဲ့ မိုစလင်မလေး

ကြည့်ပါလားဗျာ။ သူကလေးအကြောင်း ရေးမယ်ဆိုဘဲ ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော်တမင်စီစဉ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အင်္ဂလိပ်လို ကံမကောင်းဘူး ခေါ်တဲ့အခန်း (၁၃)မှာ လာကျသည်။

ပြီး...စာရေးရမှာကလည်း ဒေါသနှင့်။

(က)

ကျွန်တော်သည် ဤအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း တွေးမိတိုင်း ကိုဝင်းစိန်နှင့် ကိုဝင်းမြင့်ကို ဓားနဲ့ခုတ်၍ နုတ်နုတ်စင်းပစ်ချင်တော့သည်။

ကြည့်ပါမိတ်ဆွေ၊ မွန်းမတိမ်းမီသာ သွားယူ၍ ရမည်ဖြစ်သော ရွှေစင်လေ့တစီးတိုက်ကို မွမ်းလွဲပိုင်းမှ သိရှိရသည့်နှယ် အောက်ပါစာကို ဝမ်းနည်းစွာ ဖတ်ရှုရပေတော့သည်။

သက်ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လှပါတယ်ဆိုတဲ့မောင်။

ပူးတွဲပါ မင်္ဂလာဖိတ်စာအတိုင်း ဆန်းကဖီးကို လာခဲ့ပါမောင်၊ သတို့သမီးက တော့ သက်ရဲ့မမဘဲ။ သက်က မမနဲ့ ဆင်တူမန္တလေး ကြိုးကြီးချိတ်ထမီ ရွှေဖလားရောင် ဝတ်ပြီး အပျိုရံလုပ်ရမယ်။ ခေါင်းမှာလဲ နီသောပန်းကလေးတပွင့်ကို ပန်ထားမယ်။

ကဲ..မောင့်ကို သက်က သိရအောင်တော့ ဒီလိုလုပ်လေ၊ မောင်က သက်မြင်ရ မယ့် နေရာမျိုးမှာ ထိုင်ပြီးတော့ မောင့်ဖောင်တိန်လေးကို ထုတ်ပြီး မောင့်ပါးကိုထောက် ထား၊ မကောင်းဘူးလားဟင်၊ ဒါပေမယ့်မသိမသာလေးဘဲ ပြုံးပြနော်၊ အနားမှာ ပါပါ ရှိနေမှာ။

လာခဲ့နော်ဆက်ဆက်၊ သက်မျှော်နေမယ်။ ဒါဟာ သက်နဲ့မောင် တွေ့ရမြင်ရဘို့ ပထမဦးဆုံး အခွင့်အရေးကောင်းကြီးဘဲ၊ သက်တော့ မောင့်တယောက်ကိုသာဘဲ မျှော် နေတော့မှာဘဲ။

မောင်ရဲ့...သက်

ဤစာကို ကျွန်တော်အချိန်မှီသာ ဖတ်ရပါက မည်မျှဝမ်းသာချိမ့်မည်နည်း။ ယခုတော့ နှောင်းလေပြီ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာမှာ နံနက် ၈နာရီမှ ၁၁နာရီအထိ ဆိုထားလေရာ ကျွန်တော်ဖတ်ရချိန်မှာ နာရီပြန်တချက်။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတွင် သူကလေးမျက်စိသည် ကျွန်တော့်ကို ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာပေမည်။ ဤအထဲတွင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖောင်တိန်ထုတ် ပါးထောက်တဲ့ကောင်နဲ့ တွေ့သွားရင်ဒုက္ခဟဲ့။ ကျွန်တော် ဤအထိပင် တွေးပူမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခြတ်ပုံများ သူ့ဆီရောက်နေပြီ။

စင်စစ် ဤစာသည် ယမန်နေ့ကပင် ရောက်နေပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မှာ ဤနေ့မှ စ၍ တရက်ခွဲလုံးလုံး ကလွင့်ကမောက် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဓားနဲ့ခုတ် နုတ်နုတ်စင်းပစ်ချင်သော ကိုဝင်းစိန်နှင့် ကိုဝင်းမြင့်တို့ကြောင့်တည်း။

ကိုဝင်းစိန်ကား...တင့်တယ်။ ဝင်းမြင့်ကား...တခါကသတင်းထောက် ဝင်းမြင့်ဟု နာမည်ရှိ ခဲ့သူ။

ယင်းအချိန်၌ တင့်တယ် အင်္ဂလန်မှပြန်ရောက်ခါစ၊ သတင်းစာကြီးတစောင် ရှုမဝ ဦးကျော်နှင့်

www.burmeseclassic.com

ထုတ်တော့မည် ဟူ၍၊ ဝင်းမြင့်ကို သတင်းထောက်ချုပ်ကြီး ခန့်တော့မည်ဟူ၍၊ သန်းဆွေနှင့် သော်တာဆွေက အယ်ဒီတာများ ဖြစ်ကြတော့မည်ဟူ၍၊ ဤဟူ၍ကြီးများနှင့် တကောင်နှင့်တကောင် အင်မတန် အချစ်နလန် ထနေကြသော ကာလ၊ ဝင်းမြင့်က ကားတစီး နှင့် တင့်တယ်အိမ်လာလိုက်၊ တင့်တယ်က ဝင်းမြင့်အိမ် လိုက်သွားလိုက်၊ ဒီတော့ သတင်းစာ အယ်ဒီတာ ဖြစ်တော့မယ့် သော်တာဆွေကလဲ ဒီနှစ်ကောင်ကြားက ကန့်လန့် ကန့်လန့်။

ဖော်ပြပါ ကျွန်တော့် ရည်းစားစာ ရောက်သည့်နေ့မှာ ကျွန်တော်သည် တင့်တယ်အိမ်မှ တဆင့် ဝင်းမြင့်အိမ် ရောက်နေသည်။ ထိုနေ့ညနေ ပြန်ဘို့ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့တဦးအိမ် တဦးရောက်၍မှ တညတာမျှ အိပ်မသွားပါက ဒင်းတို့ကိုမိုးကြိုးပစ်ခံရတော့မလောက် ဖြစ်နေရကား၊ ကျွန်တော်ပါ ကျိန်းစက်လိုက်ရပါတော့၏။ နောက်တနေ့ ရောက်တော့လည်း မနက်စာ ထမင်းတနပ်မှ စားမသွားဘူးဆိုပါက သူတို့မှာ တယောက် တယောက်အင်မတန် စိမ်းကားရက်စက်ရာ ကျတော့မည့် အပေါက်မျိုး ဖြစ်နေပြန်တော့ ကျွန်တော်၏ စာရောက်ရာဌာန နာနီအိမ် ကို ကျွန်တော်မွန်းလွဲမှ ပြန်ဆိုက်ရပါတော့သတည်း။ ထို့ကြောင့် ဒီနှစ်ကောင်ကို ဓားနှင့်ခုတ် နုတ်နုတ်စင်းပစ်ချင်သည်ဟု မေတ္တာပြုခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းပြီဖြစ်သော သူ့စာကလေးကို အထပ်ထပ် အခါခါဖတ်ကာသာ ရင်သပ်ရှုမောရတော့သည်။ စာပွဲအံဆွဲထဲ၌ ထည့်ထားသော သူ့ဓာတ်ပုံလေးကိုထုတ်ကာ တသ,သဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းတွေကို...

(ခ)

သူကလေး ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်စာလာစဉ်က ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေဖတ်၍ အလွန် သဘောကျကြောင်း၊ ကျွန်တော့်စာတွေ ဖတ်ရပါများတော့ လူမမြင် ဘူးဘဲလျက် စိတ်ကူးထဲမှာ အင်မတန်ရင်းနှီးနေ၍ ကျွန်တော့်ကို အကိုကြီးတယောက်လို ချစ်ခင်မိပါကြောင်း၊ ထို့အတူ သူ့ကိုလဲ ညီမလေးလို ချစ်စေလိုပါကြောင်း စာပြန်ပါရန်။

သူ၏ဒုတိယစာမှာ သူ့ကိုညီမလေးလို ချစ်မည်ဆို၍ အလွန်ဝမ်းသာကြောင်း၊ သို့သော် သူသည်အင်မတန် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးသူကလေးဖြစ်၍ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမြင်လျှင် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ချစ်နိုင်လိမ့်မည် မထင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုမူကား စာအရေးအသားကို ကြိုက်နှစ်သက်စွဲရှိ၍ ဘယ်လိုရုပ်မျိုးဘဲဖြစ်ဖြစ် သူက ရာသက်ပန် ချစ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖွဲ့ကာနွဲ့ကာ ရေးသားလာပြန်သည်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ညီမလေးလို ချစ်ရမည့်ဟာကို အကိုကြီး တယောက်ဟာ ဘယ်မှာ ရုပ်ရည် ခွဲခြားနေပါမည်နည်း။ အကယ်တိ ကိုယ့်ညီမလေးက သိပ်ပြီးအရုပ်ဆိုးလေ၊ အကိုကြီးအနေက ယောက်ဖမဲ့စွာ ရာသက်ပန်ပိုချစ်ရလေ ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော့်စာ (ရှည်ရှည် ရေးပြမနေလိုတော့ပါ။) ဘယ်အဓိပ္ပာယ် ရောက်သွားအောင် ဖွဲ့နွဲ့ရေးမည်ကို ကျွန်တော့်သောက်ကျင့် သိနေပြီဖြစ်သော မိတ်ဆွေခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော်က အဲသည်စာမျိုးတွေ ရေးရမည်ဆို မမောနိုင်၊ မပမ်းနိုင်။

ဒီတော့ သူ့ဆီက တတိယစာလာပုံက...

ဒါဖြင့် ကောင်းပြီအကိုကြီး၊ ညီမလေးဓာတ်ပုံကို နောက်စာတစောင်မှာ ပို့လိုက်မယ်” အကိုကြီးက သဘောတူတယ်ဆိုရင် အကိုကြီးဓာတ်ပုံကို အခုပြန်တဲ့စာမှာထည့်လိုက်ပါ။ ညီမလေးကတော့ ပြောစကားအတိုင်း အကိုကြီးကိုလေ မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း နူနူဝဲဝဲ ချစ်မှာဘဲ။ ဟင်း..အကိုကြီးကသာ “ဒီကောင်မလေး အရုပ်ဆိုးလှတယ်ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံကိုဆွဲဆုတ်၊ ဖနောင့်နဲ့ပေါက်ပစ်၊ နောက်ထပ်ညီမလေးထံ စာမပြန်ဘဲနေမှာ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်တော်” တဲ့။

ယင်းအချိန်၌ ကျွန်တော့်မှာ ဒါမျိုးလေးတွေ ပေးဘို့ဘဲ ခန့်ခန့်ကြီး (ခင်မကြီး) ဆီမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလှဆုံးရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေဒါဇင်နဲ့ရှိနေသည်။ အပ်လားလား၊ တကယ် တော့ ဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံချင်း ‘ချဲ့လင်း’လုပ်တာကိုးခင်ဗျာ။ သူဟာ အင်မတန် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်ပါတယ်ဆိုပြီး ရောက်လာတဲ့ဓာတ်ပုံတွေက နှစ်ပုံတောင် မှာဘဲ တော်တော်လဲ ချောပါ လှပါတယ်ဗျာ။ ကုလား ကပြားမလေးဆိုတော့ ဓာတ်ပုံလဲ အလွန်စား။ ဆာရီဝတ်နဲ့ ကိုယ်တပိုင်းပုံတပုံ၊ မြန်မာလို တကိုယ်လုံးတပုံ၊ (အဲသည် တုန်းကရေကျော်ပိုင်းက ဓာတ်ပုံဆိုင် တဆိုင်မှာ ဓာတ်ပုံကြော်ငြာ ရှိုးကေ့စ်ထဲမှာ သူ့ပုံ ၁၂-လက်မပုံကြီး တွေ့ရသည်။)

သူကျွန်တော့်ဆီ ပို့လိုက်တဲ့ပုံတွေ သာခုပြကြည့်တော့ ငတိလက်ဖျားခါလို့...

“ဟာ...လှလိုက်တာကွာ၊ ကုလားရုပ်ရှင် မင်းသမီး ကျနေတာဘဲ”တဲ့။

ကဲ..ဒီလောက် ချောတဲ့လှတဲ့မိန်းကလေး မုတ်ဆိပ်လာပျားစွဲတော့ ဒီအချိန်မှာ အချစ်ရူး ထနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာဘယ်မှာ လက်နှေးလိမ့်မလဲဗျာ။ နောက်တလ အတွင်းမှာဘဲ အကိုကြီး ရေ..ညီမလေးရေ..ကနေပြီး ‘မောင်ရေ ‘သက်ရေ’ ‘ချစ်ကေ’ဖြစ်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။

သူပထမကျွန်တော်နဲ့ စာချင်းမိတ်ဆက်စဉ်က ပုဇွန်တောင်အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း တခုမှာ ၈- တန်း။ နောက်တော့ တယ်မကြာလှဘူး။ သူက လူလှသလောက် ဝသလောက် (တိုက်ဖွိုက်ရောဂါဖြစ်ဖူးတယ်ဆိုလား)ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ကျောင်းထွက်ပြီး အိမ်မှာအနား နေရတော့ ကျွန်တော့်ဆီကစာ သူ့ဆီရောက်ဖို့တောင် မလွယ်တော့ဘူး။ အဆင်သင့်မှ တခြား လိပ်စာနဲ့ ကြိုကြားကြိုကြား ရေးရတယ်။ သူကသာ ကျွန်တော့်ဆီကို မှန်မှန်စာရေးတယ်။

အဲသည်အခြေရှိတုန်းမှာဘဲ ဖော်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း သူနှင့်ကျွန်တော် လူချင်းတွေ့ရမြင်ရဘို့ သူ့အမ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဖန်တီးခဲ့ကြတယ်။ သို့သော်လဲ ကြံတိုင်းမအောင် ဆောင်တိုင်း မမြောက်ဖဲ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲ စာအရောက်နောက်ကျတာနဲ့၊ သူ့ဆီက နောက်ထပ် စာတစောင် ရောက်လာတယ်။

ကဲ...ယင်းအချိန်ခက်ရပုံကား၊ ကျွန်တော်က သူ့ဆီ စာရေး၍မဖြစ်။ သူ့ကိုစကားပြောချင် လျှင် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါသောဝတ္ထုတွင် ကျွန်တော်သူ့ကိုဖြေ၍ ချော့လိုက်ရပါ တော့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကား ကျွန်တော်သိသိပ်စွာ အကွက်ဆင်လိုက်တာကို ဝတ္ထုဇာတ် ကြောင်းထဲ ဝင်နေ၍ သိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သူနှင့်ကျွန်တော်သာ ကောင်းစွာနားလည်ကြ၏။

ထိုကြောင့် သူ့ထံမှ ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက် အပြစ်မမြင် အချစ်ပင်တိုး၍ မြင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခုအကြိမ်မတွေ့ရသော်လည်း နောက်တကြိမ်တွေ့ရအောင် ကြိုးစားကြစို့-ဟူ

www.burmeseclassic.com

သော စာတစောင် ရောက်လာ၏။

သူ့ဖခင်မှာ ဖေရ်ဘာရီဖြစ်၍ ဤမှာဘက်တွင် (မြန်မာတွေနှင့် ဖြစ်မသွားအောင်) အလွန်ကျဉ်းကြပ်သည်။ နို့ပြီး သမီးထွေးလေးဖြစ်လို့လဲ တယောက်တည်းဘာမှ မလွတ်တဲ့။

ယင်းသို့ရှိသည့်အခိုက် ကျွန်တော်တို့အခြေ ပိုဆိုးချင်တော့ သူ့ဖခင်မှာ အလုပ်နှင့် မန္တလေးသို့ ပြောင်းသွားရလေ၏။

မောင်ရေ

သက်နဲ့မောင်တော့ ကြာလေဝေးလေဖြစ်ရပြီကော။ သမီးကို ရန်ကုန်က အဒေါ် အိမ်မှာ ထားခဲ့ပါလို့ ပါပါကို ပြောတာမရဘူးမောင်။ တခါက မောင့်စာကိုပါပါတွေ့သွား တယ် သိလား။ ဒီတော့ ပါပါ ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ။ သူက စုံထောက်ဘက်ကမဟုတ် လား။ သူ့တပည့်တယောက်ကို မောင့်အကြောင်းစုံစမ်းခိုင်းတော့၊ မောင့်မှာ မယားနဲ့ သားသမီး ၃ယောက်နဲ့တဲ့။ ဒီအကြောင်း ပါပါက သက်စိတ်ပျက်အောင်ပြောပြတော့ သက်က ပြန်မေးလိုက်တယ်။ "နို့နေပါအုံး ပါပါရယ် ပါပါမှာက အခုမယားက ဘယ်နှစ် ယောက်လဲ သားသမီးတွေက ဘယ်လောက်လဲ၊ သမီးဟာ ပါပါ မယားနံပတ် ဘယ်လောက်က မွေးတာလဲလို့" ပြန်မေးလိုက်တော့ ပါပါမျက်နှာကြီး နီသွားပြီး "ဟဲ့ဒါ က ဒို့ရဲ့ဘာသာအရဘဲ"တဲ့။

အလကားပါမောင်ရာ သက်တို့ဘာသာမှာက မယား၄–ယောက်အထိ ယူနိုင်ကြ တော့၊ မယားကြီးမယားငယ်တွေဆိုတာက မဆန်းပါဘူး။ မယားငယ်ဖြစ်ရတဲ့လူက ပိုကြိုက်သေး။ ဘာကြောင့်ဆို ယောကျ်ားတွေဟာ မယားကြီးထက် မယားငယ်ကို ပိုချစ် ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သက်ကကော မောင့်မယားငယ်ဖြစ်ဖို့အဆင်သင့်၊ အသက် လဲ ပြည့်နေပြီ။ မောင်ကသာ ကြိုးစားပေရော့..။ တခု ပြောချင်သေးတယ် မောင်။ မောင်မယားဘယ်နှစ်ယောက် ယူချင်သလဲ။ ယူချင်သလောက် ယူစမ်းပါမောင်။ ဒါပေ မယ့် သက်ဟာမောင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးမယားဖြစ်ရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ပါပါက မာမာ့ ကို ပြောတဲ့စကား ကြားနေရလို့ပါ။ ဘယ်လိုလဲဆို (မောင့်မယား အထွေးဆုံးလေးမို့ အချစ်ဆုံးလေးပါ)တဲ့ မောင်ရဲ့...။

ကဲ..အခု မန္တလေးရောက်တော့ မောင် သက်ဆီကို စာရေးနိုင်ဘို့ အကွက်ကို ရှာဦးမယ်နော်...။ မောင်လက်ရေးအသစ် သက်မဖတ်ရတာ ကြာပြီ။ အဟောင်းတွေဘဲ ပြန်ပြန်ဖတ်နေရတယ်။ ဒီအတွင်းမှာတော့ မောင်သက်ကိုချစ်ကြောင်း မောင့်ဝတ္တုတွေထဲ ကနေပြီး ချော့ပါ – မြှုပါမောင်။

ချစ်တဲ့သက်

ကဲ– သူ့စာဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘယ်လောက်အားရစရာ ကောင်းသလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒါမျိုးကြုံဘူးလား။ ကလေးစိတ်နဲ့ မိုက်ရူးရဲလေးထင်ရဲ့။ လူပျိုမှ၊ မယားရှိနေ တယ် ဆိုရင် 'ဟင်'ကနဲ လုပ်ချင်တဲ့ ဘိရ်မာ,မတွေ ဘာပြောချင်သလဲ..ဟဲဟဲ"

ဤစာစဉ်ကာလမှာ ကျွန်တော်သည် ကလိန်ကလက် စာတွေ မြူးမြူးကြွကြွ ရေးရန်၊ ဥာဏ်ထက်တုန်း လက်အသွက်ဆုံးဖြစ်လေရာ၊ ထိုအချိန်က ဝတ္တုများသည် ရိုးရိုး စာဖတ်ပရိသတ် အဖို့ ဟာသမျှဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ချစ်သူများအတွက်မူ သူတို့ ထိပေါက်သလောက်

www.burmeseclassic.com

ဝမ်းမြောက်ကြသော ရည်းစားစာများ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သူကလေးတယောက်ထဲ အတွက် ကျွန်တော်စပယ်ရှယ်ရေးခဲ့သည်မှာ 'ကိန်ရာသီ' (၁၉၅၃-ခု နိုဝင်ဘာ ရှုမဝ၊ အမှတ် ၇၈)နှင့် ခိုင်နှင့် တွဲ၍'ရည်းစားတဝမ်းကွဲ' (၁၉၅၄ခု၊ ဇန္နဝါရီလ ရှုမဝ၊ ၈၀)တို့ဖြစ်၏။

'ကိန်ရာသီ'မှာ (မိတ်ဆွေ ဖတ်ဖူးက သတိရပါလိမ့်မည်။) ကျွန်တော်က အောင်နက် ဦးကျော်က တုပ်ပွ၊ တင့်တယ်က မျောက်ညို ဟူ၍ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ ခွေးများဖြစ်သွား ကြကာ၊ နီမလေး မည်သော ခွေးမလေးနှင့် တော်သလင်းပွဲ ကျင်းပရာ၌ အောင်နက်က စွံသွား သည်လေ။

ဤဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော်ရည်းစားစာတပုဒ် ရေးလိုက်ကြောင်း အယ်ဒီတာကြီးများ သတိ ထားမိကြမည် မဟုတ်ပေ။ နီမလေးသည် မည်သူဖြစ်ကြောင်းကိုကား၊ ရွှေမန်းရောက် ကျွန်တော့် ရည်းစား 'သက်'က သိပေသည်။

'ရည်းစားတဝမ်းကွဲ'ကား နောက်ဆုံးတွင် ကိုယ့်ဇာတ်ပင် ကိုယ်မနိုင်သော ဇာတ်ရှုပ်ဖြစ် သည်။ ခိုင်၏ရည်းစား ကျွန်တော် (အေးလွင်)အား၊ ခိုင်က သူ့ကြည်ညိုသော စာရေးဆရာ သီရိထွဋ်ချာထံ အဆုံးအမခံယူရန် လွှတ်လိုက်ရာ သီရိထွဋ်ချာက မန္တလေးကနေ ထိပ်သီးအရာရှိ ကြီး တဦး၏ သမီး'နီလာ'၏ချစ်သူ ဖြစ်နေသည်။ ကောင်မလေး အဖေက စာရေးဆရာ ဖွတ်ကျား မို့ သဘောမတူ ဖြစ်နေရာ၌ ကျွန်တော် (အေးလွင်)က အူတူတူ စာရေးဆရာ သီရိထွဋ်ချာအား ကူညီရာမှ နီလာနှင့် ကျွန်တော် ဘာဂလိုတိုတိုဖြစ်သွား၍ 'ရည်းစား တဝမ်းကွဲ'တော်သွား၏။

ဒါကြောင့် ထိုစဉ်က သူ့ဆီကလာသော စာများထဲတွင်…

မောင်ရေ…သက်တော့ စာရေးဆရာရည်းစားလုပ်ရတာ မောင့်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ခွေးဖြစ် လိုက်၊ သူဌေးဖြစ်လိုက် ပါလားမောင်ရာ။ ဒီလိုနဲ့ဘဲ အဆုံးသတ်ရတော့မှာလား မောင်ရဲ့။ ကြံစမ်း ပါအုံး။

ထို့ကြောင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ရှုမဝ အမှတ် ၈၃-တွင်၊ 'ချစ်စ ချစ်စိတ်'ဟူသော ဝတ္ထု ကို ရေးကာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်နေ့မှာ မန္တလေးရောက်မည်၊ ဘယ်လမ်း၊ နံပတ် ဘယ်လောက်ရှိ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းအိမ်မှာ တည်းမည်ဟု ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် သူ့ကိုပြောလိုက်လေ၏။ ဤဝတ္ထု အဆုံးသတ်မှာ မောင်လာမည် သီတင်းကျွတ်ရဲ့ ဆီးကြိုလှဲ့လေး။

ယင်းအခိုက်အတန့်၌ အဆင်သင့်သည်မှာ ဆရာကြီးအိမ်ရှေ့က ဆေးတိုက်တွင် သူသည် ရက်ခြားတခါ ဆေးလာထိုးနေရကြောင်းစာရပြီး ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ရပေမည်။

မောင်ရေ…သက်တော့ ဆရာကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်ရင် မောင်နေသွားဘူးတဲ့ ဂေဟာရယ်လို့ ရင်ဖိုဖိုသွားပြီး၊ အိမ်ထဲလှမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ တခါတရံ ဆရာကြီး သို့မဟုတ် မောင့်ဒေါ်ကြီးစိုးဘဲ မြင်ရတယ်။ မောင့်ကိုများ တွေ့ရင် သက်ဘယ် လိုဖြစ်သွားမလဲမသိဘူး။ မောင်တခါတခေါက်လောက် လာရောက်ပြီး ကိုယ်ထင်ပြစမ်းပါ လား…မောင်ရယ်။

ဟုတ်၏။ မှန်၏။ ကျွန်တော်သည် တခါတည်းသူ့အား လုပ်ကနဲ ကိုယ်ထင်ပြသကဲ့သို့

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ဆရာကြီးအိမ် ကျွန်တော်ရောက်ပြီး နောက်တနေ့ညနေ အိမ်ရှေ့မှ ဒေါ်ကြီးစိုးက "ဟေ…မင်းဟာ ဒါလား၊ လာကြည့်စမ်း"ဆိုသည်နှင့် ရောက်စဆရာကြီးနှင့် စကားကောင်းနေသော ကျွန်တော့်မှာ ထိုင်ရာက ကပျာကရာ ထလာတော့ သူက ကားပေါ်လှမ်းအတက်၊ ကျွန်တော်က တိုက်ရှေ့အုတ်ခုံပေါ်မှာ မတ်တပ်အရပ်၊ လှပ်ကနဲသာ မျက်စိချင်းဆုံလိုက်ရတော့သည်။ သူ့ပါပါမောင်းသည့်ကားက ထွက်သွားပေပြီ။

သူသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်မြင်ချင်း သိသည်၊ ထို့ကြောင့် လင့်ရှိဗာကားပေါ်မှ လက် ကလေးသာ ထုတ်ပြ၍ ကျွန်တော့်ကို ဇော့ရမ်းပြသွားသည်။ ကျွန်တော်လွန်စွာ အားတက်သရော ဖြစ်သွား၏။

သို့သော်သူနှင့် ကျွန်တော်တွေ့ရမြင်ရခြင်းသည် ဤတကြိမ်သာပထမဦးဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း မစဉ်းစားမိခဲ့သေး။ သူသည် တရက်ခြားတခါ ဆေးလာထိုးသည်ဆိုတော့၊ ကျွန်တော်သည် ဤဆေးတိုက်က လူများနှင့် သွားရောက်မိတ်ဖွဲ့ကာ ထိုနေ့တွင် သူ့ကို မျှော်လေသည်။ သို့သော် ပေါ်မလာတော့။ ဆရာဝန်ကိုသာ သူတို့အိမ်သို့ဖုံးဆက်ခေါ်ကြောင်း သိရတော့၏။ ဘဇာကြောင့်နည်း။

အထူးစဉ်းစားစရာ မလိုပါ။ သူ့အဖေမှာ စုံထောက်ဌာနက အရာရှိကြီးဆိုတော့ ကျွန်တော့်လို နာမည်ရှိသောကောင်၊ သူ့မြို့ရောက်နေကြောင်း၊ တာဝန်ကျသူ တပည့်များက သတင်းပို့လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် နာမည်ရစာရေးဆရာများကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားကြ၏။

တယ်ပြီး မလွယ်သောကိစ္စပါတကား။

ရာဇဝတ်မှုခင်း၌ လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွင်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှအရာရောက်သောကောင်မဟုတ်။ သို့သော်သူ့အဖေအဖို့တွင်မူ ကျွန်တော်သည် အင်မတန်ကြောက်မယ်ဘွယ်ကောင်းသော လူဆိုးကြီးဖြစ်ပေသည်။ သည်အထဲ ကျွန်တော်က ဗမာ့လမ်းစဉ်သတင်းစာတွင် လက်ကမြင်းလိုက်သေး၏။ အယ်ဒီတာများကလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများဖြစ်၍ ကျွန်တော်ရေးသမျှထည့်ပေး၏။

မျှော်လင့်သူ

မြင်ရုံသာ မကြင်ရလေတော့

ရင်အုံမှာ တမင်ဆွသလိုပ

ယဉ်စစ သူ့မျက်နှာငယ်။

အော်…တနေ့ထူးမှာဖြင့်

တွေ့ဘူးတယ် ပျိုအလှကိုလ

မေ့ဘူးကွယ် ထိုခဏကိုဖြင့်

www.burmeseclassic.com

ကိုယ် တသသနေတော့တယ်။

ဘဝကံပါလာသမျှရယ်က

ခဏဖန် မကြာလှပေဘူး

စာသ,ရုံဖြင့် ချစ်ရေးကြွယ်

အဖြစ်ဆွေးဘွယ်ပ မောင့်သက်ထား။

ခရီးမလှပုံက

နီးရအောင် မဖန်သာဘူး

မန္တလာစံရာကျေးဆီက

မဟန်ပါ ပြန်ကာ ပြေးရလို့

ဝေးရလိမ့်လား။

သော်တာဆွေ

ဒီကဗျာ သတင်းစာထဲ ပါသွားတော့ သူ့ပါပါက ကျွန်တော့်ကို တော်တော် သနားသွား ဟန်တူပါရဲ့။ မြစ်ကြီးနား သူ့အလုပ်တာဝန်နဲ့သွားတာ သူ့သမီးပါခေါ်သွား တဲ့ အကြောင်း၊ သူတို့ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အဲသည်တုန်းက ရာဇဝတ်အုပ် နှင်းဦး ကပြောလို့သိရသဗျ။

(ဃ)

'နေသေးသပ ချုံထဲက၊ ချိုသွေးလို့ တမြမြ'ဆိုသလို၊ ကဲ…ဘယ်လောက်တောင်များ ရှောင်ကွင်းနိုင်မှာလဲကွာဟု ကျွန်တော်သည် ပူပြင်းသော မန္တလေးမှာမနေ၊ ဆရာကြီးနှင့် အတူ မေမြို့သို့လိုက်သွား၍ လားရှိုးလမ်းရှိ နဂါးဒေါ်ဦး၏ တိုက်မှာအေးဆေးစွာ စောင့်စားနေထိုင်၏။ သူကလေး ပြန်ရောက်လျှင် သတင်းပို့ရန်လည်း နှင်းဦးကို မှာကြားခဲ့၏။

နှစ်ပတ်မျှအကြာ၌ သူတို့ပြန်ရောက်ကြောင်း သိရ၍ ကျွန်တော်မန္တလေးသို့ ဆင်းခဲ့၏။

သူကလေးထံမှ ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးဘို့ မြှော်လင့်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်မန္တလေးတွင် ရှိနေ သေးကြောင်း သိသာရန်လည်း ဗမာ့လမ်းစဉ် သတင်းစာတွင် မကြာခဏဆောင်းပါး ကဗျာများ ရေးခဲ့၏။

သို့သော် သူ့ထံမှ စာဝေးလို့ နံ့ပြည်စုတ်မျှ မလာခဲ့။

စင်စစ်တော့ ဤမိန်းကလေးသည် သူ့ပါပါ၏ အစောင့်အရှောက်အောက်တွင် တပင် တိုင်နန်း ပြာသာဒ်၌ စံမြန်းသော မင်းသမီးလေးနှင့်တူ၍ ကျွန်တော်က ညဥ့်သန်းခေါင်ယံကာလ၊ ရထားပျံနှင့် သွားကာ ကြာခြည်ဆောင်ကို ဝင်နိုင်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

www.burmeseclassic.com

ယခုတော့ ကျွန်တော်က ရထားပျံ မတတ်နိုင်သဖြင့် ခြေနင်းယာဉ် ဆရာကြီး၏ ဘိုင်စကယ်ကိုစီးကာ မြို့ပြင်ဘက်ရှိ သူတို့အိမ်ခြံဝင်းကျယ်ကြီးရှေ့မှ အခေါက်ခေါက် အခါအခါ လမ်းသလားခဲ့သည်။ သို့တိုင်မှ သူ့ရွှေမျက်နှာတော်လေးကို မဖူးခဲ့ရ။

၃–လမျှကြာလတ်သော် ယခုကျွန်တော်နှင့် ပေါင်းဖော်နေသော ဇနီးလောင်းသည် တောင်ကြီးမြို့မှ ရန်ကုန်ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း စာရတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ဝတ္ထုများထဲတွင် တ'မေ'ထဲ 'မေ'ခဲ့သော သော်တာဆွေ၏ ပထမဦးဆုံး စာရည်းစား ပေတည်း။

'နဖူးစာ ရှာလည်'ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ဟိုဟာမကလေး ဒါလောက်တောင်ဟာ နေခဲ့ တာ့ကွာဟု စပျစ်သီး ချဉ်ကာမန္တလာမှ အမြန်ကလန်ဆောင့်ခဲ့တော့သည်။ သို့တိုင် ကျွန်တော် သည် ဝတ္ထုရားကျေပွန်စွာ အောက်ပါ ကဗျာကို ရေးၡပြန်မည့်နေ့ ပါအောင် ဗမာ့လမ်းစဉ် သတင်းစာမှာ ထည့်ခဲ့ပါသေး၏။

ခွင့်ဆက်ပါ၏။

မန္တလာသာတဲ့ ကျေးဆီက

အပြန်မှာ စာဖွဲ့ ရေးခဲ့မယ်ကွဲ့

ညာနွဲ့လေးရယ်တဲ့....သိစဖွယ်။

အစတုန်းကတော့

လှဖုန်း....လာပါဆိုလို့

မှာတာကို ပျို့မေ မေ့ပြီလာ့

စောင့်ရက်တွေ ကိုးဆယ်ပြည့်တောင်မှ

တွေ့ရအောင် သူမဖန်ဘူး

တမူဟန် စိတ်သော် ပြောင်းတယ်ထင့်

လှမျက်ချယ်...နွယ်နွယ်နှောင်းရယ်...

ခေါင်းရှောင်တော့တယ်။

ညာနွဲ့ပျို ပျော်တဲ့ စရိုက်ကယ်နဲ့

ချာတဲ့ကိုယ်...'ငသော်'မိုက်ကိုလ

လာခဲ့ဆို ကရော်လိုက်တာလာ့

မေးလိုက်ချင် သက်လှယ်ရယ်...

www.burmeseclassic.com

ဘယ့်နှယ်လဲ ညိုသွေး။

အခုများ

သူ့အား မမင်သာလို့

ကြင်ရှာသူ ပွေရတက်ကယ်နဲ့

မနေသာ ပြန်မည့်ရက်မှာဖြင့်

နောင့်သဇင် မောင့်ကြင်သက်ကို

ခွန်းဆက်ခဲ့သေး။

(အိုဗျ လိုချင်ရလှပါရက်ကယ်နဲ့

နှစ်ကိုယ်မကြင်ရပါတဲ့၊ မိုဆလင်မလေး

အပျိုစင်လှပဂေး

အော်....ဝေး...ဝေး....ဝေးသထက်ဝေး။)

သူကလေးထံမှ ကျွန်တော် အမြတ်ရလိုက်သည်ကတော့ ဤလေးချိုးငယ် နှစ်ပုဒ်ပါဘဲ။ ဒါကို ဘာကြောင့် အမြတ်ပေါ်သနည်း။ ဒီကဗျာတွေ ကျွန်တော်အလွတ်ရနေတော့ သတိရလို့ နှုတ်က ရွတ်လိုက်မိပြီဆိုရင်၊ ဤရှေးဖြစ်ဟောင်းတွေ ရှင်မြူးမိတော့ ဒီကဗျာ နှစ်ပုဒ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အားဆေးနှစ်ခွက်ပေါ့ စာရှုသူရယ်။

ကဲ နောက်ဆုံးအခန်းမှာဖြင့် မေနှင့်ကျွန်တော်မတွေ့မီ မိခိုင်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း ရေးရမယ်။ ဘာကြောင့်ဆို မေမလာမီ ၃–နှစ်လောက် ကတည်းက ခိုင်ဟာ ရန်ကုန်ရောက်နေ သည်။

လာမှာဆိုလို့ ငါ့ခမြာကြိုလို့

လားရှိုးမြို့

၁၆.၄.၅၁

အကိုဆွေ....အကိုဆွေရေ

ခိုင်လာခဲ့တော့မည်၊ ခိုင်လာဘို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ခိုင်တယောက်ထဲတော့မဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်နဲ့ တတန်းထဲကျောင်းသူ ခိုင်ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း၊ သူ့မှာတော့ ရန်ကုန်မှာဆိုလား၊ ပုဇွန်တောင် မှာဆိုလား၊ ဆွေမျိုးရှိတယ်တဲ့။ ခိုင်မာတော့ ဘက်မှာမှမရှိဘူး၊ အကိုဆွေတယောက်ထဲဘဲရှိတယ်။

နို့ပြီး ခိုင့်သူငယ်ချင်းကလဲ ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဆွေမျိုးဆီ သွားမှာမဟုတ်သေးဘူး၊ ခိုင်နဲ့အတူ အကိုဆွေ့အိမ်လိုက်နေမယ်၊ နောက်မှ သူ့ဆွေမျိုးဆီ သွားသင့်သွားမယ်။ အခိပ္ပာယ် ကတော့ ရှင်းရှင်းဘဲပြောထားပါမယ် အကိုဆွေရယ်။ ခိုင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အကိုဆွေ့ဆီမှာနေ ချင်တယ်၊

www.burmeseclassic.com

အဲဒါခိုင်တယောက်ထဲဘဲနေလို့ရမယ်၊ သူ့ဘို့မဖြစ်ဘူးဆိုရင် သူ့ဆွေမျိုးဆီသွားမှာဘဲ။

ခိုင်တို့ရည်ရွယ်ချက်က အကိုဆွေ့ဆီမှာ အမြဲတမ်းမှီခိုနေဘို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ်ကျောင်းကြဘို့ပါဘဲ။ သည်တော့ ဟဲ့ နင်တို့ ပညာက ဘယ်လောက်တတ်ကြလို့ လဲ မေးချင် မေးလိမ့်မယ်၊ မှန်တာ ရှင်းရှင်းနဲ့ဘွင်းဘွင်းပြောရရင် နှစ်ယောက်စလုံး ၉တန်းရှုံး ကြလို့ အကိုဆွေရေ့။ မိဘတွေက ဆူတယ်ပူတယ်၊ ဒါကြောင့်...ဒါကြောင့်။

တရင်တခါစာမှာ ဖွဲ့အုန်းချိန်ကျောင်းက မအူပင်လမ်းထဲမှာဘဲဆိုတော့ အကိုဆွေ့အိမ်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ မေးခဲ့တယ်၊ အကိုဆွေက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘဲပြောတော့ ခိုင်တို့ သိပ်ဝမ်းသာ သွားကြတာပေါ့၊ ဘာကြောင့်ဆို ခိုင်တို့ ရည်ရွယ်ချက်က ဖွဲ့အုန်းချိန်ကျောင်းမှာ လက်ရေးတိုလက်နှိပ်စက်သင်မယ်၊ ၆-လသင်ရင် အလုပ်ရစေမယ်လို့ ဖွဲ့အုန်းချိန် ကြော်ငြာကို တွေ့ထားတာကို အကိုဆွေရဲ့။

ဒီတော့ ဒီ၆-လလောက်ဘဲ ထမင်းကျွေးထားပါအကိုဆွေရာ၊ နောက် ခိုင်တို့အလုပ်ရ တော့ အကိုဆွေ့ကျေးဇူးတွေ ပြန်ဆပ်မှာပေါ့။

နောက်တခုရှိသေးတယ် အကိုဆွေ။ ခိုင်သူငယ်ချင်း မြင့်ဝေလှိုင်က သိပ်ချောတယ်။ ပြုံးမျှူသ သူက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ရရင်လဲ လုပ်မယ်တဲ့။ သူ့ဘော်ဒီက ၃၅၊ ၂၃၊ ၃၅ လက်မ။ ဟိုက်က ၅-ပေ ၃-လက်မ။ ဒီနှစ်မယ်ဘွဲ့ရတာ။

သူက အဲဒီကျန်းမာရေးနဲ့ ကိုယ်ကာယလှပမှုကို သိပ်ဝါသနာပါတာ။ ဒါကြောင့် ၉-တန်း ရှုံးတာ ၂-နှစ်။ သူ့အသက်က ခိုင့်ထက် ၂ နှစ်ကြီးတယ်။ ၁၈-နှစ်ရှိနေပြီ။ သူ့အဖေက ဗိုလ် ကပြားအစပ်လေ သေပြီ၊ အမေကတော့ရှမ်းမဘဲ၊ လှိုင်ဟာချောတော့ တော်တော်ကို ချောတယ်။ ဒါပေမယ့် အကိုဆွေ့ကိုတခု ပြောထားမယ် သူ့ကိုမကြိုက်နဲ့သိလား၊ သူက ရည်းစားထားဘူး တယ်၊ အဲဒီ သူ့ရည်းစားကလဲ ဖျားပြီးတော့သေသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူလဲစိတ်ညစ်လို့၊ ကဲ- ခိုင် တို့လာခဲ့မယ့်နေ့ကို သေသေချာချာပြောမယ်။ အခု ဒီစာရေးတဲ့နေ့က မေလ ၁၆-ရက်။ ၁၈-ရက်နေ့မှာ ခိုင်တို့လားရှိုးက မီးရထားနဲ့ထွက်ခဲ့မယ်။ အဲဒီညမန္တလေးဘူတာမှာ အိပ်ရမယ်။ ၁၉-ရက်နေ့ မန္တလေးမနက်ထွက်ရထားနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ရန်ကုန်ကို အဲဒီရထား ဘယ်အချိန် ရောက်မလဲ။ အကိုဆွေ ဘူတာမှာ မေးမြန်းပြီးတော့ လာကြိုနေပါ။

အခုခိုင်နဲ့ လှိုင်တို့ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံ ထည့်လိုက်တယ်။ ပိုပြီးသိသာအောင် ခိုင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းမှာဝတ်တဲ့ လုံချည်ပြာပြာ၊ အင်္ကျီကတော့ ဖြူဖြူဘဲ။ လက်တို။ ခေါင်းမှာ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ခွချပြီး၊ ဖဲကြိုးစည်း အနီတပွင့်စီ ထိုးထားမယ်။

အကိုဆွေကရော ဘယ်လိုဝတ်မလဲ။ စာပြန်ဘို့အချိန်မရဘူး။ ဒီလိုလုပ်လေ..အကိုဆွေ ခိုင့်ဆီပေးထားတဲ့ ပါးချိုင့်ကြီးခွက်ခွက်နဲ့ ပြုံးနေတယ်။ စတစ်ကော်လာနဲ့ အပေါ်အင်္ကျီအနက် ဝတ်ထားတယ်။ အဲဒီအင်္ကျီဝတ်ခဲ့ပါ။ နို့ပြီး ရင်ဘတ်မှာ ပန်းနီနီတပွင့် ထိုးပါ။ နို့ပြီးအကိုဆွေ့ ပါးချိုင့်ပေါ်အောင် ပြုံးပြပါ။

အောင်မယ် အကိုဆွေ့ အဲဒီဓာတ်ပုံ မြင်တော့လေ လှိုင်က ယူ့အကိုဆွေက ချစ်စရာကြီး ပါလားတဲ့။ ဒါကြောင့် အကိုဆွေသူ့မကြိုက်ဖို့ ကြိုပြီးသတိပေးထားတာ။ သူက ရည်းစားလဲ

ထားဘူးတယ်။ စိတ်လဲသိပ်ကောက်တတ်တာဘဲ။

တော်သေးပြီ..

အကိုဆွေ ဆက်ဆက်လာကြိုပါ။

ချစ်တဲ့ခိုင်

ကျွန်တော်မှာ ဒီစာဖတ်၊ သူတို့ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ရင်သပ်ရှုမောရတော့သပေါ့။ လှိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက တကယ်ချောပါလား။ ခိုင်ဟာ သူနဲ့ယှဉ်လိုက်တော့ ပုံကြမ်းလောင်းထားတာနဲ့ အချော ကိုင်ပြီးသား ယမင်းရုပ်လို ဖြစ်နေတော့သပေါ့။ အိုး…ချစ်စရာကိုး၊ မစ်စ်လားရှိုး…။

ခိုင်ဟာ အရုပ်ဆိုးသူတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှမ်းမနဲ့ပန်ချာပီစပ်။ နုထွားကြီး။ အသက်၁၆–နှစ် ဆိုတော့ ပျို့အင်္ဂါမပြည့်စုံသေးဘူး။

ဒါကြောင့် သူ့စာတွေမှာ ပြောင်းဝလာလာနားပေမယ့် ကျွန်တော်သူ့ကို ရည်းစားဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့သေးဘူး။

အခန်း ၄၊ (ခ)မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ သူ့စာတစောင်ကို ပြန်ကြည့်ပါလား။

အကိုဆွေ….အကိုဆွေ….အကိုဆွေ…..အကိုဆွေ…..

အမယ်လေးတော်…ခေါ်လိုက်ရတာ၊ အကိုဆွေဘာငေးငိုင်နေတာလဲ။ အကိုဆွေ့ ရည်းစားကို လွမ်းနေလို့လား၊ အကိုဆွေ့မှာရည်းစားရှိသလား၊ ရှိရင်ယောင်းမလောင်းကို ကြည့် ချင်တယ်ဆရာ။ ဓာတ်ပုံပို့လိုက်စမ်း၊

တကယ်ဘဲ…တကယ်ဘဲ ခိုင်သိချင်တယ်။ အကိုဆွေ့မှာ ရည်းစားရှိသလား၊ ရှိရင်ရှိတယ် ပြောနော် မညာရဘူး။

ဘာလဲ အကိုဆွေက ခိုင့်မှာကောလို့ မေးချင်သလား၊ မေးပါ ခိုင်ကတော့ ရှင်းရှင်းဖြေမှာ ဘဲ၊ မရှိရေးချမရှိ။ ခုလဲမရှိ၊ နောင်လဲမရှိ၊ ဘယ်တော့မှ ရှိမှာလဲမဟုတ်။ ခိုင်က ဒါမျိုးနားလဲ မလည်ဘူး၊ ဝါသနာလဲမပါဘူး၊ အမေကလဲ မကြိုက်ဘူး။

ဟွန်း…ခိုင့်ကို နောက်ပိုးတဲ့ အကောင်တွေ အများကြီးရှိတယ်သိလား။ ဒင်းတို့ ဂရုမစိုက် ပေါင်။

ဒါထက် အကိုဆွေရာ၊ ဟောဒီလားရှိုးမြို့မှာ နေရတာ ခိုင်ပြင်းတယ်ကွာ….အကိုဆွေတို့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရောက်ဘူးချင်တယ်။ ကဲ…ခိုင်လာရင်လေ အကိုဆွေ့အိမ်မှာ ခေါ်ထားမယ်လား၊ ထမင်း ကျွေးထားမယ်လား၊ ရုပ်ရှင်ပြမယ်လား၊ ပြောစမ်း ပြောစမ်း။

ကဲ…အဲသည်စာကို ကျွန်တော်လိုကောင် ဘယ်လိုပြန်လိုက်မလဲ မလိုပါဘူး၊ မိတ်ဆွေသိ ပြီးသားပါနော်။

အောင်မယ်လေး…တကယ်မလာဘူးလားလို့ဗျ၊ အခုတော့လာပြီဗျ၊ နှစ်ယောက်တောင်။ သူ့အဖော်ကလဲ ၃၅၊ ၂၃၊ ၃၅။ လက်မတဲ့။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်မှာ ငိုရခက်၊ ရီရခက်။ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ရင်ဆို့ရမှာလား၊ လက်ရှိအခြေအနေ က ယောက္ခမကို သားမယားတွက် ထမင်းလခ မှန်မှန်မပေးနိုင်လို့ သေခဲတဲ့ ဟာမကြီးနဲ့ တခြိမ်းခြိမ်း နောင်ကျိမ်နေရတာ။

ဟယ်...တတ်နိုင်ပါဘူး ပေါက်တဲ့နဖူးမထူးကပြီ၊ ကျွန်တော်မှာ ဘယ်လိုကိစ္စဘဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီ တတ်တဲ့ နာနီကိုဘဲ သူတို့ဓာတ်ပုံနဲ့စာကို ပြလိုက်ရတော့တယ်ခင်ဗျ။

နာနီက စာကို အစအဆုံး ဖတ်ပြီးတော့ ဝမ်းသာသလိုဘဲ ပြုံးလာတယ်ခင်ဗျ၊ နို့ပြီးသူတို့ ဓာတ်ပုံ ပြန်ကြည့်ပြီး...

"ချစ်စရာ လေးတွေဟဲ့"

ဟောဗျ...နာနီချစ်ပြန်ပြီ၊ သူ့မှာ မချစ်တာမရှိ၊ ကျွန်တော့်တချို့ မိန်းကလေးတွေ ဓာတ်ပုံဟာ မလှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်နာနီကတော့ 'ချစ်စရာလေးဘဲ'။

"ချစ်စရာလေးတွေတော့ ဟုတ်ပါပြီ နာနီရဲ့၊ ဒါတွေ ကျွန်တော် ဘယ်နယ်လုပ်ရပါ့မလဲ၊ မလာကြနဲ့ ဆိုရအောင်ကလဲ ဒီနေ့ ၁၈–ရက် သူတို့လားရှိုး မန္တလေးရထားနဲ့ ပါလာခဲ့ကြပြီ"

နာနီကတော့ အေးဆေးစွာပင်။

"မောင်ကြင်ဆွေ နက်ဖန်ဘူတာသွားကြိုပေါ့၊ နာနီအိမ်ခေါ်ခဲ့ပေါ့။ ရှော့ဟင်း တိုက်ပင်း မောင်အုန်းချိန်ဆီ သင်ချင်လဲ သင်ကြပစေပေါ့၊ တယောက်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ချင်တယ်ဆိုလဲ ဖြစ်နိုင်ပုံပေါ်ရင် မောင်ကြင်ဆွေ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဒါရိုက်တာရှိသားဘဲ"

ကဲ...နာနီနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုဘဲ၊ ဒီပြဿနာဟာ အေးအေးလေးရှင်းသွားပြီ။ ကျွန်တော်တော်တော် ဘဲ အူမြူးသွားသည်။ နာနီအိမ်မှာ နှစ်ထပ်တိုက် အောက်ထပ်ကစာသင်ခန်း၊ အပေါ်ထပ်တခြမ်းက မိန်းကလေးတွေ ဘော်ဒါဆောင်။

အခုလာမယ့် ကလေးမတွေ နာနီကဘဲ ထမင်းကျွေးတော့မည်။ လက်ရေးတိုလက်နှိပ်စက် သင်ဘို့တော့ ကျွန်တော်ကဘဲ ကိုအုန်းချိန်ကို ကျောင်းလခလျှော့ပါရန် ပြောပေးရတော့မည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၉ ရက်နေ့ညနေ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးအတွင်းဝယ် ပိုးအင်္ကျီအနက်ကလေး ဝတ်ထားသော ကျွန်တော်သည်....

မမြင် မကြင်ရသူ

ပန်းနီလွင်လွင် ရင်မှာထိုးပါလို့

လုမ်းကြည့်လျှင် မြင်သာနိုးပါငဲ့

ခင် လားရှိုးတို့ကိုတဲ့ မျှော်ရပြီ။

ဟော ရထားကြီး ဆိုက်ပါပေါ့

တံခါးအနီးတဝိုက်မှာ တွဲစဉ်ကြည့်ပါလို့

www.burmeseclassic.com

ပုလဲခင် နှစ်မိကို မျက်စေ့ရှာတော့

ခက်ပေ့ကွာ မတွေ့သေးပါလား

ဟော့ ရှေ့ပြေးကာ တဖန်လျှောက်ခဲ့လို့

တခေါက်ကယ် ပြန်ပေမယ့်

မဟာန်လေ လူသာမော

ဖောဆိုက်ရသည်။

'၃၅-၂၃-၃၅'ရေ့

ဆုံးတဲ့ရထားလဲ ဆုံးလို့သွားပါပေါ့

ပြုံးလို့များတွေ့မယ် ထင်ခဲ့သူဖြင့်

ရင်တဲ့ပူလို့ စိတ်မကြည်

မနိုပ်ပြီဘူးကွဲ့ အဖြစ်ဆန်း။

အော်…နောက်တနေ့ရယ်လို့

အောက်မေ့ကာ တခါကြိုလဲ

ကညာပျို မလာလို့ လွဲကြပေါ့

တကထဲမှ ခဲသမျှ အရာမထင်လို့

ထာဝစဉ် (ငါလျှင်)ဘဝင်မကျနိုင်ဘူး

မမြင် မကြင်ရသူရေ..

တွေးဆ မျှော်မှန်းပါလို့

အော်…ဝေးက ရော်ရမ်း..။ ။

တောက်-ငါ့ခြံထဲဝင် ငါ့နွားလို့ တွက်ထားတာ။ အရင်မူဆလင်မလေးတုန်းက မြင်ရုံသာ မကြင်ရ။ အခု ခင်လားရှိုးကျတော့ မြင်လဲမမြင်ရဘူး။ မကြင်လဲ မကြင်ရဘူး။ 'ဟဲ့-ရှုးများ ရှူးသလား ငသော်တာရယ်၊ နင့်ကို ဟိုက ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါတယ်ရယ်မဟုတ်၊ နင့်မလဲ ခတ်ပုံ မြင်ရတာနဲ့ အဖြစ်သဲလိုက်တာဟာ'

အို-ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လှတဲ့သူအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကဗျာဉာဏ်တော့ ထွက်တာဘဲ။ အခု လေးချိုးလေးတပုဒ်ရလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါဟာ အမြတ်ပဲ။

စာရှုသူများခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ ရှင်းပါပြီနော်။ တနေ့မလာ၊ နောက်တနေ့

www.burmeseclassic.com

ပါမလားလို့ နှစ်ရက်ဆက်ကြိုတယ်။ ဒီ '၃၅-၂၃-၃၅'ကိုတော့ ခုတင်ပုံမြင်ရတာနဲ့ ကျွန်တော် တော်တော်စွဲနေတယ်။

မိန်းကလေးတွေဆိုတော့ သွားရလာရ မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရက်ချိန်း ပြောင်းတဲ့စာ လာမလားမျှော်ခဲ့ပါတယ်။

ဟော…လာပါပြီဗျာ။

လားရှိုးမြို့

၁၉-၅-၅၁

အကိုဆွေ

ခိုင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဟိုကောင်မ သစ္စာဖောက်သွားတယ်လေ။ ၁၈-ရက်နေ့ ရထားပေါ်တက်ဖို့ ဟာ သူက ၁၇ ရက်နေ့ ညနေလင့်နောက်လိုက်သွားတယ်။

ဟယ်…ကျွန်တော်သူ့စာဆက်မဖတ်တော့ဘူး။ စာရွက်ကိုစာပွဲပေါ် ဖျတ်ကနဲ ချပစ်လိုက်တယ်။

တောက်….ကျွန်တော်မှာ ရည်းစားတွေ ဒီလောက်များခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖျားစူးစိ။ အဲသည် တုန်းက 'မယ်'တွေအဲဒီလောက်များတဲ့ ခေတ်မှာတောင် 'မယ်ဘွဲ့ရ'တယောက်မှ မစွံခဲ့ဘူး။ မယ်ဒဂုန် မေအေးတုန်းကလဲ စာကလေး တခါစီ အာနေး ဂျာနေး လုပ်ရသေးတယ်။ ကိုဆွေရာ…မလုပ်နဲ့ကွာ၊ မေအေးလဲ သိကြားသမီးမဟုတ်ဖူး။ ဒါပေမယ့် ဖေ့ဖေ့သမီးဖြစ်နေလို့ တော်တော့သပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့ ကိုဆွေနဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်ဆိုပြီး သူ့ဖေဖေ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ရေးပြလိုက်တော့၊ ဟိုက်..သူ့အဖေ များ ပြောပြရင် ဒုက္ခဟဲ့လို့ ကျွန်တော်ရှက်လဲရှက်သွားတယ်။ သူ့အဖေက ကျွန်တော့်အကြောင်း အစင်း သိကိုး။

ဟော…ခိုင်လာပြီဗျ

၁၅-ရက်၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၅၁

အကိုဆွေရေ…ဝါးလို့အော်လိုက်ရလိမ့်မယ်။ အခု ခိုင်ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဘယ်ကနေ စာရေးသလဲ သိလား…။ မပြောမပြီး မတီးမမြည် ပြောရတော့မည်။ ရန်ကုန်မြို့ ဆေးရုံကြီး၌ သူနာပြု ဆရာမများဂေဟာကပါခင်ဗျာ။

ခိုင်ဟာ ဒီလိုဝါးလိုက်ချင်လို့ ခိုင်သူနာပြုသင်တန်း [illegible]လျှောက် ထားတာ … အကိုဆွေ့ကို ကြိုပြောမထားတာ။ အခု…မနေ့က (၁၄-၆-၅၁)ဘဲရောက်တယ်။

အကိုဆွေ ဒီစာရ,ရခြင်းလာခဲ့နော်။ ၄ နာရီကျော်ရင် ခိုင်တို့အားတယ်။ အကိုဆွေနဲ့ တွေ့ရမှာ ခိုင်အားကြီးပျော်နေတယ်။ နို့ပြီး ရင်ထဲလဲ တထိတ်ထိတ်နေတယ်။ ဘာလို့လဲမသိဘူး..

ခိုင့်ဆီစာရေးရင် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်က-

[illegible]

www.burmeseclassic.com

ျသသာ ဩ ဇယ

ကြမျနဒျ သာန.

ဖွံ

ျညေါသည.

အင်း–ကျွန်တော်မြော်လင့်တဲ့ ယမင်းရုပ်ကိုတော့ တခြားလူအတင်းသုတ်သွားပြီ။ အခုဟာက ပန်းပုဆရာ အပြီးမသတ်သေးတဲ့ရုပ်ထု။ ကျွန်တော်တယ်ပြီး စိတ်မပါလှပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ နှစ်ရှည်လများ စာရေးပြီး မွေးထားခဲ့တာမဟုတ်လား။ တနေ့ တော့ ဒင်းကြီးလာ လှလာမှာဘဲလို့။ စာရှုသူများ တခုသတိပြုစေချင်ပါတယ်။ ညှက်တဲ့မိန်း ကလေးတွေဟာ ငယ်ငယ်နဲ့လှတတ်ပြီးတော့၊ ထွားတဲ့မိန်းကလေးတွေဟာ ကြီးမှကိုယ်လုံးကိုယ် ဖန် လှလာတတ်ပါတယ်။ အခု ခိုင်ကတော့ ပန်ချာပီနဲ့ရှမ်းမ စပ်တဲ့နထွားကြီး…

ကဲ…တွေ့ရသေးတာပေါ့လေ။

ညနေ ၄ နာရီ၌ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အနောက်ဖက်တန်း ၁၄၆ရှမဝ တိုက်ခန်းက ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် သူနာပြုဆရာမများ ဂေဟာသို့ တခါမျှမရောက်ဖူးသေးချေ။ ၁၉၄၉ခုနှစ် က သူများတွေ ဝိုင်းဘေး၍ ဆေးရုံ ၁၁ ရက် တက်ခဲ့ရပြီး၊ ဆရာမများနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သော်လည်း၊ 'နှာစ်တွေက ကိုယ်ကကျွေးရတာကများပြီး သူတို့ဆီကစားရတာ နည်းတယ်ဆိုသံကြားရတာနဲ့။ နို့ပြီး ကိုယ့်မှာလဲ ငွေကမဖောတာနဲ့ 'ကိုဆွေ ဆေးရုံကဆင်းရင်…ကျွန်မကိုရုပ်ရှင်ပြမလား…လို့ လမ်းခင်းပေးတာတောင် ကျွန်တော်ရှောင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဂေဟာ ဘယ်မှာဆိုတာ တောင် ကျွန်တော်မသိသေးဘူး။

ရင်ခွဲရုံဘက်က နေဝင်သွားလိုက်တာ ကြမျနဒျ သာန ဆိုတဲ့စာတွေ့မလားလို့။ အရှေ့ ကနေအနောက်၊ ဒိုးယိုပေါက်လျှောက်လိုက်ကြတာ လမ်းမတော်ဘက်က ပရိုက်ဗိတ်ဆေးရုံ သာရောက်ကရော မတွေ့။ ဒါနဲ့ လူတယောက်မေးတော့ နောက်ဖက်ပြန်သွားဘို့ညွှန်းပြီး "ဂျူတီ က ပြန်လာတဲ့ ဆရာမတွေနောက် လိုက်သွားပေါ့ဗျာ၊ လွယ်ပါတယ်"ဆိုလို့ ထမီနီနီနဲ့ ဆရာမ တယောက်နောက် လိုက်သွားလိုက်တာ။ ဆရာမတွေနေတဲ့ အိပ်ခန်းတွေရောက်ကရော။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ဆရာမက အခန်းနံပါတ် ၅ ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နံပါတ် ၉ ရှိရာ ဆက်သွားတယ်။ ရောက်လဲရောက်ရော တံခါးပေါက်ကလေးဟ,နေတာ အသာလက်နဲ့ဆွဲဖွင့်ပြီး..

"ဟော့..ခိုင်"လို့လဲ ခေါ်လိုက်ရော၊ ကျွန်တော့်နောက်က အလန့်တကြားအသံနှင့်…

"အမယ်လေး…အကိုဆွေ"ဆိုပြီး သူ့မျက်လုံးပြူးလို့။

ကျွန်တော်က သူ့ခါတ်ပုံဖြင့် မှတ်မိ၍…

"အေး..မင်း..ခိုင်မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေရတာလဲ"

"အကိုဆွေလုပ်ပုံကလဲ ကြည့်အုံးလေ..."

"ဟဲ့ ငါဘာလုပ်ရသေးလို့လဲ..."

"ခိုင့်အခန်းထဲ ဝင်တော့မလို့ မဟုတ်လား"

"အေးလေ...အခန်းနံပါတ် ၉ ဆိုလို့ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာလာရတာ"

"ဘုရား..ဘုရား ဒီလိုအဆောင်ထဲတောင် ရောက်အောင်မလာရဘူး"

"နို့..ဘယ်လိုလာရမှာတုန်း"

"ဟောဟို ဂိတ်ဝကနေပြီးတော့ ဒရဝမ်ကို ဘယ်အခန်းကဘယ်သူ့ခေါ်ပေးပါလို့ ပြောရ တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် စာလေးရေးပေးပေါ့..."

"အေး...ဟုတ်လား၊ ငါသိပါဘူးကွာ..၊ ဒါဖြင့် အခုဂိတ်ဝပြန်ပြီး ဒရဝမ်ကို ခေါ်ခိုင်းရအုံးမှာ လား..."

"အခုတော့ ဘယ်လိုတော့မလဲ အကိုဆွေရဲ့၊ နောက်ကိုပြောတာ၊ ကဲ..လာ..လာ ဧည့်ခန်း ကိုသွားမယ် ဒီနေရာမှာစစ်စတာမြင်ရင်တော့ ဒုက္ခဘဲ၊ ထုချေလွှာ အတောင်းခံရမှာဘဲ"

"အို မသိလို့ ဖြစ်ရတာဘဲကွာ၊ မင်းကလဲ မနေ့တနေ့ကမှ ရောက်ခါစ၊ ငါကလဲ ဒီလို နှာစ်ကွာတာထဲ ဆိုတာ တခါမှရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဖူး"ဟု ပြောရင်း သူတို့ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်ကြလေသည်။

အလဲ့-စုံတွဲတွေနည်းဘူးဟ။ တချို့ဘေးချင်းယှဉ်လို့၊ တချို့ဒူးချင်းထိ ပေါင်ချင်းကလိလို့၊ တယ်အားကျစရာကောင်း။

သို့သော်-ကျွန်တော့်ဘဂ်လား ညီမလေးကတော့ အဲသည်အချိန်မှာ မရှုရွှတ်သေးဘူးဗျာ။ သူ့ခါတ်ပုံထဲကထက်တောင် ပိန်လို့။ ရှည်တောက်တောက် ပေါက်စင်းစင်းလေး။ ကြက်သမား စကားနဲ့ပြောရင် 'ဇီလာမစေ့'သေးဘူးခေါ်တယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ကြက်မြီးကောင်ပေါက် တကောင်ဟာ ဘယ်လောက်ဖဲ ကြီးမားထွားကြိုင်းနေနေ၊ အချိုးအစား ပုံမကျသေးဘူးဆိုရင် 'ဇီလာမစေ့'သေးဘူးခေါ်တာဘဲ။ ဇီလာဆိုတာက ကြက်ရင်ဘတ်မှာ အဖီရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီအဖီက သူကြီးသင့်သလောက် ကြီးလာရတော့မှ ကြက်ဟာ ပုံပန်းကျပြီး ပြည့်စုံသောလုပခြင်း ကို ရောက်တယ်။ ဇီလာစေ့ပြီလို့ခေါ်တယ်။

ဒါကြောင့် ခိုင်ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ 'ဇီလာမစေ့'သေးဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောတာ ဘကအ လနမပ စမသာညျှေညေါ အလားအလာတော့ များစွာရှိတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ရှမ်းမနဲ့ ပန်ချာပီ စပ်တယ်ဆိုတော့ သူ့မျက်နှာက ကြည့်ရတာ တမျိုးလေးဘဲ။ နောင်ဇီလာစေ့လို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီးလှလာပြီဆိုရင် ထူးခြားသော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ဖြစ်လာမယ်လို့ ကျွန်တော်တွက်တယ်။

မှန်တယ်၊ ခိုင်ဟာ ပထမဦးပိုင်းက တလတခြား၊ တလတခြား၊ နောက် ဒုတိယပိုင်းမှာ နှစ်ပတ်တခြား နှစ်ပတ်တခြား လုလုလာလိုက်တာ ၁၉၅၁ခုနှစ်ကုန်တော့ သူ့အလုပြည့်စုံရောဗျို့။

www.burmeseclassic.com

ရောက်စက စာမေးပွဲမအောင်လို့ သူ့မိဘကလဲဆူထားတော့ စိတ်ကလဲညစ်နေတယ်။ လားရှိုးသူဆိုတော့ ခပ်ရိုးရိုးဘဲအဆင်အပြင်ကလဲ မတတ်သေးဘူး။

နောက် သူရန်ကုန်မှာ တဖြည်းဖြည်းကြာလာတော့ နာ့စ်ဘဝမှာလဲ ပျော်လာတယ်။ ရန်ကုန်သူတို့ရဲ့ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်မှုလဲ တတ်လာတယ်။ အသက်ကလဲ ၁၇ နှစ်ကျော်လာတော့ သူ့အလှရဲ့ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ပြီပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်ကိုလဲ တဖက်ကလှည့်ပြီး ချီးမွမ်းကြပါအုံး၊ ခိုင်အလှတက်လာပုံကို နှစ်ပိုင်းခွဲပြခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ပထမပိုင်းမှာဆိုရင် ခိုင်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်ပါတယ် ဘယ်သွားချင်ပါတယ်၊ ပူဆာမှ မလွဲသာလို့။ နောက် ဒုတိယပိုင်းကျတော့ "ခိုင်ရေ..ဘယ်ကားကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်နေ့သွားကြည့်ရအောင်" "ဟာ..အခု တရိစ္ဆာန်ရုံမှာ ဘာကောင်အသစ်ရောက်ပြန်ပြီ၊ ကဲ .ခိုင် အကိုဆွေတို့ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးမဖူးရတာလဲ ကြာသွားပါပကော"စတဲ့ သဘောတွေ၊ သဘောတွေ။ ကျွန်တော်သိပ်သိပ် ရက်ရော ရက်ရောလာတယ်။ ဘာလို့လဲမသိပါဘူးနော်။ တမျိုးကြီးဘဲ ဟဲ..ဟဲ"

အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ပြောရရင်ွန ဘငမိ ငည ၁ပ့ညေိ (ကိုယ့်လက်ထဲငှက်ကလေး)ဘဲ။ ကိုယ်သဘောရှိ ချယ်လှယ်ဖန်တီးနိုင်ပါတယ်။ သို့သော်...ကျွန်တော် အရင်မလိုဘူး ကျွန်တော့်မှာ ယူနိုင်တဲ့အခြေအနေကလဲ မရှိသေးတော့၊ ဘင်္ဂလားမောင်နှမလိုဘဲ နေတာကောင်းတယ်။

စာရှုသူများခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ သမရိုးကျ ရည်းစားတော့ ထားဘူးကြမှာဘဲ။ သို့သော်....ဘင်္ဂလားမောင်နှမရယ်လို့ ရှိခဲ့ကြဘူးလား။ ဘင်္ဂလားမောင်နှမဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။ ကျွန်တော် ကဗျာတပုဒ်နဲ့ သရုပ်ပြပါမယ်။

ဘင်္ဂလားမောင်နှမဘွဲ့လေးချိုး

အရင်းအဖျား တောင်မကျ မြောက်မကျနဲ့

အခင်းပွားကာ မမှောင်ရအောင်လဲ

မယွင်းမှားအောင် ရှောင်ရရှားရပါတဲ့

ဘင်္ဂလား မောင်နှမဆိုတာ။

ကျွန်တော်ပြောပြမယ်ဗျ

အော်...သဘောကတော့

အတော်ချောသပ နှမကညာငယ်

လှကလျာ ဖြူသတိုးရယ်နဲ့

အရသာ မူတမျိုးပါဘဲ

ညီမဟ သူဆိုးချင်လဲ ဆိုးပေလိမ့်

www.burmeseclassic.com

မရိုးတဲ့ အာရုံညာဥ်နဲ့

ကာမဂုဏ်တွင် တဖုံဆန်းသည်မို့

နှစ်ဦးယှဉ်ကာ နဖူးပြင်ကိုလေ

နမ်းချင်လျှင် နမ်းနိုင်တဲ့ သဘောပါဘဲ

ကျောကလေး ကိုင်ချင်လာတော့

စတိုင်တွင် မောင်နှမရယ်လို့

စိတ်ကလိမ်ညာ။

တနေ့သောအခါ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ

အတွေ့သဘောမှာ အရွယ်ပျိုမျစ်ကြတော့

ဟို...အချစ်ကိုဖြင့် ဦးတည်ကာ

ထူးတယ်ဗျာ..ရှူးတယ်ကွာ..လို့ ဆိုကြမှာဘဲ။

အဆုံးသတ်မှာတော့

အမုန်းဇာတ် ဖန်ချင်ဖန်တော့

ဟန်လျှင်ဟန် နှစ်ကို ညားကြလိမ့်

ကံပင်အမှန် ထိုတံရားပါဘဲ

စကားကုန် အစုံမပြောခင်မို့

နှစ်ပါးဆုံ မြံ့မနောမှာဖြင့်

ဇောမွေ့ကြဆဲ။ ။

စာရှုသူများ ခင်ဗျား။ စကားအဆင်သင့်တုန်း ဒီနေရာမှာကျွန်တော် ကြွားပါရစေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာဆရာအဖြစ် မရောက်သေးသော်လဲ မြန်မာကဗျာ စပ်နည်းစပ်ထုံး အားလုံး ကုန်စပ်တတ်ပါတယ်။ သည်အထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ လေးချိုးကို သဘောကျဆုံး၊ အကြိုက်ဆုံး၊ အားအရဆုံးပါဘဲ။ သူကလွတ်လွတ်လပ်လပ် အကန့်အသတ်မရှိဘူး။ ကာရန်နဲ့ဘော ရသမျှတွေ သွင်းနိုင်တယ်။ နို့ပြီးဖတ်လို့မှတ်လို့ ကောင်းတယ်။ လွယ်တယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အမြဲတန်း အလွတ်ရနေနိုင်တယ်။ သည့်ပြင်ရတု၊ ရကန်တွေ ကျွန်တော်စပ်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုပြန်မမှတ်မိတော့ဘူး။

ကြည့်ပါလား..တနေရာမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ 'ပညာရှာအရွယ်တွင်းဟာမို့' အစချီတဲ့ လေးချိုး ဟာ ကျွန်တော် ၁၈ နှစ်သားကရေးခဲ့တာ။ ခုအကုန်ရတယ်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် ဝတ္ထုတွေရေးတဲ့အခါ သိပ်ရေးကောင်းလာပြီဆိုရင် အဲသည်ဝတ္ထုသွားနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့လေးချိုးတပိုဒ် ခေါင်းထဲဆိုက်လာရော။ အဲသည် ပထမပိုဒ်ရေးချလိုက်ပြီး ဒုတိယပိုဒ် မရေးရမနေနိုင်ပြန်ဘူး။ နောက်တတိယပိုဒ် ဆက်တိုက် ဆက်တိုက်လေးပိုဒ်စလုံး မပြီးမချင်း မနေနိုင်။

ပထမပိုဒ်နဲ့ ဒုတိယပိုဒ်ဟာဖြင့် ကျွန်တော် စက္ကူကြမ်းမကိုင်ရပါဘူး။ အဲ...တတိယပိုဒ် ရောက်တော့ 'ပြန်ဂဟပ်'ကရှိနေတော့ စက္ကူကြမ်းကိုင်တယ်။ အအုပ်အခံကာရန်ညှိရတယ်ဗျ။ သို့သော် ကျွန်တော် အဲဒီလေးချိုးမျိုး တပုဒ်မှာ သိပ်မကြာပါဘူး။ ၅–မိနစ် ၁၀မိနစ် အလွန်ဆုံး ၁၅မိနစ်ပါဘဲ။

အဲဒီလေးချိုး တပိုဒ်လုံးလဲပြီးရော ကျွန်တော် စာဆက်မရေးနိုင်တော့ပြန်ဘူးဗျ။ ဒီဟာဘဲ ထပ်ထပ်ဖတ်ရင်း ကဗျာ့အရသာခံနေမိတော့သဗျ။ ကိုယ်စပ်တဲ့ကဗျာဟာ ကိုယ့်အတွက်အရသာ အရှိဆုံးခင်ဗျာ့။

ဝတ္ထုကရေးပြီးရင် နှစ်ခါပြန် မဖတ်ချင်ပါဘူး။ ကဗျာကျတော့ သတိရတိုင်း တတွတ်တွတ် အလွတ်ရွတ်နေတာပေါ့ဗျာ ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်ပြီး အင်မတန်အရသာရှိတာဘဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မှာလေ ပျင်းတယ်၊ စိတ်ညစ်တယ် ဆိုတာမရှိသလောက်ဖဲ။ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေကလဲ များသော အားဖြင့် ကိုယ့်အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စပ်ခဲ့တာတွေဆိုတော့ လေးချိုးတပုဒ်ငယ်ချစ် တယောက်။ သည်လေးချိုးရွတ်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီငယ်ချစ်ဟာ ကျွန်တော့်ဆီဘွားကနဲ ရောက်လာ တာဘဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ ငယ်မူပြန်လို့ ရွှင်လို့ပျလို့။

အနုပညာသည်တို့၏အရသာ

ကျွန်တော်အခု စာရေးသက် အနှစ်အစိတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဟိုတုန်းက "မင်းစာရေးဆရာဘ၀ ဘာလို့ နှစ်သက်သလဲ"ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးကြည့်တော့ "ငွေရလဲလွယ်တယ်ကွာ၊ ကျော်ဇောမှုလဲ ရှိတယ်၊ နို့ပြီး စာရည်းစားတွေ ဘင်္ဂလား မောင်နှမတွေနဲ့ ဘယ်လောက်နိပ်သလဲ" အဲလိုဖြေခဲ့ တယ်။

စင်စစ်တော့ အဲဒါတွေမဟုတ်ပြန်ဘူးဗျို့၊ ခုတဖန် သိလာပြန်တာက စာရေးဆရာဟာ သူ့စာရေးစာပွဲမှာ သူ့စိတ်ကြိုက်အနှောက်အယှက် ကင်းမဲ့စွာ ထိုင်ရေးနေရတဲ့ အခါကို အရသာတွေ့နေတာဗျို့၊ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့သူနဲ့ ပျော်လို့၊ သူကဇာတ်ကောင်တွေကို စပြီး ဖန်တီးတယ်။ ဒီတော့ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေက အသက်ဝင် လာပြီးတော့ သူခေါ်ရာလို၊ သူပို့ရာ သွား သူခိုင်းရာလုပ်တယ်။ တခါတရံကျတော့ သူ့ဇာတ်ကောင်က သူလိုချင်တိုင်းမရဘူး။ ငြင်း ဆန်ရုံမကဘူး။ စာရေးဆရာကိုပါ သူတို့ဆန္ဒရှိရာ ခေါ်သွားတတ်သေးဗျ။ ဒီတော့ စာရေးဆရာ မှာ သူမမြော်လင့်တာတွေ ရေးလိုက်ရတဲ့အတွက် ပိုကောင်းသွားတာလဲ ရှိသဗျ။ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ဇာတ်ကောင် ကိုယ်မနိုင်လို့ ကိုယ့်ဦးတည်ချက် လွဲသွားတာလဲရှိတယ်ဗျ။

အခု ကျွန်တော်ပြောနေတာကို အချို့လူတွေအဖို့ နားလည်နိုင်ဘို့မလွယ်ဘူး။ သို့သော် ကဗျာစပ်ဘူးတဲ့ လူကတော့ လွယ်လွယ်သဘောပေါက်လိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်ဆို သူဟာ ကဗျာ စပ်တဲ့အခါမှာ ကာရန်ခေါ်သွားတာကိုပါ သွားဘူးမှာဘဲကိုး။

စာ စကားပြေမှာလဲ ဝါကျက စာရေးဆရာကို ခေါ်သွားတတ်တယ်။ အခု ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့

www.burmeseclassic.com

နီးနီးကပ်ကပ်ဖဲ ပြောပြမယ်လေ။ ကျွန်တော့်ရည်းစားဟောင်း ခိုင်အကြောင်းကို ရေးနေရာက၊ ဘင်္ဂလားမောင်နှမ သရုပ်ပြတဲ့ လေးချိုးလေးရေးမိတယ်။

အဲသည်ကဗျာလဲပြီးရော၊ ကောင်မလေး မေ့သွားပြီ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်ရည်သွေးမိတယ်။ ကြည့်စမ်း စာရှုသူများခင်ဗျား၊ စကားအဆင်သင့်တုံး ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ကြွားပါရစေဆိုပြီး ကတည်းက ဝတ္ထုဟန်ပျောက်ပြီး 'အနုပညာသည်တို့၏ အရသာ'ဆိုတဲ့ ခေါင်းစည်းနဲ့ ဆောင်းပါး ဖြစ်သွားပါကရောလား။ ဒီခေါင်းစည်းလဲ ရေးပြီး ဒီနေရာရောက်မှ ဒီအမည်တပ်ရမှန်း သိလာတာ ပါ။

အဲ...သည်တော့ ဟိုကလေးမ နံဘေးချပြီး ဒီဆောင်းပါးပြီးအောင် ဆက်ရေးရတော့မယ်။

စာရေးဆရာ အရသာဟာ (ငွေရလဲလွယ်တယ်၊ ကျော်ဇောမှုလဲရှိတယ်၊ နို့ပြီး စာရည်း စားတွေနဲ့ ဘင်္ဂလားမောင်နှမတွေနဲ့ ဘယ်လောက်နိပ်သလဲ)လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ပြီး ကိုယ့်မေးခွန်း ကိုယ်ဖြေခဲ့စဉ်က ၁၉၅၃–ခုနှစ်ကနေပြီး ၁၉၆၄–ခုနှစ်လောက်ထိ ၁၀–နှစ်ကျော် ကျွန်တော်အမှန်ဘဲ ငွေရှင်ခဲ့ပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုတပုဒ် ၃၀၀–ကျပ်ရပါတယ်။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အဟိကဏ္ဍကိုင်တဲ့အတွက် ၃၀၀–ကျပ် နောက်အဟိကိုကိုယ့်ဟာကိုယ်ထုတ်။

အဲသည်တုန်းကဆို မြဝတီကထွက်စ။ 'ဆရာ့ဝတ္ထုနံမယ်သာပေးပါ၊ ငွေကိုကြိုယူပါ'လို့ တစာစာ တောင်းနေတယ်။ နို့ပြီးအဲသည် မြဝတီက ကျွန်တော်တို့ ပေါင်းတည်သား။ အဲသည် တုန်းက ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးက ဦးစီးပြီး ထုတ်ဝေတာလား။ (သော်တာဆွေဆီကဝတ္ထုလစဉ်ရ အောင်တောင်းသူကြိုလိုချင်ရင် ငွေ ၅၀၀–ကျပ်အထိ မြဝတီငွေစာရင်းဌာနကပေးစေ၊ သည်ထက်ပိုမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဘုတ်အဖွဲ့ကို တင်ပြ)လို့ အမိန့်ထုတ်ထားသဗျ။ ဒါကျွန်တော် တယောက်တည်းသာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြားနာမည်ကြီး စာရေးဆရာများလည်း ပါပါသေးတယ်။

ဟော...ခုတော့ဖြင့် (မစိုပြေ နကိုရေပျက်ယွင်းလို့ ဆိုရမယ်။) ရှုမဝကလဲ ကျွန်တော့်ကို ဟိုတုန်းကလို မပေးနိုင်တော့ဘူး။ မြဝတီ ငွေတာရီက ဟိုတုန်းက အတိုင်းဘဲ တပုဒ်ကို ၁၅၀– ကျပ်ပေးပေမယ်လို့ လစဉ်ဆက်မထည့်နိုင်ဘူး။ တလခြားနှစ်လခြားမှတဲ့။ ခွဲတမ်းနဲ့ စာမူခပေး ပုံလဲ ကြည့်ဦးလေ။ ဟိုတုန်းကလို အယ်ဒီတာတဦးတည်း သဘောနဲ့ မပြီးတော့ဘူး။ အဖွဲ့နဲ့။ ပထမအယ်ဒီတာအဖွဲ့ကဖတ်၊ ရွေးရင်ဘုတ်ကိုတင်၊ အဲဒီဘုတ်က လက်ခံတော့မှ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ သုံးမယ်လို့ သေချာတယ်။ ဒီတော့ စာမူခရရောတဲ့လား။ မရသေးဘူး။ အဲသည်ဝတ္ထုကို ပုံနှိပ်ဖို့ စာစီခန်းပို့တော့မှ ပေးစေလို့အထက်က အမိန့်ထုတ်ထားသတဲ့ဗျ။

ကဲ...ဟိုတုန်းက ဝတ္ထုနာမည် ပေးရုံနဲ့ ငွေရတဲ့ကောင်အခု အဲသည်လို ဖြစ်နေပြီ။

ခုအခြေမှာ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ တယောက်အနေနဲ့ငွေက အဲသည်လောက်ခဲယဉ်း နေပါတယ်။ နို့ပြီးစာရည်းစားတွေ ဘင်္ဂလားညီမတွေဆိုတာလဲ အခု (ဒီအရွယ်ကြီးမှာ) တကောင် တမြီးမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟိုတုန်းကထက် ပိုပြီးစာရေးချင်တယ်။ နေ့စဉ် မပြတ် မရပ်မနား ရေးနေချင်တော့တာဘဲ။ ဟိုတုန်းကလို အပျော်အပျက် ဝတ္ထုတွေမဟုတ်တော့ ဘဲ လေးနက်တဲ့ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတွေရေးချင်တယ်။ ဝတ္ထုသာမကဘူး။ ဆောင်းပါး၊ ဆောင်းပါးမှ မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါး၊ သတင်းစာဆောင်းပါး၊ ဂျာနယ်ဆောင်းပါးတွေ ရေးချင်တယ်။
ကိုယ့်စာရေးစာပွဲမှာ ကိုယ်ထိုင်ပြီး ကိုယ်ရေးချင်တာတွေရေးနေရတဲ့ အရသာဟာ ကျွန်တော့် အဖို့

www.burmeseclassic.com

ဘာနဲ့မှမတူပါဘူး။ အနုပညာရှာန် ဝင်စားတယ် ဆိုပါရစေ။ အဲသည်အခါမျိုးမှာ ညောင်းတာ ညာတာလဲမသိဘူး။ ထမင်းဆာတာလဲ မသိဘူး။ အစွမ်းကုန်ပြောမယ်ဗျာ။ ကိုယ်ဖျား နေတာကိုတောင် မသိဘူး။

မှတ်မှတ်ရရ ပြောရဦးမယ်ဗျာ။ ၁၉၆၁–ခုနှစ်၊ ဇန္နဝါရီလ ပထမသီတင်းပတ်ထဲမှာ 'ကျွန်တော် လူဆိုးပါသို့သော်''ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု။ ကျွန်တော်ဆန်ကုန်သည်ဘဝက မြစ်ကြီးနားမှ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတယောက်။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ အဲသည်မိန်းကလေးဟာ သီလရှင် လုပ်နေတဲ့အကြောင်း သူ့မောင်ဆီကစာလာတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ရှင်းတမ်းဝတ္ထု ရေးနေတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကို အမှန်အတိုင်းပြန်ရေးနေတာ သိပ်ကောင်းတာဘဲ။

အဲ...ဝတ္ထု ပြီးခါနီးလောက်မှာ ကျွန်တော့်ဇနီး မေက အနီးလာပြီးတော့ "မောင့်ကြည့်ရ တာ တမျိုးကြီးဘဲ၊ ဖျားများနေလား"ဆိုပြီး နဖူးစမ်းကြည့်ရင် "ဟာ..ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ်တွေ ပူနေတယ်"

ဒီတော့ ကျွန်တော်က "ဟော့....သွားစမ်း၊ ဖျားတယ်ဆိုတာ ငါ့မှာမရှိဘူး"

သို့သော် သူက စိုးရိမ်စွာနဲ့ သူ့မှာရှိနေတဲ့ ပြဒါးတိုင် ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ ထည့်တယ်။ ကျွန်တော်က ပြဒါးတိုင်ငုံရင်းလဲ စာရေးနေတာဘဲ။ နောက် သူပြဒါးတိုင် ပြန်ထုတ် ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ အလန့်တကြား...

"အောင်မယ်လေး မောင်ရေ ၁၀၁ တောင် ပါလား"

"နင့်ဟာ ၁၀၁မကလို့ ၂၀၂ ဖြစ်ဖြစ် သွား သွား ငါဘာမှမဖြစ်လို့ စာရေးနိုင်တာဘဲ"ဆို ပြီး ပြီးခါနီး ဝတ္ထုကိုအဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ သည့်နောက်...

"ဟော့ ငါမြို့ထဲကျမှ ဟော်တယ်မှာဘဲ ထမင်းစားတော့မယ်"ဆိုပြီး အိမ်က ထွက်ခဲ့တယ်။

မေကတော့ "မောင်ဟာ ပြောမရဘူးနော် အားကြီးခေါင်းမာတယ်"ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့၏။

မြို့ထဲရောက် ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းတော့ ဟဲ့ တဲ့ ကျွန်တော်ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရှုမဝရောက်၊ စာမူပေး၊ ငွေ ၃၀၀–ကျပ်ရပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ ချောင်းဟာ ဆိုးသထက်ဆိုးလာတယ်။ ဒါနဲ့ မဂိုလမ်းဆေးတိုက် တခုသွားအကောင်းဆုံး၊ ချောင်းဆိုးပျောက် ဆေးတပုလင်း ပေးစမ်းဆိုပြီးအဖုံးဖွင့်၊ အရက်သောက်သလို တပုလင်းလုံး မော့ချလိုက်တော့၊ ရောင်းတဲ့မိန်းကလေးက မျက်လုံးပြူးလို့။

"အောင်မယ်လေး ဒီလိုမသောက်ရဘူးရှင့်၊ သူ့အညွှန်းအတိုင်းတဇွန်းစီ သောက်မှပေါ့"

ကျွန်တော့်မှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလျက်ဖဲ။

"မင်းဟာက အခုတပုလင်းလုံး ကုန်တာတောင် မပျောက်သေးတာ တဇွန်းစီသောက်နေ လို့ကော ဘာထူးတော့မှာလဲ"ဆိုပြီး ပုလင်းခွံနဲ့သူ့ဆေးဘိုး ပေးလိုက်ပေးပစ်ခဲ့တယ်။

အဲသည်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ ပူလာတယ်လို့လဲခံစားမိလာတယ်။ ဧကန်ဖျားပြီဘဲ။

ဟင်ဒီအဖျားနဲ့ ချောင်းတော့ ငါအရက်နဲ့ မောင်းထုတ်လိုက်မယ်၊ ဒင်းတို့ခံနိုင်ရိုးလားဆိုပြီး တာဝါဘားသွား ရမ်အသေးတလုံးမှာ ပထမဝမ်းပက် ဆိုဒါတဝက်နဲ့ချလိုက်တယ်။ တချက်ထဲ မှော့ပစ်လိုက်တယ်။

မကြာဘူး ပြန်အန်ထွက်လာတယ်။ အင်း ဝိသေသတော့ ထူးပေါ့။ အရက်သမားပါးစပ်က အရက်ပြန်ထွက်တယ်ဆိုတော့ မကြုံဘူး မကြားဘူးတဲ့အဖြစ်မျိုးပါလား။ မြွေခံတွင်းက ကြွက်ပြန် ထွက်လာတဲ့သဘောဘဲ။

ဘာရမလဲ။ တနည်းကြံဦးမယ်။

"ဟေ့ ခရစ်ရှ်နား"

"ဆပ်"

"သံပုရာသီးနဲ့ဆားနဲ့ ယူခဲ့စမ်းကွာ"

ကျွန်တော်ဆားနဲ့သံပုရာရည် လျက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ရမ်နောက်တခွက်မှာ၊ သံပုရာ သီးတခြမ်း ညှစ်ထည့်လိုက်တယ်။

ဒါလဲမရဘူး။ ဗွက်ကနဲ ပြန်ထွက်လာတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လက်လျှော့ပြီး အရက် သမား ဝမ်းဗိုက်က အရက်လက်မခံတော့ဘူးဆိုရင် မိချောင်း ရေနစ်တာနဲ့ အတူတူဘဲ။ ထို့ကြောင့်…

"ဟေ့..ခရစ်ရှ်နားရေ"

"ဆပ်"

"ငါတော့ ငါ့မိန်းမပြောတဲ့စကား မှန်နေပြီ ထင်တယ်ကွ"

"ဆရာ့မိန်းမက ဘာပြောသလဲဆပ်"

"ငါ…ဖျားနေသတဲ့"

"အာ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဆရာ့နဖူး စမ်းကြည့်မယ်၊ ကန်တော့နော် အာခြစ်ခြစ် တောက်ပူနေတာဘဲ၊ သေသေချာချာ ဖျားတာပေါ့ဆရာ"

"ဒါဖြင့် သုံးဘီးတစီး သွားခေါ်ချေတော့ကွာ"

အဲသည် ခုနစ်တုန်းက သုံးဘီးတွေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ရှေ့မှာလာပါအကို၊ လာပါအမနဲ့ တ,တတ။

ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မရွှေမေက…

"ကဲ မေမပြောဘူးလား"ဆိုပြီး သူ့ပြဒါးတိုင်နှင့် တိုင်းကြည့်ပြန်သည်။

"ဟာ..၁၀၃တောင်ရှိနေပြီ"

"ဒီတော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ"

www.burmeseclassic.com

"ကိုဒါနင်သောက်ပြီး စောင်ခြုံအိပ်လိုက်ပေါ့"

"ကျွန်တော်နာရီပြန် တချက်က အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ၊ အိပ်မက်ဆိုး အမျိုးမျိုးတွေနဲ့ ည ၇နာရီမှာ တကိုယ်လုံး ရေထဲနှစ်ထားသလို ချွေးသံရွှဲရွှဲနှင့် နိုးလာတော့ အဖျားမရှိတော့ပြီ။ ကိုယ်မှာ အေးစက်နေသဖြင့် ချွေးတွေသုတ်ပြီး အရက်တခွက်မော့လိုက်တော့ အိုကေ။

ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးက ကောင်းသဖြင့် တနေရာမှာ အဖျားဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမှန်း တောင်မသိဘူးဟု ရေးခဲ့မိသည်။ ယင်း ၁၉၆၁ ခုနှစ်က နေ့ဝက်မျှ ဖျားခဲ့သည်ကို မေ့နေလို့ပါ။ အဲဒီကစပြီး ယခုထိတော့ အဖျားဆို ချိုနဲ့လားပါဘဲ။

ကဲ စာအလုမ်းကွာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုရင်းက အနုပညာသည်များ ဈာန်ဝင်စားပြီဆို တော့ ညောင်းညာတာလဲမသိဘူး၊ ထမင်းဆာတာလဲမသိဘူး၊ ကိုယ်ဖျားနေတာတောင် မသိဘူး လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ကို ပြောပြတာပါ။

အမှန်အားဖြင့် အနုပညာရှင် စင်စစ်တို့အရသာယူသည်မှာ ငွေမဟုတ်ပေ။ ချီးမွမ်းသြ ဘာနှင့် ကျော်ဇောကိတ္တိ မဟုတ်ပေ၊ ဒါတွေက နောက်မှလာချင်လာ၊ မလာချင်နေရော့။ မူလ ပဓာနကား ပန်းချီဆရာသည် သူပုံဆွဲနေခိုက်၊ ပန်းပုဆရာသည် သူ့ပုံတူထုနေခိုက်၊ စာရေးဆရာ သည် သူစာရေးနေခိုက်၊ ဂီတဆရာသည် သူတီးမှုတ်နေခိုက်၊ လက်တွေ့ကာ ကိုယ့်အလုပ်ထဲ၊ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မျောပါနေသည်မှာ အနုပညာ ဈာန်ဝင်စားခြင်းပင်ဖြစ်၍ ယင်းအခိုက်မှာ မည်သည့်ဝေဒနာမှ သူ့မှာမရှိ၊ သူမသိ။ ယင်းသည်ပင် အနုပညာသည်တို့၏ အရသာဖြစ်ပေရ ကား၊ ဘယ်မင်းဘယ်သူဌေးတို့၏ စည်းစိမ်နှင့်မျှ မလဲနိုင်ကြောင်း ထိုအနုပညာသည် ကိုယ်တိုင် သာ သိပါ၏။

သာဓကတခုကို ပြလိုပါသေးသည်။ စာရှုသူသည် 'ငွေကို လေလိုသုံးသူ'ဟူသော အမည်ဖြင့် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးခဲ့သူ ကိုမြမောင်အကြောင်းကို ဖတ်ဖူး ကောင်း ဖတ်ဖူးပါမည်။ 'လူ့ဘုံခန်းဝါ'မည်သော ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်မှာလည်း သူ့အကြောင်း ဝတ္ထုထည့်ခဲ့ပါသည်။ ကိုမြမောင်သည် ငွေကိုသိန်းနှင့်သန်းနှင့်ချီ၍ သုံးဖြုန်းနိုင်သူဖြစ်၏။ အသုံး အစား အပေးအကမ်း အလွန်ရက်ရောသူဖြစ်၏။

တရံရောအခါ သူ့တည်းခိုရာ စထရင်းဟော်တယ်တွင် မိတ်ဆွေတစုနှင့် စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြရာတွင် သူက ခပ်ထွေထွေနှင့် ခင်ဗျားတို့စာရေးဆရာတွေဟာ ဘာဘဲ ညာဘဲနှင့် ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က "ကိုမြမောင်ခင်ဗျား ငွေသာပေါတာပါ၊ စာရေးဆရာ အကြောင်း မသိပါဘူး"ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ သူက ဆိတ်ငြိမ်သွားပြီး တော်တော်ကြာ၍ အခြား စကားတွေ ရောက်သွားမှ သူက...

"ကိုဆွေခင်ဗျား စာရေးတာ တလဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရသလဲဗျ"ဟု ဖြတ်မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က "ဘာလို့မေးတာတုန်းဗျ၊ စာရေးဆရာဆိုတာ ဖွတ်ကြားပါ၊ တလ ဘယ်လောက်ရယ်လို့ အမှန်မရှိပါဘူး၊ များများရေးနိုင်များများရတယ်၊ နဲနဲရေးနိုင် နဲနဲဘဲရတယ်"

"ကဲဖျမ်းမျှ တလဘယ်လောက်ရမလဲ၊ ခန့်မှန်းခြေ ပြောစမ်းဗျာ"

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် ခေတ္တစဉ်းစားပြီး..

"၅၀ဝိ လောက်ဆိုပါတော့ဗျာ"

ထိုအခါသူသည် အလွန်တည်ခန့်၍ ဝင်းလက်သောမျက်လုံးများဖြင့်...

"ကောင်းပြီ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို တလတထောင်နှုန်းနဲ့ တနှစ်အတွက် ငွေသောင်းနှစ် ထောင် ခုချက်ခြင်း လက်ငင်းပေးထားလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားဒီတနှစ်အတွင်းမှာ ဘာစာမှမရေးရဘူး ဟောဒီမိတ်ဆွေတွေရှေ့မှာ သက်သေပြုပြီး ဂတိပေးပါ"

သူကတင်းတင်းကြီး ပြောချလိုက်လေတော့ ကျွန်တော်ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး..

"ကိုမြတောင် ခင်ဗျား ဘာစိတ်ကူးပေါက်လိုက်တာတုန်း"

"ကျွန်တော် ဘာစိတ်ကူးဆိုတာ မမေးပါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီငွေယူပြီး စာမရေးဘဲနေနိုင်မနေနိုင် ဆိုတာသာ စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးပါ၊ ငွေကတော့ ဟောဒီအံဆွဲထဲမှာ အသင့်ရှိလေရဲ့ဗျ"

သူ့အိပ်ရာဘေးက စာပွဲကို ညွှန်ပြပါသည်။

ဤမှ ကျွန်တော်သည် သူ့ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်ကာ..

"ကိုမြမောင် ကျွန်တော်ရှုံးပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်"ဟုဆို၍ လက်ကိုဆန့် တန်းပေးလိုက်ကာ "ကျွန်တော် အခုနစကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ်"

ထိုစကားကား (ကိုမြမောင် ခင်ဗျား စာရေးဆရာတွေ အကြောင်း ဘာနားလည်လို့လဲ)ဟု ကျွန်တော် ပြောမိခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

မှန်၏။ ကိုမြမောင်သည် တသောင်းမပြောနှင့် တသိန်းလည်းပေးနိုင်သူဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ဘယ်လောက်ပေးပေး၊ မရေးဘဲ မနေနိုင်ပါပြီတကား။

အခန်း – ၁၆

ကျွန်တော့်မယားပျောက်လို့ရှာ

အပွဲအပွဲနွှဲခဲ့သမျှ ဒီတပွဲမှ နှာစေးတဲ့လူ လက်ကမျင်းတာခံလိုက်ရသည်။ မြွေပွေး မြက်လျောကိုက်သည်။ ကတုံးပေါ် ကျီးကန်းချေး ဖက်ကနဲကျသည်။

ကြည့်ပါမိတ်ဆွေ။

ဤနေ့သည် ၁၉၅၂ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၄ ရက်။ 'ပြည်တော်သာနေ့'ဖြစ်ပါသည်။ ညက အရက်ဆိုင်၌ စာရေးကြီးကိုထွန်းတင်နှင့် စကားစပ်မိ၍ သည်နေ့နံနက် သူတို့အစိုးရလခစားတွေ မသွားလျှင်မဖြစ်သော ပြည်တော်သာခန်းရှိရာ ကျိုက္ကစံကွင်းသို့ ကျွန်တော်ပါရောနှောလိုက်ပါ မည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ နံနက်ရုံးကားကြီးနှင့် လာခေါ်မည်ဖြစ်၍ ၆–နာရီခန့်၌ အသင့်ရှိနေရန် စကားခံခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤညဉ့်၌ အိမ်သို့စောစောပြန်ခဲ့ကာ နံနက်တွင် အသင့်ဖြစ်စိမ့်သောငှာ အဝတ်အစားကို ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါသည်။

ယင်းကိုကျွန်တော့်ယောက္ခမ၏ တဦးတည်းသော သမီးက 'ရှင်မနက်ဖြန်ခါ ဟိုကောင်မ လေးခေါ် ရုပ်ရှင်ပြအုံးမလို့ မဟုတ်လား...'ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မိန်းမဆိုလျှင် အလွန်စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့်..

"ကြဲကြဲဖန်ဖန်ကွာ...လူကို ဘိုင်ကျလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ...'

သို့ရာတွင် ဤသို့ညဦးက ကျွန်တော့်ဇနီးကပြောပြီး နောက်နေ့နံနက်စောစော၌ ကျွန်တော်၏ တဦးတည်းသော ယောက္ခမ၏ (မုဆိုးမဖြစ်ကြောင်း ဆိုလိုသည်)မိခင်အဖွားကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာမှနှိုးကာ...

'ဟဲ့ နင့်မိန်းမဘယ်သွားလဲ..'

ကျွန်တော်သည် အိပ်ငွေ့ဝေ့ဝေ့ဖြင့် ဘေးနှစ်ဖက်လှည့်ကြည့်ကာ...

'အိပ်ရာက ထသွားပြီဖြစ်မှာပေါ့'

သို့သော်...အဖွားကြီးသည် နားလေးသူဖြစ်၍ ကျွန်တော့်စကားကောင်းကောင်းမကြားဘဲ၊

'သူ့သမီးလေးဘဲဟဲ့..'

'အေးပေါ့ဗျာ၊ သားသည်အမေဘဲ၊ ခလေးနဲ့အတူထမှာပေ့ါ'

'နင်တို့အခန်းက သန်းခေါင်လောက်မှာ မီးလက်လက် လက်လက်နဲ့မြင်တယ်၊ ဘာလုပ်ကြတာလဲ'

ကျွန်တော်က ပြီးလွယ်စေကြောင်း..

'ကြမ်းပိုးရှာကြတာပါဗျာ...'

'အိမ်သာထဲမှာလဲ မရှိဘူး...'

'အို...မာမာရယ်' ကျွန်တော်တို့က ဤအဖွားကြီးကို (မာမာ)ဟုခေါ်ကြပါသည်။ 'အိမ်သာ ထဲမှာ ဘယ်ကြမ်းပိုးရှိပါ့မလဲ'ဟု ပြောရင်း (အင်း...အဖွားကြီးတော့ သူငယ်ပြန်ချင်ပြီထင်တယ်)ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိပါသည်။

သို့သော်. အဖွားကြီးသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာထားတင်လိုက်ကာ...

'အေးပေါ့ဟဲ့...နင်ကတော့ မယားငယ်ယူချင်နေတဲ့အကောင်ကို၊ အကြိုက်ပေါ့ဟဲ့'

ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးကာ...

'ဗျာ...ဗျာ...ဘာပြောတယ် မာမာ...'

သို့သော်အဖွားကြီးသည် ကျွန်တော့်အနား၌ မရှိတော့ပြီ။ သူ့သမီးအခန်းသို့သွားကာ...

www.burmeseclassic.com

'ဂျိစီ..ဂျိစီ...နော်မာနဲ့ ဝင်ဒီမရှိတော့ဘူး'

ကျွန်တော့်ယောက္ခမသည် အိပ်ရာမှလူးလဲထကာ (အင်း...ထင်တော့ ထင်သားဘဲ)ဟု ရေရွတ်ရင်း ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ကျွန်တော့်အခန်းဝ လာရပ်ကာ...

'မင်းတို့ညက ဘာဖြစ်ကြသလဲ...'

ကျွန်တော်သည် ယောက္ခမ ရှေ့မှောက်၌ ကြောက်သောမျက်နှာလေးနှင့် ငုတ်တုပ်ထိုင် ကာ...

'ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူး..'

ဤနေရာ၌ ယောက္ခမသည် သူ့ကိုယ်သူ အမှုလိုက်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကျွန်တော့်ကို တရားခံသဘော ထားကာ..

'မင်းညက အဝတ်သစ်အစားသစ် ပြင်တာက ဘာလုပ်ဖို့လဲ'

'ခုမနက်ပြည်တော်သာ စခန်းကိုချီတက်မလို့ပါ...'

'မညာနဲ့ မင်းဒီနေ့ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ လျှောက်လည်အုံးမလို့မဟုတ်လား..'

'ဘုရားစူး မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ မိုးကြိုးကို ၇၅-စိတ်ခွဲရစေရဲ့...'

'မိုးကြိုးကိုခွဲတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ပန်းတိမ် ဆရာတွေဆိုရင် အရည်တောင် ကြိုနေကြတာဘဲ (အလဲ့..ဟာသစာရေးဆရာ၏ ယောက္ခမပီပီ သားမက်စကားကိုပင် ပြန်သရော်ကာ) 'ကဲ...တွေ့အောင်ရှာပေး၊ ငါ့သမီး တခုခုဖြစ်ရင် မင်းကြောင့်ဘဲ'

'မဟုတ်ပါဘူး သူလမ်းထိပ် ခလေးတွက်မို့ဘာဝယ်ရအောင် သွားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...'

'ဒါဖြင့်သူ့သေတ္တာ အဝတ်အစားဖွင့်ကြည့်စမ်း..'

ဟောဗျု..တကထဲ..သူ့အဝတ်အစား အချို့နှင့် ခလေး၏အင်္ကျီများ မရှိတော့ပြီ။ ဤမှ အားလုံးတကယ် မျက်လုံးပြူးကြတော့၏။

ကျွန်တော်မျက်နှာသစ်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ စီးကရက်ဗူးနှိုက်လိုက်သော အခါ၌ စာတစောင်..။

ကိုကြင်ဆွေ

နော်မာကံဆိုးမ၊ သမီးလေးဝင်ဒီနဲ့ လွတ်ရာကျွတ်ရာသွားပါပြီ။ လိုက်မရှာပါနဲ့ ရှင်ယူမယ့် မယားငယ်သာ မြန်မြန်ယူလိုက်ပါ။ ကျန်တဲ့ကျမကလေး ၃-ယောက်ကို မိထွေးမနှိပ်စက်ပါစေနဲ့၊ ကျမအမေအိမ်မှာဘဲ ထားခဲ့ပါ။ သူတို့ကျောင်းလခနဲ့ စားစရိတ်ကို မှန်မှန်ပေးပါ။ အခု မာမီကိုပေးစရာရှိတဲ့ ငွေတရာ့အစိတ်လဲ ပေးလိုက်ပါ။ လမ်းထိပ်က ကိုချစ်ကုန်စုံဆိုင်မှာ ကျမ ကြွေး ၄-ခွဲကိုလဲဆပ်လိုက်ပါ။ ကျမတော့ သေတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှ ကိုကြင်ဆွေ မယားငယ်နဲ့ ကောင်းကောင်းနေရမယ်။

ပျော်နိုင်ရွှင်နိုင်ပါစေ...

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာပါသည်။ ဤစာကိုသူ့အမေပေးလိုက်ပါသည်။ ချစ်ယောက္ခမမျက်နှာ ပုပ်သိုး၍ သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုအစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်ဟန်ပေါ်နေပါသည်။ အံကြိတ်သည်။ မျက်စောင်းခဲသည်။ ထမီစွန်တောင်ဆွဲ၍ ခြေသလုံးဖော်ကာ ဖောင့်ဖောင့်နှင့်လျှောက်သည်။ ခြေရင်းက သူ့မောင်အိမ် ကူးသွားကာ၊ သတင်းဆိုးကို ဖြန့်နှံ့ဝေငှသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော့်အပေါ်စွပ်စွဲချက်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ရှင်းလင်းပါရစေ။

ကျွန်တော့်၌ နာမည်ရသော လူငယ်စာရေးဆရာတို့ဘာဝ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင် လူချင်းမမြင်ဘူးဘဲလျက်၊ စာရေးမိတ်ဖွဲ့ကြသော ချစ်ညီမလေးတွေ အမြောက်အမြားရှိလေရာ၊ ရန်ကုန်နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာသော မြို့တမြို့မှ တခုသောညီမလေးသည် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲအောင်၍ ယူနီဗာစတီသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ကြ၏။ စာပေးစာယူနှင့်ပင် ခင်မင်နေကြ၍ လူချင်းတွေ့ကြသောအခါ၌ နှစ်ထောင်းအားရရှိလှ၏။ ကျွန်တော်က ငါးပိကြော်ကလေးများ လိုချင်ရင် လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်၌ လည်ချင်ပတ်ချင်၊ ရုပ်ရှင်ဘာကြည့်ချင်ရင်လည်းကောင်း၊ အားမနာရန်လောကွတ်ပြုခဲ့၏။ ဒါတမြို့တကျေးက မိဝေးဖဝေး ရောက်လာသူကလေးအတွက် ဝတ္တရားမဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ။

ဇူလိုင်လ နောက်ဆုံးသတင်းပတ် သောကြာနေ့ဝယ် စာတစောင်ရောက်လာ၏။

အကိုဆွေ..

မေအေးလို တမြို့တကျေးက တောသူကလေးကို ဒီလိုဂရုတစိုက်ချစ်ခင်တာ အင်မတန်ဘဲဝမ်းသာလှပါတယ်။ အလိုလိုက်လို့ နွဲ့ဆိုးဆိုးတယ်လဲ မအောက်မေ့ပါနဲ့…။ မေအေးရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ဆယ်နာရီမှာ ကျောင်းဆောင်ကို လာခေါ်လှဲ့ပါ။ မေအေးအသင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေပါ့မယ်။ နို့ပြီး ရုပ်ရှင်ပြီးပြီးချင်း ပြန်ပို့ ရမယ်နော်…

အကိုဆွေချစ်တဲ့ ညီမလေး

မေအေး

ကဲ…မိတ်ဆွေ ကျွန်တော့်နေရာကနေ စဉ်းစားပေးပါ။ ကျွန်တော် ငြင်းနိုင်ရှောင်နိုင်အံ့ လော။ နို့ပြီးကောငြင်းသင့် ရှောင်သင့်ပါသလား။ သူ့ခမြာ ရန်ကုန်၌ ဆွေမျိုးမရှိ။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေမရှိသေး။

ထိုနေ့ ၁၀နာရီ၌ ကျွန်တော်သူ့ကို မြို့ထဲခေါ်လာခဲ့သောအခါ၊ ရုပ်ရှင်ပြရန်မှာ ၂–နာရီ မျှလိုသေး၏။ သူ ၁၀–နာရီချိန်းသည်မှာ ရန်ကုန်မြို့၏ ရုပ်ရှင်ပြချိန်တွေ မသိသေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်တွင် တနင်္ဂနွေ အထူးပွဲမှာ ၉–နာရီခွဲ၊ နို့ပြီးခါတိုင်းနေ့ပြချိန် ၁၂–နာရီခွဲ၊ ၃–နာရီခွဲ၊ ၆–နာရီခွဲ ည၉–နာရီခွဲ။

ယခု ကျွန်တော်တို့မှာ အထူးပွဲလည်းမမှီ၊ ၁၂–နာရီခွဲဘို့လဲလိုသေး၊ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်

www.burmeseclassic.com

လည်ရမှာကလည်း မိုးကတဖွဲဖွဲ။

ထို့ကြောင့် အချိန်ကြာကြာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စကားပြောနေကြရန် ရန်ကုန်မြို့ တွင် အအေးဆုံးနှင့် လူအရှင်းဆုံးဖြစ်သော ဆူးလေဘုရားလမ်းက ဘားမားကော်ဖီဟောက်စ်သို့ သွားကြပါသည်။ သို့သော် ဤနေ့ကျမှ ၎င်းဆိုင်ကပိတ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်ရုံတန်းဘက် ပြန်ခဲ့ကာ၊ ဂလုပ်နှင့် ပလေဒီယန်အကြားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ကြပါသည်။ (တနင်္ဂနွေနေ့ မှာ ကွန်တီနင်တယ်လ်လည်းပိတ်၏။) သို့သော်....ဤဆိုင်မှာ ကျဉ်း၍လူစည်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့နာရီဝက်ထက် ပိုထိုင်၍မသင့်လျော်။ သို့အတွက် မောင်ထော်လေးလမ်းက ရှုမဝ တိုက်မှာ သွားနေကြရန် သူ့ကိုချော့ခေါ်ရပါသည်။ ပထမဦး စာရေးဆရာတွေနှင့်တွေ့ရမှာ သူရှက်သည်ဟု ငြင်းနေသေးသည်။

'အို...ဒီတနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဘယ်စာရေးဆရာမှ ရှုမဝကိုမလာဘူး၊ စာစီစက်ရိုက်သမားတွေနဲ့ ကိုကျော်ဘဲရှိမယ်"

"အဲဒီ ကိုကျော်ကိုရှက်တယ်'

'အမယ်လေး...ကိုကျော်က လူရိုးလူအကြီး၊ မေအေးကို ကြည့်မှာတောင်မဟုတ်ဖူး၊ သူ့ဟာသူ စီးကရက်သောက်လိုက် အလုပ်လုပ်လိုက် နေတာဘဲ၊ ပါးစပ်ထဲလက်ထိုးတောင် ကိုက်တတ်တဲ့လူမဟုတ်ဖူး၊ မယုံရင် မေအေး သူ့တွေ့တော့ပါးစပ်ထဲ လက်ထိုးကြည့်လေ...'

သူသည် ရှက်သွေးကလေးနှင့် ရယ်လိုက်ပြီး။

'အို...အကိုဆွေကလဲ၊ နို့ပြီး စာစီစက်ရိုက်တဲ့ လူတွေကကော မေအေးကိုကြည့်ကြမှာ...'

'အမယ်လေး...ကြည့်တာပဲ့ပါမယ်ဆိုရင် အကိုဆွေက အသက်နဲ့လဲကာကွယ်မှာပေါ့ဗျာ အကိုဆွေပေါင်းတည်သားပါ'

'ကြည့်လေ...အကိုဆွေပြောလိုက်ရင်..'

'အလကားပါ၊ သူတို့က မေအေးကိုမြင်ဘို့ နေနေသာသာ...မေအေးက သူတို့ကို ကြည့်ချင်ပါတယ်လို့ ခြေဆောင့်ပြီနေတောင် အကိုဆွေက မျက်ရည်သုတ်ပေးပြီး သီချင်းဆိုရုံဘဲ တတ်နိုင်မယ်၊ သူတို့အလုပ်လုပ်ချိန်မှာ အပြင်လဲမထွက်ရဘူး၊ သူတို့အလုပ်ခန်းထဲလဲ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ကဲ လာပါ၊ ငါ့ညီမက တကထဲ သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကြီးလုပ်ပြီး ရှက်နေတယ်၊ ကိုခလေးဟာဘဲ ကိုယ့်အကိုကြီးသွားရာ လိုက်ခဲ့ရောပေါ့၊ မေအေးက အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီမို့လဲ'

လည်ပင်းကလေး ငဲ့လိမ်ကာ နှုတ်ခမ်းကလေးချွန်၍...

'သိတတ်ဖူး..'

အမှန် သူ့အသက် ၁၇–နှစ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

'အမယ်လေး..ကိုယ့်အသက်ကိုယ် မသိသေးတဲ့ လူကများ အပျိုကြီးလုပ်ပြီး ရှက်နေရ သတဲ့ကွာ၊

www.burmeseclassic.com

အံ့ပါရဲ့ လာပါသွားကြမယ် ဒီဆိုင်ထိုင်ရတာ အားနာလာပြီ’

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရှမဝတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့တော့သည်။ အဆင်သင့်ပင် အပြင်ခန်း၌ ဦးကျော်တယောက်တည်းဘဲ ရှိချေ၏။ ဦးကျော်လည်း ရွှေတောင်လုံချည်လိုပါးသော ရွှေတောင်သားဖြစ်၍ မေအေး၏ ရှူးတိုးရှန့်တန့်နိုင်လှသော အမူအရာကို တချက်မျှကြည့်ပြီး ဘာမျှမပြောဘဲ အတွင်းခန်းသို့ဝင်သွား၏။

ကျွန်တော်မေအေးအား စာပွဲတလုံးတွင်ထိုင်စေ၍ ယခုရိုက်နေသော တင့်တယ်၏ ‘နှစ်လောက’ဝတ္ထုခေါင်းစည်းနှစ်မျက်နှာခွဲပုံကို ကြည့်ရန်ယူပေးပြီး၊ အိမ်သာတက်ချင်ဇောနှင့် နောက်ဖေးခန်းဝင်ခဲ့သည်တွင် ကိုကျော်က…

‘ကိုရင်ဘယ်က ခလေးမ ခေါ်လာပြန်တာလဲ’

‘နေအုံးဗျာခဏ၊ ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲက ပါနီတွေက ခင်ဗျားကိုမပြောဘို့ ကန့်ကွက်နေကြ တယ်’

ကိုကျော်သည် ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်နားရင်းကို လက်ဝါးနှင့်ရွယ်ကာ..

‘သွားစမ်းမြန်မြန် ဘယ်လောက်များအူမြူးလာတယ်မသိဘူး’

ကျွန်တော်အိမ်သာကထွက်ခဲ့၍ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ ကိုကျော်က..

‘အေး..အဲ့လို ကိုယ့်ယုံလို့ ဒီလိုလိုက်လာတဲ့ မိန်းခလေးကို သစ္စာစောင့်ရမယ်နော်’

‘အမယ်လေး..ကိုကျော်ရာ၊ ကျွန်တော်စာရေးဆရာပါဗျာ၊ ဒီလိုကိုယ့်ဝတ္ထုကို သဘောကျ ပြီး ကြည်ညိုချစ်ခင်နေတဲ့ မိန်းခလေးကို ထိခိုက်စေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လောက်ယုတ်ညံ့တာ လောကမှာ ရှိပါအုံးမလား’

‘ဒီလိုဆို…သာဓု…သာဓု’

‘အမယ်လေး..ဒီခွေးမသား နားထိုင်းနံမယ် သုံးခါခေါ်နေမယ့်အစား ငွေသုံးဆယ်သာ ပေးလိုက်ပါတော့…’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ သုံးဆယ်က၊ တနေ့ကဘဲ ၇ဝိ–ယူသွားတယ် မဟုတ်လား..’

‘အဲဒီ ၇ဝိ–က ကြွေး ၂ဝိ ဆပ်ပြီး ၅ဝိ မိန်းမကို ပေးရတယ်၊ အခု ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ခါလီ၊ ဒီခလေးမကို ရုပ်ရှင်ပြဘို့၊ ဟိုဒင်းဒီဒင်း ဝယ်ခြမ်းကျွေးဘို့လိုနေတယ် မဟုတ်လား…’

‘ဒါ သုံးဆယ်တောင် ကုန်မှာလား..’

‘မကုန်ကော..ဟိုနေ့က ၇ဝိနဲ့ လွယ်လွယ်တရာမှတ်ရအောင် ခင်ဗျားကိုသက်ညှာတဲ့ သဘောနဲ့ တောင်းတာ..’

‘အမယ်လေး မသက်ညှာပါနဲ့ ကိုရင်၊ ငါးရက်မခြားဘဲ နောက်တခါ မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား…’

www.burmeseclassic.com

'ပြောထားကော..ဒါကအရေးပေါ် ကြားဖြတ်လိုလာတာကိုးဗျ....'

'ကိုရင့်ကို ကျုပ်က ဒီမိန်းခလေး သွားခေါ်ခိုင်းတာလား..'

'ခင်ဗျား ဒီအပေါက်မျိုးမပြောနဲ့၊ ဘာလဲစာရေးဆရာဆိုပြီး ဒီပြင်အလုပ်နဲ့ မန်းနီးဖောပြီး မော်တော်ကားတောင် ဝယ်စီးနေနိုင်တဲ့ နာမည်တွေ ဖော်မပြောချင်ပါဘူးလေ၊ အဲဒီလူတွေ ကျတော့ သူတို့မှာ ဇည့်သည်ရှိလို့ ပြုစုရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလာခေါ်ပြီး ဟိုတယ်တို့၊ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တို့မှာ ဒကာခံခိုင်းတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်ရင် ခင်ဗျားလာပြခိုင်းတယ် မဟုတ်လား..'

ဤအချက်ကို သူမငြင်းနိုင်ပါ။ ဟိုဆရာတွေက သူ့ကိုအမဲဒကာဟု သဘောထားကြ ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူလည်း ရိပ်စားမိဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ကဆက်လက်၍..

'ကဲ ဒီတော့ အခုကျွန်တော့်မှာဆိုရင် သူတို့လိုမော်တော်ကားဝေးလို့ ခွေးဝဲစားတောင် စီးနိုင်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဖူး....၊ နို့ပြီး ကျွန်တော်ကခင်ဗျားကို သက်သက်အမဲဒကာခံခိုင်းတာလဲ မဟုတ်ဖူး၊ ကျွန်တော်ရသင့်ရထိုက်တဲ့ လစဉ်ပေးငွေထဲက ၃ရက်မျှကြိုတောင်းတာကလေးတခုဘဲ၊ အဲဒါမှခင်ဗျားငြင်းမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဒီမှာကိုကျော် ခင်ဗျားအသက်ဘယ်လောက်ရှိပလဲ'

'ရှေလိုက်တာ၊ ဝေဠုဝတီလိုဝါးထဲ ပဋိသန္ဓေမှီးမွေးခဲ့သလား၊ ကျုပ်အသက်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ..'

'ဆိုင်ပါသောကော..၊ ကျုပ်တောင်းတာမပေးဘူးဆိုရင်ဖြင့် ခင်ဗျားလိုအသုံးမကျတဲ့ လူတယောက်ဟာ လူ့ပြည်နှစ်ပေါင်းမည်မျှနေဘူးသွားတယ်လို့ မှတ်ကြစရာတနည်းတိုးအောင် ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ ကမ္ပည်းထိုးရမယ်ဗျ'

'တယ်....များလိုက်တဲ့စကားနှယ်၊ ကဲ..ကဲ..ဒီငွေ ၃၀ဝ ပေးရင်ခင်ဗျားချက်ချင်းသွားမယ် လား၊ ခင်ဗျားရှိရင် စကားများတာနဲ့ ကျုပ်အလုပ်ပျက်တယ်'

'ချက်ချင်းသွားမယ်လို့တော့ အာမ,မခံနိုင်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်ပြချိန်စောင့်ရအုံးမယ်၊ ခင်ဗျားကို နောက်ထပ်စကားတခွန်းမှ မပြောပါဘူးလို့တော့ ကတိထားမယ်'

'ကဲ...ရော့...ရော့...'

ကျွန်တော် ရောက်လာလျှင် စကားများ၍ သူအလုပ်ပျက်သဖြင့် ငွေပေးလွှတ်ရတာမှာ ထုံးစံဖြစ်နေပါသည်။ ကိုကျော်၏ သဘာဝမှာ စကားနည်း၍ အလုပ်သာလုပ်နေချင်သူ ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်တော်က ဤအချက်ကိုကိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ပင်ကိုယ်မှာလည်း စကားများသူ မဟုတ်။ အတွေးသမား အငေးသမား အရေးသမားပါ။

ကျွန်တော်သည် သူ့လက်ထဲက ဆယ်တန်သုံးရွက်ယူပြီးနောက်

'အဲ့လို လိမ်မာစမ်းပါဗျာ ပိတုန်းရုပ်ထုံးသုတ်၊ ကျားလာအမဲကျွေး..၊ သော်တာဆွေလာ ပိုက်ဆံပေး...အေးတယ်ဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ ဘာကြောင့်နှေးကွေးနေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်လို ပုဂ္ဂိုလ်က ခင်ဗျားဆီမှာ မကြာခဏပိုက်ဆံတောင်းတယ် ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစမ်းပါဗျ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံတောင်းတာ ပိုက်ဆံတောင်းတယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး။ ပြုသင့်ပြုထိုက်

www.burmeseclassic.com

သူကို ကောင်းချီးပေးနေရတယ်လို့ အောက်မေ့ပါတယ်'

ကျွန်တော် စကားမဆုံးမီ သူသည်ပြုံးစိစိနှင့် အခြားဘက်လှည့်သွားကာ...

'ကိုရင် ကတိရှိတယ်နော်...'

'အော်...ဆောရီး ဆောရီး မေ့သွားလို့'

ကိုကျော်သည် ကျွန်တော့်ကိုအပြင်ရောက်အောင်တွန်းပြီး...

'ကဲ...ကိုရင်သွားတော့၊ ကြွစမ်း ၁၂–နာရီထိုးပြီ၊ ရုပ်ရှင်အချိန်နီးပြီ၊ ကျုပ်ဟောဒီစာပွဲမှာ ပရူ(ဖ)ဖတ်စရာတွေ ရှိတယ်၊ ကိုရင့်အသံကြားရရင် အလုပ်ထဲ စိတ်မရောက်တော့ဘူး'

ကျွန်တော်နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ၁၂–နာရီကွက်၌ လက်တံနှစ်ခုထပ်ပြီဖြစ်၍...

'ဟာ...ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အတွက် နာရီကြည့်ပေးတာကျေးဇူးတင်တယ်ဗျို့၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ်မှာ ဒီလိုအချိန်ကို သတိပေးမယ့်လူမျိုးတယောက်လောက် လိုနေတယ်၊ ကဲ–သွားကြမယ်၊ မေအေးရေ...၊ ဟော့ဒါ ရှုမဝဦးကျော် ဆိုတာပေါ့ကွဲ့'

အထွက်၌ မကြောင်ရန်သူတို့ကို မိတ်ဖွဲ့ပေးသလိုနှင့် တယောက်ကိုတယောက်ပြုံးကြည့် အောင်လုပ်ပြီး လစ်ခဲ့ကြလေ၏။

'ဦးကျော်နဲ့ အကိုဆွေ ဒီလိုနေကြတာဘဲလား'

'အကိုဆွေက ဒီလိုနေရမှ ပျော်တာဘဲ'

'ဦးကျော်က သဘောကောင်းပုံပေါ်တယ်နော်'

'အကိုဆွေတို့နဲ့တော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရွတ်ရွတ်နောက်နောက် နေတတ်ပါတယ်'

မေအေးမှာ ဆေးရောင်စုံကား မကြည့်ဘူးသေးဟု ပြော၍ ဤအပတ်၌ ကားသစ်ထဲမှ ဆေးရောင်စုံဖြစ်သော ရီဂျင့်ရုံက ငွေနည်းနည်းခေန ငွေနုနပ ဇာတ်ကားကိုပြပါသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံက ထွက်ကြသောအခါ၌ အိုရီယင့်ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်တွင် အိုက်စ်ကရင် ကျွေးပြီး သူ့ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်ပို့လိုက်တော့၏။

ဤကလေးမနှင့် ကျွန်တော်မှာ ဤမျှသာဖြစ်ကြောင်း လောကတွင် ကျွန်တော်အချစ်ဆုံး ဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ကလောင်နာမည်ဖြင့် ကျိန်ဆိုပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ယောက္ခမနှင့် ကျွန်တော့်မယားကား အထင်တော်လွဲကြလေသည်။ (ဤကိစ္စမှာ ယောက္ခမက ပိုအရေးကြီးသောကြောင့် သူ့နာမည်ကို အရင်ရေးရပါသည်။)

ထိုနေ့ ကျွန်တော်မှောင်မှ အိမ်ပြန်ရောက်၍ အဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းအိုးဟင်းအိုး ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်အလွန်မကြိုက်သော ငါးခြောက်ရိုးနှင့် ခရမ်းသီး၊ ရုံးပတီသီး ကုလားဟင်း ဘဲဥကြော်ဖြစ်နေသောကြောင့် လမ်းထိပ် တရုပ်ဆိုင်သို့ လစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ချစ်ဆွေသောက်ဖော် ကိုစောမောင်နှင့် တွေ့၍အရက်တမြမြ စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျ၏။ ၉–နာရီလောက်မှ ရောက်သောအခါ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလဲဟု မျက်နှာချိုနှင့် အိတ်ထဲနှိုက်နေကျဖြစ်သော ကျွန်တော့်မယားမျက်နှာသည် သုန်၏။ မှုန်၏။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမသည် ထွီ၏။ ထွဲ၏။ ကျွန်တော့်ယောက်ဖအငယ်သည် နှုတ်ခမ်းစူ၏။ မျက်စောင်းထိုး၏။ အဖွားကြီးနှင့်ကလေးများကား အိပ်ရာဝင်ကြပြီ။

'အင်း...အရေးတော်ပုံတော့ တယ်မလှဘူးဟေ့၊ ငါ့ဘက်ဘယ်လိုများ စစ်ဦးလှည့်မယ် မသိဘူး..' သူတို့မျက်နှာတွေကြည့်၍ စိတ်ထဲမှညည်းရင်း အသာကိုယ်ကိုရို့ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါသည်။

တယ်...မကြာပါ။ ချစ်ယောက္ခမကစ၍ ကျူးရင့်လိုက်၏။

'ထွီ..တောသားက လူပါးဝလို့'

'သူ...ဒီလိုဆို အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပစေပေါ့'

ကျွန်တော့်မယားက အနက်ဖွင့်လိုက်၏။

'အလကား....ဝိုမင်နိုက်ဇား...ဒရင့်ကား'

မိန်းမလိုက်စား အရက်သမားဟု ယောက်ဖအငယ်က ထောက်ခံလိုက်သည်။ သံယောင် ပစ်လိုက်သည်။

သူတို့စစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်သိပါပြီ။ ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ ငေါက်ကနဲထလိုက်ပြီး ဒီနေ့ ဝတ်သွားသော အပေါ်အင်္ကျီဘယ်ဘက်အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်သည်။ မေအေး သူ့ကိုလာခေါ်၍ ရုပ်ရှင်ပြရန် ချိန်းသောစာ မရှိတော့၊ အင်း...မိသွားပြန်ပြီကောတလီ။

ဤကား ကျွန်တော်၏ပေါ့လျော့မှုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ချစ်ယောက္ခမနှင့် ကျွန်တော့် မယား၏ သဘောထားသေးသိမ်မှုကိုသိ၍ စာပေးစာယူဟူသမျှ ကျွန်တော့် 'နာနီ'၏အိမ်၌ လိပ်တပ်ထားရ၏။ လာသမျှ စာတွေကိုလည်း ထိုအိမ်စာပွဲထဲမှာပင် သော့ပိတ်ထားရ၏။

မိန်းမလက်ရေးနှင့်တွေ့လျှင် ဘာစာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ချစ်ယောက္ခမနှင့် ချစ်မယား သည် ဆူပြီမှတ်ပေတော့၊ ဤသို့လျှင် ဤစာမျိုးကို တွေ့၍ ဤနည်းနှင်နှင် ဖြစ်သည်များမှာ ယခုအခါသည် ဘယ်အကြိမ်လဲပင် ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့။

သူတို့အကျင့်မှာ ဤအခါမျိုး၌ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၍ ထုချေလွှာတောင်းလေ့မရှိ။ ဤစာ သည် ရည်းစားစာ ဖြစ်ရမည်။ ဤစာကား မယားငယ်အရာပင် ရောက်နေပြီ။ ဤစာကား စလုံး ရေစ,တည်းစသည်ဖြင့် မိုက်ကရိုစကုတ်နှင့်ကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

ဤလိုစွပ်စွဲချက်မျိုးတွေမှာ ရပ်ဝေးကလေးမ,များ၏ ပေးစာများကြောင့်သာမဟုတ်သေး။ ဥပမာဆိုအံ့။ တခါတရံ၌ ကျွန်တော့်မှာ ဝတ္တုဇာတ်လမ်း အချိတ်အဆက်လိုနေ၍ မိုးမလင်းမီ အိပ်ရာက ထကာ လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားရ၏။ ယင်းအခါမျိုး အရပ်ထဲ၌ နာမည်ပျက်ရှိသော မိန်းမနေသည့်ဝယ် လမ်းထဲလျှောက်မိခဲ့၍ (သူတို့တွင် တွန်းတတ် တိုက်တတ်သော တူမကလေး များလည်း မွမွကြဲရှိရာ) ၎င်းတူမကလေးမျိုး တယောက်က 'ကိုကြင်ဆွေကြီးရယ် ဝေလီဝေလင်း

www.burmeseclassic.com

မှာ ဟိုဖင်ကြီးမ,နေတဲ့လမ်းထဲက ထွက်လာတာ မြင်တယ်တော့....'ဟု သတင်းပို့လိုက်ပါက ကျွန်တော့်ချစ်ယောက္ခမ ဂျူနီယာမဟာပညာကျော်၏ ခုံရုံးတွင် ဤနေ့နံနက် နေမထွက်မီပင် (ကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော့်ချစ်ယောက္ခမအလုပ်ကို ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ၊ ရှေးမဟာပညာကျော် စီနီယာတုန်းကမှ ရုံးချိန်တွေဘာတွေထားပေလိမ့်မည်။ သူကား ခဏမဆိုင်းပင်) 'တရားခံကြင်ဆွေသည် ညက အိမ်ကမသိအောင် အိပ်ရာက ထသွားကာ ဟိုလမ်းက ပိုင်းလုံးမ ဖင်ကြီးမ, အိမ်၌အိပ်စက်ပြီး နံနက်မိုးသောက်တွင် လမ်းလျှောက်ဟန်ဆောင်၍ ပြန်လာသည်။

ဤစီရင်ချက်ကို ချပြီးနောက် ထိုမနက်၌ ကျွန်တော့်အတွက် ကော်ဖီမရှိတော့။ ရေချိုးပြီး ပေါင်ဒါလူးရန် ဗူးရှာမတွေ့၊ သူတို့မျက်နှာတို့သည် သုန်၏။ မှုန်၏။ အံကြိတ်၏။ မျက်စောင်းခဲ၏။ ခြေလှမ်းကျဲ၏။ ခြေသံပြင်း၏။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ကို ဆောင့်ချ၏။ ကလေးတို့ကို မာန်မဲ၏။ 'အိမ်သာကနံလိုက်တာ ထွီ...'ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော့်ကိုကား တိုက်ရိုက်စကားမပြောတော့။ စောင်းကာ၊ ရွဲ့ကာ၊ ချိတ်ကာ၊ နှိမ်ကာ၊ သူတို့ချင်းစကားပေး စကားယူနှင့်သာ ထိုးစစ်ဆိုင်ကြတော့၏။

ချစ်ယောက္ခမ။ 'ပိုင်းလုံးမ,က ဒါမျိုးရှာနေတာဘဲ'

ချစ်ဇနီး။ 'သူကလဲ ဒါမျိုးငမ်းငမ်းတက်...'

ယောက်။ 'ဖင်ကြီးမ, ကိုအေ့'

ဇနီး။ 'ဒါမျိုးတော့ ဝိရိယကောင်းလိုက်တာ ခါတိုင်းမနက် ၈–နာရီတောင် အိပ်ရာက မထတဲ့လူက'

ယောက်။ 'တဏှာကိုအေ့၊ တဏှာ..နှစ်ဏှာ..သုံးဏှာ'

ဇနီး။ 'ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရမယ်မသိဘူး'

ယောက်။ 'ဘယ်နဲမလဲအေ့၊ နံမယ်ကြီး ပိုင်းလုံးမ,ဘဲ'

ဇနီး။ 'မတင်ရွှေက မဟုတ်ဖဲနဲ့ ပြောမှာမဟုတ်ဖူး'

ယောက်။ 'သွေး...သွေး...သွေး...သွေးအေ့၊ သွေးဆိုတော့မြင်ရင်ကြားရင် ပြောတာဘဲ'

ဤအခါ၌ကား ကျွန်တော်မှာ သူတို့၏ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာကို သောတအာရုံခံရင်း မိမိအမှုသွား အမှုလာကိုစဉ်းစားရပါသည်။

ဖင်ကြီးမ,ဆိုတာ မည်သူနည်း။ သူတို့ဆွေမျိုးတသိုက်မှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ သူတို့မျက်မုန်းကျိုးသော မိန်းမများကို ဖင်ကြီးမ,နို့ကားမ, တင်ကောက်မ, (မျက်နှာထား ချိုတတ်သော မိန်းမအား)သဖြုမ, စသည်ဖြင့် လှပယဉ်ကျေးသော နာမည်များပေး၍ 'အခု နို့ကားမနဲ့ ဘယ်ကောင်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်နေပြီအေ့၊ တင်ကောက်မ,က လင်ကြီးကို ကွာမယ်တောင် ပြောနေပြီတော့၊ သဖြုမ,ကဖြင့် တွေ့ကရာနေရာ လင်ထောင်နေတာဘဲ'ဟူသော သလာဘ၊ အလာဘတို့ကို သူတို့အားလပ်ချိန်များ၌ သတင်းပေး သတင်းယူ ပြုလေ့ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ တနေ့နေ့ မိမိဘက် စစ်ဦးလှည့်လာပါက ပုဒ်မ ၅အဆွဲခံရသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို

www.burmeseclassic.com

ဘာမှုမှန်းမသိ ဖြစ်နေမှာစိုးသည်နှင့် တင်ကောက်မ,ဆိုတာဘယ်သူ၊ သဖြမ,က ဘယ်ဝါဟု စုံစမ်းထားရပါသည်။ မေးမြန်းထားရပါသည်။ မှတ်သားထားရပါသည်။ ယခု ဖင်ကြီးမ, ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိပါပြီ။

အင်း...ကံဆိုးချင်တော့ အသွားမတော်တလုပ်၊ အစားမတော်တလှမ်း၊ ဤနံနက်ချမ်း၌ ငင်းဖင်ကြီးမ,နေသော လမ်းထဲသို့ပန်းကလေးတွေ မွေးတယ်ဟု လျှောက်ခဲ့မိ၏။ လမ်းဝအထွက်တွင်သူတို့တူမ မတင်ရွှေ ပန်းကောက်လာသည်နှင့်တွေ့၍ နူတ်ဆက်ခဲ့သေး၏။

ကဲ...အမှုသဘောကတော့ အစင်းကြောကြီး ပေါ်ပါပြီ။ ပေါ်တော့ကော၊ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်သနည်း။ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ အကယ်တိ သူတို့ထိုးစစ်ဆင်နေသည်ကို ကျွန်တော်က ခံစစ်ဖြင့်ငြင်းဆိုပါအံ့။ ကျွန်တော်၏အကြောင်းပြချက် ရှင်းလင်းချက်ကို လက်မခံ၊ သူတို့ချင်း ပြောနေကြတာ ဟုတ်လို့သာ မခံနိုင်တာပေါ့’ဟု ဆိုပြီး ချစ်ယောက္ခမသည် ဒေါသတကြီး ခုန်ပေါက်၏။ ခြေရင်းအိမ်က သူ့မောင်နှင့် သူ့ယောက်မ ကြားအောင်အော်တတ်၏။ ယင်း၌ ကုလသမဂ္ဂက စစ်များရောက်လာတတ်၏။ နူတ်စစ်တွင် ယောက်မကဝင်တိုက်၏။ သူတို့ရေပက် မဝင်အောင်ပြောနေသည်ကို မခံမရပ်နိုင်လွန်း၍ ပေါင်းတည်သားသတ္တိနှင့် လက်သီးလက်မောင်း တန်းအံ့။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကာယ၏ သုံးဆမျှရှိသော သူ့မောင်ရောက်လာမည်တည်း။

သည်လို အခြင်းအရာတွေမြင်၍ ကျွန်တော်ငြိမ်နေလျှင်ကား ဘာမျှပြောစရာမရှိ။ ‘အင်း..ဒီကောင်မျိုး ဟုတ်လို့သာ ခေါင်းငုံ့နေတာပေါ့...’

ဒီတော့ ကျွန်တော်မှာ မိန်းကလေးတယောက် ယူမိပါ၊ ဝံပုလွေ၏ ချောင်းရေကိုသောက် မိသော သိုးငယ်ကလေးဖြစ်နေပါ၏။

ဤသို့ သားအမိတွေ တိုက်စစ်ဆင်၍ ယောက္ခမမုန်တိုင်းကျနေသော ကာလ၌ကျွန်တော့်ကိုထမင်းဟင်း ခူးခပ်ပေးခြင်းမရှိတော့။ အဝတ်အစား ပြင်ပေးခြင်းမရှိတော့။ တခါတရံ၌ ဂုက်၍ပင်ထားသည်။ သားသမီးတို့အား ကျွန်တော့်အနားမကပ်ရန် ဆုံးမ၏။ နင်တို့အဖေ မဟုတ်ဟု ကြွေးကြော်၏။

ယင်းသို့ ကြုံတွေ့ရဘူးပေါင်း များလတ်တော့ ကျွန်တော်မှာလဲ ရိုးနေပြီ။ သူတို့ပြုမူချက် ကို တယ်ပြီး ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ ထမင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ခူးခပ်စားချင်စား၊ မစားချင်တခြားစား။ အိပ်ရာကထလျှင် လေချွန်မပျက်၊ ပေါင်ဒါရိုက် အချိန်မှန်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ကျွန်တော်၏ စာရေးစာပွဲရှိရာ တအိမ်ကျော်က ‘နာဂီ’ဂေ့ဟာသို့ ဆင်းခဲ့၏။

ညမှောင်မှောင် အရက်မူးမူးကလေးနှင့် အိမ်ပြန်သွားတော့ သူတို့မပြောရဲ။ နံနက်ပွဲမှစ ၏။ သို့သော် ဤအခါ၌ ကျွန်တော်က နကမ္ဘတိ။ တခါတရံ၌ သူတို့မခံနိုင်အောင် ‘ကျွန်တော် အလွန်ပျော်တာ၊ ချစ်သူကလေးရဲ့ ပြန်စာရလို့သာ နေချင်တာလာတာ တာတာ...’သီချင်းပင် ကျူးရင့်ခဲ့သေး၏။

ဤအခါမျိုး၌ သူတို့မချုပ်တည်းတော့။ လေ့ကားဝကိုခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဒုန်းစိုင်းလာကြ ပြီး ‘အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားအပြီးပြန်မလာနဲ့’ဟု တိုက်ရိုက်နှင်ကြတော့၏။ သည်တော့လဲ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်က လေအေးနှင့်ပင်...

'ခင်ဗျား ခုခေတ်ကြီးမှာ အိမ်ရှင်နဲ့အိမ်ငှားတောင် နှင်တိုင်းမသွားဘူးဗျ။ ဆလာမီပေးလို့ ကြေအေးမှုကြွတာ၊ အခု ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ယောက္ခမနဲ့သမက်၊ လင်နဲ့မယား နှင်လို့သာ သွားရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ရာဇဝင်ဆိုး အမျိုးလူကဲ့ရဲ့ တော့မပေါ့အမိတို့ရယ်'

သည်လိုပြောပြီး ချစ်ယောက္ခမအံ့ကြိတ်၍ ခုန်လိုက်သောအသံ ဘဝင်သို့မလျှံမီ အမြန်လစ်ရပါ၏။

'နေပါအုံး ကျွန်တော်သွားတော့၊ ကျွန်တော့်ခလေးတွေ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ခေါ်သွားရမလား...'ဟုမေးဘူး၏။ သည်တော့ 'မခေါ်သွားရဘူး၊ နင်အဝေးကနေ စားစရိတ်ပို့ရင်ပို့ မပို့ရင်ငါတို့ ဆွေမျိုးထဲက လူတွေမွေးစားဘို့ ပေးပစ်လိုက်မယ်...'ဟုဆို၏။

သည်တော့ ကျွန်တော့်မှာ မိမိရင်သွေးတွေကို အဘယ်လျှင် သူများလက်ပေးအပ်နိုင်ပါ အံ့နည်း။ ကျွန်တော်မှာ ယောက္ခမကြောက်တာနဲ့ သားသမီးစွန့်ခွာ သွားလောက်အောင် သတ္တိကြောင်သူလည်းမဟုတ်ပါ။ ဤသို့ဆိုလျှင် မိတ်ဆွေက 'မင်းမယားမင်းခေါ်သွားပါလား'ဟု ပြောဘို့ရှိ၏။

သူတို့သားအမိက သမီးတခု၊ မအေတခုမို့ တသက်မခွဲတဲ့ခင်ဗျာ့။

စင်စစ်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝသည် အလွန်ပင်စိတ်ညစ်ဘွယ်ကောင်းပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်မညစ်တော့ချေ။ နကိုဗီဇအတိုင်း ပျော်ရွှင်လျက်ပင်ရှိပါ၏။ ဤသည်လည်း ကျွန်တော်မှာ အများလူတို့ထက် ထူးခြား၍မဟုတ်ပါ။ ဥပမာပြရလျှင် မိတ်ဆွေအိမ်သည် အလွန်နာငြီးဘွယ်ကောင်းသော စက်ရုံကြီးအနီးမှာ ရှိသည်ဆိုပါတော့။ ကြာနေကျဖြစ်သော မိတ်ဆွေမှာ ၎င်းစက်ရုံကြီးက အသံရပ်နားနေလျှင်ပင် အိပ်မပျော်ဖြစ်တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင်လည်း ကျွန်တော့် ချစ်ယောက္ခမနှင့် ချစ်ဇနီး၏ တိုက်စစ်မှာ မည်မျှပင်ပြင်းထန်နေပါစေ၊ ပြေငြိမ်းမည့် နေ့ရက်ကို ကျွန်တော် သိပြီးဖြစ်ပါ၏။ အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်တော်ဝတ္ထုရေးခရ၍ ငွေစ,အပ်သော အချိန်ပင်တည်း။ သို့မို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤအခါမျိုးဆိုလျှင် ပို၍ ဥာဏ်ရွှင်၏။ ပို၍လက်သွက်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံမှာ တခါတခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အလွန်ပင် ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာ၍ ဘာမျှပူပင်စရာမရှိသော ပေါ်အူး၏ဆရာ သူဌေးကလေး အေးဆွေလုပ်လိုက်၏။ ဂေါ်မစွံသော်တာဆွေ ဇာတ်လမ်းထွင်လိုက်၏။ မေ့ရည်းစားသော်တာဆွေ ဖန်တီးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်ဇာတိ ဌာနေသတိရသောအခါ၌ ဟစ်တလုံးအဖေကိုတက်ပု ဇာတ်ကွက်ဖော်လိုက်၏။ လူပျိုဘဝ ကြုံတွေ့ခံရသည်တို့ကို ကျော်စံကေး–ဖြတ်စ လုပ်ခဲ့၏။

ဘယ့်နှယ်တုန်း၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မတင်းတိမ်လျှင် ကိုယ့်စိတ်ဒုက္ခရောက်ဘို့သာ ရှိတော့ မပေါ့။

ဒီတော့ မင်းကကော ဖြစ်သလို ပျော်တတ်လို့ ဟုတ်ပါပြီတဲ့။ ကွာ..မင့်မိန်းမကော စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိရဲ့လား...'လို့ မေးအံ့။ မရှိပါ၊ နဲနဲကလေးမျှမရှိပါ။ ယခုအိမ်က နို့စို့ကလေးနှင့် ထွက်ပြေးရသည်အထိပင်ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း

www.burmeseclassic.com

'လောက၌ လူတို့သည် မိမိစိတ်ချမ်းသာမှုကို မိမိကိုယ်ကမွေးတတ်မှမိမိရ၏။ မမွေးတတ် လျှင် ရွှေဘုံပေါ်မှနေရပါစေ၊ ထိုသူ ဆင်းရဲ့အံ့'ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။ ဆယ်နှစ်ကျော် ပေါင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်ဇနီး၏ စိတ်ဓါတ်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိသည်။ အလွန် စိတ်အားငယ်တတ်၏။ ကြောက်တတ်၏။ စိုးရိမ်တတ်၏။ လူတန်းစေ့ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိ။ အူ၏။ ထူ၏။ အူ၏။ ဒါကိုသူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသူအားလုံးက ထောက်ခံသည်။

လင့်အလုပ်ကိုနားလည်လိုက်ပုံကော ကြည့်ပါအုံး။ ကျွန်တော် တခါတရံအိမ်မှာ အခန်းထဲ ဝင် စာရေး၍ 'ဟေ့ ငါစာရေးနေတုန်း ထမင်းစားလဲ လာမခေါ်နဲ့၊ ကော်ဖီလဲ လာမပို့နဲ့၊ ငါ့ဟာ ငါဆာမှ ထွက်စားမယ်နော်'ဟု မှာထား၏။ ဤအတိုင်းတော့ လိုက်နာပါသည်။ သို့သော်ကလေးငို ၍ သူချော့မရသောအခါတို့၌ ကလေးကြီးအခန်းထဲ ဆွဲသွင်းလာကာ..

'ရော့တော့ ရှင်နဲ့မွေးတဲ့ခလေး ရှင်လဲထိန်းအုံး တကိုယ်ကောင်းချည်း ကြံမနေနဲ့'

မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်မှာ စာရေးဆရာမို့ အိမ်တွင် စာအုပ်စင် စာအုပ်ဘီရိုနှင့် ကျကျ နန ရှိလိမ့်မယ်ထင်ပါသလား။ လွဲချေတော့မည်။ ကျွန်တော် အိမ်ယူလာသမျှ စာအုပ်ဆိုသူ့ ကလေးတွေအတွက် ကစားစရာလုပ်ပစ်၏။ ဘယ်စာအုပ်မဆို ဘယ်နေရာမှာ ထားထား ကလေး တောင်းလျှင် ငိုလျှင် မဆိုင်းခဏပင် ယူပေး၏။ ကလေးတို့ကား ပထမအရုပ်ကြည့်ပြီး၊ ဒုတိယလု ၍ တတိယဆုတ်ပစ်၏။

ကျွန်တော့်မိန်းမကား ဤကိစ္စကို ဘယ်လောက်ပြောပြော ဘယ်တော့မှမမှတ်။ ထပ်တလဲ လဲပင်။

သူကား စာပေနားလည်ဘို့ နေနေသာသာ။ မြန်မာစာမှ ကောင်းစွာမဖတ်တတ်။ ဖတ်ရန် လည်း မလေ့ကျင့်။ ဝါသနာလည်းမထုံ။

လူမှုရေးရာတွင်လည်း ကျွန်တော့်မှာ လူငယ်စာရေးဆရာတို့ဘာဝ ကလောင်မိတ်ဆွေမ, ကလေးတွေရှိနေသည်ကို နားမလည်၍ခွင့်မလွတ်ချင်နေပါစေ။ သို့သော် ကျွန်တော့်၌ ပြစ်မှု တစုံတခု စွပ်စွဲစရာတွေ့အံ့။ ပထမသူက ကျွန်တော့်ကိုမေးရမည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်က ထုချေရမည်။ ကျွန်တော့်ဖြေရှင်းချက်ကို မကျေနပ်မှသာ အထက်ခုံရုံးဖြစ်သော သူ့အမေ၊ သူ့ဦး လေးတွေတိုင်။ လင်မယားတွေ ပြဿနာဟာ ဤလမ်းစဉ်အတိုင်း သွားရမည်မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ။ ယခုတော့ ဘယ်သောအခါမျှ ကျွန်တော့်ဆီက လျှောက်လဲချက် မတောင်းခံ။ သူ့အမေ ခုံရုံးသာ တခါထဲ တင်ပစ်လိုက်တော့၏။

သူ့အမေကား သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော ရောဂါပိုးတို့ကို ခြေလက်အင်္ဂါအစုံ အလင်နှင့် ထင်ရှားအောင် ပြနိုင်စွမ်းသော မိုက်ကရိုစကုတ်ခေါ် မှန်ဘီလူးကဲ့သို့ ဉာဏ်မျက်စိ မျိုးရှိသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့ မမြင်နိုင်စွမ်း သော ကိစ္စကို သူ့ခုံရုံးတွင် ထင်ရှား၍ဝက်ပက်သော အမှုကို ဆင်ထိုးမှုဖြစ်သည်။ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းတွေ့သဖြင့် လမ်းတွင်ပြုံးပြမိသည်တို့ကို လင်ငယ် မယားငယ်နေမှုဖြစ်သည်။ အပျို ကလေးတယောက် ရည်းစားစာအပေးခံရပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချရပြီဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ မေအေး၏ရုပ်ရှင်ပြဘို့ ချိန်းစာတွေ့သွားသည်ကို

www.burmeseclassic.com

'ခလေးတယောက်ပင် ရလောက်ပြီ'ဟု သူ့ခုံရုံးဖြတ်ထုံး၌ စီရင်ချက် ချလိုက်ဟန်တူသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် ထိုညပင် အပြင်းအထန် တိုက်စစ်ဆင်ကြပါတော့သည်။

မိခင်။ 'ဟင်..ရုပ်ရှင်မပြခင် ဘယ်လော်ဂျင်သွားမလဲ'

သမီး။ 'သူ ညမှောင်မှပြန်လာတာ မာမီရဲ့'

မိခင်။ 'အားနဲလာတယ်၊ သူအခုအိပ်ပြီ'

သမီး။ 'ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကုန်လိုက်မလဲ မသိဘူး၊ ရုပ်ရှင်ဘယ်အတန်းကပြမလဲ'

မိခင်။ 'ဝယ်ခြမ်းပေးရတာလဲရှိအုံးမှပေါ့'

သမီး။ 'ကောင်မလေး ကျောင်းနေတာ တလတရာတော့ထောက်ရမှာဘဲ'

မိခင်။ 'မကြာခင် ဒပ်ဖရင်ရောက်မှာပါအေ'

အင်း...ကျွန်တော်ယခုမှ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ သူ့ခုံရုံးဖြတ်ထုံးတွင် ကျွန်တော် ထင်သကဲ့သို့ ခလေးတယောက်ရလောက်ပြီ မဟုတ်သေးတကား။ ဒပ်ဖရင် (သားဖွားရုံ) ပို့ဘို့ လမ်းစဉ်လောက်ပင် ရှိသေးသည်။ တော်သေးတာပေါ့။

သူတို့သားအမိမှာ ကျွန်တော်ဝတ္တုရေး၍ တလမည်၍မည်မျှသာရပါသည်ဆိုသည်ကို မယုံ။ အကန့်အသတ်မရှိ ရနေလျက်အိမ်ပေးချင်သလောက်သာပေး၍ အခြား၌ မိန်းမနှင့် အရက်တွင် ကုန်ချင်သလောက် ကုန်နေသည်ဟု ယောက္ခမဖြတ်ထုံးမှာပင်ရှိ၏။ အချို့သူတို့ဆွေ မျိုးထဲကလည်း ကျွန်တော့်ဝင်ငွေမှာ ဝန်ကြီးချုပ်လခထက်မနည်းကြောင်း တွန်းထားသူက ရှိသေး၏။

ကျွန်တော်က ရေးဘော်များဖြစ်ကြသော သာခုမေးပါ။ တင့်တယ်မေးပါဆိုလည်း 'နင်တို့ လိုဟာချင်း အတူတူပေါ့' ဒါဖြင့် 'ကိုကျော်မေး'ဆိုပြန်လည်း 'သူကကော ဘာမို့တုန်း၊ ဒီပုတ်ထဲ က ဒီပဲပေါ့'

ကျွန်တော်နှင့်ပေါင်းလျှင် (သူတို့ဆွေမျိုးထဲကမှတပါး) လူကောင်းမဟုတ်ဟု ယောက္ခမ ဖြတ်ထုံးတွင်ရှိ၏။ မယုံလျှင်ကျွန်တော့်အိမ် တခါတခေါက်လာရောက် လည်ပတ်ကြပါ။

ကျွန်တော်မှာ ထိုည၌ ယောက္ခမဖြတ်ထုံးတွင် 'မကြာခင် ဒပ်ဖရင်ရောက်မှာပါအေ' လောက်သာ တွေ့ရသဖြင့် မြော်လင့်တာထက် သက်သာနေ၍ 'တော်သေးတာပေါ့'ဟု နှစ်သိမ့်မိ ကာ မနက် သူတို့တိုက်ပွဲမစမီ စောစောလစ်ပြေးနိုင်ရန် အရက်မူးမူးနှင့် သူတို့အသံတွေ ဆက် လက်နားသောတမဆင်တော့ဘဲ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံ၍ အိပ်လိုက်ပါတော့သည်။

မိုးသောက်၌ သူတို့အားလုံး အိပ်ရာကမထမီ အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့၍ နာနီဆီရောက်သော အခါ၌ ညက ယောက္ခမမုန်တိုင်းကျပုံကို မနက် သတင်းအဖြစ်နှင့် ပြောပြပါသည်။ ဤသို့ ပြောပြသည်မှာ မဖြစ်စဖူး ထူးထူးဆန်းဆန်းမို့ မဟုတ်ပါ။ နာနီအဖို့မှာလည်း ကြားရပေါင်းများ နေ၍ ရိုးနေပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်ဆိုလိုသည်မှာ 'နာနီ ကျွန်တော် နာနီအိမ်မှာ ထမင်းစား

ရမယ်’ဟု သော အဓိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယောက္ခမအရေးတော်ပုံကြုံခိုက်၌ ကျေးဇူးရှင်တွေကို မေ့ထား၍မဖြစ်သေး။ နာနီနှင့် အမကြီး ခင်မျိုးချစ်တို့အပြင် ယခု ၅၂ခုနှစ်၌ အရေးပေါ်လျှင် မှီခိုရန် အသစ်တွေ့ထားသည်မှာ စာရေးဆရာ မြသန်း၊ ကြည်လင်၊ အောင်လင်း၊ ကျော်အောင်တို့ နေကြသော ကိုသန်းတင်– ဒေါ်မြမြ၏အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အချိန်မရွေး ထမင်းသွားစားနိုင်၏။ အခါမလင့် သွားရောက်အိပ်စက်နိုင်၏။ လွန်ခဲ့သော သုံးလလောက်ကပင် အရေးတော်ပုံတခုကြောင့် နှစ်လ မျှ သွားရောက် ခိုအောင်းခဲ့ဘူးပြီ။

(ဤမျှဖော်ပြသည်နှင့်ပင် ကိုသန်းတင်နှင့် ရဲဘော်တစုသည် ယခုဝတ္ထုအတွက် ကျွန်တော့် ယောက္ခမပွက်ပွက်ညံသည်၌ ကျွန်တော်မှာ မျက်နှာကလေး စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် သူတို့အိမ်သို့ ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိနေကြပါလိမ့်မည်။)

ဤသို့ကျွန်တော်အိမ်မှာနားပူလှ၍ စာမရေးနိုင် စိတ်မကူးနိုင်ဖြစ်သောကြောင့် အခြား၌ အိပ်ကာ စားကာနေသောအခါတို့၌ ချစ်ယောက္ခမသည် ကျွန်တော့်ကိုယ်စား သူ့သမီးကိုညှင်းဆဲ တော့၏။

‘ဟဲ့ ဖေမ၊ နင့်လင် နင့်ပစ်သွားပြီ၊ နင့်ခလေးတွေတပြုံကြီးနဲ့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ နင့်လင် အခုမယားငယ်နဲ့ပျော်ပါးနေပြီ သိရဲ့လား’

သမီးကလည်း မိခင်ဖြတ်ထုံးကို ချွင်းချက်မရှိယုံကြည်၏။

ဤအခြေတွေကို သိ၍ ကျွန်တော်ကကိုယ့်မှာ သားမယားရှိလျက်နှင့် တခြားသွားအိပ်တာ မသင့်လျော်ဟု ညတော့ အိပ်ပျော်တုန်းနားအေးပါတယ်လေဆိုပြီး အိမ်ပြန်အိပ်၊ ကျီးကန်းနှင့် သူတို့မနိုးမီပြန်ဆင်း။ သည်တော့လည်း…

‘ဟဲ့ဖေမ၊ နင့်လင်က ညအိပ်ရုံသာ လာအိပ်ပြီး မနက်ပြန်ဆင်းသွားတော့ နင်ဘာဖြစ်နေ ပြီလဲသိရဲ့လား’

ဘယ်လိုမှအမျက်မလွတ်ပါ။ အမျိုးမျိုးဆူ၏။ ဆဲ၏။ ကိုင်၏။ တခါတရံရိုက်နှက်၏။ ဒါကို လည်း သူ့သမီးက သူ့အမေကို စိတ်မပျက်နိုင်ရှာ။ ထူးခြားသော ဉာဏ်ကြီးရှင် မိခင်၏ဖြတ်ထုံး အမျိုးမျိုးကိုသာ သဘောကျကာနေခဲ့၏။

ယခုမေအေး၏ ရုပ်ရှင်ပြဿနာ မကြေအေးမီ ကျွန်တော်ပြည်တော်သာချီတက်ရန် အဝတ်အစားပြင်လိုက်သည့် အမှုကား၊ မိုက်ကရိုစကုတ် မဟာပညာကျော်ဂျူနီယာ၏ ခုံရုံးတွင် ‘မေအေးနှင့် ကျွန်တော်သည် ကိုရီးယားစစ်မြေပြင်အထိ ဟန်နီးမွန်းထွက်မည်ဖြစ်၍ တတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမပြီးမချင်း ပြန်ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်’ဟု ဖြတ်ထုံးပြုလိုက်လေသလားမသိ။ တရားလိုမ, ပင်လျှင် သူ့အမှုသူ ဆက်လက်မနာခံနိုင်တော့ဘဲ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စာတစောင် ရေး၍ အခါလည်ကျော် သမီးကလေးနှင့် အိမ်ကထွက်ပြေးပါတော့သတည်း။

ကဲ…ကျွန်တော် မယားပျောက်ကယ်တဲ့….ရှာရတော့မည်။

ကျွန်တော်အစပထမ၌ ကျွန်တော့် မိန်းမကို တယ်အယုံအကြည်မရှိလှဘဲ၊ ဝေးဝေးတော့

www.burmeseclassic.com

မသွားတန်ရာ၊ ညာတာဖြစ်ရမည်ဟု ကုတင်အောက်၌လည်းကောင်း၊ အိမ်အောက်က ထင်းပုံကြား၌လည်းကောင်း၊ လက်နှိပ်ဓါတ်မီးနှင့် ထိုးရှာသေးသည်။ နောက်မှဝါးခယ်မလမ်းက သူ့ဆွေမျိုးများအိမ်ကို သွားမေး၏။ မတွေ့ခဲ့။ အလဲ့–ငါ့မိန်းမ တကယ်များ ပြေးတာဘဲလား။ ဝမ်းသာရမလိုလို၊ ချီးမွမ်းရမလိုလို။

ကျွန်တော်မအူပင်လမ်းထိပ် ပြန်ရောက်သောအခါ သူတို့အမျိုးအနွယ်တယောက်ဖြစ် သော ကလေးမက ကျွန်တော့်မိန်းမကို သူ့ခဲအိုကိုညီကြီးက မဟာမြိုင်လမ်းတွင်တွေ့၍ ဘယ်သွားမလဲမေးရာ၊ လွယ်အိတ်တလုံး၊ ကလေးတယောက်နှင့် အဖြေမရေရာသဖြင့် အိမ်ပြန် ရန် ဆိုက်ကားပေါ်တင်လွှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ယခုအိမ်ပြန်မရောက်သေးကြောင်း သတင်းရ ၏။

ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သောအခါ၌ ကျွန်တော့်ယောက္ခမနှင့် သူ့မောင်ရှိနေ၏။ ကလေးများအားလုံးနိုးကြပြီ။ ကျွန်တော့်သား ဟိတ်တာခေါ် ကျော်ကျော်ဟစ်တလုံးက...

'ဟေ့ နင့်နော်နော် မရှိတော့ဘူးကွ၊ ကောင်လေးတယောက်ခက်ပါပြီဟေ့'ဟု သူ့ညီဘတ် စတာခေါ်သော်သော်ကို ရန်စ,ရာ အိပ်ရာမှထခါစ အကောင်က ငိုမဲ့မဲ့ပြုသည်တွင် ကျွန်တော့် သမီးအကြီးဆုံး ဒင်ပယ်လ်ဆွေ ရှစ်နှစ်သမီးက...

'ဟဲ့..ကျော်ကျော်ကလဲ မစ,နဲ့ဟယ်..သော်သော်မငိုနဲ့ သိလား၊ နော်နော်က သော်သော် ငိုလို့ စိတ်ညစ်သွားတာ၊ သော်သော် မငိုတော့ဘူးဆိုမှ ပြန်လာမှာတဲ့နော်...လာ၊ တိတ်တိတ် ကော်ဖီသောက်ရအောင်'

ခါတိုင်းအိပ်ရာကထ မအေကိုချွဲပြီးငိုလေ့ရှိသော သုံးခါလည်ခွဲရွယ်လည်း မိခင်မရှိမှုကို နားလည်ကာ မငိုမယိုဘဲ ကောင်းစွာနားထောင်၏။ (ယခုကျွန်တော် စာရေးနေချိန်ထိ သုံးရက်ရှိ ပြီ။ မိခင်မလာသေးပါ။ သို့သော် သူတို့မဆူမပူမှ မအေကလာမည်ဟု ပြောထားသောကြောင့် သူတို့ ကောင်းမွန်ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေကြ၏။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဈေးသည်လာပူစာခြင်း၊ ပိုက်ဆံတောင်း ခြင်း၊ အိပ်ရာထငိုယိုခြင်း၊ ညီအကိုရန်ဖြစ်ခြင်းများ မပြုတော့ပြီ။ ကျော်ကျော်က ကျောင်းသွားချိန် သွား၊ ပြန်ချိန်ပြန်၊ သော်သော်က အိမ်မှာဖွားအေနှင့် ကောင်းမွန်စွာနေ၏။ တခါတလေ၌ 'နော်နော်ရေ...ရာပါတော့..ရာပါတော့...သော်သော် ငိုတော့ဘူး'ဟု သီချင်းဆို၏။ ဤအခါ၌ သူ့ဖွားအေ ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီး မျက်ရည်ကျ၏။)

ကျွန်တော်တို့ရှာဖွေရေးကို ဆွေးနွေးကြ၏။ အန်ကယ်လ်က ယခုသူ့သားအား ကန်တော် ကြီးနှင့် အင်းလျားကန် ပတ်သော ဝိုင်ယာလက်စ် ကားများကို သတင်းပေးရန် မော်တော် ဆိုင်ကယ်နှင့် လွှတ်လိုက်ပြီ။ ထို့နောက် ရန်ကုန်ရှိသူတို့ ဆွေမျိုးအိမ်တွေလိုက်မေးမည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့က ဂတ်ကို တိုင်ထားရန် လိုကြောင်းပြောသည်နှင့် ကျွန်တော့်ယောက္ခမနှင့် ကျွန်တော်ပင် သင့်မြတ်စွာ အိုးဘိုဂတ်သို့ လာကြသည်။

ဂတ်ထဲက ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်သတိရ၍....

'အော....အန်တီ၊ သူ ကျွန်တ့်ကို စိန်ဘရားသားတိုက် ပို့ပါပို့ပါနဲ့ မကြာခဏပြောဘူး တယ်၊ သူအဲ့ဒီများသွားမလား၊ လာ...လိုက်ချောကြရအောင်'

'စိန်ဘရားသားက ဝပ်ဆင်တိုက် ပြောင်းပြီးမှ သူတခါမှမရောက်ဖူးဘူး သွားတတ်ပါ့ မလား...'

www.burmeseclassic.com

'ဒီလိုမေးစမ်းသွားမှာပေါ့ဗျာ၊ လာပါ လိုက်ကြရအောင်'ဆိုပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်ကြ၏။

စိန်ဘရားသားနှင့်သူတို့ ဆွေမျိုးတော်ပါသည်။

အိုးဘိုဂတ် ရှေ့မှ စိန်ဘရသားတိုက်ရှိရာ ပန်းဆိုးတန်းအရောက်၊ ဘတ်စ်ကားစီးရသည် မှာ လူလည်းမသက်သာ၊ အချိန်လည်းကြာလှပါ၏။ ဤအတွင်း၌ သမီးယောက္ခမ နှစ်ယောက် တယောက်တယောက် စကားမပြောကြ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် အပျက်ပျက်နှင့် တစထက်တစသော ကလှိုင်၍ လာပါပြီ။

သူတို့ဆွေမျိုးများ တအိမ်အိမ် သွားရောက်နေပါက တော်သေး။ နို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော့်သမီးအခါလည်ကျော်ကလေးနဲ့ ညဥ့်အချိန် ဘယ်လိုအိပ်၊ ဘယ်လိုနေကြမှာတဲ့လဲ။ ကျွန်တော့်မယားမှာ အသက်အစိတ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။

ရှုးရှုးမိုက်မိုက်နှင့် ရေထဲဆင်း၍လည်းကောင်း၊ အခြားတနည်းနည်းနှင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေအံ့။ ကျွန်တော့်သမီးကလေးကကော....။

ကျွန်တော့်ရင်မှာဆို့၍ လည်ချောင်းထဲကအပ်လာပါသည်။ ဒီနေ့မတွေ့ နက်ဖန်ကျရင် တော့ သတင်းစာထဲ ထည့်ရမှာဘဲ။ သတင်းစာထဲကြော်ငြာတော့ ဓာတ်ပုံလိုတယ်။ ဟင်...သူ့ကြီး မှရိုက်တဲ့ဓာတ်ပုံလဲ မရှိဘူး။ ဒုက္ခဘဲ...။

သို့တွေးရင်း ဆွေးရင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် လောကရေးရာ၌ ဘယ်မျှမိုက်သောကောင်ပါ နည်း။ ကြည့်ပါ။ မယားပျောက်၍ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲက ဟာသဝတ္ထုတပုဒ်ကို အကွက်ရိုက်မိ ပြန်သည်။ ဝတ္ထုနာမည်ကိုက 'မယားပျောက်'တဲ့။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအစမှာ ကျွန်တော်သော်တာဆွေ မေ၏ရည်းစားသည်မေက ယခုနောက် ဆုံးပေါ်မှန်နိုင်လွန်ဝယ်ပေးပါဆိုသည်နှင့် ငွေ ၅ဝိ–ခန့်လိုနေ၏။ ကိုကျော်ဆီသွားတောင်းခန်း ထည့်သည်။မရ။ သတင်းစာတစောင် ကောက်ဖတ်လိုက်ရာ...

မယားပျောက်ကြော်ငြာ

ဆုငွေ ၅ဝိနှင့် ၁ဝဝိ

ဤဓာတ်ပုံပါ ကျွန်တော်၏မယား စီနီမာသည် (ကပြားမဟုတ် ဗမာမပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်ရုပ်ရှင် ဝါသနာပါလှ၍ 'စီနီမာ'ဟုမှည့်ထားသည်။) ဩဂုတ်လ ၄–ရက် ပြည်တော်သာ နေ့က ကျွန်တော် ပြည်တော်သာသို့ ချီတက်ရခိုက်အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။ တွေ့ရှိ၍ နေရာဌာန ကို လာရောက်သတင်းပေးပါက ၅ဝိ။ သို့မဟုတ် အိမ်အရောက်ပို့ပါက ဆုငွေ ၁ဝဝိ–ပေးပါမည်။

(ပုံ)ထွန်းကျော်

(အောက်က သူ့အိမ်လိပ်စာ)

ကျွန်တော်က 'ကဲ..သန်းဆွေ မင်းလဲဘိုင်ကျနေတယ်လာ...၊ ငါနဲ့ ဒီမိန်းမ လိုက်ရှာရ အောင် တွေ့ရင် တယောက်တဝက်ပေါ့'

www.burmeseclassic.com

သန်းဆွေက သူ့အမူအရာအတိုင်း ေးကြောင်ကြောင်နေရာမှ...

'ဘယ်သွားလိုက်ရှာမလဲကွ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးများ မင်းယောက္ခမရေချိုးခန်းလောက် အောက်မေ့နေလား'

'ဒီကောင်လဲ အ,ရန်ကော၊ သူ့ဒီကြော်ငြာထဲ ကြည့်ပါလားကွ၊ ရုပ်ရှင်အလွန်ဝါသနာပါလို့ စီနီမာလို့ တောင်မှည့်ထားရတယ် ဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ရုံတန်း လျှောက်ကြည့်ရုံပေါ့ကွ၊ လာ...၊ အခု ရုပ်ရှင်ပြန်ချိန်နီးနေပြီ'

သို့နှင့် ဒီကောင်ပါလာရာ ထိုမိန်းမကို အဆင်သင့်ပင် ကွန်တီနင်တယ်အောက် ကြာဇံဟင်းခါးသောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်တော်က သတင်းစာဖြန့်ကာ...

'ကဲ ဓာတ်ပုံနဲ့ ယှဉ်ကြည့်စမ်းကွ'

'အေး...၊ ဟုတ်တယ်ကွ'

'ဒီတော့ရင် အခု ဒို့ကွန်တီနယ်တယ် အောက်မှာကြာဇံဟင်းခါးသောက်နေတယ်လို့ မြေနီကုန်းကိုထွန်းကျော် အိမ်သွားပြောလိုက်ရုံနဲ့ ငွေ ၅ဝိ တော့ရနေပြီကွ'

'ဒီမိန်းမက ဒီနေရာက ထမသွားတော့ဘူးတဲ့လား'

'ထတာ မထတာ ဒို့အလုပ်မဟုတ်ဖူးလေ၊ သူ့ကြော်ငြာထဲမှာက ဒီမှာကြည့် 'တွေ့ရှိရာဌာ နကို လာရောက်သတင်းပေးပါက ၅ဝိ'ဆိုတယ်ဘဲကွ'

'ဟ... ဒါက သူလိုက်ကြည့်လို့ တွေ့မှပြောတာပေါ့ကွ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဟိုလူကလဲ ကိုထွန်း ကျော် ခင်ဗျားမိန်းမ ဂလုပ်ရုံအောက်တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒီလူကလဲ ပလေဒီယန်ရုံရှေ့ တွေ့ခဲ့တယ် ပြောရုံနဲ့ငွေ ၅ဝိ–၅ဝိ ပေးနေရရင် ဒီကိုထွန်းကျော်က သူ့မယားပျောက်ကိစ္စအတွက် အီး–စီ–အေက အကူအညီပေးထားတာမို့လားကါ၊ သူ့ခများပြည်တော်သာကို ချီတက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတော့ သာမန်လခစားကလေး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ'

ကျွန်တော်သည် သန်းဆွေပြောသည်ကိုသဘောပေါက်ကာ....

'အေး...၊ ဒါလဲစဉ်းစားစရာဘဲကွ'

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော့်ဝတ္တုသွား ကျွန်တော်သဘောကျ၍ပြုံးလိုက်မိရာ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေသော ချစ်ယောက္ခမအကြည့်နှင့် ဆုံမိသွားလေသဖြင့်...

'ဒမ်...ဆိုင်း...'ဟုပဏာမခံလိုက်ပြီး 'နင်ကနောက်မယားနဲ့ ကျကျနနနေရတော့မှာမို့၊ တယ်ဝမ်းသာနေပေါ့လေ'

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားကာ...

'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ'

www.burmeseclassic.com

'မဟုတ်ဖဲနဲ့ နင် ဒီလိုအခါမှာ ပြုံးနိုင်သလား၊ နင်ကတော့ ပျော်လို့၊ ငါ့သမီးကတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိရသေးဘူး'

'ကျွန်တော့်သမီးလေးလဲပါသွားပါတယ်ဗျာ…'

'နင့်သမီးက ငါ့မြေးပါဟဲ့'

'ခင်ဗျားသမီးက ကျွန်တော့်မယားပါဗျ'

'နင်က ဒီမယား သေစေချင်နေတာ မဟုတ်လား'

'တော်ဗျာ…တော်ဗျာ'

ကြာလျှင် သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားပေါ်ထသတ်ကြမည့် အပေါက်ရောက် မှာစိုး၍ လျှော့ပေးလိုက်ရပါသည်။

ဟုတ်ပါ၏။ ကျွန်တော် ဤအခါမျိုးပြုံးလိုက်မိတာက လွန်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် လောကတံထွာအလျောက် မယားပျောက်စိတ်ညစ်သည့်ပုံ သုန်မှုန်၍ နေလိုက်ရပြန်တော့သည်။ ဤနေရာမှာ လတ္တာလမ်းသို့ ရောက်နေလေပြီ။

သို့သော် လူ့ထုံးစံနှင့် ဝွဂလန့်ကျလှသော ကျွန်တော်မှာ ကြာကြာသုန်မှုန်၍နေ၍ မရတော့ပြန်ပါ။ မဂိုလမ်းအကျော်၌ အခုနဝတ္ထုကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိပြန်တော့သည်။ ဇာတ်ကွက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားပြန်တော့သည်။

'ဟေ့…သန်းဆွေ၊ ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲကွ၊ သူ့သွားချော့ခေါ်ရကောင်းမလား'

'အိမ်မနေချင်လို့ ထွက်လာတာ မင်းက သွားချော့ခေါ်ရအောင် မင်းမယားမို့လို့လား'

'ဒီလိုဝွမပြောနဲ့ကွာ၊ ရာတန်စက္ကူကြီး ရှေ့နားရောက်နေတာ လက်လွတ်သွားပါ့မယ်၊ ငါပြောတာက ဒီလို ဒီဓါတ်ပုံနဲ့ ကြော်ငြာသူ့ပြပြီးတော့ 'ခင်ဗျား ဒါတွေ့ပြီးပြီလား၊ ကိုထွန်းကျော် တယောက်ဖြင့် သိပ်ဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်တောင်ပြောနေတယ်၊ သနားပါ တယ်ဗျာ၊ အိမ်ပြန်လိုက်ပါ'လို့တောင်းပန်တာပေါ့ကွ၊ တောင်းပန်မရလို့ သူမပြန်ဘူးဆိုတော့ သူဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ သိရအောင် နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ပေါ့ကွ'

'အေး…ဒီလိုဆို ဖြစ်နိုင်တယ်'

'လာ….လာ…သွားမယ်၊ ငနဲမ ကြာဆံဟင်းခါးသောက်ပြီးသွားပြီ'

ကြာဆံဟင်းခါးဆိုင်မှ ထိုမိန်းမ နှုတ်ခမ်းသုတ်အထ၌ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာမှ သူ့ဓာတ်ပုံကိုကွင်းပြကာ…

'ဒီမှာ ဒါ…ခင်ဗျားဓာတ်ပုံမဟုတ်လား'

ထိုမိန်းမ အံ့အားသင့်ကာ…

www.burmeseclassic.com

'ဟင်..ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူကများ ဘာလုပ်ထည့်လိုက်တာပါလိမ့်၊ ကျမလက်ရေးတို ကျောင်းလဲမနေဘူးပါဘူး၊ ဒူလာလိပ်ခေါင်းလဲ မထွက်ဖူးပါဘူး'

'ဒီမှာကြည့်လေ'ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်က မယားပျောက်ကြော်ငြာဆုငွေ ၅ဝိနှင့် ၁ဝိဆို ဆာ ဖြန့်ပြလိုက်ပါသည်။

စာကိုဖတ်ပြီး ထိုမိန်းမအကြီးအကျယ် ဒေါပွကာ...

'အမယ်လေး...ဒါထွန်းကျော်က ကျမကိုသက်သက် စော်ကားတာ၊ ဘယ်မလဲ အခု ဒီသေခြင်းဆိုးခွေးမျိုး၊ တွေ့မှပါးနင်းဆုတ်မယ်'

သူတို့ချင်း ပါးနင်းဆုတ်ရုံမက၊ နားရွက်တွေပါဖြုတ်ပစ်ပစ်၊ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်မှာ ကိုထွန်းကျော်ဆီ ခေါ်သွားရန်သာဖြစ်ခြင်းကြောင့်...

'သူ့အိမ်မှာပေါ့ လာလေ ကျွန်တော်တို့လိုက်ပို့မယ်'

'အို...ချက်ချင်းသွားရှင်းမှ၊ လာသွားမယ်'

ထိုမိန်းမသည် ဒေါနှင့်မောနှင့် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကပင် မြေနီကုန်းကားရှိရာသို့ သွားလေ သည်။

ကျွန်တော်နှင့် သန်းဆွေသည် သူ့နောက်မှလိုက်ကာ...

'ဘယ့်နှယ်လဲကွ သန်းဆွေ၊ ငွေတရာများလဲ လွယ်လိုက်ချင်တော့...ဟင်၊ ဗိုလ်ကျော်ဆီ သာ တောင်းနေရမယ်ဆိုရင် ၁ဝိတောင် ရအုံးမှာမှုတ်ဖူး'

ခပ်တိုးတိုးပြောခဲ့ပါသည်။

ကိုထွန်းကျော် အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ၌ ထိုမိန်းမသည် သတင်းစာကိုကိုင်၍ ဒေါနှင့် မောနှင့် ဝင်ကာ အိမ်ရှေ့အသင့်တွေ့နေသောလူအား'

'ဒီမှာ ကိုထွန်းကျော် ရှင်ကဘာသဘောနဲ့ ကျမကိုဒီလိုစော်ကားတာလဲ'

သို့သော် ထိုလူက တောင်းပန်သောမျက်နှာနှင့်...

'သည်းခံပါ မစီစီမာ၊ ခင်ဗျားညီမစီနီမာဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့စိတ်ကောက်လဲ မသိဘူး၊ တနေ့ကဘဲ အိမ်ကထွက်သွားတယ်၊ အဲဒါပြန်မလာလို့ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာဘို့ကျ တော့ သူ့ဓာတ်ပုံက အိမ်မှာမတွေ့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ညီအမချင်းက ဓာတ်ပုံချင်းလဲထားတော့၊ ရုပ်ချင်း တထေရာထဲဘဲလေ မထူးပါဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားဓာတ်ပုံဘဲ ထည့်လိုက်တာပါ'

သို့တိုင် မစီစီမှာ စိတ်မပြေနိုင်ဘဲ..

'ရှင်က ရှင့်မိန်းမဓာတ်ပုံကျမ အိမ်မှာ လာယူပါလားရှင်'

'ဒါသတိတော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အကျိုးအကြောင်းပြောပြနေရတော့ ခင်ဗျားတို့ ညီအမချင်း စိတ်ကောင်းဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ'

www.burmeseclassic.com

'အမယ်လေး စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါဘူးတော်၊ ကျမညီမနဲ့ ရှင့်လို အရက်သမားနဲ့သာ ကွဲသွားမယ်ဆိုရင် သိန်းထီပေါက်သလောက် ဝမ်းမြောက်ပါတယ်၊ ကျမတို့ ဆွေမျိုးတွေက ရှင့်ကို ကြည်ဖြူလို့များ ကြည့်နေကြတယ်မှတ်သလား၊ ခလေး လေးယောက်နဲ့ ခွဲမဖြစ်လို့သာ သိရဲ့လား၊ အခုလို ကျမညီမက ထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျမညီမကို ချီးကြူးပါ တယ်၊ ခလေးတွေလဲ ရှင်မကျွေးနိုင်ရင် ရောက်ပေးပစ်လိုက်မယ်။ ကျမတို့ ဆွေမျိုးထဲ ချမ်းသာ တဲ့ လူတွေပြည့်လို့၊ ရာထူးကြီးနဲ့တိုက်ကြီးတာကြီးနဲ့ဆိုင်ကြီးကနားကြီးနဲ့၊ သားသမီးမရှိလို့ လိုချင်နေကြတာတွေ အပုံ'

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုဇာတ်ကွက် မဆုံးသေးပါ၊ စိန်ဘရားသားတိုက်ရှိရာ ပန်းဆိုးတန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ စိတ်ကူးပြတ်၍ သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် ဘတ်စ်ကား ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရပါတော့သည်။

ခနရှင်ကြေးရတတ်အိမ်များ ခက်လှသည်။ စိန်ဘရားသား ဝဇီရာ တိုက်မျက်နှာစာ၏ လကျာ်ဘက်စွန် ဓာတ်ဆီရောင်းသော ကုလားရှိသည့်အခန်းကလေးမှ အပေါ်ထပ်လှေကားကို တက်ရာ၊ ကုလားက တားမြစ်သဖြင့် 'ဟဲ့...ငါတို့ဆွေမျိုးပါဟဲ့' ကျွန်တော့်ယောက္ခမက ပြောသော်လည်း မရ၊ သုံးထစ်လောက် ရောက်မှပြန်ဆင်းရပါသည်။

'သွား...ဟိုအထဲမှာ ဘရားဆပ်ဆီ အရင်သွားချေပါ..'ဟု ဆိုသဖြင့် စိန်ဘရားသားအငယ် ကိုကျော်စိန်ရှိရာ ဆိုင်ခန်းထဲဝင်သွားရပါသည်။

ကိုကျော်စိန်ကို 'နော်မာ လာသလား'မေး၍ 'မလာဘူး'ပြောကတည်းက ကျွန်တော်ပြန် ချင်လှပါပြီ။ သို့သော် ယောက္ခမက ရောက်လို့ရှိမှ လူကြီးတွေဆီ သွားအုံးမှဆိုသဖြင့် ကိုကျော် စိန် လှေကားဝထိအောင် လိုက်ပို့၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ရောက်လျှင် စိန်ဘရားသားတို့အဖေကြီးက ယခုသူတို့၏ တဦးတည်းသောမြေးကလေး မှာ နာမကျန်းဖြစ်နေ၍ ဆရာဝန်ပေးရတာကို မဆိုထားနှင့်နေ့နှာ့စ် ၂ဝိ၊ ညနာ့စ် ၂၅–ကျပ် ပေးရသည်ပင် ငွေ ၇ဝဝိ ကျော်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ညကအိပ်ပျက်ကြ၍ စကော့ဈေးဆိုင်ခွဲ သွားရ မည်ဖြစ်သော သမီး မသီသီတို့ မကြည်ကြည်တို့ပင် ယခု ၉–နာရီခွဲသည်တိုင်အောင် မသွားရ သေးကြောင်း၊ မင်းတို့ကြီးကြီး မငွေခင်ဆိုလျှင် အိပ်ရာမှပင် မထသေးကြောင်း၊ အော်...သားမြေး များ နာမကျန်းဖြစ်ရင် တယ်လူကြီးတွေ ဒုက္ခရောက်တာဘဲ စသည့် ပဏာမခံနေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သမီးပျောက် မယားပျောက် ကိစ္စကလေး အတော်ကြာပင် အေးထားရပါသေး သည်။ နောက်အခွင့်ရ၍ ပြောသောအခါလည်း...

'ဩ...ဒီတော့ မလာဘူးကွဲ့၊ ဝေးဝေးတော့ သွားမယ်မထင်ပေါင်ကွယ်၊ အနီးပါးနား ဆွေမျိုးတွေအိမ်မှာဘဲ နေပါလိမ့်မယ်၊ အခုလောက်ရှိ အိမ်ပြန်ရောက်ချင်တောင် ရောက်နေမယ်၊ ငါတော့ ဒီလိုဘဲထင်တယ်ဟေ့၊ မင်းတို့အိမ်ပြန်သွား တွေ့မှာပါဘဲ၊ တွေ့ပါစေကွယ် ငါမေတ္တာပို့ လိုက်ပါတယ်..'ဟူသော ကောင်းချီးဩဘာကို ခံယူရလျက် လင်မနစ်တပုလင်း ဖန်ခွက်ငယ်နှစ်ခု ခွဲထည့်ထားသည်ကို သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် တယောက်တခွက်စီ သောက်ပြီးပြန်ခဲ့ရလေ၏။

လမ်းခွသို့ ရောက်ကြသောအခါ၌ ဘယ်သို့ ဘယ်လမ်းမြန်းကြအုံးမလဲ ဆွေးနွေးကြရာ ကျွန်တော်က..

www.burmeseclassic.com

'ချစ်ကဲင်း ရန်ကုန်ဆွေမျိုးတွေအိမ် လိုက်ရှာလို့မတွေ့ရင် ကျွန်တော်တညင်ဘက် ကူးမယ်လေ'

သံလျင်မှာလည်း သူတို့ဆွေမျိုးလက်ကျန်များ ရှိသေး၏။

'အော်..ဒါနဲ့ မင်းကန်တော်ကြီး ဘုတ်ကလပ်နားကအယ်လိတ်အိမ် သွားလိုက်ပါအုံး'

'ချစ်ကဲငင်း...သွားလိမ့်မယ်မဟုတ်လား'

'ဒီအိမ်တော့ သူသွားမယ် မဟုတ်ဖူးကွဲ့'

အကြောင်းမှာ အယ်လိတ်သည် ကျွန်တော့်မိန်းမအဖေဘက်က ဆွေမျိုးဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမ ကွယ်လွန်သူ မစ္စတာဆစ်ဒနီဘဲရိုး၏ ညီမစ္စတာအယ်လိတ်ဘဲရိုး ယခုလယ်ဝန်ဖြစ်၏။

'ကောင်းပြီလေ...ကျွန်တော်သွားလိုက်မယ်၊ အဲဒီမသွားခင် ကျွန်တော် ရှမဝဝင်ပိုက်ဆံတောင်းအုံးမယ်၊ အန်တီပြန်နှင့်၊ ချစ်ကဲကင်းနဲ့တွေ့လို့ အကြောင်းထူးရင် ကျွန်တော်ရှမဝမှာရှိမယ်ပြောလိုက်ပေါ့'

× × ×

ရှုမဝတိုက် ဝင်လိုက်လျှင်ပင် မယားပျောက်ဖူးဘို့ မဆိုထားနှင့် ရည်းစားစာမှပျောက်ဖူး ဟန်မတူသေးသော သန်းဆွေသေနာကောင် ကလေးက…

'ဟေး….သော်တာဆွေ မင်းငါ့လက်ဖက်ရည် တိုက်ရလိမ့်မယ်'

ကျွန်တော်မှာ သူ့မချိုမချဉ် မျက်နှာကိုနကိုအစဉ် သောက်မြင်ကပ်သူဖြစ်သည်နှင့်…

'မင်း လက်ဖက်ရည်မတိုက်ဖဲ နရင်းအုပ်ကော…မပြီးဘူးလား'

'အကောင်းပြောဆရာ…မုန့်ပါမှာလိုက်'

'ဘာလို့လဲ မင်းအဒေါ် ငါဂေါ်လို့ လာဘ်ထိုးရမှာလား'

'အေး…ဒါဖြင့်နေ ဟောဒီမှာ ကောင်မလေး တယောက်က မင်းလာရင် ဖုံးဆက်ခိုင်းပါဆို ပြီး ဖုံးနံပါတ်ပေးထားတယ်ဆရာရဲ့'

'ဟေ့…သန်းဆွေ၊ ဒါက မင်း ငါအရူးလုပ်ဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ထွင်ခဲ့တဲ့အလုံးတွေပါ ကွာ၊ ရိုးလို့ ဆွေးတောင်နေပါပြီ'

'အေး…ဒါဖြင့် နင်ငတ်၊ ကောင်မလေးက ၁၁–နာရီကျော်လို့မှ နင်မလာရင် အိမ်လိုက် ခေါ်ပေးပါလို့ မှာထားတယ် သိလား၊ ငါက အခု ဒီကောင်မလေးဆီ သော်တာဆွေ သေပြီလို့ ဖုံးဆက်လိုက်အုံးမယ်'

သူက ဖုံးကောက်ကိုင်သည်၌

'ဟေ့…မင့် ပြက်လုံးကလေးတွေဟာ ငါနဲ့ပေါင်းလို့ အတော်အတန်တိုးတက်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါအခုအချိန်မှာ မင်းကို ဂုဏ်ပြုမနေနိုင်ဘူး။ ငါအင်မတန်စိတ်ညစ်နေတယ်'

'ဟေ…မင်းရုပ်ကြီးလား စိတ်ညစ်တဲ့ရုပ်၊ မင်းလို ကောင်ကများ စိတ်ညစ်ရမှန်း သိသေး သလား'

ဟေ့..တကယ်ပြောတာကွ၊ အခုမနက် ငါ့မိန်းမနဲ့ ခလေးအငယ်လေးအိမ်က ထွက်သွား လို့ ကိုကျော်ဘယ်မှာလဲ ကိုကျော်'

'အဟ….ဟား…အဟဟား'

ဤတွင်မှ ခွေးကောင်ကလေးသည် သူ့ရည်းစားလင်ယူသွားသဖြင့် ရုတ်တရက်ရူးသွား သလိုကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး

'ကိုကျော်ရေ ဟော့ဒီမှာသော်တာဆွေရယ်၊ သူ့မိန်းမအိမ်က ထွက်သွားတယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားဆီ ပိုက်ဆံတောင်းရအောင် လာပြန်ပြီ၊ အရင်တလောကလဲ သူအရက်ဘိုး မရှိတာကို ခလေးအသဲအသန် မမာလို့တဲ့'

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးသလို ဖြစ်မိကာ…

www.burmeseclassic.com

'ကြည့်စမ်း ဗိုင်းဒါမ လင်လေး၊ ငါတကယ်ပြောနေတာကို..'

ကိုကျော်သည် စက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ...

'၇၅ ကယ်ဘဲပြောပြော ဒီတခါတော့ မရဘူး၊ ကိုရင်ရေ့'

'ဘုရား...ဘုရား..ခင်ဗျားကပါ မယုံဘူး၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ရေးခဲ့တဲ့စာဗျ'

အိတ်ထဲကစာကို ထုတ်ပြလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကိုကျော်က တယ်အရေးမစိုက်လှဘဲ...

'မကြည့်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ဒီစာမျိုးရေးမယ်ဆို ရေးတတ်မှာဘဲ'

'ဟာ...ကိုကျော်ရာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်ရေးလာတာများ ထင်နေသလား၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမလက်ရေးအစစ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမလက်ရေး၊ အခုသူ့ကို ရှာမတွေ့ဘူး'

'ဒါဖြင့် အခုန ဖုံးဆက်မှာထားတာ ခင်ဗျား မိန်းမများဖြစ်နေမလား'

သူ့စကားမဆုံးမီ ကျွန်တော်မျက်လုံးကိုဖြဲကာ...

'ဗျာဒါဖြင့် ဟိုခွေးမသားလေးပြောတာ တကယ်ဘဲလား'

'တကယ်ဘဲ ခွေးမသားကြီးရဲ့'ဟု သန်းဆွေက ပြန်တွယ်ကာ ဖုံးနံပါတ်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော် ကောက်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

'ဟဲ့လို...ဘယ်ကပါလဲ'

'ရှမဝ တိုက်ကပါ'

'အော...ဦးသော်တာဆွေ ရောက်ပြီလား'

မိန်းမသံ သို့သော် ကျွန်တော့်မိန်းမအသံမဟုတ်ပါ။

'ကျွန်တော်ပါဘဲ .... ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ'

'အိုး..အကိုဆွေ...မေအေးလေ'

ဘုရား...ဘုရား...အရေးထဲ မဟဝှာ...။ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။

'ဘာကိစ္စလဲမေအေး'

'ဒီမှာ အကိုဆွေ ချစ်သက်ဝေ ဘိုင်စကုတ် သိပ်ကောင်းတာဘဲတဲ့'

'အင်း....ပြောကြတာဘဲ'

'ဘာလဲ..အကိုဆွေက အေးစက်စက်နဲ့ မေအေးကြည့်ချင်တယ်၊ လိုက်ပြပါ အခုနေ့ခင်းပွဲ အမှီ လာခေါ်ပါ'

'ဒီရက်အတွင်းမှာ ချစ်သက်ဝေ သိပ်ကြပ်တယ် မေအေး၊ ၃-၄ ကျပ်တန်း တွေတောင် ၃-၄ ရက်စာ ပြည့်ပြည့်နေတယ်၊ နောက်အပတ်များမှ ကြည့်ပါကွယ်'

'ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း.... ချစ်သက်ဝေ မကြည့်ရရင် ဒိပြင်အင်္ဂလိပ်ကားတွေပြ၊ ဒီနေ့ ပြည်တော်သာနေ့ကြီး ကျောင်းပိတ်ထားတာ၊ မေအေး သိပ်ပျင်းတယ်ကွယ် လာခေါ်ပါ အကိုဆွေ၊ ရုပ်ရှင်မပြချင်လဲ တိရစ္ဆာန်ရုံ သွားကြရအောင်နော်'

အင်း...

'ဒီနေ့ အကိုဆွေ မအားဘူးကွယ်'

'ဘာလို့မအားရတာလဲ အကိုဆွေက စာရေးချင်တဲ့နေ့မှာ ရေးတယ် မရေးချင်တဲ့နေ့မှာ အားတယ်ဆို၊ အခုမှ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ အကိုဆွေ မေအေးကို မုန်းသွားပြီလား၊ မုန်းရင်မုန်းတယ်ပြော သိရဲ့လား၊ ဟင့် လူများကတော့...'

ခက်ရချည့် ဘုရားမလေးရေ...

'အကိုဆွေ..မမုန်းပါဘူး ညီမလေးရယ်'

'မမုန်းရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အကိုဆွေ အိမ်က မယားကြီးကြောက်ရလို့လား၊ ဒါဖြင့် အကိုဆွေက မယားကြောက်ကြီးပေါ့'

ဤနေရာ၌ အိမ်မှာ ကိုးယိုးကားယား ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ ထောင်းကနဲဒေါသထွက်သွားပါ သည်။

'မယားကြောက်လို့မဟုတ်ဖူးဟေ့၊ မယားပျောက်နေလို့ သိရဲ့လား'

'ဘာရယ်...အကိုဆွေ မယားပျောက်နေတယ်....ဟုတ်လား'

'အေး...'

'ဘယ်တုန်းကလဲ'

'အခုမနက်ဖဲ အိမ်ကထွက်သွားတယ်'

'ဘာလို့ထွက်သွားတာတဲ့လဲ'

'ထွက်သွားတဲ့အကြောင်း သိချင်သလား'

'သိချင်တာပေါ့'

'သိချင်ရင် အမှန်ပြောမယ်၊ မေအေးကြောင့်ဘဲ'

'ဘာ...မေအေးကြောင့်..'

'ဟုတ်တယ်...မေအေး ဟိုနေ့က ရုပ်ရှင်ပြဘို့ချိန်းတဲ့စာ တွေ့သွားတယ်၊ နောက် အထင်မှားစရာတွေ ရောက်ဖြစ်တယ်၊ အခု မနက် ရှင့်မယားငယ်နဲ့ ရှင်ပျော်ပျော်နေတော့ဆိုပြီး

ထွက်သွားတယ်'

'ဒါဖြင့် သူကမေအေးနဲ့ အကိုဆွေကို စွပ်စွဲတာပေါ့'

'ဟုတ်တယ်...'

'မေအေး...ရှက်တယ်'

'အေး....ရှက်ရင် ငြိမ်ငြိမ်နေ အခု သူ့လိုက်ရှာရအုံးမယ်'

ခေတ္တ စကားနေးနေပြီး...

'ဒီမှာ အကိုဆွေ..'

'ဘာလဲ..'

'အစွပ်စွဲခံရတဲ့အတူတူတော့ မထူးပါဘူး၊ သူကလဲ အကိုဆွေ့မချစ်လို့ ပစ်သွားပြီဟာ'

ကျွန်တော် ရှုတ်တရက်မျက်လုံးပြူးကာ...

'ဟေး...ဟေး...မဖြစ်ဖူး...ကိုယ်တို့မှာ ဂျင်းစိမ်းနဲ့ မိဿလင်သူကြင်မှ ငါကြင်မယ်ဆိုတဲ့ ဂျိုလွတ်ကိုယ်လွတ်တွေ မဟုတ်ဖူး၊ သားသမီးလေးယောက်ကြီးနဲ့၊ တော်တော်...မေအေး၊ နောက်ထပ် ဒီစကားမျိုးတွေမပြောနဲ့၊ မေအေးကို အကိုဆွေဟာ ညီမလေးလိုကထက် ဘယ်နည်း နဲ့မှ ပိုမချစ်နိုင်ဘူး'

ကျွန်တော်သည် ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်မိကာ ရင်ထဲ၌နင့်၍သွားပါသည်။ ထို့နောက် ဆက် လက်၍ 'နို့ပြီး...အကိုဆွေဟာ မယားငယ် အချောအလှကလေးယူထားပြီး သားသမီးသံယော ဇဉ်တွေ မေ့ပျောက်ထားနိုင်လောက်အောင် မိုက်မဲယုတ်မာနိုင်မှာလဲ မဟုတ်ဖူး၊ တကယ်လို့ အကို ဆွေက ဒီလောက် မိုက်မဲယုတ်မာနိုင်တယ် ဆိုတော့ကော၊ ညီမလေးအဖို့ ဒီလိုလူစားမျိုး ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဒီလူစားမျိုးဟာ တနေ့ညီမလေးရဲ့ အသွေးအသားကျပြီး အလှဒီဂရီ လျော့တဲ့ အခါမှာ နောက်ထပ်အငယ်လေးတွေ့ရင် လိုက်အုံးမှာဘဲ မဟုတ်လား ညီမလေးစဉ်းစားပါကွယ်၊ ဒါလောက် စာတွေဖတ်လာပြီးတော့'

ဤတွင်မှ သူဝမ်းနည်းနောင်တသံပေါ်လာပြီး...

'ညီမလေး အပြောမှားသွားတယ် အကိုဆွေရယ်...သူက ညီမလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကိုဆွေ့ကို ပစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ကရုဏာ ဒေါသောနဲ့ ရှုတ်တရက်နှုတ်လွန်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ အကိုဆွေရယ်...၊ ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်'

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်ကာ...

'အို...တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ခလေးရယ်...မိန်းခလေးတွေဟာ ၁၆–နှစ် ၁၇–နှစ် အပျို ရည်တက်နေတုန်းမှာ ဒီလိုဘဲ စိတ်မြန်လက်မြန် နှုတ်လွန်တတ်ကြတယ်၊ ကဲ– ဒါတွေမေ့လိုက်ကြပါ စို့၊ ညီမလေး ချစ်သက်ဝေကြြည့်ချင်ရင် နောက်တနင်္ဂနွေမှာပြပါမယ်၊

လာခေါ်မယ်နော်'

'အို…မလာခေါ်နဲ့ အကိုဆွေ၊ အကိုဆွေ မိန်းမက ဒီလိုအထင်လွဲတတ်နေရင် မကောင်းတော့ပါဘူး'

'ဒါတော့….ဒီမှာညီမလေး၊ အကိုဆွေ စိတ်ထဲမှာ ရိုးသားတယ်၊ မှန်ကန်တယ် သင့်လျော်တယ်ယူဆရင် ဒီမယားဒီယောက္ခမကိုမပြောနဲ့၊ သေတဲ့ယောက္ခမ သင်းချိုင်းက ထလာတောင် အဲ–ထိုင်ရှိခိုးလိုက်ရမှာဘဲ၊ အဟဲ–ဟဲ၊ ကဲ…ညီမလေး ဒီနေ့ပျင်းရင်စာဖတ်နေပေါ့ကွယ်၊ ဇော်ဂျီ ပိတောက်ရွှေဝါ မင်းသုဝဏ်ကဗျာတွေ အသံထွက်အောင် ဆိုနေပေါ့၊ အကိုဆွေ ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်နော်ကွယ်….ချဲရီယိုဆွိုတီ'

ကျွန်တော် ဖုံးကိုချလိုက်ပါတော့သည်။

သန်းဆွေနှင့် ကိုကျော်သည် ကျွန်တော်အရေးတကြီး မျက်နှာနှင့် ပြောနေရသည်ကို နားထောင်နေကြသည်ဖြစ်၍..

'ကိုရင့် မယားထွက်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ဘဲကိုး'

'ခင်ဗျားဗျာ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို'

'အင်း…ကိုရင့်ဟာက ကျုပ်ဆီ ညာနေကျနေတော့ တကယ်ကျားကျားဆိုတော့ ခက်နေ တယ်၊ ကဲ ငွေ ဘယ်လာက်လိုချင်သလဲ'

'ခင်ဗျား အိတ်ထဲအခုရှိသမျှ ပေးလိုက်ဗျာ..'

'အခု ရှိတာတော့ ၂ဝ ဘဲရှိတယ်'

'တော်ပါပြီ၊ အခု တည်င်လောက်တင် သွားရမှာပါ'

ကျွန်တော် ရှမဝမှထွက်ကာ ကန်တော်ကြီး ဘုတ်ကလပ် (ယခု ယူနီယံကလပ်)ဆီသို့ သွားရပါသည်။

မစ္စတာ အယ်လိတ်ဘဲရိုးမှာ ကျွန်တော် ကုန်သည်ဘဝ အထက်အညာသို့ တက်စဉ်ကပင် ထိုစဉ်၌ သူကသာမြို့မှာဖြစ်၍ သူ့အိမ်သွားလာဝင်ထွက်ခဲ့ဘူးပါသည်။

သူ့အိမ်ရောက်သောအခါလည်း စိတ်ကောင်းမစရာ သတင်းကိုပြောခဲ့ရသည်မှတပါး အကြောင်းမထူးခဲ့၊

ကဲ…ယခုအခြေတွင် ကျွန်တော်မှာ ချစ်ကဲင်းနှင့်တွေ့၍ စနည်းနာပြီး သတင်းမရသေးဘူး ဆိုပါက သံလျင်သို့ လိုက်ရပါမည်။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ဘကြီးဦးစိန်နှင့် အန်တီမထွန်းမောင်နှမလည်း ရှိနေ၍ သူတို့လည်း အနီးပတ်ဝန်းကျင် တတ်နိုင်သလောက် ရှာပြီးပြီဟု ပြောပါသည်။
ကျွန်တော့်ယောက္ခမဆွေမျိုးထဲ၌ ဗေဒင်ပညာရှိဖြစ်သော အန်တီမထွန်းကမူ ယခုအသက် မသေ

www.burmeseclassic.com

သေးဘဲ တနေရာရာ၌ ကောင်းစွာရှိနေကြောင်း အတပ်ဟောပါသည်။

သူ့ဗေဒင်မလွဲပါ။

အကြောင်းမှာ မကြာမီ၌ ချစ်ကဲင်းသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တထုတ်ထုတ်နှင့် ရောက် လာပြီး ဗိုလ်တထောင်က သူတို့ဦးလေးကျွန်တော့်ယောက္ခမ၏မောင်အငယ်ဆုံး အန်ကယ် အဲရိုတ်အိမ်၌ တွေ့ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုလာဘို့မှာလိုက်ကြောင်း ပြောပါသည်။

အားလုံး သက်ပြင်းကြီးချကြကာ ကျွန်တော့်မှာမူ ခေတ္တတုံးလုံးလုံ၊ နောက်ရေမိုးချိုးပြီး ရေးလက်စ ပပဝတီ ဝတ္ထုရှည်အခန်း ၆–ကိုသာ ကိုင်လိုက်ချင်စိတ်ပေါ်ပါသည်။ သူ့ဦးလေး အိမ်၌ ကောင်းမွန်စွာ ရှိနေပြီဆိုကတည်းက ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဘာမျှပူပင်သောကမရှိတော့ပါ။ သို့သော် ပျောက်ရှုပြီး ပြန်တွေ့ရသော မယားကမှာလိုက်လျက်သားနှင့်မှ ကျွန်တော်မသွားက ယောက္ခမဆွေမျိုးတွေက မည်သို့ပြောကြဦးမည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မကြာမီ၌ (အန်ကယ်အဲရိုတ်မှာ ရေကြောင်းပုလိပ်ဘက်က ရာဇအုပ်ဖြစ်၍) ဗိုလ်တထောင်ဘုရားအနီးက ဂတ်တန်းကွာတာထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

အန်ကယ်အဲရိုတ်မိန်းမ မလှကြည်က ပြုံးစစနှင့် ညွှန်ပြ၍ ကျွန်တော့်မယားရှိရာ အခန်း ထဲရောက်သည်တွင် မဟဝှာသည် ကျွန်တော့်ကိုဆီးဖက်လျက်...

'အိုင်ဘက်(ခ)ယူဝါပါဒင်း....ဒါလင်..အိုင်ဟတ်(ဒ)မစ္စအန်းဒါးစတုယူ၊ ဆိုးဆောရီး...ဒီယား ဟတ်ဘီ'ဟု ကပြားမဆိုသူတို့ စကားဖြင့် သူကျွန်တော့်အထင်မှားခဲ့မိ၍ အင်မတန်ဝမ်းနည်းစွာ တောင်းပန်ပါကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ရုတ်ခြည်းဖြင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်ကာ...

'နေပါအုံး မင်ဟာက အပြောင်းအလွဲ မြန်လှချည့်လား၊ မနက်ကဘဲ ငါ့ကိုမယားငယ်နဲ့ စွပ်စွဲပြေးပြီးတော့'

'အန်ကယ် ရောဘတ်ကျေးဇူးဘဲဒါလင်၊ မနက်က ကိုကြင်ဆွေနဲ့မေအေးနဲ့ စကားပြော ကြတယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးကာ

'ဒါကို အန်ကယ်ရောဘတ်က ဘယ့်နှယ်လုပ်သိတာလဲ'

အန်ကယ်ရောဘတ်မှာ သူ့အမေ၏အကိုဖြစ်ပါသည်။

'မေအေးယောင်ဆောင်ပြီး စကားပြောတာ ကျမတို့ဘဲ'

'ဟေ...မင်းအသံလဲ မဟုတ်ပါလား'

'အန်ကယ်အဲရိုတ်သမီး ဘက်တီမာလေ၊ အန်ကယ်ရောဘတ်က ဒါရိုက်တာ'

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်ပြုံးရုက်ရုက် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်မိပါသည်။ ဤအခိုက်

www.burmeseclassic.com

ဘက်တီမာအပျိုချောရောက်လာကာ...

'ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုကိုဆွေ၊ ဘက်တီရယ် မေအေးလုပ်ပြီး ညလိုက်တာတော်တော်နိုပ်ရဲ့ လား'

ကျွန်တော်မှာ ရှက်ပြုံးကြီးနှင့်ပင်....

'တော်ပါ...ကောင်မလေး၊ ဒါမျိုးတွေငါနားရှက်တယ်'

'အဟဲ့ဟဲ ... အကိုဆွေက မေအေးကို မုန်းပြီလား၊ မုန်းရင်မုန်းတယ်ပြော သိရဲ့လား၊ အဟင့်..လူများကတော့...'

ကောင်မလေးက ဂါဝန်ကားကားနှင့် ခြေဆောင့်ကာ နှုတ်ခမ်းကလေးပင်စူ၍ လှည့်မူခြင်း ကို ခံလိုက်ရပါသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဆိုခဲ့ပါသည်။

'အပွဲပွဲနွဲခဲ့သမျှ ဒီတပွဲမှနာစေးတဲ့လူ လက်ကမြင်းတာခံလိုက်ရသည်။ မြွေပွေးမြက်ရှော ကိုက်သည်။ ကတုံးပေါ် ကျီးကန်းချေးဘက်ကနဲ ကျသည်'ဟု....

သို့သော် ကျွန်တော် ဝမ်းသာဘွယ်ရာကား ယခု ကျွန်တော့်မယားသည် ကျွန်တော့် သဘောထားကို သိပြီဖြစ်၍ စာညီမလေးတွေ အရာအထောင် ထားရုံမက အိမ်ကိုပင်လာ၍ လည်ချင်လျှင် ခေါ်ခဲ့ပါတော့။ မေအေးအားလည်း အထင်မှားခဲ့သည်ကို တောင်းပန်ပါကြောင်း စကားကောင်း ပါးလိုက်ပါ၏။

ယခု သူသည် အိမ်ကထွက်သွားပြီး ချက်ခြင်းပြန်လာရမှာ ရှက်သေးသည်ဟု သူ့ဦးလေး အိမ်၌ပင် ရှိသေးပါသည်။

ညအချိန်၌ ကျွန်တော့်သားနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် အိပ်ရပါသည်။ မနက်မိုးလင်းလျှင် ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေ ခြေရင်းခေါင်းရင်းရယ်မရှိ။ ပတ်ပတ်လှည့်၍ ခွေနေကြပါသည်။ သားတို့သည်ဖအေ့မျက်နှာကို တက်ခွချင်ခွနေ၏။ ခြေရင်း၌စင်းချင်စင်းနေ၏။ သူတို့ချင်း လိမ်ချင်လိမ်နေ၏။ အချိန်မတော်ဒုန်းကနဲ လိမ့်ကျတတ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့မိခင်ရှိစဉ်ကမူ ကျွန်တော်တို့တရေးနိုးကြပါသည်။

ယခုတော့ဖြင့် မစိုပြေ....တကိုယ်ရေတွေး...ကျွန်တော့်မယားကလေးကိုတဲ့ လွမ်းလှပါပြီ..။ အော..ကျွန်တော့်ဇနီးကိုတဲ့...ဆွေးလှပါပြီ...။ ချစ်ယောက္ခမကြီးရဲ့....မြင်စေချင်လှသည်။ အော်.. မိုက်ကရိုစကုတ် မဟာပညာကျော်မကြီးရဲ့။

အဟဲ..ဟဲ..။

သမီးယောက္ခမ ချစ်ကြည်ရေးသို့ ရှေ့ရှုလျက်....

သော်တာဆွေ

(၉–၈–၅၂)

www.burmeseclassic.com

အထက်ပါ ဝတ္ထုသည် ၁၉၅၂ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ရှုမဝအမှတ် ၆၄–တွင် ပါဝင်ခဲ့ သည်။ (အော်….၂၁နှစ်တောင်ရှိခဲ့ပြီကော။)

ဤဝတ္ထု ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကား 'ခိုင်'နှင့်ပတ်သက်၍ပင်။

ထိုဝတ္ထုထဲမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူမေအေး၏ ရုပ်ရှင်ပြဘို့ ချိန်းစာဟုဆိုထားသည်။ အမှန်ကား 'ခိုင်'၏ချိန်းစာတည်း။

တကယ့်အဖြစ်အပျက် အတိုချုပ်ကား ကျွန်တော့်အကျႌအိတ်ထဲမှ ခိုင်၏ရုပ်ရှင်ပြဘို့ချိန်း စာကို မိသွားသောကြောင့် ကျွန်တော့်ဇနီး နော်မာသည် စတုတ္ထမြောက်ကလေး နို့စို့ရှယ်ဝင်ဒီ ခေါ် မော်မော်။ (ယခုတက္ကသိုလ်တတိယနှစ်)အား ခေါ်ပြီးနံနက်စောစီးမည်သူမျှ မသိအောင် အိမ်ကထွက်သွားသည်။ ဤဝတ္ထုထဲမှာ ပါသည့်အတိုင်း စာတစောင်ရေးပစ်ခဲ့သည်။

ဤအချိန်၌ ကျွန်တော်မှာ အမှန်ပင် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ဝတ္ထုထဲမှာပါသည့်အတိုင်း သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် ပြောကြဆိုကြသည်။ နော်မာသွားမည်ထင်သည့် အိမ်များကို လိုက်ကြသည်။ လမ်းတွင်ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ 'မယားပျောက်'ဝတ္ထုတပိုင်းတစ စိတ်ကူးမိသည်နှင့် စိန်ဘရားသားရောက်သွား၍ ပြောကြဆိုကြတာများအမှန်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် နော်မာသည် ဗိုလ်တထောင်ရှိ သူ့ဦးလေးအိမ်ရောက်နေကြောင်း သိရသည်။ ထိုအခါ၌ကား ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အေးသွားလေပြီ။ သည်တော့ ဩဂုတ်လဆန်း၊ စက်တင်ဘာလ ရှုမဝအတွက် ဝတ္ထုရေးရန်ရှိနေရ၊ ပူပူနွေးနွေးဖြစ်ပျက်ခဲ့၍ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ခံစားနေရတာကိုပင် ဟာသဝတ္ထုဖြစ်အောင် ရေးလိုက်ရတော့သည်။ ထိုစဉ်က သော်တာဆွေသည် ဟာသဝတ္ထုတွေဘဲ ရေးသကိုး။

အမှန်မှာ ဗိုလ်တထောင်အိမ်တွင် နော်မာအား သူ့မောင်ဝမ်းကွဲ ချစ်ကဲင်းက တွေ့လာသောအခါ ကျွန်တော်က သွားရောက်တောင်းပန် ချော့မော့ရသည်။ ဒါကို ဝတ္ထုထဲတွင် နော်မာတို့က မေအေးယောင်ဆောင်ပြီး တယ်လီဖုံးနှင့်ပြောလေဟန်ဇာတ်ကွက် အလှည့်ကလေး ဖြစ်အောင် ရေးရသည်။

စင်စစ် ဤဝတ္ထုသည် ကျွန်တော့် ဇနီးနှင့် ယောက္ခမကြီးကို ဖြီးချော့ချော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အမှန်လည်း ခိုင်နှင့် ကျွန်တော့်အခြေမှာ ထိုအချိန်တွင် ဝတ္ထုမှာ ပါသည့်အတိုင်း ရုပ်ရှင်ပြခေါ်ရင်း အချိန်စောနေ၍ ရှုမဝတိုက်လာခြင်းနှင့် ဦးကျော်နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ကျွန်တော်သည်ဆိုကြသည်များ အားလုံး မှန်ပါသည်။ ခိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရည်းစားအရာ မရောက်ကြသေးပေ။

သို့ရာတွင် ဤဝတ္ထုထွက်သောအခါ၌ကား ခိုင်နှင့်ကျွန်တော်၏ ဘင်္ဂလားမောင်နှမ ဘဝသည် အရင်းအဖျား တောင်မကျ မြောက်မကျနှင့် နေ၍မရတော့ပေ။ နှစ်ပါးဆုံမြို့ မနောတွေက စကားစုံအကုန်ပြောရပေကော့မည်။

အခဏ်း (၁၇)

အသွင်ကူးပြောင်းခြင်း

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်တွင် စာရေးဆရာမဖြစ်မီ အနှစ်နှစ်အလလကပင် သိုမှီးထားသော ရေးစရာ အကြောင်းအရာ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းတွေ ရှိနေသည်။ နောက်ထပ်လည်း မပြတ် ဖြည့်စွက်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် တပုဒ်ပြီးတပုဒ် နင်ပြီးနင်သွား ဆိုသကဲ့သို့ ရေးထုတ်နေခဲ့ရာ၊ 'ကျွန်တော့် မယား ပျောက်လို့ရှာ'ဝတ္ထုကား မူလက လားလားမျှစီစဉ် စိတ်ကူးခဲ့သည်မဟုတ်၊ ရုတ်တရက် အရေးပေါ်ရေးသားလိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည်ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ဟာသဝတ္ထုများကို ဒိုင်ခံလစဉ်မပြတ် ရေးသား ခဲ့ရာ၊ ရှေ့လထုတ် စာအုပ်အတွက် ဒီလ ၁၀–ရက်နေ့ကို နောက်ဆုံးထားပေးရသည်။ ခိုင်၏ရုပ် ရှင်ပြဘို့ ချိန်းစာကြောင့် ကျွန်တော့်ဇနီး နော်မာအိမ်က ထွက်သွားသည်မှာ ၁၉၅၂–ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၄–ရက်၊ ပြည်တော်သာနေ့ဖြစ်လေရာ၊ ရှုမဝအတွက် ဝတ္ထုကို စမှမစရသေးပေ လူမမယ်နို့စို့ကလေးနှင့် အိမ်ကမယားက ကိုယ့်အထင်လွဲပြီး တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားသည်ဆို တော့ လင်ယောကျ်ားတယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော်ထိုက်သင့်သလောက် သောကရောက်ခဲ့ သည်အမှန်။ နော်မာကို သူ့ဦးလေးအိမ်တွင် သွားတွေ့၍ သူအထင်မှားသည့်ကိစ္စကို သွားရောက် ရှင်းလင်းခြင်းဖြင့် ထိုကိစ္စပြီးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း၊ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံတွင် ယခင်က ရေးမည် ဟုစိတ်ကူးထားသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းက ထင်လင်းမလာဘဲ လတ်တလော ဖြစ်လိုက်သည့် ကိစ္စ ကသာ လွှမ်းမိုးနေသဖြင့်၊ ဟယ်…ဒီအကြောင်းအရာကိုဘဲ ဟာသဝတ္ထုဖြစ်အောင် အချိန်မီ ရေးလိုက်ရပေတော့သည်။

ဤဝတ္ထုရေးစဉ်မှာ ယောက္ခမကြီးနှင့်ဇနီးကို ဖြီးချော့ချော့၍ နှစ်သိမ့်ဘို့ကိုသာ စဉ်းစား သည်။ ခိုင်အတွက်ကိုမတွေးခဲ့။ သူ့အား 'မေအေး'ဟု နာမည်သာ ပြောင်း၍သွားခဲ့သောနေရာ၊ တွေ့ခဲ့သောလူ၊ ပြောခဲ့သောစကားများ၊ ကြည့်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကို အမှန်တွေချည်း ရေးမိလေရာ ဤဝတ္ထုထွက်သောအခါ၌ ခိုင်နှင့် ကျွန်တော်ပြဿနာတက်ရလေတော့၏။

ဤဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော်၏လက်ရှိဘဝကို ထင်းထင်းကြီးဖော်ပြရာလည်း ရောက်နေ၏။ သွေးသားမတော်စပ်ပါဘဲလျက် အပျိုအရွယ်လေးတယောက်နှင့် 'အကိုကြီးရေ…ညီမလေးရေ..' လုပ်နေခြင်းသည် ဘင်္ဂလားမောင်နှမမျှသာဖြစ်ပေရာ၊ ထိုအချိန်၌ခိုင်သည် ကျွန်တော်၏ လက်ရှိ ဘဝအခြေကို မည်သို့ယူဆလေသည်မသိ သူကလည်းမမေး၊ ကျွန်တော်ကလည်း မပြောဘဲ မြုံနေခဲ့ရာမှ ယခု 'ကျွန်တော့်မယားပျောက်လို့ရှာ'ဝတ္ထု ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါလာသောအခါ၊ စင်စစ် ကျွန်တော်တို့ကြမ္မာ ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် လဆန်းရက် စာအုပ်များ ထွက်ပြီဆိုပါက ကျွန်တော်သည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ကို ခိုင့်ဆီသို့ ယူသွား၍ ပေးပြီး၊ ယခု (၁၉၅၂–ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ)လဆန်းတော့ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မလုံလေ၍ ခိုင့်ဆီသို့မသွားလေတော့။

ဒါကိုမရွှေခိုင်က မသိကျိုးကျွံ ပြုနေလိုက်လျှင်လည်း အကြောင်းထူးပေါ်လာစရာမမြင်။ ယခုတော့ (သူလည်းအဘယ်လျှင် နေနိုင်အံ့နည်း။) မရွှေစာက 'အကိုဆွေ..ဒီလ ရှုမဝထဲကဝတ္ထု ကို ခိုင်ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ အော်…ခိုင့်အတွက်ကြောင့် အကိုဆွေတို့လင်မယား ဒီလောက်အထိ ဖြစ်သွားကြသလား၊ ခိုင်….စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အကိုဆွေလဲ ခိုင့်ကို မုန်းသွားလို့ ခိုင့်ဆီ မလာတော့ဘူးလားဟင်..'ဟူသော စာမျိုး ရေးလိုက်တော့၊ နကိုက ဒီကောင်မလေးအပေါ် မရိုးသားတဲ့စိတ်ရှိသော ဒီကောင်ကြီးနေနိုင်ပါဦးမည်လော။

www.burmeseclassic.com

ထို့ပြင်သူတို့ သူနာပြုဆရာမများ တာဝန်တွင် ၄–သ်အ နှင့် ၈–သ် ပေါ် တရက်ခြားစီ ညနေ ၄–နာရီနှင့် ၈–နာရီမှာ အလုပ်က ဆင်းချိန်ရှိလေရာ၊ ဘယ်နေ့ ၄–သ် ဆိုတာလည်း သူ့စာထဲမှာပါလေသဖြင့် တိတိကျကျ ချိန်းဆိုထားခြင်းပင် ဖြစ်နေရကား၊ ဤရည်ရွယ်သော အချိန်မှာပင် ကျွန်တော်သည် သူနာပြုဆရာမများ ဂေဟာဂိတ်ဝသို့ ရောက်သွားသည်၌ ခါတိုင်းလို တံခါးစောင့် ဒရဝမ်အား ငွေတကျပ်ထောင်ပြ၍ ခိုင့်ထံအကြောင်းကြားခိုင်းစရာပင် မလိုတော့ဘဲ၊ ခိုင်သည် ရွှန်းပစ္စာထွက်လာလေ၍ ကျွန်တော်တို့သည် မြင်လျှင်မြင်ခြင်း လက်ရှိ ပြဿနာကို ဥပက္ခာပြုထားကြသေးလျက်၊ တယောက်တယောက် တွေ့ချင်ဇော ပြင်းထန်သည့် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာများနှင့် သူတို့ဧည့်ခန်းသို့ သွားကြလေ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အပြုံးများကား တာမရှည်ကြပါချေ။ စားပွဲတွင် ထိုင်မိကြ၍ ခိုင်က မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ 'အကိုဆွေရေးတဲ့ ဝတ္ထုထဲကအတိုင်း အမှန်ဘဲလား'ဟူသည့် မေးခွန်းစတင်ပေါ်လာသည်၌ ကျွန်တော့်အပြုံးပန်း ခြောက်နွမ်းသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်မျက်နှာ မထားတတ်တော့ပါ။ ငြင်းလည်းမငြင်းအား၊ ငြင်းလိုစိတ်လည်း မရှိသည်နှင့် ဟုတ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်တည်း သူလည်း မျက်နှာပျက်သွားလေပြီ။

'စိတ်မကောင်းစရာဘဲ အကိုဆွေရယ်၊ ခိုင့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ'

'ဟာ…သူတို့သားအမိကိုက သဘောထားသေးပြီး အတွေးချော်လွန်းတာပါ ခိုင်ရာ'

ကျွန်တော်တို့မှာ ပြောစရာစကား ရှားပါးသွားလေပြီ။ တယောက်တယောက် တွေကြည့် နေကြသည်။

ညနေ ၅–နာရီကျော်ပြီဆိုလျှင် သူနာပြုဆရာမတို့ ဧည့်ခန်းမှာ စုံတွဲတွေမှိုပွင့်သလိုပေါ် လာကြချေပြီ။ စုံတွဲတခု၊ စာပွဲတလုံးစုံတွဲနှုန်း၊ စုံတွဲရင့်ရင့်။

ဘယ်သို့ ခွဲခြားသိနိုင်သနည်း။

စုံတွဲနုနုတို့သည် သိပ်ပြီးစိတ်မလုံကြသေး။ ဟိုဟိုသည်သည် နံဘေးနံဖီကို ကြည့်တတ် သည်။ ကိုယ်နေချင်လည်းလုမ်း၏။ စုံတွဲ ရင့်ရင့်တို့ကား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တော့ပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှင် နဖူးချင်း ထိခမန်း၊ ဘေးတိုက်ဆိုလျှင် ကိုယ်ချင်းကပ်၊ လက်ချင်းထိ၊ ခြေချင်းကလိ၍ အရသာရှိရှိ နေကြကုန်သည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့စုံတွဲကား အနုစား။ ဘင်္ဂလားမောင်နှမမှသည် ရည်းစားဘဝသို့ပင် မရောက်ကြသေး။ စပ်ကူးမတ်ကူးကာလ အသွင်ကူးပြောင်းရတော့မည့်အချိန်။

အခြားမောင်နှံမတွေ တွက်ထိုး နေကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ပြောစရာစကားက ရှားပါး၊ မျက်နှာများကလည်းမကြည်သာကြ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် မသင့်မြတ်ပုံများသာလျှင် ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော် ကောင်းစွာမမှတ်မိတော့။ ယခုတိုင် မမေ့နိုင်သည်ကား အခြားစုံတွဲ အချို့ထသွားကြ၍ ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်များ ပြန်ရမည့်အချိန် ရောက်လာသောအခါ ခိုင်က 'ဒါဖြင့် အကိုဆွေရယ် အကိုဆွေ ယောက္ခမနဲ့ မယားက ဒီလောက်ထိဖြစ်နေရင် အကိုဆွေ မလာပါနဲ့တော့နော်၊ ခိုင်လဲ မကောင်းတော့ဘူး၊ အကိုဆွေလည်း မကောင်းတော့ဘူး၊ ကဲ–သွား သွား…. အကိုဆွေ ပြန်တော့ '

www.burmeseclassic.com

သူကအကို့ကို ကြင်နာသော မျက်နှာလေးနှင့် ဤသို့နှင်လေသောအခါ၌ ကျွန်တော့် ရင်မှာ ဒိတ်ဒိတ်ခုန်လေပြီ။ သူနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံမှ မကြုံဘူးသေးသည့် စိတ်မျိုး ခံစားရပြီ။ ဒီအချိန်မှာ သူသည် အလွန်လှနေသည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ထင်စားမိပါပြီ။ ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်လုံး၊ ဖြောင့်ဆင်းသော နှာတံ မျက်နှာသွက်လျှ၍ ရှေ့ဘက် ချွန်းထွက်နေသော မေးစိ၊ ထွေးအိအိကလေး။ အရွယ်ပြည့် (ဗီလာစေ့) ပြီဖြစ်၍ လိုလေသေးမရှိတော့ပြီသော ရင်သား၊ တင်ပါး၊ ကျင်သောခါး။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့် အသက် ၃၃–နှစ်။ သူက ၁၇–နှစ်။ အသက်ချင်း ထက်ဝက်မျှ ကွာသော လူကြီးနှင့် လူငယ်။ သူက သူ့ဆီလာရန် မသင့်လျော်တော့ပါဘူး။ နောက် မလာပါနဲ့ တော့၊ ခု ပြန်ပါတော့ဟု နှင်လေသောအခါ အမှန်ပင် ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော့်မှာ ငြင်းစရာမရှိ၊ ပြောစရာစကားရှာမရ။ ထိုင်ရာမှ လေးလေးကြီး ထကာ သူ့မျက်နှာ တဝမျှစိုက်ကြည့်ပြီး ဧည့်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

နေဝင်းရိုးသရီ မှော်စပြုနေပြီဖြစ်၍ ခါတိုင်း သည့်အချိန်မျိုးမှာ သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့်သည် လိုဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ တွေ့ကြပြီး ဧည့်ပြန်ချိန်ရောက်၍ ခွဲခွာကြသောအခါတို့၌ ဂွတ်နိုက်တာ့တာ.. ဆီးအဂိန်း စသည့် နှုတ်ဆက်စကားတို့ဖြင့် ရွှင်ပျစွာသူက သူ့အခန်းဘက်သွား၍၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်လာလမ်းပြန်ခဲ့သည်။ ယခုမူကား သူ့မျက်နှာလည်း မရွှင်ပျ၊ နှုတ်ဆက်စကားလည်း တခွန်းမျှမဆို၊ သူ့အခန်းတို့လည်း သူမသွားသေးဘဲ၊ သူ့စကားနားထောင်ကာ ထိုင်ရာမှထ၍ လေးလေးကြီးလျှောက်လာခဲ့သော ကျွန်တော့်နောက်က သူကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

ခါတိုင်းလို သူကသူ့အခန်းဘက် သွား၍ ကျွန်တော်က တယောက်တည်းပြန်လာခဲ့ပါမူ သူနှင့်ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်းသည်၊ ယခုဖော်ပြတော့မည်ကဲ့သို့သော ပုံစံမျိုးဖြစ်ကောင်းမှဖြစ်ပေတော့မည်။ ဇာတ်လမ်း ရှေ့ဆက်ခန်း ရှိချင်မှ ရှိပေလိမ့်မည်။ ယခုမူ သူသည်ကုလားဒရဝမ် စောင့်သည့် ဂိတ်ဝရောက်သော်လည်း မနေရစ်ခဲ့သေးမူဘဲ၊ သူ့စိတ်ထဲဝယ် ဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း။ ကျွန်တော့်အား ဘယ်အထိလိုက်ပို့မည်ကြံသည်မသိ။ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာခဲ့မြဲ။

ထိုစဉ်က သူနာပြုဆရာမတို့ ဂေဟာနှစ်ဆောင်ကြားတွင် အရှေ့မှအနောက်သို့ လူသွားလမ်းကျဉ်းကလေးရှိသည်။ (ယခုတော့ပိတ်ပစ်သည်) ရင်ခွဲရုံးနောက်နားမှသည် လတ္တာလမ်းဘက်သို့ထွက်၏။ ကျွန်တော်သည် လတ္တာလမ်းဘက် ထွက်သည့်လမ်းက ပြန်နေကျ။

ဤလမ်းကျဉ်းကလေးမှာ ဘေးနှစ်ဖက်ကသစ်သားတန်းများ နန္ဒင်းမကင်းကွက်ပုံ ကြက်ခြေခတ်ကာထားသည်။ အုတ်ခုံလမ်းကလေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် လူနှစ်ယောက် ရှောက်သာရုံနှင့် လူနှစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်နိုင်ရုံ ရှိသည်။

နေဝင်ပြီးစ မှောင်ပျပျဝယ်၊ မီးရောင်လေးကမလင်းတလင်း၊ ဂိတ်ဝလွန်ပြီးသည်တိုင် အောင် သူကျွန်တော့်နောက်က ကပ်ပါလာလေတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်လာ၍ သူ့ဘယ်လက်ကို ညာလက်နှင့်ဆွဲကိုင်ကာ ဘယ်လက်ဖြင့် သူ့ခါးကိုပွေ့ဖက်၍ ဘေးချင်းယှဉ် လျှောက်ခဲ့သည်။ နှုတ်ကတော့ဘာမျှမပြောမိကြသေး။ သူအလိုက်သင့်ဘဲ ပါလာ သည်။ သည်လမ်းကလေးမှာ သည်အချိန်လူသူကလဲ ပြတ်နေသည်။ မပြတ်လဲအရေးမကြီးပါ။

သည်လိုစုံတွဲမျိုးတွေ သည်လိုနေရာမျိုးမှာမဆန်းပါ။ ဤသို့ခြေလှမ်းတရာမျှ လျှောက်မိသည်၌ လကျ်ာဘက်တွင် မည်ကဲ့သို့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြုထားသည်မသိ။ ဆယ်ပေပတ်လည်မျှ ထောင့်ချိုးအခန်းလွတ်ကလေးတခု ရှိလေရာ ကျွန်တော့်အဖို့ မရွယ်ဘဲနှင့်စော်ကဲ မင်းဖြစ်ဆိုသကဲ့သို့၊ ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို ဤအခန်းလေးထဲ ဆွဲသွင်းကာ အငမ်းမရ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ပါတော့သည်။ ခိုင့်ကိုယ်သည် ထွေးအိပျော့ညက်လျက်၊ ချစ်စိတ်ထန်ထန်၊ သွေးတိုးမြန်သော ရင်ခုန်သံ တဒုံးဒုံးနှင့် နှလုံးသားချင်းက စကားပြောကြသည်။

'ခိုင်...ခိုင်...ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ ခိုင့်ကို အကိုဆွေ ချစ်နေပြီ၊ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ တယောက်တယောက် တကယ်ချစ်မိကြပြီဆိုရင် လောကမှာဘာအတားအဆီးမှ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး ခိုင်ရယ်...၊ ခိုင်ကလဲ အကိုဆွေချစ်သလိုသာ ချစ်ပါနော်..နော်..'

သူက...ပြန်လည်၍

ထုတ်ဖွေကာ နှုတ်ချွေမပြောသော်လဲ

ချစ်တာ မေတ္တာသဘောတွေက

မနောမှာ နှစ်ကိုယ်ကြည်လို့

ချစ်ရွှေပြည် တည်ကာဆောက်ကြစို့...။

အချစ်၏သဘော

ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ခြင်းသည် အချစ်၏သင်္ကေတ၊ အချစ်၏လှုပ်ရှားမှု၊ အချစ်၏ အရသာ၊ ဒါကိုအချို့က 'ချစ်လိုက်ရတာတုန်လို့'ဟု အဆိုပြုကြသည်။ ဒိန်းဒလိန်းနတ်ပူးသည်ဟုလဲ တင်စား ကြသည်။ ဒိန်းဒလိန်းနတ်ဆိုတာ အကယ်စင်စစ် မရှိဘိလည်း ထိုအချစ်စိတ်မျိုး စွဲကပ်ပြီဆိုပါက ကျားမတို့တွင် ကြီးငယ်မဟူနုရင့်မခွဲ၊ သဲတုန်အူတုန်၊ နှလုံးခုန်ကြသည်သာ။

ခိုင်အား ချစ်ရေးဆိုပြီး တလမျှအကြာတခုသောနံနက် ၈နာရီခန့်ဝယ်၊ ကျွန်တော်သည် အနော်ရထာလမ်းနှင့် လသာလမ်းထောင့်နားဆီမှ ဆေးရုံကြီးဝင်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ အကြောင်းမူကား ခိုင်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့်အတွက်ဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်၏။ ဒီကောင်မလေး ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့တာ တနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ သူနှင့် ကျွန်တော် အကိုရယ် ညီမရယ်ဟူ၍ ချိန်းချိန်းချက တွေ့ဆုံခဲ့ပေါင်းများလှပါပြီ။ ယခင်က သူ့အပေါ်၌ မည်သို့မျှ စိတ်နှလုံး မချောက်ချားခဲ့။ သို့သော် အခုမှဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့အားဖက်နမ်း၍ ချစ်ကြောင်းကို ဖွင့်ဆိုပြီးသည်မှ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် နှစ်လုံးတုန်၊ ရင်ခုန်ဖြစ်ရတော့သည်။

ယခု နံနက်ချိန်းဆိုထားသည်မှာ သူနှင့်ကျွန်တော်တနေ့တာတူတကွ၊ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်၊ အချိန်ဖြုန်းကြဘို့ပင်။

သူတို့သူနာပြုဆရာမတွေမှာ ၄.သ် နှင့် ၈.သ် ခေါ် ၄ နာရီ၊ ၈ နာရီ အလုပ်ဆင်းချိန်တို့ အပြင် ဝီပေ သ် ခေါ်တနေ့လုံးအားရသည့်အခါ တလမှာတရက်ရသည်။ ဤတရက်တွင် ခိုင်သည်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ခေါ်ရာသို့ လိုက်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ သတ္တု ရေနွေးကရားအသစ်တလုံး၊ ၎င်းအထဲမှာ ဆန်၊ ငါးရံ့ခြောက် တပြားနှင့် ဘဲဥအချို့ပါခဲ့ပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျွန်တော်တို့သည်အတူတကွ ထမင်းချက်စားကြမည်။

နံနက် ၈နာရီတွင် သူတို့နာ့စ်ဂေဟာမှ ထွက်ခဲ့မည်ဟု ခိုင်ကချိန်းဆိုထားရာ သက်သက် ကျွန်တော်က ၈ နာရီမထိုးမီ ရောက်နေ၍စိတ်စောစွာ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ်ကား ကျွန်တော်သည် ဘာမျှပူစရာမလိုပေ။ ခိုင်သည်အချိန်တိကျသူဖြစ်၍ ၈နာရီနှင့် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အလွန်တွင်ဆေးရုံကြီးဝင်းထဲမှ ထွက်လာပေသည်။

ကျွန်တော်သူ့အနီးသို့ အမြန်ချဉ်းကပ်သွားကာ မချဉ့်မရဲအသံနှင့်....

'အို...ခိုင်ရယ်...'

'ဘာလဲအကိုဆွေ၊ စောင့်နေရတာ ကြာပလား'

'မကြာ့တကြာပေါ့၊ လာပါ'ဟုဆို၍ အင်းစိန်ဘတ်စ်ဆိပ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုကာလ၌ ဘတ်စ်ကား လောကသည် ယခုကဲ့သို့ မုန်တိုင်းမထန်သေး။ ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းသဘောတို့၏။ လာပါ အကို....၊ ထိုင်စရာရှိပါတယ်အမေ'ဟူသော ပဋိသန္ဓာရတို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ချောင်ချိစွာ ထိုင်ခဲ့ရ၍ ကမာရွတ် ဘူတာရုံလမ်းဂိတ်သို့ ရောက်သော် ကျွန်တော်တို့ဆင်းကြ၏။

ဆိုက်ကားတစီးခေါ်၊ ကျွန်တော်ကရှေ့မှထိုင် ခိုင်မှာ ဆိုက်ကားပေါ်တက်ရမှာပင် ရှိုးတိုးရှန့်တန့်။ အကြောင်းမှာ သူသည် ဆိုက်ကားကိုဤအခါ ပထမဦးဆုံး စီးဘူးခြင်းတဲ့။ သူတို့လားရှိုးမြို့မှာ မေမြို့တောင်ကြီးတို့ကဲ့သို့ ကုန်းဆင်း၊ ကုန်းတက်များဖြစ်၍ ဆိုက်ကားမရှိချေ။

'အကိုဆွေ့....၊ အခုသွားမယ့်အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိနေမှာလဲ'

'သန်းဆွေတယောက်ထဲပါ'

'ဟင်...ရှက်စရာကြီး...'

'အို...၊ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ၊ သန်းဆွေက အင်မတန်သဘောကောင်းပါတယ်၊ ခိုင်..... သန်းဆွေကိုတွေ့ရင်ခင်သွားမှာပါ...'

ကျွန်တော်တို့စီးခဲ့သော ဆိုက်ကားသည် အင်းစိန်လမ်းမကြီးမှ ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်းထဲ ဝင်၊ ဘူတာရုံလွန် သံလမ်းကျော်တော့ လက်ဝဲဘက်ကိုချိုး၊ ရေကန်ထိပ်က ဒုတိယမြောက် လမ်းထဲဝင်၊ လမ်းအလယ်ကောင်၌...

သုခုမရိပ်သာ

တိုက်ခံအိမ်တလုံးရှေ့တွင် အထက်ပါဆိုင်းဘုတ်သည် ဆွဲချိတ်ထားခြင်းမရှိသေးချေ။ မကြာမီဆွဲချိတ်တော့မည်ဟုရည်ရွယ်ချက် ရှိကြသော်လည်း ဘယ်တော့မှ မချိတ်ခဲ့ရပါ။ ဘဇာကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုခုမ အနုပညာသည်ဟု ဆိုနေကြသော ကျွန်တော်တို့

www.burmeseclassic.com

လူသိုက်သည် ဤလုပ်ငန်းမျိုးမှာမရေရာ၊ ကောက်ရိုးမီးတမျှ ဟုန်းကနဲ ထခဲ့ခြင်းသာ။

ဤသို့ဟူမှု ထို သက္ကရာဇ်သည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော် တို့ ဆရာ တင့်တယ်သည် ဘိလပ်က (၄ နှစ်မျှနေခဲ့ပြီး) ပူပူနွေးနွေးပြန်ခါစ။ အနောက်နိုင်ငံရှိဘဝတူအသင်းဖွဲ့များကို သူအအားကျခဲ့၍၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာတော့ သူကဘဲ အစပြုတော့မည်ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့အဆို...ဗမအဗျအဗျ ဃူကဘ ဖွဲ့ရန် သူ ပထမဦးဆုံး စည်းရုံးလိုက်တော့ အရက်ဝိုင်းတွင် ဖန်ခွက် ၅ လုံး အလုပ်ဖြစ်သွားကြသည်။ သန်းဆွေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ သူရယ်၊ ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင် နှင့် ဂီတလုင်မောင်ကိုကိုတို့ ပတ်သက်ပြီး ဤလမ်းထဲမှာ ဤတိုက်ခံအိမ် အောက်ထပ်ကို တင့်တယ်က ငွေစိုက်ထုတ်၍ ငှားလိုက်သည်။

သည်လူ ၅ ယောက် အနက် သန်းဆွေနှင့် ကျွန်တော်ကဖွတ်ပါ၊ တင့်တယ်က ဘိလပ်က ပြန်ခါစ နာမည်ကတက်တုန်း၊ ဝတ္ထုရှည်တွေလဲ ပါလာသည်။ ရုပ်ရှင်ကဇာတ်ညွှန်းတွေလဲရေးရ သည်မို့ သူငွေ အလွန်ဖြိုးနေချိန်။ ဗိုလ်ကလေး တင့်အောင်နှင့် ဂီတလုလင်မောင်ကိုကိုတို့လည်း ထိုအချိန်မှာ ဝင်းဝင်းရုံတွင် ပြဇာတ်ခေတ်ကောင်းနေခိုက် ညီကတီးဝိုင်း၊ အကိုက ဒါရိုက်တာလုပ်၍၊ အလွန်ဝက်ထောနေရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကလပ်အတွက် ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သူတို့ ညီအကိုကဝယ်ကြသည်။ (ယင်းတို့သည် နောင် သန်းဆွေ မိန်းမ ယူသော အခါ၌ အော်ဘိုမက်တစ် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြကုန်သည်။

ထိုစဉ်၌ကား သန်းဆွေသည် လူပျိုဖြစ်၍၊ ဤဂေဟာမှာ အိမ်စောင့်အဖြစ်နှင့် နေသည်။ ထိုနေ့နံနက် ခိုင်နှင့်ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ ၉ နာရီလောက် ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း၊ သန်းဆွေသည် အိပ်ရာက မထသေး။ ကျွန်တော်က တံခါးထု၍ သူ့နာမည်ကို ခေါ်နိူးတော့မှ အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့် ထလာလျက် တံခါးဖွင့်တော့ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က...

‘ ငါ့လခွီးတဲ့၊ ဒီလောက်တောင်အိပ်ရသလားကွ၊ သည့်ပြင် ကိုယ်တော်က ဆွမ်းခံက ပြန်လာတောင်မှ မောင်ပဉ္စင်းက ကျိန်းတော်မူတုန်းကိုး..၊ ဒါကြောင့်ငတ်တာ... ’

ဒီတော့ သူက ပြုံးစိစိနဲ့.....

‘ ကျုပ်ကတော့ ပို့ဆွမ်းဘဲ ဘုန်းပေးမယ်လို့..... ’

‘ အောင်မာ..... ရမယ် ရမယ်၊ သွား.... မျက်နှာသစ်စမ်းကွာ ’

ဆိုပြီး သူ့ကို တွန်းလွှတ်လိုက်၍ ခိုင်အား အိမ်ထဲ ခေါ်ခဲ့သည်။

သန်းဆွေ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီး ပြန်လာသောအခါ၊ ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်သည်၌ ခိုင်ကလိမ်မာပါးနပ်စွာ.....

‘ ကိုသန်းဆွေ စာတွေလဲ ခိုင် သိပ်ကြိုက်တာဘဲ၊ ကိုသန်းဆွေ ကဗျာတပုဒ်ဖြင့် အခုတောင် ခိုင် အလွတ်ရနေတယ် ’ဟု ပြောသောအခါ၊ စာရေးဆရာတို့ထုံးစံအတိုင်း သန်းဆွေ မနောခွေ့သွား၍....

‘ အော်.... ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကဗျာပါလိမ့် ’

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ၌ ခိုင်သည် ရှမဝမဂ္ဂဇင်းတွင်ပါခဲ့သော သန်းဆွေ၏လေးချိုးတပုဒ်ကို အစအဆုံး ရွတ်ပြလိုက်သည်၌ သန်းဆွေသည် ဖရဏာပီတိဂွမ်းဆီထိသွားလျက်၊ သူတို့ချင်းတခါတည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြလေ၏။

သည်နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုဆောင်အတူဝင်ကာ ချက်ကြပြုတ်ကြသည်။ သို့သော်....၊ ကျွန်တော် အကဲခပ်နေသည်။ မည်သူမျှ ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်တတ်သည်မဟုတ်။

သူတို့ချင်း ' ဘဲဥတွေ အွန်းမလက်ကြော်ရအောင် ' ဟုပြောပြီး တွယ်လိုက်ကြပုံကား....၊ ဘဲဥတွေအားလုံး ကြက်သွန်နှင့်ခလောက်ပြီး၊ ဒယ်ထဲမှာ တခါတည်း ချပ်ပြားထူပျစ်ကြီး ကြော်လိုက်တော့၏။ အင်း.... ဟုတ်ပေ့ကွာ....ဒါ...အွန်းမလက်တဲ့။

ထိုနေ့ ကျွန်တော်တို့ နံနက်စာကား၊ ဤ ဘဲဥကြော်၊ ငါးရံ့ခြောက်ဖုတ်ဆီးဆမ်း၊ သရက်သီးပိုးတီသုတ်၊ သီးရွက်စုံ ဟင်းချိုတခွက်မို့ မဆိုးလှပေ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ထမင်းမြိန်ကြသည်။

စားသောက်ပြီးဖြစ်ကြ၍ တော်တော်လေးကြလာသောအခါ၊ ကျွန်တော်က နောက်ဖေး ဘက်မှ သန်းဆွေအား မျက်ရိပ်ပြခေါ်ကာ....

' ကဲ.... မောင်ရင် သွားပေတော့.... ဒို့နှစ်ယောက်ထဲဘဲနေချင်ပြီ '

ထိုအခါ သန်းဆွေသည် ရုတ်တရက် စကားမပြန်သေးဘဲ၊ သူ့ မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ခေတ္တစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းကိုင်၍ မျက်နှာထား တည်တည်နှင့်.....

' ဒီမှာ ကိုဆွေ.... ကျွန်တော်တခုပြောပါရစေ..... '

' ၇၅-ခု ပြောကွာ.... '

' ဒီကောင်မလေး ကြည့်ရတာ.... မနူးမနပ်.... အပျိုရိုင်းကလေး '

' အေး.... ဒါ ဘာဖြစ်တုန်း '

' ဒီတော့....ခင်ဗျားကြီးမှာ....သားကြီး မယားကြီးရှိနေတော့ တကယ်မယူနိုင်ဘဲနဲ့တော့...'

သူ့စကား ရှေ့ဆက်ရမှာကို ကျွန်တော့် အားနာနေဟန်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ပြန်လည်ဖျစ်ညစ်ကာ.....

' သန်းဆွေ မင်း ဆိုလိုတာကို ငါနားလည်ပြီ၊ ဒီအတွက်စိတ်ချပါကွာ၊ငါ ကတိပေးပါတယ်၊ ငါ ဒီအထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး '

ယင်းမှ သူသည် ' သာခုပါဗျာ 'ဟု ဆိုပြီး ခိုင်ကိုသွားရောက် နှုတ်ဆက်၍ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သန်းဆွေသည် စိတ်နှလုံး နူးညံ့၍ ဤမှာဘက်၌ မွန်မြတ်သော စိတ်ထားရှိသူပီပီ ညီမချင်း

www.burmeseclassic.com

စာနာသော စိတ်ထားဖြင့် ခိုင့်အတွက် စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်မှာလည်း ကိုယ် အတူမယူနိုင်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်စာဖတ် ပရိသတ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ချစ်သူကို ငါ့တကိုယ်ကောင်းကျောရစေဆိုသော စိတ်ယုတ်မျိုး ရှိသူမဟုတ်မူ၍ ထိုနေ့ တနေ့ခင်းလုံး ခိုင်အား ကဗျာစပ် သင်ပေးခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ပါသည်။ ချစ်သူအား ဒီလို အခန်းတခုထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ပူးပူးကပ်ကပ် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကဗျာ သင်ပေးရသည်မှာလည်း ထူးခြားသော အရသာပါပေ။ ချစ်စကားတွေကို ကာရန် နဘေဖွဲ့၍ ပြောနေရခြင်းပင်။

သို့ရာတွင် ခိုင်နှင့် ကျွန်တော် ဖန်တီးလာခဲ့သော ဘဝ ဇာတ်လမ်းကား ဤမျှနှင့်မရပ်။ ထိုမှ တနှစ်လောက် ကျော်လွန်သော အခါ၌ ကျွန်တော်တို့သည် လည်လွန်းသော ဘီးများ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

အကြောင်းရင်းမှာ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် အခွင့်သင့်တိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ၊ ကန်တော်ကြီး စသည်တို့တွင် လူလစ်မှာချောင်ခိုခြင်းများ ပြုကြလေရာ၊ တနေ့သောအခါမှာ ထိုစဉ်က ကန်တော်ကြီးကနေဒီကျွန်းသည် ယခုလိုခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားသည်မဟုတ်ပဲ၊ ချုံပိတ်ပေါင်းများရှိနေလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်ကောင်းကောင်းတခုမှာ ညမှောင်သည်တိုင်အောင် ကြည်နူးမှုလွန်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဤဇာတ်လမ်းအစ ဒုတိယတွဲ၌ ဖော်ပြခဲ့သော အောက်ပါ လေးချိုးကိုရေးလိုက်ရပါတော့သည်။

ခိုင်သို့ပန်ကြားလွှာ

ပန်းမာလာတခါလဲ မွှေးရော့မယ်လား

လွမ်းစရာ ကဗျာတေးရယ်နဲ့

စာရေးပါလို့ တင်ဆက်မည်။

မောင့်အတွက်ကိုတော့

ဖြောင့်ချက်ဝန်ခံပေါ့

လွန်ဆန်ကာ ညမှောင်ရိပ်မှာလ

ခိုင်သဇင်ကို ပိုင်ချင်တဲ့စိတ်ကယ်ကြောင့်

ဖွတ်မိုတ်ခဲ့သည်။

သို့ကလိုဖြစ်ကာ မှားမိမှုဖြင့်

ပျို့အလိုချစ်သဒ္ဒါပွားပါတော့

ဒို့နှစ်ကိုယ် သစ္စာထားကြစို့ရဲ့

မေတ္တာတရားနဲ့ တောင်းခံပြီး...

အကြောင်းကံ ညီပါတော့

www.burmeseclassic.com

မောင့်သက်နှင်း။

ချစ်ခရီးဆိုတာက ခိုင်ရဲ့

ဖြစ်ပြီးရင် ပြန်မဆုတ်နိုင်ဘူး

ဟန်လုပ်ကာ မာန်နဲ့တင်းသော်လဲ

လွန်ခဲ့တဲ့အခင်းတွေ ဘယ်လို့မေ့နိုင်ပါ့

တွေးလေလေ အဆွေးတွေဗျာပါလှိုင်လို့

သက်ဆုံးတိုင် စိတ်ဝယ်ပန်းရလိမ့်

ချမ်းသာမှုကင်း။

ထိုည ခရီးလွန်မှ သတိရကြ၍ သူ့မှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ထံ တော်တော်နှင့် စာမပြန်ဘဲနေသဖြင့် ကျွန်တော်က တောင်းပန်ချော့မော့သော စာများ ကဗျာများရေးပို့ရသည်။

ထိုနောက် သူ့အတွက်အချစ်၊ စာဖတ်သူများအတွက် ဟာသဖြစ်သော ဝတ္ထုများရေးခဲ့ရ သည်။ 'ချစ်၍ခေါ်သည်' 'အချစ်တွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေသေ' 'ရည်းစားတဝမ်းကွဲ' 'ပုတ္တရတနာ' 'ပြည်တော်သာနပန်းပွဲ' 'ဒီယုန်မြင်လို့'စသည်များ။

ကျွန်တော့်ရည်းစားများထဲတွင် သူ့အတွက် ဝတ္ထုအများဆုံးရေးခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးနှင့် အားအရဆုံးဝတ္ထုတပုဒ်မှာ 'ချစ်၍ခေါ်သည်'ဖြစ်သည်။ ၎င်းအထဲမှ ဆီလျော်စွာ အချို့ကိုဖော်ပြလိုပါသည်။

ဤဝတ္ထုစိတ်ကူးကို အမကြီးခင်မျိုးချစ်တို့ အိမ်မှာနေစဉ်၌ ရခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က အမကြီးတို့ဂေဟာသည် တကောင်းကျောင်းဆောင်ဝင်း အတွင်းဝယ် သစ်သားတဲတန်းရှည် တခုကို 'ဧရိပ်သာ'ဟုအမည်တပ်ပြီး သူတို့ဟာသူတို့ နတ်ဘုံနတ်နန်းဟု ထင်၍နေကြသည်။ စာရေးဆရာ ထင်လင်း (ကိုသိန်းမောင်)တို့နှင့် တခြမ်းစီလေ။ မိုးတွင်းဆိုလျှင် မိုးယိုလိုက်သေး။ ဤမျှဆင်းဆင်းရဲရဲဂေဟာကို သူ့အမေနှင့် မတည့်သည့် အိမ်ပြေးမလေးကြည်အေးနှင့် ယောက္ခမ နှင့်မတည့်သည့် အိမ်ပြေးကြီးသော်တာဆွေတို့က လာနေလိုက်ကြသေးလေ။

ဒီတုန်းက ကြည်အေးကအပျို ကျောင်းနေတုန်း။ သော်တာဆွေတော့ ခင်ဗျားတို့သိကြတဲ့ အတိုင်းဘဲ။ ဒါနဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တအိမ်ထဲမှာ မောင်နှမလိုနေရသပေါ့။ ဒီတော့သော်တာ ဆွေက အဲ့ဒီအိမ်သားအားလုံးပါအောင် ဝတ္ထုတပုဒ်ရေးသဗျ။ နာမည်က...

ချစ်၍ခေါ်သည်

(၁၉၅၃၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ရှုမဝ အမှတ် ၆၉)

ဇာတ်လမ်းဆင်ပုံမှာ လသို့သွားရန် ဒုံးပျံတခုအမေရိကန်က မြန်မာပြည်ကို လက်ဆောင်

ပေးသောအခါ မည်သူမျှလိုက်မည့်သူမရှိ၍ သော်တာဆွေနှင့် ကြည်အေးနှစ်ယောက်တည်းသွားကြသည်။ ဦးခင်မောင်လတ်နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်က သူတို့သမီးလေးကြည်အေးကို မောင်နှမအရင်းလိုစောင့်ရှောက်ရန် မှာလွှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤကမ္ဘာသို့ပြန်ရောက်ချိန်တန်လျက် မရောက်သဖြင့် အမကြီးတို့ ပူဆွေးသောကရောက်ကြသည်။

ယခင်တခါ ဒဂုန်တာရာ၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၊ မင်းရှင်၊ သော်တာဆွေတို့လေးယောက်ပထမဦးဆုံးအခေါက် (ဖိုးသော်တာ စန္ဒာလကိုကွယ်၊ ၁၉၅၁ခု၊ ရှုမဝ အမှတ် ၄၇) သွားကြစဉ်ကနှစ်ရက်အတွင်း ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့သေကြပြီ။ အကြောင်းမှာအသက်ရှူရန် သူတို့နှင့်ပါသွားသော အောက်စီဂျင်က ၁၀–ရက်စာထက်မပိုချေ။

သို့မဟုတ် သူတို့ဒုံးပျံသည် လသို့မရောက်ပဲ အခြားသက်ရှိသတ္တဝါများ နေထိုင်သောကမ္ဘာတခုသို့ ရောက်သွား၍ ထိုပြည်မှာ အရက်အလွန်ပေါတာနှင့် သော်တာဆွေပျော်နေရှာမည်။ ကြည်အေးက ပြန်ချင်လျက် သူ့ပေကပ်နေတာဖြစ်နိုင်သည်ဟု အမျိုးမျိုးပြောကြသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ အမကြီး ခင်မျိုးချစ်တို့မှာ သောကရောက်ကြသည်။ သော်တာဆွေထက်သူတို့သမီး (ဝင်စား)ကလေးအတွက် ပူဗျာပါဝေသည်။ သူတို့ဇရိပ်သာမှာ ဆွေးစိတ်ဖြာရလေပြီ။

'ဇရိပ်သာ မကြည်ဘို့

အကြောင်းငယ်ကြောင့်

'ဆွေးစိတ်ဖြာ'အမည်သို့ ပြောင်းရချည့်'

အမကြီးခင်မျိုးချစ်မှာ ငိုချင်းရှေ့ဘာဆက်ရမှန်းမသိ။ စန့်တင့်င့်ကြီး ရပ်နေရာ၊ အနီးရှိဦးခင်မောင်လတ်က…

'ဆက်ဆိုလေကွာ'

'ဘယ်လိုနဘောထပ်ရမှန်း မသိဘူး ကိုလတ်ရဲ့'

'အိုကွာ…'ဆွေးစိတ်ဖြာအမည်သို့ ပြောင်းရချည့် ထမီကိုတိုတောင်းတောင်းရယ်မို့ ခြေသလုံးပေါ်ပေါ့ကွ'

'ဟာ..ဘာဆိုင်လို့တုန်း'

'ဆိုင်ပြီလား….မင်းကြည့်ရတာ ဘယ်တော့မှ ထမီခြေမျက်စိမဖုံးဘူး'

'ကျမက အရပ်ရှည်တာကိုး'

'အရပ်ရှည်ရှည် ထမီရှည်ရှည် ဝယ်ဝတ်မှပေါ့ကွ၊ အရပ်ပုပုဝဝမှ ထမီတိုတိုဝတ်တော့ခြေသလုံးကက်ကက်ကလေး မြင်ရလို့ကြည့်ကောင်းတာ၊ ပိန်ရှည်ရှည်က နွဲ့နွဲ့လျလျဖြစ်အောင်ထမီခြေခုံဖုံးအောင် ဝတ်ရတယ်'

'အရေးထဲ ထမီတိုရှည် ငြီကာဖွင့်မနေပါနဲ့အုံး၊ သမီးကလေးအတွက် ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြ မလဲ'

www.burmeseclassic.com

'ငါလဲ မကြံတတ်တော့ဘူး'

မျက်စောင်းခဲ၍..

'သူ့ယောကျ်ားရယ်လို့ အားကိုးပါတယ်'

'ယောကျ်ားရယ်လို့ အားကိုးတယ်ဆိုတာက ထုံးစံစကားလို ဖြစ်နေလို့ပါကွာ၊ တကယ်ဆို တော့ ယောကျ်ားတွေဟာ မိန်းမတွေထက် ထူးမခွံပါဘူး'

'ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောင်အထင်မကြီးနဲ့လေ၊ ဟိုဘက်ခန်းက မောင်ထင်လင်းခေါ်တိုင်ပင် ကြည့်ရအောင်'

'သူကကော...ငါ့ထက် ဘာတိုးသာအုံးမှာလဲ'

'သူအခုတလော ဆေးတံသောက်ပြီး ဦးစံရှား စတိုင်မျိုးလုပ်နေတယ်တော့'

'ဒါက သူအရင်ဆေးပေါ့လိပ်သောက်တုန်းက အဝတ်မီးပေါက်တော့ ဖာရတော့သူ့မိန်းမ ဆဲလို့ ဆေးတံပြောင်းသောက်တာပါကွာ'

'ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်လေ...နီးနီးနားနား တိုးတိုးဖော်ဆို သူဘဲရှိတာဘဲ'ဟုဆိုပြီး 'မောင်သိန်း မောင်ရေ'

လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ (ကလောင်နာမည် ထင်လင်း၊ လူနာမည် ကိုသိန်းမောင် ဖြစ်၏။)

တဖက်ခန်းမှ...

'ခညာ..'

'လာစမ်းပါအုံးကွယ်...ဒို့တော့ ခေါင်းမီးလောင်နေပြီ'

'ဒါဖြင့် အိမ်မကူးခင် မီးသတ်စက်သွားခေါ်ပါလား၊ ကျွန်တော်တော့မအားဘူး'

'အားကိုးရပါပေ့ကွယ်...ဒါမဟုတ်ဖူး၊ သော်တာဆွေတို့ကိစ္စ..မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ'

'သေကြပြီသော်လည်းကောင်း မသေကြသေးဘူးသော်လည်းကောင်း နှစ်မျိုးထင်စရာရှိ တယ်'

'အမယ်..နံမယ်နဲ့လိုက်အောင် အထင်ကဖြင့် လင်းပေကွယ်၊ ကဲ...ဒါဖြင့် မသေကြသေးရင် လကို လှမ်းစကားပြောတော့ ဘာလို့ခွေးမသားက စကားမပြန်သလဲ.'

'ဒါကဒီလိုရှိတယ်၊ သော်တာဆွေစိတ် ကျွန်တော်သိတယ် ဒီကောင်က လူ့ဂုဏ်၊ ပေတိပေကပ်ရယ်၊ သူသေပြီဆိုတော့ လူတွေက တကယ်နမြောကြမယ် ထင်နေတယ်၊ နို့ပြီး ရှုမဝ ကလဲ သူ့ဝတ္ထုအဟောင်းတွေ စာအုပ်ပြန်ထုတ်လိမ့်မယ် အောက်မေ့နေတယ်၊ အဲဒီတော့မှ သူက အမြိန့်သားပြန်လာပြီး ကိုကျော်ဆီက ငွေတောင်း အရက်ဆိုင်ဝင်မှာဗျ။ ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူသေချင်ယောင် ဆောင်နေတာဖြစ်နိုင်တယ်'

'အင်း...အတွေးအခေါ်ကဖြင့် မခေဘးကွဲ့၊ စုံလောက်လမ်းမဝေးဘူး'

www.burmeseclassic.com

'ဘယ်ဝေးမလဲ၊ အမှန်က ကျွန်တော့်နံမယ်ဟာ 'စံရှား'ဖြစ်ဖို့ဗျ၊ ကျွန်တော့်အဖေက စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုတွေသဘောကျပြီး ကျွန်တော့်မမွေးမီ သူ့မြင်းမလေးကို စံရှားမှည့် ပစ်လိုက်လို့ ဟော...ကျွန်တော့်ကျတော့ မောင်သိန်းမောင်ဖြစ်ရတာဗျာ၊ တောက်..အဖေ့နှယ် သိပ်လောတာဘဲ'

'မိဘကို အပြစ်မတင်ကောင်းပါဘူး၊ ဒါနဲ့တခု စဉ်းစားစရာရှိပြန်တာက သူတို့နဲ့ပါသွား တဲ့ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်က ၁၀–ရက်စာထက် မပိုဘူးဆို၊ အခု အရက်နှစ်ဆယ်ကျော်သွားပြီ'

'ဒါကတော့ ဟိုတုန်းက လမှာ လေမရှိဘူးဆိုပေမယ့် အခုရှိချင်ရှိနေမှာ၊ ကဲ..ဒီတော့ ဒီလို လုပ်၊ ကျုပ်အကြံတခုပေးမယ်'

'ပေးပါမောင်ရယ်....ပေးပါ'

'အခု စကော့တလန်က ထွက်သမျှ စကော့(ချ)ဝီစကီတွေကို အမေရိကန်က လက်ဝါးကြီး အုပ်ဝယ်ပြီးတော့ ဗမာပြည်မှာ ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ဘက်ရေးတဲ့ စာရေးဆရာတွေကို လိုချင် သလောက်ပေးနေပြီလို့သာ လှမ်းပြောလိုက်၊ ဒီကောင်တကယ်လို့ သေသည့်တိုင်အောင် သေရာက ထောင်ထလာမှာဘဲ'

ယင်းသည်၌ ကိုလတ်မှာ 'ဘိုးဘိုးအောင်သည် သိမ်ကြီးဈေး၌ ဆင်းပြီး ဇာဘော်ဘီ တထည် အကြွေးဝယ်သည်'ဟု ယုံကြည်လောက်သော ဌာနမှကြားရသော တောအဖွားကြီးကဲ့သို့ အံ့သြခြင်းကြီးမက၊ အံ့သြကာ မျက်လုံးကြောင်တောင် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး ရုတ်တရက်....

'ဟား...ကိုသိန်းမောင်...ဒီအကြံဟာ ခင်ဗျားအော်ရီဂျင်နယ်လ် သက်သက်ဖဲလား၊ လုံးလုံး ခင်ဗျားဦးနှောက်ထဲက ထွက်တာဘဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခုခုက မှီးရသေးသလား'

ကိုသိန်းမောင်မှာ အပြင်းအထန် ဂုဏ်ယူသော မျက်နှာနှင့်...

'ဟာ...ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် သက်သက်ပါဗျာ၊ ဘယ်ကမှမှီးရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားစူးရ ပါစေရဲ့၊ မိုးကြိုးပစ်ရပါစေရဲ့ကာလနာ တိုက်ရပါစေရဲ့..'

'အိုး..ကျုပ်တော့ တသက်လုံး အံ့သြလို့ကုန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကိုတဘဝလုံး ချီးကျူးလို့ပြီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တောက်...တကယ်ဗျာ..တကယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဟိုတုန်းက ဒါလောက် မထင်ခဲ့ဘူး၊ အခုမှ...အခုမှ၊ကမ်းမွန်းကွန်ဂရက်ဂျူလေးရှင်း ရှိတ်(က)တဲင်း...

ကိုသိန်းမောင်မှာ လက်ကမ်းရင်း...

'သိပ်တော့ မဖျစ်နဲ့နော်၊ ကိုလတ်လက်က ကျွန်တော့်လက်ထက် ပိန်သေးတယ်'

'မနာရစေပါဘူးဗျာ...စိတ်ချပါ'

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲလှုပ်ယမ်းနေကြစဉ်၊ အမကြီးခင်မျိုးချစ်က..

'ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုလတ်...အခုနတော့၊ ယောကျ်ားတွေက မိန်းမတွေထက် ထူးချွန်တာ

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

ကိုလတ်ခုမျ သူ့ဟာသူ သတိရသလိုဖြစ်လျက်...

‘အေး...ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ပြောလိုက်မိတယ်၊ ဆောရီး...ဆောရီး၊ ငါ့စကား ငါပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ်ကွာ’ တဖန်ကိုသိန်းမောင်ဘက်လှည့်ပြီး ‘ဒီမှာ..ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားဟာ ယောကျ်ားထုတရပ်လုံးရဲ့ ဂုဏ်ကိုဆောင်လိုက်တာဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုလူမျိုး ရာစုတခုမှာ တယောက်ထွန်းကားရင် ဒီဘဒ္ဒကမ္ဘာ ကံကောင်းတာဘဲဗျာ၊ ကမ်းမွန်း...ဝမ်းစမိုး..ရှိတ်(က)ဟဲင်း..’

သူတို့နှစ်ယောက်တဖန်လက်ဆွဲ လှုပ်ယမ်းနေကြစဉ် ကိုသိန်းမောင်မိန်းမ မခင်သည် ဈေးကပြန်လာသည်ဖြစ်၍ သတင်းစာတစောင်ကိုင်ကာ အပြေးကလေး လာလျက်...

‘ဟော့ဒီမှာ ဗမာပြည်ကို ဒုံးပျံကြီးတစီး ရောက်လာသတဲ့’

အားလုံးသူ့စကားစိတ်ဝင်စားကြကာ ဝမ်းသာအားရနှင့်...

‘ဟင်..သော်တာဆွေတို့ ပြန်လာကြပြီပေါ့’

‘မဟုတ်ဖူး...၊ မဟုတ်ဖူး သူတို့စီးသွားတဲ့ ဒုံးပျံမဟုတ်ဖူး အမေရိကန်က နောက်တခု ပို့လိုက်တာ၊ အသစ်တဲ့ ဟောဒီမှာ ဓာတ်ပုံလဲပါတယ် သတင်းစာဖတ်ကြည့်’

မြန်မာပြည်သို့အမေရိကန်ပြည်က ဒုံးပျံကြီးတစီးပို့လိုက်ပြန်ခြင်း

ယခင်ဒုံးပျံမှာ လူ ၅ယောက်စီးနိုင်၍ ယခုဟာသည် ၆ယောက်သယ်ဆောင်နိုင်၏။ ဘေးအန္တရာယ်လည်းပို၍ စိတ်ချရသည်။ ချယ်ဂါလီစီးရတာလောက်မှ မခက်ခဲ။ မောင်းရန်လည်း အလွန်လွယ်ကူ၏။ ဆိုက်ကားနင်းတတ်လျှင်လည်းကောင်း၊ ဘိုင်စကယ်စီးတတ်လျှင် လည်းကောင်း၊ ဘာမျှအထူးသင်ကြားနေစရာ မလိုတော့။ စွန့်စားမည့် သူရဲကောင်းများ လိုနေသည်။ အစိုးရက ဆုငွေပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။

ဤအထိဖတ်ပြီး အမကြီးခင်မျိုးချစ်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့်

‘ဟင်...၊ဒီလိုဆို ကိုလတ်၊ သူတို့ရှိမရှိ လှမ်းစုံစမ်းမနေနဲ့တော့၊ တခါထဲလိုက်သွားကြရ အောင်၊ သေကြရင်လဲအလောင်းတွေ့ကြမှာဘဲ၊ လရဲ့ ဆွဲငင်ခြင်းနဲ့ ကမ္ဘာရဲ့ဆွဲငင်ခြင်း၊ ညီမျှတဲ့ နေရာမှာ သော်တာဆွေက အရင်တခေါက်ကလို ကမျင်းလို့ ဒုံးပျံကခြေလွတ်ပြီး မမှီမကမ်းဖြစ် နေတယ်ဆိုရင်....၊ လမ်းမှာတွေ့မှာဘဲ’

ကိုလတ်ကလည်း...

‘အေး...ကောင်းတယ်ဟေ့...မင်းအကြံ၊ ခရစ်စမတ်နဲ့ လွတ်လပ်ရေးပွဲနဲ့ ဒို့ကျောင်းပိတ် ထားတုန်း...၊ အားလဲနေတာဘဲ၊ နို့ပြီး...ငါက ဘိုင်စကယ်လက်လွှတ်တောင် စီးနိုင်နေတာဘဲ၊ မောင်းဘို့လဲ မခဲယဉ်းတော့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်...၊ ကိုသိန်းမောင်ကော လိုက်ပါလား..’

www.burmeseclassic.com

အမကြီးကပြောသည်၌ မောင်ထင်လင်းက...

'ခုန ကျွန်တော်ပြောတဲ့အကြံတိုင်း စုံစမ်းကြည့်အုံးလေ'

'ဟာ...မလိုတော့ပါဘူး၊ သူတို့သေသေ မသေသေသွားကြမှာဘဲ၊ သေလဲအလောင်းတွေ့၊ မသေလဲ သူတို့အံ့ဩသွားကြရအောင်...'

မောင်ထင်လင်းမှာ မကျေနပ်နိုင်သေး..။

'မဟုတ်ဖူးလေ၊ ကျွန်တော့်အကြံအဘိုးတန်ကလေး အလကားမဖြစ်ရအောင် ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုလတ်...'

စစ်ကူတောင်းသည်၌ ကိုလတ်ကလည်း အေးစက်စက်ဖြစ်ကာ

'ခင်ဗျားအကြံ အခုနတော့ ကောင်းရိုးမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သုံးစရာမလို တော့ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်။ သူတို့မေမေပြောတော့ သော်တာဆွေ သေချင်ယောင် ဆောင်နေတဲ့ ကောင်၊ ဒို့ရောက်တော့ အံ့အားသင့်သွားရအောင်...'

ဤတွင်၌ မောင်ထင်လင်းမှာ သူ့ကိုခုနက အကြီးအကျယ် ချီးမွမ်းခြင်းခံရသည့်အကြံ၊ ရုတ်တရက်အလကားဖြစ်သွားရသည်နှင့် အကြောင်းစစ်လိုက်တော့ သူ့မယား ဒီသတင်းစာယူ၍ ခြစ်ရခြင်းကြောင့် ချက်ခြင်းပင် ဇနီးမောင်နှံကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ကြလေ၏။

တစတစနှင့် နောက်ဆုံး၌.....

' ဟဲ့ .... နင့်ကြောင့်ဟဲ့.... '

' အို... ငါနဲ့ဘာဆိုင်တုန်း... '

' နင်.... ဒီသတင်းစာယူလာလို့ဟဲ့... '

' ကျုပ်ယူမလာကော.... သူတို့ဟာ သူတို့ မတွေ့ကြတော့ဘူးတဲ့လား.... '

' မတွေ့ဘူးဟဲ့.... သူတို့က ဘယ်တော့မှ သတင်းစာဖတ်တာမဟုတ်ဘူးဟဲ့.... '

ဤတွင်ကိုလက်ကဝင်၍ ဖြန်ဖြေ၏။

' ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...မခင်သာ ယူမလာရင် ဒီသတင်းစာ ဒို့ဖတ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဖူး.. '

မောင်ထင်လင်း ပိုဒေါပွကာ....

' ကဲ...ကဲ...နင့်ကြောင့်စစ်စစ်ဆိုတာ သေချာပြီ မဟုတ်လား ဘာပြောချင်သေးလဲ.... '

' မပြောချင်ပါဘူး၊ ပြီးတာ ပြီးပါစေတော့..... '

' မပြီးနိုင်ဘူး၊ ငါပါသူတို့နဲ့ လိုက်သွားမယ်၊ ဒါမှ ဖွဟ...မပြောကောင်း...မဆိုကောင်း ငါသေရင် နင်ခလေးတွေနဲ့ ဒုက္ခရောက်အောင် '

www.burmeseclassic.com

‘ အံမာလေး.... မရောက်သေးဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ ဘီအေမအောင်ပေမဲ့၊ ပထမငယ် အောင်ထားတာဘဲ၊ ဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့ သာသနာ့ရိပ်သာမှာပေါ့..... ’

‘ လျှောက်.... လျှောက်..... ’

ဤသို့နှင့်နောက်များမကြာမီ သတင်းစာများထဲ၌ ၆ ယောက်စီး ဒုံးပျံကြီးနှင့် သော်တာဆွေ တို့နောက် လိုက်ကြမည့် သူရဲကောင်းများ....။

၁။ ဦးခင်မောင်လတ် ။

၂။ ခင်ချိုချစ် ။

၃။ မောင်ထင်လင်း တို့ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်လိုက် ချင်သူများရှိလျှင် ၃ ယောက် စာတောင်ရှိသေးကြောင်း။

သွားရန် သုံးရက်မျှအလို၌ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တောင့် ရုပ်ဖြောင့်၊ အသားညိုညို၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးရွှဲရွှဲနှင့် မိန်းမပျိုတယောက် ဇရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကိုမေးရာ ဒုံးပျံနှင့်လိုက်လိုကြောင်း ပြော၏။

သူတို့ အံ့အားသင့်ကာ ကိုလတ်က....

‘ ဟဲ့... မိန်းကလေးရဲ့၊ သက်စွန့်ဆံဖျား ဘာကြောင့် လိုက်ချင်တာလဲ၊ ဒို့ကမှ ဒို့သမီး အတွက်မို့ ဟောဒီ မောင်သိန်းမောင်ဆိုတာကလဲ သူ့မိန်းမနဲ့ စားကားကတောက်ကဆတ် များကြလို့..... ’

မိန်းမပျိုက မရှုံ့မရဲနှင့်....

‘ ကျမက သော်တာဆွေ့ ရည်းစားပါ..... ’

‘ ဟေ.... ဟုတ်လား.... ’

သို့သော် မြင်းမ ဦးသွားလို့သာ စံရှား မဖြစ်လိုက်ရသော မောင်သိန်းမောင်မှာ ကပျာကရာ ဆေးတံ ပါးစပ်ကောက်တပ်လိုက်ပြီး ဆင်ခြင်တုံ အမူအရာ ပြလျက်....

‘ နေပါအုံး ခလေးမ... မင်းသော်တာဆွေ ရည်းစားဆိုတာ ဘယ်လို အထောက်အထားနဲ့ ယုံရမှာလဲ... ဘင်တန် ဟောလ်တို့ အင်းယားဆောင်တို့မှာ မင်းလို ရုပ်ချောချော မိန်းခလေးတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ကဲ–သူတို့က တယောက်စီ လာပြီး ကျမသော်တာဆွေ့ ရည်းစားပါ၊ ကျမ သော်တာဆွေ ရည်းစားပါ ဆိုတိုင်းသာ ယုံရရော်မခက်ပါလား... ’

မိန်းမပျိုသည် စိတ်မလျှော့။ သူ့လက်ပွေ အိတ်ထဲသို့လက်နှိုက်ပြီး ဓါတ်ပုံတစ်ပုံထုတ်ကာ

‘ ဒီမှာ... ကိုကို ဆွေ့ ဓါတ်ပုံ ရှိပါတယ်။ သူကျမကို ပေးထားတာ.... ’

ကိုသိန်းမောင်းယူကြည့်ကာ....

‘အင်း... သော်တာဆွေ အရက်မူးမူးနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံတော့ဟုတ်ပြီ၊ သို့သော် သေချာအောင်

www.burmeseclassic.com

.... ’ဟု စူးရှသောမျက်လုံးမျိုးနှင့်ဓါတ်ပုံ ကျောဘက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ....
‘အလို...ချစ်ညီမလေးသို့လို့စာရေးထားပါလား...ရည်းစားလို့မဆိုပါလား... ’

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဒါက သူနဲ့ကျမနဲ့ ရည်းစား မဖြစ်ခင်ကပေးတာမို့ပါ..... ’

‘နို့ မင်းတို့ဟာက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ မောင်နှမလို့ဆိုကြပြီး ကျားကိုက်ခံရမယ့် အပေါက်ပါလား ’

ဤတွင် မနေသာတော့ဘဲ အမကြီး ခင်မျိုးချစ်က ကြားဝင်၍....

‘အမယ်လေး ကိုသိန်းမောင်နယ်၊ ဒါမျိုးသာ ကျားကိုက်ခံရမယ်ဆိုရင် ခုခေတ် မြန်မာပြည်မှာ သော်တာဆွေလို နောက်ပေါက်စာရေးဆရာတွေ တကောင်မှ မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့ တတွေဟာ ဒီလိုဘဲ ချစ်ညီမလေးဆိုတာက စကေါ်ကြတာဘဲ ’

ယင်း၌ ကလေးမအားတက်ကာ .....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူနဲ့ကျမ အဲသလိုကစ ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဟော့ဒီမှာ သူရေးခဲ့တဲ့ စာတစောင်တောင် ပါပါသေးတယ် ’ဟု ဆို၍ အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေး၏။

ကိုသိန်းမောင်ကယူ၍ အသံကျယ်ကျယ် ဖတ်၏။

‘အချစ်တကာ့ အချစ်ဆုံးတို့ထက်ပို၍ အချစ်လှဆုံး ‘ ခိုင် ’။‘ ခိုင် ’နဲ့ အကိုဆွေဟာလေ ကိုကြီး ညီမလေးဘဝက တစတစနဲ့ ကာလရွေ့လျားပြီး တနေ့သောအခါမှာ နှစ်ကိုယ်ချဉ်း ပြစေ လို့ အဆိုသွင်းတဲ့အခြေ ရောက်ခဲ့ပြီနော်။ ခိုင့်ကို အကိုဆွေသိပ်ချစ်တာဘဲ ခိုင်ရယ်...၊ ဘယ်လို ချစ်တာမှန်းကို မသိဘူး။ အကိုဆွေမှာ အသက် နှစ်ဒါဇင်ကျော်ခဲ့ပြီမို့ ခိုင်ဟာ အကိုဆွေ ‘အချစ်ဦး’ ရယ်လို့ တော့ဖြင့် ဟို–တင့်တယ်တို့ သန်းဆွေတို့ ဂေါ်နည်းမျိုးနဲ့တော့ မပါပါဘူး။ သို့သော် ‘အချစ်ဆုံး’ ရယ်လို့တော့ ခေါ်ရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အကိုဆွေ ခုအသက်အရွယ်အထိ ခိုင့်ကို ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးဟာ တခါမှ မကြုံဘူးသေးဘူး။ ဘယ်လောက်များ ဘယ်လိုများချစ်သလဲဆိုတာ လူ့သား လူ့ဉာဏ်မျက်စိဖြင့်တော့ ထုတ်ဖေါ်လို့ မပြနိုင်တော့ဘူး။ အဲ လူသတ္တဝါတွေအတွင်း စိတ်ဓါတ်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုနဲ့ အတွင်းသားမြင်နိုင်တဲ့ နတ်သိကြားများက ကြီးမှူးပြီး လူ့ပြည်မှာ ‘ အချစ်ဆုံးမောင် ’ပြိုင်ပွဲလုပ်ရင်ဖြင့် ဒီဘွဲ့ထူးကို ဧကန်အမှန် အကိုဆွေ ရမှာပါဘဲ ခိုင်ရယ်၊ တကယ်ဘဲ ယုံပါတော့။ ချစ်သမှ သိပ်ချစ်တာဘဲ။ ဟင်းဟင်း–ဒီအချစ်မျိုး တခါမှ မကြုံဘူး သေးဘူး။ ဘုရားစူးပါရစေရဲ့၊ မိုးကြိုးပစ်ပါရစေရဲ့၊ ကာလနာ တိုက်ရပါစေရဲ့၊ ခွေးဘုရင်ဂျီနာ ပေါက်ရပါရစေရဲ့ ’

ကိုသိန်းမောင်ပင် စာဖတ်ရင်း မချင့်မရဲဖြစ်လာကာ ဆက်၍ပင် မဖတ်နိုင်တော့ဘဲ.....

‘တောက်–သော်တာဆွေက တယ်ပြီး ရည်းစားစာ ရေးကောင်းပါလား၊ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကလဲ အင်မတန်မှသိမ်မွေ့ ညက်ညောတာဘဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကျမ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကြိုက်သွားတာပေါ့’

ကလေးမက ဆိုလေသည်ဟူသတည်း။

www.burmeseclassic.com

စူးဟူးဟူး– ရှူး.....

သူတို့ ဒုံးပျံ လ နားသို့ ချဉ်းကပ်သည်၌ စက်ကို ရပ်လိုက်လေသည်။ တဖြည်းဖြည်း လ ဆီသို့ နီးနီးလာပြီး ရောက်လိုဇောနှင့် လ မြေအပြင်ကို လှမ်း၍လှမ်း၍ ကြည့်ခဲ့ကြရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် လ အပေါ်မှာ ရပ်လျက်ရှိသော ဒုံးပျံတခုကို မြင်ရသည်၌ အားလုံး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ.....

'ဟော–ဟော သူတို့ ဒုံးပျံတော့တွေ့ပြီ'

'ဒို့ သမီးလေး အသက်နဲ့ ကိုယ့်နဲ့ တွေ့ပါရစေရှင်'

'ကျမ အကိုဆွေလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှိပါစေရှင်'

ခိုင်ကပြောသည်၌ ကိုသိန်းမောင်က....

'အို–စိတ်ချပါ သူငယ်မရယ်၊ သူတသက်လုံး သေမဲ့ လူမဟုတ်ပါဘူး'

ခိုင်က သူ့စကားနားမလည်၍.....

'ဘယ်လိုပါလဲရှင်'

' သူ့တသက်မှာ သူ ဘယ်တော့မှ မသေဘူးပြောတာပါ '

'အော်.....'

သူတို့ဒုံးပျံမြေပြင်ပေါ်ရောက်လာသောအခါ၌သူ့ထက်ငါအလျင်ဆင်းကြကာ

'သော်တာဆွေရေ...ကြည်ကြည်ရေ... ' ခေါ်ကြလျက် ဟိုဒုံးပျံဆီသို့ ပြေးသွားကြ၏။သို့သော် ပြန်ထူးသံမကြားရရုံမက ထိုဒုံးပျံထဲ တက်ကြည့်ကြသောအခါ၌ ဘယ်သူမှမရှိ။

'တနေရာရာ သွားနေကြတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ရှောက်ရှာ ကြရအောင်'

လ ၏ဆွဲငင်ခြင်းဓါတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာ၏ ဆွဲငင်ခြင်းထက် အဆပေါင်းများစွာ အားငယ်သဖြင့် သူတို့ကိုယ်တွေမှာ လေအယဉ်စီးနေရသကဲ့သို့ပင် လျင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားရှာဖွေကြ၏။

'ကြည်ကြည်ရေ...'

'သော်တာဆွေရေ'

'သမီးရေ...'

'အကိုဆွေရေ..ခိုင် လိုက်လာခဲ့တယ်လေ'

တကြော်ကြော် ခေါ်ကြ၏။

သို့သော် ပြန်ထူးသံမကြားရ။

နောက်ဆုံး၌ ဘုရား…ဘုရား…သူတို့ရှေ့တွင် အရိုးစုနှစ်ခု။

မျက်ရည်တွေအုံကြပြီ။ ရင်ခေါင်းတွေ ဆို့၍နစ်၍ ရုတ်တရက်အသံတွေတိတ်သွားကာ တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ကြတော့သည်။ ခဏအတွင်း၌ကား အရိုးစုများ အနီးသို့ ပြေးသွားလျက်…

'အောင်မယ်လေး..ကိုယ်ကျိုးနဲကြပြီပေါ့၊ ကျမသမီးကလေး ကတိုးမှုံ အရိုးပုံဖြစ်နေပါပကောလား..ကိုလတ်ရဲ့'

'အမကြီး ခင်မျိုးချစ်က ဈေးဦးပေါက် ငိုလိုက်၏။

ခိုင့်မျက်နှာမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေကာ…

'အို…အကိုဆွေ…အကိုဆွေ၊ ပြပါအုံးရှင်၊ ဘယ်ဒင်းက အကိုဆွေလဲ'

ကြည်အေးနှင့် သော်တာဆွေမှာ အရပ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်နေ၍ ရုတ်တရက် အရိုးပုံ ချင်းမခွဲနိုင်။ ကိုထင်လင်းက သေသေချာချာကြည့်ရင်း…

'နေကြအုံး…နေကြအုံး..တော်ကြာငိုတာတွေ သောက်လွဲတွေ ဖြစ်ကုန်အုံးမယ်၊ ကဲ..ကဲ.. ဟောဒီဘက်ကဟာ မိန်းမအရိုးပုံ ကြည်အေး၊ အဲဟိုဘက်ကဟာ သော်တာဆွေဘဲ'

ထိုအရိုးပုံနား ခိုင်ပြေး၍ ဒူးထောက်ကာ…

'အမယ်လေး…အကိုဆွေ အကိုဆွေ ပျို့မေအလာနှောင်းတာနဲ့ အလောင်းတောင် အရိုး အရေ စစ်နေပါပကောလား'ဆိုပြီးမှ အသံကုန်ဟစ်ကာ…

'အမယ်လေး ကျမရည်းစားကြီးပါရှင်…ဟောဒီ လ,ခရီးသွားတာ အကြိမ်ကြိမ်မှာလိုက်ပါရဲ့ အချိန်ကြာရင် အချိန်ကြာရင် ခိုင်ကလွှမ်းတာတော့ ပိုင်သမျှအစွမ်းနဲ့လေ…သူ့ကိုထားပါရဲ့၊ အမယ်လေး ခုလိုများဖြစ်မယ်သိရင် ခိုင်မလွှတ်ဖူးရှင့်…မလွှတ်ဖူး၊ အတင်းဖက်ထားမယ်သိရဲ့လား ဟင်း…ဟင်း'

တက်သွားတော့ခမန်းဖြစ်၍ ကိုထင်လင်းက လက်နှင့် ဖေးမကာ….

'သတိထားပါ ခလေးမရယ်၊ သိပ်စိတ်မကြီးပါနဲ့၊ အော် သော်တာဆွေ.. သော်တာဆွေ သွားရှာပြီ၊ အင်း…သူနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေ့ကြတုန်းက ပြောသွားတာလေး မှတ်မိပါသေး 'ကိုထင်လင်းရယ်တဲ့ စကော့ချ်ဝီစကီများ တယ်ကောင်းပါလားတဲ့၊ ကျွန်တော်သာ ဟိုသူဌေးသမီး ရလို့ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဂျော်နီဝါးကားကိုချည့် နေ့ရောညပါ သောက်နေမှာဘဲဗျာ'တဲ့ အင်း…သခ်ါရ..သခ်ါရ…၊ နို့ပြီး သူအမှတ်တရပြောသွားတာလေး တခုရှိသေး၊ တနေ့သူနဲ့ ကျွန်တော် စကော့ဈေးထဲ ဖြတ်လျှောက်အလာ မိန်းကလေးတယောက် ချောကချော ခေတ်က ဆန်နဲ့ အသက် ၁၆–နှစ်လောက်ဖဲရှိအုံးမယ်၊ ခါးသေးရင်ချီ ပဒုမ္မာနီကလေး၊ လူတိုင်းငေးကြည့် ရအောင် နိပ်တယ်…၊ အဲဒါလေးမြင်တော့ သူကဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ 'ကိုထင်လင်းရယ်တဲ့၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို တောကျတယ်ဘဲပြောပြော၊ ရိုးတယ်ဘဲဆိုဆို၊ အ,တယ်ဘဲပြောချင် ပြော၊ ခေတ်မမှီဘူးဘဲ ဆိုချင်ဆိုဗျာတဲ့၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲရှိတာ ပြောရရင် ဒီကောင်မလေးမျိုး

ရမယ်ဆိုရင် ခုဘဲ ယူလိုက်ချင်သေး'သတဲ့၊ အော်...သော်တာဆွေ၊ သော်တာဆွေ၊ သူကောင်း သားကြီး ခုတော့ မန်လကစျာန်ကြွရာပြီ...'

ဤအခိုက် အမကြီးခင်မျိုးချစ်က...

'အောင်မယ်လေး..သမီးလေးရဲ့ မေမေတို့လာတာ ထကြည့်ပါအုံးတော့လားကွဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့'
တောသံပါပါကြီး အော်ငိုချလိုက်ရာ၊ ကိုလတ်က နားနှစ်ဖက်ပိတ်၍...

'ဟော့..မင်းငိုတာကြီးကလဲ ရှော်လိုက်တာကွာ၊ ကဗျာလေးဘာလေးနဲ့ လုပ်ပါ'

'အောင်မယ်လေး..စိတ်နှလုံး ထိခိုက်ရတဲ့အထဲ ရုတ်တရက် ကဗျာတွေကာရန်တွေ ဘယ်တွေးနိုင်အုံးမလဲရှင့်'

'နို့ သူကတော့ ခိုင်ကိုပြ၍ စစချင်းဘဲ ကာရန်တွေ နဘေတွေနဲ့ပါလား'

'အို..သူတို့က သမီးရည်းစားဆိုတော့ ဒီအသက်အရွယ် သမီးရည်းစားဆိုတာက အလင်္ကာနေရင်း ဒါမျိုးတွေးနေတာဘဲ၊ ကိုယ်လဲ ကြုံခဲ့ရက်သားနဲ့'

ပြောတုန်းဆိုတုန်းပင် ခိုင်က ကောက်၍ကျူးရင့်လိုက်ပြန်၏။

'သဲနှစ်ဆိုင် မေတ္တာမျှပါလို့

စွဲပိုင်ပိုင် ချစ်သဒ္ဓါ ကြွကာပ

မြဲခိုင်ခိုင် သစ္စာလဲ သခဲ့သမို့

(ကိုဆွေရေ့...) ဖြစ်ရာဘဝကိုတဲ့ ခိုင်လိုက်မယ်။

မနေဘူးမောင်ရဲ့ ခိုင်လိုက်ခဲ့မယ် သိလား

အမယ်လေး..ကျမ အချစ်ဦးကြီးပါ ရှင်တို့ရဲ့...ဘဝအဖြစ်ကူးကာ တမလွန်သို့မြန်းရှာပေါ့၊ စခန်းမလှတယ် စန်းလအလယ်မှာ၊ ပန်းလျှသွယ်သွယ် မယ့်ရင်ဖြင့် ကွဲရလိမ့် ဟော့...ဒီဘဝင် အသဲတွေ ကျွမ်းကြေလုပြီတော့ အုံး...အုံး..'

'အို..ကိုယ့်ရင်ဘတ် ကိုယ်မထုနဲ့လေ၊ ခလေးမ သတိထားမှပေါ့၊ ဟယ်...ဟယ်..တက်သွားပြီ..အမကြီးလုပ်ပါအုံး'

ကိုထင်လင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးဖြစ်ကာ အမကြီးက ခိုင့်ကိုယ်ကို ဖေးယူနှာနှပ်ပေးနေစဉ် ကိုလတ်က အသံလေးကြီးနှင့်...

'တယ်ခက်ပါလားကွယ်ရို့ ဟင်း..'သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်၏။

ခိုင် ပြန်သတိရလာသောအခါ အမကြီးက..

'ကဲ..ကဲ..သူငယ်မ ညည်းတော်တော့၊ ညည်းပင်ပန်းလှပြီ၊ ကျန်တဲ့နှစ်ပိုဒ် ငါဆက်ငိုမယ်၊

www.burmeseclassic.com

ငါ့လင်က ကာရန်နဲ့ နဘေနဲ့ မငိုကောင်းလား ပြောနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရွယ်ကကြီးတော့ ညည်းတို့လို အဆွဲအငင် အလှည့်အပဲ့နဲ့ ဟက်ဟက် ဟဲဟဲတော့ မအော်ချင်တော့ဘူး၊ သံမှန် သံချိုလောက်ဖဲ့ဟု စကားခံပြီးမျှ..

ရွှေလမှာ ယုန်ဝပ်လို့

ဆန်ဖွပ်တဲ့ အဘိုးအိုကို

မျက်နှာချို ရွှင်ရွှင်သွေးကာပ

ပုံပြင်တွေ တွင်တွင်ပေးပါလို့

ကမ္ဘာကို ပြန်လာတော့ရေးမယ်တဲ့

ကလေးငဲ့..မယ့်ဒါလီရယ်

ရည်ရွယ်ခဲ့ စိတ်ထဲ။

ခုတော့ဖြင့်လေ…

အသက်ခန္ဓာကြွေလို့

စံဌာနေ ပြန်မရောက်နိုင်တော့

ကြံတာတွေ ဟန်မမြောက်လေဘု

မြန်မာပြည် ကံမထောက်တယ်

သမီးရေ..ညည်းမုန်းသလောက်လွဲ…။

ဤမှ ကိုလတ်က ခေါင်းညိတ်ကာ…

'ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ့်မိန်းမက အဟုတ်ကြီးဘဲကွ၊ ကဲ..ကဲ..ငိုတာတွေ တော်ကြတော့'ဆိုပြီး ခိုင့်ဘက်လှည့်၍ 'သူငယ်မလေးရယ်…လူဆိုတာ သေမျိုးချည့်ပေါ့၊ မင်းတို့ငါတို့လဲ တနေ့ သေရမှာဘဲ ငါတို့သုံးလူ့ထွဋ်ထား ရှင်တော်ဘုရားသော်မှ..'

ဤတွင် တရှုတ်ရှုတ် ရှိုက်နေသောခိုင်က…

'အမယ်လေး…တရားမပြပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်..'

'ကြားရတာ နားဝင်မချိုဘူး…

သခင်လို လင်လိုလဲ ချစ်ခဲ့သူမို့..

မလွဲသာ ခွဲခွာလို့ ပစ်ရတော့

အပြစ်ရှိသမျှ ဝန်ချလို့

www.burmeseclassic.com

ကန်တော့လိုက်ပါမယ်..'ဟု ဆိုပြီး ပုဆစ်တုပ်ကာ လွမ်းသံကလေး နှောလျက်...။

'ခိုင့် ချစ်သက်ဝေ

အကိုဆွေရဲ့...

ရှိသေ ညွှန်ကျိုးလက်စုံမိုး၍

ရှိခိုးကော်ရော်..

ခိုင် ကန်တော့လိုက်ပါရဲ့

မလျှော့မေတ္တာ

မောင်သေပါလည်း

မောင်သာကိုဘဲ

မယ့်အသဲတွင်

အမြဲကြင်မည်တဲ့မှ အမြဲကြင်မည်'

သူဦးချပြီးသောအခါ၌ ကိုလတ်က...

'ကဲသေတဲ့လူတွေလဲ မသာဖြစ်ကြပြီ၊ ပြန်ရှင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒို့က သူတို့ အတွက် ဘာပြုလုပ်ကြမလဲသာ စဉ်းစားဘို့ရှိတော့တယ်'

အမကြီး။ 'ကျမတော့ သရဏဂုံတင်ပစ်ခဲ့ချင်တယ်၊ သပိတ်တော့ အိမ်ကျမှ သွပ်တာပေါ့'

ကိုလတ်။ 'မင်းသရဏဂုံ တင်တော့ဘုန်းကြီးက ဘယ်မလဲကွ..'

'တပါးလောက် ပြန်ပင့်တာပေါ့ ကိုလတ်ရယ်၊ အသွားအပြန် ၂၄နာရီအတွင်း ပြန်ရောက်နိုင်တာဘဲ၊ ဘာကြာတာမှတ်လို့'

'ဒါဖြင့် ကိုသိန်းမောင် ပြန်ပင့်ချေဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒုံးပျံမောင်းတတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အလာ တုန်းက ကျုပ်မောင်းတာ အမြင်သားဘဲ'

'ဒါက တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ နေ့တိုင်း ဘိုင်စကယ်စီးနေတာဘဲ၊ ခက်တာက ဘယ် ဘုန်းကြီးမှ မလိုက်ဖဲနေမှာ စိုးရတယ်..'

'ဒါတော့ ခင်ဗျားစွမ်းရည်ပေါ်မှာ တည်တာဘဲ တပါးပါးတော့ မရရအောင် ပင့်ခဲ့ပေါ့ဗျာ'

'ကောင်းပြီလေ...ကျွန်တော်သွားမယ်၊ အော်..ဒါနဲ့ ခဏ'

'ဘာတုန်း'

'သော်တာဆွေအတွက် ငိုချင်းလေးတပုဒ်တော့ ချခဲ့အုံးမှဘဲ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒီကောင်က

www.burmeseclassic.com

သူသေတာတောင် မငိုဘူးလို့ ဖြစ်လေရာ ဘဝကနေပြီး သူ့ဝတ္တုတွေထဲ ထည့်ရေးနေမှာ စိုးရတယ်၊ ကိုလတ်ခင်ဗျားကော....မငိုဘူးလား'

'ကျုပ်လူကြီးငိုလို့ သင့်လျော်မယ်မထင်ပေါင်ဗျာ..'

'အေးလေ....ကျွန်တော်ဘဲငိုမယ်၊ အင်း...ငိုမယ်ဆိုတောင် ဘယ်လိုငိုရပန့်၊ အော်..သိပြီ၊ သိပြီ၊ ရွှေဟ်သာဖိုမအလိုက်ဖဲ နဲ့လိုက်မယ်၊ ဒါတောင် ဒီကောင်က မင်း အော်ရီဂျင်နယ်လ် မဟုတ်ဖူး၊ မှီးတာကြီးဆိုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေအုံးမလား မသိဘူး'

'အမယ်လေးဗျာ...ဒါလောက်လဲ မတွက်ပါနဲ့၊ တချို့အော်ရီဂျင်နယ်လ်ဝေးလို့ မှီးတောင် မမှီးတတ်လို့ တိုက်ရိုက်ချည်းဘာသာပြန်နေရတဲ့ လူတွေရှိသေးတာ ငိုမှာ ငိုပါ..'

'အေးလေ..ငိုမယ်၊ အဟမ်း...အဟမ်း'

ခံတွင်းရှင်းလိုက်ပြီးနောက်...'

'ငိုတော့မယ်ဆို...ရီတယ်လို့ဖြစ်ဖူး၊ သော်တာဆွေ မောင်နုမရယ်၊ အလိုဗျာ နောင်ဘဝကို ကူး ဟူး...ဟူး..'

အဟတ်....ဟတ်...ဟား

သူတို့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တကယ်သေကြပြီပေါ့လေ၊ အမှန်က ဘယ်သေလိမ့် မလဲဗျာ...။ ကမ္ဘာတခုမှာသွားပြီး ဇိမ်တွေ့နေကြတာ။ သူတို့မသိလို့သာပေါ့။ သိများသိကြရင် ငိုမယ့်အစား ဘယ်လောက်များ ဆဲလိုက်ကြမလဲလို့..။

ကဲ...အခု ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်နေကြသလဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဒုံးပျံလ,သို့ရောက်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ မောင်နုမနှစ်ယောက် ဒုံးပျံ ပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။

'ဟင် ကိုဆွေ၊ သဲကန္တာရလဟာပြင် သက်သက်ပါလား..'

'ဆိတ်သုဉ်းနေတဲ့ကမ္ဘာဟောင်းကလေးတခုလို့ လောကဓာတ်ဆရာတွေက ဆိုကြတာဘဲ'

'သက်ရှိသတ္တဝါ ဘာမှမရှိဘူးနော်....'

'အပင်မှမရှိတာ၊ ဘယ်သတ္တဝါ ရှိနိုင်မလဲ၊ ဟ...ဟ..အလို'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ရပ်လိုက်ကြပါသည်။ အကြောင်းမှာ မုတ်ဆိတ်ဖွားဖွား ပါးသိုင်းမွေး ကားကားနှင့် လူကြီးတယောက် ကျွန်တော်တို့ တူရှုသို့ လာနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်။

ကြည်အေးသည် အထိတ်တလန့်နှင့် ကျွန်တော်၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ...

'ဘယ့်နှယ်လဲ..ကိုဆွေ'

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်မှာ လည်းပေါင်းတည်သားပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဤနေရာ၌ အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့နေကာ…

'ဘယ့်နှယ်မှမလဲဘူး၊ ပြေးမှဘဲထင်တယ်'

နောက်သို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်၌..

'အိုးနေပါအုံး၊ ကြည့်ကို ထားခဲ့တော့မလား…'

'မထားခဲ့လို့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကိုယ်ကပန်းဘဲမောင်တင့်တယ်လဲမဟုတ်၊ စာရေးဆရာ တင့်တယ်လဲမဟုတ်'

'ဘဘလတ်တို့က အသက်နဲ့လဲ ကာကွယ်ရမယ်လို့ မှာလိုက်တာကော..'

'ကာကွယ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကြောက်တယ်၊ လွှတ်…လွှတ်…ကြည်ကြည်ငါ့လွှတ်..၊ နီးလာနေပြီ'

'လွှတ်ဖူး'

'ဒီလို…တောက်တဲ့ကပ် ကပ်နေလို့ နှစ်ယောက်စလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်'

'သေသေ–တကထဲ ဟိုကကိုယ့်ရန်ပြုမှာလား…မပြုမှာလားမှလဲ မသိရသေးဘူး တကယ်လို့ ရန်ပြုတောင် ကိုယ်တို့က နှစ်ယောက်သူက တယောက်ထဲ'

'တယောက်ထဲကော..နဲတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလား၊ ကျွဲပေါက်ကြီးကျနေတာဘဲ၊ လွှတ်..လွှတ်'

'အို..ဟိုက မျက်နှာအမူအရာလဲ ကြည့်ပါအုံး၊ ရန်ပြုမယ်မဟုတ်ပါဘူး မျက်နှာကပြုံးလို့၊ ဟော..ဟော…လက်မြှောက်တောင် နှုတ်ဆက်လာတယ်'

ဟုတ်ပါ၏။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော် အကြောက်ပြေသွားကာ တခဏအတွင်း၌ ရှက်မိပါ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကြည်အေးကို မျက်နှာချိုသွေးကာ….

'အ–ဟဲ…ဟဲ…ကိုယ်က တကယ်ကြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကြည်ကြည့်ကို ကျီစားချင်လို့ ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်တာပါ၊ တကယ်ဆို ကိုဆွေ ဘယ်ပြေးမလဲကွာ…၊ ပေါင်းတည်သားဘဲ '

ဤအခိုက် ထိုလူကြီး ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှောက်ရောက်လာကာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် ဘာတွေ ပြောသည်မသိ၊ လက်ဟန်ကိုယ်ဟန်နှင့် ပြောတော့သည်။သူ့ ဘာသာစကားကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ပါ။ သို့သော် သူ့အသံထွက်နှင့် အမူအရာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူပြောနေသည်မှာ ဘာသာတမျိုးတည်းမဟုတ်ဖဲ တမျိုးပြီးတမျိုးကို စမ်းသပ်နေကြောင်းကို သိသာပါသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြောချင်စိတ်ပေါ်လာပါသည်။ သို့သော်– ဘာစကားနှင့် ပြောမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာတွင် ဘယ်တိုင်းပြည် သွားသွား၊ ဘာ လူမျိုးနှင့် တွေ့တွေ့ အင်္ဂလိပ်စကားဘဲ ပဓာနပြုသည်မဟုတ်ပါလား၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်….

'ခင်ဗျားပြောနေတာကို ကျွန်တော်နားမလည်ပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

ဤတွင် သူ့မျက်နှာ ရုတ်တရက် ဝင်းထိန်သွားကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်....

'အော်...ဘဒ္ဒကမ္ဘာကကိုး'

ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့အားသင့်ရကာ....

'ဟင်...အင်္ဂလိပ်စကားတတ်တယ်၊ ခင်ဗျားလဲ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာကဘဲလား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကမ္ဘာနံမယ်က သမဿမလို့ ခေါ်ပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ့် အင်္ဂလိပ်စကား တတ်နေတာလဲ '

'မောင်တို့ ဘဒ္ဒကမ္ဘာက အင်္ဂလိပ်စာသားမဟုတ်ပါဘူး၊ အခြားကမ္ဘာ တဒါဇင်လောက်က
သူတို့အဓိကထားတဲ့ဘာသာစကားတွေလည်း တတ်ပါသေးတယ်'

'အခြားကမ္ဘာ တဒါဇင်လောက်'

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ကာ 'ဟင်...ကမ္ဘာတွေအများကြီးရှိသလား'

'မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိတာပေါ့မောင်ရယ်'

'ကိုဆွေဘဲ စကြဝဠာ အနန္တလို့ လမ်းမှာတုန်းက ပြောခဲ့သေးတယ် မှတ်လား'

ကြည်အေးက ကျွန်တော်ကို မြန်မာလို ပြောလိုက်ရာ၊ ထိုလူကြီးနားမလည်ဘဲ
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်.....

'အော်...မင်းတို့က အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန်လူမျိုး မဟုတ်ဖဲကိုး'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာလို့ ခေါ်ပါတယ်'

'ကိုင်း=ဒါဖြင့် ဒီမြေပုံမှာ မင်းတို့ တိုင်းပြည်ပြစမ်းကွယ်'ဟုဆို၍ သူ့အိတ်ထဲမှ ကျွန်တော်တို့
ကမ္ဘာမြေပုံကို ထုတ်ဖြန့်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်နေရာကို ပြလိုက်ရပြီး၊
အံ့သြကြီးစွာနှင့်....

'ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာမြေပုံ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာရောက်ဖူးလို့လား'

'မြေပြင်တော့ မဆင်းခဲ့ဘူးပါဘူး၊ အပေါ်ကနေ ကြည့်ဆွဲခဲ့တာဘဲ'

'ဘာနဲ့လာတာလဲ၊ လေယာဉ်ပျံနဲ့လား'

'ဘယ်-လေယာဉ်ပျံက ဟိုကမ္ဘာ ဒီကမ္ဘာသွားနိုင်တာ မှတ်လို့ကွယ်'

'ဒါဖြင့် ဒုံးပျံနဲ့ပေါ့'

'ဒုံးပျံဆိုတာက ဒို့ကမ္ဘာမှာလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တရာလောက်ကပေါ်ခဲ့ပြီး အခုတော့မသုံး တော့ပါဘူး'

'နို့ အခုသုံးတာက ဘာလဲ '

www.burmeseclassic.com

'မင်းတို့ ကမ္ဘာစကားနဲ့ဆိုရင် 'ပန်ကန်ပြားပျံ' လို့ ခေါ်တာပေါ့'

'ဟား...ပန်းကန်ပြားပျံ 'ကျွန်တော်မျက်လုံးဖြကာ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာကို ၁၉၄၇–ခုနှစ်လောက်ကစပြီး မကြာခဏလာနေတဲ့ ပန်းကန်ပြားပျံတွေက ခင်းဗျားတို့ ကမ္ဘာကပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဘာကိစ္စ လာကြတာလဲ'

'ဒီလို လည်ကြပတ်ကြတာပေါ့'

'မြေကိုတော့ တခါမှ မဆင်းကြည့်ကြသေးဘူးလား'

'မဆင်းသေးပါဘူး'

'နို–ဒါနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား ဘယ်လိုတတ်တာလဲ'

'တခါတုန်းက မင်းတို့လေယာဉ်ပျံ တစီးထဲက လူတွေကို ဒို့ဆီဖမ်းသွားပြီးသင်ယူတယ်'

'အော'

'မင်းတို့ ဒီကိုဘာနဲ့လာခဲ့ကြသလဲ'

'ဒုံးပျံနဲ့'

'မင်းတို့ဗမာလူမျိုးတွေက ဒုံးပျံလုပ်တတ်နေပလား'

'တတ်ပါဘူး၊ အမေရိကန်ကပေးလို့'

'မင်းတို့ဆီမှာ အမေရိကန်ကအမောက်ဆုံးဘဲနော်'

'ဟုတ်တယ်.... အခုနှယ်မှာတော့ သူပေါ့'

'မင်းတို့တိုင်းပြည်နဲ့ တော်တော်ခင်သလား'

'သူတို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကို သိပ်ချစ်တာဘဲလို့ပြောတာဘဲ၊ လိုချင်တဲ့ အကူအညီလဲ ပေးတယ်'

'အလကား ပေးသလား'

'အလကားလို့ ပြောတာဘဲ'

'အမယ်...တယ်တော်တဲ့ လူမျိုးတွေပါလား၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့လာကြတာလဲ'

'အလည်အပတ်ပေါ့ ရောက်ဖူးပြဘူးရှိအောင်'

'ဒါဖြင့် ဒို့ကမ္ဘာကိုပါ လိုက်ခဲ့ပါလား'

ဤ၌ ကြည်အေးနှင့် ကျွန်တော်သည် တယောက်မျက်နှာတယောက်ကြည့်ကာ မြန်မာဘာသာဖြင့်.....

'ဘယ့်နှယ့်လဲ...ကြည်ကြည်'

'ကောင်းသားဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ဝေးလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ ဘယ်တော့ ပြန်နိုင်မလဲဆိုတာတွေ မေးအုံးလေ'

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လူကြီးဘက်လှည့်ကာ.....

'ခင်ဗျားတို့ကမ္ဘာက ဒီကနေ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ'

'မင်းတို့ ကမ္ဘာထက် ခရီးနှစ်ဆလောက်ပေါ့'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဒုံးပျံနဲ့ လိုက်နိုင်ပါ့မလား'

'မင်းတို့ ဒုံးပျံက ဘယ်လိုက်နိုင်မလဲကွ့၊ ဒီမှာ ထားခဲ့ပြီး၊ ငါ့ပန်းကန်ပြာ ပျံနဲ့ လိုက်ခဲ့မှပေါ့'

'အော...ခင်ဗျားက ပန်းကန်ပြားပျံနဲ့၊ ကောင်းပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုမှာ ဘယ်လောက်ကြာ နေရမလဲ'

'ပျော်သလောက် နေပါလေ အစစအရာရာ ကျွန်ုပ်က တာဝန်ခံပါတယ်၊ ပြန်ချင်တဲ့ အချိန်မှာ ချက်ချင်း ဟော့ ဒီ လ၊ ပေါ်ကိုပြန်ပို့မယ်'

ကျွန်တော် ကြည်ကြည်ဘက်လှည့်လိုက်ကာ....

'ကဲ...ဘယ့်နှယ့်လဲ ကြည်ကြည်ရေ....'

ကောင်းတာပေါ့ ကိုကိုဆွေ

ကျွန်တော်လူကြီးဘက်ပြန်လှည့်ပြီး...

'ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားလာခဲ့တာတယောက်ထဲလား၊ အဖော် ပါသေးလား'

'မပါပါဘူး...တယောက်ထဲဘဲ'

'ဘာကိစ္စလဲ..အလည်အပတ်ဖဲလား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တနှစ်မှာ တခါတခါ၊ ဒီလပေါ်ကိုလာရတယ်'ဟုဆိုပြီး သူ့မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းသွားကာ၊ 'အော်...ချစ်ရင်းသွေး...ချစ်ရင်သွေး၊ အမိုက်ကလေးတွေ'

ကျွန်တော်လည်း စိတ်မချမ်းသာသည့် ပုံဟန်လုပ်ကာ...

'ဘယ်လိုဘာလဲ ခင်ဗျာ'

'လာ...လာ...ကျွန်ုပ်ပြပါမယ်'ဟုဆို၍ သူရှေ့ဆောင်သွားရာ ကျွန်တော်တို့လိုက်ခဲ့သည်။ မကြာမီ၌ အရိုးစုနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

လူကြီးသည် အလွန်ပင် စိတ်လက်မချမ်းသာစွာနှင့်...

'အဲဒါ...ကျုပ်သားနဲ့ ချွေးမပေါ့ဗျာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ ဒီလပေါ်ကို အပျော်ထွက်လာကြ ရင်း အပျော်ကျူးပြီး အောက်ဆီဂျင်ခါတ်ကုန်မှာ မေ့သွားတာနဲ့ ဒီမှာဘဲ အသက်ဆုံးရှုံး ကြရ တယ်'

'ဟင်...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...သူတို့ဒီကိုဘာနဲ့ လာကြသလဲ'

'ပန်းကန်ပြားပျံနဲ့'

ကျွန်တော် ကြည်ကြည်ဘက်လှည့်၍...

'ကြည့်စမ်းပါ ကြည်ရယ်၊ သူတို့ဆီမှာ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်တာတောင် ပန်းကန်ပြားပျံနဲ့ ဘယ်လောက်များ တိုးတက်နေသလဲ'

တဖန်လူကြီးဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

'နေပါအုံး...ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ပန်းကန်ပြားပျံကို လူတိုင်းစီးနေတာဘဲလား'

'လူတိုင်းရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ကိုယ် သက်ဆိုင်ရာ စီးကြတာပေါ့..'

ဤမျှတိုးတက်နေသော ကမ္ဘာကို အသူလိုက်၍ မလည်ပတ်ချင်ဘဲရှိအံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဒုံးပျံကို လပေါ်၌ ထားခဲ့ကာ ထိုလူကြီး၏ ပန်းကန်ပြားပျံဖြင့် သူတို့ကမ္ဘာသို့ လိုက် ခဲ့လေသတည်း။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သမဿမ ကမ္ဘာသို့ ရောက်နေခိုက်။

ဤနေ့တွင် လပေါ်မှာ ကိုလတ်သည် ဒုံးပျံအောက်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် ရင်း မကျေမနပ် ပါးစပ်က တဖျစ်တောက်တောက်...

'ကိုသိန်းမောင်ဗျာ...ကိုသိန်းမောင်...၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံတော့ကျုပ်အံ့သြတယ်၊ ဘယ်လို စိတ်ကူး စိတ်သန်းနဲ့များ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ'

ကိုသိန်းမောင်သည် ဒုံးပျံလှေကားပေါ်၌ တင်ပါးဆစ်ချကလေးထိုင်နေရာမှ...

'ဒါတော့ ကိုယ်မှာလိုက်တဲ့စကားလဲ ကိုယ်ပြန်စဉ်းစားအုံးမှပေါ့ဗျ၊ တဖက်သတ်ချည်း အပြစ်တင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ'

ကိုလတ်သည် တန့်ကနဲရပ်လိုက်ကာ...

'ကျုပ်က ဘယ်လိုမှာလိုက်တာမို့လဲ..'

'ဒီကိစ္စတော့..ခင်ဗျားစွမ်းရည်ပေါ်မှာ တည်တယ်၊ 'တပါးပါးတော့ မရရအောင်ပင့်ခဲ့'ဆို တာလေ၊

www.burmeseclassic.com

ဒီတော့ ကျွန်တော်တပါးပါးမှ မရရအောင် မပင့်နိုင်ရင် ကျွန်တော်လူစွမ်းလူစ ညံ့ရာ ရောက်မယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မရရတာ ပင့်ခဲ့တာဘဲ'

'ကျုပ်တပါးပါးပြောတာက ဒီဘုန်းကြီးမျိုး ပြောတာမဟုတ်ဖူးဗျ…'

'ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုလတ်ပင့်ခိုင်းတဲ့ ဘုန်းကြီးမျိုးတွေက 'ဒို့…ဗုဒ္ဓဘာ သာ အယူမှာ လပေါ်လူသားဖြစ်တယ်လို့ ဘယ်ကျမ်းဂန်မှ မပြဘူး၊ ဒါကြောင့် မလိုက်နိုင်ဘူး…' ဆိုလို့ လောကဓာတ်ပညာ နားလည်တဲ့ဘုန်းကြီး ရှာပင့်ခဲ့ရတာ'

'ပင့်ခဲ့တော့ ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ ဒီဘုန်းကြီးမျိုးက မသာကို သရဏဂုံတင်နိုင်သလား၊ မင်္ဂလာဆောင်လက်ထပ်ပေးခိုင်းဖို့ ကောင်းတာမဟုတ်လား'

အကြောင်းမှာ ကိုသိန်းမောင်ပင့်လာသော ကိုယ်တော်ကြီးသည် အင်္ဂလိပ်ဘုန်းကြီး အနက်ကြီးတည်း။

သူတို့ အခုပြောနေသော စကားကို ဒုံးပျံအထက်ဘက်၌ ထိုင်နေသော ဘုန်းကြီးသည် မကြား မဟုတ်ချေ။ မြန်မာလို နားမလည်သဖြင့် ပြုံးစိစိကြီးသာ လုပ်နေ၏။

သူတို့နှင့်မနီးမဝေးတွင် မျက်ခွံလေးတွေမို့၊ ပါးအို့ကလေးတွေ နီနေသော ခိုင်နှင့်အတူ ထိုင်လျက်ရှိသည့် အမကြီးခင်မျိုးချစ်ကမူ သူတို့ပြောစကားကို နားထောင်နေရာမှ ကိုသိန်းမောင် ကို မျက်စောင်းခုတ်၍ တီးတိုးလေသံဖြင့်။

'ကမြင်းထီး…ဒေဝဒတ်ကောင် သူပင့်လာတာက အင်္ဂလိပ်ဘုန်းကြီးမို့လို့၊ ကုလားဘုန်း ကြီးများဖြစ်ရင် ဒင်းကို ကုလားလို ရှင်ပြုပစ်လိုက်မယ်…သိလား'

ခိုင်ကတော့ ဘာမျှမပြော တုံဏှိဘာဝေ။

ခေတ္တမျှ အကြာ၌ ဘုန်းကြီးသည် ကိုသိန်းမောင်ကို ခေါ်၍မေးတော့သည်။

'ကျွန်ုပ်ကို ဘာကိစ္စပင့်လာသလဲ၊ ဆောင်ရွက်စရာရှိရင် ပြောပါ၊ အားမနာပါနဲ့ ကျွန်ုပ် သေခါနီးလူကို အပြစ်လွှတ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သတို့သမီးနဲ့ သတိုသားကို လက်ထပ် ပေးနိုင်ပါတယ်။ အခုဒီမှာ သေခါနီး လူများရှိသလား၊ သို့မဟုတ် လက်ထက်မယ့် သတို့သမီး သတို့သားများရှိသလား'

ကိုသိန်းမောင် အဖြေမပေးနိုင်၊ အောက်နားက နားထောင်နေသော ကိုလတ်က တီးတိုး သဖြင့်–

'အေး ကောင်းရောကွ…'

ယင်းသည့်အခိုက်ဝယ်

အပြင်းအထန် မြည်ဟည်းသော အသံကြီးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပတ်လာသော အရာဝတ္ထုကြီး တခု သူတို့နှင့်မနီးမဝေး လ,မြေပြင်ပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာလေရာ အားလုံးပင် ထိန်လန့် အံ့သြကြလေသည်။

အမကြီးနှင့် ခိုင်သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တယောက်ကိုတယောက် ဖက်လျက်...

သို့သော် တခဏအတွင်း၌ သူတို့အကြောက်ပြေသွားရုံမက၊ တယောက်ကိုတယောက် ဖတ်လျက်....

သို့သော် တခဏအတွင်း၌ သူတို့ အကြောက်ပြေသွားရုံသာမက၊ တယောက်ကို တယောက် ခွာလိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားကြကာ...

'အမယ်လေး...အကိုဆွေ....အကိုဆွေ'

'အလိုလေး....ကြည်ကြည်...ကြည်ကြည်'

အကြောင်းမှာ သမဿမ ကမ္ဘာမှ ပြန်လာကြသော သော်တာဆွေနှင့် ကြည်အေး တို့ ပန်းကန်ပြား ပျံပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်ကို မြင်ကြသောကြောင့်တည်း။

သူ့တို့ နှစ်ယောက်လည်း ပြေးလာကြကာ....

'ဟေး...ခိုင်ခိုင်...အချစ်....အချစ်...'

'အို...မေမေ...မေမေ...ဘဘ...ဘဘ'

သူတို့ လူချင်း ဆုံကြလေပြီ။

သော်တဆွေသည် ခိုင်ကိုပွေ့ကာ ဖတ်ကာဖျစ်၍ညှစ်၍ နမ်းလေ...နမ်းလေ သတည်း.. သတည်း။ နမ်းလေ....နမ်း...သတည်း သတည်း။ အင်း....တကယ်ကောင်း။

ဤနေရာ၌ စာရေးသူ၏ တာဝန်ကုန်ဆုံးချေပြီ။ သူတို့ လူစု ယခု လ,ပေါ်၌ ဘာများပြု လုပ်ကြမည်ကို စာဖတ်သူ စဉ်းစားရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

အခြေခံ၍ စဉ်းစားရမည်မှာ....

၁။ သူတတ်စွမ်းရာ တခုခုကိုဆောင်ရွက်နေသော အင်္ဂလိပ်ဘုန်းကြီး။

၂။ သူပင့်လာတဲ့ ဘုန်းကြီး ဘာလုပ်မှာတုန်းဟု အပြစ်တင်ခံနေရသော ကိုမောင်သိန်း။ (ဝါ) မောင်ထင်လင်း။

၃။ တဦးနှင့်တဦး အလွန်အကျူး ချစ်ရည် လူးနေကြသော သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်။ ကောင်မလေး နာမည်က 'ခိုင်' တဲ့။ ကောင်လေး နာမည်က 'သော်တာဆွေ'တဲ့။

အလဲ့... ကိုယ် ဒီဝတ္ထုမှာ တယ်နိုပ်နေပါလား...။

အဖြေမှန်ကို ယခုလ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့ကို ရောက်အောင်ပေးပို့နိုင်သူအား ဆုငွေတထောင်။

မယုံမရှိနှင့်အောက်ပါ လက်မှတ်ရေးထိုးသူကိုယ်တိုင် တာဝန်ခံသည်။

www.burmeseclassic.com

(သော်တာဆွေ)

ခိုင်နှင့် ကျွန်တော်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းသည် ဤသို့လျှင် ကျွန်တော့် စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုများတွင်သာ လွမ်းအောင် ဖန်ခဲ့ရသည်။ တူနှစ်ကိုယ် ပေါင်းသင်းရန်ကား ဖူးစာကံမပါခဲ့ပေ။

သူနှင့် ကျွန်တော် ဖြစ်အင်ကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိသည်။ သူ၏ဇာတိ ဋ္ဌာနမှနေ၍ ရှေ့ဦးစွာ သူ့ကို ညီမလေးလို ချစ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အကိုလို ချစ်ပါရစေဟု သူ့ဓါတ်ပုံတွေပေး၊ ကျွန်တော့် ဓါတ်ပုံတွေ တောင်းကာ လူချင်း စတင် မိတ်ဖွဲ့ပြီးသည်မှ တနှစ်လောက် မရပ်မနား အသွားအပြန် စာပါးခဲ့ကြသည်။

ဒီနောက်....သူ ရန်ကုန် ရောက်လာပြီး၊ လူချင်း တွေ့ကြ၍ ဘင်္ဂလားမောင်နှမဘဝ တနှစ်လောက် နေကြပြီးမှ ရှေ့တဆင့်တက်၍ သမီးရည်းစား အဖြစ် ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဤတွင် လူချင်း ဆက်ဆံမှု ခြားနားချက် ကလေးတွေ ပေါ်လာတယ်။

အသို့ဟူမူ...ဘင်္ဂလား မောင်နှမဘဝတွင် အကိုဆွေရဲ့ ဘယ်ရုပ်ရှင် ကြည့်ချင်တယ်၊ ဘယ်သွားချင်တယ် ဆိုတာကသူ။ သမီး ရည်းစားဖြစ်လာကြတော့ ဘယ်ရုပ်ရှင် သိပ်ကောင်းတာဘဲ၊ ဒီရာသီ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ သိပ်သာယာတာဘဲ၊ ဘာကောင်တွေ အသစ်ရောက်ပြန်ပြီဆိုတာက ကျွန်တော်။

သည်နောက်–'ခိုင်သို့ ပန်ကြားလွှာ' လေးချိုးကို ရေးပြီးသောအခါ၌ သူသည် ကျွန်တော်၏ဆန္ဒ လိုက်လျောမှုကို ဆင်ခြင်လေပြီ။ ခေါ်တိုင်းမရတော့ပြီ။ နှစ်ခါမှ တခါလောက်၊ သုံးခါမှ တခါလောက်။ အလှမ်း ကွဲ၍ကွဲ၍ လာသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ ပို၍ပို၍ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်။ ဇာရမက် ပြင်း၍ပြင်း၍သာ လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သူနှင့်ကျွန်တော် ဘယ်သွားပြီး၊ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ပြောခဲ့ကြတာတွေ သိလိုပါမူ၊ ရှုမဝတွင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုစာရင်းတွင် ပြန်ကြည့်ရသည်။ ကျွန်တော့်၏ စာရေးဆရာ ဘဝတာ ရည်းစားများတွင် သူ့အတွင် ဝတ္ထုများစွာ ရေးခဲ့ရပါသည်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးရေးခဲ့သည်ကတော့ 'ရည်းစား တဝမ်းကွဲ' ဝတ္ထု (၁၉၅၄–ခု၊ ဇန်နဝါရီလ–ရှုမဝ အမှတ် ၈၀) ၄င်းဝတ္ထုကို ယခုပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဝတ္ထုအစတွင်....

'အို...မောင် သိပ်ကဲချင်တာဘဲကွယ်၊ (၂–၁–၅၃) နေ့စွဲနဲ့ ပေးလိုက်တဲ့စာကောရရဲ့လား'

'ရပါတယ်၊ နောက်များများ ရေးအုံးကွယ်၊ နို့ပြီး တည်ငကျောက်တန်း တခေါက်လှမ်းကြ အုံးစို့ရဲ့'

'တော်ပါအုံး...မောင်ရယ်၊ မောင်သိပ်ကဲတာဘဲ'

'ချစ်တာကိုး...ခိုင်ရဲ့'

'တော်ပါ'

'တော်ဘူး'

'တော်ပါ...ဆိုနေနော်'

'တော်ဘူး...ဆိုနေနော်'

'ကဲ...မတော်ရင်...ဘာတွေပြောမလဲ' 'ပြောစမ်း ပြောစမ်း'

'ခိုင်ကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်'

'ချစ်တော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'ဋ္ဌနို

ချစ်တာကိုး...ခိုင်ရဲ့'

'တော်ပါ'

'တော်ဘူး'

'တော်ပါ...ဆိုနေနော်'

'တော်ဘူး...ဆိုနေနော်'

'ကဲ...မတော်ရင်...ဘာတွေပြောမလဲ' 'ပြောစမ်း ပြောစမ်း'

'ခိုင်ကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်'

'ချစ်တော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'ခိုင်က ပြန်ကြိုက်ကရော'

'ကြိုက်တော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'နှစ်ယောက်ထဲ ချိန်းတွေ့ရော'

'တွေ့တော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'ဖက်နမ်း ရော'

'နမ်းတော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'မွှေးရော'

'မွှေးတော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'ထပ်ထပ် နမ်းရော'

'ထပ်ထပ် နမ်းတော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ '

'မောရော'

www.burmeseclassic.com

'မောတော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'နားရော...'

'နားတော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'အမောပြေရော'

'အမောပြေတော့ ဘာဖြစ်သရောလဲ'

'အမေ့ ပြောရော'

'အမေ့ ပြောတော့ ဘာဖြစ်သရောလဲ'

'အမေက သဘောတူရော'

'တူတော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'ခိုင်နဲ့ မောင်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရော'

'ဆောင်တော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'လင်မယားဖြစ်ရော'

'လင်မယားဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'ခိုင်ကို မောင်ပိုင်ရော'

'ပိုင်တော့ ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'ပိုင်တော့....ပိုင်တော့လေ'

'ပြောလေ–ပြောလေ...ဘာဖြစ်ကရောလဲ'

'အဲဒီ...မ × ဘာဖြစ်ကရောလဲ လေး...သိရအောင်...ဟင်း လူချင်းအဝေးကြီးဖုန်းနဲ့
စကားပြောနေရတာမို့ ပေါ့ကွာ'

'ဟေး...သူအရှုံးပေးပဟေ့–ရှက်ပါတယ်၊ ရှက်ပါတယ်'

(ဒါတွေ ယခုပြန်ဖတ်တော့ ကျွန်တော်ရှက်မိသည်။)

ခိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၃–ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ သူ၏ ိပေ သ် နေ့အားရက်၌ သံလျင်ကျောက်တန်း ရေလယ်ဘုရားသို့ တနေကုန်သွားခဲ့ကြရာ၊ အပြန်တွင် သင်္ဘောပေါ်၌ ပြောခဲ့ကြသော စကားများကို ဝတ္ထုထဲတွင် တယ်လီဖုန်းနှင့်ပြောလေဟန် ရေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောဦးပိုင်း ပထမတန်းမှာ သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ယောက်ထဲ။ သင်္ဘောချိန်က လည်း နောက်ဆုံး အခေါက်မို့ မှောင်နေပြီ။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ၉–နာရီပင် ကျော်နေပြီမို့

www.burmeseclassic.com

ဘတ်စ်ကား အလှမ်းကျဲသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကားမစောင့်ကြတော့ ဘဲ၊ ရေကျော်ညောင်ပင်လေးဆိပ်ကမ်းမှ ဆေးရုံကြီး နာ့စ်ကွာဘာသို့ ခြေလျင်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တယောက်တယောက် ပွေ့ပွေ့ဖက်ဖက်မို့.... မောရပန်းရမှန်း မသိ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရောက် လွယ်တယ်တောင် အောက်မေ့မိ။

စင်စစ်တော့ သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့် ရည်းစားဘဝတာမှာ ဤနေ့သည် နံနက် ၈–နာရီမှ ည ၁၀– နာရီကျော်အထိ၊ သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့် တနေ့တာအတွက် အကြာရှည်ဆုံး တွေ့ရသော အချိန်ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ ခိုင်သည် ထိုမှ နောက်ထပ် ကျွန်တော်ခေါ်ရာ အပြင်သို့ မလိုက်တော့ ချေ။ ကျွန်တော်အတင်းသွား၍ သူတို့ဧည့်ခန်းတွင်းမှ နောက်ဆုံးတကြိမ်သာ အတွေ့ခံပြီး၊ သူ ကျွန်တော့်ကို အပြီးဖြတ်လိုက်တော့၏။

သည်တုန်းက ကျွန်တော် သူကို နားမလည်ခဲ့။ ဒီကောင်မလေး ရက်စက်လှချည့်၊ ငါ့ထက် ချစ်သူ နောက်ထပ် တွေ့သွားလို့လားဟု အောက်မေ့ခဲ့သည်။

အမှန်ကား သူ ရေးခဲ့သောစာ ဤဝတ္ထုအစ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့် + + + ဒီမှာ အကိုဆွေ....

ဘွင်းဘွင်းနဲ့ရှင်းရှင်းပြောတော့မယ်။အကိုဆွေဟာ ဟိုအရင်ပထမ အိမ်ထောင်နဲ့ မပျော်ပိုက် ဖူး ဆိုတုန်းက ခိုင်ဟာ အကိုဆွေ့ရဲ့ အဖြည့်ခံ ပျော်တော်ဆက်မလေး ဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ခိုင်နာ့စ်ဘဝနဲ့ သူနာပြု ဆရာမလေး ဂေဟာမှာနေစဉ် အခါ အကိုဆွေခေါ်ရာ ခိုင်လိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ခိုင်ရဲ့ အသက်က ၁၇..နှစ် ၁၈..နှစ်ဟာ အကိုဆွေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြီးခဲ့ရတယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။

အဲသည်တုန်းက အကိုဆွေဟာ ခိုင့်ကို တကယ်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာလဲ ခိုင် ယုံပါတယ်။ အကိုဆွေ့ကိုလဲ ခိုင် ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ယောက်သဘောတူ ယူကြဘို့ အကိုဆွေ အခါခါတောင်းခံခဲ့တာကို ခိုင် ငြင်းခဲ့ရတာကတော့ အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိပါတယ်။

၁။ အကိုဆွေက ယောက္ခမနဲ့ မယားနဲ့ မသင်းမြတ်ဖူး ဆိုပေမယ့် ပြတ်ပြတ်စဲစဲ မဟုတ်ဖူး။

၂။ ခိုင်ဟာ သူနာပြုသင်တန်းကို ပြည်နယ်က အစိုးရစရိတ်နဲ့ လာရတော့ နယ်ကိုပြန်ပြီး ၃–နှစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရမယ်။

အင်း.... သူ့ အဖို့မှာ လူ၏ဝတ္တရား၊ တိုင်းပြည်၏ တာဝန်။ မှန်ပါပေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ သူနာပြုသင်တန်း သုံးနှစ်စေ့ခါနီးလေ၊ ကျွန်တော့်အား အလှမ်းကျဲကျဲ ဖဲလေသဖြင့် နောက်ဆုံး သင်တန်း ကုန်ဆုံး၍ နယ်သို့ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရန် ပြန်သွားသောအခါ သူ ကျွန်တော့် အား နှုတ်မျှ ဆက်မသွားတော့ချေ။

အော်....အလာနှင့် အပြန် ခြားနားလှချည့်။ ဘဝက စကားပြောခြင်းပင်။

အောင်မလေး ခုတော့မှ တခါ.....

အမှုတော် လာမကပ်နဲ့တော့

ညာနတ်ကယ် နကို ယဉ်ရဲ့

ဟိုယခင် အပျိုစင်မှာလေ

နှစ်ကိုယ်ကြင်ပါ ဆိုစဉ်တုန်းကတော့

မလိုချင် ညိုညင်တဲ့ အမုန်းတွေနဲ့

ဖွတ်ရုန်းကာ ပျိုမေပြေးခဲ့လို့

ဝေးခဲ့ရ ဘဝကိုယ်စီ။

အခဏ်း (၁□ဏ္ဍူငွဇွန
ဠွ့ဏာန=ဏူဃွးဗျူ=ဃသသူစ

လောကဓမ္မတာ ချစ်ရေးချစ်ရာတွင် သမီးရည်းစားတို့ မညားဖြစ်ကြလျှင် တယောက်
ယောက်ဘက်က တစုံတခုသောအကြောင်းကြောင့် ပျက်ကွက်၍သာဖြစ်ပေရာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝ
တာတွင် ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ့်ဝါသနာအလျောက်၊ ရည်းစားများစွာထားခဲ့ရာမှ ပထမဦး
ဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော့်အား ရက်များစွာထားခဲ့ရာမှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော့်အား
ရက်စက်သူမှာ (အချစ်ဦးတို့မည်သည် ညားခဲသည်) ဆိုစကားအတိုင်း ငယ်ချစ်ဦးတရုတ်
ကပြားမလေး အရိုန်ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးသူကား အခုနဖော်ပြခဲ့သော ကုလားကပြားမလေး မရွှေခိုင်။

အရိုန်နှင့် ကျွန်တော်ဖြစ်ပျက်ခဲ့စဉ်က ကျွတော့်အသက်က ၁၉-နှစ်ရှိသေးတော့ ဖျတ်ဖျတ်လူး
ရှူးမတတ်ပေါ့။ (ချစ်သောသင်္ဂီတတွေရှုည်ရေးခဲ့ပြီး) အခု ခိုင်နှင့် နောက်ဆုံးပွဲကျ တော့
ကျွန်တော့်အသက်က မငယ်တော့ပြီ။ အပွဲပွဲနွှဲခဲ့ပေါင်းလဲများပြီမို့ ကျွန်တော်တယ်ပြီး
မဖြုန်တော့ဘူး။

့သက ဃညေဒအ မြနေှ ပြ်နမေအ ဆိုတဲ့ သီချင်းလိုပေါ့။ မင်းငါ့အသဲကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး
ငါ့အသဲဟာ အရင်တုန်းကတည်းက မင်းလိုဟာမလေးကတည်းက မင်းလိုဟာမလေး
တယောက်ကြောင့် ကွဲခဲ့ပြီးပြီ။ အသဲဆိုတာ တခါဘဲကွဲတယ်၊ နှစ်ခါခွဲလို့မရဘူး။

ဒါ....အမှန်ဘဲဗျ။

သို့ပေမယ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်လို ဖျတ်ဖျတ်လူး မဟုတ်သော်လဲ အသဲစွဲ ချစ်မိသူက
မမြော်လင့်ဘဲ ကိုယ့်ကို ရက်စက်လိုက်တယ်ဆိုတော့ အထိုက်လျောက်ဖြင့် ပူဆွေး

www.burmeseclassic.com

သောကရောက်ရတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုချစ်သောကကို မြန်မြန်အစားထိုးဘို့ ရှာတော့တာဘဲ။

ဒါကြောင့် ခိုင်ကကျွန်တော့်ကို အပြီးဖြတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်တယ်ဆိုဘဲ စာရေးစာပွဲထဲက စာရည်းစားတွေဓာတ်ပုံထုတ်၊ သူတို့စာတွေပြန်ဖတ်လိုက်တယ်။

ပူပူနွေးနွေးရောက်နေတဲ့ စာတစောင်က ရန်ကုန်မှာစာရည်းစားဖြစ်ကြပြီး လူချင်းတခါ မျှမတွေ့ဘူးသေးဘဲ သူ့အဖေအလုပ်နဲ့ ပြောင်းသွားရာ၊ မန္တလေးကိုရောက်သွားတဲ့...'သက်' ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီက...။

× × × မောင်ရေ...သက်တော့ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် မောင်နေသွား ဘူးတဲ့ ဂေဟာရယ်လို့ ရင်ဖိုဖိုသွားပြီး အိမ်ထဲလှမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်...၊ တခါတရံ ဆရာကြီး၊ သို့မဟုတ် ဒေါ်ကြီးစိုးဘဲ မြင်ရတယ်၊ မောင်များတွေ့ရင် သက်ဘယ်လို ဖြစ်သွား မလဲမသိဘူး...၊ မောင်တခါလောက် လာရောက်ပြီး၊ သက်ကို ကိုယ်ထင်ပြစမ်းပါလားမောင် ရယ် × × ×

အင်း...ရည်းစားစာထဲမှာ သူအချစ်မဲကျပြီ။

ထို့ကြောင့်....

၁၉၅၄–ခု၊ ဧပြီလ ရှုမဝအမှတ်(၈၃)တွင် သူကလေးကို ရည်ပြီး 'ချစ်စချစ်စိတ်' မည်သော ဝတ္ထုကိုရေးလိုက်သည်။ ဤဝတ္ထုအဆုံးတွင် ကျွန်တော်မန္တလေးသို့ ရောက်မည့် အကြောင်းနှင့် 'မောင်လာပြီ သင်္ကြန်ရယ်၊ ဆီးကြိုလှဲ့လေး'ဟူသော ကဗျာတိုကလေး ရေးလိုက် သည်။

ဤ'သက်'ဆိုသည့် မိန်းကလေးကား...ကျွန်တော့်ကိုတကယ် ချစ်ရှာပါသည်။ သို့သော် သူနှင့် ကျွန်တော်သည် တကြိမ်မျှလုပ်ကနဲ မြင်ဘူးလိုက်ရုံမျှတပါး၊ အခြားဘာမျှ မဘာလိုက်ရ တော့သဖြင့် သူသည် ကျွန်တော်နှင့် တွဲလိုက်ရသော မင်းသမီးမဟုတ်၊ တပင်တိုင် အငြိမ့်မင်း သမီးကလေးအဖြစ်နှင့်ဘဲ (နှစ်ပါးသွားပြီး ဇာတ်ကြီးကရမည့် မင်းသမီးများဖြစ်ကြသော)'ခိုင်' နှင့် 'မေ'တို့အရင် ရှေ့ပိုင်းက ပွဲထုတ်လိုက်ပါ၏–ဟု အစချီပြီး၊ နှစ်ကိုယ်မကြင်ရပါတဲ့ မိုဆလင်မလေးဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အခန်း (၁၃)က သူနှင့်ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ရေးခဲ့၍ စာရှုသူများဖတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဤဇာတ်လမ်းတွင်...

'အစတုန်းကတော့

လှဖုန်းလာပါဆိုလို့

မှာတာကို ပျို့မေမေ့ပြီလား

စောင့်ရက်တွေ ကိုးဆယ်ပြေ့တောင်မှ

တွေ့ရအောင် သူမဖန်ဘူး

တမူဟန် စိတ်တော်ပြောင်းတယ်ထင့်

www.burmeseclassic.com

လှမျက်ချယ် နွယ်နွယ်နှောင်းရယ်

ခေါင်းရှောင်တော့တယ်'ဟူသော (လေးချိုးဒုတိယပိုဒ်) ကဗျာပါလေရာ...၊ စောင့်ရက် တွေ ကိုးဆယ်ပြည့်အောင် ၃-လမျှသူ့ကို ကျွန်တော်မျှော်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်မေမြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

အကြောင်းမှာ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် နေရာသီတွင် မန်းဌမနေ၊ မေမြို့တွင် နေလေ့ရှိသည့်အတိုင်း၊ ကျွန်တော်က လိုက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၁-ခု၊ (မန္တလေးမြို့ခါတော်သကြ်န်)နှစ်က 'လွင်'နှင့်ချိန်းဆိုကာ ကျွန်တော် မန္တလေးမြို့အိမ်မှ နွေရာသီမေမြို့သွားကြတော့ ဒေါ်ကြီးစိုးရော ဆရာကြီးတို့ တအိမ်ထောင်လုံး ပါခဲ့၍ မေမြို့တွင် အိမ်တလုံးငှား၍ နေခဲ့ကြသည်။

ယခု ၁၉၅၄-ခုနှစ်တွင်ကား ဒေါ်ကြီးစိုးတို့မပါတော့ဘဲ၊ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၊ လူထု ဦးလှ၏ ယောက္ခမဦးထင်နှင့် ကျွန်တော် ၃-ယောက်သာဖြစ်ရာ၊ အိမ်လည်း အထူးငှားစရာ မလိုတော့ဘဲ၊ မေမြို့-လားရှိုးလမ်းရှိ ဦးထင်၏သမီး နဂါးဒေါ်ဦးတိုက်တွင် ဟန်ကျပန်ကျ နေကြပေတော့သည်။ ထမင်းကို ဝယ်စားကြသည်။ ထိုတိုက်တွင် မေမြို့နဂါးဆေးပေါ့လိပ် ကိုယ်စားလှယ်အဖိုးကြီး အဖွားကြီးလင်မယား နှစ်ယောက်သာ တိုက်စောင့်အဖြစ် နေကြ၍ သူတို့သည် မနက်စောစောဈေးထွက်၍ ညနေဈေးသိမ်းမှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည်။

ထိုအခါသည် နွေရာသီမှာ ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော်မေမြို့တွင် နေခြင်းဖြစ်၍ ၁၉၅၁-ခုနှစ် ပထမအကြိမ် နေစဉ်တုန်းကထက် ကျွန်တော့်မှာ အသိမိတ်ဆွေများပြားလာလေ သည်။

ဗိုလ်ကြည်

၁၉၅၁-ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်ဆရာမြမျိုးလွင်အိမ်တွင်နေစဉ် တနေ့သောနံနက်၌ စစ်မော် တော်ကားနှင့် စစ်ဗိုလ်တဦး ရောက်လာကာ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာလွင်ကိုမိတ်ဖွဲ့ပြီး သူတို့ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးစိုးရထုတ်နေသော 'ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်း'တွင် ရေးသားပေးပါရန် စာမူတောင်းခံ သည်။ (ဗိုလ်မှူးစိုးရကား ယခုတပ်မှထွက်ကာ ရဲစိုမည်သော စာရေးဆရာဖြစ်နေသည်။)

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြည်အား ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်းအတွက် 'ပါပါ ကျွန်တော် မှားပါပြီ'မည်သော ဝတ္ထုကို ရေးပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် သူနှင့်ကျွန်တော်ခင်မင်သွားလေရာ ယခု ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော်မေမြို့ ရောက်သောအခါတွင် သူသည်မေမြို့ ယူအိမ်ဘီ တပ်မှာ ဗိုလ်ကြီး အဖြစ်နှင့်အမှုထမ်းနေ၍ သူ့အိမ်မှာမေမြို့ မြို့ပတ်လမ်းတွင် ဟိုယခင်တုန်းက တောင်ပိုင်စော်ဘွား နေသွားသော တိုက်အိမ် ခံ့ခံ့ထီးထီး၊ ကြီးကြီးမားမား၊ ဝင်းနှင့်ခြံနှင့်ကျယ်ပါ ဘိသနဲ့။

ဗိုလ်ကြည်သည် တပ်ထဲမှာရောအရပ်ထဲမှာရော အလွန်မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများသူဖြစ်ပေရာ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်မှာမေမြို့တွင် အသိအကျွမ်းများရပေတော့သည်။ ထိုစဉ်က သူတို့ ဗိုလ်မှူးညွန့်မောင်နှင့် နောက်ပြောင်းလာသော ဗိုလ်မှူးလှတင်တို့လည်း ကျွန်တော့်ကိုအထူး သဖြင့် ခင်မင်ကြ၍ သူတို့အရာရှိရိပ်သာမှာ ကျွန်တော့်အားစစ်ဗိုလ်တယောက်၏ အခွင့်အရေး လိုရစေပါသည်။ လက်မှတ်ထိုး၍ စားသောက်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟကိုပါခေါ်၍

www.burmeseclassic.com

ညည့်ဝတ်ပြုနိုင်သည်။ အာမီရန်အရက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်လိုချင်သလောက် ရနိုင်သည်။ ထိုအချိန်ကမှစ၍ ယခုတိုင် ခင်မင်လျက်ရှိကြသော ဗိုလ်သိန်းထွန်း၊ ဗိုလ်ကျော်မြင့်တို့မှာ ညနေတိုင်းလို ကျွန်တော်နှင့် သောက်ဖက်များဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကပြားမ,များနှင့် ပါတီပေး၍ ဒန့်စ်လည်း ကခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က မေမြို့သည် အလွန်ပျော်စရာ ကောင်း၏။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော လက်ထက်ဖြစ်၍ တရုတ်ဖြူစစ်အောင်နိုင်ရေးဖြင့် မြန်မာ့တပ်မတော်က ရက်များစွာအာဝါဒေးပွဲ ကြီး ကျင်းပလေရာ၊ အမျိုးမျိုးသော လောင်းကစားပွဲများ၊ ဇာတ်သဘင်ပွဲများနှင့် အလွန်စည်ကား လေသည်။ ဒီအခါမျိုးမှာ ရှမ်းပြည် ၃၆–ကောင်ထီသည် လူတိုင်းမကစားဘဲ မနေနိုင်သော ပွဲဖြစ် လေ၏။ အိမ်မက်နှင့် အတိတ်စိမ်း ကောက်ကြသည်မှာ တမြို့လုံးကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်နေကြသည်။ လမ်းပေါ် မှာလည်းကောင်း ဈေးထဲမှာလည်းကောင်း စားသောက်ဆိုင်မှာလည်းကောင်း၊ ဒီ ၃၆–ကောင် အကြောင်းဘဲပြောနေကြသည်။ တစုံတခု မတော်တဆ ဖြစ်လိုက်လျှင်လည်း ဒီ ၃၆–ကောင်ထီအတွက်ဖဲ အတိတ်ကောက်လိုက်ကြသည်။

ဤအချိန်တွင် အနေအထိုင်ပြောအဆို အင်မတန်မှ သတိထားဘို့ကောင်းသည်။ သူတို့ သည် မြင်မြင်သမျှကို ဂရုပြုနေကြသည်။

ဥပမာ ယောက်ျားတယောက် မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်ကို မြင်အံ့။ ဧကန္တ 'ငါးမှဥ့်'ဟု အတိတ်စိမ်းကောက်လေသည်။ မိန်းမတယောက် အနေအထိုင်ပက်စက်သည်ဖြစ်အံ့။ 'ပင့်ကူ'ဟု ယူဆကြလေသည်။ သူတို့အတိတ်ကောက်ပုံတွေမှာ တော်တော်လဲညစ်ပတ်၏။ ဒါမျိုးကဒီလို ညစ်ပတ်မှဘဲ ပို၍မှန်တယ်ဟု ဆိုကြ၏။ ဒီလို ၃၆–ကောင်ရှူးထချိန်၌ အရှူးများ၏ အနေအထိုင် အပြောအဆိုကိုမျှ ချမ်းသာမပေး။ တိရစ္ဆာန်များ အပြုအမူကိုလည်းလက်လွတ်မခံ ကြည့်ရှုလေ့ လာနေကြသည်သာဖြစ်၏။

ထို့ပြင် သွေးထွက်သံယိုမှုကိုလည်း အထူးဂရုပြုကြ၏။ ကြုံရပုံတခု ပြောပြရဦးမည်။ တညသ၌ 'ဝါရှီ'ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ကျွန်တော်ထိုင်နေစဉ်၊ လမ်းဘေးလျှောက်လာသော လူတယောက်အိပ်နေသော ခွေးအမြီးတက်နင်းမိ၍ အကိုက်ခံရသည်။ ထိုသူက 'အမယ်လေး.. ခွေးကိုက်ပါတယ်ဗျ'ဟု အော်လိုက်သည်၌ ဆိုင်ထဲရှိ လူကုန်ပြေးထွက်သွားကြလေရာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် (အင်း–မေမြို့သားတွေဟာ လူတဖက်သား ဒုက္ခရောက်တာကို တယ်ပြီးဂရုစိုက်ပါ လား) အောက်မေ့မိသည်။ 'ဘယ်နေရာကိုက်သလဲ၊ ဘယ်နေရာ ပေါက်သွားသလဲ'ဟု အလော တကြီးဝိုင်းမေးကြ၍ ဝေဒနာရှင်ကအစွယ်ရာရှိသော ဘယ်ဘက်ဒူးကိုပြလိုက်သောအခါ 'ဟာ...ငွေငါးဘဲ၊ ငွေငါးဘဲ'ဟု ဆို၍အသီးသီး ဆိုင်ထဲပြန်လာကာ သူတို့နေရာမှာထိုင်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ၃၆–ကောင်နတ်ရုပ်၏။ ဘယ်ဘက်ဒူးမှာ ငွေငါးရုပ်ရှိသတည်း။ ၃၆–ကောင်ထဲမှာ ငွေငါးရွှေငါးဟူ၍ ငါးနှစ်ကောင်ပါ၏။

ရှေးယခင်ခေတ်က လောင်းကစားမှု ထူပြောသောရှမ်းပြည်ဒေသတွင် ၃၆–ကောင်ထီက ပွဲကြီးလမ်းကြီးများတွင် အမိန့်လိုင်စင်ဖြင့် ကစားရ၏။ ထို့အပြင် တမြို့တနယ်၌ ၃၆–ကောင်ပွဲ ကျင်းပနေလျှင် အခြားမြို့များကလည်း 'အုပ်ဒိုင်'များလုပ်၍ ကစားနိုင်၏။ ဥပမာ–လားရှိုးမြို့မှာ ၃၆–ကောင်ပွဲရှိအံ့။ မေမြို့၊ ကျောက်မဲမြို့တို့မှာလည်း အုပ်ဒိုင်များဖွင့်ကြ၏။ အလျော်အစားက ပင်ရင်းဒေသအတိုင်းပင်။ ကြေညာချက်က ချက်ချင်းကြားသိနိုင်သည်ဖြစ်၍ ဟိုမှာဖွင့်သော

အကောင်ကိုလျော်၏။ ၂၇–ဆ။ တကျပ်ကစားလျှင် ၂၇–ရသည်။ တပဲမှစပြီးရာချီကစားနိုင်သည် ဖြစ်၍ ကူလီမှစပြီးတကယ့်အလောင်းသမားကြီးများအထိ ကစားကြကုန်သည်။

ထို့အပြင် လိုင်စင်မရှိဘဲ ဖဲလိုဘဲ လူ၄–၅ယောက်ရှိလျှင်ပင် ကစားနိုင်သော ၁၂ကောင် ထီခေါ် မြေကပ်ထီလဲ ဤဒေသတွေမှာ မိတ်ဆွေတစုတို့ ပစ်ကနစ် ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း ကစား လေ့ရှိကြသေး၏။ ၁၂ ကောင်ရုပ်ပါသော ပိတ်ဖျင်းကို မြေဝှက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပျော်စရာကောင်း သည်ကား ခွက်မှောက်ပြီးလျှင် ကဗျာလင်္ကာနှင့် အတိတ်ပေးရသည်။

ဥပမာဆိုအံ့။

'မေမြို့သူတဦး၊ လှရက်ထူး၊ ချစ်ဦးသူနှင့် ညားလေသည်'

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သစ်တောရုံးအုပ်ကြီး ဦးဘခင်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီး၍ ရုံးသူရုံးသားများနှင့် ရုံးအားရက် မေမြို့ကန်တော်ကြီးသို့ ပစ်ကနစ်ထွက်ကြရင်း၊ ကျွန်တော်က ၁၂–ကောင်မြေကပ်ထီဒိုင် လုပ်လေ့ရှိသည်။

ချောမောလှပသော စာရေးမလေးများကိုကြည့်၍ အထက်ဖော်ပြပါ အတိတ်ကိုရွတ်လိုက် သောအခါ သူတို့သည် စဉ်းစားကြရင်း 'အနီးကပ် အတိတ်ပေးအုံး'ဟု ဆိုကြသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က 'မီးထဲမှာပျော်တယ်'ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော် အတိတ်ပေးသည်ကို တိုက်ရိုက်ယူမည်ဆိုပါက အမျိုးသမီးလေး ချစ်ဦးသူနှင့် ညားတယ်ဆိုတော့ ယောက်ျားနဲ့မို့ 'ကျား'၊ နို့ပြီး ယောက်ျားတို့မည်သည် ကာမဂုဏ် မီးထဲ၌ ပျော်ကြသည်။ ထို့ပြင် ချစ်သူတို့နှစ်ဦး ညားကြပါက တီတီတာတာ ပြောကြမည်မို့ 'တီ'ကောင် ကိုလဲ ထိုးကြသေးသည်။ ၎င်းပြင်လင်ရပြီး စိတ်ညစ်သဖြင့် သီလရှင် လုပ်သွားသည်လည်းပြော နိုင်သောကြောင့် 'သီလ'ကို ထိုးကြသေးသည်။ တိရစ္ဆာန်ကောင်တွေထဲ၌ (၃၆ကောင်ထဲမှာရော) ဘယ့်နှယ်ကြောင့် မယ်သီလရုပ်က ပါနေသည်မသိ။ ယင်းသို့ အသီးသီးကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ထိုးကြရာ၊ ကျွန်တော်က 'ရွှေငါး'ကိုဖွင့်လိုက်၏။

သည်တော့ 'ချစ်ဦးသူနှင့် ညားတာနဲ့ရွှေငါးက ဘာဆိုင်သတုန်း၊ ရွှေငါးသည်မီးထဲမှာ ပျော်ပါသလား'ဟုမေးကြ၏။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က...

'အော်..ခင်ဗျားတို့က ဖန်ဗူးထဲက ရွှေငါးထင်နေကြတာကို၊ ကျွန်တော်ပြောတာက ယောက်ျားလေးဘက်က ရွှေငါးကျပ်သားလက်ဖွဲ့တယ်ဗျ၊ အဲဒီရွှေကို ကောင်မလေးက ရွှေခြေ ကျင်းလုပ်တော့ မီးထဲမှာ အရေပျော်ရတာပေါ့ဗျ'

ယင်းသို့လျှင် ကျွန်တော်မှာ ဟာသဉာဏ် ကဗျာဉာဏ်ရှိ၍ အတိတ်အလိုးအလွဲ ကောင်းပါလျက်၊ တခါသော် ကျွန်တော်ဝှက်တိုင်း သူတို့ကအမှန်ကိုချည်း ထိုးနိုင်၍ ကိုယ့်၌ပါခဲ့ တာ ချောသည့်အပြင် နဘေးလူဆီကပါ ယူ၍လျော်ခဲ့ရသဖြင့် တော်တော်များအောင် ရှုံးခဲ့ဘူး ၏။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်မြင်တွေ့ခဲ့သည့်ကိစ္စဘဲ၊ အသို့ဟူမူ အတော်ချောလှသော ကောင်မလေးတယောက်သည်၊ ကျွန်တော်နှင့် ပွတ်သီးပွတ်သပ်ထိုင်ကာ သူက ကျွန်တော့်ဘက် က လိုနှင့် ကျွန်တော်ဝှက်သော အရုပ်ကိုကြည့်ကြည့်ပြီး သူ့လူတွေကို အရိပ်ပြသောကြောင့်ဖြစ် ၏။ ဒီလိုကောင်ဒါမျိုးမှာ ခံပေါ့ကွာ။ 'ဒို့စာရေးဆရာက သည့်ပြင်နေရာတော့လည်းပါရဲ့၊ ဒါတော့

အ,သကွ'ဟု ဗိုလ်သိန်းထွန်းနှင့်ဗိုလ်ကျော်မြင့်တို့၏ နောက်ပြောင်ခြင်းကိုခံရ၏။

'နို့..ခင်ဗျားတို့က စောစောကတော့ ဘာလို့ ကျွန်တော့်သတိမပေးလဲဗျ'

'အော်...နိုင်တဲ့စာရေးမလေးတွေလဲ ကျွန်တော်တို့က မေတ္တာရှိနေတာကိုဗျ၊ ဟဲ.....ဟဲ'

သို့သော် ဤစဉ်ကာလ၌ မေမြို့တွင် ငွေရေးကြေးရေးကို ကျွန်တော်မမှုပါ။ မေမြို့ မြဝတ်ရည်စတိုးမှ ကျွန်တော်လိုချင်သမျှ ငွေကိုယူ၍သုံးနိုင်၏။ ဤငွေကိုမြတ်ဝတ်ရည်က မန္တလေးရဲရင့်ဦးဘဇံနှင့်ရှင်း၊ တဖန် ဦးဘဇံက ရန်ကုန်ရှုမဝတိုက်နှင့်ရှင်း နောက်ဆုံးသော် ရှုမဝနှင့်ကျွန်တော်နှင့်ရှင်းလေတော့ ဘယ်သောအခါမှ ကျေလည်သည်မရှိတော့သတည်း။

ယင်းသို့လျှင် ကျွန်တော်သည် မေမြို့မှာ ပျော်ပါးနေလိုက်ရာ၊ ဇွန်လဆန်းမိုးဦးကျ၍ မေမြို့အအေးလွန်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆရာကြီးနှင့်ဦးထင်တို့ မန္တလေးသို့ ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်မပြန်သေး။ မန္တလေးက ကောင်မလေး 'သက်'ထံမှလည်း အဆက်ရနိုး မြော်လင့်ဆဲ၊ မေမြို့မှာပင် 'စောင့်ရက်တွေကိုးဆယ်ပြည့်အောင်' နေခဲ့ပေရာ၊ အောင်မယ်လေး...မြော်တာမရဘဲနှင့် မြော်တာနဲ့ ဝွကျမလို့ပါလား၊ ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာကြီး မေမြို့သူလေး တယောက်နှင့်ပေါ့။ သူကလေးနှင့် ကျွန်တော့်ဖြစ်ထွေကို ကျွန်တော်က ဝတ္ထုရေးဆရာပီပီဝတ္ထုလိုဘဲ ရေးပြပါတော့မယ်။ ကဲ..ဝတ္ထုနာမည်ကဆိုပါစို့....

'ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူ

ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူ

ကျွန်တော်၏မေမြို့သူသည် အေးမြသော ရာသီဝယ် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ရှည်၊ တင်ပါးဆုံ အုပ်အုပ်နှင့် ရင်အုံတုတ်တုတ်ကလေးလဲ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏မေမြို့သူသည် ဆံပင်ဖားလျား တင်ကားကားနှင့်စက်ဘီးပေါ် လမ်းသလား နေသော ဆိုင်ကယ်ရှင်မလေးလဲ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူသည် မိဘမောင်ဘွား ခဲအိုများ၏မော်တော်ကားယာဉ်တွင် အလှ ပြင်စတိုင်ထုတ်၍ ဘိုင်စကုတ်ရုပ်ရှင်နှင့် ကန်တော်ကြီးများ၊ အပျော်သွားနိုင်သူသေးလဲ မဟုတ် ပါ။

ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူသည် ဘီတီဘာရားသား ရေကူးကန်သွား၍ ဒိုင်ဗင်လွှားတတ်သော ပေါင်စင်းမလေးလဲမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူသည် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီလက်သည်းရှည်နှင့် အလှကုမ္ပဏီက ရှိသမျှ ဆေးတွေအရောင်တင်၍ 'လောင်ထင်'နေနိုင်သူလေးလဲ မဟုတ်ပါ။

စင်စစ် ယခုရေးပြတော့မည့် 'ကျွန်တော်' မေမြို့သူ' ကား တခါပြင် တကျပ်ဆိုသည့် မြန်မာ ထမင်းဆိုင်က စားပွဲထိုးမကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

ရုပ်ရည်မှာ ရွက်ကြမ်းရေကြို။

အရွယ်မှာ ဆယ့်လေးငါးခြောက်နှစ်။

www.burmeseclassic.com

အမျိုးမှာ ရှမ်းနှင့်မြန်မာတရုတ်သွေးကော နှောသေးသလား၊ ကျွန်တော်မသေချာပါ။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မေမြို့မှာ ကျွန်တော်တွေ့တော့ ကျွန်တော်၏မေမြို့သူဘဲပေါ့။

ယခင် ဆရာကြီးနှင့် ဦးထင်တို့ ရှိစဉ်တုန်းကမူ အချိန်မှန်မှန်လိုက်၍ သူတို့စားနေကျ ထမင်းဆိုင်မှာ စားရသည်။ ယခုကျွန်တော် တယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော အခါ၌ကား ကိုယ့် သဘောဘဲ သွားချင်တဲ့အချိန်သွား၍ စားချင်တဲ့ဆိုင်မှာ စားသည်။

တနေ့သော် ကျွန်တော်စာရေးရာမှ ထလိုက်သောအခါ၌ နာရီပြန်တချက်မျှရှိနေချေပြီ။ မနက်ကော်ဖီတခွက်နှင့် ထိုင်ခဲ့သောကျွန်တော်မှာ ယိုင်၍ပင်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာသစ်၊ ပေါင်ဒါပွတ်၊ ခေါင်ဖြီး၊ အိမ်ကမြန်မြန်ထွက်ခဲ့ပြီး အနီးဆုံးသော စားသောက်ဖွယ်ရာ များရှိရာ လျှောက်ခဲ့ကာ ပထမဦးဆုံးတွေ့သော မြန်မာထမင်းဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ

'ဗိုလ်ကြီးဘာသုံးဆောင်မလဲ'

ဆိုင်ထိုင်ပြီးဘာမျှ မမှာရသေးဘဲ၊ ကိုယ့်ဝတ္ထုအကြောင်း ကိုယ်တွေး၍ ခပ်ငိုင်ငိုင်နေသော ကျွန်တော်နားထဲသို့ အညာ မိန်းခလေးသံ ခပ်ဝဲဝဲကလေးဝင်လာသည်။

ကျွန်တော့်ကို 'ဗိုလ်ကြီး'ဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မေမြို့ရောက်မှကျွန်တော့်အဖို့မဆန်း တော့ချေ။ မေမြို့တွင်စစ်ကျောင်းနှင့် စစ်တပ်များရှိ၍ စစ်သားစစ်ဗိုလ်များခေတ်စားလေရာ လူငယ်ဟူသ၍တို့အား ဤသို့ဂုဏ်ပြု၍ခေါ်တတ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်အသံကြားရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'ထမင်းစားမယ်ကွယ်..'

သူတို့မေမြို့ ထမင်းဆိုင်တွေမှာ ကြက်သားဟင်းနှင့် ပြင်ပေးသော မန္တလေးမှာကဲ့သို့ မုံ့တီခေါက်ဆွဲ နန်းကြီးဆိုတာတွေလဲ ရှိပါသည်။

'ဘာဟင်းစားမလဲလယ် ဗိုလ်ကြီး'

ကျွန်တော်သည် အညောင်းထိုင်ကာ စာရေးရာမှ ထခါစဖြစ်၍ အောင့်တောင့်တောင့် မှုန်ဝေဝေ ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများကို ပွတ်ရင်း...

'ဘာဟင်းတွေရှိသလဲ'

'ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ဆိတ်ကလီစာနဲ့ ဝက်အူဟင်း'

'ငါးမရှိဘူးလား'

'ဒီနေ့ငါးမရဘူးဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီးစားချင်ရင် ငါးတစ်တာရမယ်..'

အင်း...ဒီအချိန်များ ငါးသေတ္တာ စားလိုက်ရင်တော့ အတိသာ ရောက်ကရောပေါ့ကွာ။ မေမြို့မှာ ငါးအလွန်ရှားသည်။ မန္တလေးက လာမှရသည်။

ကျွန်တော်မှာ နံနက်စာဆိုလျှင် (စာရေးသော နေ့များ၌) ငါးဟင်းနဲ့ဘဲ နဲနဲပါးပါးစားချင် သည်။ လူထိုင်းမှိုင်းလေးလံသွားမှာကို အတော်စိုးရသည်။ ယခုဤဆိုင်တွင်ရှိသော ဟင်းများမှာ ကြက်သားကတက်မည်။ ဝက်သားအီမည်။ ဝက်အူက ဗိုက်နာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်အဆုတ်တွေ အများကြီးထည့်တတ်၍ ကျွန်တော်သိပ်မကြိုက်သော ဆိတ်ကလီစာဟင်းကိုပင် မှာလိုက်ရသည်။

'ဆိတ်ကလီစာနဲ့ ထမင်းတပွယ်....'

ကလေးမကလေးက အော်လိုက်ပြီး မကြာမီ၌ သူပင်လျှင်လင်ပန်းကလေးနှင့် ပြင်ယူလာ သည်။ ဟင်းချိုပါသည်။ ငန်ပြာရည် ရှောက်သီးဖျော်ပါသည်။ သရက်သီးပေါက်စိပ် ဆားစိမ်ချဉ်ပါ သည်။ ဤမျှဟင်းသီးဟင်းရွက်ပေါသော အရပ်ဖြစ်လျက် မေမြို့ထမင်းဆိုင်တွေမှာ တို့စရာပေး လေ့မရှိ၊ အသီးအရွက်အကြော်အချက်လဲမရှိ၊ ဆီပြန်ဟင်းချည်းသာဖြစ်၏။

'ဗိုလ်ကြီး နောက်ထပ်ဘာယူချင်လဲ ပြောပါ...'

ကျွန်တော်စားနေသည်မှာ မိမိရေးနေသော ဝတ္ထုထဲ စိတ်ရောက်နေ၍ စားပုံသောက်ပုံ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိသည်ကို မိန်းကလေးစိတ်ထင်၌ ဤဟင်းနှင့်ခံတွင်းမတွေ့ဟု အောက်မေ့ ကာ ကျွန်တော့်အနီးယင်မောင်း ပေးနေရင်းမှ မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤအချိန်မျိုး၌ ထမင်းစား သူပါးလျားလေရာ ကျွန်တော်တယောက်သာ သူဂရုစိုက်စရာရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မှာ နောက်ထပ်ယူဘို့ မဆိုထားဘိ လက်ရှိထမင်းဟင်းတွေ တဝက်မှမကျဘဲနှင့် အဆုံးသတ်လိုက် ကာ...

'ရော့ဟေ့ ပိုက်ဆံ...'

ဤကာလသည် ဧပြီလနောက်ပိုင်းဖြစ်ရာ မေလမှာ မူးပဲမတ်တွေပျောက်ရတော့မည်၊ တကျပ်ပြား ၁၀၀ သုံးရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် လူတိုင်းက ၎င်းတို့ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် နေချိန်ဖြစ်သည်။ ငါးကျပ်တန်ဖျက်လိုက်လျှင် နှစ်ကျပ်ခွဲလောက်က မူးမတ်၊ ပဲတွေဖြစ်လာသည်။ 'ဒါတွေဘဲရှိတယ်...၊ မျှယူပါ' ဆိုသောစကားနှင့် ငြင်းလဲမငြင်းသာ၊ ကိုယ့်အိတ်ထဲက အမြန်ထုတ် သုံးဘို့သာ စိတ်ကူးထားရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ယခုပေးသည်မှာလည်း မချစ်ဖဲနှင့် အောင့်ကာနမ်းထားရသော သေခြင်းဆိုး ကာလနာစေ့ ကလေးများသာဖြစ်၏။

မိန်းကလေးသည် ဤအော့ကျောလန်ကလေးတွေ ရေတွက်ယူနေရာမှ မူးစေ့နှစ်ခုကို ပြန်ပေးကာ...

'ရော့ ဗိုလ်ကြီး ဒီတမတ်ကို ပြန်လဲပေးပါ...'

'ဟဲ့..ဘာလို့တုန်း'

'ဝါနေလို့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ ဒီအဝါတွေ အခုမသုံးရဘူး'

'အလို...မူးစေ့အဝါအခု မသုံးရဘူးလား...'

'ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ မူးစေ့ဖြစ်ဖြစ် ပဲစေ့ဖြစ်ဖြစ် အဝါဆိုရင် အသုံးမကျတော့ဘူး ဘလူမှ မယူကြတော့ဘူး'

www.burmeseclassic.com

ဤစကားကို ကြားသည်၌ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကိုယ်ကို သတိပြုမိကာ ကျဲကနဲပြုံးလိုက်မိပါ သည်။ အကြောင်းမှာ သူ့လုံချည်သည် အဝါဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံသည် ရုတ်တရက် ပြက်လုံးကလေးတခု ပေါ်လာသည်။ သို့သော် မိန်းမပျိုကလေးအား တိုက်ရိုက်ပြော၍မသင့် လျော်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အကွက်တွေ့လျှင် မနှုတ်ဖဲ မနေနိုင်၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်....

'ဟင်...အဝါဆိုရင် အသုံးမကျတော့ဘူး၊ ဘလူမှမယူကြတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်း ဖြင့်...'

ကျွန်တော်၏ရေညှိရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်ကို သူ့အား ကိုင်ပြရင်း....'ငါ့လုံချည်ဒီ အရောင်ဝတ်လာတာဘဲ ကံကောင်းကွာ....'ဟု ပြောပြီး သူ့လုံချည်ဆီကို မျက်စိဝင့်၍ ကြည့်ပြ လိုက်ပါသည်။

မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်ပြောလုံးနှင့် အမူအရာသည် အတော်ကျလောက်ပါ သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်မှာ မိန်းမများကို ထေ့ရာညရာ၌ 'အတော်ကျတဲ့ကောင်'ဟု သူငယ်ချင်း များ၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရသူဖြစ်ပါသည်။

ဤအကွက်မျိုးကိုရ၍ ဤသို့ကျွန်တော်က ညလိုက်ထေ့လိုက်ပါလျှင် မိန်းကလေးသည် ခေါင်းကလေးငုံ့၍ တဖက်သို့ လှည့်သွားကာ ဟန်မူရာ ရှုံးတိုးရှုန့်တန့်ဖြစ်သွားသည်။ သို့မဟုတ် 'ဘာလဲလူကြီးက ဆိုပြီးဒေါသမူနှင့် နှုတ်ခမ်းကလေး စုပြီးမျက်စောင်းကလေး ဝင့်သွားသည်။ ဤအရသာမျိုးကျွန်တော်တို့ ခံစားရသည်။

သို့သော် ယခု မိန်းကလေးနှင့်ကား ကျွန်တော်၏ တွက်ရေးမကိုက်၊ လုံးဝမကိုက်...။

ကြည့်ပါမိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော်၏ ကလူကျီစယ်မှုကြောင့် သူ့အမူအရာဘယ်လိုမျှ မဖြစ်ရုံ မက သူက ရဲရဲကြီးပင်ပြုံးလိုက်ပြီး..

'အော်...ဗိုလ်ကြီးကလဲ ပိုက်ဆံပြောတာဘဲ၊ လုံချည်ရောင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ဟောဒီမှာ ကျမ ဝတ်ထားတာလဲ အဝါဘဲ...'ဆိုပြီးသူ့လုံချည်ကို ပြလိုက်သေးဗျ။

ဂွမ်း...။

ကျွန်တော်ခမျာ ဟာသဆရာကြီး အမြုတ်ကီးရတော့သည်။ အနီး၌ ဤအချိန်တွင် သူငယ် ချင်းမိတ်ဆွေများရှိပါက ရယ်ကြလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ကိုရယ်ကြလိမ့်မည်။ 'အောင်မယ်လေး.... ဟာသချန်ပီယံကြီး ဂိန်ပါကောလား'လို့ ပြောကြလိမ့်မည်။

ယင်းသည်ကိုတွေးမိ၍ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ကျိတ်၍ပြုံးရသည်။ နောက်ဆုံး၌ စိပျက်ပျက်နှင့် 'ကဲရော့ပါဗျာ...၊ မဟာဝါကြိုက်တာသာ ရွေးယူပါတော့'ဆိုပြီး အိတ်ထဲကမူးစေ့၊ ပဲစေ့တွေထုတ်၍ သူ့ရှေ့၌ပုံလိုက်ပါတော့သည်။

ယင်းအချိန်၌ မေမြို့မှာ မူးစေ့၊ ပဲစေ့အဝါတွေ သုံးမရဟု ဖြစ်နေပါသည်။ ဘာကြောင့် ရယ်မသိ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကံကောင်းသူပီပီ ဤအဝါမျိုးတွေ မန္တလေးမှ တော်တော်များများပါခဲ့ ပါသည်။

'ဟင်..ဗိုလ်ကြီးမှာမသုံးရတော့တာတွေအများကြီးပါလား'

'အေးဟာ...နင်လိုချင်လဲ အကုန်ယူတော့...'

'ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ သုံးလို့မှမရတာတွေကို'

'မယ်သီလတို့ သူတောင်းစားတို့ပေးရတာပေါ့ကွ'

'ကုသိုလ်ရပါ့မလား..'

အင်း..ခက်ချည့်...။

'ဒါတော့ငါမသိဘူး'

'ဟင်...မယူဘဲပြန်ပေးတော့ ရှက်စရာကြီး'

အင်း..သောက်လွဲတော့ တွေးပြီး ရှက်ချေသေး...။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်ဆီမှ ပိုက်ဆံအပြည့်အစုံရ၍ ထမင်းပွဲကို သိမ်းသောအခါ၌...

'ဟင်..ဗိုလ်ကြီးဟာ ထမင်းဟင်းတွေကုန်လဲကုန်ဘူး၊ ပိုက်ဆံတကျပ်ပေးရပြီးတော့ နမြောစရာ..'

'နို့..နင်တို့ဆိုင်က တခါပြင် တကျပ်ဆိုတော့'

'အို...ရှော့မှာလို့ရတာပေါ့ဗိုလ်ကြီး'

'ဒါဖြင့် တခါပြင် ငါးမူးဘိုးရသလား...'

'ဒီလိုတော့ မရဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ အခုဟာက ထမင်းငါးမူး၊ ဟင်းငါးမူးဘဲ၊ ထမင်းတမတ်ဖိုး တဝက်မှာရင် တော်ပေါ့'

'အား...ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ဆိုင်မှာ ဟန်ကျပြီဟေ့၊ ငါနေ့တိုင်းလာခဲ့မယ်...'

အခြားဆိုင်တွေတုန်းကဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ဖော်ဖော်ရွေရွေပြောမည့်သူမရှိ၊ သူတို့ဆိုင် ထိုင်လိုက်လျှင် 'ဘာသုံးဆောင်မလဲ'မေး။ 'ထမင်း'ဖြေ။ 'ဘာဟင်းစားမလဲ'၊ ကိုယ်စား ချင်တာပြောလိုက်။ အဲဒါနဲ့ ထမင်းပွဲလာချ။ ကျွန်တော်ထမင်းစားပြီးလျှင် လာသိမ်း၊ ကျန်တဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ သွန်ပစ်၊ ပန်းကန်တွေရေဆေး၊ ဒါဘဲ သူတို့အလုပ်ပြီးသည်။ သူတို့ ဒိ–ဘိုး ရောင်းရသည်။ ပိုက်ဆံဘဲသိရှာသည်။

ကျွန်တော်မှာ ယခုအခါ၌ ဤသို့သွန်ပစ်ရသော ထမင်းဟင်းတွေကို အကြောင်းရင်းမြစ် တွေး၍တွေး၍ အလွန်နမြောစရာကောင်းကြောင်း အသိဉာဏ်ရနေပါသည်။ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ပိုက်ဆံဆိုတဲ့ စက္ကူတွေ၊ သတ္တုပြားတွေဟာ စင်စစ်ဘာမျှအသုံးမကျပါ။ သူတို့ကိုလုပ်ရတာ လွယ်ကူလှပါသည်။ သူတို့ကိုရရန် နည်းအမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို နေ့စဉ် အသက်ရှင်ရန် အလို့ငှာ မှီဝဲနေရသော ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ဟင်းလျာများ ဖြစ်ပေါ်လာရန်ကား မည်မျှခဲယဉ်းပါသနည်း။

www.burmeseclassic.com

မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဘယ်သူတွေကဘယ်မျှ ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ဆောင်နေရပါသနည်း။ အသွေးနှင့်အသားနှင့် ချွေးနှင့် အားနှင့်မှ ဖြစ်ပေါ်လာ သော အရာဝတ္ထုများတည်း။

ဤပစ္စည်းမျိုးကို ကျွန်တော်တို့က ငါပိုက်ဆံပေးရင် ရတာဘဲဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့် အပဟယသ ဖြုန်းတီးအချည်းနှီးဖြစ်စေပါက တိုင်းပြည်၏ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်များကို စော်ကားရာ မရောက်ပေဘူးလား၊ လောကသား အချင်းချင်း ခံတွင်းသို့ရောက်မည့် အာဟာရကို ဖျက်ဆီးပစ်သည် မမည်ပေဘူးလား။

အနီးဆုံး ဥပမာအကျဉ်းမျှ ပြရသော် ကျွန်တော်အခုနမကုန်ဘဲနှင့် မှာရ၍ သွန်ပစ်ရ သော ထမင်းဟင်းများသည် တစုံတယောက်၏ တစိတ်တဒေသ အာဟာရဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ် ပါလား။

ယခုမှဟန်ကျပေပြီ။ ကျွန်တော်၏နံနက်စာကို ဤကလေးမ ကလေးရှိသောဆိုင်တွင် ထမင်းတမတ်၊ ဟင်းငါးမူးဖြင့် ပြီးလေသည်။ သူကလေးနှင့် ကျွန်တော်လည်း တနေ့တခြား ရင်းနှီးလာလေသည်။

ဤမိန်းကလေး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပြရဦးမည်။ ‘ရွှက်ကြမ်းရေကြို’ဟု ဆိုခဲ့လင့်ကစား သူ့အသက်နှစ်က တက်သစ်စဖြစ်၍ ဤအရွယ်သည် မြင်ပါများတော့လှသည်။ ‘သနားကမား’ဖြစ် လာသည်။ သူသည် ဤဆိုင်မှာ တော်ရုံလျော်ရုံ ကျွေးပေးထားခြင်းဖြင့် လုပ်ရသူဖြစ်လေရာ ယခု သူ့လက်ရှိ အင်္ကျီတို့သည် သူနှင့်မသင့်လျော်ချေ။ ချုပ်ချိန်က တော်ခဲ့သည်မှန်သော်လည်း တနေ့ထက် တနေ့၊ တက်သစ်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မလုံမလဲရှိချေသည်။ သူ့အင်္ကျီကြယ်သီး တို့နှင့် တင်းတင်းရင်းရင်း စည်းနှောင်ထားသည်နှင့် တူနေသည်။ ခါးတိုရှိနေသည်။ သူ့ကိုယ်က လည်း တုတ်တုတ်အက်အက်ကလေး ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှာဆိုလျှင် ဤထမင်းဆိုင်မျိုးတွင် ဤမိန်းကလေးမျိုး ဤအရွယ်မျိုးကို လှပစွာ ပြင်ထားပေမည်။

ယခုမေမြို့မှာတော့ ဤဓလေ့မျိုးမတွေ့ရပါ။

သူ့ဆိုင်ရှင်များလည်း အဖိုးကြီးနှင့် အဒေါ်ကြီးဖြစ်သည်။ သူတို့ဆိုင်မှာ ပန်းကန်ဆေး သော သူငယ်ကလေးနှင့် ပေါင်း ၄-ယောက်ရှိသည်။

ကောင်ကလေးအဝတ်က ညစ်ပတ်သည်။ အဖိုးကြီးက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိသည်။ အဒေါ် ကြီးမှာ ရွှေထည်များ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမကလေးမှာတော့ နားဋ္ဌောင်းမှ မရှိချေ။ နားပေါက်ဟောင်းလောင်းကို ဖော့ချောင်းကလေးနှင့် ထိုးထားသည်။ အသားဖြူ၍ မျက်နှာဝိုင်းသည်။ နှာတံမပေါ်ပါ။ နှုတ်ခမ်းထူပျစ်ပျစ်ကလေးနှင့် ဖောင်းအစ်အစ် ပါးမို့ကလေး နှစ်ဖက်မှာ ရှမ်းသွေးနီရောင်ကလေး သန်းနေသည်။ မျက်ခုန်းမွေးစိမ်းစိမ်းအောက်၌ မျက်လုံး ကလေးတွေက မည်းနက်နေသည်။ ချစ်စရာကလေးဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူသတိပြုပါ။ ပထမကျွန်တော်သူ့ကို ‘ရွှက်ကြမ်းရေကြို’ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ဒုတိယ ‘သနားကမား’ဆိုသည်။ ယခု‘ချစ်စက်ကလေး’ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သူတဖြည်းဖြည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလာမှုကြောင့် တစတစပြောင်းလဲလာခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူကလေးကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် မေတ္တာတုံ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ဘာဟင်းစား မည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ၌ သူကတခါတရံ တီးတိုးသံဖြင့် 'အို....ဗိုလ်ကြီးအဲဒီဟင်းမစားနဲ့ မနေ့က ကျန်တာတွေ'

သူ့ကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ရသည်။ နောက်ဆုံးအခြေ၌ 'ကဲ...ငါဘာဟင်းစားရမယ်ဆိုတာကို မင်းဘဲကြည့်စီမံတော့ကွ'သူ့ကိုဘဲ လွှဲအပ်လိုက်ရလေတော့သည်။

× × ×

'ငါးဆီပြန် တပွယ်'

ကျွန်တော်ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ကိုမမေးဘဲ သူက အော်လိုက်လေ သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ထမင်းတဝက်ဆိုတာတော့ အဒေါ်ကြီးကိုပြောစရာမလိုတော့ပြီ။

သူကလေးသည် ထမင်းပွဲကို ယူလာ၍ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်ချပြီး အနီး၌ထိုင်ကာ...

'ဗိုလ်ကြီး စားကြည့်စမ်း၊ ဒီနေ့ ငါးကြင်းသိပ်လတ်တာ...ဆူတာဘဲ၊ ကန်တော်ကြီးက ရတာ'

မေမြို့ ကန်တော်ကြီးက ငါးကြင်းများရတတ်ပါသည်။ ငါးမျှားသမားများကို လိုင်စင်ထုတ် ပေးထားသည်။ 'ဘေးမဲ့ငါးများ သနားကြပါ'ဆိုသော စာများကိုလည်း ကန်တော်ကြီး ပတ်လည်မှာ ရေးဆွဲထားပါသည်။ ဤစာသည် လိုင်စင်မယူဘဲ ငါးဖမ်းသူများအတွက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သို့မဟုတ် လိုင်စင်နှင့်လူများအား ငါးတို့ကို ကြင်ကြင်နာနာဖမ်း၍ ကြင်ကြင်နာနာချက်စားကြရန် ဆိုဟန်ရှိသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကြင်ကြင်နာနာပင် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်စားလိုက်ပါသည်။ ကလေးမက ကျွန်တော်စားသည်ကို ကြည့်၍...

ဗိုလ်ကြီးစားကောင်းတယ် မှတ်လားဟင်၊ ညစာတော့ဘယ်မှာစားလဲ၊ ဒီဘာလို့မလာလဲ'

'မင်းတို့ဆိုင်က ၆နာရီ ဈေးမပိတ်မီ သိမ်းရတာကိုကွ၊ ငါကညစာဆိုရင် ၇နာရီ ၈နာရီမှ စားတတ်တာ'

'ဗိုလ်ကြီးဟာ တမျိုးဘဲ၊ မနက်စာတော့ မွန်းလွဲမှာ စားပြီး ညစာတော့ ညကြီးမင်းကြီးစား တယ်'

'ညစာဆိုတော့ ညကြီးမင်းကြီးမှ စားရတာပေါ့ကွ'

'ကဲ..ဒါဖြင့် ဗိုလ်ကြီးဟာ မနက်စာတော့ ဘာလို့မနက်ကြီးမင်းကြီးမစားလဲ'

'အလား...ထူပျစ်ပျစ်ကလေး ဒီနေရာတော့ အလာသားဟေ့' ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

'ငါအခုစားတာ မနက်စာလို့ ဘယ်သူကပြောတုန်း'

ဤနေရာ၌တော့ သူအ,သွားကာ မျက်လုံးကလေး ကြောင်တောင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပြီးမှ...

www.burmeseclassic.com

'ဒါဖြင့် ဘာစာလဲ'

'မွန်းလွဲမှစားတာ မွန်းလွဲစာပေါ့ကွ'

'အဟီး...အဟီး...ရီစရာကြီး'

'အို...'

ကျွန်တော်ဟာသဆရာမှာ မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။

'ဗိုလ်ကြီး မနက်တော့ဘာတွေစားနေသလဲ'

'အိမ်မှာ ကော်ဖီသောက်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်တယ်'

'ဗိုလ်ကြီးအိမ်ဘယ်မှာလဲ'

'လားရှိုးလမ်းမှာ'

'ဗိုလ်ကြီး မိန်းမရှိလား'

'အိုး...မိန်းမရှိရင် မင်းတို့ဆိုင် ထမင်းလာစားနေမလားကွ၊ ငါ့မိန်းမ ငါချက်ခိုင်းမှာ ပေါ့'

'နို့ ဗိုလ်ကြီးအလုပ်ကော ဘာလုပ်လဲ'

'အလို ဘုရားရေ ကျွန်တော်မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားကာ 'မင်းငါ့ကို ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီး ခေါ်နေတာ စစ်ဗိုလ်မှန်းသိလို့ မဟုတ်လား'

အော...ခက်ရချေဗျာ...သူ အံ့အားသင့်သွားကာ 'ဗိုလ်ကြီးက စစ်ဗိုလ်လား။ အဟီးဟီး စစ်ဗိုလ်ကလဲ'

သူကျွန်တော့် ကြည့်ရယ်ချေတော့ဗျာ...။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မလုံသလို ငုံ့ကြည့်ပြီး...

'စစ်ဗိုလ်ကလဲ...ငါဘာဖြစ်သလဲ'

'အားလဲမရှိဘူး'

ဤမှကျွန်တော် နားရှင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကာယ တောင့်တောင့်တင်းတင်း မရှိခြင်းကို သူပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

'ဟော့...နေစမ်းပါအုံး ထပ်မေးစမ်းပါရစေအုံး၊ မင်းတို့ငါ့ကို ဗိုလ်ကြီးဗိုလ်ကြီးလို့ခေါ်နေကြ တာဟာ ငါ့ကိုစစ်ဗိုလ်ဘဲလို့ခေါ်နေကြတာ မဟုတ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျနော်တို့ဆီမှာ ဒီလိုလူ ဒီအရွယ်မသိတဲ့လူကို ဒီလိုဘဲ ခေါ်ကြရတာဘဲ'

သေဟဲ့ နန္ဒိယ...။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်မှာ မေမြို့တွင်တစိမ်းတရံစာတွေက ဒီလိုဘဲ ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီးခေါ်ကြတော့ နိပ်တဲ့ ငါတော့ သူတို့ကစစ်ဗိုလ်မှတ်ကြပြီ၊ စစ်ဗိုလ်ဈေးကောင်းတဲ့အရပ်မှာ စစ်ဗိုလ်အထင်ခံရတာနိပ်ပဟဲ့ အောက်မေ့နေတာ။ လားလား လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ 'ဆရာကြီး စာရေးကြီး'ခေါ်တဲ့ အပေါက်မျိုးကိုး။

'ကဲ...မဟုဝါ၊ ငါမှန်တာပြောမယ်၊ ငါ..စစ်ဗိုလ်မဟုတ်ဖူး၊ ငါ့ကိုဗိုလ်ကြီးဗိုလ်ကြီးလို့ မခေါ်နဲ့တော့'

'မဟုတ်မှန်းကျနော်သိသားဘဲဗျ၊ စစ်ဗိုလ်လူက ခင်ဗျားကြီးလိုမှ မဟုတ်တာဘဲ'

'ဟေ...ငါနဲ့စစ်ဗိုလ်နဲ့ ဘယ်လိုခြားနားသလဲ'

'ဒါတော့ ကျနော်မပြောတတ်ဖူးဗျ၊ တမျိုးဘဲ'

မန္တလေး၌လည်းကောင်း၊ မေမြို့၌လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေးများသည် လူချင်းရင်းနှီးလာ လျှင် 'ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်'ပြောတတ်ကြပါသည်။

'ငါပြောမယ်...စစ်ဗိုလ်ဆိုရင် ထမင်းများများစားမယ်၊ လူသန်သန်စွမ်းစွမ်းရှိမယ် မဟုတ် လား'

ကျွန်တော်မှာ သူကလေးနှင့် အပြင်းပြေ စကားကောင်းနေသည်။

'ဟုတ်တယ်....ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကြီးကတော့ ထမင်းလဲ များများမစားဘူး၊ လူကလဲ ပိန်ပိန် နွဲ့နွဲ့ရယ်.... ဓာတ်ရှင်မင်းသားလိုဘဲ'

'အလို...ငါက ဓာတ်လိုက်မင်းသားနဲ့တူသလား'

'တူတယ်ဗျ...'

'ဘယ်မင်းသားနဲ့တူလဲပြောစမ်း....'

'ဒီလိုတော့ မပြောတတ်ဖူး၊ ခင်ဗျားကြီးက ဓာတ်ရှင်မင်းသားလိုဘဲ နေတာပြောတာ..'

'မင်းဓာတ်ရှင်တွေ ခဏခဏကြည့်သလား'

'မကြည့်ရပါဘူး ပိုက်ဆံမှမရှိတာ...'

'အခုကော ကြည့်ချင်သလား'

'အိုး...ကြည့်ချင်တယ် ပြမယ်လား...'

'ဘယ်ကား ကြည့်ချင်သလဲ...'

'ဂေါ်သာဂေါ် ဆိုတာလေ...ဖိုးပါကြီးတို့၊ သိပ်ရီရတာဘဲတဲ့၊ ကျနော်က ရီစရာဆို သိပ်ကြိုက်တယ်'

'အော်...ရီစရာကြိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့နေပါအုံး၊ မင်းဝတ္ထုတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေကော ဖတ်သလား'

www.burmeseclassic.com

'ကျနော် စာမှမဖတ်တတ်တာဘဲ'

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကလေးကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှူမိပါသည်။

'ဒါနဲ့မင်းခုနကြည့်ချင်တယ်ပြောတာ 'ဂေါ်သာဂေါ်'နော်၊ အဲဒီစကားအဓိပ္ပာယ်နားလည် လား၊ ဂေါ်ဆိုတာဘာလဲ'

ဒါမျိုးတော့ သူနားလည်ပေသည်။ ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းကလေး တချက်ဝင့်ကာ ရှက်စနိုးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

'ဟာ..ဟား...ဒါမျိုးတော့ လည်ပေ့ကွာ၊ မင်းဂေါ်တဲ့လူများရှိနေပလား'

'သွား...ဘာလဲ'

အလိုသူကဘဲ ကျွန်တော့်အား ဒေါသမာန်ကလေးနှင့် မာန်လိုက်ချေသေး။

ကျွန်တော် သဘောကျမိကာ ထပ်ဆင့်၍...

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ပုံပန်းကြည့်ရတာဖြင့် ဂေါ်တဲ့လူတောင်မကဘူး၊ ရည်းစားတောင်ရှိနေပြီထင်ပါရဲ့၊ ကဲကွာ... ရော့' ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်၍...'ငါငွေငါးကျပ်ပေးခဲ့မယ်၊ ညကျတော့ မင်းတို့သမီးရည်းစား သွားကြည့်ကြပေရော့'

ကျွန်တော့်မှာ သူ့လိုဟာ သူ့လိုအရွယ်တော့ ရည်းစားတွေဘာတွေ မရှိတန်ဘူးဟု ပြက်ချော်ချော်လုပ်ခြင်းဖြစ်လေရာ၊ ဘုရား၊ ဘုရား လက်စသတ်တော့ မဟဝါ ပုစွန်ဆိပ်ကလေး ငယ်ပေမယ့် မခေတော့ဘဲကိုး။ ကျွန်တော်ထုတ်ပေးသော ငါးကျပ်တန်ကိုကြည့်ကာ...

'ဟင်...သူနဲ့တော့ သွားမကြည့်ချင်ဘူး'

'ကျွန်တော်အံ့အားသင့်ကာ....

'အလို မင်းမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေရှိနေပြီကိုး' ဆိုပြီးမှ သူ့မျက်နှာကဲကြည့်ကာ....'ဘာလို့လဲကွ၊ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် ကြည့်ရရင် ပိုပြီးဖိမ်ကျတာပေါ့ကွ၊ ငါတော့ရည်းစားမရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ ရှိများရှိအတူသွားကြည့်လှချေပေါ့'

သူ ကျွန်တော့်ကိုမော်ကြည့်ကာ....

'ဟင်...ခင်ဗျားမှာ ရည်းစားမရှိဘူးလား'

'မရှိရပါဘူးကွာ....ဘယ်သူမှ ကြိုက်မယ့်လူမရှိလို့'

'ယုံသေးဘူး'

'ကဲ...ငါ့မယုံတာယုံတာ နဘေးထားပါအုံး၊ မင်းရည်းစားနဲ့မင်းအတူ မကြည့်ချင်တာက ဘာကြောင့်လဲ'

www.burmeseclassic.com

သူသည် သူ့ဆိုင်ရှင် လူကြီးများကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး (သူကလေးနှင့် ကျွန်တော်မှာ ဒီလိုဘဲ စကားလက်ဆုံကျဖြစ်နေ၍ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်လာချိန်မှာ သည့်ပြင်စားမည့် သောက်မည့်လူ ခေါင်းပါး၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လွတ်လပ်မှုရှိပေသည်။)

'ဘဘတို့ ကြီးတော်တို့က နင်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဒီစိတ်တွေ မကူးရဘူးတဲ့၊ ဒီကောင်လေး လဲ သဘောမကျဘူးတဲ့'

'ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်လေးက ဘယ်လောက်ကြီးပလဲ၊ ဘယ်ကလဲ'

'ကျနော့်လောက်ဖဲ...၊ ဟို တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်က'

'ဘာလဲ ခေါက်ဆွဲဆိုင်က ဆိုင်ရှင်တရုတ်သားလား'

'မဟုတ်ဖူး၊ ကျနော့်လိုဘဲ အငှားလုပ်တာ'

အော...ဘဝတူချင်းဘဲကိုး....။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်ပြီး သူတို့ကလေးတွေ အခြေအနေတွေးတောကာ..

'အေးလေ...မိန်းခလေးဆိုတာ လူကြီးတွေစကားနားထောင်တာ ကောင်းတာပေါ့ကွာ..... ကဲမင်းရုပ်ရှင်ကြည့်ဘို့ ငွေငါးကျပ်ပေးခဲ့မယ်၊ မင်းကြည့်ချင်တဲ့လူနဲ့ သွားကြည့်ပေရော့'

သူသည် ကျွန်တော့်ကိုတွေ၍ ကြည့်ကာ....

'ခင်ဗျားကောမကြည့်ဘူးလား'

'ငါမကြည့်ချင်ပါဘူးကွာ'

'ဘာလို့လဲ၊ ဒီကား ကြည့်ပြီးနေလို့လား'

'ကြည့်တော့မကြည့်ရသေးပါဘူး'

'ဒါဖြင့် ကြည့်ပါလားဗျာ...ကျနော်နဲ့အတူကြည့်ဗျာ၊ ညပွဲဆိုတော့ ကျနော့်အပြန် လိုက်ပို့ မယ့်လူလဲ မရှိဘူး'

ကျွန်တော်က ပန်းကန်ဆေးသော သူငယ်လေးကိုကြည့်၍....

'ဟိုကောင်လေး အဖော်ခေါ်ပါလား'

'မဖြစ်ဖူးဗျ၊ သူက ဟိုကောင်လေးနဲ့ ကြားကအောင်သွယ်ဗျ၊ ကြီးတော်တို့က သူနဲ့ဆို သာပြီး စိတ်မချသေးတယ်၊ ဆူမှာ'

'ငါနဲ့ကောကွာ'

'ခင်ဗျားတော့ လူကြီးဘဲ'

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ခေတ္တမျှတွေ၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဤလို ဆင်းရဲလှစွာ ငြီးငွေ့စရာအလုပ်ကို နေ့စဉ် လုပ်နေရသူ ကလေးအား ဖျော်ဖြေမှုပြုသင့်သည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်ပြီး...

'ကဲ..ကောင်းပြီ၊ ငါ ညမင်းဘယ်လာခေါ်ရမလဲ'

'ခင်ဗျားမှ ကျွန်တော်တို့အိမ် မသိသေးတာ၊ လာမခေါ်ပါနဲ့၊ လားရှိုးလမ်းနဲ့ မင်္ဂလာ ရုပ်ရှင်ရုံသွားတဲ့ လမ်းဒေါင့်က ကျနော်စောင့်နေမယ်လေ၊ ခင်ဗျား ၆–နာရီလောက် လာခဲ့ပေါ့'

ထိုည ၉–နာရီခန့် ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ကျွန်တော်သူတို့အိမ် ပြန်ပို့သောအခါ၌ ထမင်းဆိုင် အဒေါ်ကြီးနှင့် အဖိုးကြီးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်အချိန် မေမြို့တွင် ဇာတ်ပွဲနှင့်ကစားပွဲတွေရှိလေသည်။

ကိုးမီးဝိုင်း၊ အစိမ်းအနီ၊ မြားပစ်၊ ၆–ကောင်အံစာ ၄–ကောင်ဂျင်၊ ၃၆–ကောင်ထီ။

တပ်မတော်တွက် ရံပုံငွေနှင့် တရုတ်ဖြူဆော် တပ်မတော်ဂုဏ်ပြုပွဲဟုဆိုသည်။ စစ်သား တွေ ဘယ်နှစ်ရာခိုင်နူန်း ကစားပွဲရုံး၍ လူထုမည်မျှနစ်နာကာ အမှုဆောင်လူကြီးများ မည်မျှပွကြ သည်ကို သူတို့ကိုယ်စီမှ သိကြပေမည်။

၃၆–ကောင်ထီကို စျေးသည် ခေါင်းရွက်သည်များ ငါးမူးတမတ်ကအစ ကြေးရတတ်များ က ငါးဆယ်တရာအထိ ကစားကြသည်။ ယင်းအကြိုက်မှာ မေမြို့တမြို့လုံးသည် ၃၆–ကောင် စကားကိုသာ ပြောနေသည်။ အိမ်သူမိန်းမများထံမှပင် နံနက်ဈေးဝယ်လာရင်း... 'အိုး...၃၆–ကောင်စိတ် မွန်နေတာနဲ့ ဒီနေ့ဘာဝယ်ချက်ရမှန်းတောင် မသိဘူး'ဆိုတဲ့ အသံမျိုးတွေ ကြားရ သည်။ ကိုယ်လုပ်ရမည့် အလုပ်ထက် အတိတ်စိမ်း အတိတ်ကျက်အိပ်မက်တွေကိုသာ စိတ်ဝင်စား နေကြသည်။ ဘယ်အကောင်ကို ထိုးရမလဲသာ တွက်ချက်ကြံဆနေကြသည်။

၃၆–ကောင်ထီသည် တနေ့နှစ်ခါဖွင့်သည်။ အနီလိုကြုံတောင့်ကြုံခဲလှသော ပွဲကြီးကို ကျွန်တော် လက်လွှတ်မပေးချေ။ တနေ့နှစ်ခါ ၃၆–ကောင်ဝိုင်းကို ပြေးရသည်။ တိုးရသည်။ ထိုးရ သည်။ ထိုနေ့မှာ နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဤနေ့တော့ ကျွန်တော်သည် '၃၆–ကောင်'အကြောင်းပါ သော ဝတ္ထုတပုဒ်တော့ ရေးမည်အကြံရှိ၍ ဖွင့်ပုံဖွင့်နည်းကိုသိရန် ကိုယ်ထိုးစရာရှိသည်များကို ထိုးပြီးလည်း မပြန်သေးဘဲ အဖွင့်ကိုစောင့်နေသည်။ နေ့ကိန်းကို ည၉–နာရီအချိန်မှာ ဖွင့်မည်။

၃၆–ကောင်ထီရုံး၏ရှေ့ဝယ် ကျစ်ဆံနီနတ်ရုပ် အလံတိုင်တွင် ပေါက်ကောင်ကို ထည့်ထား သော သံသေတ္တာကလေးကို ကြိုးနှင့် ဆွဲတင်ထားသည်။ လေတိုက်တော့ ဤသေတ္တာကလေး သည် ဟိုဘက်လှည့်လိုက် သည်ဘက်လှည့်လိုက်နေသည်။ မထိုးရသေးသူများက တိုး၍ ထိုးနေ ကြသည်။ ထိုးပြီးသူများက ဤသေတ္တာကလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤလူစုထဲ မတ်တတ်ရပ်နေစဉ်၊ နောက်မှကျွန်တော့်ပခုံးကို လာကိုင်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းဆိုင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမကလေး။

'ဟင်...အေးစ'သူ့နာမည်ကိုခေါ်လိုက်သည်၊ 'နင်တယောက်ထဲလား...အဖော်မပါဘူးလား'

'ပါခဲ့တယ်...ခု လူချင်းကွဲသွားလို့ ခင်ဗျားမြင်တာနဲ့လာတာ'

www.burmeseclassic.com

'ဘာလဲ နင်တို့ပွဲကြည့်ရအောင် လာကြတာလား'

'ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားကော ကြည့်မလို့လား'

'ကြည့်ချင်ပါဘူးဟာ...အိပ်ပျက်ခံလို့...'

'ဒါဖြင့် ၃၆–ကောင်ထိုးရအောင် လာတာလား..'

'အေး...နင်ကော မထိုးဘူးလား...'

'ကျနော့်ပိုက်ဆံမှ မရှိတာဘဲ...'

'ထိုးကော ထိုးချင်သလား...'

'ထိုးချင်တာပေါ့ဗျ...၊ ခင်ဗျားပိုက်ဆံပေးမယ်လား'

ကျွန်တော်မှာ မနေ့က ညကိန်း(ခို)ကို ပေါက်ထား၍ ပိုက်ဆံခပ်ဖောဖောဖြစ်နေသဖြင့် 'ပေးရတာပေါ့ကွာ'ဆိုပြီး အိတ်ထဲစက္ကူတရွက် နှိုက်လိုက်ရာ သူ့ကုသိုလ်ဘဲ ငါးကျပ်တန်ဖြစ်နေသည်။

'ကဲ..ရော့..ထိုးချေ...'

သူသည် ပိုက်ဆံကိုင်ကာ ဝမ်းသာရွှင်ပျစွာနှင့်...

'ဟင်..ဘယ်လောက်ဘိုး ထိုးခဲ့ရမလဲ'

'ငါးကျပ်စလုံး နင့်ပေးတာ၊ နင့်သဘောဘဲ၊ နင်ထိုးမယ့်အကောင်ကော ရည်ရွယ်ပြီးသား ရှိပလား'

'ရှိတယ်...ရှိတယ်'ဆိုပြီး လက်မှတ်ပိတ်ခါနီးနေ၍ သူထွက်ပြေးလေသည်။

ထိုနောက်၌ သူလက်မှတ်ကလေးကိုင်ကာ ပြုံးရွှင်စွာပြန်လာသည်။

'ဘယ်လောက်ဘိုး ထိုးခဲ့သလဲ'

'ငါးကျပ်စလုံးဘဲ'

'အလဲ..ဘာကောင်ကိုလဲ'

'စိတ်'

'ဆိတ်..နင့်ဘယ်လူက ပြောလို့လဲ'

'ကျနော် အိပ်မက်တာဗျ'

'ဘယ်လို မက်တာလဲ'

'စိတ်ကြီးတကောင်ကလေ...ကျနော့်ရင်ဘတ် ဟောဒီနေရာကို ပြေးလာပြီးခေါင်းနဲ့ ဆောင့်တယ်ဗျ'

ကျွန်တော် ရယ်မောမိကာ...

'အောင်မလေး...နင့်အိပ်မက်ကလဲ မသက်သာလိုက်တာဟာ၊ နင်ရင်အောင့်ပြီး၊ လဲမသွား ဘူးလား'

'ရင်လဲမအောင့်ဘူး၊ လဲလဲမလဲဘူးဗျ၊ စိတ်ကြီးက ကျနော့်ကို တကယ်ခတ်တာမှ မဟုတ် တာဘဲ၊ သူက ကစားသလို ခုန်ပေါက်ပြေးလာပြီး ခတ်ချင်ယောင် ဆောင်တာဘဲ၊ သူ့ဂျိုက ကျနော့်အသဲထဲတော့ ဝင်သွားသတဲ့ဗျ၊ ဒါပေမယ့် နာတော့မနာဘူးဗျ၊ နို့ပြီး တကယ့်စိတ်လဲ ဟုတ်ဘူး...'

သူ့ရင်ဘတ်ပြသော နေရာမှာ ညာဘက်ရင်အုံဖြစ်၍ အသဲနေရာမှန်ပါသည်။

သူ့အိပ်မက်အတိုင်း ၃၆–ကောင်အတိတ်ကိုယူရသော် တိုက်ရိုက်အားဖြင့် 'ဆိတ်'ဖြစ် သည်။ သွယ်ဝိုက်၍ဆိုလျှင် သူ့ရင်ဘတ်ဆိတ်ခတ်ခံရသော နေရာမှာ ၃၆–ကောင်နတ်ရုပ်၌ ငှက်ရှိသောကြောင့် ငှက်ဖြစ်သည်။ ဤမှတဖန် ၃၆–ကောင်အညွှန်းစာအုပ်တွင် ကြည့်ကဆိတ်၏ ကိုယ်စားလှယ် ကျီး၊ ငှက်၏ကိုယ်စားလှယ် ခိုဖြစ်သောကြောင့် ၃၆–ကောင် ကစားနေကျလူဆို လျှင် ဤ၄ကောင်စလုံးကို ထိုးလိမ့်မည်။ သို့သော်မနေ့က ညကီန်းခိုကိုဖွင့်ထားသောကြောင့် ခိုကို ထပ်ထိုးဘို့မလို။ ခိုက 'ငုတ်တုပ်တောင်'ဖြစ်နေသည်။ ငုတ်တုပ်ကောင်ဆိုသည်မှာ ယခုဖွင့်မည့်ပွဲ အရင်ပွဲက ဖွင့်ထားသော အကောင်ကိုခေါ်သည်။ တကောင်ထဲကို ပွဲမခြားဘဲ ဆက်မဖွင့်ရ။ ၃၆–ကောင်ဥပဒေ။

ထို့ကြောင့် သူ့အိပ်မက်အရ ယခုညတွင် ဆိတ်၊ ကျီး၊ ငှက် ကျန် ၃ကောင်ကို ထိုးရမည်။ သို့သော် မ,ဟဝါလေးက တိုက်ရိုက်ကောင် ဆိတ်တကောင်ထဲ ထိုးခဲ့သည်။ မှန်ချင်လည်းမှန် တတ်သည်။ သူ့ကုသိုလ်ကံကို မပြောနိုင်ပေ။ ကျွန်တော်ထိုးသော အကောင်များ၌ ဆိတ်မပါချေ။ သူ့အိပ်မက်လဲ မှန်ရင်မှန်စေ၊ သူ့အတွက်လဲ ဆုတောင်းရကောင်းအောင် ကျွန်တော်သွားထိုးဦး မည်ဟု ကြံသည်။ သို့သော်မမှီတော့ပြီ။ အချိန်စေ့၍လက်မှတ် ပိတ်သွားပြီ။

၉နာရီတိတိဝယ် မောင်းသုံးချက်ထုလိုက်ပြီး တယောက်သောသူက ပေါက်ကောင်သေတ္တာ ကြိုးကိုဆွဲချသည်၊ တယောက်သော သူကသေတ္တာကိုဆီးယူပြီး သော့ဖွင့်သည်။ လူထုကြီးသည် အနီးသို့ စုံအုံတိုးကြိတ်သွားကြကာ မိမိတို့ ထိုးထားသော အကောင်များကို ဘာကောင်ကွ ညာကောင်ကွဟု တယောက်တပေါက် ရေရွတ်ကြသည်။

အေးစကလေးသည် ကျွန်တော့်လက်မောင်း တဖက်ကိုတင်းကြပ်စွာ ကိုင်ကာလူအုပ်ထဲ၌ ကျွန်တော့်နောက်က တိုး၍လိုက်လာသည်။

သေတ္တာသော့ဖွင့်သောသူသည် စက္ကူချပ်တွင် ရေး၍ထားသော အကောင်ကိုအများမြင် အောင် ထောင်၍ပြလိုက်ကာ...

'ဆိတ်...ဆိတ်'ဟု အော်လိုက်လေသည်။

အေးစကလေးသည် ညမှောင်မှောင် လူအုပ်ထဲ၌ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းကြပ်စွာဖက်ကာ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို မျက်နှာအပ်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်မှာတဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူ့အသံပါတုန်နေသည်။ သူ့ဇာတိစိတ်ပေါ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

'ကျမ..ကျမ...ဘယ်လောက်ရမှာလဲရှင် အကိုကြီး'

၂၇ ဆဖြစ်လေရကား...

'၁၃၅-ကျပ်ရမှာပေါ့ကွာ'

'ဟင်...အများကြီးဘဲ၊ အကိုကြီးလဲ ယူနော်'

'ငါမယူပါဘူးကွာ၊ မင်းကုသိုလ်နဲ့ မင်းရတာမင်းဘဲအားလုံးယူပါ'

သူကလေးသည် ကျွန်တော်၏လည်ပင်းကို ဖက်ကာကျွန်တော့်ပါးကို လှမ်း၍နမ်းလေ သည်။

နောက်တနေ့ ကျွန်တော်ထမင်းစားရအောင် သွားသောအခါ၌ ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျေးဇူးတင်စကားတွေ တွတ်ထိုးအောင်ပြောလေသည်။ ကျွန်တော့်အား ဆိုင်သို့ ထမင်းစားလာသူတယောက်အနေ မဟုတ်တော့ဘဲ ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းလာသော အိမ်ရှင်မကဲ့သို့ ပြုစုလေသည်။ အကိုကြီးစားပြီး ပိုက်ဆံမပေးရဘူးနော်'ဟုပြောသည်။

ဆိုင်ရှင်အဖိုးကြီးနှင့်အဒေါ်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ဆီလာ၍ နှုတ်ဆက်စကားပြောပြု သည်။ ဤမိန်းကလေးမှာ တောရွာကသူ့မိဘများ ဆင်းရဲလှ၍ သမီးအမှတ်ဖြင့် ခေါ်ယူကျွေးမွေးထားကြောင်းပြောသည်။

သမီးအမှတ်ဆိုပြီး အဒေါ်ကြီးမှာ ရွှေထည်တွေ ဝတ်ထားပါလျက် မိန်းကလေးအား နားဋ္ဌောင်းကလေးမျှ လုပ်မပေးသည်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက မဲ့မိသည်။

သို့သော်...ဒုတိယနေ့ ကျွန်တော်လာသော အခါ၌ အေးစကလေးနားမှာ နားဋ္ဌောင်း ကလေး ပြောင်ပြောင်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ အဝတ်အစားလဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သစ်သစ်လွင်လွင် သူ့ကိုယ်နှင့် အဆင်ပြေလေသည်။ ယခုမှ အပျိုကလေးနှင့် တူလေသည်။

သူ့အသက်အရွယ် သူ့ကိုယ်ထည်နှင့် မလုံမလဲဖြစ်နေရာမှ ဤသို့ဖူလုံလှပသွားသည်ကို ကျွန်တော်ဝမ်းသာလှပါသည်။ သူကလေးကိုကြည့်၍ 'တောင်းအကွပ် လူအဝတ်'ဆိုသောစကားကိုစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိပါသည်။

တတိယနေ့၌ သူကလေးက ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

'အကိုကြီး နက်ဖြန်ခါ မအားဘူးလား'

'ဘာလို့လဲ၊ ငါကအားချင်အားပါတယ်'

'ကျမတို့နှစ်ယောက် ရှောက်လည်ရအောင်လေ'

'မင်းကော...အားလို့လား'

'နက်ဖန်ခါ လကွယ်နေ့ဈေးပိတ်တယ်လေ'

မေမြို့မှာ တလလျှင်နှစ်ရက်လပြည့်နှင့် လကွယ်တွင်ဈေးပိတ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

'အော…နက်ဖန်လကွယ်ကိုး၊ ငါတော့ ဗမာရက်ကို မသိတော့ဘူးကွယ်၊ ကဲ..ဘယ်များ ရောက်လည်မှာတုန်း'

'ကန်တော်ကြီးတို့ ရေကူးကန်တို့ပေါ့ ကိုကြီးရဲ့၊ နို့ပြီး ကျမဓာတ်ပုံလဲ ရိုက်ချင်တယ်'

'ဘာလဲ မင်းရည်းစား ပေးဘို့လား'

ဤနေရာ၌ သူ့မျက်နှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားကာ….

'အိုး…မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျမ ဒီကောင်လေးနဲ့ မနေ့ကဘဲပြတ်ပြတ်စဲစဲ ပြောလိုက်ပါပြီ၊ လူကြီးတွေကမှ သဘောမကျတာ၊ ကိုကြီးဘဲ ပြောတယ်မှတ်လား၊ လူကြီးတွေစကားနားထောင် တာကောင်းတယ်လို့'

'အေး…ကောင်းပါတယ်ကွာ…'

'ကျမ အစကထဲကလဲ သူ့မကြိုက်ပါဘူး၊ သူကလိုက်နေလို့သာ၊ သူနဲ့ ကျမလဲ ဘာမှ မဖြစ်ရသေးပါဘူး'ဟုဆိုပြီး ရှက်စနိုးကလေးနှင့် မျက်လွှာချလိုက်ပါသည်။ ခေတ္တကြာမှ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ပြန်မော့ကြည့်ပြီး…

'နော်….ကိုကြီး၊ နက်ဖန်ကျ ကျမ ဓာတ်ပုံဆိုင်လဲ လိုက်ပို့နော်…'

'မင်းဓာတ်ပုံဘယ်နှစ်ခါ ရိုက်ဖူးသလဲ'

'တခါ….'

'ဘယ်တုန်းကလဲ…'

'ဟိုတနှစ်တုန်းက…'

'နို့….အဲဒီဓာတ်ပုံရှိသေးလား…'

'မရှိတော့ဘူး ကိုကြီးရဲ့ ကျမအမေ မမာတော့ သမီးမျက်နှာမြင်ချင်ပါတယ် မှာတာကို လူကမပြန်အားတာနဲ့ အဲဒီဓာတ်ပုံပို့လိုက်ရတယ်….'

'အော်….ဒါနဲ့ သမီးကိုယ်စား ဒီဓာတ်ပုံမြင်ရတာနဲ့ မင်းအမေကချက်ချင်း ကျန်းမာသွား ရောဆိုပါတော့ အဟား…ဟား'

ကျွန်တော်၏ သောလုံးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဟာသသည် သူ့ကိုမျက်ရည်ကျ စေပါသည်။

'မကျန်းမာသွားဘူး ကိုကြီးရဲ့၊ ကျမ ဓာတ်ပုံရောင်းတဲ့နေ့ဘဲ သေသွားတယ်…'

'ဟင်….'

ကျွန်တော်မှာ ပြက်လုံးထုတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် အမူအရာပြောင်းသွားရကာ…

www.burmeseclassic.com

'ဓာတ်ပုံမှ ကြည့်သွားနိုင်သေးရဲ့လား'

'ကြည့်သွားနိုင်သေးသတဲ့ ကိုကြီးရဲ့'

'အင်း...သေတော့ကော...မင်းသွားနိုင်သေးရဲ့လား'

'ဒီတော့...သွားရတာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့....'

'မင်းတို့ရွာက ဒီကနေ ဘယ်နှစ်မိုင်ဝေးလဲ'

'ဘယ်နှစ်မိုင်ဝေးလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒီကမနက်သွားရင် မွန်းမတည့်ခင် ရောက်တယ်'

'ရွာနာမည် ဘာခေါ်သလဲ'

'နောင်ခမ်းကြီး'

'နောင်ခမ်းကြီး ရှမ်းနံမယ် ရှမ်းရွာပေါ့နော်'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'မင်းက ရှမ်းလား...'

'အဖေက ဗမာတဲ့'

'ဗမာတဲ့' သူ့စကားကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး–

'မင်းအဖေ မင်းမသိလိုက်ဖူးလား'

'မသိလိုက်ဖူး။ ကျမငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဗမာပြည်ပြန်အုံးမယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတာ နောက်ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့'

'အော်...ဝေါ်...ကဲ...မင်းမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်ပါကွာ၊ ငါက အမှတ်တမဲ့ သွားစလိုက်မိတာနဲ့'

အကျီလက်မောင်းစနှင့် သူ့မျက်နှာသုတ်ပြီး...

'ခုနယ်များ အမေရှိရင်လေ..ကိုကြီးနဲ့ ရွာသွားလည်လိုက်ရ ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ကိုကြီးက ကျမကို ဒါလောက်ငွေတွေရအောင် လုပ်ပေးတာ သိရင်လေ....အမေ...ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲ'

'ဒါ..ငါလုပ်ပေးလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းအိပ်မက်နဲ့မင်းရတာပါ'

'အဲဒီ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကြီးလဲပါတယ်သိလား'

'ဘာ..ငါလဲ ပါတယ်'

'အင်း..'

www.burmeseclassic.com

'ဘယ်လိုပါတာလဲ'

သူ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ....

'ပြောမယ်နော်...စိတ်မဆိုးနဲ့'

'ပြောပါကွာ...အိပ်မက်တာ...ဘာစိတ်ဆိုးစရာလဲ'

'အိပ်မက်ထဲမှာ ကျမ ရင်ဘတ်ကို ခတ်တဲ့ ဆိတ်ကြီးဟာလေ'

သူစကားခပ်လေးလေးလုပ်နေပြီးမှ....

'ကိုကြီးရယ်'

'ဘာ...ငါ'

'ဟုတ်တယ်...ကျမရင်ဘတ်လဲ ခတ်ပြီးရော အဲဒီဆိတ်ကြီးက ကိုကြီးဖြစ်သွားရော'

'ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ'

သူကျွန်တော့်မျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်ပြန်ပြီး...

'ကိုကြီး စိတ်ဆိုးသလားဟင်'

'မဆိုးပါဘူးကွာ၊ အိပ်မက်တာ စိတ်ဆိုးစရာလား'

'ဒါဖြင့်လေ...ကိုကြီးနဲ့ကျမ မက်တာတွေ ရှိသေးတယ် ပြောအုံးမယ်၊ ဟို..ကိုကြီးရယ် ရုပ်ရှင်လိုက်ပြတဲ့ညကလေ'ဆိုပြီးမှ ရုတ်တရက် ရှက်စနိုးဖြင့်၊ မနက်ဖန်ကျမှ ပြောမယ်၊ ကိုကြီး မနက်ကျတော့ အိမ်လာခေါ်နော်၊ ကျမတို့ ရောက်လည်ရအောင်၊ ဟိုညက ကိုကြီးလိုက်ပို့တာ ကျမတို့အိမ် မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား'

'မှတ်မိပါတယ် ဒီကဘယ်သူတွေ အဖော်ပါအုံးမလဲ၊ အဖိုးကြီးနဲ့ ဒေါ်ကြီးပါမလား'

'ဘယ်ပါမလဲ သူတို့က ဥပုသ်စောင့်ကြမှာ'

ကျွန်တော်သည် ပန်းကန်ဆေးသော ကောင်ကလေးကိုကြည့်၍...

'ဟို..ကောင်လေးကော'

'အိုး..သူနဲ့ကျမ ရန်ဖြစ်ထားတယ်'

'ဘာလို့လဲ'

'ဟိုကောင်လေးကို ကျမက ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ပြောလိုက်တာ၊ သူက ဟိုဘက်ကလိုက်နာတယ် လေ၊ ဘာမှမဟုတ်ဖူး၊ ဟိုကောင်လေးက သူ့ခေါက်ဆွဲလေး ဘာလေးကျွေးတာနဲ့'

'ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ငါနှစ်ယောက်ထဲပေါ့'

www.burmeseclassic.com

သူသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးကလေး ဝင့်ကြည့်လိုက်ကာ–

'ဘာလဲ ကိုကြီးကကျမနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲဆို မသွားချင်ဘူးလား…'

'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ သွားချင်ပါတယ်'

'ဒါဖြင့် မနက်လာခေါ်နော်၊ ဆက်ဆက်'

နောက်တနေ့နံနက်တွင် သူကလေးသည် လှလှပပ ပြင်ဆင်ကာ ကျွန်တော့်ကို မျှော်ရှာလေတော့မည်။

ကျွန်တော်ကား မိမိမနိုင်သော ဇာတ်လမ်းအတွက် ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ လမ်းတဝက်နှင့် ပြန်ခဲ့ရပေတော့သည်။

ထိုနေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် မိမိထားရှိခဲ့သော ကတိအတိုင်း သူတို့အိမ်ရှိရာ 'စည်းကုံ'သို့ လာခဲ့ပါသည်။ ဒီကနေ့တော့ သူကလေးဆန္ဒအတိုင်း သူကလေးနှင့် အချိန်ဖြုန်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါသည်။

'ဗျို့ဆရာကြီး…ဆရာကြီး'

ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်လာစဉ် နောက်မှခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့ ထမင်းဆိုင်မှ ပန်းကန်ဆေးသော ကောင်ကလေး။

ကျွန်တော်ရပ်လိုက်ပြီး….

'ဟော့…ဘာလဲကွ'

'ခင်ဗျားခု အေးစဆီ သွားမလို့မှတ်လား'

'အေး…'

'ခင်ဗျားကြီး တကယ်ယူမှ လုပ်ပါဗျာ'

'ဘာ…'

ကျွန်တော့် မျက်ခုန်းမွေး နှစ်ဖက်သည် အထက်သို့ကွေး၍ တက်သွားသည်။ ချာတိတ် ကမူ အိန္ဒြေမပျက်ဖဲ ခပ်တည်တည်နှင့်

'တကယ်မယူဘဲနဲ့ သူများချစ်ခြင်း ခွင်းရုံဖြင့် မကောင်းပါဘူးဗျာ'

ကျွန်တော်ပိုမို အံ့အားသင့်ကာ….

'ဟော့…မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ'

'အေးစက စိုးရကို ခွာထုတ်လိုက်တာဟာ ခင်ဗျားကြီးကြောင့်ဗျ'

ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူကာ…

'ဟယ်…'

မနေ့က အေးစက ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်၊ စိုးရလို ခေါက်ဆွဲဆိုင်က ကုလီစုတ်ဘာလုပ် ဖို့လဲ၊ သူထက်သာတဲ့လူ ယူမှာပေါ့တဲ့၊ ခင်ဗျားကြီးက သူ့ယူမယ်ပြောတယ်ဆို၊ သူ့လူကြီးတွေက လဲ ခင်ဗျားနဲ့ဆို သဘောတူတယ်တဲ့'

ဤမနက်တွင် သူကလေးကတော့ ကြော့ကြော့မော့မော့ ဝတ်စားပြင်ဆင်ကာ ကျွန်တော့် ကို မြော်ရှာပေတော့မည်။

ကျွန်တော်မူကား၊ နောက်နောင်ပင် သူကလေးနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်ခြင်းမှတပါး အခြားဘာများ လုပ်သင့်ပါသေးသနည်း။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဦးထင်တို့ ပြန်သွားကြပြီးနောက်၊ ထိုအဖိုးကြီး အဖွားကြီးက ညအချိန်တွင်သာ ရှိသောကြောင့်၊ နဂါးဒေါ်ဦးတိုက်မှာ ကျွန်တော်တယောက်တည်း နေသကဲ့သို့ ရှိပေတော့သည်။ ထိုစဉ်က ဦးနေဝင်း–ဒေါ်ဦးတို့ လင်မယားသည် တခါတရံ ရောက်လာတတ်၍ ကျွန်တော့်အား ဤဂေဟာမှာ နေချင်သလောက်နေပါရန် ဦးနေဝင်း (စာရေးဆရာရဲထွန်းလင်း) က'ခင်ဗျား ရောင်းစားမသွားရင် ပြီးရောဗျာ'ဟု ပြောပေရာ၊ ကျွန်တော်မှာ ထိုအခါမေမြို့တွင် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟလည်း များပြားလျက်၊ မေမြို့သား တယောက်ကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ထိုစဉ်တွင် ငွေကြေးအတွက်လည်း ပူပင်စရာမရှိ၊ ရှုမဝတိုက်သို့ လစဉ်မှန် မှန် ဝတ္ထုရေးပို့လျက်၊ ရန်ကုန်ရှိ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်အတွက် ငွေကိုဦးကျော်က မှန်မှန်ပေးနေ သည်။ ကျွန်တော်မေမြို့တွင်သုံးရန်ငွေကို ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြဝတ်ရည်စတိုးမှ လိုသလောက် ယူသည်။ ထိုအချိန်က ရှုမဝသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်၊ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ၊ ထိပ်တန်းအကျဆုံးသော မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည်။ သော်တာဆွေလည်း နာမည်တက်ကောင်းနေတုန်းအချိန်။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၏ ပင်တိုင် စာရေးဆရာတယောက် အနေနှင့်လည်း ဂုဏ်ရှိလှသည်။ သော်တာဆွေကို သိကျွမ်းလို သူ တို့လည်းဟိုမှသည်မှလာ၍ မိတ်ဖွဲ့ကြသည်။ ထမင်းစားဖိတ်ကြသည်။

ယင်းသို့ ကျွန်တော်မေမြို့မှာ ပျော်ပါးနေခိုက်၊ တနေ့သ၌ ရှုမဝကိုကျော်မြဆီမှ စာတစောင်ရောက်လာလေသည်။ ဇူလိုင်လဆန်းလောက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဆွေ

ဒီနွေရာသီမှာ ခင်ဗျားလာမေးကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ နှစ်ဦးသုံးဦးရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် အရင် ဟာတွေက မနိပ်ဖူး၊ ကျွန်တော်တောင် မကြိုက်ဖူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီအကြောင်းမကြားတာ၊ ခုဟာကတော့ နိပ်တယ်ဆရာ၊ တောင့်တယ်၊ အယ်တယ်၊ တောင်ကြီးမေတဲ့၊ အခုသူရန်ကုန်ဆရာ ဖြစ်သင် ကျောင်းရောက်နေတယ်၊ သူ့လိပ်စာက (ခင်မေရီ တောင်ကြီး) ဆရာအတတ်သင် သိပ္ပံ၊ ကန်ဘဲ့၊ ရန်ကုန်)တဲ့၊ ခင်ဗျားဆီ အကြောင်းကြားပေးပါလို့ သေသေချာချာမှာသွားတယ်။

ကျွန်တော့်ဆီလာတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ သူတို့လာတာနှစ်ယောက်၊ အသက် ၂၀–လောက်တွေ၊ နှစ်ယောက်စလုံးလဲ ချောတယ်၊ ရှမ်းရုပ်တွေဘဲ ရှမ်းခမောက်တွေနဲ့။

www.burmeseclassic.com

အဲဒါဘဲ ကိုယ့်ဆရာ။ ခင်ဗျားမန္တလေးက ကောင်မလေးနဲ့ ဟန်ကျနေပြီဆိုရင် အဲဒီ မေကို ကျွန်တော်နဲ့လွဲစာ ရေးပေးလိုက်...ဟဲဟဲ..၊ ဒါမှ မဟုတ်လဲ မေနဲ့အဖော်ပါလာတဲ့ ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးကြီးကို ကျွန်တော့်ပြောပေးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်လဲ ဒီနှစ်ထဲမှာ စွံမယ်လို့ဗေဒင်ကဟော ထားတယ်။ ဒါများလားမသိပါဘူး...ဟီဟီး..။

ကိုကျော်မြသည် ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးရင်း တော်တော်သဘောကျနေဟန်တူပါသည်။ ထိုစဉ်ကာလက သူသည် လူပျိုကြီး။ မူလပထမရှေ့ဦးဆုံး ရှမဝ (၁၄၆–အနောက်ဖက်တန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး)တွင် သူကငွေကိုင် စာရင်းကိုင်။ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ စာပွဲတလုံးနှင့် ထိုင်သည် ဖြစ်၍၊ ရှမဝနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစုံတယောက်နှင့် တွေ့ချင်လျှင် သူ့ဆီပထမရောက်လာကြသည်။

ကိုကျော်မြသည် လူချောလူခန့်တယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုခုတုံးလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကြော်ငြာရသည်။

ဦးကျော်ညီကိုကျော်မြသည် မိန်းကလေးတွေမြင်လျှင် စိတ်ကူးယဉ်ချင်လောက်အောင် အနောက်နိုင်ငံ ရုပ်ရှင်မင်းသားကဲ့သို့ ခန့်ချောချောသူ ဖြစ်လေသည်။ ရှမဝတိုက်၌ လူချောရွေး ရင်... 'သော်တာဆွေပြီးသူဘဲ'ဟု လူတိုင်းပြောကြပါသည်။ ကျွန်တော်မဝါပါ။ ကိုကျော်မြတော် တော်ချောသူဖြစ်ပါ၏။ မယုံလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရှမဝတိုက်တွင် လာ၍ကြည့်နိုင်ကြပါသည်။ သူအမြဲတမ်း ရှိပါသည်။

ယင်းသို့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများထဲတွင် ထည့်ရေးလေ့ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော့်စာဖတ် ပရိသတ်နှင့် သူနှင့် လူချင်းမသိကျွမ်းဘဲလျက် ရင်နှီးသလို ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုသူတို့သည် သူ့ကိုမေးရန် လွယ်ကူနေကြပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မေ 'ဤသို့ ရန်ကုန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ မမြော်လင့်ခဲ့ပေ။ အမှန် ကိုဝန်ခံရသော် ကျွန်တော်သည် ခိုင်နှင့် သဲသဲမဲမဲဖြစ်နေစဉ်တွင် မေ့ဆီ ကျွန်တော်စာရေးပေါ့ခဲ့ သည်။ ခိုင်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရပြီး ကျွန်တော်မေမြို့ရောက်မှ (အသစ်ဘယ်လိုကောင်းကောင်း အဟောင်းကိုဘဲ တလည်လည်) ဆိုဘိသို့ ကျွန်တော်မေ့ဆီကို စာနှစ်စောင် ရေးခဲ့ပါသေးသည်။ သူ့ဆီမှ ပြန်စာမရခဲ့။ ယခုမူ ကျွန်တော်မသိဘဲ ရန်ကုန်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော်မေမြို့မှ ရေးလိုက်သော စာတွေ သူ့ဆီရောက်ပါမူ သူသည် ကိုကျော်မြဆီသို့ သွားရန် ပင် မလိုချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်စာရေးဆရာဘဝ၏ အချစ်ဦးမေကို တွေ့ချင်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ မေမြို့မှ ဆင်းခဲ့ပြီး ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ပါ တော့၏။

မေ့ဆီကိုလည်း ကျွန်တော်စာရေးလိုက်ပြီး

အခဏ်း (၁၉)

မေနှင့်ကျွန်တော်

မေသည် ၁၉၄၈–ခုနှစ်၊ သူ ၁၆–နှစ်သမီးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ မိတ်ဆက်စာရေးခဲ့၍၊ ၁၉၄၉– ခုနှစ်တွင် ရည်းစားဖြစ်လာကြကာ နှစ်များစွာ စာအသွားအပြန်ရေးနေကြသည်။ (မေသို့) ဟု

www.burmeseclassic.com

သူ့အတွက် ရည်းစူးကာ ဝတ္ထုများစွာ ရေးခဲ့သည်။ အချို့ဝတ္ထုများတွင် သော်တာဆွေ ရည်းစား မေဇာတ်လိုက်ထားကာ အခါများစွာ ရေးသားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်

အခဏ်း (၁၉)

မေနှင့်ကျွန်တော်

မေသည် ၁၉၄၈–ခုနှစ်၊ သူ ၁၆–နှစ်သမီးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ မိတ်ဆက်စာရေးခဲ့၍၊ ၁၉၄၉– ခုနှစ်တွင် ရည်းစားဖြစ်လာကြကာ နှစ်များစွာ စာအသွားအပြန်ရေးနေကြသည်။ (မေသို့) ဟု သူ့အတွက် ရည်းစူးကာ ဝတ္ထုများစွာ ရေးခဲ့သည်။ အချို့ဝတ္ထုများတွင် သော်တာဆွေ ရည်းစား မေဇာတ်လိုက်ထားကာ အခါများစွာ ရေးသားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်စာဖတ်ပရိသတ်ကပင် မေကို သိနေကြလျက်၊ 'ကိုဆွေ၊ မေနဲ့ ဘယ်တော့ညားမလဲ'ဟူသော မေးစာများပင် လာခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့မှာ ဝတ္ထုများထဲတွင်သာ နှစ်ပါးသွားနေကြရ၍ လူချင်းတွေ့ဘို့ ကား ကျွန်တော်မရည်ရွယ်ခဲ့။ မကြိုးစားခဲ့။ ကာဆီးထားသော အကြောင်းများရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကြံသော်လည်းမဖြစ်၊ မရည်ရွယ်ဘဲလည်း ဖြစ်တတ်သည့်အလျောက်၊ မေနှင့် ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကံက ပေါင်းရန်ဖန်လာလေတော့၊ သူသည် တောင်ကြီးမြို့မှာ မူလတန်းကျောင်း တခု၌ ပြည်တော်သာခေတ် ဆွဲခန့်ဆရာမ လုပ်နေရာမှ ၁၉၅၄–ခု နှစ်တွင် ကန်ဘဲ့ဆရာ အတတ်သင်ကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒီတော့ သူကျွန်တော့်ကို ရာပုံတော်ဖွင့်ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မေမြို့မှပြန်လာခဲ့ပြီ။

သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ဓါတ်ပုံချင်းသာ လဲလှယ်ထားလျက် လူချင်းတခါမျှမတွေ့ဘူးဘဲ ၆နှစ်တာမျှ သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြ၍ ယခုချိန်းဆိုထားကြတော့ မြင်လျှင် သိရှိကြရန် အဝတ် အဆင်အရောင်နှင့် အမျိုးအစားကို အသီးသီးစာထဲတွင် ဖော်ပြကာ အချိန်နေရာနှင့်တကွ တိတိ ကျကျ ရေးသားလိုက်ကြသည်။

မိုးကာလမို့ ထက်ကောင်းကင်က ပြာမှိုင်းလျက်ရှိသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၏ တတိယသီတင်းပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၁၀နာရီတိတိတွင် ကန်ဘဲ့ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းရှေ့၌ သစ်လွင်သော တီးလ်မဲမင်းကားတစီးရပ်ပြီး ထိုကားပေါ် မှ ဘန်ကောက်လုံချည် ရေညိုရောင်၊ ပိုးအင်္ကျီအနက်၊ ရင်ဘတ်မှာနှင်းဆီနီတပွင့်ထိုးလျက် အသက် ၃၀မျှ ခန့်မှန်းရသော လူရွယ်တယောက် ဆင်းလာချိန်၌ အင်းလေး ဇင်းမယ်လုံချည်နှင့် စိန်ကတ္တီပါ အင်္ကျီနီနီဝတ်ထားသော အသက် ၂၀ခန့် အမျိုးသမီးတယောက်သည် သူနှင့်ရွယ်တူ မိန်းမဖော်တယောက်နှင့် လှပသော ရှမ်းခမောက် ကိုယ်စီဆောင်းကာ ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

ဖော်ပြပါနှစ်ယောက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာများနှင့် တယောက် တယောက် ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်ကြကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်၌ အမျိုးသားက အလွန်တရာ ဝမ်းသာသောအသံနှင့် 'မေ'ဟု ခေါ်လိုက်၍ အမျိုးသမီးက 'မောင်'ဟု ကြည်နူးနှစ်ခြိုက်စွာ ပြန်ထူးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ၌ မေနှင့်ပါလာသူမှာ ရှမ်းပြည်ကပင်။ သူနှင့်အတူပါလာခဲ့သော ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း ခင်စန်းညွန့်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ကားနှင့်လိုက်ပို့သူမှာ ရှုမဝကိုကျော်မြပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤကား မေနှင့်ကျွန်တော်ပဏာမ တွေ့ဆုံကြခြင်းပင်။ စာချင်းသာ ဆက်သွယ်နေသူတို့ မှာ ဤပဏာမ တွေ့ဆုံခြင်းသည် အလွန်အရေးကြီး၏။ စာများထဲတွင် မည်မျှပင် ချစ်ပါတယ်။ ကြိုက်ပါတယ်၊ မြတ်နိုးပါတယ်ဟု ဖွဲ့နွဲ့နေကြသော်လည်း လူချင်းတွေ့ရသောအခါ၌ ခပ်အင်အင်ဖြစ်ကာ စိတ်ပျက်သွားကြသည်များကို ကျွန်တော်ကြုံဘူး၏။

ယခု မေ့ကိုကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသောအခါ၌ ကျွန်တော့်စိတ်ဝယ် ဆထက်တံပိုး မြတ်နိုးချစ်ကြင်မိလေ၍ သူ့ဘက်က ကျွန်တော့်အား စိတ်ပေါ့သွားမှာပင် စိုးရိမ်မိသဖြင့် ထိုနေ့သူတို့ကျောင်းကိုပြန်ပို့ပြီး၊ ရှုမဝတိုက်သို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သောအခါ၌ 'မေ...မောင့်ကိုတွေ့ရတော့ ဟိုတုန်းကအတိုင်း စာတွေထဲကလို ချစ်သေးရဲ့လားကွယ်....မောင် သိပ်စိုးရိမ်တာဘဲ၊ မောင်ကတော့လေ...မေ့ကို လူချင်းလဲတွေ့ရရော၊ တကယ်ဘဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တဲ့စိတ်တွေဟာ ရင်ထဲမှာ တဖျတ်ဖျတ် တလှပ်လှပ်ပေါ်လာတော့တာဘဲ'စသည့် အဓိပ္ပာယ်သက်သော စာကို ချက်ခြင်းရေးပြီး စာတိုက်မှထည့်လိုက်ရာ၊ ဤစာနောက်တနေ့ သူ့ကျောင်းသို့ရောက်မည့် အချိန်၌ မေ့ထံကစာတစောင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါတော့သည်။

သူ့စာမှာလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူပင်။ 'ဟင်...မောင် မေ့ကိုတွေ့ရတော့ ဘယ့်နှယ်နေ သလဲ မောင်ရယ်...ဇနပုဒ်က ရှမ်းမလေးရယ်ဆိုပြီး စိတ်ပျက်သွားမှာကို မေသိပ်စိုးရိမ်တာဘဲ၊ မောင်မေ့ကို ထပ်တွေ့ချင်တဲ့စိတ်များ ရှိသေးရဲ့လား'ဆိုသည့် သဘော။

စင်စစ်တော့ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် စာချင်းမည်မျှပင် အလွမ်းသယ်ထားစေကာမူ လူချင်းတွေ့ကြတော့ တယောက်တယောက် ချစ်နိုင်မချစ်နိုင် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်မဟုတ်သေး၍ သူ့ဘက်ကလည်း အဖေါ်တယောက်၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း အဖော်တယောက်၊ ခေါ်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် လူက ၄ ယောက် ဖြစ်နေကြတော့၊ ထိုနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ချစ်ကိစ္စကို မရောက်ဖဲ၊ လူချင်းမိတ်ဆက်ပွဲမျှ ဖြစ်နေ၍ တရုတ်တန်းက အွန်လောက်ဟော်တယ်မှာ ထမင်း စားကြပြီး သူတို့ကိုပြန်ပို့လိုက်ကြသည်။

သည့်နောက်မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ချင်ကြသည်ကို နှစ်ယောက်စလုံးစိတ်၌ ပေါ်ကြသဖြင့် နောက်စနေမှာ ချိန်းဆိုကာ ကျွန်တော်တယောက်တည်းသွား၍ မေတယောက်တည်းခေါ်လာခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးဆုံး ချစ်တင်းနှောလိုက်ကြသည်ကတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းလိုပင် ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ကန်တော်ကြီးနှင့် အင်းလျား၊ လမ်းသလားကြရလေတော့သည်။

တစတစနှင့် သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ယဉ်ပါးသည်ထက် ယဉ်ပါး၍လာကြသောအခါတွင်၊ ပဲခူးသို့ တညဉ့်အိပ် ခရီးသွားကြရန် ကျွန်တော်စီစဉ်သည်။ မေကား ကျွန်တော့်ဆန္ဒကိုဘာမျှ မငြင်းချေ။

ထိုအချိန်၌ ပဲခူးတွင် မြို့အုပ် ကိုခင်ဦးနှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့ရှိသည်။ သူတို့လင်မယား သည်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်၏စာဖတ် ပရိသတ်ဖြစ်၍ သူတို့မြစ်ကြီးနားမြို့မှာနေစဉ် ၁၉၅၁–ခု ကချင် မနောပွဲသို့ ကျွန်တော်သွားတုန်းကတည်းက စတင်ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ပဲခူးသို့ သူတို့ပြောင်း လာကြရတော့ အလည်လာပါရန် တ–တတခေါ်နေကြသဖြင့် အဆင်သင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် လာခဲ့မည့်အကြောင်း ကိုခင်ဦးထံစာရေးလိုက်တော့သည်။

ကိုခင်ဦးတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား တကယ်လင်မယားဘဲ ထင်၍ကျွန်တော်တို့အတွက် အိပ်ရာခမ်းနားများ ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ စနေနေ့မနက် ရထားနှင့်သွားကြပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေရထားနှင့် ပြန်လာကြတော့ ရန်ကုန်ဘူတာမှာ မှောင်နေချေပြီ။

သည်တော့ ကျွန်တော်က...

'မေရယ် မထူးတော့ပါဘူး၊ နောက်တနေ့ မနက်စောစောမှဘဲ ကျောင်းကိုပြန်ပါတော့၊ ခုည ဒီဟော်တယ်မှာဘဲ အိပ်လိုက်ကြပါစို့'

'မောင့်သဘောဘဲ၊ မေ မောင့်မယား ဖြစ်နေပါပြီ'

ထိုစဉ်အခါ၌ မီးရထားဟော်တယ်က တယောက်အိပ်ခန်းကို တရက် ၃၃၊ နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းကို ၄၄၊ ဦးကြင်ဆွေ၊ ဒေါ်ခင်မေရီ၊ ပြည်မြို့မှလာသော ခရီးသည်လင်မယားဟု စာရင်း သွင်းရသည်။

ဤမှစပြီတော့ကား၊ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းအားနေ့များတို့တွင် ဟော်တယ်မှာပင် နေကြတော့သည်။ ကြာလာတော့ ဟော်တယ် မန်နေဂျာနှင့် ကျွမ်းပြီဖြစ်၍ တယောက်အိပ်ခန်းကို ဘဲယူတော့သည်။ တယောက်ခန်းနှင့် နှစ်ယောက်ခန်းဆိုတာက ကုတင်တလုံးရှိတာနှင့် နှစ်လုံးရှိ တာဘဲ ခြားနားသည်။ ငွေ ၁၁ ကျပ် သက်သာသည်။

နောက်တော့ထိုထက် ဈေးသက်သာသောဌာနကို တွေ့သည်ကား၊ စပတ်လမ်းက နေရှင် နယ်ဟော်တယ်၊ တရက်မှ ၁၁ရယ်၊ မီးရထားဟော်တယ်လောက်တော့ မခမ်းနားဘူးပေါ့၊ အိတ်ထဲ ငွေပါးလျှင် နေရှင်နယ်၊ ငွေများလျှင် မီးရထား။

အဲသည်တုန်းက လူပျိုကြီးကိုကျော်မြအား မေ့သူငယ်ချင်းအပျိုလေး ခင်စန်းညွန့်နှင့် ဆွယ်ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးမိကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် တနေ့သ၌ ကိုကျော်မြသည် ယခုသူ့ဇနီး ဒေါ်သန်းဝင်းနှင့် နေရှင်နယ်ဟော်တယ်မှာ ဟိုဘက်ခန်းဒီဘက်ခန်းဆုံနေကြသည်။ ဒေါ်သန်းဝင်း သည် တောင်ကြီးဆေးရုံမှာ သူနာပြုဆရာမ လုပ်ဖူး၍ မေနှင့်သိကျွမ်းနေကြသည်။ သူတို့ ညားသည်ကား ကျွန်တော်တို့ထက် တနှစ်လောက် နောက်ကျသေး၏။

ကျွန်တော်သည် မောင်ကျင်မောင်၊ မောင်ကြင်ဆွေအဖြစ်နှင့် အချစ်ဦးနှင့်မညားခဲ့ရ သော်လည်း၊ သော်တာဆွေကား အချစ်ဦးနှင့်ညားသည်ဟု ဆိုရချေမည်။ အကြောင်းမူ၊ မေသည် အမျိုးသမီးထဲမှ သော်တာဆွေအား ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်သူ ပထမဦးဆုံး ရည်းစား။

စာရည်းစားအဖြစ်နှင့် အနှစ်နှစ်အလလက စိတ်ထဲ ခဲထားကြသည့်အတိုင်း သည်လို ဖြစ်လာလိမ့်မည်မထင်ဘဲနှင့်၊ လူချင်းတွေ့ကြရလေတော့ မီးကုန်ယမ်းကုန် ချစ်ကြလေ၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြည်နူးမှုက လွဲပြီး အခြားဘာမျှ မစဉ်းစားကြတော့ချေ။ သည်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က စကားပြောလာ၏။

www.burmeseclassic.com

မေတို့တောင်ကြီးမြို့မှ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်မှာ ခင်စန်းညွန့် အပြင် အခြားနှစ်ယောက်က ရှိသေး၏။ ဤနှစ်ယောက်က မေ့ဘက်တော်သားမဟုတ်။ မေသည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကျွန်တော်နှင့်အပြင်လိုက်သွားပြီး ညဥ့်အိပ်ညဥ့်နေ မပြန်ဘဲ နေသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ တောင်ကြီးမြို့ သက်ဆိုင်သူများထံသို့ သတင်းရောက်သွားလေသော ကြောင့် မေနှင့်ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ ရှေ့တိုးမလား၊ နောက်ဆုတ်မလားဆိုသည့် ပြဿနာနှင့်ရင်ဆိုင် ရလေတော့သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အလျှော့ပေးလိုက်ကြလျှင် ကား၊ တသက်လုံး အလွမ်းအဆွေးသမားတွေ ဖြစ်ကြချေတော့မည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက အာယုလမ်းကြောင်းနှင့်ဉာဏလမ်းကြောင်း မဆက်ကြသော လက္ခဏာပြတ် ဇွတ်သမားများဖြစ်ကြ၍ ပြုမိသည့်ကိစ္စကို နောက်မဆုတ်၊ ရှေ့သို့သာ တိုးကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြကာ ၁၉၅၄–ခုနိုဝင်ဘာလ ၁၆–ရက်နေ့၌ မေသည် ကျောင်းမှ အပြီးထွက်ခဲ့ကာ ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။ ကိုကျော်မြ၏ ဟီလဲမဲင်းကားကြီးနှင့်ပင်။

ကျွန်တော်သည် မေ့အားပြည်လမ်း အေဝမ်းခြံအနီး ဒါရိုက်တာဦးဘရှင်အိမ်သို့ ခေါ်သွား သည်။

ဤသတင်းသည် ကျွန်တော့်ယောက္ခမနား ပေါက်သွားလေတော့ သူတို့ပွက်လောရိုက် ကြလေသည်။ သူတို့ဘက်ကလည်း မာနကြီးပါပေသည်။ သူ့သမီးအား 'ကိုယ့်မစုံမက်လို့ ပစ်သွားတာများ ဒင်းကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့၊ သူနဲ့ မွေးသွားတဲ့ ခလေးတွေ အတွက်သာ စားစရိတ် ရအောင် တောင်းဟေ့'

သူတို့အလိုရှိသည်ကား၊ ခလေးတယောက် ၅ဝ–နှုန်း ၅–ယောက်တွက် တလ ၂၅ဝ–ရလျှင် ပြီးရော။

ဤနေရာ၌ ရှမဝဦးကျော်နှင့် တင့်တယ်ကိုကျေးဇူးတင်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ယောက္ခမရှေ့မှောက် လိုက်လာကြကာ ဦးကျော်သည် သော်တာဆွေဆီက တလ ၂၅ဝ– ကို သူတာဝန်ခံပါသည်ဟု ကတိပေးသဖြင့် ယောက္ခမကြီး ကျေအေးသွားလေ၏။ ဟိုတုန်း က ကျွန်တော့်ဆီက ထမင်းလခငွေ ၂ဝဝ–ကို အလီလီအလာလာ ဆူဆူပူပူနှင့် ရနေရာလစဉ် ဦးကျော်ဆီက မှန်မှန်ထုတ်ယူရုံဘဲပေါ့။

ဦးကျော်ကလည်း လစဉ်မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတပုဒ် ၃ဝဝ–အပြင် ရှမဝမှာ အဟိကဏ္ဍထည့်၍ ကျွန်တော့်အား မဂ္ဂဇင်း ၁၆–မျက်နှာ (စာနှစ်ဖောင်)အတွက် စာမူများ တာဝန်ခံရသည့်အတွက် ၃ဝဝ– ပေါင်း ၆ဝဝ ကျွန်တော့်ကိုပေးသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းသစ်သည် အဆင်ပြေ၍ သွားပေတော့၏။

မေနှင့် ကျွန်တော်ရပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘဝသည် ကိုယ့်ဆန္ဒအလိုပြည့်ပြီဖြစ်သွား၍ ကျွန်တော်ယခင်ကထက် စာတွေကို ရေးနိုင်သည်။ ရှမဝသာမက မြဝတီနှင့် သွေးသောက်သို့ လည်း ရေးပေးနိုင်သည်။ မေကလည်း အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတွေ အလွန်ဖတ်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ဇာတ်လမ်းများကို ပြောပြပါသည်။ အချို့ဝတ္ထုများမှာ သူကိုယ်တိုင်ရေး၍ ကျွန်တော်က အနည်း ငယ် ပြင်ပေးရုံဖြင့် သော်တာဆွေ ဝတ္ထုတွေ တိုးလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများတွင် ရှမ်းပြည် အကြောင်းအရာပါလာလျှင် မေ့အကူအညီပင်။ အမြွက်မျှဖော်ပြရသော် စာပေဆုရသော ဝတ္ထုတို

များထဲမှ တာတီးနှင့်မဲတူ၊ မေတ္တာမဏ္ဍိုင်၊ ဦးစိန္တာနှင့် သူဌေးမ၊ ဝတ္ထုတွေမှာ သူတို့အိမ်ထောင်က ကိုယ်တွေ့များကို မေရေးသော ဝတ္ထုများဖြစ်ပါသည်။ မေသည် စာရေးလည်းကောင်း၍ သူကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာဖြစ်လိုက ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်ပြောရဲပါသည်။ သို့သော် မေ့မှာ ဒီလိုဖြစ်ချင်စိတ်ကမရှိ၊ ကျွန်တော့်ကိုကူညီရလျှင် သူရေးပေးတာကို ကျွန်တော်ကြိုက်နှစ်သက်လျှင်ဘဲ သူကျေနပ်ပါပြီတဲ့။

ထို့ပြင် မေသည် သီချင်းဆိုရော အသံရောကောင်း၍ သူ့အကြောင်းသိသော မိတ်ဆွေ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီတခုက သီချင်းသွင်းရန် ခေါ်သည်ကို ကျွန်တော်ကတိုက်တွန်းပါလျက် (သူတို့ရေးတဲ့ သီချင်းတွေ ကျက်လား...တိုက်လား...ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်တွေ မလုပ်ချင်ပါဘူး)ဟု ငြင်းဆိုခဲ့၏။ သူဆိုလိုသော သီချင်းကို ဆိုချင်သောအခါမှ ဆိုချင်သူဖြစ်၏။ မေသည်မြန်မာ သီချင်းသာမက တကြိမ်သောအခါ၌ အမကြီးခင်မျိုးချစ်၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဦးခင်ဇော်၊ () ဒေါ်သန်းနှစ်တို့ လင်မယားနှင့် ကျွန်တော်တို့စုံတွဲ ဂျာမန်သံအမတ်ကြီး၏အိမ် ဧည့်ခံပွဲသို့သွား ကြရာ အဆိုတော် ကိုအံ့ကြီးတို့မောင်နှံလည်း ရောက်နေ၍ ကိုအံ့ကြီးကထုံးစံအတိုင်း သူ့အကော်ဒီယံနှင့် ဧည့်ခံနေ၏။ ထိုမှကိုအံ့ကြီးနှင့် မေက စကာစပ်မိ၍ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတပုဒ်၊ ဂျာမန်သီချင်းတပုဒ်၊ ဂျပန်သီချင်းတပုဒ်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရတာနှင့် တိုက်ဆိုင်နေလေရာ၊ မေက ဆို ကိုအံ့ကြီးက တီးလေရာလူမျိုးခြားများ အံ့သြစွာ သြဘာပေးခြင်းကိုခံခဲ့ရပါသည်။

မေသည် ခရစ်ယန်ဖြစ်ဖစ်၍ ငယ်စဉ်ကပင် သူတို့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဓမ္မသီချင်းများကို သီဆိုခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ကလေးဘဝကတည်းက ကျောင်းပြဇာတ်များတွင် အဆိုတော်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အိုးသစ် အိမ်သစ်

ထိုစဉ်က ဦးဘရှင်အိမ်မှာ အေဝမ်းခြံနှင့်ကပ်လျက်၊ ယခုပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသော ပင်လုံဒေါ်နုယဉ်၏ အထည်စက်ရုံကြီး မတည်ဆောက်မီက အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲမှာဆင်းရဲသား တဲကုပ်များအုပ်စုတွင် ဖြစ်၏။

ဦးဘရှင်က ဒါရိုက်တာပီပီ ရုပ်ရှင်ဆက်တင်လုပ်သည့်နှယ် သူ့အိမ်ဆောက်ပုံက ဆန်း၏။

ဟိုရှေးယခင် အင်္ဂလိပ်ခေတ် တိုက်အိမ်ကြီးတလုံးကို အလယ်က ဖုံးဒါရိုက်ဟစ်ကျလိုက် တော့၊ နံဘေးနှစ်ဖက်တိုက်ဝရံတာ နှစ်ခုသာ ရှိတော့၏။ ဤဝရံတာ နှစ်ခုကပေ ၃၀–မျှ ကွာလေ ရာ အလယ်က ဆင့်ထိုး၊ ကြမ်းခင်းပြီး အမိုးအကာ လုပ်ထားသဖြင့် ခြေရင်းဘက် တိုက်ဝရံတာက လေ့ကားတက်နှင့် မီးဖိုချောင် ခေါင်းရင်းဘက် တိုက်ဝရံတာက သီးသန့်အခန်းတခု၊ ဤအခန်းကို ကျွန်တော်တို့ပေးထားသဖြင့် ညအချိန်မှာ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်သွယ်၍ မကြည့်ဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တိုက်ပေါ်မှာ နေရတဲ့အတိုင်းပါဘဲခင်ဗျာ။ သို့သော် မိုးသည်ကခနိ၊ ကာသည်က ဝါးထရံ။ တိုက်ဝရံတာ လသာဆောင်ကလေးကတော့ ကျကျနန။

ယင်းအိမ်သည် ပြည်လမ်းမကြီးနှင့် တခေါ်လောက်ဝေး၏။ ထိုလမ်းကိုလည်း ကျောခိုင်းဆောင်ထား၏။ ဤအိမ်၏ အရှေ့ဘက်တွင်မူ လူ့လက်ခုပ်တဖောက်လောက်နိမ့်သော အောက်ချိုင့်ဝှမ်းကြီး။ ဦးဘရှင်ကတော် ဒေါ်ကျင်၏ ပန်းစိုက်သော အခင်းဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝါးရုံတွေ ချုံပုတ်တွေလည်းရှိ၏။ ဤချုံပုတ်တွေ ဝါးရုံတွေထဲမှာ ရေကြက်နှင့် ဘုတ်ငှက်များရှိ ၍ မိုးအေးလျှင် ရေကြက်တွေက မြူးတူးအော်မြည်၏။ နေပူလျှင်ဘုတ်ကအီ၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအောက်ချိုင့်ထဲက သစ်ပင်တို့ကို ကျွန်တော်တို့အိမ်အပေါ်မှ စီးပြီးမြင်နေရ၍ နံနက် နေထွက်လာသည်ကို ကြည့်ရသော်၊ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းတမျိုးနှင့်လှ၏။ နှင်းမှုန်မှုန်ကလေး များ ကျနေလျှင် ကြည်နူးဘွယ်ကောင်းလှသည်။

ဤဂေဟာမှာ နှစ်လမျှနေပြီးသောအခါဝယ် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်ပိုင်အိုးအိမ် ထူထောင်သင့်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှာကြလေရာ အေဝမ်းခြံတွင်အလုပ် ဆင်းသော ရွာတန်းရှည်သားများနှင့် စကားစပ်မိ၍ သူတို့ရွာမှာ အိမ်လွတ်ငှားဖို့ရှိကြောင်း ကြား သိရ၏။ ထိုအခါ ဦးဘရှင်ကတော်က ‘ဒီရွာသားတွေ စရိုက်ကြမ်းတယ်၊ မေတို့ နေလို့ဖြစ်ပါ့ မလား’ဆို၍ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုစရိုက်ကြမ်းသနည်း စုံစမ်းကြည့်တော့....

‘ကြက်သမား၊ အရက်သမား၊ ဖဲသမားတွေများတယ်’

ဟား...ဟား...ဦးဘရှင်ကတော် မသိ၍သာ။ ဒါမျိုးက ကျွန်တော့်အကြိုက် ကျွန်တော့် စရိုက်တွေကဘဲ။

ကျွန်တော်ထိုရွာလေးသို့ လိုက်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ကြိုက်ပြီ။ သုံးပင်အိမ် ခြေတံရှည် မြင့်မြင့်ကလေး။ ရင်ခေါင်းလောက်အဆင့်နှင့် မီးဖိုဆောင်အတွဲနှင့် အိမ်အောက်မှာ ကြက်ဘဲလဲ မွေးမြူနိုင်သည်။ ခြံဝင်းကလဲ ကျယ်ပါဘိသည်။ နောက်ဖေးဘက်မှာဆို တမြော်တခေါ်ကြီး၊ သစ်ပင် ဥယျာဉ်တွေကလည်း ကောင်းလှ၏။

ဤအိမ်ကလေးက တလမှ ၃ဝိ၊ စဘော်လဲမပေးရ။ တက်နေလိုက်တော့ တလတွက် ၃ဝိ– ဘဲပေးရ၏။

၁၉၅၅–ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလဆန်း ၁ ရက်တွင် ဤရွာတန်းရှည်ရွာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိုးသစ်အိမ်သစ် စလေပြီ။

မေနှင့် ကျွန်တော်ညားတော့ သူကအသက် ၂၀၊ ကျွန်တော်က ၃၅နှစ်။ ကျွန်တော်ယခင် မယားနှင့် ၁၂ နှစ်ပေါင်းခဲ့၍ သားသမီး ၅ယောက်ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင်..

www.burmeseclassic.com

လင်မယားညားခြင်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျခြင်း

'လင်ရတိုင်း အိမ်ထောင်မကျဘူး၊ မယားရတိုင်း အိမ်ထောင်မကျဘူး၊ လင်မယား ညားတာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ တခြားစီဘဲကွ သော်တာဆွေ၊ မင်းအခုခလေး လေးငါးယောက် ရပေမယ့် အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး'

ဤကား အမကြီးခင်မျိုးချစ်က ကျွန်တော့်အား ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်ပါသည်။ အမကြီး သည် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ရေရေလည်လည်သိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကိုအားလုံး ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ရည်းစားတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ သူအကုန်သိ။

တခြားအမျိုးသမီးဆိုလျှင် 'သားမယားရှိလျက်သားနှင့် ဒီလောက်ကမြင်းကျော ထနေတဲ့ အကောင်'ဟု ဆိုပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အမကြီးကား ကျွန်တော့်အား အပြစ်မဆိုဘဲ 'သော်တာဆွေ၊ မင်းဟာ သားမယားရပေမယ့် အိမ်ထောင်မကျသေးလို့ ဒီလိုစိတ်တွေရှိနေတာပါ'ဟုပြောတော့.... ကျွန်တော့်စိတ်ဝယ် ဒီအမကြီးဟာ ငါ့ကိုခင်တာနဲ့ ငါ့ဘက်က ပင်းပြီးပြောတာပါ'ဟု အောက်မေ့ခဲ့ပါသည်။

ဟော...ယခုတော့မှ သူ့စကား မှန်ကန်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့သိရလေပြီ။ ဟိုယခင် အိမ်ထောင်နဲ့နေစဉ်က ကျွန်တော်သည် အိမ်ကို နည်းနည်းမှခင်မင်စိတ်မရှိ။ နံနက်မိုးသောက်ဆို ကတည်းက အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေး၊ တနေ့လုံး ရောက်ချင်ရာရောက်၊ သောက်ချင်ရာသောက်၊ စားချင်ရာစား။

ယောက္ခမကြောင့်တဲ့လား။ မင်းတို့အိမ်ခွဲမကြည့်ဘူးလား။

ဒါကြောင့်ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ခေတ် မြင်းလှည်းသမားဘဝမှာ တခါ၊ စာရေးဆရာဖြစ်မှ တကြိမ်၊ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ခွဲနေခဲ့ဘူးပါသည်။ နော်မာသည် ထမင်းဟင်းမချက်တတ်။ ဈေးနာ မဝယ်တတ်။ အိမ်ထောင်မှုဘာမျှမပြုတတ်။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက မနက်မြင်းလှည်းမထွက်မီ ကျွန်တော်က ဈေးဝယ်ပေးခဲ့၍ ကျွန်တော့်မြင်းလှည်း ဒရိုင်ဘာကိုမြတ်သာ မိန်းမသင်းက ချက်ရပါသည်။

ဒီဘက်ခေတ်ရောက်၊ ကျွန်တော် စာရေးဆရာဘဝမှာ အိုးအိမ်ခွဲကြည့်တော့ ချိုင့်နှင့်ပို့ သော ထမင်းလခ ပေးစားရပါသည်။

လင်မယားမဆိုထားဘိ၊ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေသော်မှ အပေးအယူတက် ညီမှ ပေါင်းသင်း၍ ဖြစ်ပေရာ၊ နော်မာနှင့် ကျွန်တော်ကား အိမ်ထောင်သာယာမှုကို ဘယ်လိုမျှ မရခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်သူ့အား ဖွတ်ခွဲရသောအခြေသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ နော်မာ အား ကျွန်တော်သနားသည်မှတပါး အခြားမတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ကိုယ့်သာယာသောဘဝ၊ ကိုယ်ရ အောင် ရှန်းထွက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အား အပြစ်ဆိုချင်လည်း ဆိုနိုင်ကြပါသည်။

မေနှင့်ကျွန်တော်ညားပြီးတော့ကား ကျွန်တော်ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်ပျော်သွားလေပြီ။ အိမ်ထမင်းဟင်းကလွဲပြီး အခြားဘယ်မှာမှ မစားချင်တော့။ အကြောင်းမှာ မေသည် ထမင်းဟင်း အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်း၏။ သူတပါးအား ပြုစုကျွေးမွေးလိုသော စေတနာလည်းရှိ၏။ လင်ဩ့သည်တွေကိုလည်း အလိုက်သိတတ်၏။

www.burmeseclassic.com

အိမ်သာမှညှော်လာဆိုသော စကားရှိရာ၊ အိမ်သာသည်ဆိုရာမှာ တိုက်နှင့်တာနှင့် ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် ဥယျာဉ်ပန်းမန်နှင့် သာယာနေသည်ကို မဆိုလိုပေ။ ထိုအိမ်ရှင် လင်မယား၏ သင့်မြတ်မှု ညှော်သည်ကို အလိုလိုက်၍ စိတ်ကြိုက်ဆောင်မှုအပေါ်မှာ တည်ပေသည်။

ကျွန်တော်ရွာတန်းရှည်တွင်နေခဲ့သော အိမ်ကလေးမှာ သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ သွပ်မိုး ထရံကာ၊ တိုင်က ၄"×၂" သစ်သားကလေးတွေ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်ထားသည်မို့ ခနော်နီခနော်နဲ့ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ဦးတည်စမှာ ညှော်ခန်းတွင် စာပွဲကုလားထိုင်မျှမရှိပါ။ သို့ရာတွင် ညှော်သည်တွေက ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ပျော်လှ၏။ စနေ တနင်္ဂနွေမှာဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့တွင် ကားကြီး ကားငယ်တွေနှင့် ပြည့်နေချေပြီ။

အကြောင်းမှာ မေ၏ညှော်ဝတ်ပြုစုမှု ကောင်း၍ပင်။ ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းဆိုလျှင် စာရှုသူများ သိကြမည့်အတိုင်း အသောက်သမားများချည်းပေါ့။ ဤအသောက်သမားတွေ ဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင် မေကပြုစုနိုင်သည်။ သူတို့၌ပါလာသော ပုလင်းများ၊ ရေခဲများ၊ စားစရာများကို မီးဖိုခန်းသာ ပို့လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ရှေ့မှာ စတိုင်နှင့်အကျထိုင်သောက်ဖို့ပင်။

သောက်ပြီးလျှင် ထမင်းစားကြဘို့လည်း မေက အားလုံးစီမံတတ်သည်။ အရက်သမား တွေ မူးပြီး မေ့အားသီချင်းဆိုဘို့ ပွဲတောင်းလျှင်လည်း မေကစိတ်ပါလက်ပါသီဆိုပြလိုက်လေ သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အိမ် လာကြသော မိတ်ဆွေများမှာ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲပိုက်ဆံချမ်းသာကြသူ များ၊ ရန်ကုန်မြို့က ဟော်တယ်တွေမှာ ကောင်းပေ့ ညွန့်ပေ့ဆိုတာတွေကို အော်ဒါပေး၍ စားလေ့ရှိကြသူများဖြစ်ရာ၊ ဤဟော်တယ်စာတွေ ညည်းငွေ့သဖြင့် မေ့ထမင်းဟင်းမှစားချင်သည် ဟု ဆိုလာကြသည်။ ကွယ်လွန်သူ မိုးကုတ်သူဌေးကိုမြမောင်သည် မေချက်သော ငါးရှဉ့်သား ဖားသားကို အလွန်ကြိုက်သည်။

ထမင်းဟင်းချက် ကောင်းသည်ဆိုရာမှာ ပါရမီတမျိုးဘဲဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်သည်။ မြန်မာ လူမျိုးတွေ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် စားသောက်ကြသော အသားငါး၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဆီဆား၊ ငါးပိ၊ ငန်ပြာရေ အတူတူချည်းဘဲပေါ့။ သို့ရာတွင် ချက်တာချင်းမှာ လက်ရာချင်း ကွဲလာသည်။

ဥပမာပြရသော် လက်သုတ်စုံ ဆိုင်တွေရှိ၏။ ထိုလက်သုတ်ပစ္စည်းတို့မှာ ထမင်း၊ မုံ့ဟင်းခါး မျှင်၊ ကြာဇံ၊ ခေါက်ဆွဲ၊ အာလူး၊ သင်္ဘောသီး၊ ပဲပင်ပေါက်၊ ဂေါ်ဖီ၊ ပဲမှုန့်၊ ပုစွန်ခြောက် မှုန့်၊ ဆီချက်၊ ငန်ပြာရေ၊ မန်ကျည်းရေ၊ ယင်းသည်တို့အတူတူဘဲကို အစပ်အဟပ်ကောင်းသော ဈေးသည်မှ ကောင်းပေသည်။

ဒီဆိုင်မှာ မအေရောင်းနေတာကို မိခင်မအား၍ သမီးဝင်ပြင်လိုက်လျှင်ပင် လက်ရာပျက် ချေသည်။

တကြိမ်သောအခါက ဈေးတခုတွင် မုံ့ဟင်းခါးဆိုင်တွေ အများအပြားရှိရာမှ အလွန် လူကြိုက်များသော ဆိုင်တတဆိုင်တည်းရှိသည်။ ရောင်းသူကအဒေါ်ကြီးသားအမိ။ တရံခါသော် အဒေါ်ကြီးက နာမကျန်းဖြစ်၍ မချက်နိုင်မပြုတ်နိုင်သဖြင့် သမီးအားလွှဲလိုက်ရသည်။ အဒေါ်ကြီး သည် တလမျှသာ အိပ်ရာထဲလဲလိုက်ရသည်။ သူ့ဆိုင်မှာ စားသောက်သူသိသိသာသာ နည်းပါးသွားလေတော့သည်။

ယင်း၌ မအေ့ချက်နည်း၊ ပြုတ်နည်းကို သမီးက နေ့တိုင်းကြည့်နေတာ။ မိခင်ကြီးကိုယ်

တိုင်ကလည်း သမီးအား ကိုယ်ဖိ၊ ရင်ဖိ၊ ဘယ်ဒင်းဘယ်လို ဘယ်လောက်ထည့်ဟု ပြသခဲ့မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပါရမီပါသော လက်စွမ်းကား သင်ကြား၍ရသည် မဟုတ်ပေ။ ပိုးသာကုန် မောင်ပုံ စောင်းမတတ် ချေတကား။

ပါရမီရှင်ကား သူ့ဖာသာသူ ထူးချွန်သည်သာဖြစ်ချေသည်။

ရန်ကုန်မြို့က ဟော်တယ်တွေကို စုံအောင် မိတ်သင်္ဂဟတွေ ကျေးဇူးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်စားသောက်ခဲ့ဘူး၏။ မေသည် ဟော်တယ်တခုက ဟင်းတခွက်ကို စားသောက်ဖူးပြီ ဆိုပါက သည်မှာ ဘယ်ဟင်းဘာတွေပါသည်ဟု မပြောဘဲနှင့် သိလာလျက် သူချက်တတ်ပြုတ် လေတော့သည်။

တကြိမ်သောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် အင်းယားကန်ဟော်တယ်သို့ သွားရင်း အနောက် ဂျာမနီသံရုံးက စက္ကရီတေရီဒေါက်တာ အက်ဒွင်ဂျုံးဖလက်ချ်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်လာခဲ့၍ သူက ကျွန်တော့်အား ဤဟော်တယ်မှာ နေ့လယ်စာ ကျွေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့အား တနေ့ ၌ နေ့လယ်စာစားရန် ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။

'ကဲ..မေရေ..ဂျာမင်တယောက်တော့ ငါထမင်းစားဖိတ်ခဲ့ပြီကွာ၊ သူတို့ဥရောပတိုက်သား စာ မင်းချက်တတ်ရဲ့လား...'ဟု ဆိုတော့...

'ကြည့်ပေါ့မောင်ရယ်...မေ ကြိုးစားပါမယ်'ဟု ပြန်ပြော၏။

နိုင်ငံခြားသားတွေစားနိုင်သည့် ဟင်းလေးငါးမျိုးချက်ပြုတ်၍ ထားလေရာ၊ ငါးမြင်းရင်းကို ဂျုံမှုန့်လူး၍ကြော်ပြီး နွားနို့နှင့် စိမ်ထားသော စွတ်ပြုတ်ကို ဒေါက်တာအက်ဒွင်ပြော၍မဆုံးရှိချေ သည်။

နောက် တနှစ်လောက်ကြာသောအခါ၌ ဒေါက်တာအက်ဒွင်သည် ဂျာမနီပြည်သို့ ခေတ္တ ပြည်သွားပြီး၊ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတယောက်ကို လက်ထပ်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့ဇနီး မောင်နှံကို ကျွန်တော်တို့က ထမင်းတနပ် ဖိတ်ကျွေးသောအခါ ဒေါက်တာအက်ဒွင်က သူ့အား ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ကျွေးသော 'ဖစ်ရှ်ဆု'ပါစေရန် မှာကြားသည်။

ဤထမင်းဝိုင်းတွင် သူ့ဇနီးဂျုံးက...

'ကျမ ယောက်ျားက ပြောခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ဂျာမနီပြည်မှာရော၊ ပြင်သစ်မှာရော၊ အီတလီ မှာရော၊ အင်္ဂလန်မှာရော၊ အမေရိကမှာရော သူစားခဲ့ဘူးတဲ့ ထမင်းပွဲတွေမှာ အခုရှင်တို့အိမ်က ဖစ်ရှ်ဆုလောက် ကောင်းတာ မတွေ့ဘူးသေးဘူးလို့ဆိုပါတယ်....၊ အခုကျမလဲ သူ့စကားကို ထောက်ခံပါတယ်ရှင်'

ကမ္ဘာကိုတော်တော်နှံ့အောင် ရောက်ဖူး၍ သူ့ကိုယ်သူအစားကောင်း ကြိုက်လှသူဟု ဝန်ခံသော ဂျာမန်သံအမတ်ကြီး ဗွန်ကိုင်ဇာကလည်း ဤငါးမြင်းရင်းနှင့်ချက်သော မေ၏ 'ဖစ်ရှ်ဆု'ကို ချီးမွမ်းပါသည်။

ဤနေရာ၌ စာဖတ်သူက 'ဒီလောက်ပြောသားကောင်းတဲ့ဟင်းတော့ စားကြည့်လိုက်ချင် တယ်'ဟု

www.burmeseclassic.com

စိတ်ကူးပေါက်ကောင်း ပေါက်ပေမည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ဉရောပါပဒါစပ်တွေသာ ကြိုက်၍ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာခံတွင်းတော့ ကောင်းမည်ဟု တာဝန်မခံနိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ မကြိုက်ဖူးဗျ။ အဲ...မေချက်တဲ့ မြန်မာထမင်းဟင်းဆိုရင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်ကြမှာဘဲ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ စားဘူးတဲ့ မိတ်ဆွေတိုင်းလိုဘဲ သဘောတွေ့ကြပါသည်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း 'သော်တာဆွေမိန်းမ ဟင်းချက်ကောင်းတယ်၊ တော်တော် ဟင်းမျိုးစုံအောင်လဲ ချက်တတ်တယ်'ဟု ချီးမွမ်းဘူးပါသည်။ ဆရာဇော်ဂျီနှင့် ဆရာမင်းသုဝဏ်တို့လဲ ကျွန်တော်အိမ်မှာစားဘူးပါသည်။ ဤထမင်းပွဲတွင် လင်းယုန်နီလည်းပါခဲ့၍ အားလုံးစားအပြီး၌ ကနန်းကြော်တလုံး ကျန်နေသည်ကို 'ဒါလေးတော့ ကျွန်တော်ဘဲရှင်းလိုက်တော့မည်'ဟု အကုန်တွယ်ပစ်လိုက်၏။

ဒါရိုက်တာ ဦးဘရှင်အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်လကျော်မျှနေပြီး၊ ရွာတန်းရှည်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသောအခါ ဦးဘရှင်သည် မေချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းစားချင်လို့ဟု ဆိုပြီး လာလည် တတ်ပါသည်။

'မေ့လက်ရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာက သားငါးချက်တာတွေသာ မဟုတ်ဖူး။ ငါးပိရေဖျော်တာကအစ ထူးခြားတယ်'ဟု ဦးဘရှင်က ပြောစမှတ်ပြုပါသည်။

အကြောင်းမှာ ဦးဘရှင်တို့ အိမ်ထောင်နှင့် အတူနေစဉ်က ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ များသောအား ဖြင့် ရန်ကုန်သူများ ငါးပိရည်စားပုံက ဒီနေ့ဘဲ ကြိုကြို၊ မနေ့ကဘဲ ကြိုကြို၊ အေးစက်နေတာကို ငါးပိရေဘဲ ဘာဂရုစိုက်စရာရှိသလဲဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပြန်နွေးလေ့မရှိကြဘူး၊ ရေတ်သီးမှုန့်တွေ ဘက်ကနဲဖွန်းနဲ့ ကော်ထည့်စားလိုက်ကြတာဘဲ၊ ဦးဘရှင်ကတော်ဟာ ဒီနည်းဘဲရှိတာကို၊ မေကတော့ ငါးပိရေအေးစက်နေရင် ရေလေးနည်းနည်းထည့်၊ ပြန်ကြိုလိုက်တယ်၊ ဆူတယ်ဆိုရင် ငါးပိရေဟာ အောက်က အနယ်လဲ ထလာတယ်၊ သူ့ရနံ့လဲ ထွက်လာတယ်၊ (ငါးပိရေအေးစက်စက်ဆိုလျှင် ငါးပိရေ အိုးတို့မည်သည် အရိုးများရှိ၍ မွှေခတ်လို့လဲ မဖြစ်သဖြင့် အပေါ်က အရည်ကြည်ဘဲရမယ်) နို့ပြီး ဖျော်ရာမှာလဲ မေက ငရုတ်သီးခြောက်မှုန့်တွေသာ မဟုတ်၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ ခရမ်းချဉ်သီးကို မီးအုံပြီး ထောင်းဖျော်လိုက်တော့ အနံ့အရသာ တမျိုးထွက်လာသပေါ့။

ရှုမဝဦးကျော်သည် ၁၉၅၆–ခုနှစ် နွေရာသီ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးသို့ သွားနေစဉ် သူတို့သားအဖများ လိုက်လာကြ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တလမျှ နေသွားဘူးသည်။ ဦးကျော်မှာ နေ့တိုင်းထမင်းမြိန်လှ၍...

'မေက ဟင်းချက်ကောင်းရုံတင် မဟုတ်ဖူး၊ ဟင်းစပ်လဲ တည့်တယ်ဗျ၊ နို့ပြီး၊ သူကော်ဖီဖျော်တာလဲ သောက်ကောင်းတယ်ဗျ၊ ဒီကော်ဖီမှုန့် ဒီနို့ဆီသကြားဟာကို သူဖျော်တာက ဒိပြင်လူဖျော်တာထက် ပိုကောင်းတယ်ဗျာ'ဟု ချီးမွမ်းလျက် ဘယ်အခါမဆို သူကျွန်တော်အိမ်ရောက်လာပြီဆိုလျှင် အချိန်မရွေး 'မေရေကော်ဖီ ကော်ဖီ'ဟု အိမ်ရှေ့ဝင်ကတည်းက အော်လေ့ရှိ၏။

အမကြီးခင်မျိုးချစ်နှင့် ဦးခင်မောင်လတ်တို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဟင်းချိုင့်မှာစား တာ ၁၀–နှစ်လောက် ရှိခဲ့ချေပြီ။

မေသည် အချက်အပြုတ်လည်း အလွန်မြန်၏။ မီးနှစ်ဖိုနှင့် ချက်ရာ၊ ဟင်းသုံးလေးမျိုးကို နံနက်

www.burmeseclassic.com

၉–နာရီမထိုးမီ ပြီး၏။

ဤနေရာ၌ စာဖတ်သူများက ကျွန်တော့်အား အရင်မယားကို နိမ်လွန်းပြီး၊ နောက်မယား ကို မြှောက်လွန်းသည်ဟု ဆိုချင် ဆိုနိုင်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အညံ့ဆုံးသော ဇနီးနှင့် အတော်ဆုံးသော ဇနီးကို ပေါင်းဘူးသော ကျွန်တော်သည် နှစ်ဖက်အစွန်းကြားဝယ် ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ရေးသားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ရာကလွဲပြီး မည်သူ့မျှ နာစေသာစေဟု သဘောမထားပါ။ စာဖတ်သူများအတွက် နှိုင်းယှဉ်ချက်တွေ့ဘို့ ရည်ရွယ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မေနှင့်ညားပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘဝနှင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထားက လုံးလုံးကြီး ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ ယခင်က စာရည်းစားတွေများစွာ ထားခဲ့၍ မိမိကိုယ်မိမိ ဝါသနာဆိုးရတယ်၊ မြာပွေတဲ့ကောင်ဟု ထင်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် မေနှင့်ရပြီးမှ စာရည်းစားတွေအားလုံးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မေညားပြီဟူ၍လည်း ဝတ္ထုများထဲတွင် ကြော်ငြာလိုက်သည်။

မန္တလေးမြို့တွင် ‘စောင့်ရက်တွေကိုးဆယ်ပြေတောင်မှ၊ တွေ့ရအောင် သူမဖန်ဘူး၊ တမူဟန်စိတ်တော် ပြောင်းတယ်ထင့်၊ လှမျက်ချယ် နွယ်နွယ်နှောင်းရယ်၊ ခေါင်းရှောင်တော့တယ်’ ဟု ကျွန်တော် ကဗျာရေးခဲ့သော ကလေးမဆီက ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ (သူဘယ်လို အခက်အခဲများကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ယင်းကို အားမလျှော့သေးဘဲ မြော်လင့်ချက်ထားပြီး သူ့အတွက် ဝတ္ထုများထဲတွင် ချော့မြူပါဦး) ဆိုသည့် စာတစောင် ရောက်လာပါသေး၏။

သို့သော် သူ့ဆန္ဒကား မပြည့်တော့ပြီ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် မေနှင့်ညားပြီးကာ မှ ဟိုယခင်တုန်းကလို စာဖတ်သူများအဖို့ ဟာသ၊ ချစ်သူများအတွက် ချော့မြူသော ဝတ္ထုများကို ကျွန်တော်မရေးတော့ပြီ။ ရေးရန် စိတ်မရှိတော့ပြီ။ ရိုးရိုးဟာသနှင့် ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများဘက် သို့ ပြောင်းခဲ့ပါသည်။ ယင်းတို့သည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော်ပြောင်းခိုင်းရသည် မဟုတ်။ သူ့အလိုအလျောက် ပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်ပေရာ၊ ယခုအချိန်၌ ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများသာ ရေးနေ၍ ဟိုတုန်းကလို ဟာသဝတ္ထုတွေ ရေးပါဦးဆိုသော် ကျွန်တော်မရေးနိုင်တော့ပါပြီ။ ယခင်က အရေးအသားအချို့ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ကြည့်၍ ရှက်မိသည်များလည်း တွေ့ရပါ၏။ အော်..ငယ်စိတ်နှင့် ကြီးစိတ်မတူဘဲကို။

ယခု ကိုယ့်အတ္ထုပ္ပတ္တိ ‘ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း’တွင် သူ့နေရာနှင့်သူ အချိန်အရွယ်အလျောက် ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းများလည်း ရေးသားပြီးခဲ့ပြီ။ အချို့နေရာ၌ ကလေးကလက်နိုင်သည်ဟု ပြောသံများ ကြားရပါသည်။ မတတ်နိုင်ပြီ။ ကျွန်တော်ရေးနေစဉ်၌ ကိုယ့်အာရုံခံစားမိသည့်အတိုင်း ရေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ယခုရှေ့ဆက်၍ကား အိမ်ထောင်ရေး လူမှုရေးနှင့် သားမြေးများအကြောင်းသို့ ရောက်ရပါတော့မည်။

ဤနေရာ၌ အပိုင်းခွဲလိုပါသည်။ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းမှာ ၁၇–လရေးခဲ့၍ ပုဂံမှထုတ်သော ‘ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း’စာအုပ်ကို ပထမပိုင်း၊ ယခု ရှုမဝ၌ ရေးသားပြီးခဲ့သည်ကို ဒုတိယပိုင်း၊ ရှေ့ဆက်ရေးမည်ကို တတိယပိုင်းဟု ဆိုပါမည်။

ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်း ရေးဟန်ခြင်းမတူခဲ့ပါ။ သုတေသီတို့ တပ်လိုသော အမည်ကို

တပ်ပါတော့။ ကျွန်တော်ကား အကြောင်းအရာအလိုက် ကိုယ့်စိတ်အာရုံမှာ ခံစားမိသည့်အတိုင်းသာ ရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခု တတိယပိုင်းက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံလာမည်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် မသိသေးပါ။

တတိယပိုင်း

အခဏ်း (၁)

ဝါသနာ

လူတို့တွင် အထိုက်အလျောက်တော့ ဝါသနာရှိတတ်ပေရာ၊ သူ့ဝါသနာက ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ အကျိုးအပြစ်က တခြား၊ သူဝါသနာပါရာကို သူပြုမူရလျှင် သူပျော် သည်သာ ဖြစ်ချေ၏။

ဝါသနာ ဆိုသည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်။ မျိုးရိုးနှင့် ဒေသပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်မှာ ကျေးရွာတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး၊ ကျွန်တော့်မိဘများ နှစ်ဖက်မျိုးရိုးမှ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က နီးစပ်ခဲ့ရသူတွေ ကြည့်လိုက်တော့ ဖအေဘက်က ကြက်သမားတွေ၊ မအေဘက်က အရက်သမားတွေ ဖြစ်နေပါ၏။ သို့ရာတွင် ဒီမိဘက မွေးတိုင်း အရက်သမား၊ ကြက်သမား ဖြစ်ကရောလားဆိုတော့ ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးချေ။ ကျွန်တော်တို့ မွေးချင်းများ၌ သားယောကျာ်းလေး နှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် ကျွန်တော့်ညီမှာမူ ကြက်ကိုလုံးဝနားမလည်ဘဲ အရက်ကိုပင် တခါတရံ အပေါင်းအသင်းနှင့် အဆင်သင့်ပါမှ အနည်းအကျဉ်းမျှ သောက်တတ်၍ ကျွန်တော်မှာသာလျှင် ကြက်ရော၊ အရက်ရော နှစ်ဖက်အမွေကို အပြည့်အဝ ခံယူသူ ဖြစ်နေပါ၏။

ကျွန်တော့်ဦးကြီး (ကျွန်တော့်မိခင်၏အကို)သည် ရွာတွင်ယစ်ထုပ်ကြီးဟု နာမည်ရလျက် သူ့အရက်သူချက်၊ သူ့ထန်းပင်သူတက်၍ သောက်လေရာ ကျွန်တော်မှာ ၁၀-နှစ်သားကျော် ထန်းပင်ပေါ် တက်နိုင်ကတည်းက ဦးကြီး သူ့ကိုယ်သူမသယ်နိုင်သော မူးသောအခါများ၌ ကျွန်တော်က ထန်းစလိုးခြင်း၊ ထန်းရေချခြင်းများကို ပြုခဲ့ရပါသည်။ ထိုမှ ၁၄-၅နှစ်သား အရွယ်ရောက်သောအခါ၌ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထန်းတပင် သီးသန့်တက်၍ သောက်ပါတော့သည်။ တပင်ကျ တစရေဆိုတာက ဒီလိုမှဘဲ သောက်ရတယ်ဗျ။

အဲဒါက အမေ့ဘက်ကအမွေ။ ဒီတော့အဖေ့ရဲ့ ညီအကိုတော်များကလဲ ဒီတူလေး ချစ်ကြလေတော့ သူတို့ကြက်ဝိုင်းရှိရင် ကျွန်တော့်ခေါ်ပြီး ကြက်ကိုင်နည်းလဲ သင်ပြတယ်။ သူတို့တိုက်ကြက်မျိုးကောင်းတွေလဲ ပေးမွေးစေတယ်ဗျ။ အဲသည်ကတည်းက ကြက်တိုက်တာကို ကျွန်တော်စွဲခဲ့တာ။ အောင်မယ်လေး ကြက်ဝိုင်းများရှိမယ်ဆိုရင် ရည်းစားနဲ့ချိန်းထားတာတောင် ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒီရည်းစားက ဒီနေ့မတွေ့ရလဲ နောက်နေ့တွေ အများကြီးရှိသေးတာဘဲ။ ဒီကြက်နှစ်ကောင်ကတော့ ဒီတပွဲဘဲ သူတို့ချင်း ခွပ်တာမြင်ရမယ်။

အဲဒီဟာ ကျွန်တော် အရက်သမားနဲ့ ကြက်သမား ဖြစ်ခဲ့ပုံပါဘဲခင်ဗျာ။ ဆွေမျိုး ဦးကြီး ဦးလေးတွေလဲ အပြစ်တင်စရာမလိုပါဘူး။ ဒီကောင်ဗီဇကိုက ပါလာလို့ ဆိုရမယ်ပေါ့။

ထို့ကြောင့် အရက်သမား ကြက်သမား ကျွန်တော်သည် ဦးဘရှင်ကတော် ပြောသော ကြက်သမား

www.burmeseclassic.com

အရက်သမား ဖဲသမားတွေနှင့် စရိုက်ကြမ်းသည်ဟု ဆိုသည့် ရွာတန်းရှည်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ကွမ်းသီးကြို့တောင်ငူပို့ ဖြစ်သွားလေသတည်း။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ငှားလိုက်သော အိမ်ကလေးမှာ ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်နှင့် ခြေတံရှည်မြင့်မြင့်ကလေးမို့ အိမ်အောက်မှာ ကာရံပြီး ခြံခတ်ကာ ကြက်များ၊ ဘဲများမွေးတော့ လေ၏။

သည်နေရာမှာ လင်မယားသဘောထားချင်း စကားပြောလေပြီ။ များသောအားဖြင့် မြို့သူ ဗုဒ္ဓဘာသာ အမျိုးသမီးများသည် ကြက်သား၊ ဘဲသား၊ ဘဲဥများကို ဝက်ဝက်ကွဲအောင် စားကြသော်လည်း၊ အိမ်၌ ကြက်ဘဲမွေးမြူခြင်းကိုမူ မနှစ်သက် မလိုလား။ သူများ အိမ်ကမွေးသည်ကို ပင် စက်ဆုပ်ဟန် ပြတတ်ကြသည်။ မေကား ဤမိန်းမစားမျိုးမဟုတ်။ သူတို့မိဘများသည် ခရစ်ယန် ဘာသာဝင်များဖြစ်၍ သူတို့အိမ်မှာ ကြက်၊ ဘဲ၊ ခွေး၊ ကြောင်လောက်မျှမက တောတိရစ္ဆာန် ကျား၊ မျောက် စသည်တို့ပါ မွေးမြူဘူး၍ (မေကျွန်တော့်ကိုရေးပေးသည့် 'တာတီးနှင့်မဲတူ'ဝတ္ထုမှာ သူ့အဖေ၏ ကျားနှင့်မျောက် အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။) မေသည် တိရစ္ဆာန်ကို ချစ်တတ်သူ ဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်တော်ကြက်ဘဲများ မွေးမြူသောအခါ၌ သူဝမ်းသာအား ရဖြစ်လျက် နှစ်သက်လိုလားစွာ အစာမှန်မှန် ကျွေးသည်။ နာမည်တွေပင် ပေးလိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ဝယ်လာသော ကြက်မနှစ်ကောင်ကို မိစမ်းတဲ့ မဂျူးတဲ့ ခင်ဗျာ။ မဂျူး ဆိုတာက သူ့အမ ခင်ထားရီ၏ အိမ်သားချင်း ခေါ်သည့်အမည်။ မိစမ်းက ကန်ဘဲ့ ဆရာ အတတ်သင်ကျောင်းမှာ သူခွဲခွာခဲ့ရသည့် ခင်စန်းညွန့်ပေါ့ခင်ဗျာ။ သူသည် ဤကျောင်းမှာရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ မကြာခဏ လာတတ်ပါသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က 'ကျောင်းကမိစမ်း လာတုန်းကိုအိမ်က မိစမ်းချက်ကျွေးရအောင်ကွာ'ဟု နောက်ပါသည်။ ဒီတော့ရှမ်းမက သူ့ကို တကယ်ချက်ကျွေးမည်ဘဲ အောက်မေ့သလားမသိ 'အောင်မယ်လေး…ကိုဆွေရယ်..၊ နာမည်တူ ချင်း များတော့ မစားသေးဘူး'တဲ့။ မေက သူ့အား ချစ်ခင်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သူ့နာမည် ယူမှည့်ထားသည့် ကြက်ကို မစားရက်ပါဘူးဟု ဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။

မေသည် ကျွန်တော်ကြက်တိုက်တာကိုလည်း မကန့်ကွက်၊ လူ၏ဝါသနာဆိုသည်ကို သူနားလည်သည်။ အရက်သောက်တာကား မေ့အဖို့အဆန်းမဟုတ်၊ သူ့အဖေသည် အရက် သမားဖြစ်ခဲ့၍ အရက်သမား၏ စရိုက်နှင့် အကြိုက်ကိုသိရှိကာ ကျွန်တော်သောက်မည့်အချိန်မှာ ပုလင်းဖန်ခွက်နှင့် မြည်းစရာအသင့်။

ကျွန်တော်အရက် သောက်စဉ်က (ယခု စာရေးချိန်မှာ ဖြတ်ထားတာကြာပြီ။) အိမ်မှာ အရက်မပြတ် ရှိစေရအောင် သူဝယ်ထားသည်။ သူ့ဆန္ဒက သောက်ခြင်းသောက် အိမ်မှာသောက် မူးခြင်းမူး အိမ်မှာမူး၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများလည်း အိမ်ကိုခေါ်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အရက်သမား မြည်းစရာလိုလျှင် ချက်ချင်းကြော်၍ရသော ကြွေမုန့်၊ ငါးမုန့်၊ မြေပဲ၊ ငါးစည် ဖောင်း၊ ဝက်အူချောင်းတို့ အမြဲရှိသည်။ သန်းခေါင်ကျော်လာသော ဧည့်သည်လည်း ဧည့်ဝတ် မပျက်ရပါ။ ထမင်းဟင်း စားချင်သေးသလော၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကြက်နှင့် ဘဲနှင့် ယင်းကား ကျွန်တော်ပို၍ ရေးနေသည်မဟုတ်။ သန်းခေါင်ကျော်မှ လာလေ့ရှိသော အထူးဧည့်သည် ကျွန်တော်တို့မှာရှိသည်။ မယုံမေးပါ။ သူကားပေါင်းတည်မြို့မှ သခင်မြသိန်း။ လာပါလိမ့်မည်။ အပေါင်းအသင်းတွေ လူမျိုးစုံနဲ့။ သန်းခေါင်အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံ တတီတီကြားရလျှင်ဖြင့် 'ကဲ မေရေ…ထ၊ ကိုမြသိန်းလာပြီဟေ့'

မေသည် မငြူစူခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် အရက်သမားသူငယ်ချင်းတွေ မေ့ကိုခင်မင်ကြသည်။

ဒီနေရာမှာ ကားနှင့်ဘာနှင့် လာနိုင်သောလူတန်းစား၊ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ မို့ မင်းမိန်းမက ဂရုစိုက်တာပါဟု အောက်မေ့ခဲ့သော် စာရှုသူများ မှားပေလိမ့်မည်။

တကြိမ်သောအခါ ကျွန်တော်အိမ်မှာ မရှိခိုက် ကျွန်တော်တို့ရွာမှ ကျောမွဲဆင်းရဲသား အစစ် ('အလွန်အလုပ်များသူ'ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်ထား၍ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သူ) ကိုမောင်ခိုရောက် လာသည်။ ကျွန်တော်ညမှောင်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုမောင်ခို စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ အရက် ပုလင်းနှင့် အမြည်းနှင့် ကျနစွာဧည့်ဝတ်ပြုထားသည်။

'ဒီမှာ မောင်ရေ…ကိုမောင်ခိုရယ် ထမင်းဆာရင် စားနှင့်ပါဆိုတာ မောင်လာမှစားမယ်ဆို ပြီး စောင့်နေတယ်'ဟုဆီးပြော၏။

အိမ်မှာ ၃-၄ရက် နေသွားသော ကိုမောင်ခိုက နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြ၏။

'ငါ့လခွီးတဲ့ မြို့သူတွေထဲမှာ မင်းမိန်းမမျိုးတော့ တွေ့ဘူးသေးပါဘူးကွာ'တဲ့။

ကိုမောင်ခိုသည် ကျွန်တော်၏ဇာတိရွာတွင် ကျွန်တော်နှင့် သောက်ဖော်စားဘက်ဖြစ် ကြောင်း မေက သိပြီးသားဘဲ။

စင်စစ်မေသည် ကျွန်တော်၏ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများကို ဆင်းရဲချမ်းသာမခွဲပေ။ နွမ်းပါးသူများကို အားနာမှာ၊ အားငယ်မှာစိုး၍ ပို၍ပင် ဂရုစိုက်သေး၏။

ကဲ…ကျွန်တော်၏ဝါသနာလည်း ရှိသေးသည်။ သူ့ဝါသနာကား ခွေးများ ကြောင်များကို ချစ်တတ်၍ သူ့အနီးတွင် ခွေးကြောင်မရှိလျှင် မနေတတ်။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရွာတန်းရှည်ရွာမှာ အိုးအိမ်ထူထောင်ကြတော့ ကျွန်တော်၏ဝါသနာဖြစ်သော ကြက်ဘဲတို့ကား အလကားမရ။ ဈေးမှဝယ်ယူကာ စတင်မွေးမြူ ရသည်။ မေ့ဝါသနာခွေးကြောင်တို့ကား အရင်းတပြားမျှ မကုန်ရပေ။ ကာတွန်းဝင်းမောင်သည် ခွေးကလေးတကောင် လမ်းမှကောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ 'ရန်ကြီးအောင်'ဖြစ်လာပုံကို ဤရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာဘဲ ကျွန်တော်ရေးသားပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကြောင်ကား ကျွန်တော်တို့ ဤအိမ်ရောက် ပြီး မကြာမီ ကြောင်အထီးလေးတကောင် (၄-၅လသားမျှ) အလိုအလျောက် ပေါက်လာလျက် မပြန်တော့ပေ။ ထို့နောက် ဒီကြောင်ကလေးကဘဲ သူ့အရွယ်ရောက်တော့ အခြားကကြောင်ပျို မလေးတကောင် ခေါ်လာပြီး၊ အိမ်မှာ ပေါက်ဖွားလိုက်တာ ယခုတိုင် ဤမျိုးဆက်မပြတ်တော့ပေ။ ဒီခွေးတွေ ကြောင်တွေအကြောင်းလဲ ကျွန်တော်ဝတ္ထုများရေးခဲ့ပါပြီ။ ညောင်ရာသီ၊ ရန်ကြီး အောင်၊ အနုနှင့်အကြမ်း၊ ဒေါသစိတ်၏ တဖက်စွန်း၌ ဝတ္ထုများဖြစ်ပါ၏။

မေသည် ကြောင်တွေ ခွေးတွေကို အလွန်ချစ်တတ်လျက် ခွေးတွေကို ရက်မှန်မှန်ရေချိုး သန်းချပေး၏။ သူ့ကြောင်များကိုယ်တွင်လည်း သန်းမရှိစေရ။ ကြောင်တွေသန်းရှာပေးရတာပင် သူ့အလုပ်ကြီးတခု။ တခါတရံ၌ အိမ်မှာကြောင်တွေ နှစ်ဆယ်အစိတ်မျှ ရှိနေသည်ကိုပင်

www.burmeseclassic.com

သူမည်မျှ တိရစ္ဆာန်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ရှည်ပါသနည်း။ သိနိုင်ပါသည်။

သူ့ခွေးနှင့်ကြောင်တွေကလည်း သန့်ရှင်းမှုဖြစ်ပေမည်။ သူအိမ်ပေါ်မှာ လည်းကောင်း၊ အိမ်အောက် ကွပ်ပျစ်မှာလည်းကောင်း၊ တုံးလုံးလှဲစာဖတ်နေသော အခါများ၌ သူ့ခွေးတွေ ကြောင်တွေက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မေးတင်လက်တင်ရှိနေကြသည်။ သူ၏ခွေးနှင့်ကြောင်များက လည်း သင့်မြတ်ကြပါ၏။ ခွေးရင်ခွင်ထဲမှာ ကြောင်က ဝင်အိပ်၊ ခွေးဗိုက်ပေါ် တက်ထိုင်တဲ့ ကြောင်က ထိုင်လိုထိုင်။

အိမ်မှာ ကြောင်ဆေး၊ ခွေးဆေးတွေ ကလည်း (ဟိုယခင်လိုချင်သမျှ ဝယ်ရတုန်းက) အသင့်။ သူ့ခွေးတွေ ကြောင်တွေများ တစုံတခု အနာတရဖြစ်လာလျှင် မရွံ့တတ်မရှာတတ်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုစုလိုက်တာလေ။ ဒါကြောင့် သူ့ခွေးတွေကြောင်တွေကလဲ သူ့ကိုတယ်ပြီး ချစ်ကြတယ်ခင်ဗျ။ ခွေးတွေသာမကဘူး။ ကြောင်တွေကလည်း နာမည် အသီးသီးနှင့်။ ခေါ်လျှင် နာမည်ရှင်က 'မြောင်' 'မြောင်'နှင့် ပြန်ထူးတတ်၏။ ခွေးဟာ ဒီလိုမထူးတတ်ဖူး။ လာရုံဘဲ လာတတ်သည်။

မေသည် အိမ်မလည်တတ်။ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝပြီး၍ အားလျှင် သူ့ခွေးတွေကြောင်တွေ သန်းရှာပေးနေမည်။ နို့ပြီး ဒီကောင်တွေနှင့်အတူ ခွေကာစာဖတ်မည်။ မြန်မာပြည်ထုတ်စာအုပ် များသာမက၊ အင်္ဂလိပ်စာပေများကိုလည်း ဖတ်သဖြင့် သူဖတ်သမျှစာအုပ်တွေသာ ဝယ်ရမည်ဆို ပါက ငွေကြေးနည်းမည် မဟုတ်။ နို့ပြီး အိမ်မှာလည်း ထားစရာနေရာ ခက်ရှာမည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ငှားဆိုင်များတွင် ပထမသာ ၁၀–အုပ်ဖိုးလောက် ငွေသွင်းထားပြီး၊ နောက်ဒီစာအုပ်တွေ ပြန်ပေးနောက်ထပ်အသစ်ယူ၊ တအုပ်တမတ်သာ ငှားခပေးရတော့၏။ သူသည် ပညာရှိများလို စာအုပ်မရွေး။ တွေ့သမျှ အကုန်ဖတ်သည်။ စာအုပ်ဝယ်လျှင်တရက်၊ ကြီးလျှင်လေးငါးခြောက်ရက်။ 'စာကိုဝါးစားပစ်သလားထင်ရသည်'ဟု ဆိုနိုင်လောက်အောင် ဖတ်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အား ပြောပြသင့်သည့် ဝတ္ထုများကို ပြောပြ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က 'ဟာ..ဒါဗမာလိုရေးလို့ ရတယ်ကွ၊ ဒီဟာဖြင့် မင်းက ပထမ အကြမ်းရေးကွာ...နောက်ပြီးမှ ငါက အချောကိုင်မယ်....'

ယင်းသို့ဖြင့် သော်တာဆွေနှင့် မေ ဖက်စပ်ထွက်လာသော ဝတ္ထုများလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

အိမ်ထောင်ရေးသည် ထီထိုးရသည်နှင့် တူသည်ဟု ဆိုစကားရှိရာ၊ ကျွန်တော်သည် ဤဇနီးနှင့်ကျမှ အိမ်ထောင်ရေးထီပေါက်သည်ဟု ဆိုပါမည်တည်း။

အခဏ်း (၂)

ဟန်းနီးမူး

ကျွန်တော်တို့လင်မယား ညားပြီးမှ ပထမဦးဆုံး ခရီးထွက်ခြင်းကား.......

ကိုလေးတို့မောင်းမကန်ဆီ။

ဒီခရီးသွားဘို့ ဆတ်ဆော့သူက တင့်တယ်။

www.burmeseclassic.com

'ဟေ့ မင်းတို့လင်မယား ဟန်းနီးမူး ထွက်ပါလားကွ'

ကျွန်တော်တို့ ဦးဘရှင်အိမ်မှပြောင်းခဲ့ကာ ရွာတန်းရှည်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍.....

'ဟာ...လင်မယား ညားပြီးစကိုယ့်အိမ်ကိုယ် နစ်ယောက်ထဲနေတာ အကောင်းဆုံးပါဗျာ၊ ဘယ်မှ မသွားချင်ပါဘူး..၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာစိတ်ကူးများ ရလာလို့လဲ'

ဒို့ ဒီသင်္ကြန်မှာ မောင်းမကန် သွားမယ်လို့ကွ၊ မင်းတို့လိုက်ပါလား....

မြန်မာပြည်မှာ နာမည်ကြီးလှသော မောင်းမကန်ဆိုတော့ ကျွန်တော်မရောက်ဖူးသေး၍..

'အင်း...ကောင်းတော့ကောင်းသားဘဲ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာက ခရီးသွားလောက် အောင် ငွေကြေးမရှိဘူးဗျ'

ဧပြီလဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ဦးဘရှင်အိမ်မှ ပြောင်းခဲ့ကာ အိုးသစ်အိမ်သစ် တည်ထောင် သည်က နှစ်လမျှ ရှိသေးသည်။ အိုးခွက်ပန်းကန်များ ဝယ်ရသည်။ ဖျာများ၊ သင်ဖြူးများ ဝယ်ရပါ သည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ မဝယ်နိုင်သေး။ စာရေးဘို့စားပွဲကုလားထိုင်မှာ ရှုမဝတွင် ထားသည့် တင့်တယ်၏အဟောင်းကို စွန့်ကြဲပေ၍၊ ဤစာပွဲကုလားထိုင်ကား အမှတ်တရပင်။ ယခု ဤစာရေးနေသည်မှာလည်း ဒီစာပွဲကုလားထိုင်ပါဘဲ။ သူ့စာပွဲသည် မူလကအတိုင်းပင် အံဆွဲနှစ်ခုရှိသည်အနက်မှ လက်ဝဲဘက်အံဆွဲသည် မိုးရာသီမှာ ဖွင့်ရပိတ်ရ အလွန်ခက်၏။ ကုလားထိုင်ကား မူလကြိမ်အခင်း ပေါက်သွားသဖြင့် သုံးထပ်သားအစားခင်းထားရ၏။ ခုဒီသုံး ထပ်သားက အလွှာကွာလေ၍ အစအနဖွာသဖြင့် ကူရှင်ခံထိုင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်မေညားရသည်မှာ ဘာမျှကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုမရှိ။ ထိုနေ့မြို့ထဲမှာ ချိန်းတွေ့ ကြပြီး (မောင်ရေ့....ကျောင်းမှာနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ နက်ဖန်လာခေါ်တော့) ဆိုသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အသပြာပြတ်ပြန်ပြီကို သိသဖြင့်မေက တကျပ်သားကျော်ကျော်ရှိသော သူ့နန်းလိမ် ဆွဲကြိုးကို ပေးလိုက်၏။ ဤဆွဲကြိုးကို မနက်မှာ ကျွန်တော်ကငွေဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပင်။ သို့ရာတွင် အရက်မူးမူးနှင့် ရုပ်အကျီထည့်အိပ်ရာ၊ နံနက်မိုးသောက်တော့ မရှိတော့ချေ။ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်လျှင် နော်မာက အိတ်ထဲနိုက်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း၊ သူဘဲယူမှာဘဲဟု ကျွန်တော်အတပ်စွဲ၏။ သို့ရာတွင် သူ့မိခင်လက်ထဲရောက်သွားပြီးနှင့် တူသည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ငြင်း၊ နောင်လဲငြင်း၏။ ကျွန်တော်ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ (တနည်းအားဖြင့်တော့လဲ ကောင်းသား ဘဲ၊ နော်မာနှင့် ကျွန်တော်ညားနေစဉ် ရွှေတပြားသားမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့။ နောက်ဆုံးခွဲခွာရတော့ မှဘဲ ရွှေတကျပ်သားလောက် လက်ဖွဲ့ခဲ့သည်နှင့် မတူဘူးလားကွယ်ရို့...)

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာရှိလျှင် ဖြေရှင်းလေ့ရှိသော နာနီဆီ က ငွေ ၅ဝ-ကို နောက်ဆုံးတောင်းခြင်းဖြင့် ကိုကျော်မြကားနှင့် မေ့အား ဦးဘရှင်အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်မှာ ထိုနေ့မနက်က အဝတ်တထည် ကိုယ်တခုနှင့်လစ်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အဝတ်အစားများလည်း ဝယ်ရသေး၏။ သို့အတွက် ဤရက်များအတွင်းမှာ ရှုမဝက ကြိုတင်ယူငွေများဖြင့် ဘိုင်ကျနေကြောင်း ပြောတော့ စေတနာထက်သန်နေသော ကိုတင့်တယ်က..

'ခရီးစရိတ်လောက်ဖဲကွာ၊ ဟိုမှာ စားတာနေတာ ငါ့တာဝန်ခံမယ်ကွာ…'

'အဲဒီ ခရီးစရိတ်ကို ကျုပ်တို့မှာမရှိဘူး'

'ကဲ ဒါဖြင့် မင်းတို့ကို ငါငွေ ၂၀ဝိ ချေးမယ်ကွာ…'

'အေး…ချေးတယ်ဆိုပြီး ပြန်တောင်းဘို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရှိတဲ့အခါ ပေးချင်ပေးမယ်၊ မပေးချင်လဲမပေးဘူး၊ အဲဒါကို ယုံရင်ချေး…'

'အေး…မင်းကို ငါနားလည်ပါတယ် မောင်ဆွေရာ…'

ယင်းသို့ဖြင့် တင့်တယ်နှင့် ကျွန်တော်ငွေချေးစာချုပ်ထည့် သွားပြီးနောက် 'မောင်းမကန် မှာ ရာသီဥတုဘယ်လိုနေသလဲ၊ ဒီမှာလို မပူဘူး မဟုတ်လား…'

'ဘယ်ပူမလဲကွာ…၊ ပင်လယ်ကမ်းဘဲ၊ အပူအအေးမျှပြီး အင်မတန်နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမဆို နွေရာသီမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေသွားကြတာဘဲ၊ ငါအင်္ဂလန် မှာ နေတုန်းကဒီလိုဘဲ…'

သူ့ဘိလပ်က ပြန်လာသည်မှာ တနှစ်မျှရှိသေးသည်။

'အင်း…ခင်ဗျားကြီးက အင်္ဂလိပ်အကျင့် ပါလာတာကိုး အဆင်သင့်ပါဘဲခင်ဗျာ…၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ကမ္ဘောဇသူကလဲ မြန်မာပြည် နွေရာသီမနေဘူးသေးတော့ ပူလှလောင်လှချည် ရဲ့ ညည်းနေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပါဘဲ…'

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မောင်းမကန်သို့ ခရီးသွားဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် အခြားအဖော်များပါသေး၏။ ဂုဏ်ဝင်းနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း ကိုတင်ထွေး၊ တင့်တယ်ညီ မောင်ကြည်၊ စုစုပေါင်း ကျွန်တော်တို့ ၆–ယောက်ဖြစ်ကြ၏။

ထိုစဉ်က မတန်းမည်သော တရုတ်သင်္ဘောသည် ရန်ကုန်မြို့ကို ဝင်ထွက်လျက်ရှိပေရာ၊ စင်စစ် ဟန်နီမူးဆိုသော အင်္ဂလိပ်စကားအတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန် မင်္ဂလာခရီးထွက်ကြမည် ဆိုလျှင် သီးသီးသန့်သန့် အခန်းနှင့် အထက်တန်းကဆိုလျှင်၊ ကောင်းလေမည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဖွတ်ကြားဘဲ၊ ကုန်းပတ်ကလိုက်ရလေတော့ ဘယ်နှိပ်မှာလဲဗျာ…။

သင်္ဘောထွက်စတော့ ပျော်သလိုရှိသားဗျ။ သင်္ဘောသံလက်တန်း ကိုင်ပြီးတော့ ရေပြင်နဲ့ ဝေဟင်ကိုကြည့်ခဲ့တယ်။ သင်္ဘောနဲ့အတူပါလာတဲ့ စင်ရော်တွေကို အစာကျွေးခဲ့တယ်။

'မောင်ရယ် သူတို့က ပေါင်မုံ့စလေးတွေကို သုတ်သုတ်သွားလိုက်ကြတာ နိပ်ပေ့ကွာ…၊ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါအုံး မောင်ရယ်၊ သူတို့က ဒီသင်္ဘောနဲ့ လိုက်လာကြတာ မေတို့လိုမုံ့ကျွေးတဲ့ လူတွေဆီက မုံ့စားရအောင် လိုက်လာကြတာလား…'

မေသည် ရှမ်းပြည်တောင်ပေါ်သူ သင်္ဘောကို ဤအကြိမ် ပထမစီးဘူးခြင်းဖြစ်သည်။

'မူရင်းကတော့ ဒီလိုဟုတ်ပုံမပေါ်ဘူး…မေရဲ့၊ လူတွေက အကျင့်လုပ်ကျွေးလေ့ရှိလို့သာ သူတို့က

www.burmeseclassic.com

မုံ့စားရမှန်း သိနေတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့သင်္ဘောနဲ့လိုက်လာတဲ့ သဘာဝကတော့… မေ..ဟောဟိုမှာကြည့်စမ်း…၊ သင်္ဘောနောက်က ရေဂယက်ထဲမှာ စင်ရော်တွေ လှိုင်းစီးနေကြတယ်..မြင်လား’

‘ဟုတ်တယ်…ဟုတ်တယ်…’

‘အဲဒါ သူတို့ငါးကိုကြည့်နေကြတာ…၊ သင်္ဘောကခုတ်သွားတဲ့ ရေဂယက်ထဲမှာ ငါးက ပေါ်လာတတ်တယ်၊ အဲသည်အပေါ်လိုက်မှာ သူတို့က ဖမ်းစားကြတာဘဲ’

‘ဟုတ်တယ်…ဟုတ်တယ် မောင်…၊ ဟိုစင်ရော်တကောင် ငါးတကောင်ရသွားတာ မေမြင်လိုက်ရတယ်’

‘ဒါ သူတို့သဘာဝ အစာရှာနည်းပေါ့…’

‘မောင်…သူတို့က ငါးအစိမ်းလဲစားတယ်၊ လူတွေကျွေးတဲ့ ပေါင်မုံ့လဲ စားတယ်’

‘ကိတ်မုံ့ကျွေးလဲ စားမှာပေါ့ကွ’

‘ဟော….မောင်ရေ…ကြည့်စမ်း…၊ ရေအရောင်က တမျိုးပြီးတမျိုးပြောင်းလာလိုက်တာ မြစ်ထဲတုန်းက အဖြူရယ်….၊ အခု ပင်လယ်ဝရောက်ပြီမို့ထင်ပါရဲ့၊ ရေကစိမ်းပြီးမှောင်နေတာဘဲ၊ ကျောက်စိမ်းပြင်ကြီးပါလား…မောင်ရယ်’

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော မစီးဘူးသေးသူတို့အဖို့ ဤသို့ရေစိမ်း မှောင်လာပြီဆိုရင်တော့ သတိထားပေရော့။ မကြာမီ ပင်လယ်လှိုင်းနှင့် တွေ့ကာ ကျွန်တော်တို့မူးပါလေပြီ။ မူးရုံမက အန်ပြီး ကျွန်တော်တို့သည် မတ်တတ်ငုတ်တုပ် မနေနိုင်တော့ဘဲ၊ တပျို့ပျို့တအန်အန်နှင့် အိပ်ရာထဲ ခွေကြရပါရော…။

အောင်မယ်လေး…ကိုတင့်တယ်ရေ…ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဟန်းနီးမူးဟာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အန်ပြီးမူး ဖြစ်ပါရောလား..။

ယင်းကား ပင်လယ်ခရီးသွားနေကျ မဟုတ်သူတိုင်း ပင်လယ်ထဲရောက်စမှာ ပင်လယ်က နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းပင်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုတည လှိုင်းမူးမူးနှင့်ဘဲ အိပ်ပျော်သွားကြပြီး နောက်တနေ့ မနက်လင်း တော့ အမူးများပြေသွားကြ၍ နေသာထိုင်သာရှိသွားကြလေပြီ။ ပင်လယ်လှိုင်းမထတော့၍ မဟုတ်။ သင်္ဘော၏လှုပ်ရှားခြင်းကို လူက ‘ယဉ်’သွားသောကြောင့်တည်း။

ဤပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး မတန်းသည် ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းကို ကပ်၍မဆိုက်နိုင်ပေ…။ မော်တော်တစင်းက လာကြို၍ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းစီးကြရသည်။

ထိုစဉ်က ထားဝယ်မြို့ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေမှာ ပါလီမန်အမတ် ဗိုလ်နေဝင်းဖြစ်၍ သူက အသင့်ကြိုနေပါသည်။ ဗိုလ်နေဝင်းအိမ်မှာ တရက်လောက်နေပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ မောင်းမကန်သို့သွားကြပါသည်။

ဗိုလ်တဲနံပါတ် (၁)

ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်တဲနံပတ်(၁)တွင် တည်းကြပါသည်။ ဤဗိုလ်တဲတစ်နံပတ်ဖြစ်ရ သည်မှာ မြန်မာပြည်တွင် အင်္ဂလိပ်များလက်ထက်ကပင် ပထမဦးဆုံး ဖန်တီးခဲ့သော ဤမောင်းမကန်ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေရိပ်သာမှာ ပထမဦးဆုံး ဆောက်သော ဗိုလ်တဲမို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်လဲ ဟောင်းပေ့ဗျာ။ လူတက်နေ၍ ဖြစ်ရုံသာရှိတော့သည်။ အမိုးများမလုံတော့၊ ကြမ်းများကလည်း ကျိုးသည့်နေရာ ကျိုးနေပြီး အနိမ့်အမြင့်မညီတော့ပါ။ နောက်ဖေးဆောင်မှာ မိုးရေလျှော စောင်းနေ၏။ ခြေတံရှည်ရှည်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ကြီးတော့ကြီးပါ၏။

ထားဝယ်မှထွက်ခဲ့စဉ် 'ခင်ဗျားတို့တော့ ဗိုလ်တဲနံပတ်တစ်ရတာဘဲဗျို့'ဟု ဗိုလ်နေဝင်းက ပြောလေတော့၊ အင်း...တစ်ဆိုတာ ပထမတန်းဘဲဟု အောက်မေ့နေတာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝမ်းသာမကြသေးသည်။ ဒီရောက်မှ သောက်တလွဲဘဲ။ အပေါက်မကျွံအောင် သတိထားနင်းရသေးသည်။ လမ်းလျှောက်တော့ ကျိုးကျိုးကျိုကျိုလည်း မြည်လေသေး။

ခြံဝင်းကြီးကတော့ ကျယ်ပါဘိသည်။ ဧကဝက်လောက်ရှိမည်ထင်သည်။ အဝင်ဝက ထင်းရှူးပင်ကြီးနှစ်ပင်နှင့်။ ဒီထင်းရှူးပင်လဲ ဒီဗိုလ်တဲဆောက်တုန်းက စိုက်တာထင်ပါရဲ့။ ထင်းရှူးပင် ဆိုတာက အသက်အိုလေ နုပျိုလေကိုး။ ပင်လယ်လေကိုရှူကာ စိမ်းစိုပါဘိ။

စင်စစ်တော့...မောင်းမကန်သည် ဒဂုန်ခင်ခင်လေးနှင့် ဦးအုန်းခင်တို့ ခေတ်ထစဉ်က စတင်ခဲ့သော ငပလီလောက် မသာယာ၊ မလှမချေ။ လူနေလည်းကျဲ၏။ ဈေးလည်းဝေး၏။ ဤပင်လယ်ကမ်းသာယာမှာ မောင်းမကန်ရွာနှင့် တော်တော်လေး အလှမ်းကွာ၏။ ဈေးဝယ်ရန်က မောင်းမကန်ရွာက ဈေးသို့သွားရ၏။ ကျွန်တော်တို့အား ဗိုလ်နေဝင်းက ဂျစ်ကားတစီးပေးထား၍ တော်သေးသပေါ့။

ဈေးဝယ်ထမင်းချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့လင်မယားပေါ့ခင်ဗျာ။ တင့်တယ်က 'မင်းတို့လင်မယား၊ ငါ ဒါကြောင့်ခေါ်ခဲ့တာပေါ့ကွ'တဲ့၊ သူက မေထမင်းဟင်း အချက်ကောင်းကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဦးဘရှင်အိမ်နေတုန်း သူမကြာခဏ လာလည်စဉ်ကပင် သိနေပါသည်။

ထိုစဉ်က မောင်းမကန်သည် ယခုငပလီလို လူစည်ခြင်းလည်းမရှိပါ။ ဗိုလ်တဲတိုင်း လူရှိကြ သည် မဟုတ်မူ၍ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လှ၏။ ဗိုလ်တဲတခုကျော်မှ ကျွန်တော်တို့အား မိတ်ဆက်လာသော အရေးပိုင် ဦးတင်ဦးတယောက်သာ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေရ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး မကြာမီ၌ ဤမောင်းမကန်ကမ်းခြေမှာ လူတွေ အုံးအုံးကျွက်ကျွက် စည်ကားလာလေ၏။ သောင်ပြင်တွင် မဏ္ဍပ်ထိုးကြ၏။ မြို့ပေါ်က လူတွေလာကြ၊ သွားကြ၏။ တီးမှုတ်သံတွေ ဘာတွေကြားရ၏။

အကြောင်းသော်ကား၊ ထိုစဉ်က ထားဝယ်သား ဦးဗဆွေသည် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်နေ၍၊ သူ့အဖွဲ့သားများနှင့် မေယုသင်္ဘောကြီး စင်းလုံးစီးကာ ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မေယုသင်္ဘောကား ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်လာနိုင်သည်မဟုတ်၊ ပင်လယ်ထဲ ခပ်ဝေးဝေးတနေရာမှာ ကျောက်ချထားသည်။ ဦးဗဆွေအဖွဲ့သားများက မော်တော်များနှင့် ကမ်းခြေသို့ ကူးသန်းကြသည်။ သည်က ထားဝယ်သားများက မဏ္ဍပ်ထိုး၍ ဆီးကြိုဧည့်ခံကြသည်။ ထမင်းစားပွဲကြီးများ

www.burmeseclassic.com

ကျင်းပသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်က ခေတ်ကောင်းခဲ့ကြသော ဦးဗဆွေနှင့် တင့်တယ်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

နိုင်ငံရေးသမားနှင့် စာရေးဆရာ

ဦးဗဆွေသည် ကျွန်တော့်အား ငွေငါးထောင်ပေးခဲ့ဘူးပါသည်။ သို့သော်…သူကိုယ်တိုင် ကတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဤငွေငါးထောင်ကိုမယူခဲ့ပါချေ။ သို့ရာတွင်ငွေငါးထောင် မကတန်သော 'နိုင်ငံရေးအသိ'တခုကို ကျွန်တော်ရခဲ့ပါသည်။

တင့်တယ် အင်္ဂလန်က ပြန်ရောက်ခါစ။

၁၉၅၃–ခု၊ ဆောင်းဦးပေါက်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဦးဗဆွေသည် နိုင်ငံခြား သတင်းစာများက (သရဖူးဆောင်းသော မင်းသား)ဟု ချီးကြူးရေးသားရလောက်အောင် မြန်မာပြည်မှာ ဘုန်းမီးနေလတောက်ပနေသော ကာလ။

တနေ့သော နံနက်ခင်းကြီးမှာ ဆီးနှင်းတွေဝေနေတုန်း ကျွန်တော်သည် ဦးဗဆွေ၏ ဟုမ်းလမ်း အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှာ သူက ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးကဘဲ၊ ဘယ်သူ အိမ်ထဲဝင်ချင်တိုင်း ဝင်ရမတုန်း၊ အပေါက်စောင့်ရဲဘော်တွေဆီကို ကျွန်တော့်နာမည်နှင့် ကိစ္စရေးပေးရပါသည်။ တွေ့ချင်လို့ဆိုရုံနှင့်မရပါ။

သည်တော့ ကျွန်တော့်ကိစ္စက ရေးပြဘို့ခက်နေသည်။ ခက်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိစ္စလည်းမဟုတ်။ တင့်တယ်ရဲ့မယားပူဒုက္ခကိုခင်ဗျ။ သူဘိလပ်မှာနေတုန်းက သွားလေရာ အိမ်ထောင်ကျရပါစေရဲ့လို့ဆိုတဲ့ သနားစရာ ကျိန်စာသင့်ခဲ့ရှာတဲ့ ဆရာတင့်တယ်ဟာ ဟိုမှာ မိန်းမတယောက် ရခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ ဆရာတင့်တယ်ရဲ့ တချို့ဝတ္ထုတွေမှာ ဂျုံးနီဂျုံးနီနဲ့ တဂျီဂျီအော် ခဲ့တာကို ယခင်က ရှုမဝပရိသတ်များ ဖတ်ဖူးခဲ့ကြလိမ့်မယ်၊ လန်ဒန်မှာသူရခဲ့တဲ့ မိန်းမနာမည် က ဂျုံ တဲ့ခင်ဗျာ။ ဆရာတင့်တယ် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တော့ရင် သူက ဒီ'ဂျုံ'ကို 'ဆန်'လုပ်ချင် တယ်၊ အခုပြဿနာက အင်္ဂလန်ကနေပြီး မြန်မာပြည်ကို ခေါ်ချင်တယ်ဗျာ။ အင်္ဂလန်ကတော့ ပြည်ပထွက်ခွင့် 'ပတ်စ်ဘုတ်'ပေးဘို့ အဆင်သင့်ပါဘဲတဲ့၊ မြန်မာပြည်မှာဘဲ နေထိုင်ခွင့်အမိန့် 'ဗီဇာ'ရဘို့ လိုနေတယ်၊ ဆရာတင့်တယ်ဟာ ဘိလပ်သူမကို မြန်မာပြည်ခေါ်ဘို့ ကြိုးစားရှာ တယ်။

သည်အချိန်မှာ ဦးဗဆွေက တန်ခိုးအာဏာကြီးတဲ့ ဝန်ကြီးဖြစ်နေတော့ ဆရာတင့်တယ် က ကျွန်တော့်ကို 'ဟေ့..မောင်ဆွေ မင်းဦးဗဆွေနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးသလား'လို့ မေးပါတယ်။

သည်နေရာမှာ ဦးဗဆွေနှင့် ကျွန်တော်သိကျွမ်းရပုံကို ပြောရပါမယ်၊ အခုကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်တဲ့ မင်းရှင်နောင်က အောင်သွယ်ပါ။ မင်းရှင်နောင်ဟာ နိုင်ငံရေးအားဖြင့် ဦးဗဆွေနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသူပါ။

တနေ့ မင်းရှင်နောင်နှင့်ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့ ဖြတ်အလျှောက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း ကနေပြီး မဂိုလမ်းထဲ ချိုးဝင်သွားတဲ့ ကားတစီးကြည့်ပြီးတော့ မင်းရှင်နောင်…

www.burmeseclassic.com

'ဟေ့….ဝန်ကြီးတွေကွ၊ ဘယ်သွားမလဲ မသိဘူး၊ ဟာ…ချစ်တီးထမင်းဆိုင်ရှေ့ရပ်တယ်၊ ထမင်းစားမလို့နဲ့တူတယ်၊ လာဟေ့ မောင်ဆွေ၊ ဒို့လဲဝင်တုတ်ရအောင်'ဆိုတော့ ကျွန်တော်က..

'ဟ..ဝန်ကြီးတွေက ဒို့ထမင်းမကျွေးတဲ့အပြင် ရိုက်ထုတ်နေပါအုံးမယ် မလုပ်ပါနဲ့ ငါဝန်ကြီး ရိုက်တာတော့ မခံချင်ပါဘူးကွာ'

'လာပါကွ၊ ငါနဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်'

'ဟေ့အေ…မင်းနဲ့ ရင်းနှီးမင်းဘဲသွားကွာ၊ ငါနဲ့မှမသိတာကြီး'

'ဟ…မင်းနဲ့ လူချင်းမသိပေမယ့် မင်းစာတွေဖတ်ပြီး သူတို့က မင်းကိုသိနေကြပါတယ်ကွ'

'ဟ…ဝန်ကြီးတွေက ငါ့စာတွေ ဖတ်မလားကွ'

'ဖတ်တယ်ဆရာ၊ ဦးဗဆွေကဆိုရင် မင်းဝတ္ထုတွေ အားကြီးဖတ်တာပေါ့၊ သူက မင်းဟာသ ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်တယ်ကွ၊ ငါ့ကိုတောင် သော်တာဆွေ တနေ့သူ့အိမ်ခေါ်ခဲ့စမ်းပါလို့ ပြောဘူး တယ်၊ လာပါကွ၊ မင်းစိတ် ငါသိပါတယ်၊ မင်းသိက္ခာငယ်ရမယ့်ဟာမျိုး ငါဘယ်တော့မှမလုပ်ပါ ဘူး'

ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ချစ်တီးထမင်းဆိုင်ထဲ ရောက်သွားပြီး ဝန်ကြီးများနှင့် မိတ်ဆက်ရပါ သည်။

ဦးဗဆွေ၊ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဗိုလ်လှအေးတို့သုံးယောက်ဖြစ်ပါသည်။

မင်းရှင်နောင်ပြောတာမှန်ပါသည်။ ဦးဗဆွေက ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေ မပြတ်ဖတ်လေ့ ရှိကြောင်းနှင့် မည်သည့်ဝတ္ထုတုန်းက သူတို့ဖဆပလဝန်ကြီးတွေကို သရော်သည်၊ ကလော်သည် ဟုလဲ ပြောပြပါသည်။

ဦးဗဆွေနှင့်ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံရင်းနှီးရပြန်သည်မှာ စထရင်းဟော်တယ်၊ ဆိုဗီယက် အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးနေ့ အခမ်းအနားတွင်ဖြစ်ပါသည်။ ရုရှားသံရုံးမှ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသဖြင့် သည်ဟော်တယ်မျိုး မရောက်စဖူး၊ အသောက်ထူးနေကြသော (ဝီစကီ တွေကို ခင်ဗျ) ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေမှာတော်တော် ထွေနေကြပါသည်။ သည်အချိန်မှာ ဦးဗဆွေက နိုင်ငံခြား သံတမန်ကြီးများနှင့် ပြောဆိုနေကြပါသည်။

ယင်းကို ဆရာကြီးမဟာဆွေက ကျွန်တော့်အား…

'ဟေ့…မောင်ဆွေ၊ ဗဆွေကိုသွားပြီး ဆွဲခေါ်ခဲ့စမ်းကွာ၊ ဒီကောင်က နိုင်ငံခြားသားတွေကို မှ လူထင်သလား ဒို့စာရေးဆရာတွေကို လာပြီးနှုတ်ဆက်ဖော်မရဘူး'လို့ မူးသံကြီးနှင့်ပြောလေ တော့၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဒီနေရာ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ မမူးသေးရင်တော့ ယုန်သူငယ် မူးပြီဆိုရင်တော့ ကျားဘဲ။

ဒါနဲ့ ကျားကြီးဗဆွေကို ကျွန်တော်သွားဆွဲတော့၊ သူကျွန်တော်နဲ့ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါလာပြီး…

'ဟေ့…သော်တာဆွေ ဘာလဲကွ'

'ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့နဲ့လာပြီး စကားစမြည်ပြောပါအုံးဗျာ'

'ဟေ…မင်းက ငါ့..ဘာပြောစရာရှိလို့လဲကွာ'

'ရှိတာပေါ့ဗျ'

'ဒါဖြင့် နောက်မှပြောကွာ'

'အာနောက်မှဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်လို့တုန်း၊ ခင်ဗျားလို ဝန်ကြီးတယောက် ကို ကျွန်တော်တို့လို လူတွေ့ဘို့က အရိမေတ္တာယျအပွင့်မှာ ဖူးရဘို့လောက် ခက်နေတာ'

'ဟော့ သော်တာဆွေ၊ ဒီလိုမပြောနဲ့ကွာ၊ မင်းငါ့ကိုတွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေး၊ ငါ့ဆီကိုလာခဲ့ ပါ၊ မနက်နဲ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ငါ့အိမ်၊ ညနေ ၄–နာရီကျော်ရင် ပြည်ထောင်စုကလပ်ကွာ'

ကျွန်တော်က သူ့လက်ဆွဲလျက်ဘဲ ရှိနေသေး၍..

'ဟုတ်လား လွှတ်ကွာ ငါကအခုမင်းတို့လို အပျော်သောက်အမူးသောက်သောက်နေရတာ မဟုတ်ဖူးကွ၊ နိုင်ငံခြားသံတမန်တွေနဲ့ စကားပြောနေရတာက နိုင်ငံတာဝန် ထမ်းဆောင်နေရတာဘဲကွ'

ယင်းမှ သူပြောတာ ဟုတ်ပါလားဟု မိမိအပြုအမူ အမှားကိုသိရှိကာ ဦးဗဆွေလက်ကို ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်ရပါတော့၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့မနက်မှာ ဦးဗဆွေကိုတွေ့ရဘို့အတွက်….

"ဦးဗဆွေခင်ဗျာ…"

'မင်းငါ့ကိုတွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေးလာခဲ့ပါ'ဆိုစကားအရ ကျွန်တော် ယခုကိစ္စတခု အတွက် လာခဲ့ပါသည်

သော်တာဆွေ

ကျွန်တော် ဤသို့ရေးပြီး၊ ရဲဘော်ကိုပေးလိုက်ပါသည်။ မကြာမီထိုရဲဘော် ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဦးဗဆွေ၏အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။

အလား…လား…ဧည့်ခန်းမှာ ကျွန်တော့်လိုဘဲ ဦးဗဆွေကို ထိုင်စောင့်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးပါလား။ မြန်မာများသာမက နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူမျက်နှာဝါမျက်နှာမဲတွေပါရဲ့–

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး မကြာမီဘဲ ဦးဗဆွေဟာ ကျွန်တော်ကျောခိုင်းထိုင်နေတဲ့ အခန်းထဲ လာတယ်၊ အခန်းထဲက လူတွေမျက်စိဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မြင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးပုတ်ကာ…

'ဟော့…မင်းနဲ့ငါတော့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ' ပြောပြီး ခေါင်းရင်းခန်းထဲ ဝင်သွား ကာ သူ့လာစောင့်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို တယောက်စီခေါ်တွေ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၅–မိနစ်လောက်နဲ့ ကိစ္စပြီးတဲ့လူ ၁၅–မိနစ်က နာရီဝက်ကျော်ကျော် ကြာတဲ့လူတွေ ရှိပါသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တယောက်တည်း ကျွန်တော့်၁၀နာရီကျော်နေပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို တော့ သူ့အခန်းထဲမခေါ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာ သူလာထိုင်ပြီး ဘေးချင်း ယှဉ်လျက်...

'ကိုင်း..မင်းကိစ္စက ဘာတုန်းကွ'

ကျွန်တော်က တင့်တယ်ပြဿနာကို တင်ပြလိုက်တော့ သူက ခပ်အေးအေးပင် စတင်၍..

'အော်...ဗီဇာရဘို့လား...ဒါ ငါလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ကွ'

သည်စကားကြားရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အောင်မယ်လေး သော်တာဆွေတို့ ကံထတော့ ငွေငါးထောင်ရလို့ တယ်လွယ်ပါလားဟဲ့ နော်လို့ စိတ်ကကျူးရင့်လိုက်မိတယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆို တင့်တယ်က သူ့မိန်းမမြန်မာပြည် လာနေခွင့်ဗီဇာရအောင်သာ လုပ်ပေးနိုင်ရန် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ငွေ ၅၀၀၀ိ ပေးမယ်လို့ ဆိုစကားရှိသကိုး။ အဲသည်အချိန်မှာ တင့်တယ်ဟာ ဘိလပ်က ပြန်လာတာ မကြာသေး။ သူ့ဝတ္ထုတွေဟာ အင်မတန် ရောင်းလို့ ကောင်းတယ်။ သူ့နာမည်ဟာလဲ ထိပ်ဆုံးမှာနေတုန်း။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းတွေကလဲ ထောင် သောင်းချီပြီး ရနေခိုက်၊ သူကျွန်တော့်ကို တကယ်ဘဲ ငွေငါးထောင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ သူပေးလဲ ပေးမှာပါဘဲ။ အကယ်၍ ကျွန်တော်က ဈေးကိုင်တောင် တသောင်းရနိုင်ပါတယ်။

ဟီ...ဟီ..သော်တာဆွေတို့ ပွပြီ...ပွပြီ...'

သို့သော် ဦးဗဆွေ၏စကားက မဆုံးသေးပါ။ သူထားဝယ်သံဝဲဝဲကြီးနှင့် လေးလေးမှန်မှန် ဆက်၍ လာပုံကား...

'ဒါပေမယ့် တင့်တယ်မိန်းမဗီဇာ ပေးသင့်မပေးသင့်ကို မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဆွေးနွေးကြအုံးစို့ကွာ၊ မင်းက စာရေးဆရာ ငါက နိုင်ငံရေးသမား၊ ဒီတော့ ဒို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တိုင်းပြည်အတွက် စဉ်းစားဘို့ရှိတယ်ကွ'ဟု ဆိုပြီး သူခေတ္တစကားဖြတ်ထား၍ ကျွန်တော်က နားပေထောင်နေစဉ်..

'ဟော့...ဒီမှာ...သော်တာဆွေ.. ဘိလပ်သားတွေ ဗမာပြည်မှာနေပြီး ဗမာမိန်းမတွေ မယူကြဘူးလားကွ'

'ဟာ...ယူကြတာပေါ့ဗျာ'

'အေး...နို့ပြီး၊ သူတို့ ဘိလပ်ပြန်တော့ ဗမာမိန်းမတွေ ခေါ်သွားကြသလားကွ'

ကျွန်တော်...မျက်လုံးကလေး ကြောင်တက်တက်နှင့် နှုတ်ဆွံ့သွားလေပြီ။ ဦးဗဆွေက ဆက်ပြော၏။

'နို့ပြီး..တရုတ် ကုလားတွေကောကွာ၊ ဗမာမိန်းမတွေ ယူကြတာဘဲ မဟုတ်လားကွ၊ ဒါပေမယ့်...သူတို့ ပြည်ကြီးပြန်တော့ရင် ဗမာပြည်က မယားတွေ သားသမီးတွေ ခေါ်သွားကြ တယ်လို့ ကြားဘူးသလား'

www.burmeseclassic.com

'ဟင့်အင်း'

ကျွန်တော် ခေါင်းခါရပါတော့သည်။

'အဲဒါ...သူတို့မယားတွေ..သားသမီးတွေ မချစ်လို့ လို့မင်းဆိုနိုင်မလား'

'ဟာ...ဘယ် ဆိုနိုင်မလဲဗျာ၊ လူမှန်ရင် ကိုယ့်သားမယား ကိုယ့်ရင်သွေးကို ချစ်ကြတာ ချည်းပေါ့'

'ဒါပေမယ့်...သူတို့ဘာကြောင့် သူတို့တိုင်းပြည်ကို ခေါ်မသွားကြသလဲ မင်းသိလား'

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်တော့...

'အဲဒါ နိုင်ငံရေးဘဲကွ၊ ဒီမှာသော်တာဆွေ၊ ဒို့တိုင်းပြည်ဟာ ကျွန်သပေါက်ဘဝ ရောက်ခဲ့ ရလို့ လူမျိုးခြားတွေ ဝင်ချင်သလိုဝင် ထွက်ချင်သလိုထွက် နေချင်သလိုနေခဲ့ကြတာကို ဒို့ခံခဲ့ရ တာကြာပြီ၊ အခု ဒို့လွတ်လပ်ရေးရပြီမို့ ဒီကိစ္စတွေကို ဒို့အဖတ်ဆယ်ရမယ်'

သူခေတ္တစကားနား၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်စေ့စေ့ကြည့်၍..

'ဒီမှာ သော်တာဆွေ၊ လူမျိုးခြားတွေ ဒို့တိုင်းပြည်ရောက်လာတယ်ဆိုရင် ဒို့လူမျိုးတွေရဲ့ လုပ်စာတွေကို စားပြီး ဒို့တိုင်းပြည်ရဲ့ နေရာကောင်းကောင်းတွေမှာ နေကြတာကွ၊ သူတို့အဆင့် အတန်းက ဒို့လူမျိုးထက်များတောင် မြင့်နေလိုက်ကြသေးတယ် အဲဒါတွေ တွေးပြီးတော့များ မင်းအသဲမနာဘူးလား သော်တာဆွေရယ်'

'အခု မင်းသူငယ်ချင်း တင့်တယ်ခေါ်လာချင်တယ် ဆိုတာက ဘိလပ်သူ မျက်နှာဖြူ မဟုတ်လား၊ သူက ဗမာပြည် ရောက်တော့ရင် ဘယ်အဆင့်အတန်းမှာ နေမလဲကွ၊ ဗိုလ်မက ဗိုလ်လိုဝတ်ပြီး ဗိုလ်လိုနေမယ် မဟုတ်လားကွ၊ ဒီနေရာမှာ သူ့မယားသူထားတာဘဲ၊ တင့်တယ်ရဲ့ လုပ်စာလို့မတွက်ရဘူး၊ သူ ဘယ်နည်းနဲ့ရရ၊ ဒို့တိုင်းပြည်ရဲ့ပစ္စည်းလို့ယူဆရမယ်၊ နားလည်ရဲ့ လား သော်တာဆွေ..'

'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ...'

'နို့ပြီးတော့ အဲဒီဘိလပ်သူ ဗိုလ်မက ဒို့တိုင်းပြည်မှာနေပြီးတော့ သူ့တယောက်ထဲနဲ့ မပြီးသေးဘူး ခလေးတွေ မွေးအုံးမယ်ကွ၊ မျက်နှာဖြူကပြား ကကတစ်ကလေးတွေ၊ နောက်သူတို့ ကတဆင့် တဆင့် နိုင်ငံခြားသား အဆက်အနွယ်တွေ ဘယ်လောက်ပွားများလာအုံးမလဲ၊ မင်းစဉ်း စားကြည့်စမ်းကွာ။

'ဟော့...ဒီမှာ သော်တာဆွေ၊ ဒို့တိုင်းပြည်ဟာ ဒို့တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေ အတွက်သာ ဖြစ်ရမယ်ကွ၊ ဒါဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည်တွေရဲ့ သဘောထားဘဲ၊ အခု ကြည့်စမ်း ဘိလပ်သားနဲ့ တရုတ်ကုလားလူမျိုးတွေ ဒို့ဗမာမတွေယူပြီး ကပြားတွေ မွေးဖွားကြ၊ နောက်သူတို့တိုင်းပြည်အစိုးရကလဲ သူတို့ပြည်က ပစ္စည်းလာစားမယ့် ပါးစပ်ပေါက်တွေကို ခေါ်လာခွင့်မပေးဘူးကွ၊ သူတို့ကသာ သူများပြကစားမယ်၊ သူများပြည်က ယူမယ်'

'ဟော့..ဒီမှာ သော်တာဆွေ၊ သူတို့လူမျိုးခြားတွေက ဒို့တိုင်းပြည်မှာ သူတို့သွေးနဲ့ပေါက်

www.burmeseclassic.com

ဖွားခဲ့ကြတဲ့ သားသမီးတွေတောင် ပစ်ထားခဲ့ကြသေးတာ၊ မင်းသူငယ်ချင်း တင့်တယ်က ဗမာပြည်လာပြီး သားပေါက်မယ့် မျက်နှာဖြူမကို ခေါ်သင့်ပါသလား၊ မင်းစဉ်းစားပါကွာ..၊ မင်း စာရေးဆရာပါ၊ ငါက နိုင်ငံရေးသမားဘဲ၊ မင်းက သင့်လျော်တယ်ဆိုရင် အခု ချက်ချင်းဘဲ အဲဒီ ဗီဇာပေးဘို့ ငါတယ်လီဖုံး ဆက်ပြောလိုက်မယ်၊ မင်းဆန္ဒကို ငါမငြင်းပါဘူး၊ ကဲ...မင်းသူငယ်ချင်း ပြဿနာ မင်းဘဲ ဆုံးဖြတ်ပေရော့၊ ငါ...နောက်ထပ် ဘာတခွန်းမှ မပြောတော့ဘူး'

သည်နေရာမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ထဲက တုန်လာတယ်၊ နှုတ်ခမ်းကတော့ ယဲ့ယဲ့ပြုံးလို့။ မျက်လုံးမှာတော့ မျက်ရည်တွေ....ဝေ့လာတယ်။

ကျွန်တော်သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်ပြီး ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေတဲ့ ဦးဗဆွေရဲ့လက်ကို လှမ်းကိုင်ကာ 'ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီဗျာ'လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သည်တော့ ဦးဗဆွေက အင်မတန်ဝမ်းမြောက်တဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့....

'ဒါဖြင့် မင်းကျေနပ်ပြီပေါ့နော်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဒါဖြင့် မင်းငါ့အိမ်မှာ ထမင်းစားသွားကွာ'ဟုဆိုပြီး သူ့အိမ်သားများအား 'ဟေ့..ဒို့.. ထမင်းစားမယ်ကွ'ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် တင့်တယ်လည်း ဘိလပ်က ဂျူးကို မခေါ်ဖြစ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆီက ငွေ ငါးထောင် မရ။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ရွှေတူဂျာနယ် ထုတ်နေစဉ်က ဦးဗဆွေသည် 'တော်လှန်ရေး၏ မြုပ်ကွက်ရှုပ်ကွက်များ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သူ့ဘဝကိုယ်တွေ့နိုင်ငံရေးများကို အပတ် စဉ်ရေးနေသည်နှင့် ချစ်ဆွေနောင်ကြီးအား အမှတ်တရဟု (၁-၅-၇၁)နေ့ထုတ် ရွှေတူဂျာနယ် တွင် ကျွန်တော်ရေးသားဖော်ပြခဲ့၏။

ယင်းရွှေတူဂျာနယ်မှာ ရေးစဉ်က အစတွင်...

'ဟဲ့လို....ဦးဗဆွေ'

နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှ ဝန်ကြီးချုပ်အထိ ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဦးဗဆွေက ကျွန်တော်တို့ စာပေနယ်သို့ ကလောင်ကိုင်၍ ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်က လက်ကမ်း ကြိုဆိုရပါသည်။

စင်စစ်တော့ ဦးဗဆွေတယောက်ကိုသာမဟုတ်၊ ယခု ၂-နှစ်အတွင်းမှာ အလျှိုလျှိုပေါ် လာသော ဂျာနယ်များတွင် ပါဝင်ရေးသားလာကြသော နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ဝန်ကြီးဟောင်း များ အားလုံးကို ကြိုဆိုပါသည်။

ဦးဗဆွေတယောက်တည်း ခေါင်းစည်းနာမည် တပ်လိုက်တာကတော့ သူက ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိလို့ပါဘဲ။

www.burmeseclassic.com

သူဟာ ကျွန်တော့်ကိုငွေငါးထောင်ပေးဘူးပါသည်။

... အစချီပြီး အဆုံးသတ်မှာ...

သည်တော့ ဦးဗဆွေက အင်မတန်ဝမ်းမြောက်တဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့..

'ဒါဖြင့် မင်းကျေနပ်ပြီပေါ့နော်၊ ကျေနပ်ရင် ငါ့အိမ်မှာ ထမင်းစားပြီးမှ သွားကွာ'ဆိုပြီး 'ဟေ့ ဒို့ထမင်းစားမယ်ကွ'လို့ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

သည်နောက် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပိုကာကစားခဲ့ကြသေးတယ်နော်။ ဦးဗဆွေက ကျွန်တော့် လက်ထိပ်ကထိုင်လို့ 'စာရေးဆရာ့ဖဲကို အသေသတ်မယ်ကွ၊ အသေသတ်မယ်ကွ'နဲ့...

မှတ်မိသေးရဲ့လား ဦးဗဆွေ...

ကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေ

သော်တာဆွေ

အနီသို့ ကျွန်တော်က ပဋိသန္ဓာရပြုလိုက်ပါသဖြင့် ဦးဗဆွေက (၁၅-၅-၇၁)နေ့ထုတ် ရွှေတူဂျာနယ်တွင်...

သော်တာဆွေသို့ပြန်စာ

သော်တာဆွေ

ရွှေတူမှာပါတဲ့ မောင်ရင့်ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရလို့၊ နောက်ပြီးပေးပို့လိုက်တဲ့ 'ဤလောက မြေမဟီဝယ်'စာအုပ်ကိုရရှိလို့၊ ဝမ်းလည်းမြောက် ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်။

၁။ မောင်ရင်က ငါတို့နိုင်ငံရေးသမားကြီးတွေ စာရေးဆရာလောက ဝင်ရောက်လာကြ တာကို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါတယ် ဆိုလို့ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒို့တတွေလဲ 'သမိုင်းပေး တာဝန်ကို' ထမ်းဆောင်ရတယ်ဆိုတာ နားလည်ဘို့လိုတယ်။

၂။ မောင်ရင်က 'မှတ်မိသေးလား'ဆိုလို့ ငါကလဲ ပြန်မေးလိုတယ်။ တင့်တယ်က သူ့ရဲ့ 'ဂျုံး'ကို မြန်မာပြည်သို့ ခေါ်လိုရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းနဲ့ငါဆွေးနွေးကြတာကို မင်းဆောင်းပါး မှာ အတော်ဘဲ စုံစုံလင်လင် ဖော်ပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာ တချက်ကျန်နေတယ်၊ 'တင့်တယ်မှာ ဗမာမိန်းမနဲ့ ခလေးများ ရှိတယ်မဟုတ်လား'လို့ ငါမေးခဲ့တယ်၊ မောင်ရင်က 'ရှိပါ တယ်'လို့ ဖြေတယ်။ 'ဒီကိစ္စမှာ သူ့မိန်းမ ဗမာမက သဘောတူသလား'ဆိုတော့ မောင်ရင်က 'သဘောတူပါတယ်'လို့ ဖြေခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ငါက 'ဒါဟာ သဘာဝမကျဘူး၊ တရားလဲတရား မယ်၊ မှန်လဲမှန်မယ်ဆိုရင် ငါတော့ ဗမာမနဲ့ သူ့ရဲ့သားသမီးများ စိတ်ချမ်းသာဘို့ ဗမာမ, ဘက်က ရပ်တည်လိုတယ်'လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါတော့ မောင်ရင် မှတ်မိသေးသလား။

၃။ မောင်ရင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းကောင်းများ ကြားရလို့ ဝမ်းမြောက်မိတယ်....။ ဒါကတော့ မောင်ရင်အရက်မသောက်တော့ဘူး ဆိုတဲ့သတင်းဘဲ။ အခု ဘာကြောင့်ဘဲ မသောက်သောက်၊ နောက်တော့ တကယ်ဘဲ အရက်ပြတ်သွားပြီလို့ ကြားလိမ့်မယ်လို့ မြော်လင့် တယ်....။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။

သင့်ရဲဘော်

ဗဆွေ

ဦးဗဆွေရဲ့ ပြန်စာနံပတ်၂–က 'ဒီကိစ္စမှာ သူ့မိန်းမ ဗမာမက သဘောတူပါသလား' ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကသဘောတူပါတယ်လို့ ဖြေမိတာကတော့ ငွေငါးထောင် ရချင်ဇောနဲ့ ဖြီးတာ။ ဦးဗဆွေလို လူကြီးတယောက်က ယုံမယ်မဟုတ်ဖူးဆိုတာ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။ မိုက်လိုက် တဲ့ ကျွန်တော့်နှယ်။ ဒီအကြောင်း ကျွန်တော်ရွှေတူဂျာနယ် ဆောင်းပါးထဲ ထည့်မရေးတာကလဲ သတိမရလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဗဆွေနည်းတူမမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တင့်တယ်အတွက် မကောင်း ပေဘူး ထင်လို့ ကျွန်တော် တမင်ချန်ပစ်ခဲ့တာပါလို့ ဦးဗဆွေဆီကို ကျွန်တောတယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

နံပါတ် ၃၊ ဦးဗဆွေ ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ကြောင်း အနုမောဒနာ ပြုသည်က တော့ ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၄၃–ခုနှစ် မြင်းလှည်းသမားဘဝကတည်းက နေ့စဉ်ရက်ဆက် မပျက် မကွက်သောက်ခဲ့တဲ့ အရက်ကို သည်ခေတ်မှာ ပြည်တွင်းဖြစ် နိုင်ငံခြားအရက်လည်း မသောက် နိုင်၊ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ အရက်ဖြူကလည်း အဝယ်ရခက်ခဲလွန်လွန်းလို့ ၁၉၆၉–ခု၊ ဇူလိုင်လ ၆– ရက်နေ့ညနေမှာ စတင်ဖြတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်း ကြေးမုံသတင်းစာမှာရော၊ ရှုမဝမှာရော၊ စာတို စာရှည်ရေးကာ ကျွန်တော်တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာလိုက်၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအရက်အကြောင်း စ,မိတော့ အရက်ကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်သွားကြသော စာပေနယ် ကချစ်ဆွေများကို သတိရမိပါသည်။

ဆရာကြီးမဟာဆွေ

ဤစာ တနေရာ၌ ဖော်ပြခဲ့သည်။ စထရင်းဟော်တယ်၌ ကျင်းပသော ဆိုဗီယက် အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးနေ့၊ အခမ်းအနားတခုတွင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေ တော်တော်ထွေကြ၍၊ နိုင်ငံခြားသံတမန်များနှင့် စကားပြောနေသော ထိုစဉ်က ကာကွယ်ရေးဝန် ကြီး ဦးဗဆွေအား သွားခေါ်ရန် ဆရာကြီးမဟာဆွေက ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းသည်။

ဦးဗဆွေကို ကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း သူ့ဆီမရောက်တော့ မကျေနပ်၊ ဦးဗဆွေကို သာ မဟုတ်၊ ထိုစဉ်က ပညာရေးဝန်ကြီး ဦးထွန်းဖေနှင့် အခြားဝန်ကြီးများကိုလည်း (ခုခေတ် စကားသုံးနှင့် ပြောရသော်) သူ'ချဲ'နေသဖြင့် ဆရာကြီးအား အိမ်ပြန်ပို့ရန် သင့်လျော်ပြီဆိုကြ၍ ကျွန်တော် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

မော်တော်ကား တစီးနှင့် အတော်ချော့ချော့မော့မော့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ခေါ်ခဲ့ရ၍ ဆရာကြီး အိမ်ရောက်သော် အမူးသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း 'ဟေ့ မောင်ဆွေရ၊ ငါမမူးသေးပါဘူး ကွ'ဟု ဆို၍ သူ့သမီးများအား အရက်နှင့် မြည်းစရာများ ထုတ်စေပါသည်။

ဒီအချိန် ဆရာကြီးသမီး ခင်ဆွေဦးနှင့် အေးအေးက ဘာကြီးသေးသနည်း။ ဆယ့်လေး ငါးခြောက်နှစ် အပျိုပေါက်ကလေးတွေမျှ ရှိဦးမည်။ သမီးကလေးတွေသည် ဖအေကြီး ဆန္ဒ

www.burmeseclassic.com

အတိုင်းပြုစုရသည်။ သူတို့အဖေ အရက်သမားကြီးကို ချစ်ရှာသည်။ ဆရာကြီးကတော်ကလည်း အချို့ဇနီးများလို လင်အရက်သမားကြီးရယ်လို့ ပမာမခန့်မပြု၊ သူ့ခင်ပွန်းသည်ကြီးကို အင်မတန် ကြောက်ချစ်ရိုသေရှာကြောင်း၊ ကျွန်တော် တခဏလေးနှင့် အကဲခပ်မိပါသည်။ ကျွန်တော် အသောက်သမား မိတ်ဆွေတွေ အိမ်ရောက်ပေါင်း များလှပြီကဘဲ။

ဆရာကြီးအိမ် သောက်ရသည့်အရက်မှာ ချက်အရက်ဖြူကို သကြားလှော်၍ အရောင် သွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအရက်ကို နေ့စဉ်ဝယ်ပေးရသူများမှာ ဆရာကြီး၏သမီးကလေးများ ဘဲဖြစ်သည်။

ဒီအိမ်ရောက်တော့ ဟော်တယ်က စကော့တလန် ဝီစကီနှင့် ဗမာချက်ရောပြီး တကယ် မူးသူကတော့ ကျွန်တော်ဘဲ။

ကျွန်တော်သည် အရက်မူးတော့ ဇာတိပေါ်၍ အေးအေး၏ချစ်လှစွာသော ကြောင်ကြီးကို သတ်ပြီး ဟင်းချက်စားမည်လုပ်သဖြင့် အေးအေးက စိတ်ဆိုးခဲ့ကြောင်း၊ နောက်တော့ပြောစမှတ် ပြုကြ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ အေးအေးသည် သူ့ကြောင်ကြီးပိုက်၍ ကျွန်တော်တို့သောက်နေ သည့် စားပွဲနားလာနေသည်။ (အေးအေးရဲ့ နှင့်ကြောင်ကြီးကချစ်စရာကြီးပါလား ပေးစမ်းငါ့ ခဏ)ဆိုတာလောက်သာ သတိရတော့သည်။ ကျုန်တာကို ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်လက် ကြည့်ရှုတော်မူကြပါ ဆိုဘိသကဲ့သို့ သူတို့သားအမိတွေ မေးကြည့်မှသာ သိကြပေတော့မည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်၍ ကျွန်တော်အိပ်ရာမှနိုးတော့၊ ဆရာကြီးမဟာဆွေ၏ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ သင်ဖျာတချပ်၊ ခေါင်းအုံးတလုံး၊ စောင်တထည်နှင့် စံပယ်နေကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိရသည်။

ကျွန်တော်အိပ်ရာက မနည်းကြိုးစားထရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ မူးမိုက်နေသည်။ ခင်ဆွေဦး က မျက်နှာသုတ် ပုဝါနှင့် သွားပွတ်တံလာပေး၍၊ တရိပ်ရိပ်သော မျက်စိတို့နှင့် ရေချိုးခန်းသို့ မနည်း ဂယိမ်းဂယိုင်နှင့် သွားရသည်။

ပြန်လာသောအခါ လူမှာ စူမရတော့၍ အိပ်ရာထဲ ပြန်လဲနေရသည်။ အေးအေးအား နှင့်အဖေကြီးကော မေးတော့..

'ဖေဖေ…သူ့ထုံးစံအတိုင်း မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်သွားတာပေါ့၊ ဦးလေးလို သူများ ကြောင် သတ်မယ်လုပ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လှဲမနေပေါင်'

ကျွန်တော် စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ မှိန်းနေသည်။

မကြာမီ၌ ဆရာကြီးသည် သူ့ဗိုက်ရွှဲကြီးနှင့် လမ်းလျှောက်တုတ်ကြီးနှင့် ပြန်ရောက်လာ တော့ သမီးများက အရက်ပုလင်းထုတ်ပေးသည်။ အဖိုးကြီးက တဂွတ်ဂွတ် ချနေလေချေ၏။ ကျွန်တော်မှာ မျက်စိကို မနည်းဖွင့်ကြည့်ရသည်။ ကျွန်တော်နိုးနေတာ မြင်တော့ဆရာကြီးက..

'ဟေ့ မောင်ဆွေလာလကွ၊ ဟောဒီမှာ 'ပစ်ကမီအပ်လိုက်'

ကျွန်တော်မှာ ရင်ထဲတလှပ်လှပ်ခုန်၍ အားနည်းလျက်…

www.burmeseclassic.com

'ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းလဲ မထနိုင်ဘူး၊ သောက်ချင်စိတ်လဲမရှိဘူး၊ ခေါင်းထဲမူးပြီး အော်ဂလီဆန်နေတယ်'

'ဟင်းဟင်း...ဒါကြောင့် 'ပစ်ကမီအပ်'ဖို့ လိုတယ်ပြောတာ ပေါ့ကွ'ဆိုပြီး ဖန်ခွက်ထဲ အရက်တွေထည့်လာကာ ကျွန်တော့်ကို ပခုံးက မ,ထူ၍ လူနာဆေးတိုက်သလို တိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြီးလန်းဆန်း လာလိမ့်မည်လားဟု ကြိုးစားသောက်လိုက်ပါသည်။ သို့ရာ တွင် တဖန်အပြင်းမူးကာ ပြန်၍အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။

ဒုတိယအကြိမ်နိုးသောအခါ နာရီပြန်တချက်ခန့် ရှိနေချေပြီ။ ဆရာကြီးသည် အင်္ကျီမရှိ ကိုယ်တုံးလုံး ချွေးတွေရွှဲရွှဲနှင့် ညကကျွန်တော်တို့ အရက်သောက်စားပွဲမှာပင် စာရေးနေသည်။ စက္ကူကို ချွေးပေပြီး မင်ပြန့်မှာစိုး၍ သူ့လက်မောင်းကို အဝတ်ပတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်နိုးမှန်းသိသောအခါ ခင်ဆွေဦးနှင့် အေးအေးကလာ၍ ထမင်းစားရန် ပြောသည်။

'အောင်မယ်လေး ငါ့ရင်ခေါင်းထဲ မီးလိုပူနေတယ်ဟာ... ထမင်းဟင်း စားချင်စိတ် မရှိပါဘူး'

'ဒါဖြင့် တခုခုတော့ စားမှဖြစ်မယ်၊ ဗိုက်ထဲ အစာမရှိလို့သေနေအုံးမယ် ဘာစားချင်စိတ် ရှိသလဲ ငှက်ပျာသီးစားမလား'

'ဟော့အေး...ငှက်ပျောသီးလဲ မစားချင်ဘူး၊ သခွားသီး ဖရဲသီး အဲလိုအေးတာ စားချင်တယ်'

'ဒီရာသီမှာ ဖရဲသီးတော့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ သခွားသီးဘဲရမယ်၊ သွား...အေးအေးဝယ်ချေ'ဟု ခင်ဆွေဦးက ခိုင်းသည်။

သခွားသီးကို ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး မစားနိုင်ပါ။ ပက်လက်ဖဲဝါး၍ ၄–၅လုံးမျှ ကုန်ပြီးနောက်၊ မကြာမီ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။

တတိယအကြိမ် နိုးသောအခါ ည–မှောင်လျက် ရှိချေပြီ။ ဆရာကြီးသည် စာပွဲ၌ထိုင်ကာ အရက်သောက်ရင်း ထမင်းစားလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်မျက်လုံးဖွင့်တာမြင်သောအခါ...

'ဟော့ မောင်ဆွေနိုးပြီလား၊ လာလေကွာ ဆက်ချလိုက်'

ကျွန်တော် ကြိုးစားထကြည့်သည်။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာ လည်သတည်း။ ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင် မြင်သမျှတို့မှာ တရိပ်ရိပ်နှင့် လှုပ်ရှားနေ၏။ ကျွန်တော့် ကို ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကြည့်နေကြသော ခင်ဆွေဦးတို့ ညီအမသည် –၄–၅–၆ယောက်ဖြစ်နေ၏။

'ကျွန်တော် မတ်တတ်မရပ်နိုင်ဘူး ဆရာကြီး၊ ခေါင်းမူးပြီး အားနည်းနေတယ်'

ဒီတော့ ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော့်အားလာရောက် တွဲခေါ်ပြီး သူ့စားပွဲရောက်သည်၌ 'ဒါသောက်ပြီး...ဒါစားလိုက်ကွ၊ ပြန်ပြီးအားရှိသွားမှာပေါ့'ဟု ပြောလျက် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ အရက်ခွက်ကို ဇက်ပိုးကိုင်၍ အတင်းခွဲ့တိုက်၏။ ကျွန်တော်က ကြိုးစားပြီး သောက်လိုက်ပြန်၏။

စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ကျွန်တော်နိုးသောအခါ၌ ဆရာကြီးအိမ်မှာ နှစ်ညမြောက်အိပ်ပြီး နံနက်ခင်းဖြစ်လေ၏။ ဆရာကြီးကား လမ်းလျှောက်သွားနေပေမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သူပြန်

www.burmeseclassic.com

လာအောင် မနေဝံ့တော့ပြီ။ အမူးမပြေသေးသော ကျွန်တော့်ကို မနေ့ကလိုဘဲ လူနာဆေးတိုက်သလို အတင်းအရက်ခွံ့တိုက်၍ ပြန်ပြီးတုံးလုံးလဲစေတော့မည်။ ကျွန်တော်ကြောက်ပြီ။ ထို့ကြောင့်....

မျက်နှာသစ်၍ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်မနည်းစူကာ အေးအေးတို့သားအမိတွေ နှုတ်ဆက်ပြီးလစ်ခဲ့ရတော့၏။

စင်စစ် ကျွန်တော်အရက်သောက်သော ရာဇဝင်မှာ 'ပစ်ကမီအပ်'ခေါ် ညက အမူးလွန် လျှင် နောက်တနေ့နံနက် ထပ်သောက်သော အကျင့်ကျွန်တော့်မှာမရှိခဲ့။ မနေ့က များသွားလျှင် ဒီနေ့မနက် ဝမ်းနှုတ်ခြင်းသာ ပြုလေ့ရှိသည်။ ယခု သူများအိမ်မှာ ဝမ်းမနှုတ်နိုင်ဘဲ အရက်ကို ထပ်ထပ်သာသောက်မိသဖြင့် ဒုက္ခကြီးလှလှတွေ့လေပြီ။ ကပေါက်ထိကပေါက်ချာ ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လျှောက်ခဲ့၍၊ ပထမဦးဆုံးတွေ့သော တက္ကစီနှင့် အိမ်သို့ဒုန်းစိုင်းခဲ့ရတော့၏။ ထို့နောက် ၃–ရက်လောက် အရက်နာကျနေ၏။

ဆရာကြီး မဟာဆွေကား...သောက်နိုင်လှပါပေသည်ဟု ကျွန်တော်ချီးကြူးရ၏။ 'သော်တာဆွေတို့ သောက်တယ်ဆိုတာ မဟာဆွေရိတာပေါ့'ဟု ပြောထိုက်ပါ၏။ သူသည်မနက်လည်းသောက်၊ နေ့ခင်းလည်းသောက်၊ ညနေလည်းသောက်။ သောက်လည်းသောက်၊ အစားလည်းစား၏။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးသည် ကျန်းမာဝဖြိုး၏။ သောက်သည့်နေရာတွင် အရက်ကိုနိုင်သူဟု ဆိုနိုင်၏။ သို့သော်သောက်ပြီးတော့ အရက်ကို အရှုံးပေးရရှာ၏။

အကြောင်းမှာ တညသ၌ ဆရာကြီး အရက်အမူးလွန်ပြီး သူ့အိမ်လှေကားထက်မှ နောက်ပြန်လန်ကျ၊ သမန်တလင်းနှင့် နောက်စေ့ဆောင့်မိ၍ ဦးနှောက်အာရုံကြောပြတ်ပြီးသေဆုံးရ၏။

သန်းဆွေ

သန်းဆွေသည် အသောက်ဝါနုနု၊ အသက်ငယ်ငယ်၊ ၃၈–နှစ်နှင့် သေဆုံးရ၏။

၁၉၄၇–ခုနှစ် ကျွန်တော်တို့ စတင်သိကျွမ်းစဉ်က သန်းဆွေသည်အရက်ကို လုံးဝမသောက်တတ်သေးချေ။ တင့်တယ်နှင့် ကျွန်တော်သောက်နေလျှင် သူကနံဘေးမှထိုင်၍ အမြည်းစား၏။ နောက် တစတစနှင့် ကျိတ်လာလိုက်တာ၊ ၁၉၅၃–ခုနှစ်လောက်မှာ သူအရက်ကို တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်လာပြီး၊ သေမည့်ခုနှစ်နီးလာသောအခါတို့တွင် 'ပစ်ကမီအပ်'ခေါ်နံနက်ပါ သောက်သည့်အကျင့်ကို သူလုပ်လာတော့သည်။

အရက်သမားတို့သည် နံနက်ပါ သောက်လာတတ်ပြီဆိုလျှင် ဒုက္ခဘက်သို့ ဦးတည်ပြီဆို တာကို သတိပြုသင့်သည်။

ညကများသွားသဖြင့် မနက်တွင် ထိုင်းမှိုင်းနေ၍ အနည်းငယ်ထပ်သောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် လန်းဆန်းသွားသည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်...ဤလန်းဆန်းခြင်းသည် အကောင်းလန်းဆန်းခြင်းမဟုတ်။ ပြန်လည်မူးယစ်သော အမူးသစ်စခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒီအမူးကလေးကို မပြယ်အောင် ခဏခဏအနည်းငယ်စီ ထပ်ထပ်သောက်ရခြင်းဖြင့် တနေ့လုံး တစွတ်စွတ်သောက်သော အကျင့်ကို ဖြစ်လာစေတော့၏။ ယင်းသည်အရက်ကို အရက်ကသောက်ခြင်းမည်၏။ လူက

www.burmeseclassic.com

မသောက်ချင်လို့လဲ မနေရတော့။ မသောက်ရလျှင်လက်တုန် ခြေတုန်ဖြစ်၏။ လေအထက်လုန်၍ ချောင်းတဟက်ဟက် တံတွေးတပြစ်ပြစ်ဖြစ်လာ၏။ သန်းဆွေသည် ဤအဆင့်မှာသေသွား၏။

သူသည် ၁၉၆၄–ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၄ရက်နေ့မှာ သေဆုံးသည်ဖြစ်ရာ၊ ၁၃–ရက်နေ့ညနေ မှာ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ သူ့အိတ်ထဲပါသမျှ ပိုက်ဆံကလေးတွေ ထုတ်ပြ၍…

‘ဒီမှာ ကိုဆွေကြီး ကျွန်တော့်မှာ ဖဲကျပ်ဖဲရှိတယ်ဗျာ၊ လိုတာခင်ဗျား ဖြည့်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့ ‘သဟာယ’ဘား သွားသောက်ရအောင်’

ထိုစဉ်၌ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကျွန်တော်တယောက်တည်းရှိ၏။ မေတို့သားအမိတွေ တောင်ကြီး ပြန်နေကြ၏။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ချက်စားနေရ၏။ ကိုယ့်လက်ရှိငွေကို တွက်နေရ၏။ ထို့ကြောင့်

‘ဟေ့…သန်းဆွေ..ငါ့မှာ ငွေပိုမရှိတော့ဘူးကွာ၊ ဒီအခါတွင်းမှာ ထမင်းဟင်းချက်စားဘို့ လောက်ဖဲရှိတော့တယ်၊ အရက်တော့ အဖြူဘဲအပြည့်အစုံဝယ်ထားတာရှိတယ်၊ မင်းလဲ အဲဒီအဖြူ ဘဲသောက်ပါကွာ…ဒီမှာ သန်းဆွေရ…ဒို့လိုအကောင်တွေက ဘယ်မှာနေ့တိုင်း ရမ်တို့ဘရန်ဒီတို့ သောက်နိုင်မလဲကွာ…’

ဒီတော့ သူကျွန်တော့်ကို ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား၍ ကရင်ဆော် ဒါတလုံးဝယ်ပြီး ပြန်လာ၏။ သန်းဆွေသည် ကျွန်တော့်လောက် အရက်မရွေးသောက်နိုင်သူ မဟုတ်သေးချေ။ ချက်ဖြူကို…ကရင်ဆော်ဒါနှင့် ရောချမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က…

‘အောင်မှာ…မင်း ကရင်ဆော်ဒါမလိုပါဘူးကွ၊ ငါ့မှာအဖြူနဲ့ရောသောက်ဖို့ မင်းဟာ ထက်ကောင်းတဲ့ ဂရိတ်ဂျစ်ရှိပါတယ်ကွ၊ မင်းဟာထားလိုက်’

ယခုတိုင် အမှတ်တရထားသော သန်းဆွေဝယ်လာသည့် ဟိုခေတ်က ပင်မှည့်ကရင်ဆိုဒါ ပုလင်း သူ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ပုလင်းစင်တွင် ရှိနေသေး၏။

ကျွန်တော်သည် အသောက်နှင့်ထမင်း တွဲစားလေ့ရှိသည့်အတိုင်း…

‘ဟေ့…သန်းဆွေ၊ မင်းလဲ…သောက်ပြီး၊ ထမင်းလဲ အပြီးစားလိုက်ပေါ့ကွ၊ ဝမ်းဗိုက်ဆိုတာ ပြည့်သွားရင် ကိစ္စငြိမ်းတာဘဲ’

သို့သော်…သူဟက်ဟက်ပက်ပက် မစားချေ။ သူ့အာသီသပြည့်စုံပုံမပေါ်ပါ။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်အကျင့်အတိုင်း အရက်နှင့်ထမင်းဝအောင် သောကစားပြီး တခါတည်း အိပ်ရာထဲတန်းသွားတော့ ကုတင်ပေါ် သူလိုက်လာ၍ နံဘေးမှာ ခေတ္တထိုင်နေသေး ၏။ နက်ဖြန်မနက် သင်္ကြန်လည်ရန် ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုထွန်းဝေတို့လူစု သူ့ကိုလာခေါ်မည့် အကြောင်းနှင့် ကျွန်တော့်ကိုပါ လိုက်ဖို့ခေါ်သေး၏။ သည်တော့ ကျွန်တော်က…

‘ငါ…ရန်ကုန်မှာ နေလာတာကြာပါပြီကွာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ရန်ကုန်သင်္ကြန် ကမြင်းကြော ထခဲ့ဘူးပါပြီ၊ အခုတော့ ငါစိတ်ထဲမှာ နေပူထဲ အရက်သောက်ရင်း ရေပက်ခံတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်

www.burmeseclassic.com

ကို အနေးနဲ့အမြန် ဝေဒနာရအောင် ဖန်တီးတာဘဲလို့ ယူဆတော့တယ်ကွ၊ ငါသကြ်န်တွင်းမှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် မထွက်တော့ဘူး'

'ကိုထွန်းဝေတို့က ခင်ဗျားကိုပါ လာခေါ်မယ်တဲ့'

'မခေါ်နဲ့...မခေါ်နဲ့...မခေါ်နဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ဟေ့...တခုတော့ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ နက်ဖန် ကျ ကိုထွန်းဝေဆီမှာ ငွေ ၃၀ဝိလောက်တောင်း မင်းသောက်ချင်တဲ့အရက်ပုလင်းနဲ့ စားစရာဝယ် ခဲ့၊ ငါ့ဘို့တော့ ဘဲကင်တကောင်ကွာ၊ ငါသောက်တဲ့အချိန် ညနေ၅နာရီလောက် ရောက်အောင် လာခဲ့ကွာ သိလား...ငါစောင့်နေမယ်'

သူသည် ကျွန်တော့်ဖိုက်ပေါ် စောင်အခေါက်ကို တင်ပေးသွားသေး၏။ ထိုစဉ်ကျွန်တော် တို့သည် ကိုထွန်းဝေနှင့် အလုပ်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က 'ရွှေပြည်တော်သည်' ဝတ္ထု (ရန်ကင်းရုပ်ရှင် မှပြသပြီး)ကိုရေး၍၊ သန်းဆွေက ဇာတ်ညွှန်းခွဲနေ၏။ သည်အတွက် ကျွန်တော်က ကိုထွန်းဝေဆီ က ငွေ ၃၀ဝိ–တောင်းခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တနေ့ ညနေမှာ အရက်ပုလင်းနှင့် စားစရာတွေ ယူလာမည့် သန်းဆွေကို ကျွန်တော်မျှော်သည်...မျှော်သည်...အိမ်ရှေ့တကဲကဲထွက်ကြည့်၍ မျှော်သည်။

သို့သော်...၅ နာရီထိုးလဲမလာ၊ ၆–နာရီထိုးလဲ မရောက်တော့၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ရှိတာလေး တွေနှင့်ဘဲ သောက်စားပြီးတော့ သူ့မျှော်ရင်းဘဲ အိမ်အောက်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ တုံးလုံးလဲနေ ရာမှ အိပ်ပျော်သွားလေရာ၊ ခေါင်းရင်းမှ 'ကိုဆွေ...ကိုဆွေ..' ခေါ်သံကြား၍ နိုးတော့...ကိုထွန်းဝေရယ်....။

ကျွန်တော်ကလူးလဲထ၍...

'သန်းဆွေကော'

'ရေနစ်လို့....'

သူဒါဘဲပြောနိုင်တော့၏။

စင်စစ် သန်းဆွေနှင့် ဆရာကြီးမဟာဆွေတို့ တွေ့ရပုံခြင်းတူသည်။

နောက်ကြောင်း စုံစမ်း၍ သိရသည်မှာ....သန်းဆွေသည် ကျွန်တော့်အိမ်မှ ထွက်ခွာသွား ပြီး၊ သဟာယဘားဝင်၍ သူ့ငွေ ၆ ဘိုးကလေးကို ဘရန်ဒီသောက်သေးသည်။ ထို့နောက် ကမာ ရွတ်အရက်ဖြူဆိုင်ကြီးမှာ ထိုစဉ်က မန်နေဂျာ ဦးလှဖေက သူနှင့်ရင်းနှီးသည်မို့ အဖြူတလုံး အကြွေးဆွဲပြီး အိမ်သို့ ယူသွားသေးသည်။

နံနက်ခင်း၌ ကိုထွန်းဝေတို့လူစု လာခေါ်တော့ တနေ့လုံးရေပက်ခံရင်း ရမ်ကိုသောက်ကြ သည်။ နေ့လည်ခင်း အင်းလျားကန် ဂျူးဗန်းဘက်မှာသွား၍ ရေကူးကြ၏။ သို့ရေကူးရင်း၊ အင်းလျားကန် ဟိုတယ်မှာ သူနှင့်သိကျွမ်းနေသော မိုးကုတ်သားများ အရက်သောက်နေကြတယ် ကြားတော့၊ မေမြို့ချစ်ဆွေနှင့် လှေလှော်၍ သွားကြ၏။ မိုးကုတ်သားများ အရက်ဝိုင်းမှာ သူတို့ ဝင်၍တွယ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူနှင့်ခင်မင်လှသော မိုးကုတ်ကိုတင်မောင် အကိုကိုမောင်မောင် (ယခုကွယ်လွန်)က သူ့ပုံပန်းကြည့်၍…'ကိုသန်းဆွေ သိပ်များနေပြီ ထင်တယ်'ပြောတော့ အရက်သမားတို့ထုံးစံ၊ အရှုံးကို အရှုံးပြောတော့ မခံချင်သလို…

'မူးပါဘူးဗျ၊ ပေးစမ်းခင်ဗျားတို့ အရက်'ဆိုပြီး မိုးကုတ်သားများသောက်လေ့သောက်ထ ရှိသော ဂျော်နီဝါကား ဘလက်လေဘယ်လ်ကို ၃–ပက်လောက် တခါတည်းထည့်၊ ဆိုဒါမရောဘဲ တချက်တည်းမော့ပြီး၊ ဟော်တယ်ထဲကလျှောက်၊ လှေပေါ်တက်သွားတော့ဆိုသကိုး။

ထို့ကြောင့် သန်းဆွေသည်၊ အမူးလွန်ပြီး လှေပေါ်မှရေထဲ ကျရခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာကြီး မဟာဆွေလည်း အမူးလွန်ပြီး လှေကားပေါ်မှ နောက်ပြန်လိမ့်ကျရခြင်းဖြစ်၏။

အရက်သမားတို့တွင် (၁)လူကအရက်ကိုသောက်၊ (၂)အရက်က အရက်ကိုသောက်၊ (၃)အရက်ကလူကိုသောက်ဟု သုံးမျိုးရှိသည့်အနက် ဆရာကြီးမဟာဆွေနှင့် သန်းဆွေတို့သည် အရက်က အရက်ကိုသောက်သော ကာလမှာပင် အမူးလွန်၍ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်၏။

စင်စစ် အရက်ကိုကြိုက်မိ၍ သောက်ကြပြီဆိုလျှင်၊ ပထမဦးဆုံး နံပတ်တစ် လူက အရက် ကို သောက်နေခြင်းသာ ကောင်းပါ၏။ သည်ထက် ကျော်လွန်၍ကား မကောင်းတော့ပါချေ။ သို့ရာတွင် အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်လာတော့၊ နပျိုရာမှ အိုမင်းရင့်ယော်ခြင်း နောက်ဆုံးရှိ ချေပြီ….ဆိုသကဲ့သို့ ဘယ်တော့မှ ရပ်တန်းက ရပ်မနေကြတော့ဘဲ နောက်ဆုံး (ဒုံ)နံပတ် (၃)သို့ ဆိုက်သွားတတ်သည်သာ ဖြစ်ချေသည်။

တနည်းဥပမာပြရသော် အရက်ကို လူကသောက်နေချိန်မှာ သမီးရည်းစား ဘဝနှင့်တူပါ ၏။ စာကလေးပေးလိုက်၊ ချိန်းတွေ့လိုက်၊ ဘယ်လောက်နိပ်သနည်း။ သို့သော်…ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့သည် သမီးရည်းစားဘဝနှင့် ဘယ်မှာ အားရတင်းတိမ်ခြင်းရှိပါသနည်း။ လင်မယား ဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားလိုက်ကြတာ၊ ကဲ..ခုတော့ သိကြပြီမဟုတ်လားဟင်။ သမီးရည်းစား ဘဝတုန်းကလို အရသာရှိသေးရဲ့လား။ သားမယားတာဝန်ထမ်းရသည်၊ ထို့အတူအရက်တာဝန် ထမ်းရသည်။

အရက်ခရီးနဲ့ အချစ်ခရီးဟာ..အဲသလို တူတယ်ခင်ဗျ။

သမီးရည်းစားဘဝဟာ ခွာပြေရင်လဲပြေ၊ မပြေရင် ညားရတယ်ဗျ။

အရက်လဲဘဲ သောက်မိရင် ပြန်ဖြတ်နိုင်ဖြတ်၊ မဖြတ်နိုင်ရင် ရှေ့ဆက်ကြွပြီဘဲ။

'ကဲ….သည်တော့ အချစ်ခရီးဆိုတာကတော့ဗျာ (ဥပမာ နှိုင်းရတာပါ) လောကဓမ္မတာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့လမ်းစဉ်ဘဲ။ လူ့ရဲ့ဝတ္တရားလူ့လောကရဲ့ အကျိုးများရာ များကြောင်းဘဲ။ အရက် ခရီးကတော့ ဆက်တီးလေ မနိပ်လေဘဲဗျို့။

ဒါကြောင့် အရက်မသောက်တတ်သေးရင် မသောက်ဖဲ နေဘို့နဲ့ သောက်တတ်နေရင်လဲ ပြန်ဖြတ်ဖို့နဲ့၊ မဖြတ်နိုင်ရင်လဲ အရက်ကိုလူက သောက်တဲ့အဆင့်မှာဘဲ ရပ်နေဘို့အကြံပေးလို ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အကြံပေးတာက လွယ်သလောက် သောက်နေသူ အဖို့မှာ၊ အရက်အလွန် ကြိုက်သူအဖို့မှာ ရပ်တန်းကရပ်ဖို့ ခက်တယ်ဆိုတာ၊ ကျွန်တော်လဲ ကိုယ်တွေ့ဘဲ သိပါတယ်။

သို့သော်...(လိုက်နိုင်ရင် လိုက်ဖို့ပေါ့လေ) နည်းလမ်းတခုကိုတော့ ပြောပြနိုင်ပါတယ်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနည်း

ဆရာကြီးသည် အရက်သောက်သူဖြစ်ကြောင်း သူကိုယ်တိုင်ဝန်ခံ ရေးသားခဲ့ဘူးသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော်သိခဲ့သမျှ အသက်၈၀–ကျော်သည်တိုင်အောင် 'အရက်ကို လူကသောက်သည်'ဆိုသော အဆင့်မှာဘဲ အမြဲတမ်းရှိခဲ့သည်။ ဆရာကြီးသည် အရက်ကို မူးချင်၍ သောက်သည်မဟုတ်၊ စားကောင်းအိပ်ကောင်းအောင်သာ သောက်သူဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသောက်နည်းမှာ အရက်ကို ဘယ်တော့မှအစားနှင့် ခွာမသောက်ပေ။ ထမင်း စားခါနီးမှ အရက်ကိုသောက်၏။ သောက်ပြီးရင်ပူ၍ ဝမ်းဗိုက်က အစာကိုတောင်းလာသောအခါ ထမင်းကို အားရပါးရ စားပစ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤနည်းအတိုင်းဘဲ ပြုကျင့်ခဲ့ပါလျက် တနေ့ထက်တနေ့၊ တလက်ထက် တလ၊ အရက်တွေ ပိုပိုသောက်သောက်လာမိ၏။ ဥပမာဆိုအံ့။ ပထမ၌ တစိတ်နှင့် ထမင်းမြိန်၏။ အိပ်ပျော်၏။ နောက်တစတစနှင့် တပိုင်းရောက်လာ၏။ ထို့နောက်တပုလင်းထိသွား၏။ မသောက်ရလျှင် လေတပျို့ပျို့ဖြစ်လာ၏။ ထမင်းစားမဝင်၊ အိပ်မပျော်ချင်တော့။ ယင်းသည် အရက်က အရက်ကို တောင်းလာသောအဆင့်။

ဆရာကြီးသည် ဤအဆင့်ကို မရောက်ပေ၊ နေ့တိုင်းအရက်ကို မသောက်၍လား၊ သောက်လိုက်သမှ၊ ဆရာကြီးအရက်မသောက်ဖဲ ထမင်းစားသောအခါဟူ၍မရှိ။ ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ရှည်လများအတူနေခဲ့၊ စားခဲ့၊ သောက်ခဲ့ဘူးသည်။

သို့သော်ဆရာကြီး၏ ထူးခြားချက် လေ့ကျင့်မှုတရပ် ရှိသည်မှာ တခါတခါ၌ သူ့ကိုယ်သူ ချွန်းအုပ်၍ ခြိုးခြံမှုဖြစ်၏။ သူသည်ကျွန်တော်တို့လိုဘဲပေါ့။ အများတကာ အရက်သမားတွေသိ ကြသည့်အတိုင်း တစတစ အရက်ကလေးပိုသောက်လာ၊ ပိုသောက်မှလဲ အာသီသပြေ၍ ထမင်းမြိန်၊ အရက်နည်းနေရင်ဘဲ စိတ်ထဲတယ် မကြည်ချင်တော့။

ဤအချိန်ရောက်လာသောအခါ၌ ဆရာကြီးသည် သူ့တသက်တာ မှတ်တမ်းထဲတွင် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ထမင်းဟင်း စားကောင်းချင်လို့သာ အရက်သောက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထမင်းစားခြင်းကို ရပ်တန့်လေသည်။

'ဟော့..မစိုး၊ ငါထမင်းမစားတော့ဘူးကွ'

သည်အခါ၌ ဆရာကြီးကတော် ဒေါ်ကြီးစိုးက ထမင်းဟင်းတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမချက် တော့။ ဗူးသီး၊ ဂေါ်ဖီရွက်၊ မုံလာထုပ်၊ မုံလာဥ၊ ပဲသီး စသည်တွေပြုတ်ပြီးခင်ဗျာ။ ဒီတော့ ဆရာကြီးသည် အရက်လဲ လုံးဝမသောက်တော့ဘဲ၊ ဤအသီးအရွက်ပြုတ်တွေကိုဘဲ ငန်ပြာရည်နှင့် တို့စားလေတော့၏။

ထမင်းဟင်းစားနေကျသူသည် ဤမျှနှင့်တင်းမတိမ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် သူ့ဝမ်းဗိုက်ဆာလာလျှင် ငှက်ပျောသီးစား၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်၏။ လက်ဖက်စား၏။

www.burmeseclassic.com

ယင်းသို့လျှင် သူသီတင်းတပတ်မျှ မိမိကိုယ်မိမိ ခြိုးခြံချုပ်တည်းမှု ပြုပြီးတော့မှ မူလကလို ဘဲ အရက်ပြန်သောက်၏။ ထမင်းစားဟင်းပြန်စား၏။

စင်စစ်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏အာဟာရဓါတ်ခံကို ပြောင်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါမှာ သူသည် အရက်စသောက်တတ်ခါစ ကလေးကဲ့သို့ အရက်အနည်းငယ်မျှလေးနှင့် ထွေပြီးထမင်း ဟင်းစားသောက်ကောင်းလှ၏။

'ဟော့ အဲလိုမသောက်ဖဲ၊ ထမင်းမစားဘဲခြိုးခြံနေပြီးတော့မှ ပြန်ပြီး သောက်တာစားတာ ဟာ ဘယ်လောက် အရသာရှိသလဲ။ အရက်လဲဘဲ ပြန်ပြီးအသောက်နဲ့သွားတယ်ကွ၊ ခန္ဓာကိုယ်လဲ သန့်စင်ပြီး ကျန်းမာရေးအတွက်လဲ ကောင်းတယ်၊ မင်း ငါ့လိုလုပ်ကြည့်စမ်းကွာ'ဟု တိုက်တွန်း ဘူးပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဆရာကောင်းတပည့်၊ ပန်းကောင်းမပန်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် အရက်သူရာကြောတွင် တော်တော်နစ်မျောခဲ့ဘူးပါ၏။ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေကိုသာလျှင် ဆရာကြီးလို ပြုကျင့်နိုင်ပါက ပြုကျင့်ဘို့ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

အရက်သမားများသာမဟုတ်။ ငွေကြေးချမ်းသာ၍ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းတွေနှင့် နေ့စဉ် စားနေရပါလျက် ကြာတော့ ငြီးငွေ့အီလည်လာသောအခါ၌ ဆရာကြီးနည်း ခြိုးခြံပြီး အစားပြောင်းခြင်းကို ပြုကြည့်သင့်ပါ၏။ မော်တော်ကားစကားနှင့် ပြောရသော် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် ကို အိုဗာဟောလုပ်သည် သဘောပေါ့ခင်ဗျာ။

မိုးဝေ၊ မောင်ကြည်ဆွေ၊ ကိုရွှေမောင်၊

စာပေနယ်မှ အရက်ကြောင့် ပျက်စီးသွားရသော လူများစာရင်းတွင် သူတို့သုံးယောက် ကို မထည့်၍မဖြစ်ပေ။

ယင်းသုံးယောက်မှာ မောင်ကြည်ဆွေအငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ရှမ်းဝတိုက်သို့ ငယ်စဉ်ကထဲက ရောက်လာပြီး စာရေးဆရာနှင့် အယ်ဒီတာတွေအကြား ကြီးပြင်းလာသော ရှမ်းဝခံပေါက် စာရေးဆရာလေးဖြစ်၏။

သူ့နာမည်ရင်းက မောင်စန်းခင်ဖြစ်ရာ၊ ကလောင်နာမည်ယူတော့ သန်းဆွေနှင့် သော်တာဆွေ၏ တပည့်အဖြစ်နှင့် သူ့ကလောင်နာမည်မှာ 'ဆွေ'ထည့်ယူခြင်းဟုပြောဘူး၏။ ကိုယ့်လူစာအရေးအသားမှာ သော်တာဆွေ သန်းဆွေတို့လောက် အင်အားကောင်း မကောင်း တော့ (သူ့အတိုသွား၍) မပြောတတ်ရှိရမည်။ သောက်အားမှာတော့ ဆရာနှစ်ပါး၏ စံချိန်ကို ချိုးခြင်းဖြင့် အသက်ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် လူ့ဘဝက စောစီးစွာကိစ္စချောသွား၏။

မောင်ကြည်ဆွေ၏ အသောက်ခရီးစဉ်တွင် 'လူကအရက်ကိုသောက်'မှ 'အရက်ကအရက် ကိုသောက်'ဘူတာတွေက မြန်ဆန်လွန်း၍ နောက်ဆုံးမှာ သူ့အား အရက်ကသောက်ပစ်ခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကြွေသွားရရှာ၏။

သူမသေမီ လပိုင်းလောက်က တာဝါဘားမှာ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့လုံးချင်း ဝတ္ထုလေးနာမည်ရစပြု၍ ကရမက်၊ မြင့်နီ၊ မြင့်ကျော်တို့နှင့်တွဲကာ အရက်သူရာကြောမှာ

www.burmeseclassic.com

နစ်မျောနေကြသည်။ ဤစဉ်မှာ သူ့အသားရေမှာ ညိုညစ်ပြီး မျက်နှာပွစိစိနှင့် ဖောင်းအစ်အစ်နေပုံ ကြည့်ရခြင်းဖြင့် သူ့အား အရက်သောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။ ထိုမှမကြာမီပင် အရက်ပူပြန်၍ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်သဖြင့် ရေကိုကြာရှည်စွာ အအေးစိမ်ချိုးခြင်းဖြင့် အဆုပ်ကို အအေးမိပြီး သေဆုံးသွားကြောင်း ကြားရ၏။

ကိုရွှေမောင်

အင်မတန် လူချစ်လူခင်များသော ကြေးမုံသတင်းထောက်ကြီး။ သတင်းယူခါတ်ပုံရိုက် အလွန်ကောင်းသည်။ သူ့ကိုယ်သူအရက်က ဒုက္ခပေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း မသေမီက ကြိုတင်သိ၏။

သူသည်အရက်ကြောင့် ဆေးရုံခဏခဏတက်ရရော၊ ဆေးရုံကတခါ ပြန်ဆင်းတိုင်း ဆင်တိုင်းအရက်မကောင်းကြောင်း၊ သူအရက်ဖြတ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေးမုံသတင်းစာမှာ ဆောင်းပါးရေးလေ့ရှိ၏။

ကိုရွှေမောင်ကား 'အရက်ဖြတ်တာ အလွယ်လေးပါကွာ၊ ငါအရက်ဖြတ်တာ အခါတရာ လောက်ရှိပြီ' ဆိုသော လူစားမျိုးပါတည်း။ သူနောက်ဆုံးအကြိမ် ဆေးရုံတက်သောအခါ၌ ကြေးမုံတွင် အရက်မကောင်းကြောင်း ဆောင်းပါးရေးရန် သူ့အိမ်သို့ မပြန်နိုင်တော့ချေ။ ရင်ခွဲရုံသို့သာ ရောက်သွားတော့၏။ သူ့ကို အရက်သောက်ပစ်ခြင်းဖြစ်၏။

မိုးဝေ

ကျွန်တော့်ယောက်ဖကြီးကား အရက်ကိုအလွန်ကြိုက်၊ မျိုးနှင့်ရိုးနှင့်ကြိုက်၊ သူ့အဖေ လည်း အရက်ကြောင့် သေရခြင်းဘဲဖြစ်၏။ 'မေ့အမေနှင့် မိုးဝေအဖေသည် မောင်နှမအရင်းဖြစ် လေရာ၊ မေနှင့် ကျွန်တော်ညားတော့ မိုးဝေအမျိုးတွေကလည်း ကျွန်တော့်အမျိုးဖြစ်လာ၍ သူတို့ အမျိုးထဲ ဝင်ကြည့်တော့ အောင်မယ်လေးဗျာ မသောက်တဲ့လူ မရှိသလောက်ပါကလား။ အသောက်ကြီးနှင့် အသောက်ကလေးတို့သာ ခြားနား၏။ ဤဆွေမျိုးထဲကျွန်တော်ရောက်ခြင်း သည် ကောင်းခြင်းအင်္ဂါတရပ်ဖြစ်ပေသည်။ ဘယ်သူကမျှ ကျွန်တော်အရက်သောက်တာကို အပြစ်ပြောရုံမက ဘယ်အိမ်သွားသွား အရက်ပုလင်းကတော့ အသင့်ဘဲ...ဟဲ...ဟဲ...။

မိုးဝေသည် အရက်သမား စာရေးဆရာတွေထဲ၌ ထူးခြားချက်တရပ်မှာ ဟော်တယ်တွင် အရက်ထိုင်သောက်ရင်း စာရေးနိုင်သူဖြစ်၏။ သူ့အပေါင်းအသင်းတသိုက်နှင့် ပိုက်ဆံမရှိဘဲ၊ ဟော်တယ်ထဲဝင် အရက်မှာသောက်ရင်း စာရေး၏။ သူ့စာအုပ်တိုက်နှင့်က တဖောင် ဘယ်လောက်နှုန်း စာမူပေးငွေချေရှိလေရာ၊ ရေးပြီးသမျှကို သူ့တပည့်အောင်ကျော်က သွားပေး၍ ငွေယူလာပြီးမှ အရက်ဖိုးရှင်းရ၏။

မိုးဝေသည် အလွန်စာရေးနိုင်သူဖြစ်၍ စာရေးနိုင်သလောက်လည်း အရက်သောက်သူဖြစ် ၏။ သူ့စာတမျက်နှာကို အရက်တခွက်နှင့် တွက်ကြည့်ဘို့ကောင်း၏။ နောက်ဆုံးမှာတံတွေး ထွေးရာ၊ နောက်ဖေးသွားရာ သွေးတွေပါနေ၍ အသဲဇကာဖြစ်ပြီး အဆုတ်ပဲ့နေပြီ။ ကျောက်ကပ် တလုံး မကောင်းတော့ဟု ဆရာဝန်ကပြောတော့မှ အရက်ဖြတ်မည်ဟု သူကဆိုသည်။ သူမသေမီ ရက်ပိုင်းမှာ ကာတွန်းအောင်ရှိန်နှင့် ကျွန်တော်လူနာမေးရန် သူ့အိမ်ရောက်သွားသည်။ သူ၏မြေးဦးကလေးကိုချီလျက် ကျွန်တော်တို့နှင့် အရက်သောက်ရင်းဘဲ ဒီမြေးကလေးကို ချစ်လှ

www.burmeseclassic.com

၍ မြေးကလေးအတွက် အသက်ရှင်ရန် အရက်ဖြတ်တော့မည်ဟု ပြောသေး၏။

သို့သော် သူသိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ မကြာမီဘဲ အရက်က သူ့ကိုဝါးမျိုပစ်လိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် အရက်ကလူကို ဝါးမျိုနေခဲ့ပြီဖြစ်လျက် အသက်မသေသေးဘဲ ယခုရှိနေသေး သူကား....

တင့်တယ်(ဝါ)ကိုသေခဲကြီး

ဤစာမရေးမီ ၃-ရက်လောက်က သူ့အလုပ်တိုက်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွား၏။ သူဆေးရုံ တလလောက် တက်နေခဲ့ရပြီး ပြန်ဆင်းခါစဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကသူ့ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း.

'အောင်မယ်လေး...သူငယ်ချင်းရဲ့၊ မသေလို့ တွေ့ရလဲ ယဲ့ယဲ့ဘဲရှိပါတော့လားကွဲ့'ဟု ပဋိသန္ဓာရပြုလိုက်တော့ သူ့အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးဖြင့်...

'အေးလကွာ...ဆရာဝန်တွေ ကောင်းပေလို့ပေါ့ သူငယ်ချင်းရ၊ ငါ့အစာအိမ်ထဲက ဖောက်ထုတ်လိုက်တာကွာ၊ အရက်ဂျိုး ကဇော်မြုပ်တွေ တပုလင်းခွဲလောက်ရသကွ'

'နို့အခု ကုလို့သလို့ပြီးခဲ့ပြီလား၊ အောလ်ကလီယာ ဖြစ်ပြီလား...'

'အစာအိမ်နဲ့ အူတွေကိုတော့ ဆေးကြောပြီးပြီ ဒါပေမယ့်ကိစ္စမပြတ်သေးဘူးကွ၊ အခု ကုသတာကို ခဏနားရတာ၊ နောက်မကြာမီ တံတားလေးမှာ သွားနေရဦးမယ်တဲ့ကွ၊ ဆရာဝန်က ပြောတယ်...'

သူသည် ဤအကြိမ် သွားရမည်ဆိုလျှင် တံတားလေး စိတ္တဇဆေးရုံသို့ တတိယမြောက် ဖြစ်ချေပြီ။

ယခင် စိတ္တဇဆေးရုံမှ ဆင်းတိုင်းဆင်းတိုင်းလည်း ဆရာဝန်တွေက မသောက်ပါနဲ့တော့ မသောက်ပါနဲ့တော့ ပြောသည်။ သို့သော် သူမနေနိုင်ခဲ့။ အသက်ထက် အရက်ကိုခုံမင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ယခုသူ့ကို ကျွန်တော်တွေ့ရာမှာလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိပိယဲ့ယဲ့လေးဘဲ။ အရိုးပေါ် အရေတင်လျက်၊ ဆံပင်တွေလည်း ဖွေးနေသည်။ သူ၏ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများသည် ယခင်ကလို မတောက်ပတော့။

ယခု သူလုပ်နေသော မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ခန်းကလည်း ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်ပါ။ အလွန်ကျဉ်းကျပ် ပိတ်မှောင်ကာ သူများအိမ်၏ လှေကားတက်အောက်ထပ်မှာ နေ့ခင်းဖြစ်လျက်၊ မီးဖွင့်ထားမှ အလင်းရောင်ရ၏။ အပြင်က လေဝင်ပေါက်လည်းမရှိ။ ဒီကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ လူ၄-၅ယောက်နေ၏။ သည့်အထဲ စာမူရှင် ဧည့်သည်တွေက လာ လိုက်သေး။

အိုး...ယခင်က တင့်တယ်သည် ယခု မတင့်တယ်တော့ပါတကား။ ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်း။ စာရေးဆရာမကျန်းမာတော့ စီးပွားရေးလည်း အဘယ်မှာ ကောင်းတော့အံ့နည်း။

သူနှင့် ကျွန်တော်စကားပြောနေလိုက်ကြတာ ညနေ ၄နာရီကျော်တော့ 'ကဲခင်ဗျား အလုပ် မဆင်းသေးဘူးလား၊ သွားကြစို့'ဆိုတော့...

'ငါမပြန်နိုင်သေးဘူးကွ၊ လုပ်သားသတင်းစာမှာ ဟိုနေ့ကပါတဲ့ ဆောင်းပါးအတွက် စာမူခလေး နှစ်ဆယ်ကို ကျော်ညွှန့်မိုး သွားတောင်းခိုင်းထားတယ် သူလာပါမှကွ၊ မလာရင် ငါ့အိမ်နက်ဖန်ခါ ဈေးဘိုးမရှိဘူး၊ ဟီး...ဟီး..'

ကျွန်တော့်ရင်မှာဆို့သွားသည်။ တင့်တယ်သည် လိမ်ညာခြင်း၊ ကြွားဝါခြင်းကင်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနေ့က စန္ဒာမှာ ထိုလထုတ်မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော 'ဖော့ဖော့တင်နိုင်'ဝတ္ထု အတွက် စာမူခတောင်းရင်း သွားခြင်းဖြစ်ရော၊ အဆင်မပြေသေး၍ မရရှိခဲ့ပါ။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုဘိုး စန္ဒာကပေးသော ငွေ၁၀၀ိ-ရရှိပါက တင့်တယ်ကို အစိတ်တော့ ပေးခဲ့မည်ဖြစ်ပါ၏။ ယခုတော့ ငမွဲကို ငပြောက မကယ်နိုင်ချေတကား။

တင့်တယ်၏ ဘဝခရီးလမ်းကို မစေ့ ခေါ်သရုပ်ပြမျဉ်းကြောင်း ဆွဲမည်ဆိုပါက အတက်မြင့်မြင့် အကျကြမ်းကြမ်းကို တွေ့ရပေမည်။

သူသည် တင့်တယ်ဟု နာမည်ကြီးလျက်၊ လူကြိုက်အများဆုံး၊ မြန်မာပြည်၏ ထိပ်သီးစာ ရေးဆရာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် အင်္ဂလန်သို့သွားကာ ဘီဘီစီမှာ အလုပ်လုပ်၍ ၄-နှစ်နေခဲ့၏။ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးခဲ့၏။ ပုံနှိပ်စက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဘူး၏။ သို့ရာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာကိုမက်မောသူ မဟုတ်၊ ငွေကြေးကို မခင်တွယ်၊ ရရသုံးသုံး သောက်သောက်စားစားနှင့် နောက်ဆုံးမှာ ရှိတာတွေ ကုန်၏။

တင့်တယ်၏ ရပြီးသော အောင်မြင်မှုတွေ ဆုံးရှုံးရခြင်းနှင့် လူတွင်အရေးကြီးဆုံးသော သူ၏ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းရခြင်းကို အကြောင်းရှာလိုက်တော့ သူအရက်သောက် လွန်ကဲမှုတရားခံ ပေါ်လာလေသည်။

တင့်တယ်သည် အရက်သောက်ကြမ်း၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ဟော်တယ်တွေမှာရော၊ သူ့အိမ်မှာရော၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာရော၊ အကြိမ်ကြိမ်သောက်ခဲ့ဘူး၏။ သူမူးလာပြီဆိုလျှင် 'မောင်ဆွေ ကီးလ်သယ်ဘော်တယ်'ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဒီပုလင်းကုန်အောင် ရှင်းပစ် ဟုဆိုသည်။ ဤပုလင်းကုန်တော့ကော ပြီးသတဲ့လား၊ မပြီးပါ နောက်တလုံးဖွင့်ပြီး 'ကီးလ်သယ် ဘော်တယ်လ်'လုပ်ပြန်တော့၏။

တင့်တယ်သည် အရက်သောက်ပြီဆိုလျှင် အမြည်းအနည်းငယ်မှလွဲ၍ အစာမစားတော့ ဘဲ သတိမေ့ လဲကျသွားအောင်သောက်လေ့ရှိ၏။ စင်စစ် ၎င်း အ့န ဘသအအူန ကိုတိုက်ရိုက်ပြန် လျှင်၊ ပုလင်းကို သတ်ပစ်လိုက်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသော်လည်း အမှန်က ပုလင်းကသူ့ကိုသတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်းမကန် ကမ်းခြေတွင် သူနှင့်ကျွန်တော်ရေချိုးကြစဉ်က ပုလင်းက သူ့ကိုသတ်ခဲ့ ချေပြီ။ သန်းဆွေသေသကဲ့သို့ သေတော့မလို့ပေါ့။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် သဲသောင်ပြင်တွင် ပုလင်းတွေချ၍ တပုလင်းပြီး တပုလင်း သောက်ရင်း ဒီရေလှိုင်းစီးကြရာ၊ နောက်ဆုံးဝယ် သူအရက်မူးလွန်း၍ သတိမေ့ပြီး လှိုင်းအောက် ရောက်သွားရကား၊ သူသေကံ မရောက်သေးသဖြင့် လှိုင်းပြန်ကျအသွားမှာ ကျွန်တော်သူ့ကို ရေထဲတုံးလုံးလဲနေတာ တွေ့ရသောကြောင့် အလျင်အမြန် ပြေးဆယ်လိုက်ရ ၏။ လက်မတင်ကလေးဘဲ ကျွန်တော့်မျက်စိ အနည်းငယ် နောက်ကျ၍ နောက်တချီဒီလှိုင်းကြီး

လာခဲ့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သူ့ကို ရအောင်ယူနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို ကျွန်တော် သောင်ပြင်ပေါ် ဆွဲတင်ခဲ့ပြီးမှ သတိရအောင် အတော်ပြုစုယူရ၏။ ထိုစဉ်က သူသေသွားမည် ဆိုလျှင် သန်းဆွေကဲ့သို့ပင် သူ့ကိုယ်သူအသက်ထွက်သွားမှန်းမှ သိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

တင့်တယ်၏စိတ်ကူးယဉ်

တင့်တယ်သည် အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူဘိလပ်က ပြန်လာခါစက ဗိုလတ်သား စိတ်ကူးယဉ်တွေ ပါလာဟန်တူ၏။ ဖော်ပြပါ ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ်သော မောင်းမကန်က ဗိုလ်တဲ နံပတ်တစ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဤဗိုလ်တဲမှာ နေကြစဉ်ပင်၊ သူ၂၅၀၀ိ– နှင့် ဝယ်လိုက်၏။ ထားဝယ်မြို့ပေါ်သွား၍ စာချုပ်စာတမ်းတွေ လုပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာ သူသည် ဝတ္ထုများသာမက 'အကျော်အမော်' 'ဖိုးပြုံးချို'စသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းတွေပါ အောင်မြင်နေ သဖြင့် ငွေတွေဖောခြင်းသောခြင်း ရနေ၏။ သူ၏ဇာတာ တက်နေဆုံးအချိန်ဖြစ်၏။

ဒီဗိုလ်တဲကြီး ဝယ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က...

'ခင်ဗျားဗျာ...ဒီပျက်စီးနေတဲ့ဟာကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ မသာကြီး ဝယ်ယူတာနဲ့ အတူတူ ပေါ့....'

'ဟ..ဒီမသာကြီးက အမွေရမှာမောင်ဆွေရ...'

'ဘယ်လို လုပ်ရမှာတုန်း၊ ဒီဗိုလ်တဲကြီးအောက် မြေကြီးထဲမှာရတနာသိုက်ရှိတယ်များ အိပ်မက်ရလို့လား...'

'မင်းဟာက ဗမာအတွေးဘဲ'

'ကဲဗျာ...ဘိလပ်က ပြန်လာခါစ ဘိလပ်သား အတွေးပါလာတဲ့လူကြီးက ပြောစမ်းပါအုံး..'

'ဘိလပ်သား အတွေးလို့ မင်းပြောတာမမှားဘူး၊ ငါစိတ်ကူးရတာက ဒီလိုကွ'

'ဆိုစမ်း...'

သူ့မျက်လုံးပြူးကျယ်ကျယ်ကြီးကို ဖြတဲ့ကာ....

'ငါကပထမ ဒီဗိုလ်တဲဟောင်းကြီးကို ဖျက်ပစ်လိုက်မယ်...'

'ခင်ဗျား...မဖျက်လဲ သူ့ဟာသူ ပြိုကျနေပါပြီဗျာ...'

'နားထောင်အုံးလေ...နောက်ပြီးတော့မှ ဒီခြံထဲမှာ အဲဒီလိုအကြီးကြီးတလုံးထဲ မဟုတ်ဖဲ ငယ်ငယ်လှလှ ခေတ်ဆန်ဆန်လေးတွေ ငါးလုံး ခြောက်လုံးလောက် ဆောက်လိုက်မယ်'

'ဘုရား...ဘုရား..ဒီလောက် ဗိုလ်တဲတွေဆောက်ပြီး ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မှာလဲ'

'ငှားစားမှာပေါ့ကွ...'

'အောင်မယ်လေး...ခင်ဗျား...ဗိုလ်တဲဘယ်သူက လာပြီးငှားနေမှာတုန်း၊ ကျုပ်တော့အခု လာမိတာတောင် မှားလှပြီထင်နေတာ တကတဲ ဈေးနဲ့ဝေး၊ လူနဲ့သူနဲ့ဝေး၊ စားသောက်ကုန်ဈေး

www.burmeseclassic.com

နှုန်းကလဲ ကြီးပါ့ဗျာ၊ ငါးတခုဘဲ တံငါလှေနားသွားဝယ်လို့ ပေါတာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပင်လယ်ငါးတွေ ကျွန်တော်တော့ စာလို့မကြိုက်ပေါင်ဗျာ၊ မောင်းမကန်ဈေး သွားဝယ်တော့ ကြက်ဈေး၊ ဝက်ဈေးကလဲ ကြီးပါဘိသနဲ့၊ ရန်ကုန်ထက်ပိုနေတာ ဘယ်နိုပ်မလဲဗျ'

သူသည် ကျွန်တော်ပြောတာတွေ ပေနားထောင်နေပြီးနောက်...

'မင်းပြောတာက ဒီမှာ အခြေတကျနေဘို့အတွက်ဖဲ'

'အေးလေး...ခင်ဗျား...ဗိုလ်တဲငှားရမယ်ဆိုတော့ အခြေတကျမနေလို့ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း'

'မဟုတ်ဖူးကွ၊ ဥရောပတိုင်းပြည်တွေက ဒီလိုဆိပ်ကမ်းသာတွေမှာ ဒီလိုအိမ်ကလေးတွေ ဆောက်ပြီး ငှားစားကြတယ်၊ လနဲ့မဟုတ်ဖူး၊ တရက်ဘယ်လောက်၊ တပတ်ဘယ်ဈေးနှုန်းဆိုပြီး သိပ်ဝင်ငွေကောင်းတာကွ'

'ဘယ်လိုလူတွေက လာငှားနေကြတာတုန်း'

'ရုံးပိတ်ရက် ဟောလီးဒေးရတဲ့ လူတွေ၊ ညားစလင်မယား ဟန်နီးမူးထွက်တဲ့အခါမျိုးတွေ ပေါ့ကွ'

'ဥရောပ တိုင်းပြည်တွေတော့ ဟုတ်မှာပေါ့လေ...ကျုပ်တို့ဗမာပြည်တော့ ခင်ဗျားဗိုလ်တဲ မျိုးလာငှားနေမယ့် လူစားမျိုးမမြင်သေးဘူး'

'မထင်နဲ့ကွ ဒီလိုပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ကျကျနန အဆောက်အဦးနဲ့ နေရာထိုင်ခင်း ကောင်းတယ်၊ အိုးခွက်ပန်းကန် အသင့်ရှိတယ်ဆိုရင် ခဏတဖြုတ် အပန်းဖြေလာနေချင်တဲ့ လူတွေပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကိုလဲ သတင်းစာတွေထဲ ကြော်ငြာတွေရုပ်ပုံတွေ ထည့်ရမယ်၊ မင်းတို့ငါတို့ စာရေးဆရာတွေကလဲ ဝတ္ထုထဲ ထည့်ရေးပေးရမယ်'

တင့်တယ်ကား ထိုစိတ်ကူးဖြင့် မောင်းမကန်ဗိုလ်တဲ နံပတ်တစ်ကိုဝယ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ကူး အကောင်အထည်မပေါ်ခဲ့ပေ။ ယင်းစိတ်ကူးမျိုးကို အောင်မြင်စွာ ရုပ်လုံးဖော်ခဲ့သူကား ဗမာ့ခေတ် ဦးအုန်းခင်–ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးတို့ဖြစ်၍ ငပလီ၊

ငပလီသည် မောင်းမကန်ထက် သာယာ၏။ လှပ၏။ လူနေအိမ်ခြေလည်းရှိ၏။ ဈေးနှင့် လည်းနီး၏။ ယခုဆိုဟော်တယ်လဲရှိ၏။

သို့ရာတွင် တနှစ်တခါ နွေရာသီမှာသာ ဗိုလ်တဲတို့တွင် လူငှားလာသူတို့ရှိကြသည်။ အခြားရာသီမှာ လူစောင့်ပင်ငှားထားရသဖြင့် တင့်တယ်စိတ်ကူးကဲ့သို့ စီးပွားဖြစ်ဖို့ကား မကိုက်ချေ။

မြန်မာပြည်ကား လင်မယားညားတိုင်း ဟန်းနီးမူးမထွက်ကြပါ။ မိမိအလုပ်ခွင်မှ ရက်အားရသူတိုင်းလည်း ဥရောပမှာကဲ့သို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ မသွားကြချေ။ မြန်မာပြည်မှာ လည်စရာဖူးစရာ၊ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ ပေါများလှ၏။ နို့ပြီး ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာက တည်းခိုရန် ဟော်တယ်မလိုပေ။ မိတ်ဆွေညာတကာတို့ရှိနေ၏။ မရှိဘူးဘဲထားအုံး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ၊ ဇရပ်တွေက အဆင်သင့်ပါဘဲ၊ ဥပမာ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား သွားကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ တည်းစရာဇရပ်တွေနှင့် ထမင်းဆိုင်တွေကလည်း သူတို့ဆိုင်မှာ ထမင်းစားရင်ဘဲ အိပ်စရာနေရာ

ပေးလိုက်သေးဗျာ။

ဒါမြန်မာပြည်၏ ဂုဏ်ပါတည်း။

ကျွန်တော်တို့လင်မယားလဲ ဘိလပ်ပြန်ခါစ ကိုတင့်တယ်ကျေးဇူးနှင့် မောင်းမကန် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ဟန်းနီးမူး ထွက်ခဲ့ရ၊ အသွားရောအပြန်ရောတော့ မသက်သာဘူးဗျို့၊ အပြန်က ပိုဆိုးလှသည်။

ဟန်းနီးမူး၏နိဂုံး

ကျွန်တော်တို့ ဟန်းနီးမူး၏ နိဂုံးကို အပြန်မှာ ထားဝယ်မြစ်က မော်တော်နှင့်ထွက်ခဲ့ပြီး ပင်လယ်ဝမှာ မတန်းသင်္ဘောကို ကြုံနေရင်းဘဲ အဆုံးသတ်ပါမယ်။

ဒီအပြန်မှာတော့ ဆရာတင့်တယ်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ မပါတော့ဘူး၊ ပင်လယ်ရေကြောင်း သွားမကောင်းဘူးဆိုတာ အလာခရီးကတည်းက သူသိသွားသည်နှင့် ဝေဟင်က လေယာဉ်နှင့် ကြွတော်မူသဗျ။ ဂုဏ်ဝင်းတို့ လူသိုက်ကလဲ ထားဝယ်မှာ ကျန်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အပြန်မှာ တင့်တယ်ညီ မောင်ကြည်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားရယ်ဘဲ။

အဲဗျာ၊ ပင်လယ်ဝမှာ မတန်းသင်္ဘောကြီး မလာခင်ညနေခင်း လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျလိုက်တာ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကလေးဟာ လှိုင်းလေထဲ မမှောက်ရုံတမယ်ဘဲ လူးလိုက် လိမ့်လိုက်ပုံမှာတော့ အလာတုန်းက မတန်းသင်္ဘောကြီး ပင်လယ်ထဲဝင်တော့ လှိုင်းဒဏ်မခံဘူး လို့ မူးကြတယ်ဆိုတာ ဘာမျှမပြောပလောက်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဟန်းနီးမူးရဲ့ နိဂုံးဟာ အန်ပြီးမူးတဲ့ မချိဆုံးလို့ ဆိုရမှာဘဲ။

မိုးတွေကရွာ လျှပ်စစ်တွေက လက်သနဲ့ မော်တော်အလံတိုင် ထိပ်ဖျားမှာလဲ ပင်လယ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း လျှပ်စစ်ဓာတ်ကလာကပ်နေတော့ အဲဒါကို တချို့မိန်းမကြီးတွေက ပင်လယ်စုန်းတဲ့ ခင်ဗျ။ စားချင်သောက်ချင်လို့ လာကပ်ရှာတယ်ဆိုပြီး ခေါ်စာကျွေးတဲ့လူနဲ့၊ တိုင်ကိုယောင်းမနဲ့ ခေါက်သူနဲ့။

အဲသည်လို သူတို့စိတ်ထင် ဒါတွေလုပ်ကြသော်လည်း မိုးသက်လေထဲမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ် ဟာ မပျောက်သေးဘဲနေတော့၊ ကျွန်တော်တို့လူငယ် လင်မယားနှစ်ယောက်၊ ကယုကယင်နေကြ တာ ပင်လယ်စုန်းက မကြိုက်တဲ့အတွက် ရောက်လာတာလို့ သူတို့က စွပ်စွဲကြပြန်တယ်ခင်ဗျ။

စင်စစ်တော့လဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ လေပြင်းမုန်တိုင်းထလို့ လှိုင်းကပုတ် မော်တော်က လူးနေတော့ ညားစလင်မယားဘဲဗျာ၊ ဒီလိုအဖြစ်ကလဲ မကြုံဘူးတော့ ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ တယောက်တယောက် ပွေ့ပွေ့ဖက်ဖက်နဲ့ ယုယုယယနေမိကြပေသဗျ။ ဒါကို သူတို့က စောစောကတည်းက မျက်စိဆံပင်မွေးစူးထားကြဟန်တူပါရဲ့၊ အခုလေပြင်းမုန်တိုင်းထ တာဟာ ပင်လယ်စုန်းကြောင့် သူမကြိုက်တာကို သူ့ပိုင်နက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့က ပြုမိလို့ အားလုံး အသက်အန္တရာယ်တွေ စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေရောက်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ကာ တောင်းပန်သင့်တယ်လို့ မိုးထဲလေထဲဒုက္ခထဲမှာ သူတို့က ကျွန်တော် တို့ကို တရားခံလုပ်နေကြသေးသဗျာ။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ဘာဘဲ ပြောနေကြနေကြ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာတော့ တုံးလုံးလဲနေကြပြီ။ သူတို့ပြောတာနားက ကြားပေမင့်လို့ လှုတွေက မလှုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။

စင်စစ်ပင်လယ်၏ ရာသီဥတု အံ့ဩဘွယ်ကောင်းသည်ကား၊ မိုးကြီးလဲရွာနေသည်။ လေပြင်းလဲ တိုက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့တကိုယ်လုံးမှာ ရွှဲရွှဲစိုနေသည်။ ကိုယ်ကမိုးပေါက်တွေ က တဖောက်ဖောက် မှန်နေသည်။ သို့သော် အေးခြင်း ချမ်းခြင်းမရှိဘဲ မော်တော်ကို ပင်လယ် လှိုင်းက ပုတ်တော့ မြင့်သွားလိုက် နိမ့်ဆင်းသွားလိုက် ပုခက်ကိုလွဲပေးသည့်နှယ် အိပ်၍ကောင်း လိုက်တာလေ။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်၍ နေခြည်ပြပြမှာ ရာသီဥတုကလည်း ငြိမ်သက် လို့ ကျွန်တော်တို့ ရှင်ပျုကြည်လင်စွာ အိပ်ရာမှနိုးကြတော့ မတန်းသင်္ဘောကြီးသည် ကျွန်တော် တို့ မော်တော်အနီးမှာ ရောက်နေချေပြီတည်း။

အခဏ်း(၃)

ကျွန်တော်နှင့်ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း

ပြီးခဲ့သော အခန်း(၂)ရေးစဉ်က ဇူလိုင်လ အတွင်းဖြစ်ရာ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းနည်း’ဟူ၍ ဆရာကြီး အရက်သောက်ပုံ သောက်နည်းနှင့် မကြာခဏအစားအစာ ခြိုးခြံနည်းတို့ကို ရေးစဉ်က ဆရာကြီး မကွယ်လွန်သေး။ ဆရာကြီးပါ သူ့အကြောင်းသူ ဖတ်စိမ့်သောငှာ ရည်ရွယ်ပါသည်။ သို့သော် ဖတ်မသွားရရှာတော့၊ ဩဂုတ်လ ၁၀ရက်နေ့ ည ၇–နာရီမှာ လူကြီးရောဂါဖြင့် လူတဘဝ ဇာတ်သိမ်းသွားလေပြီ။

မန္တလေးမှ ရှမဝသို့၊ ရှမဝမှ ကျွန်တော့်အိမ်အနီးရှိ ကိုဖေသိန်းအိမ်သို့ တယ်လီဖုံးဆက် ခြင်းဖြင့် ထိုည ၉–နာရီလောက်မှာပင် ဆရာကြီးကွယ်လွန်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့ရာ တွင် အလောင်းမြေမချမီ ကျွန်တော်မန္တလေးသို့ သွားရန်ကား၊ လားလားမျှစိတ်မကူးနိုင်ပါ။

နောက် ၃–၄ရက်အတွင်း ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရှိကြသော စာပေနယ်က လူများကလည်း ‘အင်း..ခင်ဗျားဆရာကြီးဆုံးတာ မန္တလေးကို မသွားဘူးလား’ဟု မေးကြပါသည်။ အချို့သူတို့ မျက်နှာ၌ အံ့ဩသော အရိပ်အရောင်များပင် ပေါ်ကြပါသည်။ (ယခုဒေါ်ကြီးစိုးဆီက စာရတော့ မန္တလေးက မိတ်ဆွေများကလည်း မျှော်ကြကြောင်း သိရပါသည်။) ဆရာကြီးနှင့် အချစ်ခင်ဆုံး သော အရင်းနှီးဆုံးသော ဆရာကြီး၏ သားတပည့်ဟု တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာထားသော ကျွန်တော်က ဒီဆရာကြီးရဲ့ အသုဘကိုမှ မသွားဘူးဆိုတော့ အံ့ဩသူတို့ အံ့ဩထိုက်ကြပါပေ သည်။ ကျွန်တော်မသွားနိုင်သည့်အကြောင်းကား ကျွန်တော့်တွင် ရှိနေပါ၏။ သည်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တော့ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ရစဉ်တုန်းက အခါကာလ သည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာပါဘိတော့သည်။

၁၉၄၆–ခုနှစ်၊ မေလထဲတွင် ကျွန်တော့်မွေးသဖခင်၏ စီမံပေးချက်အရ ဆန်အိတ် ၂၀၀– နှင့်ပေါင်းတည်မြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ သွားရတော့မည်ဆိုသောအခါတွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လောက်အောင်ပင် ဝမ်းသာလှပါသည်။ ဆန်ကုန်သည်ကြီးဖြစ်၍ လူချမ်းသာလာ တော့မည် မို့လားတဲ့၊ မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်မြင်းလှည်းသမား ဘဝကပင်၊ ရန်အောင် ရတနာစုံထောက်ဝတ္ထုကို အထပ်ထပ်အခါခါရေးရင်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်မှ ဇဟန်းသို့ အလုပ်သွား သော သူရိယဦးသိန်းမောင်အား ကျွန်တော့်မြင်းလှည်းနှင့် ကြံ့တိုင်းအလကားတင်လျက်

www.burmeseclassic.com

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ့ရှိသည်။ ဆရာကြီးသည် မန္တလေးသား။ စစ်ဖြစ်သည်နှင့် အညာသို့ ပြန်သွားသည်။ ထိုမှတဖန် ယခုစစ်ပြီးခေတ်မှာ မန္တလေးလူထုသတင်းစာတွင် အယ်ဒီတာ လုပ်နေကြောင်း သိရသဖြင့် ဇကွဲ့ မန္တလေးရောက်ရင်ဖြင့် ငါကြည်ညိုနေတဲ့ ဆရာကြီးကို ငါတွေ့ရတော့မှာဘဲ၊ ငါ့ရန်အောင်ရတနာ စုံထောက်ဝတ္ထုလေးကို ဆရာကြီးပြုရတော့မှာဘဲဟု တအားခဲခဲ ရှိနေခြင်းကြောင့် အနှစ်နှစ်အလလက မွေးမြူခဲ့သော ဆန္ဒပြည့်ဝတော့မှာမို့ တသက်မှ တခါစီသာ ကြုံရတတ်သော ဝမ်းသာမှုမျိုးကို ကျွန်တော်ခံစားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မန္တလေးရောက်တယ်ဆို ဆန်အိတ်တွေကို ပွဲရုံမှာအပ်ပြီး အခွင့်သာသည်နှင့် လူထုသတင်းစာတိုက်ကိုသွား၊ စစ်ပြီးခေတ်မှာ ဆရာကြီး၏ ပထမဦးဆုံးထုတ်သော 'အကြံဉာဏ်ဖြင့်ကြီးပွားရေး'စာအုပ်၊ စက္ကူအခက်အခဲကြောင့် (ရလေရာ)ရောင်စုံ စာရွက်တွေနှင့် ပ–ဒ–တ ၃အုပ် ခွဲရိုက်ထားသည်ကို ဝို–စီနှင့်ဝယ်၊ ရောင်းသူအမျိုးသမီးအား ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း ယခု ဘယ်မှာနေသလဲ မေး....။

ထိုစဉ်က အသက် ၃၀ မျှခန့်မှန်းရသော အမျိုးသမီးခပ်ချောချောကား လူထုဒေါ်အမာဘဲ ကိုခင်ဗျ။ ဆရာကြီး၏ ဂေဟာကို သေချာစွာဘဲ ညွှန်ကြားလိုက်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး၏ တသက်တာ မှတ်တမ်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏တပည့်များအခန်း၌...

၁။ သော်တာဆွေ

၁၉၄၆–ခုနှစ်တွင် ဝက်လက်မှမန္တလေးသို့ ပြောင်းလာခဲ့၍ ခါးတန်းရပ်၊ ဝင်းမောင်၏ အိမ်၌ မှီခိုလျက်ရှိစဉ်၊ တနေ့သောနံနက်၌ လူငယ်တယောက် ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို တကြိမ်မျှ မမြင်ဘူးသည့်ပြင် သူ၏ ကိစ္စကိုလည်း မခန့်မှန်းတတ်သည်နှင့် အန်းတန်းတန်းဖြစ်ကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေရာ၊ သူကလည်း ရဲတင်းသော အမူအရာမရှိဘဲ ခပ်တွံ့တွံ့နှင့်ပင် ဝင်၍ ထိုင်၏။ ကျွန်ုပ်က ကိစ္စကိုမေးသောအခါ သူက ဝတ္ထုတပုဒ် ရေးသားထားကြောင်း ၎င်းကို ကျွန်ုပ်က ကြည့်ရှုပြင်ဆင်ပေးစေလိုကြောင်း ပြောလေသည်။

အလုပ်အကိုင်၊ နေရပ်၊ အသက်အရွယ်စသည်တို့ကို မေးမြန်းကာ စကားအနည်းငယ် ပြောကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က သူ၏စာမူကိုယူခိုင်းလိုက်၏။ နောက်တခေါက်လာသောအခါ ဖိုးကျင်မောင်သည် စာမူကလေးနှင့်အတူ ဆန်တအိတ်လည်း ယူလာ၏။ အချိန်အတန်ကုန်သော အလုပ်ကို လုပ်ပေးရလျှင် လုပ်ခရချင်သော ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာကိုဝန်ခံ၍ ဆန်အိတ်ကိုမြင်ရခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်မိသော်လည်း ဤဆန်အိတ်အတွက်ကြောင့် ညံ့ဖျင်းသော စာမူတခုကို ကောင်းသည်ဟု မပြောမိစေဖို့ လိုအပ်ခြင်းကိုလည်း သတိရသည်နှင့် ဆန်အိတ်ကို ရိုးသားစွာ ငြင်းပယ်မိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးကျင်မောင်က 'ဦးကြီးစားရအောင် စေတနာနှင့် ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်'ဟု သတင်းပေးသည်နှင့် လက်ခံလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏စာမူကို ဖတ်ဖို့အချိန်မရသေးသော်လည်း၊ ဖိုးကျင်မောင် ခဏခဏလာ၍ စကားပြောသည်နှင့် စာမူအကြောင်း မသိရသေးစေကာမူ လူကိုမူကား တိုး၍တိုး၍ သဘောကျလာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တခုသတိပြုမိသည်ကား ဖိုးကျင်မောင်သည် အထင်ကြီးခံချင်၍ ဝင့်ကြွားကာ ဟိတ်ထုတ်တတ်သော လူငယ်တယောက်မဟုတ်၊ ရိုးရိုးကလေးတင်ပြတတ်သူတယောက်

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်အကဲခတ်မိ၏။ ဤအချက်သည် သူနှင့်ကျွန်ုပ်ရှေ့အဖို့တွင် ကြာရှည်လေးမြင့် ဆက်ဆံ၍ ဖြစ်နိုင်မည့် လူငယ်တယောက်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြ၏။

ယင်းကား ဆရာကြီးဘက်က ကျွန်တော့်အပေါ် အမြင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ဘက်က ဆရာကြီးအား ကြည့်ရှုခဲ့ပုံကိုလည်း ယခုအလျဉ်းသင့်ခိုက်၍ ဖော်ပြရပေတော့မည်။

ဓါးတန်းရှိ ဆေးရုံအလုပ်သမားများ ကွာတာရှေ့၌ ရထားလုံးရပ်စေလျက်၊ ကျွန်တော် မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်း၍၊ ဆရာကြီးနာမည်ကို မေးသည်၌၊ အတွင်းကထွက်လာသူမှာ ဒေါ်ကြီးစိုးဖြစ်ပါ၏။

'ဆရာကြီး ရှိပါတယ် လာပါ'ဟု ခေါ်သွား၍ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၊ ဆရာကြီး သည် ကျွန်တော်ဝင်သောဘက်မှ ဘေးတိုက်ခပ်စောင်းစောင်း၊ ဟောင်းမြင်း၍ ညံ့ဖျင်းသော စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် စာရေးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စုံထောက်ဝတ္ထုရေး ဆရာကြီးနှင့် စုံထောက်ဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်ချင်နေတဲ့လူဘဲ၊ ကျွန်တော်လဲ သေချာစွာကြည့်ရှုတတ်သည်ပေါ့။ ထိုစဉ်က ဆရာကြီး၏ဖောင်တိန်ကား၊ အဲဗားရှပ် အကောင်းစား မင်လုံးအကြီးအငယ်လုပ်၍ ရသောကလစ်ကလေးနှင့်။ ဆရာကြီးစာရေးပုံမှာ ဖောက်တိန်ကိုလက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြား ညှပ်သည်။ နောင်မှာ သိရသည်ကား၊ လက်ညှိုးလက်မကြား အနာဖြစ်ရာမှ အကျင့်ပါသွားသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆရာကြီးသည် စာရေးဆရာဘဝကို ပြန်လည်ထူထောင်ခါစ၊ စီးပွားရေးအား ဖြင့် မပြည့်စုံသေး။ မျက်မှန်ဘယ်ဘက်ကိုင်းသည် ကျိုးနေ၍ ကိုင်းပြတ်မှာ ချည်ထားသောကြိုးနှင့် နားရွက်မှာ ရစ်ပတ်ထားရသည်။ ဆရာကြီးလက်ထဲ၌ မပြတ်ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်သော ဆေးတံ အရိုးမှာ ကျိုးပြီး ပြန်တပ်ဖြစ်၍ တိုနေ၏။ ဆေးအိုးကလည်း ဟောင်းမြင်း၍ မွဲခြောက်ပါဘိ။ ဆေးတံကိုက်သော နေရာမှာလည်း အောက်ဖက်ကပေါက်နေ၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးက လည်း မြေအိုးမှ နှုတ်သီးပဲ့ကြီး။ ယခုပင် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ မြင်ယောင်မိသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပထမအခေါက်မှာ ဆရာကြီး၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဒုတိယအခေါက်မှာ ဆန်တအိတ်ယူသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုလေးကိုကြည့်ရှုပေးရန် ဟူ၍မရည်ရွယ်ပါ။ စာပေအားဖြင့် ကျွန်တော်အင်မတန် ကြည်ညိုလေးစားနေသော ဆရာကြီး အား ကိုယ်တတ်နိုင်နေသောအခါ၌ ကျွန်တော်ဤမျှမက ပူဇော်ကန်တော့ရန် စေတနာထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော် ဆန်ကုန်သည်ဘဝ ပေါင်းတည်နှင့် ခေါက်ကယ်ပြန်ကယ် ကူးသန်း၍ မန္တလေးတွင် ရှိနေစဉ် အခွင့်သင့်သမျှ ဆရာကြီးအိမ် သွားတိုင်းသွားတိုင်း စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ မပြတ်ဆောင်ကျဉ်းခဲ့ပါသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ သောက်ဖို့ဆိုလျှင် ဘီယာ၊ ညနေအတွက် ဘရန်ဒီ၊ ဝီစကီ ထိုစဉ်ကကစ်ဘီခေတ်ဖြစ်၍ အကောင်းစားချည်း။ ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်သည် အရက်ကလေးတမြမြသောက်၍ ထမင်းဟင်းကောင်း ကြိုက်ပုံ ချင်းတူညီလှသည်။

ထိုစဉ်၌ ကျွန်တော်မှာ (ကသာသွားခါနီး) ဆရာကြီး၏တသက်တာ မှတ်တမ်းတွင် ပါသည့်အတိုင်း (ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်း၍ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ရင်း သူဌေးသားကလေးပေ လောဟု မုဒိတာဖြစ်မိပါသေးသည်)ဟု ဆိုရလောက်အောင် ငွေကြေးကို ဖောဖောသီသီ သုံးနိုင် သူဖြစ်ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

ယင်းခေတ်က အင်္ဂလိပ်ငွေ သုံးလေးသောင်းများ တခါတရံ ပေါင်းတည်သို့ပြန်ပို့ရန် အစိုးရငွေတိုက်အချိန်မမီတော့၍ အထုပ်လိုက်ဆရာကြီး၏ အိပ်ရာပေါ်ပစ်တင်လိုက်ကာ 'ဦးကြီး ကျွန်တော်နက်ဖန်မှ လာယူတော့မယ်'ဟု ပြောလိုက်သောအခါတို့တွင် ဆရာကြီးက 'ဟေ့ မင်းငွေတွေ ဒို့သုံးလိုက်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲကွ'ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်တော်က ရက်ရက် ရောရောကြီး 'ဦးကြီးသဘောရှိ'

ထို့နောက် ကျွန်တော်ကသာကပြန်ရောက်၊ ဖွတ်ဖြစ်ပြီး စာရေးဆရာသော်တာဆွေ ဘဝ ရောက်လာသောအခါ၌ (ဤအချက်သည် သူနှင့်ကျွန်ုပ်ရှေ့အို့တွင် ကြာရှည်လေးမြင့် ဆက်ဆံ၍ ဖြစ်နိုင်မည့် လူငယ်တယောက်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြ၏)ဟု ဆရာကြီးရေးခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်သည် မန္တလေးမှာလည်းကောင်း၊ မေမြို့မှာလည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မှာ လည်းကောင်း၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ တအိမ်တည်းအတူ (ဆရာကြီးအိမ်မှာ)နေခဲ့ဘူးပေရာ၊ နောက်ဆုံး ခွဲခွာလိုက်ရသည်ကတော့ ဆရာကြီးသည် လုပ်သားသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်အလုပ်မှ ထွက်၍ ဆင်းဒဝစ်လမ်း၊ ရှမဝတိုက်ရှေ့ရှိ အစိုးရတိုက်ခန်းကြီးမှ မန္တလေးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်တွင် ဖြစ်ပါတော့၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ဆရာကြီး အနိစ္စ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်မန္တလေးသို့မသာပို့ မသွား နိုင်တော့သည်ကား၊ ကျွန်တော်အား (ရိုးရိုးကလေး တင်ပြတတ်သူ)ဟု ဆရာကြီး ရေးခဲ့သည့် အတိုင်း ကျွန်တော်မှန်ရာကို ပြောရလျှင်ဖြင့် ဆရာကြီးသေဆုံးပြီဟု သိရသောအချိန်မှာ နက်ဖန် မနက်၊ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်အတွက် ဆန်ဘိုးမျှ ခဲယဉ်းနေသောကြောင့်ပါ ခင်ဗျား။

ကြည့်စမ်းပါ ဦးကြီးရယ်...(ဦးကြီးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဦးကြီးလားရာ ဗြဟ္မာဘုံကဘဲနေပြီး ဒီစာကို ရှုပါတော့။) ဦးကြီးနဲ့ ကျွန်တော် စတင်တွေ့စဉ်က ဦးကြီးက မလိုချင်ပါဘူးဆိုတာတောင် မှ ကျွန်တော်သုံးတင်းဝင် ဆန်အိတ်ကြီးကို အတင်းပေးခဲ့တယ်။ အခုဦးကြီးဆုံးတဲ့အချိန်ကျတော့ လက်ရှိ ဆန်ဈေးနဲ့၊ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင် လူ၉ယောက်စာအတွက် မနက်ဖန်ဆန်ဘိုးမျှ ခဲယဉ်း နေပါသောကြောင့် ဦးကြီးအသုဘကို ကျွန်တော်မလာနိုင်တော့ပါဘူးခင်ဗျား....။

ဒါပေမယ့်လို့ ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာဘဲ ကျွန်တော်ကြိုးစားပမ်းစား ငွေရှာပြီးတော့ ဩဂုတ်လ ၂၅ ရက်နေ့က...

ဒေါ်ကြီးရေ့....

ခုအချိန်မှ ကျွန်တော်လာလို့လဲ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး၊ သည်တော့ ကျွန်တော် လာလို့ ကုန်မယ့်စရိတ်ကို ဒေါ်ကြီးကိုဘဲကန်တော့လိုက်ပါတယ်။ ဆိုပြီး ကျွန်တော်စာတိုက်ကနေ ပြီး ဒေါ်ကြီးစိုးဆီကို ငွေတရာ ပို့လိုက်ပါတယ် ဦးကြီးရေ....။

လွမ်းဆွတ် သတိရစွာနှင့်....

ဘဝ၏ ဒုက္ခ သုခ။

၁၉၅၅–ခုနှစ်၊ မေနှင့်ကျွန်တော် ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ် ထူထောင်ကြသောအခါ ကျွန်တော့် မှန်တမ်းဝင်ငွေမှာ ရှမဝတွင် ဝတ္ထုတိုတပုဒ် ၃၀ဝိ–အဟိကဏ္ဍအတွက် ၃၀ဝိ၊ ပေါင်း ၆၀ဝိ–မှ ယခင်အိမ်ထောင်၏ ကလေးစရိတ် ၂၅ဝိ–ပေး၍ ကျန်ငွေ ၃၅ဝိ–မှာ လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ထဲကောင်းကောင်းကြီး သုံးနိုင်စားနိုင်ပါသည်။ အခြားမဂ္ဂဇင်းများ ရေးနိုင်လျှင်လည်း အပိုဝင်ငွေ ရသေးသည်။

ထိုစဉ်က ကုန်ဈေးနှုန်းများလည်း မကြီးမားကြ။ ငါးရှ၊ ငါးရုံ့နှစ်ကျပ်ခွဲ သုံးကျပ်။ အကောင်းစားငါးမြင်း ငါးကြင်း ပုဇွန်ထုပ်ကြီးများမှ ၅–ကျပ်၊ ကြက်–ဝက်–ဘဲ–ဆိတ် ၅–ကျပ် ပတ်လည်၊ ဆီတပိဿာ နှစ်ကျပ်ခွဲ။ ပုံးလုံဝယ်နိုင်လျှင် ၂၄–ကျပ်၊ ဆယ်ပိဿာမက အပိုတွက်လဲ ရသေးသည်။ ပုံးခွံလဲရသေးသည်။ အို...အဲသည်တုန်းက ဆီပုံးခွံ၊ ရေနံပုံးခွံဆိုတာများ စကားထဲ ထည့်ပြောမနေကြ။ ကြက်သွန် အာလူး တပိဿာ ပြား ၅၀–၆၀။ ရာသီအလျောက် အလွန်ရှား ချိန်မှပြား ၇၀–၈၀။ ဆန်အကောင်းစား စပါးနက် ငကြွေတတင်း ဆယ့်လေးငါးကျပ်။ ကောက်သစ် ပေါ်ခါနီး ရှားပါးဆုံးအချိန်မှ ၁၆–၁၇။ တတင်းယူလျှင် အရပ်ထဲက ကုန်စုံဆိုင်မှ အိမ်ပေါ် အရောက်လာပို့၏။ နို့ဆီသကြား ငါးသေတ္တာကား ဖောခြင်းသောခြင်း။ အဝတ်အထည်အတွက် လည်း ပြဿနာမရှိ။ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကလည်း သော်တာဆွေရေးသမျှ ယူပါရစေဆိုသော ထုတ်ဝေသူတွေ အသင့်ရှိနေကြ၏။

ယင်းသို့သော ဝင်ငွေ၊ ယင်းသို့သော ခေတ်အခါ၌ မေနှင့်ကျွန်တော် ညားခဲ့ကြလေရာ စိတ်ကူးယဉ်အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုမျိုးဖြစ်ပါမူ သူတို့နှစ်ယောက် နှစ်ရှည်လများ ရည်းစားထားပြီး နောက် ခက်ခက်ခဲခဲတွေ့ရန် ဖန်တီးပေးလိုက်ပြီကဘဲ။ ‘မေနှင့်မောင်’သည် သက်ဆုံးတိုင် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းကြလေသတည်း’ဟု အဆုံးသတ်လိုက်နိုင်ပါ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ တကယ့်ဘဝကား မြော်လင့်ချက်ကြီးစွာသော သမီးရည်းစား ဘဝမှ လွန်မြောက်၍ ဒုက္ခ၏အစမျှ ရှိသေး၏။

ကျွန်တော်သည် ပထမအိမ်ထောင်တုန်းက ပထမအရွယ်၏ ဒုက္ခ ယခုဒုတိယအိမ်ထောင် တွင် ဒုတိယအရွယ်၏ဒုက္ခဘောင်ကို ဝင်ရလေပြီ။

ဘဝရှိသမျှကား ဒုက္ခရှိရမည်။ သုခကော မရှိဘူးလားတဲ့။ ရှိပါသည်။ သို့သော် ဤသုခ ဆိုသည်ကား ဘဝဒုက္ခထဲတွင် ခေတ္တမျှ ပေါ်လာတတ်သော နားနေရာ စခန်းကလေး များတည်း။ ဥပမာဆိုရသော် ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးရှည်သွားကြမည်ဆိုလျှင် အိပ်စက်နေနားရန် စခန်းများ ရှိရပေမည်။ ဘဝခရီးထဲမှ သုခသည် ဤအပန်းဖြေစခန်းကလေးနှင့်သာတူပေသည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး လုပ်ငန်းကြီးငယ်မဟူ။ သူ့ဘဝခရီးမှာ သူ့ဒုက္ခနှင့် သူ့သုခနှင့်သာ ဖြစ်ချေ သည်။ သူတောင်းစားမှာလည်း သူတောင်းစား၏ဒုက္ခနှင့် သူတောင်းစား၏သုခရှိ၏။ သူဌေးမှာ လည်း သူဌေး၏ဒုက္ခနှင့် သူဌေး၏သုခရှိ၏။

သူဌေး၏ ဒုက္ခသုခနှင့် သူတောင်းစား၏ ဒုက္ခသုခတို့သည် ပုံစံချင်းတော့ မတူကြချေ။ သို့သော် ခံစားမှုကတော့အတူတူဘဲဖြစ်၏။ ဥပမာလေးငါးရာတန် စားသောက်ပွဲကြီးနှင့် သူဌေး ကြီးထမင်းမြိန်ခြင်းသည် ပြားလေးငါးဆယ်ဘိုနှင့် သူတောင်းစားထမင်း မြိန်ခြင်းနှင့် မခြားနားပါ။ လေအေး စက်ခန်းတွင် အိစက်ညက်ညောသော ဖဲမွေ့ရာပေါ်၌ သူဌေးကြီး အိပ်ပျော်နေခြင်း သည် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်၌ သူတောင်းစားအိပ်နေခြင်းနှင့် မခြားပါ။ လူတယောက် စားကောင်းတာချင်း၊ အိပ်ကောင်းတာချင်း အတူတူဘဲ ဖြစ်ပါ၏။ စားမဝင် အိပ်မပျော်တာချင်းလဲ အတူတူဘဲဖြစ်ပါ၏။

ယင်းသို့လျှင် လူတန်းစားအသီးသီးတို့သည် ကိုယ့်ဘဝတွင် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ့်သုခတွေ တထွေထွေနှင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ခံမင်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြပါကုန်သတည်း။

ကမ္ဘောဇခရီး

လွန်ခဲ့သော ၁၉၅၅–ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မောင်းမကန်သို့ သွားခဲ့ကြ ပြီ။ ယခု ၁၉၅၆–ခုနှစ် နွေရာသီမှ မေ၏ဇာတိကမ္ဘောဇဌာနီ တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည် တောင်ကြီးမြို့ သို့ သွားရန် စီမံကြသည်။

တောင်ကြီးတွင် မေ၏ဆွေမျိုးမိဘများ ရှိကြသော်လည်း၊ ထိုစဉ်က မေသည် ရန်ကုန်သို့ ကျောင်းသွားနေစဉ် ပညာမသင်မူ၍ ကြင်ယာတလင်ယူသူ ကျွန်တော့်အားသားမယား ရှိလျက်နှင့် ဖောက်ပြားကာ နောက်တမယားယူသူဟု လူဆိုးစာရင်းတွင် တင်သွင်းထားကြ၍ ကျွန်တော်တို့ကို လက်သင့်မခံကြသေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြီးမှာဟော်တယ်တွင် တည်းခိုရမည်။ သို့မဟုတ် အိမ်တလုံးငှားနေရမည်။ ထို့ကြောင့် ဤခရီးအတွက် ငွေတော်တော်များများ လိုပြန် လေသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က ငွေရေးကြေးရေးကို ကျွန်တော်မမှုပါ။ သော်တာဆွေ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပနေချိန်ဖြစ်၍ စာအုပ်တိုက်တခုခုတွင် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်း ဘယ်လောက်တန် ရေပေးမည်။ စရံငွေ အခုဘယ်လောက်ပေးပါဟူ၍ တောင်းယူနိုင်သည်။ ထို့အပြင် ထိုစဉ်မှာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်က သော်တာဆွေလိုလျှင် ကြိုတင်ငွေ ၅၀၀ိ–တိတိ ငွေစာရင်းဌာနကထုတ် ပေးပါ၊ သည်ထက်ပိုလျှင် အထက်သို့ အကြောင်းကြားပါဟူသော အမိန့်ရှိနေသည်။ သို့သော် ဤငွေပေးပြီး စာမူတငင်ငင် တောင်းခံနေမည့်ငွေမျိုးကို ကျွန်တော်မလိုချင်ပါ။ စရံယူသော အကျင့်လည်း ကျွန်တော့်တွင်မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတပုဒ်ထဲနှင့် ငွေနှင့်ကနဲနေအောင်ရသော ရုပ်ရှင်ဘက်ကို ကျွန်တော် လှည့်သည်။

ယင်းကာလဝယ် ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးသို့ လာရောက်သောက်စားပျော်ပါးနေကြသူများ ထဲတွင် ထိုခေတ်ကအောင်ဇေယျရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးသောင်းစိန်လည်း ပါဝင်လေရာ တညနေခင်း၌ သောက်ကြစားကြရင်း...

'ကိုသောင်းစိန် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီက ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတပုဒ် မလိုချင် ဘူးလား'

ကိုသောင်းစိန်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြင့်...

'ဟာ...တပုဒ်မက လိုချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက စာရေးဆရာ၊ ကျွန်တော်က ရုပ်ရုပ်ထုတ် လုပ်သူ၊ ကိုဆွေ့ကို ကျွန်တော်ပေါင်းတော့ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက်လဲ ပါတာပေါ့ဗျ'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်အခု ဇာတ်လမ်းတပုဒ် ပြောပြမယ်လေ၊ ကြိုက်ရင်စရံငွေတထောင်ပေး ပါ၊ မကြိုက်သေးရင် နောက်တပုဒ်ပြောပြအုံးမယ်'

ကိုသောင်းစိန်က 'အိုကေ'ဟုဆိုလိုက်၍ ကျန်လူများကလည်း

'ဟာ...ဟန်ကျတာဘဲ၊ ကျုပ်တို့လဲ အရက်သောက်ရင်း ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း နားထောင်ရ တော့

www.burmeseclassic.com

ဇိမ်ပေါ့’

ဤပွဲတွင် ဖဆပလ အမတ်လုပ်ခဲ့ဘူးသူ ဦးဌေးကြွယ်နှင့် ပမညတအမတ် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသူ ဦးကံညွန့် (ဆိတ်ဖြူ)လဲပါပေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်ရုပ်ရှင် ရိုက်နိုင်အောင် တမင်ရည်ရွယ်၍ စိတ်ကူးထားသော ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ကို ပြောပြရာ နားထောင်သူအားလုံးလည်း ကြိုက်၍ ကိုသောင်းစိန်လည်း အလွန်သဘောကျကာ....

‘ကြိုက်ပြီ–ကြိုက်ပြီ–ကိုဆွေနက်ဖန် ကျွန်တော်ငွေတထောင်ယူခဲ့တော့မယ်’

ကိုသောင်းစိန်ကို ငွေအရေးတကြီးတောင်းရတာ ကျွန်တော်အားနာပါတယ်ဗျာ ဟောဒီ မအဝှာက တောင်ကြီးပြန်ပြီး နွေရာသီတလလောက် နေချင်တယ် ပြောနေလို့ဗျ’

‘ဟာ...နွေရာသီတောင်ကြီး ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့သွားနှင့်၊ ကျွန်တော်တောင် လာနိုင်ရင်လာခဲ့အုံးမယ်၊ ငွေအတွက်တော့ စိတ်ချ၊ နက်ဖန် ကျွန်တော်ယူခဲ့မယ်၊ ကဲ..ခင်ဗျားတို့ သွားဘို့သာ စီစဉ်ကြပေရော့’

ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူနှင့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွင် ဘာပြဿနာမျှ မရှိချေ။ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ဇာတ်လမ်း ကိုယ့်သဘောအတိုင်း ရိုက်ပေရော။ ထို့ကြောင့် စာရေးဆရာ တယောက်အဖို့လည်း ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းအတွက် ဘာအခက်အခဲမျှမရှိပေ။ လိုချင်သူကြိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးနေ၏။

အင်္ဂလိပ်ပြဒဿါး

ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ပြီးကြသည်မှာ ဧပြီလဆန်း ထိုစဉ်က ဖဆပလ အစိုးရနှင့် သောင်းကျန်းသူရောင်စုံတို့ခေတ်ဖြစ်၍ မီးရထားလမ်းတို့သည် နေ့သာမောင်းဝံ့လျက် ညမှာ စိတ်မချရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်ပျံနှင့်သွားကြရန် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် ထိုသက္ကရာဇ် ၁၉၅၆–ခုနှစ်သည် ပါလီမန်အစိုးရ၏ တတိယမြောက် ရွေးကောက်ပွဲကြီး လုပ်ခါနီးနေ၍ သူတို့ပါတီဝင်တွေသာ ဥဒဟိုသွားလာနေကြခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် လေယာဉ်ပျံနားမကပ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် မီးရထားနှင့်ဘဲ သွားပါတော့မည်ဟု ဧပြီလ ၉–ရက်နေ့မှာ အထက်တန်း လက်မှတ် သွားယူကာ ၁၃–ရက်နေ့ထွက်မယ့် ရထားမှဘဲ ရခဲ့တော့သည်။

‘ဟယ်...ဒီရက်သွားရလဲ မနည်းဘူးဟဲ့ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ပြန်အလာ၊ အိမ်လဲရောက် ရော မရွှေမေကဆူပါလေရောဗျာ။

သင်္ကြန်အကျနေ့ကြီး ဖြစ်နေလို့ အောက်မေ့ပါသလား။ မဟုတ်ပါ ကျုပ်ဇနီးက ကမ္ဘော ဇရှမ်းစပ်ပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာတတ်ခရစ်ယန်မ ဖြစ်လေတော့ အင်္ဂလိပ်ပြဿဒါး ၁၃–ရက်ဖြစ်နေ လို့တဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော်ကတော့ မြန်မာပြဿဒါးနေ့တောင် အမှုမထားတဲ့အကောင် ဖြစ်လေတော့ ဒါတွေသတိမမူခဲ့ဘူး။

www.burmeseclassic.com

'မောင်ဟာ အားကြီးညံ့တာဘဲ၊ ဒီရက်မှာ ဒိပြင်လူတွေမသွားကြလို့ ဒီနေ့ကို မောင်ရလာတာဖြစ်မှာဘဲ'

'ငါ...ဒါမသိဘူးလကွာ၊ နက်ဖန်ထွက်မယ့် ရထားက စမေးတာဘဲ၊ အဲဒီနေ့မှ ရတယ်ဆိုလို့ ယူခဲ့ရတာဘဲ'

'တကယ်ဆိုမောင်က ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့မရရင် ဆယ့်သုံးရက်နေ့ကြီးတော့ မသွားချင်ဘူး၊ ဆယ့်လေးရက်နေ့မှဆိုပြီး တရက်ကျော်ယူလာဘို့ ကောင်းတာ'

'ဟာ...ဒီဆယ့်သုံးဂဏန်း မကောင်းဘူးဆိုတာက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအယူပါကွ၊ အမေကျော် ဒွေးတော်လွှမ်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒို့မြန်မာမှာ ရက်ရာဇာ ပြဿဒါးတွေရှိပါတယ်၊ မှန်းတွက်ကြည့်ရအောင်'ဆိုပြီး ပက္ခဒိန်ကိုကြည့်၍...'အင်း ဧပြီလ ဆယ့်သုံးရက်မှာ မြန်မာလို တန်ခူးလဆန်းလေးရက်၊ သောကြာနေ့၊ (တန်ခူးသာလု၊ ထွန်းပကဆုန်)ဆိုတော့ ဒီဧပြီလ ဆယ့်သုံးရက် သောကြာနေ့ဟာ ရက်ရာဇာဗျ၊ ကဲ...'

'အို...ဒီမြန်မာအတွက်တွေ မေမသိဘူးလေ၊ မေတို့အင်္ဂလိပ်စာသင်ခဲ့ရတော့ ဒီဆယ့်သုံးဂဏန်းမကောင်းဘူး ဆိုတာသာနားလည်ခဲ့တာဘဲ'

'အလကားပါကွာ....စိတ်ထဲစွဲမထားပါနဲ့၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်တတ်ပါတယ်'

ဤစကားသည် မှန်တတ်လေသည်။ အကြောင်းမှာ ဤ၁၃ရက် ရထားထွက်မည့်နေ့မနက် ကျွန်တော်တို့အား ဘူတာသို့ပို့ရန် ကိုသောင်းစိန်၏ကားသည် သူ့ဒရိုင်ဘာနှင့် ညဦးကပင် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာအိပ်မည်ဆိုပြီး၊ ယခု နံနက် ၅ချက်တီးသည်တိုင်အောင် ရောက်မလာချေ။

ဥပါဒါန်နှင့် ဥပါဒ်

ကျွန်တော်တို့လင်မယားမှာ သူတို့မော်တော်ကား၊ ညဦးက ကိစ္စကြီးငယ်ရှိ၍ မလာနိုင်သည်ဖြစ်ပြီး၊ ယခုနံနက်စောစောတော့ အချိန်မီလာလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆကာ နံနက် ၄–နာရီထိုးကတည်းက အိပ်ရာမှထ၍ ပြင်ဆင်ထားကြ၏။

မီးရထားကား ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ၆–နာရီတိတိတွင် ထွက်မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ် ၇–မိုင်မှ ဘူတာကြီးသို့ မိနစ် ၂၀နှင့် ရောက်အောင် အမြန်မောင်းယူရမည်။

ကျွန်တော်သည် နာရီတကြည့်ကြည့် အိမ်ရှေ့တမျှော်မျှော်နှင့် ၅နာရီခွဲလေတော့...ရင်ထဲထိတ်စပြုလေပြီ။

မိရွှေမေကား အင်္ဂလိပ် ၁၃ရက်ကို ရိုးမယ်ဖွဲ့ကာ ကျွန်တော့်အားဆူလေပြီ။

'ကဲ....ပြောတယ်မှတ်လား၊ ဒီ ၁၃ ရက်မကောင်းပါဘူးဆိုတာ၊ အခုဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ'

'စောင့်ပါအုံးလေ...အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ ဘူတာကို ဒီကနေ ၁၅မိနစ်လောက်တင် ရောက်တာဘဲ'

'အခုနှယ် သူတို့ကားရောက်လာတောင် ဘယ်လောက်ကသီလင်တနိုင်မလဲ၊ ဘူတာ ရောက်

www.burmeseclassic.com

လက်မှတ်လဲအုံးမှာနဲ့၊ တွဲရှာပြီးပစ္စည်းတွေ တင်ရအုံးမှာနဲ့

'ဒီအခြေကျမှတော့ ဖြစ်သလိုလုပ်ရတော့ မှာပေါ့ကွာ...၊ ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ'

သို့နှင့် ၅နာရီ ၃၅မိနစ်က လက်တံစွန်းလေသော် မိရွှေမေသည် ဆောင့်ဆောင့်အောင့် အောင့်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး...

'လာတော့မှာမှုတ်ပါဘူး၊ ခုနယ်မှသွားလဲ မီတော့မှာ မှုတ်ဖူး' ဆိုလျက် အိမ်ရှေ့အသင့် ထုတ်ထားသော ပစ္စည်းများကို အိမ်ထဲတဒုံးဒုံး ပြန်သွင်းနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်လျှော့၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ခွေပျော့ပျော့ထိုင်နေရာမှ...

'ဟော့....ခုတော့ ဖြေးဖြေးပေါ့ကွာ၊ ထားပါအုံး၊ ငါသွင်းပါမယ်'

'ဖြေးဖြေးလုပ်မနေနဲ့၊ မိုးလင်းလာပြီ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပြီးမှကားမလာလို့ မသွားရတာ သူများမြင်တော့ ရှက်စရာကြီး'

'မင်းနယ်ကွာ...မဆိုင်တာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ အထိ သူများအတွက်ပါ ထည့်ပြီး အဆစ်ရှက်ရအုံးမယ်လို့ဘဲ... မိန်းမများ ကြံကြံဖန်ဖန်'

'အို...(နက်ဖန်မနက်တော့ ကျမတို့ကို ရှင်တို့တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဖူး၊ အိမ်သော့ခတ် ထားတာဘဲ မြင်ရတော့မယ်)လို့ အိမ်နီးပါးနားတွေကို နှုတ်ဆက်ထားတာရှင့်'

'ဟဲ့...နှုတ်ဆက်ထားတာကော ကိုယ်အဆင်မပြေလို့ မသွားနိုင်တာ၊ ကိုယ်ကမျင်းကျော ထတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရှက်စရာလားကွ...'

'ကဲ...ငွေပေးထားပြီးဖြစ်တဲ့ ဒီလက်မှတ်တွေ အတွက်ကကော ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ရော့...အခုသွားပြီး ငွေပြန်တောင်းချေ'

'ဟ...ရမလားဟ...ဒါမျိုးက တံတားပျက်လို့ ရထားမထွက်ဖြစ်မှသာ ပြန်ရတာကို ငါ..ဒီက ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားလို့...ဘူတာကြီးရောက်မယ့် အချိန်မှာ ရထားက ထွက်သွားတာဒါးပိန်လောက် ရောက်နေရော့မယ်'

'ဒါဖြင့် ဒီငွေဆုံးရတော့မယ်ပေါ့၊ အဲဒါ သူငယ်ချင်းကောင်းကျိုးဘဲ၊ တက္ကစီ အော်ဒါလုပ် ထားရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဖူး၊ မော်တော်ကားရှိတဲ့ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေဟာ တယောက်မှ စကားမတည်ဘူး၊ အရင်နှစ်ယောက်တုန်းကလဲ ဒီလိုဘဲဂျောက်ချဘူးပြီ မဟုတ်လား'

သူပြောတာဟုတ်၏။ တဦးကတင့်တယ်။ တဦးက အမတ်ကိုဋ္ဌေးကြွယ်၊ တင့်တယ်က.... (၁၉၅၆ခုနှစ်မှာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအဖြစ်နှင့် ကားရိုက်နေပြီဖြစ်၍)လွန်ခဲ့သော တပို့တွဲလဆန်း တရက်နေ့နံနက်က ရှမဝဦးကျော်၏မွေးနေ့ ထမနဲပွဲသွားရန် ကားနှင့်လာခေါ်မည်ဆိုပြီး၊ ပေါ်လာတော်မမူ။ ကိုဋ္ဌေးကြွယ်ကလည်း တနေ့ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် လာခေါ်မည်ချိန်ထားပြီးအချိန် လွန်မှ သတိရသတဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အသံခပ်ပျော့ပျော့နှင့်ဘဲ...

'ကွာ...ကိုယ့်ဆန္ဒမပြည့်တိုင်းလဲ တဖက်သားကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ အခု...မောင်စဉ်းစား တာက၊

www.burmeseclassic.com

ငွေပေးပြီးသားကိစ္စကို မသွားရင်မဖြစ်တာ ကိုသောင်းစိန်သိတယ်၊ ဒါနဲ့သူ့စကားအတိုင်း မလာနိုင်တာက၊ သူ့မှာ ဒို့ဟာထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စရှိနေ၍သော် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သူညဦးကအရက်မူးပြီး ကားချင်းတိုက်မိလို့ ကားပျက်သွားသည် လည်းကောင်း၊ သူဆေးရုံရောက်နေသည်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ..'

'အရင်နှစ်ယောက်တုန်းကလဲ မောင်ဒီလိုပြောတာဘဲ'

'ဒါက ကိုယ်ချင့်တရား လူလူချင်း တန်ဘိုးထားပြီး ဖြစ်နိုင်သလောက် စဉ်းစားရတာပေါ့ ကွ၊ ဟော...နေ့ပြီး...' ကျွန်တော်ရုတ်တရက် သတိရ၍ တခုဖြစ်နိုင်တာက ဒီနေ့ရထားမထွက်နိုင် တာ သူအသေအချာသိလို့မလာဘဲ နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ'

ထိုစဉ်ကာလက သောင်းကျန်းသူတွေလက်ချက်နှင့် ဤသို့လဲဖြစ်တတ်သည်။

'ဒီလိုဆိုရင် မေတို့စိတ်အေးရအောင် သူ့ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဖြစ် ညကတဲလာပြီး ပြောခိုင်းဘို့ ကောင်းတယ်'

'ဒါတော့ကွာ...ဒို့သိနေပလား အောက်မေ့လို့၊ ဒါမှမဟုတ် အခု မနက်စောစော ရောက်လာပြီး ဒို့အထုပ်အပိုးပြင်ထားတာ ကြည့်ပြီးကျီစယ်ချင်လို့လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ ကိုသောင်း စိန်ပျော်တတ်တာလဲ မင်းသိသားနဲ့...'

ဤသို့ပြောနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှာကားမီးရောင်ထိုးလာသဖြင့်....

'ဟော ပြောတုန်းဆိုတုန်း လာပဟေ့'

ကျွန်တော် လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်သော် ၆–နာရီထိုးရန် မိနစ် ၂၀–လိုတော့သဖြင့် ကျွန်တော်တွေးတောချက် မှန်ပြီဟု တွက်ဆကာ ပြုံးဖြီးဖြီးကြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကိုသောင်းစိန်မျက်နှာကို ကြည့်၍...

'ဘယ့်နှယ်လဲဆရာကြီး၊ ဒီကနေ့ ရထားမထွက်ဖြစ်ဖူးမဟုတ်လား'

ဤတွင် ကိုသောင်းစိန်သည် နကိုကပြူးသောမျက်လုံးများကိုဖြဲ၍...

'ဟင်...ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ညက ကိုးယိုးကားယားဖြစ်လို့ အခုမနက်မှ ကြိုးစားပမ်းစား လာတာဗျာ'

ယင်း၌ ကျွန်တော့်ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ...

'အိုး...အိုး...ရထားမထွက်ဖြစ်တာ ကျွန်တော်သိလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ခုမှလာတာ ကို ကောက်ပြီး အထင်နဲ့ပြောတာ'

'ဟာ...ဒီလိုဆိုဘယ့်နှယ်မထွက်ဖြစ်ရမှာတုန်း လာတင်ကြ ယူစရာတွေ'

'ဟာ...ခုမှဆိုရထား မှီပါအုံးမလားဗျ'

'ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီမို့လဲ'

ကိုသောင်းစိန်သည် နာရီမရှိတော့ချေ။ မနေ့က သူနှင့်ကျွန်တော် မြို့ထဲလျှောက် သောက်ကြရင်း အပြန်၌ (ကိုသောင်းစိန်နာရီဆိုင် တခုခုမောင်းစမ်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ နာရီမရှိ ဘူး၊ လက်ပတ်နာရီတလုံးတော့ ဝယ်သွားအုံးမှဘဲ)ဆိုတော့ သူက (ဗမာပြည်က နာရီတွေ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် စင်ကာပူက စိတ်ကြိုက်ဝယ်လာတဲ့နာရီ၊ ခင်ဗျားယူသွားဗျာ' ဟု ဆို၍ ချွတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ယခုကျွန်တော့်လက်ရောက်နေ၏။

ကျွန်တော်က ယင်းနာရီကိုကြည့်၍…

'၆–နာရီ ထိုးဘို့ ၁၉မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်ဗျ၊ ရထားက ၆–နာရီထွက်မှာ မမှီနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်'

'ဟာ…မမှီ မှီအောင် ကျွန်တော်မောင်းပေးမယ်ဗျ၊ လာ…ပစ္စည်းတွေ အမြန်တင်ကြ၊ ကျွန်တော်ညက ကားမလွတ်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ကြဗျာ၊ ညက မိတ်ဆွေတယောက် မူးပြီးကား မှောက်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် နာရီပြန်တချက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ဗျ…'

စိတ်ကတော့ မှီမယ်တယ်ပြီး မထင်ချေ။ သို့သော် နောက်ဆုံးပြန်လာရုံဘဲပေါ့ဟု တတ်နိုင်သလောက် အမြန်ဆုံးတင်ကြလေသည်။

အားလုံးတင်ပြီး၍ ကားစက်နှိုးကာမှ ဒေါ်ရွှေမေလက်ပွေ့အိတ်ထဲတွင် မီးရထားငွေ ပေးထားသော ပြေစာဖြတ်ပိုင်းရှာမတွေ့၍ ကမူးရှူးထိုးဖြစ်ကြသေးသည်။

ဒီလောက် အချိန်လုနေရသည့်အထဲ အိမ်သော့ခလောက် ပြန်ဖွင့်တော့လည်း စိတ်ဇောက ကြီးနေ၍ လွယ်လွယ်နှင့် သော့ပေါက်ထဲသော့ထိုးမရ။ ပွင့်ပြီး အထဲရောက်ပြန်တော့ (ထိုအိမ်လေး မီးမသွယ်ရသေး၍) မီးချစ်က မီးခြစ်လို့ တော်တော်နှင့် မတောက်၊ နောက်ဆုံးမှ ဒေါ်ရွှေမေ ကျွန်တော့်အားစိတ်လုပ်ပြီး (ရှေ့ဒီလက်မှတ်တွေ ငွေပြန်တောင်းချေ)ဟုဆိုရင်း၊ သူ့လက်ပွေ အိတ်ထဲမှ သူထုတ်သောနေရာ၊ ကျွန်တော့်ပက်လက် ကုလားထိုင်ဘေးမှာ တွေ့ရသည်။

သူ့ ကျွန်တော်ဆွဲထုချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

ကားစထွက်သောအခါ၌ ကျွန်တော့်လက်ပတ်နာရီမှာ ၆နာရီထိုးရန် ၁၆မိနစ်သာလိုတော့ သည်။ ကိုသောင်းစိန် ကိုယ်တိုင်ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းလေသည်။

ကျွန်တော်က 'ဘယ့်နယ်လဲ၊ မှီမှလဲလုပ်နော်၊ သိပ်မောင်းနေလို့ ဘူတာမရောက်ခင် ကျုပ်တို့ကားမှောက်လို့ ဒုက္ခရောက်နေကြအုံးမယ်'

ကိုသောင်းစိန်ကတော့ ဘာမျှမပြော၊ သူ့ဒရိုင်ဘာ ကိုစိန်ဝင်းက အပြင်ဘက်အလင်း ရောင်ကို ကြည့်ပြီး…

'မှီပါတယ်ဆရာ၊ အရင်မန္တလေး ဦးတင့်တို့ အပြန်ကျွန်တော်လိုက်ပို့တုန်းက ဒီအချိန်ပါ ဘဲ'

'အေး…မှီတော့ မှီပြီး ကျွန်တော်တို့အရောက်နဲ့ ရထားအထွက်နဲ့…'

ကိုသောင်းစိန်က 'ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ဂါတ်ဗိုလ်ဆီ ပြေးပြီး ရထားရပ်ခိုင်းပေးမယ်ဗျာ'

www.burmeseclassic.com

နောက်ထပ်ဘယ်သူမှ ဘာစကားမှမပြောတော့ချေ။ ဂျာမန်ဘောက်စ်ဝက်ဂွန်း ကားပုပြတ်ပြတ်ကလေးသည် ရန်ကုန်ပြည်လမ်းမကြီးမှာ အမြန်နိုင်ဆုံးပြေးနေပေသည်။ ကျွန်တော့်လက်က နာရီကိုကြည့်နေ၏။ ဖနောရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်အလိုမှ ၉မိနစ် ၈မိနစ် ၇မိနစ် ၆မိနစ် ၅မိနစ် ၄မိနစ် ၃မိနစ် ၂မိနစ်။ ထိုအချိန်မှ ကျွန်တော်တို့ ကွမ်းခြံကုန်းဘူတာကြီးနား ချဉ်းကပ်မိ၍ နာရီစင်က နာရီကြီးကို ကျွန်တော်လှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်မိတော့မှ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အလုံးကြီး ဝုန်းကနဲ ကျသွားပေတော့၏။

အကြောင်းမှာ မီးရထားနာရီကြီးသည် ဖနောရီထိုးရန် မိနစ်၂၀ လုံးလုံးကြီး လိုနေလေသေးသည်တကား။

ကျွန်တော့်မှာ အားရဝမ်းသာသော အသံကြီးနှင့်....

'အောင်မယ်လေး ကိုသောင်းစိန်၊ ဘူတာနာရီကြီးက အဝေးကြီးလိုသေးတာဗျ၊ ဟောဒီ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ပေးတဲ့ နာရီကမြန်နေတာ'

ကားကို ဂိတ်ထိုးရပ်လိုက်ရင်း...

'ဟာ...ကျွန်တော့်နာရီ အချိန်အင်မတန် မှန်တာဗျ၊ ဘယ့်နှယ်မြန်နေရမလဲ၊ ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ရှိပြီ'

(ယခုတိုင် ဤနာရီကျွန်တော့်ဆီမှာရှိနေရာ ဤစာရေးချိန်ထိ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ၁၇နှစ်၊ ကိုသောင်းစိန် သုံးခဲ့တာ၅နှစ်နှင့် ၂၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ဤရွှေရောင် နာရီလေးသည် လှတုန်းကောင်းတုန်းပင်) ယင်းနာရီကို အပြစ်တင်မိပေရာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တွေးမိမှ ကျွန်တော့် ခေါင်း ကျွန်တော်ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ချင်တော့၏။

'ဟာ...ဒါကျွန်တော့်အပြစ်ပဲဗျ၊ ခရီးသွားဘို့ စိတ်ကစောပြီးတော့ ညဦးတုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကျောက်စည်နှက်တဲ့ နာရီသံနဲ့ သွားတိုက်ထားမိတာဗျ'

ဤမှ ကိုသောင်းစိန်လည်း စိတ်အေးသက်သာဖြစ်သွားကာ

'အောင်မယ်လေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုဆွေရာ'

'ဤတွင်ကျွန်တော့်ဇနီးမဘိုဆန်က...

'ဒါဘာမှမဟုတ်ဖူး၊ ဆယ့်သုံးရက်နေ့ ကောင်းကျိုးဘဲ'

'မေ့ဟာကလဲ မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ ကဲ...ငါက နာရီမြန်ထားလိုက်မိပြီထား၊ ကိုသောင်းစိန် ကား ညဦးကထဲက ရောက်နေရင် ဘာဒီလို ဖြစ်ဖို့ရှိသလဲ'

'ဒါက မရောက်နိုင်အောင် ဖန်တီးထားပြီကိုမောင်ရဲ့'

'ဘယ်သူက ဖန်တီးထားတာလဲ'

'အကြောင်းအကျိုးကပေါ့'

www.burmeseclassic.com

'ဒါဖြင့် ကိုသောင်းစိန် မိတ်ဆွေ ကားမှောက်ရတာလဲ ဒို့ဆယ့်သုံးရက်နေ့ ခရီးထွက်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်နေပါရောလား၊ အဲဒီလူများ သေရင် ဒို့တရားခံပေါ့'

ကျွန်တော်တို့သည် အေးအေးဆေးဆေးပင် ရထားတွဲတွင် ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်ရောက် ကြ၍ အားလုံးပစ္စည်းတွေ နေထားတကျ လုပ်ကြပြီးသည်တိုင်၊ ရထားထွက်ရန် ၁၅ မိနစ်မျှ လိုသေးသဖြင့် ကိုသောင်းစိန်က...

'လာဗျာ..ကိုဆွေ၊ ခုန စိတ်မောရတာတွေ ပြေသွားအောင် ဝီစကီ ဝမ်းပတ်စီလောက် မော့ကြစို့'

ထိုစဉ်က ခမ်းနားသန့်ပြန့်လှသောမီးရထား ဟော်တယ်သည် ကျွန်တော်တို့ အသောက် သမားများအား အချိန်မရွေး ဆီးကြိုလျက်ပင်။

ကုလားစကား နားထောင်ညား

ထိုစဉ်က မီးရထားတို့သည် ညမခုတ်မူ၍ ကျွန်တော်တို့စီးလာခဲ့သော ဒဂုန်ရွှေမန်းစာပို့ ကြီးသည် တောင်ငူတွင် တညအိပ်ပြီး၊ ဧပြီ ၁၄-ရက်နေ့ မွန်းတည့်အချိန်မှာ သာစည်သို့ဆိုက် သည်။ သာစည်ကလောရထား ရှိသည်နှင့် ရောက်ရောက်ချင်းဘဲ ရထားပြောင်းရသည်။ ကလော မြို့မှာ ထိုညအိပ်မည်။ 'ဟော်တယ်ကလော'တွင် တည်းခိုကြမည် စိတ်ကူးသည်။

သို့သော် ၎င်းရထားပေ ရောက်သည်၌ အတော်ပင်လူရေလည်သော ကုလားတယောက် နှင့် စကားစပ်မိရာတွင်...

'အောင်မာ...ခင်ဗျားတို့ကလောမှ ဘာလို့အိပ်နေမလဲဗျ၊ ဘူတာမှာ တောင်ကြီးသွားမယ့် ဘတ်စ်ကားတွေ လာကြိုနေတာရှိတယ်ဗျ၊ တခါထဲ ဆက်ပြီးစီးလိုက်ရုံပေါ့'

ဤတွင်သူ၏ မွေးရပ်ဌာန ရောက်ချင်ဇော ထန်နေသော မရွှေမေက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာ....

'ဒီလိုဆို ဟန်ကျတာပေါ့မောင်၊ ညတွင်းချင်းဘဲ တောင်ကြီးရောက်တာပေါ့'

'ရောက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ လမ်းခရီးက စိတ်ချရဲ့လား'

ကုလား....'အောင်မယ်လေး ကျနော်တို့ ရှမ်းပြည်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခုလို သင်္ကြန်တွင်း ဆိုသာပြီး စိတ်ချရသေးတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက ဒီလိုအခါကြီး ရက်ကြီးတွေမှာ မကောင်းတာ မလုပ်ဖူးဗျ'

အောင်မယ်လေး ကုလားကဘဲ တရားပြနေချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ စီးသောအထက်တန်း တွဲမှာ အားလုံး ၄-ယောက်ရှိသည့်အနက် အခြားခရီးသည် မြန်မာစစ်ဗိုလ်ကလည်း ထောက်ခံ သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ယခုညဘဲ တောင်ကြီးတက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

မောတို့ဌာနီ

ကျွန်တော်ရှမ်းပြည် မီးရထားကို စီးဘူးသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ဒုတိယအခေါက်ဖြစ်၏။ သို့သော် ပထမအခေါက်တုန်းကမူ ခရီးဆုံးမဟုတ်ပေ။ ၁၉၅၄-ခုနှစ် မေနှင့်ကျွန်တော်သမီး ရည်းစား အရှူးအမူးဖြစ်ကြစဉ် အောက်တိုဘာလ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းအပိတ်မှာ

www.burmeseclassic.com

သူတောင်ကြီးသို့ ခေတ္တပြန်စဉ် ကျွန်တော်သည် ခွေးရုပ်ဘူတာအထိ လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤဘူတာသည် ရှမ်းပြည်မီးရထား အတက်အဆင်းခရီးဆုံးဖြစ်၍၊ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်သား မီးရထားကို ပြန်စီးခဲ့ရသည်။ မေပြန်လာသည့် ရက်ကိုဘဲ၊ မောင်မျှော်နေတော့မယ်ဆိုသော မှာတမ်းကြီးနဲ့ပေါ့။ လူပြည်မှာ ၁၅ရက်လောက် လွမ်းခဲ့ဘူးပါရဲ့ဗျာ။

ဤရထားလမ်းခရီးမှာ ယင်းမာပင်ဘူတာကို လွန်လတ်သော် မြန်မာပြည်နှင့် ရာသီဥတု ရှုမျှော်ခင်းများ ပြောင်းလဲလာလေသည်။ ခွေးရုပ်ဘူတာကို ကျော်လျှင် မီးရထားလမ်းက တောင်ကမ်းပါးယံတွေကို ဖင်တပြန် ခေါင်းတပြန် လွန်းထိုးတက်ရလေသည်။ မီးရထား၏ လက်ဝဲ ဘက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သော်၊ သစ်ပင် ဝါးပင်တွေ နိမ့်မြင့်စီလျက်နှင့် နက်ရှိုင်းသော တောင်အောက်ချောက်ကြီး။ လကျာ်ဘက် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူကြည့်လိုက်လျှင် မြင့်မားသော တောင်ကမ်းပါး တောင်ထွတ်များသည် မိုးကိုတိုးနေသည်။

ဆင်တောင်နှင့် မြင်းတိုက်ဘူတာ အကြားရောက်လျှင် တောင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ ခုတ်မောင်း နေပြီဖြစ်၍ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှိုင်းထနေသော တောင်ထိပ် ရင်ပြင်ဝယ်၊ ထိုတကွေ့ သည်တတွေ့၌ ဂွမ်းပုံကြီးများနှင့်တူသော မိုးသားထွေးကြီးတွေကို မြင်ရလေသည်။

ကျွန်တော်မြေပြင်မှ မြင်ရသော ကောင်းကင်ထဲ မိုးသားတွေလို လှုပ်ရှား၍မနေ။ ချမ်းအေးသဖြင့် တောင်ထိပ်ဖျား မြစိမ်းကမ္ဗလာပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်စက်နေကြသည်နှင့် တူပေသည်။

သွား၍ယူမလား

မိုးသားထွေးကြီးတွေ

လေတွင် မလှုပ်တုံ့

ပုံ့ပုံ့ကြီး လျောင်းလျက်

မြစိမ်းကမ္ဗလာထက်ဝယ်

အိပ်စက်နေကြသည့်နှယ်

ရှုဖွယ်သာမော...ဤမြိုင်ကျော....

ထိုညနေ ၆–နာရီ ၅–မိနစ် အချိန်ဝယ် ကလောဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။ ရှမ်းပြည်မှာ အေးသည်ဆိုသဖြင့် ရန်ကုန်က ချုပ်ပြီး ခေါက်ယူလာခဲ့သော ကုတ်အင်္ကျီကို ထုတ်၍ ဝတ်လိုက်ရသည်။ ထင်းရှူးပင်များကို ဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေအလျင်သည် တရှီးရှီးနှင့် ညည်းသံပါ၍ သူ့မှာပင် ချမ်းအေးတုန်ခိုက်သော လက္ခဏာဖြစ်လာလေသည်။

ကလော'မြို့'ဆိုရသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူနေအိမ်ခြေထက် တောင်ကုန်းနိမ့်မြင့် ချိုင့်ဝှမ်းနှင့် ထင်းရှူးတောကိုသာ မြင်ရသည်။ မြန်မာပြည်ဝယ် ထင်းရှူးပင် အများဆုံးသော အရပ်ဒေသပေတည်း။ တောတောင်၏ သဘာဝအလှ စင်းလုံးချော။

ကျွန်တော်တို့ ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြ၍ ဘတ်စ်ကားပေါ်နေသားတကျ ရောက်လတ်သော် ၆–နာရီ

www.burmeseclassic.com

၁၅–မိနစ်..။

'တောင်ကြီးနှင့်ကလော ဘယ်နှစ်မိုင်ဝေးပါသလဲ..'

'၄၄–မိုင်ဝေးပါတယ်..'

ကျွန်တော့်နံဘေးရှိ ခရီးဖော်ကိုမေး၍ ဖြေပါသည်။

'ဒီ...မော်တော်ကား၊ ဒီ..ခရီးတောင်ဆင်း တောင်တက်ကို နှစ်နာရီနဲ့ ရောက်ပါ့မလား..'

'မကြာပါ အလွန်ဆုံးတနာရီခွဲပ..'

ထိုသရောအခါဝယ် တောင်ကြီးမြို့သို့ ညဦး ၈–နာရီခန့်တွင် ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာသွားကြပါသည်။

သို့သော် ကားထွက်ခါနီးမှ ခရီးသည်များနှင့် ကားရှင်တို့စကားအချေအတင် ပြောပွဲ ကလေး ကျင်းပသဖြင့် ၁၅–မိနစ်မျှ အချိန်ပုပ်သွားပါသည်။

ကားရှင်။ 'ကားခတယောက် ၅ိခင်ဗျ'

ခရီးသည်။ 'အို...ခါတိုင်း ထုံးစံတယောက် ၃ိ ဟာကို'

'သကြံန်တွင်း ဓာတ်ဆီဈေး တက်သွားလို့ဗျ'

'ဒါဖြင့် ၄ိ–ယူတော်ပြီလေ... မနေ့ကကျုပ်တို့ တောင်ကြီးက စီးခဲ့တာ ၄ိပဲ'

'အခုမော်တော်ယာဉ် အသင်းက ၅ိ–မှပြေးနိုင်မတဲ့...'

အို...၅ိ တော့ မစီးဘူးကွ၊ ဘယ့်နှယ်ကွာ၊ ဓာတ်ဆီက တဂါလံ ၁ိ–တက်တယ်ဘဲ ထားပါ အုံး၊ ဒင်းကား ၄–ဂါလံလောက် ဒီလောက် မတရားလိုချင်တာတော့...မစီးဘူး၊ မစီးဘူး၊ အခုပြန်ဆင်းမှာဘဲ ခင်ဗျားတို့ကော...'

ခရီးဘော်ချင်း လူညီသည်၌ ဘုမသိ ဘမသိ ဖြစ်သောကျွန်တော်တို့ကပါ ကိုယ့်ဘဝတူ များ ဘက်ကပါ၍ အားလုံးညီညွတ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ၌ ကားဆရာသည် သူ့အသင်း လူကြီးများဆီသို့ ပြေးသွား၍ ပြန်လာပြီးမှ ၄ိ–နှင့် (ငါးကျပ်မရမှန်းသိ၍) သဘောတူတော့သတည်း။

တကတဲဗျ၊ ကားစက်မနိုးမီ ပိုက်ဆံပေး၍ လက်မှတ်ဝယ်ရ၏။ လူစေ့တက်စေ့ ငွေရခါမှ ကားထွက်၏။ သို့သော်ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့် မသွားသေးပေ။

ပထမတော်တော်ကား ဓါတ်ဆီသွားထည့်တာက ၁၅မိနစ်ကြာ၏။

ဒုတိယကလောမြို့ ဂျင်ကလယ်ကိုလမ်းကြိုလမ်းကြားလျှောက်မောင်းကာ တနေရာတခါ ရပ်၍ နာမည်တခုကို ခေါ်နေတာက ၁၅မိနစ်။ ဘဇာနည်း စုံစမ်းကြည့်တော့ ယခုကားမောင်း သူမှာ

ဒရိုင်ဘာအစစ် မဟုတ်သေး၊ စပယ်ယာမျှသာဖြစ်၍ သူ့ဆရာကားမောင်းသူကို ရှာနေရ ခြင်းဖြစ်သတဲ့။

နောက်ဆုံးမှ ဒရိုင်ဘာသည် ဘိန်းခန်းထဲမှ ထွက်လာဟန်တူပါရဲ့။ ယိုင်တိုင်တိုင်နှင့် ကားပေါ်ရောက်လာ၏။

မော်တော်ကား မြို့မှစထွက်တော့ ကလောတွင် တောင်စွယ်နေကွယ်၍မဟုတ်၊ တောင်အောက် နေရောက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် မှောင်စပြုလေပြီ။

နောက်ဆုံး အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်တော့်လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၇နာရီ။

ထိုမှတပြီးကား မော်တော်ကားထဲတွင် မီးလည်း ဖွင့်မပေးသဖြင့် မှောင်ထဲမှာပင် ကျွန်တော်တို့ ဗလုံးဗထွေးပါသွားတော့၏။

မော်တော်ကားက ကားအိုကားမင်း၊ လမ်းကအတက်အဆင်း လူတွေကဒင်းကြမ်းပြည့်၊ ကျွန်တော်တို့နေရာက နောက်ဆုံး။ ခုန်လိုက်တာ တရှုန်းရှုန်းနှင့် ခေါင်းနှင့်အမိုးနှင့် မဆောင့်မိ ရန် မနည်းသတိထားနေရသည်။ မီးရထားတွင် အထက်တန်းက ဖိမ်ခဲ့သမျှ ဂိန်တော့သည်။

၈ နာရီတွင် ဟဲဟိုးရောက်၍ မော်တော်ကား ရပ်နားပြီး ခရီးသည်များနှင့် စပယ်ယာ ဒရိုင်ဘာတို့ ညစာသုံးဆောင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ခရီးပန်း၍ ခေါင်းမူးနောက်နေသဖြင့် စားလိုစိတ်မရှိ။ မေသာကော်ဖီတခွက်သောက်သည်။ ကျွန်တော်မူရေချိုး၍ အရက်သောက်ပြီးမှ သာ တခုခုစားနိုင်မည်။

၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိသည်တိုင်အောင် ကားမထွက်သေးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကားဆရာ ၏ စားသောက်ပွဲနား ချဉ်းကပ်ပြီး အသနားခံပါသည်။

အခုအတိုင်းဆိုရင် ၉နာရီတောင်ကြီးရောက်ပါ့မလားခင်ဗျာ၊ တောင်ကြီး ရောက်သော် ကျွန်တော်တို့မှာ သွားစရာအိမ်မရှိ၍ ဟော်တယ်တခုခုတွင် အခန်းငှားရပါသည်။ အချိန်မဲ့ နေလျှင် အခန်းရနိုင်ပါဦးမည်လား။

ထိုအခါ စပယ်ယာ၏ ဆိုစကားမှာ…

ကိစ္စမရှိပါ၊ တောင်ကြီးဟော်တယ်ကို အိပ်ပျော်နေသည်တိုင်အောင် သူနှိုးပေးနိုင်ပါသည်။ မောင်ပိုင်လေသံမျိုးနှင့်ပြော၏။

ကျွန်တော်မှာ များစွာစိတ်သက်သာရသွားလျက် ချစ်ဇနီးအား သံတော်ဦး တင်ပြီးနောက် တောင်ကြီး ရွှေမြို့တော်ရောက်မှ (မေပြောသား ကောင်းလှသော) ယုန်လျှို ဟော်တယ်သို့ သွားကာ ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်လိုက်မည်ဟု အားခဲလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ဟဲဟိုးမှထွက်ခဲ့၍ စိတ်ထင်နာရီဝက်မျှအကြာ ကားသည် ဘေးကပ်ရပ်၍ ဘရိတ်အုတ်လိုက်သည်နှင့် တချိန်တည်းမှောင်ကြီး မည်းမည်းထဲမှ…

'ရပ်လိုက်လို့ ဆီးအော်နေတာ မကြားဘူးလား၊ ပစ်ထဲ့လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်လို့လဲ'ဟူသော

အသံနက်ကြီး ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဇကွန္တထိုစဉ်ကာလမှာ မြန်မာပြည်သားတို့ ခံစား နေရသော ခရီးသွားတုန်း ဓါးပြတိုက်ခြင်းကို ဈေးဦးပေါက်ခံရပြီဟု အောက်မေ့လိုက်ပါသည်။

သို့သော် မဟုတ်ပါ။ မြို့စောင့် တပ်မတော်သား၏ အာဏာသံပေ။ ဤနေရာသည် ရွှေညောင်မြို့အဝင်တည်း။

'ခင်ဗျားတို့ကား ဘယ်သွားမလို့လဲ'

'တောင်ကြီးကိုပါ'

'မသွားနိုင်ဘူး၊ လမ်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတယ်၊ စက်ရပ်၊ မီးညိမ်းလိုက်'

ဘယ်သူမှ ဘာမျှမပြောနိုင်ကြတော့။ မီးကိုရေနဲ့ သတ်လိုက်သလို ရှဲရှဲမှမကြားရတော့။ အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားကြသည်။ တော်တော်ကြီးကြာမှ ကားပေါ်ထိုင်ရတာ ညောင်းလာ၍ အောက်ဆင်းသူဆင်း၊ ချောင်းဆိုးသူဆိုး၊ သလိပ်ဟက်သူစက်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်လာ ကြသည်။

ထိုအခါမှ အခုနရဲဘော်များလည်း ပူစိတ်ပျောက်၍ စိတ်အေးပေါက်လာပြီ ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် သူတို့နှင့်စကားပြောနိုင်လေသည်။ လူတို့၏ နကိုမူလစိတ်ဓါတ်အတိုင်း သာယာချောင် ချိစွာ ရှိလာလေသည်။

'ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ရှိလို့ တားရတာဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့သွားရဲရင်လဲ သွားကြပေါ့'

'မသွားရဲပါဘူး၊ ရဲဘော်ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာအိပ်ဖို့ထက် မြို့ထဲသွားအိပ်ကြရင်ကောင်းမယ်၊ နို့ပြီးရွှေညောင်မှာ ဆင်းမယ့်လူတွေလဲပါတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် သွားနိုင်ပါပြီ'

ကျွန်တော်မှယခုအချိန်တွင် မည်မျှပင် ခရီးပန်းပန်း ဝမ်းကဟာလာပြီဖြစ်၍ တောင်ကြီးသို့ ခုညမရောက်သော်လည်း ရွှေညောင်မြို့ထဲတွင် အိပ်ရမည်ဆိုတော့ အစား အသောက်ဆိုင်တော့ ရှိတန်ကောင်းရဲ့ဟု တံတွေးမျိုချလိုက်ပါသည်။

သို့သော် အဘယ်လျှင် ဟုတ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ ထိုည ရွှေညောင်မြို့တွင် ဂျပန်ခေတ်က ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ ညအချိန်လေကြောင်း ဥသြဆွဲထားဘိသကဲ့သို့ တမြို့လုံးမှောင်မည်း တိတ်ဆိတ် ချောက်ကပ်နေဘိ၏။

ရွှေညောင် ဆင်းမည့်သူများ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လတ်သော် မော်တော်ကားကိုရပ်၍ တော်တော်လေး ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှရှဖြစ်ကြသည်။ ဆင်းသူဆင်း။ ပစ္စည်းသယ်သူသယ်၊ ရှေ့ခရီးမဆက်နိုင်၍ ညည်းသူညည်း။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ကုလားလင်မယား၊ နှစ်စုံပါသည့်အနက်၊ တယောက်သော ကုလားမမှာ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ဆိတ်ငြိမ်စွာမခံတတ်သဖြင့် မယားကြောက်ရပုံ ပေါ်သော သူ့လင်အား (ကုလားပြဿဒါး မလွတ်မှုကြောင့်လားမသိ) မရပ်မနား တွတ်ထိုးလိုက် သည်မှာ ကျွန်တော်သည် သူတို့ဘာသာစကား ကောင်းစွာနားမလည်မိသည်ကိုပင် ဝမ်းသာရပါ တော့၏။

www.burmeseclassic.com

ယင်းသို့ ကျွတ်စီကျွတ်စီရှိနေစဉ်မှာပင် စစ်ဖိနပ်သံတဖြောင်းဖြောင်း ကြားရပြီးနောက် ရဲဘော်များရောက်လာကြ၍...

'ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာမှာဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မြို့ပြင်မှာတိုက်ပွဲဖြစ်နေတာ မသိကြဘူးလား ဟိုကလှမ်းပစ်လိုက်လို့ အလကားသေနေကြမယ်'

အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားကြသည်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့မှာ အစားကို မြှော်လင့်စရာ မရှိတော့။ အိပ်ဖို့နေရာလေး ရရင်ဘဲ တော်လှပြီဖြစ်ကြောင်း ထိုရဲဘော်သည် သူပေးချင်သောအမိန့်ကို အောင်မြင်စွာပေးရပြီး ၍ သွေးအေးသွားပုံ ပေါ်သောအခါ၌ ကျွန်တော်သူ့အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

'ကျွန်တော်တို့ဟာ တောင်ကြီးကိုသွားမယ့် ရပ်ဝေးခရီးသည်တွေပါ ရဲဘော်၊ ဒီမှာအိပ်ဖို့ နေရာလေးတော့ ကြံဖန်လုပ်ပေးစမ်းပါ'

'ဟာ...ဒါဖြင့်လာ၊ ဘူတာကိုလိုက်ခဲ့။ ဒိပြင်လူတွေလဲ အိပ်စရာမရှိရင်လာကြ'

ဟိုကုလားတသိုက်မှာ ရွှေညောင်မှာ ဆင်းသူများ၏ အိမ်တွင်အဆင်သင့်သွားကြ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် နှစ်ယောက်သာပါလာလေသည်။ အချို့ကား သူတို့အသိမိတ်ဆွေများရှိရာသို့ သွားကြသည်။

ဘူတာသည် ဘယ်လောက်ဝေးသည်မသိ၊ မှောင်ကြီး မည်းမည်းမှာ အိပ်ရာလိပ်နှင့် အရေးကြီးသော ပစ္စည်းအချို့ကိုဆွဲကာ ထိုရဲဘော်နောက်လိုက်ခဲ့ရသည်။ အတန်ငယ် လျှောက်မိတော့မှ တမန်တလင်းခင်းသော အထစ်ပေါ်တက်မိ၍ ဘူတာထဲ ရောက်မှန်းသိရသည်။ ဤအတွင်းမှာ ပို၍ မှောင်မည်းလေသည်။

ထိုရဲဘော်က 'ကဲခင်ဗျားတို့ လင်မယားက ဒီမှာအိပ်၊ ဟိုနှစ်ယောက်က ဒီကိုလာ'ဆိုသဖြင့် သူနေရာချထားရာမှာပင် သဲတွေရှပ်ရှပ်ပေါ်၌ အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ယခုညအစာ မစားရတော့ပြီကိုသိ၍ ဆာတိုင်းရေကို ခဏခဏ သောက်မည်ဟု ကားပေါ်မှ ရေချိုင့်ကို ဆွဲယူလာခဲ့သည်။ ရေကားမပါတော့။ မီးရထားပေါ်က အဆင်းတွင် လေးမှာစိုး၍လည်းကောင်း၊ ဘတ်စ်ကားပေါ် ဖိတ်မှာစိုး၍လည်းကောင်း သွန်ခဲ့ သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားဘို့ဖြစ်တော့၏။ အကြောင်းမှာ 'ရဲဘော်ရေကလေး တဆိတ်လောက် ရပါရစေ'ဆိုသောအခါ ထိုရဲဘော်က 'မရနိုင်ဘူးဗျ'ဟု တိုတောင်းစွာပြန်ပြောပါ သည်။

သေဟဲ့နိန္ဒိယ...

ဝတ်ကံငယ်ကြုံ ကြုံတော့တယ်။

တညတာ ဒုဗ္ဗိက္ခန္တာရကပ်

စကားလဲမပြောရ၊ မီးလဲမထွန်းရ ဟူသော အမိန့်ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ စီးကရက်ကလေး မျှ

www.burmeseclassic.com

မဟာဘဲ ကျိတ်မြုံနေကြသည်။ ဝမ်းပိုက်တို့ကား မဆိတ်ငြိမ်ပေ။ တချက်တချက်၌ တဂွီဂွီမြည်ကြသည်။ ရေကလေးမျှ မသောက်ရသဖြင့် နှုတ်ခမ်းအာခေါင်တို့ ခြောက်လာလေသည်။ လျှာနှင့်လိမ်းကာလိမ်းကာ တံတွေးကို စုဍ်စုဍ်မျိုချရသည်။

ညဥ့်နက်သန်းခေါင်မရွေး လိုချင်သော အစားအစာကို ရနိုင်သည့် ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး ဆီသို့ ကျွန်တော်စိတ်ရောက်သွားသည်။ ပထမဦး ကျွန်တော်အလွန်ကြိုက်သော တရုတ်တန်းက အစားအစာတွေ တူကလေးဖြင့် ညှပ်ကာ အရက်ကလေးတမြမြနှင့် စားခဲ့ပုံ။

ဒါတွေ တွေးမိတော့ တကယ်မစားရမေယ့် သွားရည်ယိုဍ် ထိုသွားရည်ကို ပြန်မျိုချရခြင်း ဖြင့် ရေငတ်သက်သာသလို ရှိလာသည်။

ဒုတိယကား အရက်နှင့် တွဲဖက်သောက်မကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်လှသော မဂိုလမ်းကကုလားအစားအစာများ။ ဒန်ပေါက်၊ ပလာတာ၊ စမူဆာ၊ ဆိတ်နို့အုံကင်တို့ဖြင့် ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီး သတိရပါသည်။ ထုတ်ထုတ် ထုတ်ထုတ်နှင့်ဝါးလို့ကောင်းလှသည်။ နို့နံ့သင်းသင်းလေးနှင့် ဆိမ့်သောအရသာရှိသည်။

ထိုမှတပြီးကား ညဥ့်နက်လာလေလေ ပိုဆာလာလေလေဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အဆင့် အတန်းနိမ့်လာလိုက်သည်မှာ ကိုယ်စားဘူးသော အရာထဲမှ အဆင်းရဲဆုံးနှင့် အညံ့ဆုံးကိုပင် သွား၍တမ်းတမိပါတော့သည်။

၁၉၄၅-ခုနှစ် ဂျပန်ပြေးအပြီး စစ်တောင်းမြို့မှ မြင်းဝယ်ကအပြန် မြင်းများနှင့် လမ်းခရီး မှန်းခြေမကိုက်သဖြင့် လှည်းကူးသို့ ညသန်းခေါင်လောက်မှရောက်ရာ၊ ဤအခါ ကျွန်တော့် အဖော် မြင်းလှည်းသမား၏အသိမှာ အလွန်ဆင်းရဲသော အဖိုးကြီး အဖွားကြီးဖြစ်၍ အချိန် မတော် ထမင်းချက်ကျွေးရာတွင် ဟင်းမှာအဖျော်ကင်းသော ငါးပိရည်ကျဲနှင့် ကြက်ခြမ်းသီး စိမ်းကလေးများကို တို့ကာတို့ကာ စားရသည်မှာ ဆာလွန်းလှသဖြင့် မြိန်လှဘိတောင်း။

သည်ထက်ဆိုးဝါးသည်မှာ ၁၉၄၁-ခုနှစ် ဂျပန်အဝင်၌ စစ်ကိစ္စဖြင့်ခရီးသွားစဉ် တောထဲ တောင်ထဲ၌ ၃-ရက်မျှပေါင်မုံ့ခြောက်ကို ရေနှင့်သောက်နေရပြီးမှ ကာမနှင့်သူရက်အကြား အနောက်စူးစူးရှိ တောင်ပေါ်ရွာတခု၌ ထမင်းပူပူကို ငရုပ်သီးထောင်းနှင့် ဆားနှင့်နယ်ကာ စားခဲ့ ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ယခုအခြေ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဒီလိုအစာကလေးများဘဲ စားပါရစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။ သို့သော် ရေကလေးတပေါက်မျှ မသောက်ရပါ။

ထိုသို့ စိတ်ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောရင်း အချိန်ကြာလတ်သော် အိပ်မပျော်ဘူး လိုလို၊ ပျော်သလိုလိုနှင့် ကြက်တွန်သံတွေက တကြော်ကြော် ကြားရတော့ အားတမျိုး ရှိလာခဲ့ ပြီးနောက်၊ လင်းရောင်ပေါက်လာ၍ ကျွန်တော်အိပ်ရာမှထလိုက်သောအခါ ညကရဲဘော်ကို ကလော်တုတ်ချင်စိတ် ပေါ်ပါတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အိပ်သည်၏ တဖက်ခန်း မှာပင် သောက်ရေအိုးစင်ကြီး ရှိနေ၏။

တမင်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ညှဉ်းလေသလားဟု နံနက်၌သူ့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သော အခါ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မသိရှာ။ သူသည်ညမှောင်မှ ဤဘူတာရောက်၍ လွယ်လင်မှ မေမြို့သို့

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်သင်တန်းတက်ရအောင် သွားမည့်ရဲဘော်ဖြစ်၏။ အမှောင်ထဲ၌ မျက်ကန်းဖြစ်နေ စဉ် အိပ်ဖို့နေရာ ခေါ်ပေးသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ပါ၏ရဲဘော်။

မေ့အပြောနှင့်

ရွှေညောင်နှင့်တောင်ကြီးသည် ၁၂–မိုင်မျှသာဝေးရာ ညက ဘတ်စ်ကားနှင့်ပင် ခရီးဆက် ခဲ့ကြ၍ နံနက် ၉–နာရီ၌ တောင်ကြီးရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်လေ၏။

'ကဲ..မေရေ..မေ့မြို့ရောက်မှဖြင့် မေဘဲဒါရိုက်တာလုပ်ပေရော့ကွာ..'အားလုံးခရီးသည် များ သူ့နေရာနှင့်သူ ဆင်းသွားကြ၍ ကျွန်တော်တို့ချည်း ကျန်သောအခါ အစိုးရဧည့်ရိပ်သာခေါ် သည့် 'ဆာကတ်စ် ဟောက်'သို့ ပို့စေ၏။

ဥယျာဉ်ပန်းမာန်နှင့် သေသပ်လှပ၍နေချင်စဖွယ်ပါ။ သို့ရာတွင် လူပြည့်နေပြီး အခန်းအားမရှိတော့။

ထိုမှ ညွှန်လိုက်၍ ကမ္ဘောဇဟော်တယ်သို့ ရောက်ပြန်၏။

ဈေးနှင့်နီးသော တိုက်အိမ်ကြီး အောက်ထပ်က စားသောက်ခန်း၊ ဒီမှာတည်းရင် နိပ်တာ ဘဲ။

သို့သော်....မနိပ်ချေ။ တောင်စခန်းမြို့မှာ နွေရာသီဧည့်သည်တွေများနေ၍ အခန်းအား မရှိတော့ချေ။

ကဲ...ဒါဖြင့် ဘယ်မှာတည်းခိုဘို့ ရှိသေးသနည်း။ မနေ့က ဟဲဟိုးတွင် တောင်ကြီး ဟော်တယ်ကို အချိန်မရွေး သူပို့ပေးနိုင်ပါတယ်ပြောသော ကားစပယ်ယာက 'တောင်ကြီးဟော် တယ်ရှိပါတယ်ဗျ...'

ဈေးနဲ့တော့ အလှမ်းဝေးသတဲ့။

ဝေးပါစေ...ဝေးပါစေ..ရလျှင်ဘဲ တော်ပါပြီ။

ထိုဟော်တယ်ကျမှပင် ရှာရှာဖွေဖွေရပေတော့သည်။

ရမှာပေါ့ဗျ၊ အခြားနေချင်တဲ့ လူမှမရှိတာကို....။

ကျွန်တော်သည် ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ရယ်မောချင်လာလေသည်။

မေနှင့်ကျွန်တော် ရည်းစားဘဝက ကျွန်တော်သည် တောင်ကြီးမြို့အကြောင်းကို စာဖြင့် လှမ်းမေးလေ့ရှိသည်။ (တောင်ကြီးမှာ ဧည့်သည်တွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တည်းဘို့ ဟော်တယ်တွေ ဘာတွေရှိသလား) (ရှိတာပေါ့ မောင်၊ မေတို့မြို့ကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ မြန်မာ ပြည်မှာ နာမည်ကြီး တောင်စခန်းမြို့ဘဲ) (ဒါဖြင့် ဟော်တယ်တခု နာမည်ပေးစမ်းပါ) (တောင်ကြီး ဟော်တယ်)

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် 'ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည့်တိုင်အောင် ဝတ္ထုတွင် ကျွန်တော့်ဇာတ် လိုက် အေးဆွေအား ထိုတောင်ကြီးဟော်တယ်မှာ တည်းခိုစေကာ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုဟော်တယ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်အနေအထားကို ရန်ကုန်ဟော်တယ်ကြီးများအတိုင်း ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ၌ မြင်ယောင်၍ ရေးသားထားပါသည်။

လား..လား...ယခုမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရောက်ရတော့ ဟက်ဟက်ပက် ပက်သာဖင်ဆောင့်၍ ဆောင့်၍အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်ချလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

ကြည့်ပါ မိတ်ဆွေရယ်....နည်းနည်းပါးပါး ကွာတာဖြင့် ကျွန်တော်ဒီလောက် မပြောပါ ဘူး။ အခုတောင်ကြီးဟော်တယ်ဆိုတာက အောက်သမန်တလင်းခံ၊ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာနှင့် ကုလားအိမ်တန်းလျားကို အခန်းတွေ ခွဲထားခြင်းဖြစ်ပါသတည်း။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မှာ တလအစိတ်ဆိုသော အခန်းမျိုး၊ ဟော်တယ်ခန်းလုပ်၍ တနေ့တဆယ်တဲ့။

‘ကဲ...ဒေါ်ရွှေမေရေ...အထင်နဲ့အမြင် ကွာခြားလှချေလားဗျာ...ဒီအိမ်တန်းလျားမှာတော့ ဒို့တာရှည်မနေနိုင်ဘူး၊ စာရေးဘို့ စားပွဲကုလားထိုင်လဲမရှိ၊ ပြတင်းပေါက်မရှိ၊ ရှေ့ဝင်ပေါက်နဲ့နောက်ဖေးထွက်ပေါက် နှစ်ခုဘဲရှိတယ်၊ ထမင်းဟင်းစားဘို့ ဈေးသွားလိုက်ရတာကလဲ အဝေးကြီး၊ အဲသည်လိုနေရာမှာ ဦးကျော်တို့ လူစုရောက်လာရင် ဒုက္ခကွ’

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ရှမ ဦးကျော်အား တောင်ကြီးမြို့သည် နွေရာသီမှာ အေးချမ်း၍ တည်းခိုခန်းတို့လည်း ကောင်းသည်၊ စားသောက်စရာ အမဲသားငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကလည်း အလွန်ပေါဟု မေကကျွန်တော့်ကို ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရောက်သခိုက်မှာ လိုက်လာကြရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သဖြင့် ကာတွန်းကိုဖေသိန်းနှင့် ဦးကျော်သား မောင်ဆွေတင့်၊ အထွန်းခေါ် မောင်လှထွန်းတို့ ၄–ယောက်ဧပြီလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် လေယာဉ် နှင့် ရောက်လာကြမည်။

ထို့ကြောင့်....‘ကဲ..မေရေ..ဒီအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ်တို့ထက် နောက်လိုက်လာမယ့်လူတွေအတွက် အိမ်တလုံးငှားရမှ ဖြစ်တော့မယ်ကွ’

သို့သော် ထိုအချိန်မှာ တောင်ကြီးတွင် အိမ်တလုံးငှားရဘို့မှာ ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ပင် မလွယ်ကူတော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်ကြီးမှာလည်း ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ပင် သောင်းကျန်းသူ ဆူပူမှုကြောင့် တောရွာတွေကလူတွေ ခိုအောင်းနေကြခြင်းဖြင့် လူနေအိမ်ခြေများ ပြည့်နှက်နေချေပြီ။

တောင်ကြီးသူ မရွှေမေပင်လျှင် ၂–နှစ်အတွင်း ပြောင်းလဲနေသော တောင်ကြီးမြို့ကို အံ့ဩနေရသည်။ မျက်နှာစိမ်းတွေ အိမ်သစ်တွေအများကြီး တွေ့နေရသည်ဟု ပြောပါသည်။ ရာသီဥတုပင်လျှင် ရှေးယခင်က သစ်ပင်ဥယျာဉ်များကိုခုတ်၍ အိမ်များဆောက်ပစ်ကြခြင်းဖြင့် နွေရာသီမှာ ဟိုတုန်းကလောက် မအေးတော့ဟု မြို့ခံလူများကလည်း ပြောပါသည်။

အိမ်တလုံး

ယင်း၌ ကျွန်တော်သည် ကိုသောင်းစိန် ရေးပေးလိုက်သော မိတ်ဆက်စာနှစ်စောင်ကို ထုတ်ရတော့သည်။ တစောင်က ထိုစဉ်က ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပလျက်ရှိသော စပ်ရေသိုက်၏ သား စပ်ဟုန်ဖ၊ ကိုသောင်းစိန်နှင့် အင်္ဂလန်တွင် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြ၍ အပြန်ခရီးမှာ သင်္ဘော တစင်းထဲ အထက်တန်းမှာ အတူစီးခဲ့ကြသည်။ စပ်ဟုန်ဖတွင် တောင်ကြီးမှာ

www.burmeseclassic.com

ဟော်တလုံးရှိသည်။ သို့သော်ထိုအချိန်၌ စပ်ဟုန်ဖသည် တောင်ကြီးမြို့၌မရှိ။ ဘယ်သို့ရောက်နေသည် ကျွန်တော် မသိ။

ဒုတိယတစောင်က ထိုစဉ်က ဗန္ဓုလရုပ်ရှင်ရုံကို မူလတည်ဆောက်သူ ဗန္ဓုလရုပ်ရှင်ရုံ ပိုင်ရှင် ဦးချစ်ဖေ။ သူ့ကိုတော့ သူ့ရုပ်ရှင်ရုံသွားသောအခါ သူ့အိမ်ကို ညွှန်ပြ၍ လွယ်ကူစွာ တွေ့ရပါသည်။

ဦးချစ်ဖေခင်ဗျား...

ယခုဤစာနှင့်လာသူမှာ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာ သော်တာဆွေဖြစ်ပါ သည်။ သူလိုသောအကူအညီကို ပေးစေလိုပါသည်။

သောင်းစိန်

ထိုစဉ်မှာ ကိုသောင်းစိန်က အောင်ဇေယျရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ၊ ဦးချစ်ဖေက တောင်ကြီး မြို့မှာ ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်မို့ သူတို့ချင်းက အလုပ်ချင်းဆက်နေသော မိတ်ဆွေရင်းချာတည်း။

ဦးချစ်ဖေသည် ကျွန်တော့်အား စာဖတ်ပရိသတ်အနေဖြင့်လည်း သိပြီးဖြစ်နေ၍ ပြုံးရယ်ကာ...

'ဦးသော်တာဆွေ ဒီလိုအချိန် နွေရာသီမှာ တောင်ကြီးမြို့မှာ အိမ်ငှားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ ခင်ဗျာ'

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စွာ..'ဟာ..ဒုက္ခဘဲဗျာ..'

'ဦးသော်တာဆွေ ဒုက္ခမရောက်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဦးသော်တာဆွေအတွက် အိမ်တလုံးရှိပါတယ်၊ သို့သော်အိမ်ငှားခကတော့...'

သူက ပြုံးစိစိနှင့် စကားဖြတ်ထား၍ ကျွန်တော်က...

'ကျသလောက် ပေးရမှာပေါ့ဗျာ'ဆိုတော့...

'မဟုတ်ဖူး၊ တပြားမှမပေးမှရမယ်'

တောင်ကြီးမြို့ ဈေးအရှေ့ဘက် မဟာသုခလမ်းရှိ သစ်သားအိမ်ကလေးတလုံးသို့ ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ကားနှင့်ဘဲ လိုက်ပို့ပါသည်။ ထိုစဉ်က စကားနယ်အမတ် ဦးထွန်းရတို့၏ အိမ်ပိုကလေးဖြစ်ပါသည်။ ငှားလေ့မရှိ။ ဧည့်လာစောင်လာ ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းရနှင့် ဦးချစ်ဖေမှာ အင်းသားညီအကိုတော်များ ဖြစ်ကြသည်။

လူတရပ်လောက်မြင့်သည့် တထပ်အိမ်ကလေး၊ သုံးပင်နှစ်ခန်း နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် အခန့်သင့်ဖြစ်သွားလေသည်။ ဈေးနှင့်လည်းနီးလှ၏။ ဒီအိမ်ကလေး ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် လာမည့်ဧည့်သည်များလည်းရှိနေ၍ အိုးခွက်အချို့ကိုဝယ်ပြီး ထမင်းဟင်းစား ပန်းကန်များကို နံဘေးတိုက်အိမ်ကြီးရှိ ဦးထွန်းရ၏ကြီးတော်ထံမှ ငှားရမ်းကာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ချက်ပြုတ်စားကြသည်။

အင်းသားနှင့် အင်းစကား

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့နေရသော သစ်သားအိမ်ကလေးမှာ လျှပ်စစ်မီးမရှိချေ။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်မှ ဦးထွန်းရ၏ ကြီးတော်တိုက်မှ မီးနှစ်ပွင့်ကို သွယ်ပေးထားပါသည်။

တနေ့သော နံနက်ခင်း၌မေမရှိ၊ ကျွန်တော်တယောက်တည်း စာဖတ်နေစဉ် ဦးထွန်းရ ကြီးတော် (သူတို့အခေါ်) အမ်းစမ အဖွားကြီးရောက်လာကာ ကျွန်တော်နှင့်ထွေရာလေးပါး ပြောနေရာမှ...

'ဆရာလေး မန်းစားပီး မအိုက်ဖူးလား'

မန်းဆိုသည်မှာ ထမင်းကိုဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာဆိုရင် ထမင်းစားပြီးတဲ့အခါ ချွေးထွက်ပြီး အိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ရှမ်းပြည်မှာတော့ အချိန်မရွေးအေးတာဘဲ၊ ဒါကြောင့်

'ကျွန်တော်တို့ ဒီအရပ်မှာတော့ မအိုက်ပါဘူး...'

ဒီတော့ အဖွားကြီးက...

'ဒေါ်ဒေါ်တို့တော့ ခဏအိုက်တာဘဲ၊ နို့...ဆရာလေးတို့ ညကောဘယ်အချိန်အိုက်သလဲ'

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ပြီး...

'ဟာ...ညဆို သာမအိုက်သေးသပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ရာ'

'တညလုံး မအိုက်ဖူးလား'

'လုံးဝ မအိုက်ပါဘူး ခင်ဗျာ'

'ဘယ်အချိန်မှာမှ မအိုက်ဖူးလား'

'မအိုက်ပါဘူး...မအိုက်ပါဘူး'

ကျွန်တော်က ခေါင်းကလေးယမ်းကာ တောင်ကြီးမြို့လို အေးမြသောရာသီမှာ ဘယ်အချိန်မှ မအိုက်ပါဘူးဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်အဖွားကြီးသည် သူ့မျက်နှာတယ်ပြီး ပီတိကျလုပုံမပေါ်ဘဲ ပြန်သွားသည်။ မေပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က....

'ဟော့...မေရေ..ခုန အဖွားကြီးလာတယ်ကွ၊ ငါ့ကိုထမင်းစားပြီး မအိုက်ဘူးလား၊ ညဘယ် အချိန်အိုက်သလဲ မေးသကွ၊ ဒါနဲ့ငါက ဘယ်အချိန်မှ မအိုက်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ရသကွ...'

'ထိုအခါ မေမျက်လုံးပြူးကာ....

'ဟာ...မောင်ရေ...ပူတာအိုက်တာကို မေးတာမဟုတ်ဖူးရှင့်၊

ဘယ်အချိန်အိပ်သလဲမေးတာ၊ ညသူက မီးမိုတ်ချင်လို့နဲ့တူတယ်၊ သူတို့အင်းသားတွေ အသံထွက်က အိပ်တာကို အိုက်တယ်ပြောကြတယ်'

'အောင်မယ်လေး၊ ဒါဖြင့် မေရေမြန်မြန်သွားပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါကွာ၊ ငါက သူ့ကို

www.burmeseclassic.com

ဘုပြောလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ၊ ည၉–နာရီလောက် အိပ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်လောက် မီးမှိတ်လို့ ပြောပါကွာ…’

မေသည် အမြန်ဘဲ အဖွားကြီး အိမ်သို့ကူးသွားရ၏။

အင်းသားစကားနှင့် မြန်မာစကားသည် တလွဲတခြား ကွဲပြားနေသည်များရှိ၏။ ဥပမာ သူတို့က အိပ်တာကို အိုက်တယ်၊ အိုက်တာကိုတော့ အိပ်တယ်၊ တိုင်ကိုတိမ်၊ တိမ်ကိုတိုင်၊ မှိုင်တာကိုမှိုင်း၊ အကယ်၍ အင်းသားစကားမှာ ‘သူသည် တိမ်ကိုမှီ၍ တိုင်ကိုကြည့်ကာ မှိုင်းနေ သည်’ဟု ဆိုလျှင် ‘တိုင်ကိုမှီ၍ တိမ်ကိုကြည့်ကာ မှိုင်နေသည်’ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဧည့်မြောင်များ

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးထွန်းရအိမ်တွင် တည်းခိုနေရသော ဧည့်သည်များဖြစ်၍ ကျွန်တော် တို့ဆီ တဆင့်လာနေသူများကို ဧည့်မြောင်များဟု ခေါ်ရပေမည်။ သူတို့ကား ရှမဝဦးကျော်၊ မောင်ဆွေတင့်၊ အထွန်းနှင့် ကာတွန်း ကိုဖေသိန်းတို့ဖြစ်၏။

ဧပြီလ ၂၂–ရက်နေ့ ရောက်လာမည့် သူတို့လူစုအတွက် ၇–ရက်မျှ စော၍ရောက်နေ သော ကျွန်တော်တို့က အိမ်သည်အဖြစ်နှင့် ဆီးကြိုရလေမည်။ ဤအခြေ၌ သူတို့သည် ကျွန်တော်ကိုသာ အားထားရမည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် ဤရပ်ဌာနီကို တခါမျှ မရောက် ဘူးသေး၊ ဆက်သွယ်ထားသော အသိအကျွမ်းလည်း မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်ကသာလျှင် သူတို့နေ ထိုင်ရန်အတွက် ကြိုတင်စီမံထားရမည်ဟု အချိန်းအချက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့နံနက် ကျွန်တော့်မရီး၏ စတေရှင် ဝက်ဂွန်းကားနှင့် တောင်ကြီးမြို့မှ ၂၂ မိုင်ဝေးသော ဟဲဟိုးလေယာဉ်ကွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားယွန်းခဲ့လေသည်။ ဟဲဟိုး သည် တောင်ပေါ်မြို့ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်–ကလောနှင့်တောင်ကြီးလောက်တော့ မမြင့်ချေ။ ထိုမြို့နှစ်မြို့ကြား အလယ်လောက်မှာ တည်ရှိသည်၊ တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်၏ လေဆိပ်မြို့ဖြစ် သည်။ ကြီးကျယ်စည်ကားခြင်းမရှိ သေးငယ်ခြောက်ကပ်လှ၏။

လေဆိပ်သည် မြို့နှင့် တော်တော်လှမ်းသေးသည်။ လေဆိပ်၏ ရှုခင်းမှာ ဝန်းကျင်တွင် အာလူးနှင့် ဂျုံတို့ထွက်သော လယ်ယာတို့မှ လွန်လတ်သော် မှိုင်းပျသော တောင်လဘို့ တောင်နှာမောင်း တောင်ရိုး တောင်တန်း တောင်ထွတ်တို့ပေတည်း။

၁၁–နာရီခန့်တွင် လေယာဉ်လာကြောင်း သံချောင်းခေါက်လိုက်သည်၏ မကြာမီ၌၊ တောင်ဘက်ရှိ တောင်ပခုံးပေါ်မှာ သိန်းငှက်မျှရှိသော လေယာဉ်ပျံကလေး၊ ပျပျပေါ်လာ၏။ ထိုမှ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာလိုက်သည်ကား၊ နောက်ဆုံးတွင် လူနှစ်ဒါဇင်မျှ စီးရသော ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးသည် ဝီးကနဲလေဆိပ်ထဲသို့ ထိုးဆင်းလာတော့၏။

လေယာဉ်ငှက်ကြီး စက်သတ်၍ သူ့အတောင်နောက်က ဝမ်းပိုက်ကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ၌ ရန်ကုန်မှ သူမျိုလာခဲ့သော ခရီးသည်တွေ ထွက်လာကြသည်။

‘ဟော…ဖေဖေ ဟိုမှာ ဦးလေးဆွေ’

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်သား မောင်ဆွေက သူ့အဖေအား ကျွန်တော့်ကိုဝမ်းသာအားရ ပြသည်။ ဦးကျော်မှု ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် (ထိုစဉ်ကမူအတိုင်း) သူ့ထံမှ ပိုက်ဆံတောင်းမှာ စိုးရိမ်နေသေး သည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် မတုံတေးတေးကြည့်၍ ဆင်းလာ၏။ အမှန်လည်း ကျွန်တော်သည် တောင်းရန်ရည်ရွယ်ထားပါသည်။ သို့သော်…ယခုချက်ချင်း မဟုတ်သေး။ သူ့ကိုကျွန်တော့်အိမ် ပေါ်မှာ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစု၍ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးတွေ သူ့အပေါ် တော်တော်ကြီး ရှိလောက်မှ မှည့်ပဟာဆိုပြီး ချည်ပြီးတုတ်ပြီး အလီကြီးတောင်းလိုက်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဇနီး ကမ္ဘောဇ၏ သမီးတော်ကိုလည်း သင်ကြားထားပါသည်။

'ဒါဟာ....ကိုယ့်အိမ်ပေါ် ငွေထုပ်ရောက်လာတာဘဲကွ၊ သူ့ကိုလက်သပ်မွေးရမယ်၊ ပြုစု ကျွေးမွေးတဲ့အခါမှာ သာမန်ဧည့်ဝတ်လောက် မဟုတ်ဖဲ၊ တနေ့မှာ ဖျက်ဖို့အမဲမွေးနေတာ၊ သို့မဟုတ် နို့ညှစ်ို့ နို့စားနွားမကို ဖွဲနု နှမ်းဖတ်တွေကျွေးနေတာလို့ သဘောထားရတယ်ကွဲ့ သိရဲ့လား၊ ဒါမှ မင်းလိုချင်တဲ့ အင်းလေးဇင်းမယ်တွေ။ ဘန်ကောက်လုံချည်တွေ ကိုသောင်းစိန် မိန်းမများ လက်ဆောင်ပေးဘို့ ငွေကြယ်သီးတွေ ဘာတွေဖောဖောသီသီ ဝယ်နိုင်မှာကွ'

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားမှာ ဦးကျော်တို့လူစု ရောက်လာသည်ကို ရွှေထုပ် ကောက်ရသလောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြကာ ကားနှင့် တင်ခေါ်လာခဲ့ပါတော့သည်။

'ခင်ဗျား လာမှကြိုပဲ့မလားလို့'

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဦးကျော်ကစ၍ ပဋိသန္ဓာရပြုလာသည်။

'ဟာ…သေသေချာချာ ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလို မေ့ချင်ယောင် မဆောင်တတ်ပါဘူးဗျ၊ နို့…ခင်ဗျားကျွန်တော့်မြင်တော့ကော ချက်ချင်းမှတ်မိလား'

'ကိုရင့်ရုပ်ကြီး ကျုပ်ကဘာလို့ မမှတ်မိရမှာတုန်း'

'သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ကျွန်တော်က အခုရန်ကုန်မှာတုန်းကလို မဟုတ်ဖူး၊ ဘောင်းဘီနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ လည်စည်းနဲ့ အူတူပီယန်လို ဝတ်ထားတယ်လေ'

ယင်းမှ ကိုကျော်သည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ကာ…

'ဟ…ကိုရင်ဘာတွေ ဝတ်ထားမှန်း ကျုပ်ခုမှသတိပြုမိတယ်'

'တောက်…နာလိုက်တာဗျာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတလုံးနဲ့၊ ကျကျနန ဆင်ယင် လာတာ။ နောက်ပိတ် ဖိနပ်တောင် မစီးတာကြာလို့ ခြေကြပ်ပြီး အတော်နာကျင်နေပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်က အောင့်သက်သက်ဖြစ်၍…

'ခင်ဗျားဟာ…တယ်ပြီး အိုဗဏ်း ဖေးရှင်းညံ့တဲ့လူဘဲ'

'ကျုပ်က ကိုရင်ကို အိုဗဇော့လုပ်ရအောင် လာတာမှမဟုတ်ဖဲ၊ နို့....ကိုရင်က ဒါတွေဝတ် လာရအောင် ဒီအရပ်မှာ လိုလိုလားဗျ၊ အခုဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မအေးပေါင်ဗျာ'

www.burmeseclassic.com

'ဒါက ဟဲဟိုး၊ နို့ပြီး ခုအချိန်က မွန်းတည့်လောက် ရှိနေပြီကိုဗျ၊ တောင်ကြီး မနက် စောစောပိုင်းမှာ ဘယ်လောက်အေးသလဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ဟိုရောက်တော့သိလိမ့်မယ်'

'ဟိုရောက်တော့ ကျုပ်တို့နေဘို့ ဟော်တယ်ခန်း စီစဉ်ပြီးပလား....'

'ဟော်တယ်ခန်းမရဘူး ဆရာကြီး၊ နွေရာသီမှာမို့ ကျွန်တော်တို့အရင် ရောက်နှင့်တဲ့ လူတွေနဲ့ပြည့်နေပြီ'

'ဒါဖြင့် ဘယ်မှာနေရမလဲ'

'ဘုန်းကြီးကျောင်း ဇရပ်တခုခု ရှာနေရမှာပေါ့ဗျာ'

ကိုကျော်က ကျွန်တော့်စကားမမှုဘဲ တုံဏှိဘာဝေ နေသည်၌...

'အလကား ပြောတာပါဗျာ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့လာမှာမို့ အိမ်တလုံး သီးသန့်ရှာ ထားပါပြီ၊ ဒီမှာ ကြိုတင်စီမံမှုမရှိဘဲ ဟော်တယ်သာ အားကိုးလာရင် ဒုက္ခဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့ တောင် ရောက်စကတော်တော်လေး ဂျောက်ကျလိုက်သေးတယ်၊ အခု ခင်ဗျားတို့တော့ ကျွန်တော်တို့ရှိနေလို့'

'ကိုရင့်ကို ဒီလောက်မှ အားမကိုးရလဲ ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတော့မှာပေါ့'

'အခု ကျွန်တော်တို့နေရတဲ့ အိမ်ကလေးက အိမ်အို အိမ်မင်းလေးဗျ၊ အမြင်မလှဘူး၊ သို့သော် အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့မြပုဝါ ဆိုရမယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆို ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနေကြတာကိုဗျ...'

အခမဲ့ ဧည့်ရိပ်သာ

တောင်ကြီးတမြို့လုံးတွင် တခုတည်းသာရှိသော ပုလိပ်လက်ပြတိုင် လမ်းဂွမှသည်၊ တောင်နှင့်မြောက်လာသော မင်းလမ်း (ဌေးညွှသခေ) တောင်ကြီးမြို့၏ အကြီးဆုံးအစည်ဆုံး လမ်း အနောက်ဖက်လွန်လျှင် ဈေးလမ်း၊ အရှေ့ဘက်ကိုမူ မဟာသုခလမ်း။

၎င်း မဟာသုခလမ်းထဲသို့ ပုလိပ်လက်ပြတိုင်မှ အရှေ့စူးစူးဝင်ခဲ့ပါ။ မကြာမီ၌ လမ်းတခု ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် လက်ဝဲဘက်တွင် တိုက်ဖြူဖြူကြီး တလုံးကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ တိုက်ဖြူ ကြီး၏နံဘေးရှိ သစ်သားအိမ် မွဲခြောက်ခြောက် ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့၏ အခမဲ့ဧည့်ရိပ်သာ ပေတည်း။

ဤအိမ်ကလေး၏ အိုဇာပုံကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူ့အသက်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဘိုးဘလောက်ရှိပေမည်။ သူ၏ရင်ခွင်တော်၌ အဆက်ဆက်သော အိမ်ထောင်သားတို့ နေခဲ့ကြ မည်။ ဒုမင်္ဂလ သုမင်္ဂလတွေဖြစ်ပွားခဲ့ကြမည်။ ငိုသံတွေ ရယ်မောသံတွေ သူကြားခဲ့ပေမည်။ သူသည်များစွာသော လူ့ဘဝကဏ္ဍတွေကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သိရှိခဲ့ပေမည်။ သူသာပြောပြ မည်ဆိုပါက ဘဝသရုပ်ဖော်ဆရာများ၏ စာကောင်းသဖွယ်ရှိချေမည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ ထက် လောကအနေကြာခဲ့ပေပြီ။ လောကဓံကို ပို၍ကြုံတွေ့ခဲ့ပေပြီ။ အသွင်မသင့်သော်လည်း အမြင်ရင့်သော အဖိုးအိုနှင့် တူလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဤသို့နှလုံးပိုက်မိသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဘအို၏ရင်ခွင်တွင်နေရသော လူမမယ် မြေးကလေးသဖွယ်သူ၏ အရိပ်အာဝါသတွင် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးမိလေ၏။

တောင်ကြီးမြို့နှင့် သူ့နာမည်

မြန်မာပြည်တွင် အမည်နာမ၌ 'တောင်'ပါသော မြို့တွေရှိလေသည်။ ဥပမာ ရွှေတောင်၊ တောင်တွင်းကြီး၊ တောင်ငူ၊ သို့သော် ထိုမြို့တို့၏တည်နေပုံမှာ တောင်နှင့်မည်သို့မျှ မပတ်သက် ဖဲ ရှိလေသည်။

တောင်ကြီးမြို့ကား ပေလေးထောင်ကျော်မြင့်သော တောင်ထိပ်ဖျား၌ တည်ရှိနေ၏။ ထိုမျှမက မြို့၏အရှေ့ဘက်တွင် ပေတထောင်မျှမြင့်သော တောင်ရိုးတောင်တန်းကြီးက တောင်ကြီးမြို့၏ အနွတ္တသညာ လက္ခဏာသဖွယ်မားမားကြီး ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ တည်းအိမ် ခေါင်းရင်းပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်ပါက ယင်းတောင်တန်းကြီးကို ထင်းထင်းကြီး မြင်ရသည်။ ထိုတောင်တန်းပေါ်၌ လူများရှိနေပါက လှမ်းခေါ်လိုက်လျှင် ကြားနိုင်မည်ထင်ရသည်။ သို့သော် အမြင်နီး၍ ခရီးဝေးသောတောင်၊ အမောင်ထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ချေတကား...။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုကာ ယခင်က မကြုံခဲ့ဘူးသော အာရုံကိုခံစားရသည်။ ထူးခြားသော ရှုခင်းကိုမြင်ရသည်။ သစ်လွင်သော စိတ်ကူးကို ယဉ်မိသည်။

ကာတွန်းဆရာ ကိုဖေသိန်းနှင့် မောင်ဆွေတင့်မှာ (ထိုစဉ်သူသည် ပုံဆွဲခြင်းကို ပန်းချီ ဆရာဖြစ်နိုးနိုး စိတ်ဝင်စားနေခိုက်ဖြစ်၍) စက္ကူနှင့် စုတ်တံထုတ်ကာ လက်စမ်းကျင့်ကြသည်။

တောင်ထိပ်ဖျားက တိမ်ကိုဖမ်း၊ အောက်ခြေတွင် သစ်တော်ပင်များ ဝန်းရံထားသော ညီအမချောတို့ အိမ်ကလေးကိုထည့်၊ အလယ်တွင်မူ နေရောင်မှာ ငွေရောင်တောက်နေသော ယူကလစ်ပင်တို့ကို အသားယူ၍ ရောင်စုံခြယ်ကြ၏။

အခြားတယောက်သော အထွန်းခေါ် မောင်လှထွန်းကမူ ဓါတ်ပုံဝါသနာရှင်မို့ ကင်မရာ တပြင်ပြင်ရှိနေသည်။

ဆရာကျော်ကား ကမ္ဘောဇ အအေးဓါတ်တွင် ကြက်နာကလေးလို ကုပ်လျက် သူ့လက် ကလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဒိုင်ယာရီရေးနေဘိ၏။

ထိုစဉ်တုန်းက ကိုဖေသိန်းလည်း အိမ်ထောင် မကျသေး။ မောင်ဆွေနှင့် အထွန်းက လူပျို ပေါက်ကလေး။ ဦးကျော်ကမူ ၄၇–နှစ်၊ ကျွန်တော်ဆိုလဲ ၃၇–နှစ်ရှိသေးတာဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုအချိန် ထိုအိမ်ကလေးတွင် နေစဉ်က အလွန်ပျော်မွေ့ကြသည်။ နံနက်စောစောထ လမ်းလျှောက်လိုက်ကြ၊ ဈေးထဲဝင်၍ ရှမ်းပြည် လက်ရာသရေစာတွေ စားလိုက်ကြ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် ဤဒေသသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်ခြင်းဖြစ်၍ အားလုံးအသစ်အဆန်းဖြစ်နေကာ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ စိတ်ဝင်စားစရာချည်း။ စာရေးဆရာက စာရေးဘို့စိတ်ကူး၊ ပုံဆွဲဆရာတွေက ပုံဆွဲဘို့ အကွက်ယူ၊ ကင်မရာရှင် အထွန်းက ဓါတ်ပုံရိုက်...။

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်လည်း ထိုစဉ်က စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာရှိပါလိမ့်မည်။ ဘဝဒုက္ခထဲတွင် ခေတ္တမျှ ပေါ်လာတတ်သော 'သုခ'ဆိုသည့် နားနေရာ စခန်းကလေးသို့ ဆိုက်ကပ်နေစဉ် ဖြစ်ပေ သည်။ ယင်းအချိန်ဝယ် သူပြုစုတည်ထောင်ခဲ့သော ရှမဝမဂ္ဂဇင်းသည် အောင်မြင်ခြင်း၏ သက်တမ်း ၁၀–နှစ်ထဲ ရောက်နေစဉ် စောင်ရေအများဆုံး၊ လူကြိုက်အများဆုံးဖြစ်လျက် အထွတ် အထိတ်၌ တည်နေခိုက်မို့ ဦးကျော်၏ဘဝတာတွင် အပျော်ဆုံးသော ကာလတခုဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

သို့သော် ဘဝဟူသည် ရပ်တည်နေသည်မရှိ၊ အချိန်နှင့်အတူ ရွေ့လျားလျက်ရှိပေရာ၊ ထိုခရီးမှာ နိမ့်မြင့်တက်ကျ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း အသီးသီး အဆင့်ဆင့်သော အပိုင်းကဏ္ဍတို့ဖြင့် ပြီးလေရာ၊ ထိုနှစ်က ထိုအချိန် ထိုအိမ်ကလေးတွင် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် တအိမ်သားတည်း အဖြစ် ခေတ္တဆုံဆည်းခိုက်ကား လူ့ဘဝတွင် လိုရင်းအကျဆုံးဖြစ်သော စားကောင်းခြင်း၊ အိပ်ကောင်းခြင်း၊ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့ကြပါပေ၏။ ကိုဖေသိန်းသည် ထမင်းစား ရာတွင် အကြာဆုံးနှင့် အနှေးဆုံးဖြစ်၍ 'နောက်ကျပန်းကန်ဆေး ခွေးကျွေး'ဆိုသော စကား အတိုင်း ဖြစ်ပါမူ သူချည်း လုပ်ရပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့က နောက်ကြသည်။

ယင်းကာလကို ယခုပြန်တွေးလိုက်တော့ အတိတ်ဖြစ်သွားခဲ့ချေပြီ။ ထိုအတိတ်ကား ပြန်၍ မရစကောင်း၊ သို့ရာတွင် စာရေးဆရာ၏စွမ်းပကားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုအတိတ်ကို ပြန်၍သွားကြရအောင်။ လူမရောက်သော်လည်း စိတ်ကပြန်ရောက်နိုင်ပါ၏။ လောကတွင် စိတ်သာမူလ ပဓန မဟုတ်ပေလော။

တောင်တက်ပွဲ

ရှမ်းပြည် တောင်ကြီးမြို့သို့သွားရောက် လည်ပတ်ကြလျှင် တောင်ပေါ်တက်ခြင်းနှင့် မုံတဝဂူသွားရောက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါက ကာယဒုက္ခနှင့် စိတ္တသုခပြည့်စုံကြမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် တနေ့သ၌ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပေါ်တက်ရန်စီမံကြသည်။ ထမင်း ဟင်းချက်သွားရမည်။ တောင်ပေါ်ရောက်မှစားကြမည်။

ယင်းနံနက်၌ နေရောင်နှင့်အတူ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည် ဦးကျော်၊ ကိုသိန်းဖေ၊ အထွန်း၊ မောင်ဆွေနှင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယား။ ဤလူစုမှာ မေသာလျှင် မိန်းမသားဖြစ်နေ၍ သူ့အား တောင်ခပန်းတွင် မောင်ထမ်းရမည်။ တောင်တရိုးဆီတွင် မောင်ပိုးချီရမည် အောက်မေ့ခဲ့ရာ၊ တကယ်ကျတော့ ဘယ်ဟုတ်မှာတုန်း၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးထဲတွင် မေကအမာဆုံးဖြစ်နေသည်။ သူကဘဲ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ဦးဆောင်သွားသည်။ မကြာခဏနားရန် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က တောင်းပန်ရသည်။

အပျော့ဆုံးက ဦးကျော်၊ ဒုတိယက ကျွန်တော်။ ဒီအထဲမရွှေမေက လူတက်ဖို့ ဖောက်လုပ်ထားတဲ့ ရှေးခေတ်က အင်္ဂလိပ်အခေါ် ူသလန့ူညေန ဆိုတဲ့ လမ်းပြေပြေက မတက်ဖူးတဲ့ဗျာ။ တောင်တက်တယ်ဆိုတာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းမှ အရသာရှိတယ်ဆိုပြီး၊ ဖြတ်လမ်းက ခေါ်သွားသဗျ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်သိမတုန်း။ သူသွားရာလိုက်ရတော့ သေချင်ပက်ကျိဖြစ် ကရော။ သူတို့ဆီမှာတော့ဒီလိုဘဲ မိန်းမဖော်တွေ တက်နေကျတဲ့။ အာဂဟာမမျိုးတွေ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူတို့မိန်းမသားတွေ တောင်တက်နိုင်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ယောက်ျားတွေရယ်လို့ အထင်ကြီးဟန်တူပါရဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားတွေပေမယ့် အပျော့စားတွေကဘဲ။

www.burmeseclassic.com

သူတို့အရပ်အခေါ် ဒီတောင်တက်တာကို 'ဘုရားတောင်တက်ကြမယ်'ဆိုတော့ ဦးကျော် စိတ်ထဲမှာ သူ့ဇာတိရွှေတောင်မြို့က ရွှေနတ်တောင်ဘုရား တက်ရသလို အောက်မေ့ဟန်တူပါရဲ့။ သူ့စတိုင်အတိုင်း ဘန်ကောက်လုံချည်နဲ့ အပေါ်ဖုံး အင်္ကျီနဲ့ဆိုတော့ဂွဘဲ၊ သို့သော် တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ အတွင်းခံဘောင်းဘီခပ်ရှည်ရှည်ကပါလို့။ ပုဆိုးခါးစည်းပြီး တက်ရတော့တယ်။ လက်နှစ်ဖက် သွယ်တက်ရတယ်။ သစ်ပင်မြစ်တွေဆွဲတက်ရတယ်။

ကျွန်တော်ဖြင့် 'ဟော့ ရောက်သေးဘူးလားကွ…' 'ရောက်သေးဘူးလားကွ'နဲ့ လှမ်းလှမ်း မေးရင်း ခရီးတဝက်လောက်ရောက်တော့ ပြန်ဆင်းချင်စိတ် ပေါ်လာတာ အမှန်ဘဲ။ ဦးကျော်လဲ ပြန်ဆင်းချင်စိတ် ပေါ်တဲ့အကြောင်း နောက်တော့ပြောပြတယ်။ အဲဒီမှာ တခုတော်ပါသေးရဲ့။ ကိုသိန်းဖေက တောင်တက်တဲ့ စာတွေဖတ်၊ ပုံတွေလေ့လာခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ကြိုတင်မြော်မြင်ပြီး ကြိုးတချောင်း ဝယ်ခဲ့ပေလို့။ ရှေ့ကမောင်ဆွေတို့ အထွန်းတို့ လူငယ်တွေကို ဆွဲခိုင်းပြီး မေးတက်ခဲ့ရတယ်။ ဆရာကျော်ကြီးက နောက်ပိတ်ဆုံးလေ။

နောက်ဆုံးတော့ လှိုင်းကြီးလှေအောက်၊ တောင်ကြီးဖဝါးအောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲဟဲ..ဟဲဟဲ (မရှိသွားဖြလေး…)

ဤတောင်ကြီးပေါ်၌ ဘုရားတောင်၊ တောင်ချွန်း၊ ကျောက်တလုံးဟူ၍ သုံးဌာနရှိခဲ့ရာ၊ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဘုရားတောင်ကို သွားကြသည်။ နံနက် ၈–နာရီမှ စတင်ခဲ့ရာ၊ ထိုဘုရား တောင်ပေါ်ရောက်သည်၌ ၁၀–နာရီကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ဘုရားတောင်

ဘုရားတောင်ဟု ခေါ်သည်မှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး တည်ထားခဲ့သော တန်းဆောင်းနှင့် ဆင်းတုတော် ရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ အခြားစေတီ သုံးဆူလဲရှိသည်။ ဂျပန်များ ဌာပနာတိုက်ဖောက်သွား၍ ဝမ်းပိုက်ဟောင်းလောင်းဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုတောင်ပေါ်တွင် အစောင့်လူနေကာ တဲကျောင်းတခုရှိသည်။ သို့သော် ဘုန်းကြီး သီတင်းမသုံး။ ရှမ်းအဖိုးအိုနှစ်ယောက်သာရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သည်ကိုမြင်လျှင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပွဲနှင့် လာ၍ဧည့်ဝတ်ပြုကြသည်။ စကားစမြည်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး တအောင့်လောက်အကြာ၌ အခြားဘုရားဖူးများ ရောက်လာကြ သည်။ ပအို့လူမျိုး ပေါ်လိန်း(အမျိုးသား) မယ်လိန်း(အမျိုးသမီး)တွေဖြစ်၏။ ဥပုသ်နေ့မှာ သူတို့လာတတ်ကြသည်ဟု အဖိုးအိုကပြော၏။ ထိုနေ့သည်တန်ခူးလပြည့်။

သူတို့သည် ဘုရားကို သက်သက်လွတ် သစ်သီးနှင့် ဆွမ်းကပ်ကြ၏။ ကပ်ပုံမှာ ခဲဘွယ် တမျိုးကို တပွဲစီခွဲ၍ ကိုယ့်ဆွမ်းဇန်နှင့် ကိုယ်အသီးသီး ကပ်ကြလေရာ ဘုရားရင်ပြင်အပြည့်မျှ ရှိလေ၏။ ဖယောင်းတိုင်မီးလည်း ထွန်းညှိကြသည်။

ရှိခိုးပထာန ပြုကြသည်မှာလည်း အချိန်ကြာ၏။ ပြီးလျှင် အသီးသီး ခေါင်းလောင်းထိုးကြ လေသည်။

ထို့နောက် ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို သိမ်းဆည်း၍ သင်ဘုတ်ပြင်ပေါ်၌တင်ကာ ကျီးငှက်တွေကို

www.burmeseclassic.com

ကျွေးလေသည်။

ဤကိစ္စအဝဝပြီးတော့မှ သူတို့ထမင်းစားကြ၏။ သူတို့ဟင်းမှာ မန်ကျည်းရွက်သုတ်၊ ပဲပုပ်၊ ကြွေမုံ့ကြော်၊ သရက်သီးမှည့်၊ အားလုံး သက်သက်လွတ်စြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတအိုးနှင့် တော်တော်ကြာ အမောဖြေကြ၏။ ထိုစဉ်မှာ မေသည် အဆင်သင့်ယူခဲ့သော ငါးဖိန်းကင်တခုနှင့် ဟင်းချိုအိုးတည်သည်။ ဆူလျှင် ထိုတောင်ပေါ်တွင်ရှိသော စွယ်တော်ရွက်နုတွေကို ခတ်၍အိမ်မှချက်ခဲ့သော ကြက်သားဆီပြန်၊ ပဲပုပ်ချက်၊ သရက်သီးသနပ်နှင့် စားလေရာ လူတွေကလည်း ပင်ပန်းဆာလောင်နေသဖြင့် အလွန်မြိန်ကြကုန်၏။

ဒုက္ခနှင့်ရင်း၍ သုခရှာခြင်းတမျိုးပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပြီးသောအချိန် ပုံဆွဲဆရာနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာတို့ အလုပ်ရှုပ်ကြ သည်။ ဒိုင်ယာရီ ဆရာကျော်ကလဲ ရေးပ့ါဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ အရက်ကလေး နှစ်ခွက်လောက် နှင့်မို့ ထင်ရူးပင်အောက် သူ့ရွက်ဆံခြောက်မွေ့ရာပေါ်၌ ကျောက်တုံးပေါ်လက်ခုခေါင်းအုံး၍ မှိန်းဘိ၏။

တရေးနိုးလတ်သော် မျက်နှာဖြူမ ၃–ယောက်နှင့် ကိုဖေသိန်းတို့သည် သူတို့ပုံဆွဲစာအုပ် နှင့် လဲလှယ်ကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မေးစမ်းကြည့်တော့ ယခု ရန်ကုန်ကန်တော်ကြီး ရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကြေးရုပ်ကို သွန်းလုပ်သော ပန်းပုဆရာကြီး၏ဇနီးနှင့် သူ့အဖော်မ နှစ်ယောက်၊ ပန်းချီဝါသနာရှင်တို့ပါတဲ့ ဥရောပမှ လာရောက်လည်ပတ်ကြသူများတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် နာရီပြန် တချက်ခန့်၌ ကိုင်းကိုင်းကြီး ငုံ့ကြည့်နေသော တောင်ထွတ် ဖြစ်ရာ တောင်ကြီးမြို့ တမြို့လုံးသည် ကျွန်တော်တို့မျက်စိအောက်ရောက်နေလေ၏။ လေယာဉ်ပျံပေါ်က မြင်ရသည့်နှယ်၊ အိမ်ခြေတိုက်တာတွေ ငယ်သွားလေရာ၊ အောက်မှလှမ်းအော်လိုက်လျှင် ကြားရမည်ထင်ရသော ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကလေးကို မနည်းရှာကြည့်ရသည်။ နံဘေးက တိုက်ဖြူဖြူကြီးကြောင့်သာ တွေ့ရသည်။

တောင်အောက်က ကြည့်တော့ တောင်ထွတ်ကိုနီးသည်ထင်ရ၍ ထိုတောင်ထွတ်မှ အောက်ကိုပြန်ကြည့်တော့ ဝေးသည်ထင်ရ၏။ အားလုံးအရာတို့သည် သေးငယ်လှပါဘိ။

‘အော်…ငါ့မြေ ငါ့ယာ ငါ့တိုက်တာနဲ့လို့ လူတွေဟာ ကိုယ်ပိုင်တာ ကလေးတွေကိုကြည့် ပြီး၊ အထင်ရောက်လိုက်ကြတာ၊ ဒီအပေါ်ကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ တမြို့လုံးဟာ ဘာမှမဟုတ် ဖူး၊ ကလေးကစားတဲ့ မြို့ပုံစံအရုပ်နဲ့ တူသေးတော့တယ်’ဟု ဦးကျော်က တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

‘အဲဒါဟာ လောကကို အပြင်ကထွက်ကြည့်တဲ့ အမြင်မျိုးပေ့ါဗျ၊ ထာဝစဉ်ဒီလိုဘဲ မြင်တတ်ဖို့လိုတယ်’ဟု ကျွန်တော်က ပညာရှိလုပ်၏။

‘ကြည့်စမ်း…ဟိုအိမ်….ဟိုအိမ်ကလေးတွေထဲမှာ လူတွေ၊ အိမ်ထောင်သားတွေဟာ ကိုယ့်အစုအအုပ် ကိုယ့်အလုပ်၊ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ့်သုခ အသီးသီးနဲ့နေကြတာ၊ ပုရွက်ဆိတ်အုံထဲ က ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလားဗျာ…’

www.burmeseclassic.com

'သိပ်...တရားကျမနေနဲ့ ဆရာကြီး၊ လူပါကျသွားလို့ အရိုးအသားရှာမတွေ့ဘဲ နေအုံး မယ်...'

ထိုတောင်ချွန်းပေါ်တွင် အတော်နားနေပြီးမှ ကျွန်တော်တို့အောက်သို့ ပြန်ဆင်းကြသည်။ အဆင်းတွင် မြန်မြန်ရောက်အောင် စောက်သော ဖြတ်လမ်းမှ ဆင်းကြသဖြင့် လူတွေကိုယ်ကို ထိန်းမတ်နိုင်ရန် သစ်ပင်ငယ်များကို နှုတ်၍ တောင်ဝှေးလုပ်ကြရသည်။ ဤအထဲမှ ဆရာကျော်မှာ ခဏခဏ ဖင်လျှောကျခြင်းဖြင့် သူ့အတွင်းခံဘောင်းဘီပြဲလေသည်။ ကျွန်တော်တို့က အမြင်မတော်၍ မပြောသော်လည်း သူ့သားကမနေ....

'ဟော..ဖေဖေ...ဘောင်းဘီပြဲနေပြီဗျ'ဆိုတော့မှ သူ့ပုဆိုးခါးစည်းကိုဖြေချ၍ တောင် အဆင်းမှာ သူ့ပိုးလုံချည်နှင့် စတိုင်တင်းနေတော့၏။

တောင်ချွန်းမှ ဆင်းပြီး နည်းနည်းပြေသော နေရာရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ကင်းထောက်မယ်က...

'ဟော...ဟိုက တောင်ဂမူဟာ..ကျောက်တလုံးဘဲ၊ အဲဒီကို သွားကြအုံးမလား'ဟု ကျွန်တော်တို့ပုံပန်းတွေကိုကြည့်၍ မေးမြန်းရာ၊ ဦးကျော်နှင့် ကျွန်တော်သည် နှစ်ယောက်စလုံးကို တိုင်ပင်ထားကြသည့်အလား။ ဦးခေါင်းတွေယမ်းကြကာ...

'ဟာ...တော်ပြီ...တော်ပြီ...အောက်မြန်မြန်ရောက်မယ့် လမ်းသာညွှန်ပြပါတော့..'

၃-နာရီလောက် အိမ်ပြန်ရောက်၊ နောက်တနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ရော လက်တွေမှာ ထုရိုက်ထားသလို နာနေတော့သည်။ လမ်းမလျှောက်နိုင်ကြတော့၊ မရွှေမေ တောင်ပေါ်သူကတော့ ဘာမျှမဖြစ်၊ ဈေးသွားပြီး ဝယ်ခြမ်းချက်ပြုတ်လို့၊ ကျုပ်တို့ကတော့ သူဝယ်လာတော့မှ နံနက်စာ မုံ့ဟင်းခါးကို စားရတော့သဗျား...။

တောင်ကြီးနှင့်ရှမ်း

ရှမ်းပြည်တောင်ကြီး၊ တောင်ကြီးရှမ်းပြည် သွားကြမည်ဆိုတော့ ဟိုရောက်လျှင် ရှမ်းတွေ အကြား မြန်မာစကားမှ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောဖြစ်ပါ့မလားဟု တွေး၍ စိုးရိမ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကျော်က ပြောပြပါသည်။ စင်စစ်သော်ကား၊ တောင်ကြီးမြို့သည် ရှမ်းပြည်ဟု ဆိုရသော်လည်း မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်ရှိ မြို့များကဲ့သို့ပင်။ တရုတ်ကုလား စီးပွားဖွံ့ဖြိုးရာဖြစ်သည်။ ရောင်းရေး ဝယ်တာ ကုန်တိုက်ကြီးတွေမှာ အများအားဖြင့် သူတို့သာကြီးစိုးကြသည်။ မြန်မာနှင့် ရှမ်းကပြား တွေမှာ လခစားနှင့် ကုန်သည်၊ ဈေးသည် ငယ်ကလေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ မြို့ပေါ်တွင် ရှမ်း စစ်စစ်ပင် နည်း၏။

ပကတိအားဖြင့် တောင်ကြီးမြို့သည် မြန်မာပြည်၏ အခြားမြို့များနှင့် မခြားနားဘဲ ၅-ရက်တကြိမ် ကျင်းပသော ဈေးနေ့ကျမှသာလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင်ဒေသတို့မှ ပအို့၊ ပလောင်၊ တောင်ရိုး၊ ရှမ်း၊ ခနစသော လူမျိုးတွေ လာရောက်ကြ၍ ကမ္ဘောဇဒ္ဓေါနီ မည်ပေသော သရုပ်ကို ပေါ်ပေသည်။ ဤအခါတွင် တောင်ကြီးဈေး အတွင်းဝယ် ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်ထွက် သစ်သီးသစ်နှံ သစ်ဥသစ်ဖုတို့ အစုအစု ပုံနေလေသည်။ ၎င်းတောင်ကြီးမြို့ကို တည်ဆောက်ကြသော ကျောထောက်နောက်ခံ လူမျိုးစုအစစ်အမှန်ကို မြင်ရလေသည်။ ၎င်းတို့အထဲမှာ ပအို့က အများဆုံးဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

တကယ်ဆိုတော့ တောင်ကြီးမြို့ မျက်မြင်ကွင်းမှာ ရှမ်းအကြောင်းကို ရေးစရာ မယ်မယ် ရရ ရှာမတွေ့ပါ။ တောင်ကြီးမြို့ပေါ်မှာ ရှမ်းစစ်စစ်ကို မရှိသလောက် ဆိုရမည်ပင်။

ဟော…စကားစပ်မိ၍ ပြောရဦးမည်။ အခု ကျွန်တော့်မိန်းမလဲ မအေရှမ်းမ၊ ဖအေ မြန်မာလေ။

အမယ်…စကားစပ်မိလို့ ဦးကျော်ကလဲ ပြောသဗျ။ သူ့အဖွားဟာ စကားနယ်က ရှမ်း အစစ်တဲ့၊ တိုင်းပြည်မသာယာလို့ မြန်မာပြည်ရောက်လာပြီး ရွှေတောင်မှာ အခြေစိုက်သဖြင့် သူတို့ဆင်းသက်လာခဲ့ရတယ် ဆိုသကိုးဗျ။ ဦးကျော်ဟာ မြန်မာစကား ကောင်းကောင်းမပီတဲ့ သူ့အဖွား ရှမ်းမကြီးကို မှီလိုက်သေးသတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဦးကျော်က သူ့မှာရှမ်းသွေး လေးပုံတပုံ ပါတယ်လို့ ဆိုဗျ။

သော်တာဆွေမှာလည်း ရှမ်းသွေးပါသည်

အော်…သူများပြောပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပြန်စိစစ်လိုက်တော့လည်း ရှမ်းသွေး မကင်းချေတကား၊ အစဦးတော့ ကျွန်တော်မသိသေးပါဘူး၊ တခါတော့ ကျွန်တော်က အဖေ့ကို မေးကြည့်တယ်။ 'အဖေရယ်…လူများတွေက ကျွန်တော့်ကိုဗမာနဲ့မတူဘူး၊ တရုတ်ကပြားလားလို့ မေးကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တရုတ်သွေးများ စပ်သလားဗျာ'မေးကြည့်တော့ အဖေက 'တရုတ်သွေးစပ်တာမဟုတ်ဖူး၊ မင်းဗမာနဲ့ သိပ်မတူတာက ဒို့မှာရှမ်းသွေးပါတယ်၊ ငါ့အဖိုးက ရှမ်းမျိုးဘဲ' ပြောမှ ကျွန်တော်မှာ အော်..ရှမ်းနဲ့ တရုတ်က နယ်ချင်းစပ်နေတော့ ရုပ်ချင်းဆင်ကြသကိုးလို့ သဘောပေါက်ရတော့သဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တရုတ်လို့ မထင်ကြပါနဲ့တော့ဗျာ… နော်….။ ကျွန်တော်တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစစ်စစ်ပါ။

မုန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်

ဦးကျော်တို့ လူသိုက် ကျွန်တော်တို့တည်းအိမ်လေးသို့ ရောက်ပြီး၊ ၁၀–ရက်မျှ လောက်အကြာ နေ့လယ်ခင်း၌ ကျွန်တော့်ကို သိကျွမ်းနေပြီဖြစ်သော စာပို့လုလင်ရောက်လာ ကာ အိမ်အောက်မှ 'ဦးသော်တာဆွေ မန်နီအော်ဒါပါတယ် ခင်ဗျာ'ဟု အသံကိုကြားရသည်တွင် ကျွန်တော်မှာ လွန်စွာအံ့သြသွားလေသည်။

ငါ့ဘယ်သူ့ဆီမှလဲ မမှာရဘဲနဲ့ ဘယ်ကများ၊ လာပါလိမ့် အို…ဘယ်ကဖြစ်ဖြစ် ငွေရတာ ဝမ်းနည်းစရာလား၊ ယူထားလိုက်ရုံပေ့ါဟု အားခဲပြီး အောက်ဆင်းလာတော့ လားလား..ဖြစ်ပုံက 'ဦးသော်တာဆွေမှ ကျေးဇူးပြု၍ ဦးကျော်သို့'တဲ့။

ကျုပ်မျက်လုံးကိုပြူးသွားတယ်။ ငွေကလေးကလဲ ၁၀ဝ–ထဲရယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အပေါ်လှမ်းပြီး…

'ဦးကျော်ခင်ဗျား ငွေမှားထားသလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မှာငွေကုန်ခါနီးနေတာနဲ့'ဆိုပြီး သူဆင်းလာတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ အရှိုက်ထိုးလိုက်သလို ငိုင်ဆင်းသွားတော့သည်။

ဘယ့်နှယ်ဗျာ အိမ်ပေါ်ငွေသေတ္တာ ရောက်နေပြီး လိုသလောက် တောင်းယူလိုက်မယ်လို့

www.burmeseclassic.com

အားခဲထားပါတယ်။ ဒင်းကား ငွေကလေးတရာ ပြန်မှာသုံးနေရတယ်ဆိုတော့ တောက်။

ပြီးတော့ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ပြောကြတာလဲ နားထောင်ဦးလေ။

မောင်ဆွေက… 'ဖေဖေငွေရောက်ပြီ၊ ကျွန်တော်ရှမ်းဘောင်းဘီဝယ်မယ်၊ ခါးဝယ်မယ်'

'ဟာ…မဝယ်နဲ့အုံးကွ၊ ငါ့မှာ သုံးစရာတွေရှိသေးတယ်'

'အို…ဖေဖေကလဲ ဦးလေးတာက ရှမ်းခါးဝယ်ခဲ့ပါမှာလိုက်လို့ဗျ'

'မင်းခါးက ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ'

'ဈေးမေးကြည့်ပြီးပြီ နှစ်ဆယ်လောက်ဖဲ'

'ဒါဖြင့် မင်းဦးလေးဆွေဆီက ချေးရရင် ဝယ်သွားလကွာ၊ ဟိုကျမှ မောင်တာဆီက တောင်းပေးလိုက်'

သေဟဲ့ နန္ဒိယ။

အလီကြီးတောင်းလိုက်မဟဲ့လို့ သူ့ကိုကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရသမျှ အလဟဿ ဖြစ်လေပြီ…။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးယဉ် ကျောက်တောင်ကြီး အစိတ်အစိတ်အမွှာမွှာကွဲလေပြီ။ ကျုပ်ကပင် သူ့သား ငွေချေးရဦးမတဲ့။

သာစွအင်းလေး သတင်းမွေးသည်၊ ရေးယခင်ကပင် ကြားဘူးနားဝနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရ သည်။

အင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ရေပေါ်၌ရွာများတည်၍ နေကြသည်။ ကျွန်းမျောအပေါ်ရှိ အိမ်တွေကို ဆောက်ကြသည်။

ကျွန်းမျောဆိုသည်မှာ အောက်ကမြေနဲ့မဆက်ဖဲ ရေပေါ်မှာနေသော ကျွန်းကိုဆိုရပါ မည်။ 'ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ကျွန်းဆိုကာ ကြားရသည်နှင့် အံ့သြမိပါသည်။ ထို့ပြင် ထိုကျွန်း သည် မျောနေ၍ 'ကျွန်းမျော'ဟု ခေါ်တန်ရာ၏ဟု စဉ်းစားမိပြန်သောအခါ၌ ကျွန်တော်မှာ အတော်ပင် ဦးနှောက်ရှုပ်စရာ စိတ်ကူးယဉ်မိပြန်တော့၏။

ရေပြင်ကျယ် အင်းအိုင်တို့မှာ လေပြင်းထန်တတ်သည်။ ထိုအခါ၌ ကျွန်းမျောပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်တို့ကို လေကတိုးဝှေ့ခြင်းဖြင့် သူတို့တရွာလုံးသည် ဇရာဝတီမြစ် အတွင်းက ရွက်လှေကြီးများကဲ့သို့ မျောကုန်ကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင်လေပြင်း ဝဲလှည့်ခြင်း၊ လေဖွေထခြင်းများဖြစ်လျှင် ကျွန်းချင်းအိမ်ချင်း တိုက်ခိုက်ကြ၍ ငလျင်လှုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်ရာ သည်။ မြန်မာတို့ထုံးစံ အိမ်ခြေရင်းခေါင်းရင်း၊ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်တို့သည်လည်း တချိန်နှင့် တချိန်မတူဘဲ တမျိုးပြီးတမျိုး ပြောင်းလဲနေတော့မည်။

'ဗမာအတွေး–ရှမ်းအပြေး'ဆိုသကိုဗျ။ အဲဒီအတွေးသာ မှန်လိုက်ရင်လဲ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပါဘဲလား။

မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် သူတို့တနည်းတလမ်း စီမံကြည်မှာပေါ့။

ဘယ်လို စီမံမလဲ။

ကဲ..ဗမာလေး..တွေးလိုက်စမ်း။

သူတို့အိမ်တွေ ခေါင်းရင်းခြေရင်း နှစ်ဖက်မှာလည်းကောင်း၊ အိမ်ရှေ့နှင့်နောက်ဖေးဘက်မှာလည်းကောင်း၊ ကျွန်းမျောဘေးတွင် အောက်က မြေကြီးရောက်အောင် တိုင်ကြီးနှစ်တိုင် သို့မဟုတ် လေးတိုင် အခိုင်အမာစိုက်ပြီး အိမ်တွေကို ကြိုးများနှင့် ဆိုင်းထားပေမည်။ သို့မှသာလျှင် အိမ်သည် မရွေ့မရှား မလှည့်မပတ်ရှိတော့မည်။

အင်း...အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ရဲ့၊ အဲဒီပုံစံအတိုင်း ကျွန်းမျောတခုပေါ်အိမ်တလုံး၊ သို့မဟုတ် နှစ်လုံး သုံးလုံး၊ စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ရွာက အိမ်ခြေတွေဟာ ဆင်းရဲချမ်းသာလိုက်၍ ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှာ ကျောက်ချထားတဲ့ လှေတွေ သမ္ဗာန်တွေ သင်္ဘောတွေနှင့် တူတော့သကိုး။

အဲ...တရွာကတရွာကို တအိမ်သားလုံး အလည်သွားချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် တိုင်ကဆိုင်းကြိုးတွေဖြုတ်၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ရွက်တိုင်ထူပြီး လေကြောင်းလိုက်၍ လွှင့်ရုံရှိတော့တာပေါ့။ တယ်လဲ နိပ်လိုက်ပါလား။ ဒါကြောင့် သူတို့ရေထဲ ကျွန်းမျောပေါ် အိမ်ဆောက်နေကြတာဘဲ။ တယ်လဲ ဉာဏ်ကြီးတဲ့လူတွေပါကလား။

တကထဲ ရွာလုံးကျွတ် မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စအတွက်လည်းကောင်း၊ အလှူအတန်းအတွက်လည်းကောင်း၊ သွားစရာရှိကြရင်ဖြင့် ဟီး..ဟီး...ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ နွားလှည်းတွေ၊ မော်တော်ကားတွေ၊ မောင်းသွားကြသလို သူတို့မှာတော့ အိမ်တွေရွက်လွှင့်သွားကြတော့မှာဘဲ။ တယ်လဲ ကောင်းလိုက်ပါကလား။ စရိတ်စကလဲမကုန်။ ဘယ်သူဖြင့်မမာလို့မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာမရှိ။ ဘယ်ကလေးမှလဲ လိုက်ပါရစေ ပူစရာမလို။

အို....သူတို့ဌာနသည် နတ်ဘုံနတ်နန်းပါတကား။

အင်းလေးကန်တွင် ကျွန်းမျောပေါ်တွင် အိမ်ဆောက်၍ ရွာတည်နေကြကြောင်း ကျွန်တော်၏ဇနီး ကမ္ဘောဇသမီးတော်က ပြော၍ကြားရသောအခါ၌ ကျွန်တော်ကအထက်ပါ အတိုင်း ရွှေဉာဏ်တော်စူးရောက်ပြီး 'မင်းပြောတဲ့အတိုင်း အဲလိုနေမှာဘဲ'ဟု သူ့ကိုပြောကြည့်ရာ

'အို...မိမောင်စိတ်ကူးကဖြင့် လွန်ပြီးစာရေးဆရာပီပီ တွေးကြောကိုရှည်တယ်'

'အေးလေ..ဒါတော့ ငါကအတွေး မင်းကအပြေးကိုကွ..'

'မင်းကအပြောလို့ဆိုပါ စကားပြောတာ ကာရန်လိုက်မနေစမ်းပါနဲ့...'

'ဟာ...ဒါက ကာရန်လိုက်ပြောတာ မဟုတ်ဖူးကွ၊ 'ငါက အတွေးမင်းကအပြေး'ဆိုတာ မူရင်းကို ပြောတာဘဲ'

'ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ'

'အို..ငါကဗမာ မင်းကရှမ်းမလေကွာ... 'ဗမာအတွေး ရှမ်းအပြေး'ဆိုတဲ့ စကားကို

နာမ်စားသွင်းပြောတာကွ’

‘တော်စမ်းပါ…ဗမာအတွေး ရှမ်းအပြေးဆိုတာဖြင့် သက်သက်ဗမာတွေက ရှမ်းကိုနှိမ်တဲ့ စကားပါ။

‘ဟ..ဒီစကားမင်းက မခံနိုင်ရအောင် အခုငါတွေးတာတွေ မဟုတ်ဖူးလို့ မင်းပြောနိုင်သ လား’

‘ဒါကတော့ မေလဲကိုယ်တိုင် မရောက်ဖူးလို့ မသိသေးဘူး…’

‘ဒါဖြင့် ငါလိုပညာရှိကို ငြင်းမနေနဲ့တော့၊ ဒို့ရောက်တဲ့တနေ့မှာ အမှန်သိကြမှာပေါ့’

‘ကဲ…ပြောနေကြာရော့၊ တောဟေမဝါ၊ သာတဲ့နန်း ဗမာအတွေးရှမ်းအပြေးတဲ့ စခန်းမဝေးလှတဲ့ အင်းလေးဌာနီ၊ မကြာမီသိရအောင် ဗမာတွေး တွေးအပြီးမှာ ရှမ်းပြေး ပြေးကြည့်ကြစို့ရဲ့ ဒီမလေရှာစား မော်တော်ကားနဲ့ပို့’

(ထိုစဉ် ဦးထွန်းရက စံကားနယ် အမတ်ဆိုတော့ ရှာစားမက နယ်စားလို့တောင် ခေါ်ချင် ခေါ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့်ဆို ဦးထွန်းရတို့ ကားနဲ့ပို့တာကိုး)

တောင်ကြီးမှအင်းလေး

မေလ ၃–ရက်နေ့ မွန်းတည့် ၁၂–နာရီခန့်တွင် ဦးထွန်းရ၊ ဦးသိန်းညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တို့၏ မော်တော်ကား နှစ်စီးဖြင့် ဦးကျော်၊ မောင်ဆွေ၊ အထွန်း၊ ကိုဖေသိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယား သကောင့်သား ဒါဇင်ဝက်တို့သည် အင်းလေးသို့သွားရန် တောင်ကြီးမြို့မှ ထွက်ခဲ့ကြ လေ၏။

တောင်ကြီး တောင်ခပန်း၌ ကွေ့ကာ ပတ်ကာ ဆင်းနေစဉ်တွင် ရာသီဥတုမှာ မှိုင်းပျပျ ရှိသည်။ တောင်ခိုး တောင်ငွေ့တို့သည် ဟိုတစု သည်တစု ပူ၍နေကြသည်ကို အပေါ်မှစီး၍ ကြည့်နိုင်သည်။ အောက်ခြေ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျီးဖြူကန်ဖွေးဖွေးကိုမြင်ရသည်။ ကျီးငှက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တူ၍ ကျီးဖြူကန်ခေါ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ တချို့ကလည်း ဤကန်တူးစဉ် စော်ဘွား၏ ပခုံးပေါ်ကို ကျီးဖြူလာနား၍ဟု ဆိုကြသည်။

၁၂–နာရီခွဲတွင် တောင်ကြီးမြို့မှ ၁၂–မိုင်ဝေးသော ရွှေညောင်မြို့သို့ ရောက်ကြ၍ခေတ္တ ရပ်နားပြီး ဘူတာရုံကို ဝင်ကြည့်ကြသည်။ တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်၏ မီးရထားလမ်းဆုံး မှန်ပေ တကား။

တောက်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား ရန်ကုန်မှလာစဉ် ဧပြီလ ၁၄–ရက်နေ့ညက အစာ တော်ရေတော် တညတာ ဒုဗ္ဗိက္ခန္တရကပ် ခံ၍အိပ်ခဲ့ရ၏။ နေရောလေး ပြန်မြင်ရတော့၊ ယခင်ကဒုက္ခော်သည် ယခုရယ်မောစရာ ဖြစ်နေသည်ကို ဆင်ခြင်မိ၏။ ဘူတာရုံအခန်း နှစ်ခုစပ် ကြားက လူသွားလမ်း သဲရှပ်ရှပ်။

ရွှေညောင်မှ ထွက်ခဲ့၍ ၃–မိုင်သာသာခန့် ရောက်သည်တွင် ပေါရိသတ်ဘုရားကို တွေ့ရ သည်။ ဘုရားဟောင်းကျောင်းပျက်ကို မြင်လျှင် သူ့အဖွားက စံကားနယ်ကရှမ်းမျိုးဟုဆိုသော ဦးကျော်သည် သူ့ဘိုးဘွား ဘီဘင်ကို တွေ့ရသည်အလား၊ မော်တော်ကားရပ်ခိုင်းပြီး အထွန်းအား ဓါတ်ပုံကို ရိုက်စေတော့သည်။

နွေစိုက်စပါး

ထိုမှ…ရေ့သို့လားသော် နွေရာသီတွင် မြန်မာပြည်နှင့် ခြားနားသော ရှုမျော်ခင်းကို တွေ့ရသည်။ တာလမ်းဘေး နှစ်ဖက်မြောင်းတွေမှာ ရေတွေပြည့်လျှံကာ တသွင်သွင်စီးလျက် လယ်တွေမှာ ကောက်စိုက်နေကြ၏။

တန်ခူးလ ကောက်စိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သားအဖို့ ထူးဆန်းနေ သည်။

'ဘယ့်နှယ်…ဦးထွန်းရ..ဒီအချိန်ကောက်စိုက်နေတော့ ဘယ်အချိန်ရိတ်ကြသလဲဗျ…

'ဝါဆို ဝါခေါင်မှာ ရိတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ'

'ဟင်..အဲဒီအချိန်မှာ ရေမကြီးဘူးလား…'

'ကြီးပြီလား ဆရာ..လှေနဲ့ သွားရိတ်ရတယ်'

'အို စပါးပင်တွေ ရေမနစ်ဖူးလား'

'မနစ်တဲ့ အမျိုးခင်ဗျ၊ ရေများလေ သူကမြင့်လာလေဘဲ'

နားလည်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည် ရေများရာဒေသများတွင် စိုက်ကြသော 'တတောင်ပို'စပါးမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ဆီ၌ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဌာနီမှာ တနွေလုံး ကုန်းခြောက်ခြောက်နှင့်နေ၍ မိုးဦးကျ ရေကလေး ရလာမှ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရသည်။ သူတို့ဆီကတော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရေများနေလျက် တပေါင်း တခူး ရေနည်းသွားသည့် အခါလေးကိုဖမ်းပြီး ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရပေသည်။

မြန်မာပြည်က မိုးကိုကြိုရ၏။ သူတို့ဆီက ရေကျကို စောင့်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ဆီတွင် တာလမ်းနံဘေးတွေမှာ အရိပ်အာဝါသအတွက် ကုက္ကိုပင်တွေ၊ သူတို့ဆီမှာတော့ မန်ကျည်းပင်တွေ၊ ရွက်နုဝေလျက် တက်ခူးချင်စရာ ကောင်းလှသည်။

ရွှေညောင်မြို့ရောက်ရန် မိုင်ဝက်မျှအလိုတွင် ရွှေရန်ပြေစေတီတဲ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး တခုမှာလည်း အလွန်ရှေးကျသော အနုစိပ်လှသော ပန်းပုလက်ရာတွေနှင့် ဆရာကျော်တို့ ဓါတ်ပုံ ရိုက်ကြသေးသည်။

ညောင်ရွှေနှင့် ရွှေညောင်

ညောင်ရွှေနှင့် ရွှေညောင်ကို စာဖတ်သူ မြန်မာပြည်သာဖြင့် သတိထားပါလေ။ ညောင်ရွှေ မှာ မြန်မာရာဇဝင်တွင် ပါဝင်ခဲ့၍ ကျွန်တော်တို့နားမှာ ယဉ်နေသဖြင့်။ ရွှေညောင်ဟူသောနာ မည်ကို ထပ်ကြားရသည်တွင် နာမည်ချင်း ဦးနှင့်ပဲ့ငြိနေသောကြောင့် တခုထဲပေလော…နားထွေး စရာ ဖြစ်နေသည်။ စင်စစ်ကားတမြို့စီ။ ၇–မိုင်သာသာကလေး ဝေးသည်။

ရွှေညောင်သည် တောင်ကြီးနှင့်ဟဲဟိုးသွား ကားလမ်းပေါ်တွင်ရှိ၍ ခုခေတ်မှာ မိးရထား

www.burmeseclassic.com

ဘူတာကြောင့် ထင်ရှားသည်။ ညောင်ရွှေကား ထိုရွှေညောင်မှ ခွဲသွားရသော အင်းလေးသို့ စီးဆင်းသော ချောင်းကမ်းပါးပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ရှမ်းပြည်စော်ဘွား မြို့တော်ကြီးဖြစ်၍ ရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားခဲ့သည်။ ကြီးစွာသော ဟော်နန်းကြီး ရှိသည်၊ နောက်ဆုံး စိုးစံခဲ့သူကား စပ်ရွှေသိုက်။

ညောင်ရွှေမြို့ရှိ ရတနာမာန်အောင် စေတီတော်ကြီးကား၊ ရွှေပြောင်ပြောင် ဘုံအဆင့် ဆင့်နှင့် သပ္ပာယ်လှပါပေစွ။ ဤပုံမျိုးကို မြန်မာပြည်၌ မတွေ့ဘူးသေးချေ။ လေဘက်းလေးတန် တွင် အုတ်နံရံတံတိုင်းကြီး ကာရံထား၏။

နေ့လယ်တနာရီ ၁၅–မိနစ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလေးသို့သွားရန် လှေဆိပ်သို့ ရောက်ကြ၏။

သူတို့ဆီက လှေတွေမြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့မျက်စိတွင် ထူးဆန်းပြန်ချေသည်။ မြန်မာပြည်ရှိ ဘယ်အရပ်က လှေနှင့်မှမတူ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ထည်ပြောင်ပြောင်နှင့် ရှည်လျား သည်။ လှေဝမ်းပိုက်ထဲတွင် အကန့်များလည်းမရှိ။ ဖျာခင်းပြီး ပြေပြစ်စွာထိုင်ရသည်။ ရေစိမ့် မဝင်နိုင်အောင် စပ်ကြောင်းများကို သရိုးကိုင်ထားသည်။ ဤလှေကြီးမျိုးကို ပဲ့ချိတ်စက်တပ်သည်။ ယင်းမော်တော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ညောင်ရွှေမှ အင်းထဲထွက်သော ချောင်းမှာ ၁၀–ပေမျှသာကျယ်ရာ၊ ထိုအထဲတွင် ပိတ်စွယ်ပင်များက နှစ်ဖက်ညှပ် ပေါက်နေရုံမက ဗေဒါပင်တွေကလည်း ထူပြောလှသဖြင့် မော်တော်ပင် အတော်ခဲယဉ်းစွာ ထိုးထွက်ရ၏။ အချို့နေရာတွင် လမ်းပျောက်နေ၍ လှေပေါ်မှာ အသင့်ဆောင်ထားရသောထိုးဝါးနှင့် ဗေဒါအုံတွေကို တွန်းဖယ်ရသည်။ ဤနေရာသည် 'ဘဲအုပ်က တရာနှစ်ရာ ဗေဒါက တပင်ထဲ မဟုတ်။ 'ဦးဗေဒါ အားမာန်ကောင်း၊ ချောင်းပိတ်ရှော့ ဘဲ'

ယင်းသို့ခက်ခက်ခဲခဲသွားနေရစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်လာသော လက်လှော်လှေကိုမူ မော်တော်လာတာမြင်လျှင် ချောင်းကျယ်ကျယ်နေရာမှာ ရပ်တန့်၍ နေရသည်။ မော်တော်ချင်း တွေ့လျှင် နှစ်ဦးလုံးက စက်ရပ်ပြီး ဖြည်းညှင်းစွာ ရှောင်ရသည်။

ဤနည်းဖြင့် နှစ်မိုင်ကျော်မျှ ခရီးသွားရပြီး၊ နောက်ဆုံးကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲ ရောက်မှ မော်တော်ကို စက်ကုန်ဖွင့်ရလေတော့၏။

ဒီအခါကျတော့ဖြင့် တယ်စီးလို့ ကောင်းလှသဗျာ...။

ရေရောင်မှာ စိမ်းရာကပြာ၊ ပြာရာမှ ရင့်မောင်းလာလေသည်တွင် အင်းထဲ တမိုင်ခရီးမျှ ရောက်လေသော်..ပကတိ ပင်လယ်အတိုင်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ရေရောင်ချင်း တူဘိလည်း၊ ပင်လယ်ကဲ့သို့ လှိုင်းလေ့လုံးဝမရှိ။ လက်နှင့်ခပ်ယူသော် ပကတိစိမ်းပြာပြာ အခဲကြီးများပါလာမည်ထင်ရ၏။ တကယ်ကြည့်တော့ လက်ထဲတွင် ဘာရောင် မျှမရှိ။

ဤအင်းကြီးသည် အရှေ့နှင့်အနောက် တောင်ရိုးနှစ်ခုကြား၌ ဒယ်အိုးကြီးသဖွယ် တည်ရှိ နေလေရာ၊ အနံ ၇မိုင်၊ အလျား ၁၄–မိုင်၊ ရှည်သတည်း။

www.burmeseclassic.com

သံသရာကြီးနှင့် ဘဝတကဏ္ဍ

ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ နွေရာသီကမောင်းမကန် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်ခဲ့ သည်။

မောင်းမကန်ကမ်းခြေသည် ဒီရေအတက်အကျ လှိုင်းဂီတဖြင့် အဆုံးသတ်မရှိသော ပင်လယ်ရေပြင်ကို ကြည့်၍ ရှုမောရသည်။

အင်းလေးသည် နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ထားသော ရေ၊ မြေ၊ တောတောင်ကို ကြည့်၍ ကြည်နူးရ၏။

ပင်လယ်ရှုမျှော်ခင်းသည် အဆုံးကိုမခန့်မှန်းနိုင်သော သံသရာကြီးနှင့်တူ၍ အင်းလေး ကန်သည် မိမိ၏ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ တကဏ္ဍနှင့်တူပါသည်။

'အင်းလယ်သို့ရောက်၍ ရေထဲ ဆောက်လုပ်ထားသော ဗိုလ်တဲကိုမြင်ရသော်၊ ကျွန်တော် တို့အား ဦးထွန်းရက ပထမ၌ ဤဗိုလ်တဲတွင် တည်းစေမည်၊ ကြံပြီးခါမှ ထိုစဉ်က ပါလီမန် ရွေးကောက်ပွဲနီးနေ၍ ဖ–ဆ–ပ–လမှ နိုင်ငံရေးပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မဲဆွယ်တရားဟောရန် လာကြမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို အင်းပေါခုံရွာသို့ ခေါ်သွားရသည်ဆိုသော ပြောင်းလဲချက်ကို လွန်စွာမှဝမ်းသာရပါတော့၏။ အကြောင်းမှာ ဤဗိုလ်တဲသည် လူနေအိမ်ခြေနှင့်မနီး၊ ရေလယ် တွင် ထီးထီးကြီးရှိနေသသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား အကျယ်ချုပ်နှင့် ထောင်ချထားသကဲ့သို့ သာ ရှိချေသည်။ ကံကောင်းပေစွ။ မိမိလိုချင်တာခိုင်းစေရန် ဗိုလ်တဲစောင့်သာရှိသတဲ့။

ထိုရေလယ်ခေါင်မှ လွန်မြောက်လေသော်၊ ရွာနေအိမ်ခြေများကို မြင်ရ၍၊ ဦးထွန်းရက ရွာနာမည်များကို ပြောပြသည်၌ ဒိုင်ယာရီဆရာဦးကျော်က ဘာလုပ်ဖို့ရယ်မသိ တကုပ်ကုပ်နှင့် ရေးဘိ၏။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ပေါက်တတ်ကရစကားသွေးကြ၏။

ကလေးခြေ ချူဆွဲသတဲ့

'ဟော့...မောင်ဆွေ၊ မင်းဟိုရောင်ရင်တော့ ခြေထောက်ချူဆွဲထားရလိမ့်မနော်...'

အကြောင်းမှာ အင်းလေးကန်ရေထဲ၌ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသော အိမ်တို့၌ ဆော့တတ် သောကလေးအရွယ်များကို ခြေထောက်၌ ချူကုံဆွဲထားသည်။ မိဘတို့သည် ချူသံကို ကြားနေ ပါက ကလေးအိမ်ပေါ်၌ ကောင်းစွာရှိနေကြောင်းသိရ၍ ချူသံပျောက်သွားပါက အိမ်အောက် ကျသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကြည်လင်သော ရေထဲ၌ ကလေးကိုမြင်ရလျက် လွယ်ကူစွာ လိုက်၍ ဆယ်ယူရသည်။ သို့နှင့် သူတို့ဆီက ကလေးများသည် မကြာမီရေကူးတတ်ကုန်၏။ ဒါကျွန်တော့် မိန်းမရဲ့အပြောခင်ဗျ၊ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြ၍ သူတို့အား ကျွန်တော်က နောက်ခြင်းဖြစ်ရာ၊ မောင်ဆွေက...

'ဦးလေးရ ကျွန်တော်က ငယ်ပေမယ့်လို့ မဆော့ဘူးခင်ဗျ၊ ဟောဒီဦးလေး ကိုဖေသိန်း သာ ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့ သိပ်ဆော့တာ၊ သူ့ခြေထောက်ကို ချူကြီးကြီး ဆွဲပေးရမယ်'

'အေး..ငါ့ခြေထောက် ချူကြီးကြီး ဆွဲပေးရမယ်ဆိုရင် ငါ့ထက်ကြီးတဲ့မင်းအဖေ ခြေထောက်တော့ ခလောက်ဆွဲပေးရမှာဘဲ'

ကိုဖေသိန်းက ပြန်အုပ်သည်၌ မောင်ဆွေက မထောင်းတာသော်လည်း သူ့မွေးသဖခင်က ဒိုင်ယာရီရေးနေရာမှ...

'ကျုပ်ကိုမထည့်ကြနဲ့လေ၊ ကိုရင်တို့ဟာ ကိုရင်တို့ချင်းပြောကြ'

ထိုအခါ အင်းလေးအကြောင်း ကြားဘူးထားသည်များထဲမှ နောက်တခုသတိရ၍...

'ဟေ့...မောင်ဆွေရ၊ ဒို့က ကိုဖေသိန်းကိုတော့ 'အယ်ပုံတာတေလုပ်သလို လုပ်ရမယ်ကွ'

'ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဦးလေးပြော...

အယ်ပုံတာတေ

ရှေးခေတ်က (ယခုတော့မသိ) သူတို့အင်းလေး၌ လူပျိုလှည့်ကြသည်မှာ ညဦးအချိန် လူပျိုကအပျို့အိမ်ကို သွားရသည်။ ထိုအခါတွင် လူကြီးမိဘများက ရှောင်ပေးရ၍ အပျိုက လူပျိုကို မပြန်မချင်း ဧည့်ခံစကားပြောရသည်။

တခါသော် မာနကြီးလှသော မိဘနှင့် သမီးပျိုတယောက်ရှိလေရာ၊ ထိုမာနကို ချိုးရန်၊ ရွှတ်တတ်နောက်တတ်သဖြင့် သူတို့အင်းသားစကားဖြင့် 'အယ်ပုံတာတေ'အမည်ရသော လူသည် အခြားအဖော်တယောက်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းက တင်ပျဉ်ဆင်းတုတော်ကို လုံခြုံအောင် စောင်နှင့်ပတ်၍ လူသုံးယောက်လာကြသည့်ဟန် အလယ်မှ မ,ယူပြီး လှေပေါ်မှ အိမ်ပေါ်သို့ တင်ကြ၏။ အပျိုရှေ့ရောက်သောအခါလည်း သူတို့သုံးယောက် ထိုင်ကြသည့် သဏ္ဌာန်ထိုင်ကြပြီး ခေတ္တအကြာ၌ လူနှစ်ယောက်က 'ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါအုံးမယ်၊ ခင်ဗျားကို လူပျိုလှည့်ရအောင် လာသူကတော့ ဟောဒီကိုလူချောပါဘဲ'ဟု အပျိုကိုပြောပြီး ဆင်းတုတော်ကို ထား၍ ပြန်သွားကြ ၏။

မာနကြီးလှသော အပျိုကလည်းစကားမစ။

ဒီလို အေးချမ်းသော ရာသီမှာ လူတိုင်းပင် တကိုယ်လုံး စောင်ခြုံလေ့ရှိကြသဖြင့် ဆင်းတု တော်မှန်းလည်းမသိ။

တစ–တစနှင့် ညဥ့်နက်လာလေသော်၊ အပျိုလည်း အိပ်ချင်လာပြီဖြစ်၍ နောက်ဆုံး၌ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ...

'ရှင်...ဘယ့်နှယ်ဟာလဲ၊ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေလို့ပြီးရောလား၊ ပြောစရာရှိ ပြောပြီး ပြန်လေ၊ သန်းခေါင် ကျော်ပြီတော့'

ရှေ့မှငုတ်တုပ်မလှုပ်။

သည်လိုနှင့် ကြာလတ်သော်၊ မရွှေချောက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသထွက်ကာ သူ့မိဘ များကိုခေါ်၍ တိုင်တော့သည်။

'ဟော..ဒီမှာ လာပြီး ကြည့်လုပ်ကြပါအုံး၊ လူရှေ့မှာ အရုပ်ကြီးလို ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေ ပြီး။ ဘာတခွန်းမှလဲ မပြောဘဲနဲ့၊ ပြန်ချိန်တန်လို့လဲ မပြန်ဘူး၊ ဘယ်လိုလူစားလဲ မသိဘူး'

www.burmeseclassic.com

ထိုသရောအခါ မာနရှင် မိဘနှစ်ပါးသည် အူယားဖားယား ရောက်လာကြပြီး၊ “ဟေ့ မောင်ရင် လွန်လှချည့်လား၊ မင်းဘယ်သူ့သားလဲ’ဟု လည်ဂုတ်ကို ညှစ်၍ စောင်ခြုံကို လှစ်လိုက်လေသဘ်…

ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ရုပ်ပွားတော် ဆင်းတုမုနိအရှင်ကို ဖူးမြင်ရလေကား၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ။ ရှိခိုးကန်တော့ကြပြီးနောက်၊ ရှက်ဖွယ်ကိစ္စ လူသူလေးပါး မသိရလေအောင် ချက်ချင်းပင် လှေနှင့် တင်၍ရွာထိပ်ကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ရလေ၏။

သို့သော်..လှေလှော်သွားစဉ် တခုသောနေရာမှ…

‘ဗျို့ဆရာကြီး သမက်လောင်း ကျောင်းပို့သလား..’ဟူသော အယ်ပုံတာတေ၏ အော်ဟစ် သံကို ကြားရသည်ဟူသတတ်။ ပြောစမှတ် စကားပေတည်း။

ဤအကြောင်းကို အခြေခံ၍ ကျွန်တော်က နောက်ခြင်းဖြစ်ရကား

‘ဒီလိုလေကွာ…မောင်ဆွေရ၊ မင်းနဲ့ငါက ကိုဖေသိန်းကို ဆင်းတုတော်လို စောင်နဲ့လုံ အောင်ပတ်ပြီး၊ အလယ်ကညှပ်ခေါ်သွားမယ်၊ အပျို့အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဒို့၃–ယောက်ထိုင်ကြ ပြီး ဟိုအတိုင်းဘဲ ကိုဖေသိန်းကို ရှေ့ထားပြီး ဒို့ကပြန်သွားမယ်၊ အဲဒီအခါမှ ကိုဖေသိန်းက ဘာမှ မပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီး မလှုပ်ဖဲနေ၊ ဒီတော့ ခုနအင်းလေးပုံပြင် အယ်ပုံတာတေအကြောင်း ကြားဘူးနေတဲ့ အပျိုဟာ ကိုဖေသိန်းကို ဆင်းတုတော်မှတ်ပြီး သူ့မိဘတွေကိုခေါ်မယ်၊ ဒီတော့ မိဘတွေကလဲ (အင်း…ခေတ်သစ်အယ်ပုံတာတေတော့ ဒို့အိမ်လာပွေသွားပြီ)ဆိုပြီး ပြန်ပို့ဘို့ ဘယ်ကျောင်းက ဆင်းတုတော်လဲ သိရအောင် စောင်ခြုံဖွင့် အကြည့်မှာ…’

‘အဟား..ဟား..ဟား..’မောင်ဆွေသဘာတွေ့သွားကာ..

‘ဦးလေး မျက်နှာကြောင် တလုလုလေးလဲမြင်ရော၊ သားအမိသားအဖေတွေ ဝိုင်းပြီး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မသိဘူးနော်..’

‘သူ့သဘောကျပြီး သမီးနဲ့ပေးစားချင် ပေးစားလိုက်မှာကွ’

‘အာ…ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေး ဖေသိန်းလုပ်ပါလားဗျ၊ လူပျိုကြီးဘဝက စွံသွားအောင်’

ပြုံးစေ့စေ့နှင့်နားထောင်နေသော ကိုဖေသိန်းက…

‘မင်းတို့အကြံမဆိုးပါဘူးကွာ…ဒါပေမယ့် မင်းအဖေကမှ ကျောင်းဆင်းတုနဲ့ တူတာက အခု ထိုင်နေပုံကြည့်လေ…’

ဤတွင် လှေဝမ်းအလယ်၌ အသားဖြူဖြူ နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် (ပြောမယ်ဆိုလဲ ပြောစရာ) တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသော ဆရာကျော်ကို သွားထိပြန်ကာ…

‘ကိုရင်တို့ဟာ ကိုရင်တို့ပြောကြတာ ကျုပ်ဆွဲမထည့်ကြနဲ့ဆို’

ယင်း၌ သူ့သားတော်မောင်က သူ့အဖေကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး‘

www.burmeseclassic.com

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးဖေသိန်းပြောတာ၊ ဖေဖေက ကျောင်းဆင်းတုနဲ့ တူတယ်'

'တယ်...ဒီကောင်လေး..ပြောရမယ့် မပြောရမယ့် စကားမှန်းမသိ၊ လူကြီး မရှိမသေနဲ့'

ဆရာကျော်က သားကိုဆုံးမစကားပြောရာ

'ဟာ...ဖေဖေကလဲ၊ ကျောက်ဆင်းတုနဲ့ တူတယ်ပြောတာ မရှိသေရာရောက်မှာလာဗျာ'ဟု မောင်ဆွေကစောဒက တက်သည် ကျွန်တော်က..'ဟုတ်သားဘဲဗျာ၊ ကျောက်ဆင်းတုကိုဘဲ လူတွေရှိခိုးဦးခိုက် ပြုနေကြတာဘဲ'

'တော်...တော်..ကိုရင်ကြံစည်တဲ့ ကိစ္စကိုရင်ထဲ ဆင်းတုတော်လုပ်'

ဤတွင် ကိုဖေသိန်းက..

'ဟာ..ကိုဆွေနဲ့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးဗျ၊ သူ့ပါးစပ်က ညဘက်ဆို အရက်နံ့တထောင်း ထောင်း ထွက်နေတာဘဲ'

'အဲ..ဟုတ်တယ် ဒီတော့ ဦးကျော်ဘဲလုပ်'

'ကိုရင် ပါးစပ်ပိတ်စမ်း မပြောကောင်းတဲ့ စကားကို သိကြားသာသနာရောက်ရင် ဈေးဦး ပေါက် မိုးကြိုးပစ်ခံရမှာ ကိုရင်ဘဲ'

'အောင်မယ်လေး..ကျွန်တော့်ပါးစပ်က တွေ့ကရာတွေ ပြောတတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲက ဘုရား တရား ကြည်ညိုတယ်ဆိုတာ သိကြားမင်းက သိပြီးသားပါဗျာ'

အင်းထဲတွင် အိမ်ခြေတည်နေပုံများ

ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည်လမ်းတွင် နန်းပန်မြို့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ညနေ၃–နာရီခွဲ တွင် အင်းကြီး၏ တောင်ဘက်အစွန်၌ရှိသော အင်းပေါခုံရွာသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်းမျောပေါ်ဆောက်ထားသော အိမ်တို့ကိုမမြင်ရှားအောင် ဆိုင်းကြိုး နှင့် ထားရလျက် ခရီးသွားလိုလျှင်တအိမ်လုံး ရွက်လွှင့်သွားကြလိမ့်မည်ဟူသော ကျွန်တော် မဟာဗမာ၏ အတွေးပြဿနာကြီး ရှင်းလင်း သွားပေတော့၏။

ကျွန်းမျောဆိုသည်မှာ ထူထပ်သိပ်သည်းလှသော ဗေဒါပြင်မှ အစပြုမည်ဖြစ်၏။ ထိုဗေဒါ ပြင်ပေါ်ကို လေနှင့်မိုးနှင့် ဒိုက်သရောတို့တင်မည်။ ထိုဒိုက်သရောတို့သည် ပုပ်၍ ပေါင်းစည်း သောအခါ မြေဩဇာဖြစ်ကာ မြက်ပင်များပေါက်မည်။ ယင်းသို့လျှင် ကာလကြာသောအခါ၌ ရေပေါ်၌ပေါ်လာသော ကျွန်းမျောများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်တည်း။

ထိုကျွန်းမျောများပေါ်၌ အိမ်တွေတည်ဆောက်ကြသည်ဆိုသည်မှာ ဟိုရှေ့ခေတ်သမယ အင်းလေးတွင် လူနေတည်စက တံငါ အိမ်ကလေးများသာ ဖြစ်ပေမည်။

ယခုခေတ် တိုးတက်ကြီးပွားနေသော အင်းလေးရွာများရှိ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတို့မူ ရေအောက်မြေတွင် တိုင်စိုက်၍ ဆောက်ထားကြသည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့လည်း ရေတိမ်ရာ

တွင် မြေကိုဖို့ယူ၍ ကျွန်းပြုကာ ကုန်းပေါ်တွင် ဆောက်ကြ၏။

ခုအချိန်လည်း ကျွန်းမျောပေါ်တွင် အိမ်မဆောက် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သေးငယ်သော တဲကလေးများသာတည်း။ အချို့သည် ကျွန်းမျောပေါ်တွင် မြေကြီးတင်၍ ကုန်းပြုကာ အသီး အပင်စိုက်ရန် အသုံးချ၏။ ဥယျာဉ်မြေသတော။

အင်းလေးရှိ ရွာတို့သည် ကုန်းတတန် ရေတတန်နှင့် အင်မတန်ချောင်ကျ၍ မီးရထားလမ်း မော်တော်ကားလမ်း သင်္ဘောလမ်းမှာလည်း မရှိသောကြောင့် သိပ်ပြီး 'တောကျ' လှသည်ထင်ရသည်။ သို့သော်မှားလေစွ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကောင်း၍ ကြေးရတက်များရှိသဖြင့် သူတို့အိမ်တွေမှာ ပီယာနို၊ ရေဒီယို ဖရစ်ဂျစ်ဒါနှင့် ပန်ကာနှင့် တရွာလုံး စုဆောက်ထားကြသော လျှပ်စစ်ဓါတ်အားပေးစက်နှင့် အင်ဂျင်မီးများလည်း သီးပွင့်ကြကုန်၏။ အင်းလေးလူချမ်းသာတို့ တွင် သူတို့ဌာနေ ရေပြင်တွင်သုံးရန် ပဲ့ချိတ်မော်တော်၊ ကုန်းလမ်းတွင်သွားရန် မော်တော်ကား များလည်းရှိကြ၍ အင်းဆိပ်ကမ်းမြို့ ဖြစ်သော ညောင်ရွှေမြို့၌ထားကြ၏။

အင်းလေးရှိ ရွာတို့၏လုပ်ငန်းမှာ တံငါလယ်ယာနှင့်ပိုးထည်များ ရက်လုပ်ခြင်းပေတည်း။

မြန်မာပြည်၌ ဝတ်နေကြသော ဘန်ကောက်သည် အင်းလေးမှအများဆုံးထွက်၏။ ဇင်းမယ်အထည်ကား မြန်မာပြည်တွင် အင်းလေးမှတပါး အခြားဒေသတွက မထုတ်လုပ်နိုင်ကြ ကုန်။

မရက်လုပ်နိုင်သည်မှာ အရောင်ဆိုးအကွက်ဖော်ပုံကလည်းခက်၊ လက်လည်း ဝင်လှသော ကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘန်ကောက်နှစ်ထည်ပြီးချိန်မှာ ဇင်းမယ်တထည်သာရ၏။

ထိုနည်းကိုယူ၍ အခြားဒေသတွင် လုပ်မဖြစ်မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် လက်ခ,ချင်း ကွာလှ၍ အင်းလေးထွက်နှင့် ယှဉ်၍ပြိုင်ပြီးရောင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဘာကြောင့် လက်ခချင်း ကွာရပါသနည်း

တခါက အင်းလေးမှ ထိုပညာတတ်သူ ယက္ကန်းသည်များကိုခေါ်ကာ ရန်ကုန်တွင် ဇင်းမယ် ဘန်ကောက်ယက္ကန်းထောင်ရန် ကြံစည်ဘူးကြ၏။ သို့သော်အင်းလေးသူများသည် ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ၌ ရက်ခနှုန်းကို သူတို့ရွာက ဈေးနှင့်မလုပ်နိုင်တော့ချေ။

အကြောင်းမှာ လူနေမှုစရိတ်က ကွာခြားလှသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထို့အတွက် မန္တလေး ကလည်း မရက်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

အင်းလေးသူ အင်းလေးသားတို့မှာ ရေထဲတွင်နေကြ၍ များစွာမှ လူနေမှုစရိတ် အကုန် အကျ သက်သာလှ၏။ ပြဇာတ် ရုပ်ရှင်များကြည့်ရန်လည်းမရှိ။ ညဈေးတန်းထွက်ပြီး ဒန်ပေါက် ခေါက်ဆွဲစားရန်လည်း နတ္ထိ၊ ၅-ရက်တကြိမ် ရှိသောနန်းပန်ဈေးသို့ ကိုယ့်လေနှင့်ကိုယ် သွားချင် မှသွားပြီး လိုချင်တာကို ဝယ်ပါဘိ၏။

အလုပ်သမားများသည် မြို့အရပ်ဒေသများမှာလို အဝတ်အစားကို ဟန်ကျပန်ကျ ဆင်ယင်ပြီး လမ်းစရိတ် အကုန်အကျခံကာ အလုပ်ရှိရာသို့သွားရန်မလို။ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်မှာပင်

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ယက္ကန်းစင်ကရှိနေ၏။ သို့မဟုတ် ဟိုနားဒီနားက ယက္ကန်းရုံများကို ထမီရင်လျားနှင့်ဘဲ လေနှင့်သွားလိုက်ရုံပေါ့။

အင်းလေးတွင် ယောကျ်ားရော၊ မိန်းမပါ ယက္ကန်းရက်ကြသည်။ သူတို့၏ အသက်မွေးမှု ပညာနှင့် လုပ်ငန်းသည် အိမ်ပေါ်မှာဘဲရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခဲ့သော အင်းပေါခုံရွာသည် အင်းလေးနယ်တွင် ဘန်ကောက်နှင့် ဇင်းမယ် အများဆုံးရက်သော ရွာကြီးဖြစ်၏။ တရွာလုံး၏ လုပ်ငန်းသည် ယက္ကန်း။ လူချမ်းသာ တွေလည်း များလှ၏။

လှေတစင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာထဲကိုလျှောက်လည်သောအခါ၊ အိမ်၏တံတားစွန်း ပေါ်တွင် ပိုးမျှင်များ ရေဆေးနေသည်ကိုမြင်ရသည်။ လက်ခတ်သံ စီစီညံနေသည်။ တချို့ တအိမ် တစင်သို့မဟုတ် သီးသန့်ဆောက်ထားသော ယက္ကန်းရုံကြီးများ စင်ပြိုင်ခတ်ကြသည်။ ဤကား... ယင်း ၁၉၅၆–ခုနှစ်က တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်း။

မတ်တတ်ရပ် လှေခတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လှေပေါ်တွင်ထိုင်၍ လက်ဖြင့်သာ လှော်တတ်သည်။ သူတို့ဆီက လူများကား၊ မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်တဖက်နှင့် တက်ကိုကိုင်ပြီး ပေါင်ကြားသွင်းကာ ခြေခုံနှင့် ကလတ်၍ ခတ်သည်။

ကောင်း၏။ လှော်အားလည်းရှိ၏။ တကိုယ်လုံးလည်း လှုပ်ရှားမှုရ၏။ ဤနည်းမျှ မပြုရ သော် အင်းလေးသူ၊ အင်းလေးသားတို့မှာ လမ်းလျှောက်ရန် မြေကြီးမရှိသဖြင့် အောက်ပိုင်းသိမ် မကုန်လော၊ သူ့ဒေသနှင့်သူ့ဓလေ့သည် လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်သာတည်း။

အင်းသားနှင့်ဆေးခါး

ဒီလိုအင်းအိုင်ဒေသ စိမ့်စမ်းရှိရာဌာနတွင် ငှက်ဖျားရောဂါရရှိပေမည်။ အနောက်နိုင်ငံ ဆေးပညာရှင်တို့ ဖော်စပ်သော ငှက်ဖျားရောဂါ ကာကွယ်သည့် ကွီနိုင်သည် ခါးလှ၏။ ထို့အတူ အနောက်နိုင်ငံဆေးတွေ မြန်မာများ မကြားဘူးခင်က အင်းသားတွေစားနေသော ဆေးခါးမှာ လည်း ခါးလှ၏။ သို့သော်ဟင်းထဲထည့်ချက်စားသည်ဖြစ်၍ လေးပင်သောအရသာဖြစ်လာ၏။

အင်းသားတို့မှာ အကျင့်ပါနေ၍ ဆေးခါးမပါလျှင် စားမဖြစ်။ ကျွန်တော်တို့မစားဘူးသူ ပင်လျှင် ခွေးတောက်၊ တမာ၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးမျိုး ကြိုက်နှစ်သက်သူဖြစ်လျှင် ဆေးခါးကို ခံတွင်း တွေ့သွားတတ်ပါသည်။

ဆေးခါးသည် သူတို့အင်းထဲတွင် ရှိသော ‘ဆေးခါးပင်’ကို အခြောက်လှန်းပြီး ဆီးဖြူသီး ဖန်ခါးသီးတို့နှင့် အမှုန့်ထောင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအမှုန့်ကို လျှာနှင့်တို့ကြည့်လျှင် တွန့်တက် သွားအောင် ခါးလှ၍ ဟင်းတအိုးလက်သည်းတကော်စာမျှခတ်ရ၏။

သူ့အရသာမှာ ပထမချိုသွားပြီး ဒုတိယခါး၍ တတိယပြန်ချိုခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွား၏။

ဖောင်တော်ဦးဘုရား

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး နောက်တနေ့၌ ဈေးနေ့ကြုံသဖြင့် နန်းပန်ဈေးသို့ သွားကြပြီး နောက် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အင်းလေးရှိထင်ရှားသော ရွာကြီးများကို မော်တော်နှင့်လည်ပတ်ကြ သည်။

အင်းလေးဌာနီတွင် အထူးသဖြင့် အံ့ဩချီးကျူးရသည်မှာ သူတို့ဆီတွင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည် မျက်စိဖြင့် ကြည့်သော်ရွာနှင့်မလိုက်အောင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် စေတီပုထိုး များ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

'တပဲရလို့ နှစ်ပြားလှူ ငါတို့လူမျိုး တုနိုင်ရိုးလား'ဆိုသည့် သရုပ်ကိုပေါ်ပေသည်။

ရှေးကျသော စေတီဂူပုထိုးများ၌ရှိသော ပန်းချီပန်းပုတို့သည် ပုဂံခေတ်က လက်ရာမျိုး ဖြစ်ကြောင်း အလောင်းစည်သူ (မဏိစည်သူ) မင်းလက်ထက်က ဤဌာနီ စတည်ခဲ့သည်ဟု အဆိုပြုကြသည်။

ထို့အပြင် အလောင်းစည်သူမင်း တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်ဆိုသော ဖောင်တော်ဦး ဘုရား။

'ဖောင်တော်ဦးဘုရား'ဆိုရာ၌ စေတီကြီးတဆူမဟုတ်။ ရုပ်ပွားတော်ငယ် ၅-ဆူ၊ တင်ပလ္လင်ခွေကိုယ်တော်များဖြစ်ကြ၏။ သို့သော်ရှေးခေတ်အဆက်ဆက်က ချခဲ့သော ရွှေများ ထူပြောလှ၍ မူရင်းပုံတော်ကို မဖူးမြင်ရတော့ပေ၊ ကောက်ရိုးမှုအငုံလို လုံးတုံးတုံးဖြစ်နေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားချိန်၌ ထိုရုပ်ပွားတော်များ သီတင်းသုံးရန် ကျွန်းကြီးတခုပေါ်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော်ကြီးကို တည်ဆောက်နေသည်။ တပိုင်းတစမြင်ရရုံ နှင့် အင်းလေးပိသုကာတို့ လက်စွမ်းကို သိသာပေ၏။

ဤဖောင်တော်ဦး ရုပ်ပွားတော်များမှာ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်အချိန်တွင် အင်းလေးရှိ ရွာများသို့ အဖူးအမျှော်ခံရန် ဒေသစာရီကြွချီသည်မှတပါး၊ အခြားအချိန်များတွင် မူလနေရာမှ ပင့်၍မရဟု အဆိုရှိခဲ့သည်။

တန်ခိုးတော်

တခါသော် အာဏာတော် အစွမ်းပြလိုသော စော်ဘွားတဦးသည် လူထုဆန္ဒဆန့်ကျင်၍ ပွဲတော်ခါမဟုတ်ပါဘဲလျက် ရုပ်ပွားတော်များကို ဖောင်နှင့်ပင့်ချီလေရာ အင်းလယ်တွင် လေကြီး မိုးကြီးကျပြီး ဖောင်မှောက်၍ ရုပ်ပွားတော်များ ရေသို့ခကုန်၏။

စော်ဘွားသည် မိမိအမှားကို ရှိခိုးအသနားတော်ခံပြီး ရုပ်ပွားတော်များကို ပိုက်နှင့်တိုက်၍ ဆယ်ရာ လေးဆူသာရပြီး၊ တဆူသောကိုယ်တော်ကား၊ သူ့အလိုအလျောက် မူလကျောင်းတော် သို့ရောက်နေသော ဟူ၏။

ထိုကိုယ်တော်မှာ ကျောင်းစောင့်ကိုယ်တော်ဟူ၍ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်ခါ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာမှာ အခြားသောလေးဆူသာ ပင့်ရ၍ ဤကိုယ်တော်ကိုမူ အမြဲတမ်း ကျောင်းဆောင်မှာ ထားခဲ့ရသည်ဆို၏။

အထူးဧည့်သည်တော်

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်အား ကျွန်တော်သည်အစက ’ဒည့်မြောင်’ဟုဆိုခဲ့၏။ သို့သော် အင်းလေး ရောက်သောအခါ၌ သူသည်အထူးဧည့်သည်တော် ဖြစ်သွားလေ၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော် သည် ဦးထွန်းရအားကိုသောင်းစိန် ရေးပေးလိုက်သောစာနှင့် ဦးချစ်ဖေမှတဆင့် သိကျွမ်းရသည်။ ဦးကျော်ကား ရှေးယခင် စစ်ကြီးမဖြစ်မီကာလကပင် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အသို့ဟူမူ ဦးကျော် သည် ဟိုယခင်ခေတ်က ရန်ကုန်မြို့စကော့ဈေးမှာ နာမည်ကြီး မြပိုးထည်တိုက်တွင် ကြီးမှူးသူ တယောက်ဖဲ။ ဦးထွန်းရတို့ အင်းသားများနှင့် ပိုးထည်များအရောင်းအဝယ် အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့ သည်။

ဦးကျော်သည် ဦးထွန်းရထက် ကြီးသူဖြစ်၍ အင်းလေးရောက်သွားသောအခါ ဦးထွန်းရ၏ ဦးရီးတော်များနှင့် တွေ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေကြသော မိတ်ဆွေဟောင်းတွေ မမြော်လင့်ဘဲ ဆုံစည်းကြသဖြင့် လွန်စွာလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိကြသည်။ ထိုအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ သည် ဦးကျော်၏ ဧည့်မြောင်များဖြစ်သွားကြလျက် ထိုအရပ်ရှိ ဦးကျော်၏မိတ်ဆွ လူချမ်းသာကြီး များ အိမ်တို့တွင် ဆင်ဖြူတော်မှီ ကြံစုတ်ရသည်မှာ လွန်စွာချိုမြိန်လှပေ၏။

အင်းလေးဌာနေ၊ ဝနေကျလိမ့်မည် အောက်မေ့ခဲ့သော အရပ်မှာစီးကရက်မှာ နိုင်ငံခြား ဖြစ် အကောင်းစား ၅–သုံးလုံးတွေ။ ခမ်းနားသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂနှင့် ပီယာနို၊ ရေခဲသေတ္တာတို့ပင်ရှိသည်။ အိမ်ကြီးတအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားအား အခန်းတခန်းနှင့် သီးသန့်အိပ်ရာပေသည်တွင် ထိုအခန်း၊ ထိုကုတင်၊ ထိုမွေ့ရာမျိုးကို ကျွန်တော်တို့သည် ယခင် ကလည်းမရှိခဲ့ဘူး၊ နောက်လည်းရဘို့ကို မြော်လင့်ရန် ခဲယဉ်းလှပါတော့၏။

အင်းလေးတွင် ကျွန်တော်တို့လူသိုက်သည် ပျော်ရွှင်လှစွာ နှစ်ညအိပ်မျှ နေထိုင်လည်ပတ် ကြပြီး၊ ထိုခရီးကို နှစ်သိမ့်ကျေနပ်အားရစွာ တောင်ကြီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါတော့၏

တတိယတွဲ ဤမှာပင်ရပ်၍ စတုတ္ထတွဲ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါခင်ဗျား....

သော်တာဆွေ

www.burmeseclassic.com

လောကဓမ္မတာ ချစ်ရေးချစ်ရာတွင် သမီးရည်းစားတို့ မညားဖြစ်ကြလျှင် တယောက် ယောက်ဘက်က တစုံတခုသောအကြောင်းကြောင့် ပျက်ကွက်၍သာဖြစ်ပေရာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝ တာတွင် ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ့်ဝါသနာအလျောက်၊ ရည်းစားများစွာထားခဲ့ရာမှ ပထမဦး ဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော့်အား ရက်များစွာထားခဲ့ရာမှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော့်အား ရက်စက်သူမှာ (အချစ်ဦးတို့မည်သည် ညားခဲသည်) ဆိုစကားအတိုင်း ငယ်ချစ်ဦးတရုတ် ကပြားမလေး အရိုန်ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးသူကား အခုနဖော်ပြခဲ့သော ကုလားကပြားမလေး မရွှေခိုင်။

အရိုန်နှင့် ကျွန်တော်ဖြစ်ပျက်ခဲ့စဉ်က ကျွတော့်အသက်က ၁၉–နှစ်ရှိသေးတော့ ဖျတ်ဖျတ်လူး ရူးမတတ်ပေါ့။ (ချစ်သောသင်္ဂဝတ္ထုရှည်ရေးခဲ့ပြီး) အခု ခိုင်နှင့် နောက်ဆုံးပွဲကျ တော့ ကျွန်တော့်အသက်က မငယ်တော့ပြီ။ အပွဲပွဲနွှဲခဲ့ပေါင်းလဲများပြီမို့ ကျွန်တော်တယ်ပြီး မဖြုန်တော့ဘူး။

You Can't Break My Heart ဆိုတဲ့ သီချင်းလိုပေါ့။ မင်းငါ့အသဲကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး ငါ့အသဲဟာ အရင်တုန်းကတည်းက မင်းလိုဟာမလေးကတည်းက မင်းလိုဟာမလေး တယောက်ကြောင့် ကွဲခဲ့ပြီးပြီ။ အသဲဆိုတာ တခါဘဲကွဲတယ်၊ နှစ်ခါခွာလို့မရဘူး။

ဒါ....အမှန်ဘဲဗျ။

သို့ပေမယ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်လို ဖျတ်ဖျတ်လူး မဟုတ်သော်လဲ အသဲစွဲ ချစ်မိသူက မမြော်လင့်ဘဲ ကိုယ့်ကို ရက်စက်လိုက်တယ်ဆိုတော့ အထိုက်လျောက်ဖြင့် ပူဆွေး သောကရောက်ရတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုချစ်သောကကို မြန်မြန်အစားထိုးဘို့ ရှာတော့တာဘဲ။

ဒါကြောင့် ခိုင်ကကျွန်တော့်ကို အပြီးဖြတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်တယ်ဆိုဘဲ စာရေးစာပွဲထဲက စာရည်းစားတွေဓာတ်ပုံထုတ်၊ သူတို့စာတွေပြန်ဖတ်လိုက်တယ်။

ပူပူနွေးနွေးရောက်နေတဲ့ စာတစောင်က ရန်ကုန်မှာစာရည်းစားဖြစ်ကြပြီး လူချင်းတခါ မျှမတွေ့ဘူးသေးဘဲ သူ့အဖေအလုပ်နဲ့ ပြောင်းသွားရာ၊ မန္တလေးကိုရောက်သွားတဲ့...'သက်' ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီက...။

× × × မောင်ရေ...သက်တော့ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် မောင်နေသွား ဘူးတဲ့ ဂေဟာရယ်လို့ ရင်ဖိုဖိုသွားပြီး အိမ်ထဲလှမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်...၊ တခါတရံ ဆရာကြီး၊ သို့မဟုတ် ဒေါ်ကြီးစိုးဘဲ မြင်ရတယ်၊ မောင်များတွေ့ရင် သက်ဘယ်လို ဖြစ်သွား မလဲမသိဘူး...၊ မောင်တခါလောက် လာရောက်ပြီး၊ သက်ကို ကိုယ်ထင်ပြစမ်းပါလားမောင် ရယ် × × ×

အင်း...ရည်းစားစာထဲမှာ သူအချစ်မဲ့ကျပြီ။

ထို့ကြောင့်....

၁၉၅၄–ခု၊ ဧပြီလ ရှုမဝအမှတ်(၈၃)တွင် သူကလေးကို ရည်ပြီး 'ချစ်စချစ်စိတ်' မည်သော

www.burmeseclassic.com

ဝတ္ထုကိုရေးလိုက်သည်။ ဤဝတ္ထုအဆုံးတွင် ကျွန်တော်မန္တလေးသို့ ရောက်မည့် အကြောင်းနှင့် 'မောင်လာပြီ သင်္ကြန်ရယ်၊ ဆီးကြိုလှဲ့လေး'ဟူသော ကဗျာတိုကလေး ရေးလိုက် သည်။

ဤ'သက်'ဆိုသည့် မိန်းကလေးကား...ကျွန်တော့်ကိုတကယ် ချစ်ရှာပါသည်။ သို့သော် သူနှင့် ကျွန်တော်သည် တကြိမ်မျှလုပ်ကနဲ မြင်ဘူးလိုက်ရုံမျှတပါး၊ အခြားဘာမျှ မဘာလိုက်ရ တော့သဖြင့် သူသည် ကျွန်တော်နှင့် တွဲလိုက်ရသော မင်းသမီးမဟုတ်၊ တပင်တိုင် အငြိမ့်မင်း သမီးကလေးအဖြစ်နှင့်ဘဲ (နှစ်ပါးသွားပြီး ဇာတ်ကြီးကရမည့် မင်းသမီးများဖြစ်ကြသော)'ခိုင်' နှင့် 'မေ'တို့အရင် ရှေ့ပိုင်းက ပွဲထုတ်လိုက်ပါ၏-ဟု အစချီပြီး၊ နှစ်ကိုယ်မကြင်ရပါတဲ့ မိုဆလင်မလေးဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အခန်း (၁၃)က သူနှင့်ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ရေးခဲ့၍ စာရှုသူများဖတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဤဇာတ်လမ်းတွင်...

'အစတုန်းကတော့

လှဖုန်းလာပါဆိုလို့

မှာတာကို ပျိုမေမေ့ပြီလား

စောင့်ရက်တွေ ကိုးဆယ်ပြေ့တောင်မှ

တွေ့ရအောင် သူမဖန်ဘူး

တမူဟန် စိတ်တော်ပြောင်းတယ်ထင့်

လှမျက်ချယ် နွယ်နွယ်နှောင်းရယ်

ခေါင်းရှောင်တော့တယ်'ဟူသော (လေးချိုးဒုတိယပိုဒ်) ကဗျာပါလေရာ...၊ စောင့်ရက် တွေ ကိုးဆယ်ပြည့်အောင် ၃-လမျှသူ့ကို ကျွန်တော်မျှော်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်မေမြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

အကြောင်းမှာ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် နေရာသီတွင် မန်း၌မနေ၊ မေမြို့တွင် နေလေ့ရှိသည့်အတိုင်း၊ ကျွန်တော်က လိုက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၁-ခု၊ (မန္တလေးမြို့ခါတော်သင်္ကြန်)နှစ်က 'လွင်'နှင့်ချိန်းဆိုကာ ကျွန်တော် မန္တလေးမြို့အိမ်မှ နွေရာသီမေမြို့သွားကြတော့ ဒေါ်ကြီးစိုးရော ဆရာကြီးတို့ တအိမ်ထောင်လုံး ပါခဲ့၍ မေမြို့တွင် အိမ်တလုံးငှား၍ နေခဲ့ကြသည်။

ယခု ၁၉၅၄-ခုနှစ်တွင်ကား ဒေါ်ကြီးစိုးတို့မပါတော့ဘဲ၊ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၊ လူထု ဦးလှ၏ ယောက္ခမဦးထင်နှင့် ကျွန်တော် ၃-ယောက်သာဖြစ်ရာ၊ အိမ်လည်း အထူးငှားစရာ မလိုတော့ဘဲ၊ မေမြို့-လားရှိုးလမ်းရှိ ဦးထင်၏သမီး နဂါးဒေါ်ဦးတိုက်တွင် ဟန်ကျပန်ကျ နေကြပေတော့သည်။ ထမင်းကို ဝယ်စားကြသည်။ ထိုတိုက်တွင် မေမြို့နဂါးဆေးပေါ့လိပ် ကိုယ်စားလှယ်အဖိုးကြီး အဖွားကြီးလင်မယား နှစ်ယောက်သာ တိုက်စောင့်အဖြစ် နေကြ၍ သူတို့သည်

www.burmeseclassic.com

မနက်စောစောဈေးထွက်၍ ညနေဈေးသိမ်းမှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည်။

ထိုအခါသည် နွေရာသီမှာ ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော်မေမြို့တွင် နေခြင်းဖြစ်၍ ၁၉၅၁–ခုနှစ် ပထမအကြိမ် နေစဉ်တုန်းကထက် ကျွန်တော့်မှာ အသိမိတ်ဆွေများပြားလာလေ သည်။

ဗိုလ်ကြည်

၁၉၅၁–ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်ဆရာမြမျိုးလွင်အိမ်တွင်နေစဉ် တနေ့သောနံနက်၌ စစ်မော်တော်ကားနှင့် စစ်ဗိုလ်တဦး ရောက်လာကာ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာလွင်ကိုမိတ်ဖွဲ့ပြီး သူတို့ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးစိုးရထုတ်နေသော 'ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်း'တွင် ရေးသားပေးပါရန် စာမူတောင်းခံ သည်။ (ဗိုလ်မှူးစိုးရကား ယခုတပ်မှထွက်ကာ ရဲစိုမည်သော စာရေးဆရာဖြစ်နေသည်။)

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြည်အား ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်းအတွက် 'ပါပါ ကျွန်တော်များပါပြီ'မည်သော ဝတ္ထုကို ရေးပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် သူနှင့်ကျွန်တော်ခင်မင်သွားလေရာ ယခု ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော်မေမြို့ ရောက်သောအခါတွင် သူသည်မေမြို့ ယူအိမ်ဘီ တပ်မှာ ဗိုလ်ကြီး အဖြစ်နှင့်အမှုထမ်းနေ၍ သူ့အိမ်မှာမေမြို့ မြို့ပတ်လမ်းတွင် ဟိုယခင်တုန်းက တောင်ပိုင်စော်ဘွား နေသွားသော တိုက်အိမ် ခံ့ခံ့ထီးထီး၊ ကြီးကြီးမားမား၊ ဝင်းနှင့်ခြံနှင့်ကျယ်ပါဘိသနဲ့။

ဗိုလ်ကြည်သည် တပ်ထဲမှာရောအရပ်ထဲမှာရော အလွန်မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများသူဖြစ်ပေရာ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်မှာမေမြို့တွင် အသိအကျွမ်းများရပေတော့သည်။ ထိုစဉ်က သူတို့ ဗိုလ်မှူးညွန့်မောင်နှင့် နောက်ပြောင်းလာသော ဗိုလ်မှူးလှတင်တို့လည်း ကျွန်တော့်ကိုအထူး သဖြင့် ခင်မင်ကြ၍ သူတို့အရာရှိရိပ်သာမှာ ကျွန်တော့်အားစစ်ဗိုလ်တယောက်၏ အခွင့်အရေး လိုရစေပါသည်။ လက်မှတ်ထိုး၍ စားသောက်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟကိုပါခေါ်၍ ဧည့်ဝတ်ပြုနိုင်သည်။ အာမီရန်အရက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်လိုချင်သလောက် ရနိုင်သည်။ ထိုအချိန် ကမှစ၍ ယခုတိုင် ခင်မင်လျက်ရှိကြသော ဗိုလ်သိန်းထွန်း၊ ဗိုလ်ကျော်မြင့်တို့မှာ ညနေတိုင်းလို ကျွန်တော်နှင့် သောက်ဖက်များဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကပြားမ,များနှင့် ပါတီပေး၍ ဒန့်စ်လည်း ကခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က မေမြို့သည် အလွန်ပျော်စရာ ကောင်း၏။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော လက်ထက်ဖြစ်၍ တရုတ်ဖြူစစ်အောင်နိုင်ရေးဖြင့် မြန်မာ့တပ်မတော်က ရက်များစွာအာဝါဒေးပွဲ ကြီး ကျင်းပလေရာ၊ အမျိုးမျိုးသော လောင်းကစားပွဲများ၊ ဇာတ်သဘင်ပွဲများနှင့် အလွန်စည်ကား လေသည်။ ဒီအခါမျိုးမှာ ရှမ်းပြည် ၃၆–ကောင်ထီသည် လူတိုင်းမကစားဘဲ မနေနိုင်သော ပွဲဖြစ် လေ၏။ အိမ်မက်နှင့် အတိတ်စိမ်း ကောက်ကြသည်မှာ တမြို့လုံးကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်နေကြသည်။ လမ်းပေါ် မှာလည်းကောင်း ဈေးထဲမှာလည်းကောင်း စားသောက်ဆိုင်မှာလည်းကောင်း၊ ဒီ ၃၆–ကောင် အကြောင်းဘဲပြောနေကြသည်။ တစုံတခု မတော်တဆ ဖြစ်လိုက်လျှင်လည်း ဒီ ၃၆–ကောင်ထီအတွက်ဖဲ အတိတ်ကောက်လိုက်ကြသည်။

ဤအချိန်တွင် အနေအထိုင်ပြောအဆို အင်မတန်မှ သတိထားဘို့ကောင်းသည်။ သူတို့ သည် မြင်မြင်သမျှကို ဂရုပြုနေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဥပမာ ယောကျ်ားတယောက် မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်ကို မြင်အံ့။ ဧကန္တ ‘ငါးမုဠ်’ဟု အတိတ်စိမ်းကောက်လေသည်။ မိန်းမတယောက် အနေအထိုင်ပက်စက်သည်ဖြစ်အံ့။ ‘ပင့်ကူ’ဟု ယူဆကြလေသည်။ သူတို့အတိတ်ကောက်ပုံတွေမှာ တော်တော်လဲညစ်ပတ်၏။ ဒါမျိုးကဒီလို ညစ်ပတ်မှဘဲ ပိုရှမ်းတယ်ဟု ဆိုကြ၏။ ဒီလို ၃၆–ကောင်ရှူးထချိန်၌ အရှူးများ၏ အနေအထိုင် အပြောအဆိုကိုမျှ ချမ်းသာမပေး။ တိရစ္ဆာန်များ အပြုအမူကိုလည်းလက်လွတ်မခံ ကြည့်ရှုလေ့ လာနေကြသည်သာဖြစ်၏။

ထို့ပြင် သွေးထွက်သံယိုမှုကိုလည်း အထူးဂရုပြုကြ၏။ ကြုံရပုံတခု ပြောပြရဦးမည်။ တညသ၌ ‘ဝါရီ’ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ကျွန်တော်ထိုင်နေစဉ်၊ လမ်းဘေးလျှောက်လာသော လူတယောက်အိပ်နေသော ခွေးအမြီးတက်နင်းမိ၍ အကိုက်ခံရသည်။ ထိုသူက ‘အမယ်လေး.. ခွေးကိုက်ပါတယ်ဗျ’ဟု အော်လိုက်သည်၌ ဆိုင်ထဲရှိ လူကုန်ပြေးထွက်သွားကြလေရာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် (အင်း–မေမြို့သားတွေဟာ လူတဖက်သား ဒုက္ခရောက်တာကို တယ်ပြီးဂရုစိုက်ပါ လား) အောက်မေ့မိသည်။ ‘ဘယ်နေရာကိုက်သလဲ၊ ဘယ်နေရာ ပေါက်သွားသလဲ’ဟု အလော တကြီးဝိုင်းမေးကြ၍ ဝေဒနာရှင်ကအစွယ်ရာရှိသော ဘယ်ဘက်ဒူးကိုပြလိုက်သောအခါ ‘ဟာ...ငွေငါးဘဲ၊ ငွေငါးဘဲ’ဟု ဆို၍အသီးသီး ဆိုင်ထဲပြန်လာကာ သူတို့နေရာမှာထိုင်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ၃၆–ကောင်နတ်ရုပ်၏။ ဘယ်ဘက်ဒူးမှာ ငွေငါးရုပ်ရှိသတည်း။ ၃၆–ကောင်ထဲမှာ ငွေငါးရွှေငါးဟူ၍ ငါးနှစ်ကောင်ပါ၏။

ရှေးယခင်ခေတ်က လောင်းကစားမှု ထူပြောသောရှမ်းပြည်ဒေသတွင် ၃၆–ကောင်ထီက ပွဲကြီးလမ်းကြီးများတွင် အမိန့်လိုင်စင်ဖြင့် ကစားရ၏။ ထို့အပြင် တမြို့တနယ်၌ ၃၆–ကောင်ပွဲ ကျင်းပနေလျှင် အခြားမြို့များကလည်း ‘အုပ်ဒိုင်’များလုပ်၍ ကစားနိုင်၏။ ဥပမာ–လားရှိုးမြို့မှာ ၃၆–ကောင်ပွဲရှိအံ့။ မေမြို့၊ ကျောက်မဲမြို့တို့မှာလည်း အုပ်ဒိုင်များဖွင့်ကြ၏။ အလျော်အစားက ပင်ရင်းဒေသအတိုင်းပင်။ ကြေညာချက်က ချက်ချင်းကြားသိနိုင်သည်ဖြစ်၍ ဟိုမှာဖွင့်သော အကောင်ကိုလျော်၏။ ၂၇–ဆ။ တကျပ်ကစားလျှင် ၂၇–ရသည်။ တပဲမှစပြီးရာချီကစားနိုင်သည် ဖြစ်၍ ကူလီမှစပြီးတကယ့်အလောင်းသမားကြီးများအထိ ကစားကြကုန်သည်။

ထို့အပြင် လိုင်စင်မရှိဘဲ ဖဲလိုဘဲ လူ၄–၅ယောက်ရှိလျှင်ပင် ကစားနိုင်သော ၁၂ကောင် ထီခေါ် မြေကပ်ထီလဲ ဤဒေသတွေမှာ မိတ်ဆွေတစုတို့ ပစ်ကနစ် ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း ကစား လေ့ရှိကြသေး၏။ ၁၂ ကောင်ရုပ်ပါသော ပိတ်ဖျင်းကို မြေဝ့က်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပျော်စရာကောင်း သည်ကား ခွက်မှောက်ပြီးလျှင် ကဗျာလင်္ကာနှင့် အတိတ်ပေးရသည်။

ဥပမာဆိုအံ့။

‘မေမြို့သူတဦး၊ လှရက်ထူး၊ ချစ်ဦးသူနှင့် ညားလေသည်’

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သစ်တောရုံးအုပ်ကြီး ဦးဘခင်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီး၍ ရုံးသူရုံးသားများနှင့် ရုံးအားရက် မေမြို့ကန်တော်ကြီးသို့ ပစ်ကနစ်ထွက်ကြရင်း၊ ကျွန်တော်က ၁၂–ကောင်မြေကပ်ထီဒိုင် လုပ်လေ့ရှိသည်။

ချောမောလှပသော စာရေးမလေးများကိုကြည့်၍ အထက်ဖော်ပြပါ အတိတ်ကိုရွတ်လိုက် သောအခါ သူတို့သည် စဉ်းစားကြရင်း ‘အနီးကပ် အတိတ်ပေးအုံး’ဟု ဆိုကြသည်။ ဒီတော့

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်က 'မီးထဲမှာပျော်တယ်'ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော် အတိတ်ပေးသည်ကို တိုက်ရိုက်ယူမည်ဆိုပါက အမျိုးသမီးလေး ချစ်ဦးသူနှင့် ညားတယ်ဆိုတော့ ယောက်ျားနဲ့မို့ 'ကျား'၊ နို့ပြီး ယောက်ျားတို့မည်သည် ကာမဂုဏ် မီးထဲ၌ ပျော်ကြသည်။ ထို့ပြင် ချစ်သူတို့နှစ်ဦး ညားကြပါက တီတီတာတာ ပြောကြမည်မို့ 'တီ'ကောင် ကိုလဲ ထိုးကြသေးသည်။ ၎င်းပြင်လင်ရပြီး စိတ်ညစ်သဖြင့် သီလရှင် လုပ်သွားသည်လည်းပြော နိုင်သောကြောင့် 'သီလ'ကို ထိုးကြသေးသည်။ တိရစ္ဆာန်ကောင်တွေထဲ၌ (၃၆ကောင်ထဲမှာရော) ဘယ့်နှယ်ကြောင့် မယ်သီလရုပ်က ပါနေသည်မသိ။ ယင်းသို့ အသီးသီးကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ထိုးကြရာ၊ ကျွန်တော်က 'ရွှေငါး'ကိုဖွင့်လိုက်၏။

သည်တော့ 'ချစ်ဦးသူနှင့် ညားတာနဲ့ရွှေငါးက ဘာဆိုင်သတုန်း၊ ရွှေငါးသည်မီးထဲမှာ ပျော်ပါသလား'ဟုမေးကြ၏။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က...

'အော်..ခင်ဗျားတို့က ဖန်ဗူးထဲက ရွှေငါးထင်နေကြတာကို၊ ကျွန်တော်ပြောတာက ယောက်ျားလေးဘက်က ရွှေငါးကျပ်သားလက်ဖွဲ့တယ်ဗျ၊ အဲဒီရွှေကို ကောင်မလေးက ရွှေခြေ ကျင်းလုပ်တော့ မီးထဲမှာ အရေပျော်ရတာပေါ့ဗျ'

ယင်းသို့လျှင် ကျွန်တော်မှာ ဟာသဉာဏ် ကဗျာဉာဏ်ရှိ၍ အတိတ်အလှီးအလွဲ ကောင်းပါလျက်၊ တခါသော် ကျွန်တော်ဝှက်တိုင်း သူတို့ကအမှန်ကိုချည်း ထိုးနိုင်၍ ကိုယ့်၌ပါခဲ့ တာ ချောသည့်အပြင် နဘေးလူဆီကပါ ယူ၍လျော်ခဲ့ရသဖြင့် တော်တော်များအောင် ရှုံးခဲ့ဘူး ၏။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်မြာငွေ့ခံသည့်ကိစ္စဘဲ၊ အသို့ဟူမူ အတော်ချောလှသော ကောင်မလေးတယောက်သည်၊ ကျွန်တော်နှင့် ပွတ်သီးပွတ်သပ်ထိုင်ကာ သူက ကျွန်တော့်ဘက် က လိုနှင့် ကျွန်တော်ဝှက်သော အရုပ်ကိုကြည့်ကြည့်ပြီး သူ့လူတွေကို အရိပ်ပြသောကြောင့်ဖြစ် ၏။ ဒီလိုကောင်ဒါမျိုးမှာ ခံပေါ့ကွာ။ 'ဒို့စာရေးဆရာက သည့်ပြင်နေရာတော့လည်းပါရဲ့၊ ဒါတော့ အ,သကွ'ဟု ဗိုလ်သိန်းထွန်းနှင့်ဗိုလ်ကျော်မြင့်တို့၏ နောက်ပြောင်ခြင်းကိုခံရ၏။

'နို့..ခင်ဗျားတို့က စောစောကတော့ ဘာလို့ ကျွန်တော့်သတိမပေးလဲဗျ'

'အော်...နိုင်တဲ့စာရေးမလေးတွေလဲ ကျွန်တော်တို့က မေတ္တာရှိနေတာကိုဗျ၊ ဟဲ.....ဟဲ'

သို့သော် ဤစဉ်ကာလ၌ မေမြို့တွင် ငွေရေးကြေးရေးကို ကျွန်တော်မမှုပါ။ မေမြို့ မြဝတ် ရည်စတိုးမှ ကျွန်တော်လိုချင်သမျှ ငွေကိုယူ၍သုံးနိုင်၏။ ဤငွေကိုမြဝတ်ဝတ်ရည်က မန္တလေးရဲရင့် ဦးဘဇံနှင့်ရှင်း၊ တဖန် ဦးဘဇံက ရန်ကုန်ရှုမဝတိုက်နှင့်ရှင်း နောက်ဆုံးသော် ရှုမဝနှင့်ကျွန်တော် နှင့်ရှင်းလေတော့ ဘယ်သောအခါမှ ကျေလည်သည်မရှိတော့သတည်း။

ယင်းသို့လျှင် ကျွန်တော်သည် မေမြို့မှာ ပျော်ပါးနေလိုက်ရာ၊ ဖွန်လဆ်းမိုးဦးကျ၍ မေမြို့ အအေးလွန်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆရာကြီးနှင့်ဦးထင်တို့ မန္တလေးသို့ ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သော် လည်း ကျွန်တော်မပြန်သေး။ မန္တလေးက ကောင်မလေး 'သက်'ထံမှလည်း အဆက်ရနိုး မြော်လင့် ဆဲ၊ မေမြို့မှာပင် 'စောင့်ရက်တွေကိုးဆယ်ပြည့်အောင်' နေခဲ့ပေရာ၊ အောင်မယ်လေး...မြော်တာ မရဘဲနှင့် မြော်တာနဲ့ ဂွကျမလို့ပါလား၊ ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာကြီး မေမြို့သူ လေး တယောက်နှင့်ပေါ့။ သူကလေးနှင့် ကျွန်တော့်ဖြစ်ထွေကို ကျွန်တော်က ဝတ္ထုရေးဆရာပီပီ

www.burmeseclassic.com

ဝတ္ထုလိုဘဲ ရေးပြပါတော့မယ်။ ကဲ..ဝတ္ထုနာမည်ကဆိုပါစို့....

'ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူ

ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူ

ကျွန်တော်၏မေမြို့သူသည် အေးမြသော ရာသီဝယ် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ရှည်၊ တင်ပါးဆုံ အုပ်အုပ်နှင့် ရင်အုံတုတ်တုတ်ကလေးလဲ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏မေမြို့သူသည် ဆံပင်ဖားလျား တင်ကားကားနှင့်စက်ဘီးပေါ် လမ်းသလား နေသော ဆိုင်ကယ်ရှင်မလေးလဲ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူသည် မိဘမောင်ဘွား ခဲအိုများ၏မော်တော်ကားယာဉ်တွင် အလု ပြင် စတိုင်ထုတ်၍ ဘိုင်စကုတ်ရုပ်ရှင်နှင့် ကန်တော်ကြီးများ၊ အပျော်သွားနိုင်သူသေးလဲ မဟုတ် ပါ။

ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူသည် ဘီတီဘရားသား ရေကူးကန်သွား၍ ဒိုင်ဗင်လွှားတတ်သော ပေါင်စင်းမလေးလဲမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏ မေမြို့သူသည် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီလက်သည်းရှည်နှင့် အလုကုမ္ပဏီက ရှိသမျှ ဆေးတွေအရောင်တင်၍ 'လောင်ထင်'နေနိုင်သူလေးလဲ မဟုတ်ပါ။

စင်စစ် ယခုရေးပြတော့မည့် 'ကျွန်တော်' မေမြို့သူ' ကား တခါပြင် တကျပ်ဆိုသည့် မြန်မာ ထမင်းဆိုင်က စားပွဲထိုးမကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

ရုပ်ရည်မှာ ရွှက်ကြမ်းရေကြို။

အရွယ်မှာ ဆယ့်လေးငါးခြောက်နှစ်။

အမျိုးမှာ ရှမ်းနှင့်မြန်မာတရုတ်သွေးကော နှောသေးသလား၊ ကျွန်တော်မသေချာပါ။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မေမြို့မှာ ကျွန်တော်တွေ့တော့ ကျွန်တော်၏မေမြို့သူဘဲပေါ့။

ယခင် ဆရာကြီးနှင့် ဦးထင်တို့ ရှိစဉ်တုန်းကမူ အချိန်မှန်မှန်လိုက်၍ သူတို့စားနေကျ ထမင်းဆိုင်မှာ စားရသည်။ ယခုကျွန်တော် တယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော အခါ၌ကား ကိုယ့် သဘောဘဲ သွားချင်တဲ့အချိန်သွား၍ စားချင်တဲ့ဆိုင်မှာ စားသည်။

တနေ့သော် ကျွန်တော်စာရေးရာမှ ထလိုက်သောအခါ၌ နာရီပြန်တချက်မျှရှိနေချေပြီ။ မနက်ကော်ဖီတခွက်နှင့် ထိုင်ခဲ့သောကျွန်တော်မှာ ယိုင်၍ပင်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာသစ်၊ ပေါင်ဒါပွတ်၊ ခေါင်ဖြီး၊ အိမ်ကမြန်မြန်ထွက်ခဲ့ပြီး အနီးဆုံးသော စားသောက်ဖွယ်ရာ များရှိရာ လျှောက်ခဲ့ကာ ပထမဦးဆုံးတွေ့သော မြန်မာထမင်းဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ

'ဗိုလ်ကြီးဘာသုံးဆောင်မလဲ'

ဆိုင်ထိုင်ပြီးဘာမျှ မမှာရသေးဘဲ၊ ကိုယ့်ဝတ္ထုအကြောင်း ကိုယ်တွေး၍ ခပ်ငိုင်ငိုင်နေသော

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နားထဲသို့ အညာ မိန်းခလေးသံ ခပ်ဝဲဝဲကလေးဝင်လာသည်။

ကျွန်တော့်ကို 'ဗိုလ်ကြီး'ဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မေမြို့ရောက်မှကျွန်တော့်အဖို့မဆန်း တော့ချေ။ မေမြို့တွင်စစ်ကျောင်းနှင့် စစ်တပ်များရှိ၍ စစ်သားစစ်ဗိုလ်များခေတ်စားလေရာ လူငယ်ဟူသ၍တို့အား ဤသို့ဂုဏ်ပြု၍ခေါ်တတ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်အသံကြားရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'ထမင်းစားမယ်ကွယ်..'

သူတို့မေမြို့ ထမင်းဆိုင်တွေမှာ ကြက်သားဟင်းနှင့် ပြင်ပေးသော မန္တလေးမှာကဲ့သို့ မုံ့တီခေါက်ဆွဲ နန်းကြီးဆိုတာတွေလဲ ရှိပါသည်။

'ဘာဟင်းစားမလဲလယ် ဗိုလ်ကြီး'

ကျွန်တော်သည် အညောင်းထိုင်ကာ စာရေးရာမှ ထခါစဖြစ်၍ အောင့်တောင့်တောင့် မှုန်ဝေဝေ ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများကို ပွတ်ရင်း...

'ဘာဟင်းတွေရှိသလဲ'

'ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ဆိတ်ကလီစာနဲ့ ဝက်အူဟင်း'

'ငါးမရှိဘူးလား'

'ဒီနေ့ငါးမရဘူးဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီးစားချင်ရင် ငါးတစ်တာရမယ်..'

အင်း...ဒီအချိန်များ ငါးသေတ္တာ စားလိုက်ရင်တော့ အတိသာ ရောက်ကရောပေါ့ကွာ။ မေမြို့မှာ ငါးအလွန်ရှားသည်။ မန္တလေးက လာမှရသည်။

ကျွန်တော်မှာ နံနက်စာဆိုလျှင် (စာရေးသော နေ့များ၌) ငါးဟင်းနဲ့ဘဲ နဲနဲပါးပါးစားချင် သည်။ လူထိုင်းမှိုင်းလေးလံသွားမှာကို အတော်စိုးရသည်။ ယခုဤဆိုင်တွင်ရှိသော ဟင်းများမှာ ကြက်သားကတက်မည်။ ဝက်သားအီမည်။ ဝက်အူက ဗိုက်နာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်အဆုတ်တွေ အများကြီးထည့်တတ်၍ ကျွန်တော်သိပ်မကြိုက်သော ဆိတ်ကလီစာဟင်းကိုပင် မှာလိုက်ရသည်။

'ဆိတ်ကလီစာနဲ့ ထမင်းတပွဲယ်....'

ကလေးမကလေးက အော်လိုက်ပြီး မကြာမီ၌ သူပင်လျှင်လင်ပန်းကလေးနှင့် ပြင်ယူလာ သည်။ ဟင်းချိုပါသည်။ ငန်ပြာရည် ရေတိသီးဖျော်ပါသည်။ သရက်သီးပေါက်စိပ် ဆားစိမ်ချဉ်ပါ သည်။ ဤမျှဟင်းသီးဟင်းရွက်ပေါသော အရပ်ဖြစ်လျက် မေမြို့ထမင်းဆိုင်တွေမှာ တို့စရာပေး လေ့မရှိ၊ အသီးအရွက်အကြော်အချက်လဲမရှိ၊ ဆီပြန်ဟင်းချည်းသာဖြစ်၏။

'ဗိုလ်ကြီး နောက်ထပ်ဘာယူချင်လဲ ပြောပါ...'

ကျွန်တော်စားနေသည်မှာ မိမိရေးနေသော ဝတ္ထုထဲ စိတ်ရောက်နေ၍ စားပုံသောက်ပုံ

ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိသည်ကို မိန်းကလေးစိတ်ထင်၍ ဤဟင်းနှင့်ခံတွင်းမတွေ့ဟု အောက်မေ့ကာ ကျွန်တော့်အနီးယင်မောင်း ပေးနေရင်းမှ မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤအချိန်မျိုး၌ ထမင်းစားသူပါးလျားလေရာ ကျွန်တော်တယောက်သာ သူဂရုစိုက်စရာရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မှာ နောက်ထပ်ယူဘို့ မဆိုထားဘိ လက်ရှိထမင်းဟင်းတွေ တဝက်မှမကျဘဲနှင့် အဆုံးသတ်လိုက်ကာ...

'ရော့ဟော့ ပိုက်ဆံ...'

ဤကာလသည် ဧပြီလနောက်ပိုင်းဖြစ်ရာ မေလမှာ မူးပဲမတ်တွေပျောက်ရတော့မည်၊ တကျပ်ပြား ၁၀၀ သုံးရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် လူတိုင်းက ၎င်းတို့ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ငါးကျပ်တန်ဖျက်လိုက်လျှင် နှစ်ကျပ်ခွဲလောက်က မူးမတ်၊ ပဲတွေဖြစ်လာသည်။ 'ဒါတွေဘဲရှိတယ်...၊ မျှယူပါ' ဆိုသောစကားနှင့် ငြင်းလဲမငြင်းသာ၊ ကိုယ့်အိတ်ထဲက အမြန်ထုတ်သုံးဘို့သာ စိတ်ကူးထားရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ယခုပေးသည်မှာလည်း မချစ်ဖဲနှင့်အောင့်ကာနမ်းထားရသော သေခြင်းဆိုး ကာလနာစေ့ ကလေးများသာဖြစ်၏။

မိန်းကလေးသည် ဤအော့ကျောလန်ကလေးတွေ ရေတွက်ယူနေရာမှ မူးစေ့နှစ်ခုကို ပြန်ပေးကာ...

'ရော့ ဗိုလ်ကြီး ဒီတမတ်ကို ပြန်လဲပေးပါ...'

'ဟဲ့..ဘာလို့တုန်း'

'ဝါနေလို့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ ဒီအဝါတွေ အခုမသုံးရဘူး'

'အလို...မူးစေ့အဝါအခု မသုံးရဘူးလား...'

'ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ မူးစေ့ဖြစ်ဖြစ် ပဲစေ့ဖြစ်ဖြစ် အဝါဆိုရင် အသုံးမကျတော့ဘူး ဘလူမှမယူကြတော့ဘူး'

ဤစကားကို ကြားသည်၌ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကိုယ်ကို သတိပြုမိကာ ကျဲကနဲပြုံးလိုက်မိပါ သည်။ အကြောင်းမှာ သူ့လုံချည်သည် အဝါဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံသည် ရုတ်တရက်ပြက်လုံးကလေးတခု ပေါ်လာသည်။ သို့သော် မိန်းမပျိုကလေးအား တိုက်ရိုက်ပြော၍မသင့်လျော်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အကွက်တွေ့လျှင် မရွှတ်ဖဲ မနေနိုင်၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်....

'ဟင်...အဝါဆိုရင် အသုံးမကျတော့ဘူး၊ ဘလူမှမယူကြတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်း ဖြင့်...'

ကျွန်တော်၏ရေညှိရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်ကို သူ့အား ကိုင်ပြရင်း....'ငါ့လုံချည်ဒီအရောင်ဝတ်လာတာဘဲ ကံကောင်းကွာ....'ဟု ပြောပြီး သူ့လုံချည်ဆီကို မျက်စိဝင့်၍ ကြည့်ပြလိုက်ပါသည်။

မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်ပြောလုံးနှင့် အမူအရာသည် အတော်ကျလောက်ပါ သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်မှာ မိန်းမများကို ထေ့ရာညုရာ၌ 'အတော်ကျတဲ့ကောင်'ဟု သူငယ်ချင်း များ၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရသူဖြစ်ပါသည်။

ဤအကွက်မျိုးကိုရ၍ ဤသို့ကျွန်တော်က ညလိုက်ထေ့လိုက်ပါလျှင် မိန်းကလေးသည် ခေါင်းကလေးငုံ့၍ တဖက်သို့ လှည့်သွားကာ ဟန်မူရာ ရှိုးတိုးရှန့်တန့်ဖြစ်သွားသည်။ သို့မဟုတ် 'ဘာလဲလူကြီးက ဆိုပြီးဒေါသမူနှင့် နှုတ်ခမ်းကလေး စုပြီးမျက်စောင်းကလေး ဝင့်သွားသည်။ ဤအရသာမျိုးကျွန်တော်တို့ ခံစားရသည်။

သို့သော် ယခု မိန်းကလေးနှင့်ကား ကျွန်တော်၏ တွက်ရေးမကိုက်၊ လုံးဝမကိုက်...။

ကြည့်ပါမိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော်၏ ကလူကျီစယ်မှုကြောင့် သူ့အမူအရာဘယ်လိုမျှ မဖြစ်ရုံ မက သူက ရဲရဲကြီးပင်ပြုံးလိုက်ပြီး..

'အော်...ဗိုလ်ကြီးကလဲ ပိုက်ဆံပြောတာဘဲ၊ လုံချည်ရောင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ဟောဒီမှာ ကျမ ဝတ်ထားတာလဲ အဝါဘဲ...'ဆိုပြီးသူ့လုံချည်ကို ပြလိုက်သေးဗျ။

ဂွမ်း...။

ကျွန်တော်ခမျာ ဟာသဆရာကြီး အမြုတ်ကီးရတော့သည်။ အနီး၌ ဤအချိန်တွင် သူငယ် ချင်း မိတ်ဆွေများရှိပါက ရယ်ကြလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ကိုရယ်ကြလိမ့်မည်။ 'အောင်မယ်လေး.... ဟာသချန်ပီယံကြီး ဂိန်ပါကောလား'လို့ ပြောကြလိမ့်မည်။

ယင်းသည်ကိုတွေးမိ၍ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ကျိတ်၍ပြုံးရသည်။ နောက်ဆုံး၌ စိပျက်ပျက်နှင့် 'ကဲရော့ပါဗျာ...၊ မဟာဝါကြိုက်တာသာ ရွေးယူပါတော့'ဆိုပြီး အိတ်ထဲကမုံးစေ့၊ ပဲစေ့တွေထုတ်၍ သူ့ရှေ့၌ပုံလိုက်ပါတော့သည်။

ယင်းအချိန်၌ မေမြို့မှာ မုံးစေ့၊ ပဲစေ့အဝါတွေ သုံးမရဟု ဖြစ်နေပါသည်။ ဘာကြောင့် ရယ်မသိ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကံကောင်းသူပီပီ ဤအဝါမျိုးတွေ မန္တလေးမှ တော်တော်များများပါခဲ့ ပါသည်။

'ဟင်..ဗိုလ်ကြီးမှာမသုံးရတော့တာတွေအများကြီးပါလား'

'အေးဟာ...နင်လိုချင်လဲ အကုန်ယူတော့...'

'ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ သုံးလို့မှမရတာတွေကို'

'မယ်သီလတို့ သူတောင်းစားတို့ပေးရတာပေါ့ကွ'

'ကုသိုလ်ရပ့ါမလား..'

အင်း..ခက်ချည့်...။

'ဒါတော့ငါမသိဘူး'

'ဟင်...မယူဘဲပြန်ပေးတော့ ရှက်စရာကြီး'

အင်း..သောက်လွဲတော့ တွေးပြီး ရှက်ချေသေး...။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်ဆီမှ ပိုက်ဆံအပြည့်အစုံရ၍ ထမင်းပွဲကို သိမ်းသောအခါ၌...

'ဟင်..ဗိုလ်ကြီးဟာ ထမင်းဟင်းတွေကုန်လဲကုန်ဘူး၊ ပိုက်ဆံတကျပ်ပေးရပြီးတော့ နှမြောစရာ..'

'နို့..နင်တို့ဆိုင်က တခါပြင် တကျပ်ဆိုတော့'

'အို...ရှော့မှာလို့ရတာပေါ့ဗိုလ်ကြီး'

'ဒါဖြင့် တခါပြင် ငါးမူးဘိုးရသလား...'

'ဒီလိုတော့ မရဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ အခုဟာက ထမင်းငါးမူး၊ ဟင်းငါးမူးဘဲ၊ ထမင်းတမတ်ဖိုး တဝက်မှာရင် တော်ပေါ့'

'အား...ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ဆိုင်မှာ ဟန်ကျပြီပေ့၊ ငါနေ့တိုင်းလာခဲ့မယ်...'

အခြားဆိုင်တွေတုန်းကဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ဖော်ဖော်ရွေရွေပြောမည့်သူမရှိ၊ သူတို့ဆိုင်ထိုင်လိုက်လျှင် 'ဘာသုံးဆောင်မလဲ'မေး။ 'ထမင်း'ဖြေ။ 'ဘာဟင်းစားမလဲ'၊ ကိုယ်စားချင်တာပြောလိုက်။ အဲဒါနဲ့ ထမင်းပွဲလာချ။ ကျွန်တော်ထမင်းစားပြီးလျှင် လာသိမ်း၊ ကျန်တဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ သွန်ပစ်၊ ပန်းကန်တွေရေဆေး၊ ဒါဘဲ သူတို့အလုပ်ပြီးသည်။ သူတို့ ဒိ–ဘိုး ရောင်းရသည်။ ပိုက်ဆံဘဲသိရှာသည်။

ကျွန်တော်မှာ ယခုအခါ၌ ဤသို့သွန်ပစ်ရသော ထမင်းဟင်းတွေကို အကြောင်းရင်းမြစ် တွေး၍တွေး၍ အလွန်နှမြောစရာကောင်းကြောင်း အသိဉာဏ်ရနေပါသည်။ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ပိုက်ဆံဆိုတဲ့ စက္ကူတွေ၊ သတ္တုပြားတွေဟာ စင်စစ်ဘာမျှအသုံးမကျပါ။ သူတို့ကိုလုပ်ရတာ လွယ်ကူလှပါသည်။ သူတို့ကိုရရန် နည်းအမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို နေ့စဉ် အသက်ရှင်ရန် အလို့ငှာ မှီဝဲနေရသော ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ဟင်းလျာများ ဖြစ်ပေါ်လာရန်ကား မည်မျှခဲယဉ်းပါသနည်း။ မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဘယ်သူတွေကဘယ်မျှ ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ဆောင်နေရပါသနည်း။ အသွေးနှင့်အသားနှင့် ချွေးနှင့် အားနှင့်မှ ဖြစ်ပေါ်လာ သော အရာဝတ္ထုများတည်း။

ဤပစ္စည်းမျိုးကို ကျွန်တော်တို့က ငါပိုက်ဆံပေးရင် ရတာဘဲဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့် အဟယသ ဖြုန်းတီးအချည်းနှီးဖြစ်စေပါက တိုင်းပြည်၏ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်များကို စော်ကားရာ မရောက်ပေဘူးလား၊ လောကသား အချင်းချင်း ခံတွင်းသို့ရောက်မည့် အာဟာရကို ဖျက်ဆီးပစ်သည် မမည်ပေဘူးလား။

အနီးဆုံး ဥပမာအကျဉ်းမျှ ပြရသော် ကျွန်တော်အခုနမကုန်ဘဲနှင့် မှာရ၍ သွန်ပစ်ရ သော ထမင်းဟင်းများသည် တစုံတယောက်၏ တစိတ်တဒေသ အာဟာရဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ် ပါလား။

ယခုမှဟန်ကျပေပြီ။ ကျွန်တော်၏နံနက်စာကို ဤကလေးမ ကလေးရှိသောဆိုင်တွင် ထမင်းတမတ်၊ ဟင်းငါးမူးဖြင့် ပြီးလေသည်။ သူကလေးနှင့် ကျွန်တော်လည်း တနေ့တခြား ရင်းနှီးလာလေသည်။

ဤမိန်းကလေး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပြရဦးမည်။ 'ရွှက်ကြမ်းရေကြို'ဟု ဆိုခဲ့လင့်ကစား

www.burmeseclassic.com

သူ့အသက်နှစ်က တက်သစ်စဖြစ်၍ ဤအရွယ်သည် မြင်ပါများတော့လှသည်။ 'သနားကမား'ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ဤဆိုင်မှာ တော်ရုံလျော်ရုံ ကျွေးပေးထားခြင်းဖြင့် လုပ်ရသူဖြစ်လေရာ ယခု သူ့လက်ရှိ အင်္ကျီတို့သည် သူနှင့်မသင့်လျော်ချေ။ ချုပ်ချိန်က တော်ခဲ့သည်မှန်သော်လည်း တနေ့ထက် တနေ့၊ တက်သစ်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မလုံမလဲရှိချေသည်။ သူ့အင်္ကျီကြယ်သီးတို့နှင့် တင်းတင်းရင်းရင်း စည်းနှောင်ထားသည်နှင့် တူနေသည်။ ခါးတို၍နေသည်။ သူ့ကိုယ်ကလည်း တုတ်တုတ်အက်အက်ကလေး ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှာဆိုလျှင် ဤထမင်းဆိုင်မျိုးတွင် ဤမိန်းကလေးမျိုး ဤအရွယ်မျိုးကို လုပစွာ ပြင်ထားပေမည်။

ယခုမေမြို့မှာတော့ ဤဓလေ့မျိုးမတွေ့ရပါ။

သူ့ဆိုင်ရှင်များလည်း အဖိုးကြီးနှင့် အဒေါ်ကြီးဖြစ်သည်။ သူတို့ဆိုင်မှာ ပန်းကန်ဆေး သော သူငယ်ကလေးနှင့် ပေါင်း ၄-ယောက်ရှိသည်။

ကောင်ကလေးအဝတ်က ညစ်ပတ်သည်။ အဖိုးကြီးက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိသည်။ အဒေါ် ကြီးမှာ ရွှေထည်များ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမကလေးမှာတော့ နားဋ္ဌောင်းမှ မရှိချေ။ နားပေါက်ဟောင်းလောင်းကို ဖော့ချောင်းကလေးနှင့် ထိုးထားသည်။ အသားဖြူ၍ မျက်နှာဝိုင်းသည်။ နှာတံမပေါ်ပါ။ နှုတ်ခမ်းထူပျစ်ပျစ်ကလေးနှင့် ဖောင်းအစ်အစ် ပါးမို့ကလေး နှစ်ဖက်မှာ ရှမ်းသွေးနီရောင်ကလေး သန်းနေသည်။ မျက်ခုန်းမွေးစိမ်းစိမ်းအောက်၌ မျက်လုံးကလေးတွေက မည်းနက်နေသည်။ ချစ်စရာကလေးဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူသတိပြုပါ။ ပထမကျွန်တော်သူ့ကို 'ရွက်ကြမ်းရေကြို့'ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ဒုတိယ 'သနားကမား'ဆိုသည်။ ယခု'ချစ်စက်ကလေး'ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သူတဖြည်းဖြည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလာမှုကြောင့် တစတစပြောင်းလဲလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကလေးကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် မေတ္တာတုံ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ဘာဟင်းစား မည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ၌ သူကတခါတရံ တီးတိုးသံဖြင့် 'အို….ဗိုလ်ကြီးအဲဒီဟင်းမစားနဲ့ မနေ့က ကျန်တာတွေ'

သူ့ကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ရသည်။ နောက်ဆုံးအခြေ၌ 'ကဲ…ငါဘာဟင်းစားရမယ်ဆိုတာကို မင်းဘဲကြည့်စီမံတော့ကွ'သူ့ကိုဘဲ လွှဲအပ်လိုက်ရလေတော့သည်။

× × ×

'ငါးဆီပြန် တပွယ်'

ကျွန်တော်ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ကိုမမေးဘဲ သူက အော်လိုက်လေ သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ထမင်းတဝက်ဆိုတာတော့ အဒေါ်ကြီးကိုပြောစရာမလိုတော့ပြီ။

သူကလေးသည် ထမင်းပွဲကို ယူလာ၍ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်ချပြီး အနီး၌ထိုင်ကာ…

www.burmeseclassic.com

'ဗိုလ်ကြီး စားကြည့်စမ်း၊ ဒီနေ့ ငါးကြင်းသိပ်လတ်တာ…ဆူတာဘဲ၊ ကန်တော်ကြီးက ရတာ'

မေမြို့ ကန်တော်ကြီးက ငါးကြင်းများရတတ်ပါသည်။ ငါးမျှားသမားများကို လိုင်စင်ထုတ်ပေးထားသည်။ 'ဘေးမဲ့ငါးများ သနားကြပါ'ဆိုသော စာများကိုလည်း ကန်တော်ကြီး ပတ်လည်မှာ ရေးဆွဲထားပါသည်။ ဤစာသည် လိုင်စင်မယူဘဲ ငါးဖမ်းသူများအတွက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သို့မဟုတ် လိုင်စင်နှင့်လူများအား ငါးတို့ကို ကြင်ကြင်နာနာဖမ်း၍ ကြင်ကြင်နာနာချက်စားကြရန် ဆိုဟန်ရှိသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကြင်ကြင်နာနာပင် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်စားလိုက်ပါသည်။ ကလေးမက ကျွန်တော်စားသည်ကို ကြည့်၍…

ဗိုလ်ကြီးစားကောင်းတယ် မှတ်လားဟင်၊ ညစာတော့ဘယ်မှာစားလဲ၊ ဒီဘာလို့မလာလဲ'

'မင်းတို့ဆိုင်က ဖြနာရီ ဈေးမပိတ်မီ သိမ်းရတာကိုကွ၊ ငါကညစာဆိုရင် ၇နာရီ ၈နာရီမှ စားတတ်တာ'

'ဗိုလ်ကြီးဟာ တမျိုးဘဲ၊ မနက်စာတော့ မွန်းလွဲမှာ စားပြီး ညစာတော့ ညကြီးမင်းကြီးစား တယ်'

'ညစာဆိုတော့ ညကြီးမင်းကြီးမှ စားရတာပေါ့ကွ'

'ကဲ..ဒါဖြင့် ဗိုလ်ကြီးဟာ မနက်စာတော့ ဘာလို့မနက်ကြီးမင်းကြီးမစားလဲ'

'အလား…ထူပျစ်ပျစ်ကလေး ဒီနေရာတော့ အလာသားဟေ့' ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး…

'ငါအခုစားတာ မနက်စာလို့ ဘယ်သူကပြောတုန်း'

ဤနေရာ၌တော့ သူအ,သွားကာ မျက်လုံးကလေး ကြောင်တောင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပြီးမှ…

'ဒါဖြင့် ဘာစာလဲ'

'မွန်းလွဲမှစားတာ မွန်းလွဲစာပေါ့ကွ'

'အဟီး…အဟီး…ရီစရာကြီး'

'အို…'

ကျွန်တော်ဟာသဆရာမှာ မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။

'ဗိုလ်ကြီး မနက်တော့ဘာတွေစားနေသလဲ'

'အိမ်မှာ ကော်ဖီသောက်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်တယ်'

'ဗိုလ်ကြီးအိမ်ဘယ်မှာလဲ'

www.burmeseclassic.com

'လားရှိုးလမ်းမှာ'

'ဗိုလ်ကြီး မိန်းမရှိလား'

'အိုး...မိန်းမရှိရင် မင်းတို့ဆိုင် ထမင်းလာစားနေမလားကွ၊ ငါ့မိန်းမ ငါချက်ခိုင်းမှာ ပေါ့'

'နို့ ဗိုလ်ကြီးအလုပ်ကော ဘာလုပ်လဲ'

'အလို ဘုရားရေ ကျွန်တော်မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားကာ 'မင်းငါ့ကို ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီး ခေါ်နေတာ စစ်ဗိုလ်မှန်းသိလို့ မဟုတ်လား'

အော...ခက်ရချေဗျာ...သူ အံ့အားသင့်သွားကာ 'ဗိုလ်ကြီးက စစ်ဗိုလ်လား။ အဟီးဟီး စစ်ဗိုလ်ကလဲ'

သူကျွန်တော့် ကြည့်ရယ်ချေတော့ဗျာ...။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မလုံသလို ငုံ့ကြည့်ပြီး...

'စစ်ဗိုလ်ကလဲ...ငါဘာဖြစ်သလဲ'

'အားလဲမရှိဘူး'

ဤမှကျွန်တော် နားရှင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကာယ တောင့်တောင့်တင်းတင်း မရှိခြင်းကို သူပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

'ဟေ့...နေစမ်းပါအုံး ထပ်မေးစမ်းပါရစေအုံး၊ မင်းတို့ငါ့ကို ဗိုလ်ကြီးဗိုလ်ကြီးလို့ခေါ်နေကြ တာဟာ ငါ့ကိုစစ်ဗိုလ်ဘဲလို့ခေါ်နေကြတာ မဟုတ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျနော်တို့ဆီမှာ ဒီလိုလူ ဒီအရွယ်မသိတဲ့လူကို ဒီလိုဘဲ ခေါ်ကြရတာဘဲ'

သေဟဲ့ နန္ဒိယ...။

ကျွန်တော့်မှာ မေမြို့တွင်တစိမ်းတရံစာတွေက ဒီလိုဘဲ ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီးခေါ်ကြတော့ နိပ်တဲ့ ငါတော့ သူတို့ကစစ်ဗိုလ်မှတ်ကြပြီ၊ စစ်ဗိုလ်ဈေးကောင်းတဲ့အရပ်မှာ စစ်ဗိုလ်အထင်ခံရ တာနိပ်ပဟဲ့ အောက်မေ့နေတာ။ လားလား လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ 'ဆရာ ကီး စာရေးကြီး'ခေါ်တဲ့ အပေါက်မျိုးကိုး။

'ကဲ...မဟာဝါ၊ ငါမှန်တာပြောမယ်၊ ငါ..စစ်ဗိုလ်မဟုတ်ဖူး၊ ငါ့ကိုဗိုလ်ကြီးဗိုလ်ကြီးလို့ မခေါ်နဲ့တော့'

'မဟုတ်မှန်းကျနော်သိသားဘဲဗျ၊ စစ်ဗိုလ်လူက ခင်ဗျားကြီးလိုမှ မဟုတ်တာဘဲ'

'ဟေ...ငါနဲ့စစ်ဗိုလ်နဲ့ ဘယ်လိုခြားနားသလဲ'

'ဒါတော့ ကျနော်မပြောတတ်ဖူးဗျ၊ တမျိုးဘဲ'

www.burmeseclassic.com

မန္တလေး၌လည်းကောင်း၊ မေမြို့၌လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေးများသည် လူချင်းရင်းနှီးလာ လျှင် 'ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်'ပြောတတ်ကြပါသည်။

'ငါပြောမယ်...စစ်ဗိုလ်ဆိုရင် ထမင်းများများစားမယ်၊ လူသန်သန်စွမ်းစွမ်းရှိမယ် မဟုတ် လား'

ကျွန်တော်မှာ သူကလေးနှင့် အပြင်းပြေ စကားကောင်းနေသည်။

'ဟုတ်တယ်....ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကြီးကတော့ ထမင်းလဲ များများမစားဘူး၊ လူကလဲ ပိန်ပိန် နွဲ့နွဲ့ရယ်.... ဓာတ်ရှင်မင်းသားလိုဘဲ'

'အလို...ငါက ဓာတ်လိုက်မင်းသားနဲ့တူသလား'

'တူတယ်ဗျ...'

'ဘယ်မင်းသားနဲ့တူလဲပြောစမ်း....'

'ဒီလိုတော့ မပြောတတ်ဖူး၊ ခင်ဗျားကြီးက ဓာတ်ရှင်မင်းသားလိုဘဲ နေတာပြောတာ..'

'မင်းဓာတ်ရှင်တွေ ခဏခဏကြည့်သလား'

'မကြည့်ရပါဘူး ပိုက်ဆံမှမရှိတာ...'

'အခုကော ကြည့်ချင်သလား'

'အိုး...ကြည့်ချင်တယ် ပြမယ်လား...'

'ဘယ်ကား ကြည့်ချင်သလဲ...'

'ဂေါ်သာဂေါ် ဆိုတာလေ...ဖိုးပါကြီးတို့၊ သိပ်ရီရတာဘဲတဲ့၊ ကျနော်က ရီစရာဆို သိပ်ကြိုက်တယ်'

'အော်...ရီစရာကြိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့နေပါအုံး၊ မင်းဝတ္ထုတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေကော ဖတ်သလား'

'ကျနော် စာမှမဖတ်တတ်တာဘဲ'

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကလေးကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှူမိပါသည်။

'ဒါနဲ့မင်းခုနကြည့်ချင်တယ်ပြောတာ 'ဂေါ်သာဂေါ်'နော်၊ အဲဒီစကားအဓိပ္ပာယ်နားလည် လား၊ ဂေါ်ဆိုတာဘာလဲ'

ဒါမျိုးတော့ သူနားလည်ပေသည်။ ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းကလေး တချက်ဝင့်ကာ ရှက်စနိုးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

'ဟာ..ဟား...ဒါမျိုးတော့ လည်ပေ့ကွာ၊ မင်းဂေါ်တဲ့လူများရှိနေပလား'

'သွား...ဘာလဲ'

အလိုသူကဘဲ ကျွန်တော့်အား ဒေါသမာန်ကလေးနှင့် မာန်လိုက်ချေသေး။

ကျွန်တော် သဘောကျမိကာ ထပ်ဆင့်၍...

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ပုံပန်းကြည့်ရတာဖြင့် ဂေါ်တဲ့လူတောင်မကဘူး၊ ရည်းစားတောင်ရှိနေပြီထင်ပါရဲ့၊ ကဲကွာ... ရော့' ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်၍...'ငါငွေငါးကျပ်ပေးခဲ့မယ်၊ ညကျတော့ မင်းတို့သမီးရည်းစား သွားကြည့်ကြပေရော့'

ကျွန်တော့်မှာ သူ့လိုဟာ သူ့လိုအရွယ်တော့ ရည်းစားတွေဘာတွေ မရှိတန်ဘူးဟု ပြက်ချော်ချော်လုပ်ခြင်းဖြစ်လေရာ၊ ဘုရား၊ ဘုရား လက်စသတ်တော့ မဟာဝါ ပုစွန်ဆိပ်ကလေး ငယ်ပေမယ့် မခေတော့ဘဲကိုး။ ကျွန်တော်ထုတ်ပေးသော ငါးကျပ်တန်ကိုကြည့်ကာ...

'ဟင်...သူနဲ့တော့ သွားမကြည့်ချင်ဘူး'

'ကျွန်တော်အံ့အားသင့်ကာ....

'အလို မင်းမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေရှိနေပြီကိုး' ဆိုပြီးမှ သူ့မျက်နှာကဲကြည့်ကာ....'ဘာလို့လဲကွ၊ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် ကြည့်ရရင် ပိုပြီးဇိမ်ကျတာပေါ့ကွ၊ ငါတော့ရည်းစားမရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ ရှိများရှိအတူသွားကြည့်လှချေပေါ့'

သူ ကျွန်တော့်ကိုမော်ကြည့်ကာ....

'ဟင်...ခင်ဗျားမှာ ရည်းစားမရှိဘူးလား'

'မရှိရပါဘူးကွာ....ဘယ်သူမှ ကြိုက်မယ့်လူမရှိလို့'

'ယုံသေးဘူး'

'ကဲ...ငါ့မယုံတာယုံတာ နဘေးထားပါအုံး၊ မင်းရည်းစားနဲ့မင်းအတူ မကြည့်ချင်တာက ဘာကြောင့်လဲ'

သူသည် သူ့ဆိုင်ရှင် လူကြီးများကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး (သူကလေးနှင့် ကျွန်တော်မှာ ဒီလိုဘဲ စကားလက်ဆုံကျဖြစ်နေ၍ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်လာချိန်မှာ သည့်ပြင်စားမည့် သောက်မည့်လူ ခေါင်းပါး၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လွတ်လပ်မှုရှိပေသည်။)

'ဘဘတို့ ကြီးတော်တို့က နင်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဒီစိတ်တွေ မကူးရဘူးတဲ့၊ ဒီကောင်လေး လဲ သဘောမကျဘူးတဲ့'

'ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်လေးက ဘယ်လောက်ကြီးပလဲ၊ ဘယ်ကလဲ'

'ကျနော့်လောက်ဖဲ...၊ ဟို တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်က'

'ဘာလဲ ခေါက်ဆွဲဆိုင်က ဆိုင်ရှင်တရုတ်သားလား'

'မဟုတ်ဖူး၊ ကျနော့်လိုဘဲ အငှားလုပ်တာ'

www.burmeseclassic.com

အော…ဘ၀တူချင်းဘဲကိုး….။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်ပြီး သူတို့ကလေးတွေ အခြေအနေတွေးတောကာ..

'အေးလေ…မိန်းခလေးဆိုတာ လူကြီးတွေစကားနားထောင်တာ ကောင်းတာပေါ့ကွာ….. ကဲမင်းရုပ်ရှင်ကြည့်ဘို့ ငွေငါးကျပ်ပေးခဲ့မယ်၊ မင်းကြည့်ချင်တဲ့လူနဲ့ သွားကြည့်ပေရော့'

သူသည် ကျွန်တော့်ကိုတွေ၍ ကြည့်ကာ….

'ခင်ဗျားကောမကြည့်ဘူးလား'

'ငါမကြည့်ချင်ပါဘူးကွာ'

'ဘာလို့လဲ၊ ဒီကား ကြည့်ပြီးနေလို့လား'

'ကြည့်တော့မကြည့်ရသေးပါဘူး'

'ဒါဖြင့် ကြည့်ပါလားဗျာ…ကျနော်နဲ့အတူကြည့်ဗျာ၊ ညပွဲဆိုတော့ ကျနော့်အပြန် လိုက်ပို့ မယ့်လူလဲ မရှိဘူး'

ကျွန်တော်က ပန်းကန်ဆေးသော သူငယ်လေးကိုကြည့်၍….

'ဟိုကောင်လေး အဖော်ခေါ်ပါလား'

'မဖြစ်ဖူးဗျ၊ သူက ဟိုကောင်လေးနဲ့ ကြားကအောင်သွယ်ဗျ၊ ကြီးတော်တို့က သူနဲ့ဆို သာပြီး စိတ်မချသေးတယ်၊ ဆူမှာ'

'ငါနဲ့ကောကွာ'

'ခင်ဗျားတော့ လူကြီးဘဲ'

ကျွန်တော်ခေတ္တမျှတွေ၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဤလို ဆင်းရဲလှစွာ ငြီးငွေ့စရာအလုပ်ကို နေ့စဉ် လုပ်နေရသူ ကလေးအား ဖျော်ဖြေမှုပြုသင့်သည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်ပြီး…

'ကဲ..ကောင်းပြီ၊ ငါ ညမင်းဘယ်လာခေါ်ရမလဲ'

'ခင်ဗျားမှ ကျွန်တော်တို့အိမ် မသိသေးတာ၊ လာမခေါ်ပါနဲ့၊ လားရှိုးလမ်းနဲ့ မင်္ဂလာ ရုပ်ရှင်ရုံသွားတဲ့ လမ်းဒေါင့်က ကျနော်စောင့်နေမယ်လေ၊ ခင်ဗျား ၆–နာရီလောက် လာခဲ့ပေါ့'

ထိုည ၉–နာရီခန့် ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ကျွန်တော်သူတို့အိမ် ပြန်ပို့သောအခါ၌ ထမင်းဆိုင် အဒေါ်ကြီးနှင့် အဖိုးကြီးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်အချိန် မေမြို့တွင် ဇာတ်ပွဲနှင့်ကစားပွဲတွေရှိလေသည်။

ကိုးမီးဝိုင်း၊ အစိမ်းအနီ၊ မြားပစ်၊ ၆–ကောင်အံစာ ၄–ကောင်ဂျင်၊ ၃၆–ကောင်ထီ။

တပ်မတော်တွက် ရုံပုံငွေနှင့် တရုတ်ဖြူဆော် တပ်မတော်ဂုဏ်ပြုပွဲဟုဆိုသည်။ စစ်သား တွေ ဘယ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်း ကစားပွဲရှုံး၍ လူထုမည်မျှနစ်နာကာ အမှုဆောင်လူကြီးများ မည်မျှပွကြသည်ကို သူတို့ကိုယ်စီမှ သိကြပေမည်။

၃၆–ကောင်ထီကို ဈေးသည် ခေါင်းရွက်သည်များ ငါးမုံးတမတ်ကအစ ကြေးရတတ်များ က ငါးဆယ်တရာအထိ ကစားကြသည်။ ယင်းအကြိုက်မှာ မေမြို့တမြို့လုံးသည် ၃၆–ကောင် စကားကိုသာ ပြောနေသည်။ အိမ်သူမိန်းမများထံမှပင် နံနက်ဈေးဝယ်လာရင်း... ‘အိုး...၃၆–ကောင်စိတ် မွန်နေတာနဲ့ ဒီနေ့ဘာဝယ်ချက်ရမှန်းတောင် မသိဘူး’ဆိုတဲ့ အသံမျိုးတွေ ကြားရသည်။ ကိုယ်လုပ်ရမည့် အလုပ်ထက် အတိတ်စိမ်း အတိတ်ကျက်အိပ်မက်တွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ဘယ်အကောင်ကို ထိုးရမလဲသာ တွက်ချက်ကြံဆနေကြသည်။

၃၆–ကောင်ထီသည် တနေ့နှစ်ခါဖွင့်သည်။ အနီးလိုကြုံတောင့်ကြုံခဲလှသော ပွဲကြီးကို ကျွန်တော် လက်လွှတ်မပေးချေ။ တနေ့နှစ်ခါ ၃၆–ကောင်ဝိုင်းကို ပြေးရသည်။ တိုးရသည်။ ထိုးရ သည်။ ထိုနေ့မှာ နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဤနေ့တော့ ကျွန်တော်သည် ‘၃၆–ကောင်’အကြောင်းပါ သော ဝတ္ထုတပုဒ်တော့ ရေးမည်အကြံရှိ၍ ဖွင့်ပုံဖွင့်နည်းကိုသိရန် ကိုယ်ထိုးစရာရှိသည်များကို ထိုးပြီးလည်း မပြန်သေးဘဲ အဖွင့်ကိုစောင့်နေသည်။ နေ့ကိန်းကို ည၉–နာရီအချိန်မှာ ဖွင့်မည်။

၃၆–ကောင်ထီရုံး၏ရှေ့ဝယ် ကျစ်ဆံနီနတ်ရုပ် အလံတိုင်တွင် ပေါက်ကောင်ကို ထည့်ထား သော သံသေတ္တာကလေးကို ကြိုးနှင့် ဆွဲတင်ထားသည်။ လေတိုက်တော့ ဤသေတ္တာကလေး သည် ဟိုဘက်လှည့်လိုက် သည်ဘက်လှည့်လိုက်နေသည်။ မထိုးရသေးသူများက တိုး၍ ထိုးနေကြသည်။ ထိုးပြီးသူများက ဤသေတ္တာကလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤလူစုထဲ မတ်တတ်ရပ်နေစဉ်၊ နောက်မှကျွန်တော့်ပခုံးကို လာကိုင်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းဆိုင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမကလေး။

‘ဟင်...အေးစ’သူ့နာမည်ကိုခေါ်လိုက်သည်၊ ‘နင်တယောက်ထဲလား...အဖော်မပါဘူးလား’

‘ပါခဲ့တယ်...ခု လူချင်းကွဲသွားလို့ ခင်ဗျားမြင်တာနဲ့လာတာ’

‘ဘာလဲ နင်တို့ပွဲကြည့်ရအောင် လာကြတာလား’

‘ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားကော ကြည့်မလို့လား’

‘ကြည့်ချင်ပါဘူးဟာ...အိပ်ပျက်ခံလို့...’

‘ဒါဖြင့် ၃၆–ကောင်ထိုးရအောင် လာတာလား..’

‘အေး...နင်ကော မထိုးဘူးလား...’

‘ကျနော့်ပိုက်ဆံမှ မရှိတာဘဲ...’

‘ထိုးကော ထိုးချင်သလား...’

‘ထိုးချင်တာပေါ့ဗျ...၊ ခင်ဗျားပိုက်ဆံပေးမယ်လား’

ကျွန်တော်မှာ မနေ့က ညကိန်း(ခို)ကို ပေါက်ထား၍ ပိုက်ဆံခပ်ဖောဖောဖြစ်နေသဖြင့် 'ပေးရတာပေါ့ကွာ'ဆိုပြီး အိတ်ထဲစက္ကူတရွက် နှိုက်လိုက်ရာ သူ့ကုသိုလ်ဘဲ ငါးကျပ်တန်ဖြစ်နေသည်။

'ကဲ..ရော့..ထိုးချေ...'

သူသည် ပိုက်ဆံကိုင်ကာ ဝမ်းသာရွှင်ပျစွာနှင့်...

'ဟင်..ဘယ်လောက်ဘိုး ထိုးခဲ့ရမလဲ'

'ငါးကျပ်စလုံး နင့်ပေးတာ၊ နင့်သဘောဘဲ၊ နင်ထိုးမယ့်အကောင်ကော ရည်ရွယ်ပြီးသား ရှိပလား'

'ရှိတယ်...ရှိတယ်'ဆိုပြီး လက်မှတ်ပိတ်ခါနီးနေ၍ သူထွက်ပြေးလေသည်။

ထိုနောက်၌ သူလက်မှတ်ကလေးကိုင်ကာ ပြုံးရွှင်စွာပြန်လာသည်။

'ဘယ်လောက်ဘိုး ထိုးခဲ့သလဲ'

'ငါးကျပ်စလုံးဘဲ'

'အလဲ..ဘာကောင်ကိုလဲ'

'ဓိတ်'

'ဆိတ်..နင့်ဘယ်လူက ပြောလို့လဲ'

'ကျနော် အိပ်မက်တာဗျ'

'ဘယ်လို မက်တာလဲ'

'ဓိတ်ကြီးတကောင်ကလေ...ကျနော့်ရင်ဘတ် ဟောဒီနေရာကို ပြေးလာပြီးခေါင်းနဲ့ ဆောင့်တယ်ဗျ'

ကျွန်တော် ရယ်မောမိကာ...

'အောင်မလေး...နင့်အိပ်မက်ကလဲ မသက်သာလိုက်တာဟာ၊ နင်ရင်အောင့်ပြီး၊ လဲမသွား ဘူးလား'

'ရင်လဲမအောင့်ဘူး၊ လဲလဲမလဲဘူးဗျ၊ ဓိတ်ကြီးက ကျနော့်ကို တကယ်ခတ်တာမှ မဟုတ် တာဘဲ၊ သူက ကစားသလို ခုန်ပေါက်ပြေးလာပြီး ခတ်ချင်ယောင် ဆောင်တာဘဲ၊ သူ့ဂျိုက ကျနော့်အသဲထဲတော့ ဝင်သွားသတဲ့ဗျ၊ ဒါပေမယ့် နာတော့မနာဘူးဗျ၊ နို့ပြီး တကယ့်ဓိတ်လဲ ဟုတ်ဘူး...'

သူ့ရင်ဘတ်ပြသော နေရာမှာ ညာဘက်ရင်အုံဖြစ်၍ အသဲနေရာမှန်ပါသည်။

သူ့အိပ်မက်အတိုင်း ၃၆-ကောင်အတိတ်ကိုယူရသော် တိုက်ရိုက်အားဖြင့် 'ဆိတ်'ဖြစ် သည်။ သွယ်ဝိုက်၍ဆိုလျှင် သူ့ရင်ဘတ်ဆိတ်ခတ်ခံရသော နေရာမှာ ၃၆-ကောင်နတ်ရုပ်၌ ငှက်ရှိသောကြောင့် ငှက်ဖြစ်သည်။ ဤမှတဖန် ၃၆-ကောင်အညွှန်းစာအုပ်တွင် ကြည့်ကဆိတ်၏

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်စားလှယ် ကျီး၊ ငှက်၏ကိုယ်စားလှယ် ခိုဖြစ်သောကြောင့် ၃၆–ကောင် ကစားနေကျလူဆို လျှင် ဤ၄ကောင်စလုံးကို ထိုးလိမ့်မည်။ သို့သော်မနေ့က ညကီန်းခိုကိုဖွင့်ထားသောကြောင့် ခိုကို ထပ်ထိုးဘို့မလို။ ခိုက 'ငုတ်တုပ်တောင်'ဖြစ်နေသည်။ ငုတ်တုပ်ကောင်ဆိုသည်မှာ ယခုဖွင့်မည့်ပွဲ အရင်ပွဲက ဖွင့်ထားသော အကောင်ကိုခေါ်သည်။ တကောင်ထဲကို ပွဲမခြားဘဲ ဆက်မဖွင့်ရ။ ၃၆–ကောင်ဥပဒေ။

ထို့ကြောင့် သူ့အိပ်မက်အရ ယခုညတွင် ဆိတ်၊ ကျီး၊ ငှက် ကျန် ၃ကောင်ကို ထိုးရမည်။ သို့သော် မ,ဟဝါလေးက တိုက်ရိုက်ကောင် ဆိတ်တကောင်ထဲ ထိုးခဲ့သည်။ မှန်ချင်လည်းမှန် တတ်သည်။ သူ့ကုသိုလ်ကံကို မပြောနိုင်ပေ။ ကျွန်တော်ထိုးသော အကောင်များ၌ ဆိတ်မပါချေ။ သူ့အိပ်မက်လဲ မှန်ရင်မှန်စေ။ သူ့အတွက်လဲ ဆုတောင်းရကောင်းအောင် ကျွန်တော်သွားထိုးဦး မည်ဟု ကြံသည်။ သို့သော်မမှီတော့ပြီ။ အချိန်စေ့၍လက်မှတ် ပိတ်သွားပြီ။

ဇွနာရီတိတိဝယ် မောင်းသုံးချက်ထုလိုက်ပြီး တယောက်သောသူက ပေါက်ကောင်သေတ္တာ ကြိုးကိုဆွဲချသည်၊ တယောက်သော သူကသေတ္တာကိုဆီယူပြီး သော့ဖွင့်သည်။ လူထုကြီးသည် အနီးသို့ စုံအုံတိုးကြိတ်သွားကြကာ မိမိတို့ ထိုးထားသော အကောင်များကို ဘာကောင်ကွ ညာကောင်ကွဟု တယောက်တပေါက် ရေရွတ်ကြသည်။

အေးစကလေးသည် ကျွန်တော့်လက်မောင်း တဖက်ကိုတင်းကြပ်စွာ ကိုင်ကာလူအုပ်ထဲ၌ ကျွန်တော့်နောက်က တိုး၍လိုက်လာသည်။

သေတ္တာသော့ဖွင့်သောသူသည် စက္ကူချပ်တွင် ရေး၍ထားသော အကောင်ကိုအများမြင် အောင် ထောင်၍ပြလိုက်ကာ...

'ဆိတ်...ဆိတ်'ဟု အော်လိုက်လေသည်။

အေးစကလေးသည် ညမှောင်မှောင် လူအုပ်ထဲ၌ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းကြပ်စွာဖက်ကာ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို မျက်နှာအပ်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်မှာတဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူ့အသံပါတုန်နေသည်။ သူ့ဇာတိစိတ်ပေါ်လာသည်။

'ကျမ..ကျမ...ဘယ်လောက်ရမှာလဲရှင် အကိုကြီး'

၂၇ ဆဖြစ်လေရကား...

'၁၃၅–ကျပ်ရမှာပေါ့ကွာ'

'ဟင်...အများကြီးဘဲ၊ အကိုကြီးလဲ ယူနော်'

'ငါမယူပါဘူးကွာ၊ မင်းကုသိုလ်နဲ့ မင်းရတာမင်းဘဲအားလုံးယူပါ'

သူကလေးသည် ကျွန်တော်၏လည်ပင်းကို ဖက်ကာကျွန်တော့်ပါးကို လှမ်း၍နမ်းလေ သည်။

နောက်တနေ့ ကျွန်တော်ထမင်းစားရအောင် သွားသောအခါ၌ ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျေးဇူးတင်စကားတွေ တွတ်ထိုးအောင်ပြောလေသည်။ ကျွန်တော့်အား ဆိုင်သို့ ထမင်းစားလာ

သူတယောက်အနေ မဟုတ်တော့ဘဲ ညှော်ကောင်းစောင်ကောင်းလာသော အိမ်ရှင်မကဲ့သို့ ပြုစု လေသည်။ အကိုကြီးစားပြီး ပိုက်ဆံမပေးရဘူးနော်'ဟုပြောသည်။

ဆိုင်ရှင်အဖိုးကြီးနှင့်အဒေါ်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ဆီလာ၍ နှုတ်ဆက်စကားပြောပြု သည်။ ဤမိန်းကလေးမှာ တောရွာကသူ့မိဘများ ဆင်းရဲလှ၍ သမီးအမှတ်ဖြင့် ခေါ်ယူကျွေးမွေး ထားကြောင်းပြောသည်။

သမီးအမှတ်ဆိုပြီး အဒေါ်ကြီးမှာ ရွှေထည်တွေ ဝတ်ထားပါလျက် မိန်းကလေးအား နားဋ္ဌောင်းကလေးမျှ လုပ်မပေးသည်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက မဲ့မိသည်။

သို့သော်...ဒုတိယနေ့ ကျွန်တော်လာသော အခါ၌ အေးစကလေးနားမှာ နားဋ္ဌောင်း ကလေး ပြောပြောင်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ အဝတ်အစားလဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သစ်သစ်လွင်လွင် သူ့ကိုယ်နှင့် အဆင်ပြေလေသည်။ ယခုမှ အပျိုကလေးနှင့် တူလေသည်။

သူ့အသက်အရွယ် သူ့ကိုယ်ထည်နှင့် မလုံမလဲဖြစ်နေရာမှ ဤသို့ဖူလုံလှပသွားသည်ကို ကျွန်တော်ဝမ်းသာလှပါသည်။ သူကလေးကိုကြည့်၍ 'တောင်းအကွပ် လူအဝတ်'ဆိုသောစကား ကိုစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိပါသည်။

တတိယနေ့၌ သူကလေးက ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

'အကိုကြီး နက်ဖြန်ခါ မအားဘူးလား'

'ဘာလို့လဲ၊ ငါကအားချင်အားပါတယ်'

'ကျမတို့နှစ်ယောက် ရှောက်လည်ရအောင်လေ'

'မင်းကော....အားလို့လား'

'နက်ဖန်ခါ လကွယ်နေ့ဈေးပိတ်တယ်လေ'

မေမြို့မှာ တလလျှင်နှစ်ရက်လပြည့်နှင့် လကွယ်တွင်ဈေးပိတ်ပါသည်။

'အော...နက်ဖန်လကွယ်ကိုး၊ ငါတော့ ဗမာရက်ကို မသိတော့ဘူးကွယ်၊ ကဲ..ဘယ်များ ရှောက်လည်မှာတုန်း'

'ကန်တော်ကြီးတို့ ရေကူးကန်တို့ပေါ့ ကိုကြီးရဲ့၊ နို့ပြီး ကျမဓာတ်ပုံလဲ ရိုက်ချင်တယ်'

'ဘာလဲ မင်းရည်းစား ပေးဘို့လား'

ဤနေရာ၌ သူ့မျက်နှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားကာ....

'အိုး...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျမ ဒီကောင်လေးနဲ့ မနေ့ကဘဲပြတ်ပြတ်စဲစဲ ပြောလိုက်ပါပြီ၊ လူကြီးတွေကမှ သဘောမကျတာ၊ ကိုကြီးဘဲ ပြောတယ်မှတ်လား၊ လူကြီးတွေစကားနားထောင် တာကောင်းတယ်လို့'

www.burmeseclassic.com

'အေး...ကောင်းပါတယ်ကွာ...'

'ကျမ အစကထဲကလဲ သူ့မကြိုက်ပါဘူး၊ သူကလိုက်နေလို့သာ၊ သူနဲ့ ကျမလဲ ဘာမှ မဖြစ်ရသေးပါဘူး'ဟုဆိုပြီး ရှက်စနိုးကလေးနှင့် မျက်လွှာချလိုက်ပါသည်။ ခေတ္တကြာမှ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ပြန်မော့ကြည့်ပြီး...

'နော်....ကိုကြီး၊ နက်ဖန်ကျ ကျမ ဓာတ်ပုံဆိုင်လဲ လိုက်ပို့နော်...'

'မင်းဓာတ်ပုံဘယ်နှစ်ခါ ရိုက်ဖူးသလဲ'

'တခါ....'

'ဘယ်တုန်းကလဲ...'

'ဟိုတနှစ်တုန်းက...'

'နို့....အဲဒီဓာတ်ပုံရှိသေးလား...'

'မရှိတော့ဘူး ကိုကြီးရဲ့ ကျမအမေ မမာတော့ သမီးမျက်နှာမြင်ချင်ပါတယ် မှာတာကို လူကမပြန်အားတာနဲ့ အဲဒီဓာတ်ပုံပို့လိုက်ရတယ်....'

'အော်....ဒါနဲ့ သမီးကိုယ်စား ဒီဓာတ်ပုံမြင်ရတာနဲ့ မင်းအမေကချက်ချင်း ကျန်းမာသွား ရောဆိုပါတော့ အဟား...ဟား'

ကျွန်တော်၏ သောလုံးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဟာသသည် သူ့ကိုမျက်ရည်ကျ စေပါသည်။

'မကျန်းမာသွားဘူး ကိုကြီးရဲ့၊ ကျမ ဓာတ်ပုံရောင်းတဲ့နေ့ဘဲ သေသွားတယ်...'

'ဟင်....'

ကျွန်တော်မှာ ပြက်လုံးထုတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် အမူအရာပြောင်းသွားရကာ...

'ဓာတ်ပုံမှ ကြည့်သွားနိုင်သေးရဲ့လား'

'ကြည့်သွားနိုင်သေးသတဲ့ ကိုကြီးရဲ့'

'အင်း...သေတော့ကော...မင်းသွားနိုင်သေးရဲ့လား'

'ဒီတော့...သွားရတာပေ့ါ ကိုကြီးရဲ့....'

'မင်းတို့ရွာက ဒီကနေ ဘယ်နှစ်မိုင်ဝေးလဲ'

'ဘယ်နှစ်မိုင်ဝေးလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒီကမနက်သွားရင် မွန်းမတည့်ခင် ရောက်တယ်'

'ရွာနာမည် ဘာခေါ်သလဲ'

www.burmeseclassic.com

'နောင်ခမ်းကြီး'

'နောင်ခမ်းကြီး ရှမ်းနံမယ် ရှမ်းရွာပေါ့နော်'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'မင်းက ရှမ်းလား...'

'အဖေက ဗမာတဲ့'

'ဗမာတဲ့' သူ့စကားကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး–

'မင်းအဖေ မင်းမသိလိုက်ဖူးလား'

'မသိလိုက်ဖူး။ ကျမငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဗမာပြည်ပြန်အုံးမယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတာ နောက်ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့'

'အော်...ဝေါ်...ကဲ...မင်းမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်ပါကွာ၊ ငါက အမှတ်တမဲ့ သွားစလိုက်မိတာနဲ့'

အကျီလက်မောင်းစနှင့် သူ့မျက်နှာသုတ်ပြီး...

'ခုနယ်များ အမေရှိရင်လေ..ကိုကြီးနဲ့ ရွာသွားလည်လိုက်ရ ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ကိုကြီးက ကျမကို ဒါလောက်ငွေတွေရအောင် လုပ်ပေးတာ သိရင်လေ....အမေ...ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲ'

'ဒါ..ငါလုပ်ပေးလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းအိပ်မက်နဲ့မင်းရတာပါ'

'အဲဒီ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကြီးလဲပါတယ်သိလား'

'ဘာ..ငါလဲ ပါတယ်'

'အင်း..'

'ဘယ်လိုပါတာလဲ'

သူ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ....

'ပြောမယ်နော်...စိတ်မဆိုးနဲ့'

'ပြောပါကွာ...အိပ်မက်တာ...ဘာစိတ်ဆိုးစရာလဲ'

'အိပ်မက်ထဲမှာ ကျမ ရင်ဘတ်ကို ခတ်တဲ့ ဆိတ်ကြီးဟာလေ'

သူစကားခပ်လေးလေးလုပ်နေပြီးမှ....

'ကိုကြီးရယ်'

www.burmeseclassic.com

'ဘာ...ငါ'

'ဟုတ်တယ်...ကျမရင်ဘတ်လဲ ခတ်ပြီးရော အဲဒီဆိတ်ကြီးက ကိုကြီးဖြစ်သွားရော'

'ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ'

သူကျွန်တော့်မျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်ပြန်ပြီး...

'ကိုကြီး စိတ်ဆိုးသလားဟင်'

'မဆိုးပါဘူးကွာ၊ အိပ်မက်တာ စိတ်ဆိုးစရာလား'

'ဒါဖြင့်လေ...ကိုကြီးနဲ့ကျမ မက်တာတွေ ရှိသေးတယ် ပြောအုံးမယ်၊ ဟို..ကိုကြီးရယ် ရုပ်ရှင်လိုက်ပြတဲ့ညကလေ'ဆိုပြီးမှ ရုတ်တရက် ရှက်စနိုးဖြင့်၊ မနက်ဖန်ကျမှ ပြောမယ်၊ ကိုကြီး မနက်ကျတော့ အိမ်လာခေါ်နော်၊ ကျမတို့ ရောက်လည်ရအောင်၊ ဟိုညက ကိုကြီးလိုက်ပို့တာ ကျမတို့အိမ် မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား'

'မှတ်မိပါတယ် ဒီကဘယ်သူတွေ အဖော်ပါအုံးမလဲ၊ အဖိုးကြီးနဲ့ ဒေါ်ကြီးပါမလား'

'ဘယ်ပါမလဲ သူတို့က ဥပုသ်စောင့်ကြမှာ'

ကျွန်တော်သည် ပန်းကန်ဆေးသော ကောင်ကလေးကိုကြည့်၍...

'ဟို..ကောင်လေးကော'

'အိုး..သူနဲ့ကျမ ရန်ဖြစ်ထားတယ်'

'ဘာလို့လဲ'

'ဟိုကောင်လေးကို ကျမက ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ပြောလိုက်တာ၊ သူက ဟိုဘက်ကလိုက်နာတယ် လေ၊ ဘာမှမဟုတ်ဖူး၊ ဟိုကောင်လေးက သူ့ခေါက်ဆွဲလေး ဘာလေးကျွေးတာနဲ့'

'ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ငါနှစ်ယောက်ထဲပေါ့'

သူသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးကလေး ဝင့်ကြည့်လိုက်ကာ–

'ဘာလဲ ကိုကြီးကကျမနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲဆို မသွားချင်ဘူးလား...'

'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ သွားချင်ပါတယ်'

'ဒါဖြင့် မနက်လာခေါ်နော်၊ ဆက်ဆက်'

နောက်တနေ့နံနက်တွင် သူကလေးသည် လှလှပပ ပြင်ဆင်ကာ ကျွန်တော့်ကို မြှော်ရှာ လေတော့မည်။

ကျွန်တော်ကား မိမိမနိုင်သော ဇာတ်လမ်းအတွက် ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ လမ်းတဝက်နှင့်

ပြန်ခဲ့ရပေတော့သည်။

ထိုနေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် မိမိထားရှိခဲ့သော ကတိအတိုင်း သူတို့အိမ်ရှိရာ 'စည်းကုံ'သို့ လာခဲ့ပါသည်။ ဒီကနေ့တော့ သူကလေးဆန္ဒအတိုင်း သူကလေးနှင့် အချိန်ဖြုန်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါသည်။

'ဗျို့ဆရာကြီး...ဆရာကြီး'

ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်လာစဉ် နောက်မှခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့ ထမင်းဆိုင်မှ ပန်းကန်ဆေးသော ကောင်ကလေး။

ကျွန်တော်ရပ်လိုက်ပြီး....

'ဟော့...ဘာလဲကွ'

'ခင်ဗျားခု အေးစဆီ သွားမလို့မှတ်လား'

'အေး...'

'ခင်ဗျားကြီး တကယ်ယူမှ လုပ်ပါဗျာ'

'ဘာ...'

ကျွန်တော့် မျက်ခုန်းမွေး နှစ်ဖက်သည် အထက်သို့ကွေး၍ တက်သွားသည်။ ချာတိတ် ကမူ အိန္ဒြေမပျက်ဖဲ ခပ်တည်တည်နှင့်

'တကယ်မယူဘဲနဲ့ သူများချစ်ခြင်း ခွင်းရုံဖြင့် မကောင်းပါဘူးဗျာ'

ကျွန်တော်ပိုမို အံ့အားသင့်ကာ....

'ဟော့...မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ'

'အေးစက စိုးရကို ခွာထုတ်လိုက်တာဟာ ခင်ဗျားကြီးကြောင့်ဗျ'

ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူကာ...

'ဟယ်...'

မနေ့က အေးစက ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်၊ စိုးရလို ခေါက်ဆွဲဆိုင်က ကုလီစုတ်ဘာလုပ် ဖို့လဲ၊ သူထက်သာတဲ့လူ ယူမှာပေါ့တဲ့၊ ခင်ဗျားကြီးက သူ့ယူမယ်ပြောတယ်ဆို၊ သူ့လူကြီးတွေက လဲ ခင်ဗျားနဲ့ဆို သဘောတူတယ်တဲ့'

ဤမနက်တွင် သူကလေးကတော့ ကြော့ကြော့မော့မော့ ဝတ်စားပြင်ဆင်ကာ ကျွန်တော့် ကို မြော်ရှာပေတော့မည်။

ကျွန်တော်မူကား၊ နောက်နောင်ပင် သူကလေးနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်ခြင်းမှတပါး

အခြားဘာများ လုပ်သင့်ပါသေးသနည်း။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဦးထင်တို့ ပြန်သွားကြပြီးနောက်၊ ထိုအဖိုးကြီး အဖွားကြီးက ညအချိန်တွင်သာ ရှိသောကြောင့်၊ နဂါးဒေါ်ဦးတိုက်မှာ ကျွန်တော်တယောက်တည်း နေသကဲ့သို့ ရှိပေတော့သည်။ ထိုစဉ်က ဦးနေဝင်း–ဒေါ်ဦးတို့ လင်မယားသည် တခါတရံ ရောက်လာတတ်၍ ကျွန်တော့်အား ဤဂေဟာမှာ နေချင်သလောက်နေပါရန် ဦးနေဝင်း (စာရေးဆရာရဲထွန်းလင်း) က 'ခင်ဗျား ရောင်းစားမသွားရင် ပြီးရောဗျာ'ဟု ပြောပေရာ၊ ကျွန်တော်မှာ ထိုအခါမေမြို့တွင် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟလည်း များပြားလျက်၊ မေမြို့သား တယောက်ကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ထိုစဉ်တွင် ငွေကြေးအတွက်လည်း ပူပင်စရာမရှိ၊ ရှုမဝတိုက်သို့ လစဉ်မှန် မှန် ဝတ္ထုရေးပို့လျက်၊ ရန်ကုန်ရှိ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်အတွက် ငွေကိုဦးကျော်က မှန်မှန်ပေးနေသည်။ ကျွန်တော်မေမြို့တွင်သုံးရန်ငွေကို ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြဝတ်ရည်စတိုးမှ လိုသလောက် ယူသည်။ ထိုအချိန်က ရှုမဝသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်၊ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ၊ ထိပ်တန်းအကျဆုံးသော မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည်။ သော်တာဆွေလည်း နာမည်တက်ကောင်းနေတုန်းအချိန်။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၏ ပင်တိုင် စာရေးဆရာတယောက် အနေနှင့်လည်း ဂုဏ်ရှိလှသည်။ သော်တာဆွေကို သိကျွမ်းလိုသူ တို့လည်းဟိုမှသည်မှလာ၍ မိတ်ဖွဲ့ကြသည်။ ထမင်းစားဖိတ်ကြသည်။

ယင်းသို့ ကျွန်တော်မေမြို့မှာ ပျော်ပါးနေခိုက်၊ တနေ့သ၌ ရှုမဝကိုကျော်မြဆီမှ စာတစောင်ရောက်လာလေသည်။ ဇူလိုင်လဆန်းလောက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဆွေ

ဒီနွေရာသီမှာ ခင်ဗျားလာမေးကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ နှစ်ဦးသုံးဦးရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် အရင်ဟာတွေက မနိပ်ဖူး၊ ကျွန်တော်တောင် မကြိုက်ဖူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီအကြောင်းမကြားတာ၊ ခုဟာကတော့ နိပ်တယ်ဆရာ၊ တောင့်တယ်၊ အယ်တယ်၊ တောင်ကြီးမေတဲ့၊ အခုသူရန်ကုန်ဆရာဖြစ်သင် ကျောင်းရောက်နေတယ်၊ သူ့လိပ်စာက (ခင်မေရီ တောင်ကြီး) ဆရာအတတ်သင် သိပ္ပံ၊ ကန်ဘဲ့၊ ရန်ကုန်)တဲ့၊ ခင်ဗျားဆီ အကြောင်းကြားပေးပါလို့ သေသေချာချာမှာသွားတယ်။

ကျွန်တော့်ဆီလာတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ သူတို့လာတာနှစ်ယောက်၊ အသက် ၂၀–လောက်တွေ၊ နှစ်ယောက်စလုံးလဲ ချောတယ်၊ ရှမ်းရုပ်တွေဘဲ ရှမ်းခမောက်တွေနဲ့။

အဲဒါဘဲ ကိုယ့်ဆရာ။ ခင်ဗျားမန္တလေးက ကောင်မလေးနဲ့ ဟန်ကျနေပြီဆိုရင် အဲဒီ မေကို ကျွန်တော်နဲ့လွှဲစာ ရေးပေးလိုက်...ဟဲဟဲ..၊ ဒါမှ မဟုတ်လဲ မေနဲ့အဖော်ပါလာတဲ့ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးကို ကျွန်တော့်ပြောပေးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်လဲ ဒီနှစ်ထဲမှာ စွံမယ်လို့ဗေဒင်ကဟောထားတယ်။ ဒါများလားမသိပါဘူး...ဟီဟီး..။

ကိုကျော်မြသည် ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးရင်း တော်တော်သဘောကျနေဟန်တူပါသည်။ ထိုစဉ်ကာလက သူသည် လူပျိုကြီး။ မူလပထမရှေ့ဦးဆုံး ရှုမဝ (၁၄၆–အနောက်ဖက်တန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး)တွင် သူကငွေကိုင် စာရင်းကိုင်။ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ စာပွဲတလုံးနှင့် ထိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ရှုမဝနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစုံတယောက်နှင့် တွေ့ချင်လျှင် သူ့ဆီပထမရောက်လာကြသည်။

ကိုကျော်မြသည် လူချောလူခန့်တယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုခုတုံးလုပ်ပြီး

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကြော်ငြာရသည်။

ဦးကျော်ညီကိုကျော်မြသည် မိန်းကလေးတွေမြင်လျှင် စိတ်ကူးယဉ်ချင်လောက်အောင် အနောက်နိုင်ငံ ရုပ်ရှင်မင်းသားကဲ့သို့ ခန့်ချောချောသူ ဖြစ်လေသည်။ ရှုမဝတိုက်၌ လူချောရွေးရင်... 'သော်တာဆွေပြီးသူဘဲ'ဟု လူတိုင်းပြောကြပါသည်။ ကျွန်တော်မဝါပါ။ ကိုကျော်မြတော်တော်ချောသူဖြစ်ပါ၏။ မယုံလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရှုမဝတိုက်တွင် လာ၍ကြည့်နိုင်ကြပါသည်။ သူအမြဲတမ်း ရှိပါသည်။

ယင်းသို့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများထဲတွင် ထည့်ရေးလေ့ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော့်စာဖတ် ပရိသတ်နှင့် သူနှင့် လူချင်းမသိကျွမ်းဘဲလျက် ရင်းနှီးသလို ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုသူတို့သည် သူ့ကိုမေးရန် လွယ်ကူနေကြပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မေ 'ဤသို့ ရန်ကုန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ အမှန်ကိုဝန်ခံရသော် ကျွန်တော်သည် ခိုင်နှင့် သဲသဲမဲမဲဖြစ်နေစဉ်တွင် မေ့ဆီ ကျွန်တော်စာရေးပေါ့ခဲ့သည်။ ခိုင်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရပြီး ကျွန်တော်မေမြို့ရောက်မှ (အသစ်ဘယ်လိုကောင်းကောင်း အဟောင်းကိုဘဲ တလည်လည်) ဆိုဘိသို့ ကျွန်တော်မေ့ဆီကို စာနှစ်စောင် ရေးခဲ့ပါသေးသည်။ သူ့ဆီမှ ပြန်စာမရခဲ့။ ယခုမှ ကျွန်တော်မသိဘဲ ရန်ကုန်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော်မေမြို့မှ ရေးလိုက်သော စာတွေ သူ့ဆီရောက်ပါမူ သူသည် ကိုကျော်မြဆီသို့ သွားရန်ပင် မလိုချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်စာရေးဆရာဘဝ၏ အချစ်ဦးမေကို တွေ့ချင်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ မေမြို့မှ ဆင်းခဲ့ပြီး ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ပါ တော့၏။

မေ့ဆီကိုလည်း ကျွန်တော်စာရေးလိုက်ပြီး

အခဏ်း (၁၉)

မေနှင့်ကျွန်တော်

မေသည် ၁၉၄၈–ခုနှစ်၊ သူ ၁၆–နှစ်သမီးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ မိတ်ဆက်စာရေးခဲ့၍၊ ၁၉၄၉–ခုနှစ်တွင် ရည်းစားဖြစ်လာကြကာ နှစ်များစွာ စာအသွားအပြန်ရေးနေကြသည်။ (မေသို့) ဟု သူ့အတွက် ရည်းစူးကာ ဝတ္ထုများစွာ ရေးခဲ့သည်။ အချို့ဝတ္ထုများတွင် သော်တာဆွေ ရည်းစား မေဇာတ်လိုက်ထားကာ အခါများစွာ ရေးသားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်

အခဏ်း (၁၉)

မေနှင့်ကျွန်တော်

မေသည် ၁၉၄၈–ခုနှစ်၊ သူ ၁၆–နှစ်သမီးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ မိတ်ဆက်စာရေးခဲ့၍၊ ၁၉၄၉–ခုနှစ်တွင် ရည်းစားဖြစ်လာကြကာ နှစ်များစွာ စာအသွားအပြန်ရေးနေကြသည်။ (မေသို့) ဟု သူ့အတွက် ရည်းစူးကာ ဝတ္ထုများစွာ ရေးခဲ့သည်။ အချို့ဝတ္ထုများတွင် သော်တာဆွေ ရည်းစား မေဇာတ်လိုက်ထားကာ အခါများစွာ ရေးသားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်စာဖတ်ပရိသတ်ကပင် မေကို

www.burmeseclassic.com

သိနေကြလျက်၊ 'ကိုဆွေ၊ မေနဲ့ ဘယ်တော့ညားမလဲ'ဟူသော မေးစာများပင် လာခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့မှာ ဝတ္ထုများထဲတွင်သာ နှစ်ပါးသွားနေကြရ၍ လူချင်းတွေ့ဘို့ ကား ကျွန်တော်မရည်ရွယ်ခဲ့။ မကြိုးစားခဲ့။ ကာဆီးထားသော အကြောင်းများရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကြံသော်လည်းမဖြစ်၊ မရည်ရွယ်ဘဲလည်း ဖြစ်တတ်သည့်အလျောက်၊ မေနှင့် ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကံက ပေါင်းရန်ဖန်လာလေတော့၊ သူသည် တောင်ကြီးမြို့မှာ မူလတန်းကျောင်း တခု၌ ပြည်တော်သာခေတ် ဆွဲခန့်ဆရာမ လုပ်နေရာမှ ၁၉၅၄–ခု နှစ်တွင် ကန်ဘဲ့ဆရာ အတတ်သင်ကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒီတော့ သူကျွန်တော့်ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မေမြို့မှပြန်လာခဲ့ပြီ။

သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ခါတ်ပုံချင်းသာ လဲလှယ်ထားလျက် လူချင်းတခါမျှမတွေ့ဘူးဘဲ ဖြနှစ်တာမျှ သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြ၍ ယခုချိန်းဆိုထားကြတော့ မြင်လျှင် သိရှိကြရန် အဝတ် အဆင်အရောင်နှင့် အမျိုးအစားကို အသီးသီးစာထဲတွင် ဖော်ပြကာ အချိန်နေရာနှင့်တကွ တိတိ ကျကျ ရေးသားလိုက်ကြသည်။

မိုးကာလမို့ ထက်ကောင်းကင်က ပြာမှိုင်းလျက်ရှိသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၏ တတိယသီတင်းပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၁၀နာရီတိတိတွင် ကန်ဘဲ့ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းရှေ့၌ သစ်လွင်သော တီးလ်မဲမင်းကားတစီးရပ်ပြီး ထိုကားပေါ် မှ ဘန်ကောက်လုံချည် ရေညှိရောင်၊ ပိုးအင်္ကျီအနက်၊ ရင်ဘတ်မှာနှင်းဆီနီတပွင့်ထိုးလျက် အသက် ၃၀မျှ ခန့်မှန်းရသော လူရွယ်တယောက် ဆင်းလာချိန်၌ အင်းလေး ဇင်းမယ်လုံချည်နှင့် စိန်ကတ္တီပါ အင်္ကျီနီနီဝတ်ထားသော အသက် ၂၀ခန့် အမျိုးသမီးတယောက်သည် သူနှင့်ရွယ်တူ မိန်းမဖော်တယောက်နှင့် လှပသော ရှမ်းခမောက် ကိုယ်စီဆောင်းကာ ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

ဖော်ပြပါနှစ်ယောက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာများနှင့် တယောက် တယောက် ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်ကြကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည့်၌ အမျိုးသားက အလွန်တရာ ဝမ်းသာသောအသံနှင့် 'မေ'ဟု ခေါ်လိုက်၍ အမျိုးသမီးက 'မောင်'ဟု ကြည်နူးနှစ်ခြိုက်စွာ ပြန်ထူးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ၌ မေနှင့်ပါလာသူမှာ ရှမ်းပြည်ကပင်။ သူနှင့်အတူပါလာခဲ့သော ကျောင်းနေ ဘက်သူငယ်ချင်း ခင်စန်းညွန့်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ကားနှင့်လိုက်ပို့သူမှာ ရှုမဝကိုကျော်မြပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကား မေနှင့်ကျွန်တော်ပဏာမ တွေ့ဆုံကြခြင်းပင်။ စာချင်းသာ ဆက်သွယ်နေသူတို့ မှာ ဤပဏာမ တွေ့ဆုံခြင်းသည် အလွန်အရေးကြီး၏။ စာများထဲတွင် မည်မျှပင် ချစ်ပါတယ်။ ကြိုက်ပါတယ်၊ မြတ်နိုးပါတယ်ဟု ဖွဲ့နွဲ့နေကြသော်လည်း လူချင်းတွေ့ရသောအခါ၌ ခပ်အင်အင် ဖြစ်ကာ စိတ်ပျက်သွားကြသည်များကို ကျွန်တော်ကြုံဘူး၏။

ယခု မေ့ကိုကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသောအခါ၌ ကျွန်တော့်စိတ်ဝယ် ဆထက်တံပိုး မြတ်နိုး ချစ်ကြင်မိလေ၍ သူ့ဘက်က ကျွန်တော့်အား စိတ်ပေါ်သွားမှာပင် စိုးရိမ်မိသဖြင့် ထိုနေ့သူတို့

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းကိုပြန်ပို့ပြီး၊ ရှမဝတိုက်သို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သောအခါ၌ 'မေ…မောင့်ကိုတွေ့ရတော့ ဟိုတုန်းကအတိုင်း စာတွေထဲကလို ချစ်သေးရဲ့လားကွယ်….မောင် သိပ်စိုးရိမ်တာဘဲ၊ မောင်က တော့လေ…မေ့ကို လူချင်းလဲတွေ့ရရော၊ တကယ်ဘဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တဲ့စိတ်တွေဟာ ရင်ထဲမှာ တဖျတ်ဖျတ် တလှုပ်လှုပ်ပေါ်လာတော့တာဘဲ'စသည့် အဓိပ္ပာယ်သက်သော စာကို ချက်ခြင်းရေးပြီး စာတိုက်မှထည့်လိုက်ရာ၊ ဤစာနောက်တနေ့ သူ့ကျောင်းသို့ရောက်မည့် အချိန်၌ မေ့ထံကစာတစောင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါတော့သည်။

သူ့စာမှာလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူပင်။ 'ဟင်…မောင် မေ့ကိုတွေ့ရတော့ ဘယ့်နှယ်နေ သလဲ မောင်ရယ်…ဇနပုဒ်က ရှမ်းမလေးရယ်ဆိုပြီး စိတ်ပျက်သွားမှာကို မေသိပ်စိုးရိမ်တာဘဲ၊ မောင်မေ့ကို ထပ်တွေ့ချင်တဲ့စိတ်များ ရှိသေးရဲ့လား'ဆိုသည့် သဘော။

စင်စစ်တော့ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် စာချင်းမည်မျှပင် အလွမ်းသယ်ထားစေကာမူ လူချင်းတွေ့ကြတော့ တယောက်တယောက် ချစ်နိုင်မချစ်နိုင် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်မဟုတ်သေး၍ သူ့ဘက်ကလည်း အဖေါ်တယောက်၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း အဖော်တယောက်၊ ခေါ်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် လူက ၄ ယောက် ဖြစ်နေကြတော့၊ ထိုနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ချစ်ကိစ္စကို မရောက်ဖဲ၊ လူချင်းမိတ်ဆက်ပွဲမျှ ဖြစ်နေ၍ တရုတ်တန်းက အွန်လောက်ဟော်တယ်မှာ ထမင်း စားကြပြီး သူတို့ကိုပြန်ပို့လိုက်ကြသည်။

သည့်နောက်မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ချင်ကြသည်ကို နှစ်ယောက်စလုံးစိတ်၌ ပေါ်ကြသဖြင့် နောက်စနေမှာ ချိန်းဆိုကာ ကျွန်တော်တယောက်တည်းသွား၍ မေတယောက်တည်းခေါ်လာခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးဆုံး ချစ်တင်းနှောလိုက်ကြသည်ကတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းလိုပင် ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ကန်တော်ကြီးနှင့် အင်းလျား၊ လမ်းသလားကြရလေတော့သည်။

တစတစနှင့် သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ယဉ်ပါးသည်ထက် ယဉ်ပါး၍လာကြသောအခါတွင်၊ ပဲခူးသို့ တညဉ့်အိပ် ခရီးသွားကြရန် ကျွန်တော်စီစဉ်သည်။ မေကား ကျွန်တော့်ဆန္ဒကိုဘာမျှ မငြင်းချေ။

ထိုအချိန်၌ ပဲခူးတွင် မြို့အုပ် ကိုခင်ဦးနှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့ရှိသည်။ သူတို့လင်မယား သည် ကျွန်တော်၏စာဖတ် ပရိသတ်ဖြစ်၍ သူတို့မြစ်ကြီးနားမြို့မှာနေစဉ် ၁၉၅၁–ခု ကချင် မနောပွဲသို့ ကျွန်တော်သွားတုန်းကတည်းက စတင်ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ပဲခူးသို့ သူတို့ပြောင်းလာကြရတော့ အလည်လာပါရန် တ–တတခေါ်နေကြသဖြင့် အဆင်သင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် လာခဲ့မည့်အကြောင်း ကိုခင်ဦးထံစာရေးလိုက်တော့သည်။

ကိုခင်ဦးတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား တကယ်လင်မယားဘဲ ထင်၍ကျွန်တော်တို့အတွက် အိပ်ရာခမ်းနားများ ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ စနေနေ့မနက် ရထားနှင့်သွားကြပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေရထားနှင့် ပြန်လာကြတော့ ရန်ကုန်ဘူတာမှာ မှောင်နေချေပြီ။

သည်တော့ ကျွန်တော်က…

'မေရယ် မထူးတော့ပါဘူး၊ နောက်တနေ့ မနက်စောစောမှဘဲ ကျောင်းကိုပြန်ပါတော့၊ ခုည

ဒီဟော်တယ်မှာဘဲ အိပ်လိုက်ကြပါစို့'

'မောင့်သဘောဘဲ၊ မေ မောင့်မယား ဖြစ်နေပါပြီ'

ထိုစဉ်အခါ၌ မီးရထားဟော်တယ်က တယောက်အိပ်ခန်းကို တရက် ၃၃ိ၊ နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းကို ၄၄ိ၊ ဦးကြင်ဆွေ၊ ဒေါ်ခင်မေရီ၊ ပြည်မြို့မှလာသော ခရီးသည်လင်မယားဟု စာရင်း သွင်းရသည်။

ဤမှစပြီတော့ကား၊ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းအားနေ့များတို့တွင် ဟော်တယ်မှာပင် နေကြတော့သည်။ ကြာလာတော့ ဟော်တယ် မန်နေဂျာနှင့် ကျွမ်းပြီဖြစ်၍ တယောက်အိပ်ခန်းကို ဘဲယူတော့သည်။ တယောက်ခန်းနှင့် နှစ်ယောက်ခန်းဆိုတာက ကုတင်တလုံးရှိတာနှင့် နှစ်လုံးရှိတာဘဲ ခြားနားသည်။ ငွေ ၁ိ ကျပ် သက်သာသည်။

နောက်တော့ထိုထက် စျေးသက်သာသောဌာနကို တွေ့သည်ကား၊ စပတ်လမ်းက နေရှင်နယ်ဟော်တယ်၊ တရက်မှ ၁ိရယ်၊ မီးရထားဟော်တယ်လောက်တော့ မခမ်းနားဘူးပေါ့၊ အိတ်ထဲငွေပါးလျှင် နေရှင်နယ်၊ ငွေများလျှင် မီးရထား။

အဲသည်တုန်းက လူပျိုကြီးကိုကျော်မြအား မေ့သူငယ်ချင်းအပျိုလေး ခင်စန်းညွန့်နှင့် ဆွယ်ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးမိကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် တနေ့သ၌ ကိုကျော်မြသည် ယခုသူ့ဇနီး ဒေါ်သန်းဝင်းနှင့် နေရှင်နယ်ဟော်တယ်မှာ ဟိုဘက်ခန်းဒီဘက်ခန်းဆိုနေကြသည်။ ဒေါ်သန်းဝင်းသည် တောင်ကြီးဆေးရုံမှာ သူနာပြုဆရာမ လုပ်ဖူး၍ မေနှင့်သိကျွမ်းနေကြသည်။ သူတို့ညားသည်ကား ကျွန်တော်တို့ထက် တနှစ်လောက် နောက်ကျသေး၏။

ကျွန်တော်သည် မောင်ကျင်မောင်၊ မောင်ကြင်ဆွေအဖြစ်နှင့် အချစ်ဦးနှင့်မညားခဲ့ရ သော်လည်း၊ သော်တာဆွေကား အချစ်ဦးနှင့်ညားသည်ဟု ဆိုရချေမည်။ အကြောင်းမူ၊ မေသည် အမျိုးသမီးထဲမှ သော်တာဆွေအား ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်သူ ပထမဦးဆုံး ရည်းစား။

စာရည်းစားအဖြစ်နှင့် အနှစ်နှစ်အလလက စိတ်ထဲ ခဲထားကြသည့်အတိုင်း သည်လို ဖြစ်လာလိမ့်မည်မထင်ဘဲနှင့်၊ လူချင်းတွေ့ကြရလေတော့ မီးကုန်ယမ်းကုန် ချစ်ကြလေ၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြည်နူးမှုက လွဲပြီး အခြားဘာမျှ မစဉ်းစားကြတော့ချေ။ သည်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က စကားပြောလာ၏။

မေတို့တောင်ကြီးမြို့မှ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်မှာ ခင်စန်းညွန့် အပြင် အခြားနှစ်ယောက်က ရှိသေး၏။ ဤနှစ်ယောက်က မေ့ဘက်တော်သားမဟုတ်။ မေသည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကျွန်တော်နှင့်အပြင်လိုက်သွားပြီး ညဥ့်အိပ်ညဥ့်နေ မပြန်ဘဲ နေသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ တောင်ကြီးမြို့ သက်ဆိုင်သူများထံသို့ သတင်းရောက်သွားလေသောကြောင့် မေနှင့်ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ ရှေ့တိုးမလား၊ နောက်ဆုတ်မလားဆိုသည့် ပြဿနာနှင့်ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အလျှော့ပေးလိုက်ကြလျှင်ကား၊ တသက်လုံး အလွမ်းအဆွေးသမားတွေ ဖြစ်ကြချေတော့မည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက အာယုလမ်းကြောင်းနှင့်ဥာဏလမ်းကြောင်း မဆက်ကြသော လက္ခဏာပြတ် ဖွတ်သမားများဖြစ်ကြ၍ ပြုမိသည့်ကိစ္စကို နောက်မဆုတ်၊ ရှေ့သို့သာ တိုးကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြကာ ၁၉၅၄–ခုနိုဝင်ဘာလ ၁၆–ရက်နေ့၌ မေသည်

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းမှ အပြီးထွက်ခဲ့ကာ ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။ ကိုကျော်မြ၏ ဟီလဲမဲင်းကားကြီးနှင့်ပင်။

ကျွန်တော်သည် မေ့အားပြည်လမ်း အေဝမ်းခြံအနီး ဒါရိုက်တာဦးဘရှင်အိမ်သို့ ခေါ်သွား သည်။

ဤသတင်းသည် ကျွန်တော့်ယောက္ခမနား ပေါက်သွားလေတော့ သူတို့ပွက်လောရိုက် ကြလေသည်။ သူတို့ဘက်ကလည်း မာနကြီးပါပေသည်။ သူ့သမီးအား 'ကိုယ့်မစုံမက်လို့ ပစ်သွားတာများ ဒင်းကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့၊ သူနဲ့ မွေးသွားတဲ့ ခလေးတွေ အတွက်သာ စားစရိတ် ရအောင် တောင်းဟေ့'

သူတို့အလိုရှိသည်ကား၊ ခလေးတယောက် ၅ဝိ-နှုန်း ၅-ယောက်တွက် တလ ၂၅၀-ရလျှင် ပြီးရော။

ဤနေရာ၌ ရှမဝဦးကျော်နှင့် တင့်တယ်ကိုကျေးဇူးတင်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ယောက္ခမရှေ့မှောက် လိုက်လာကြကာ ဦးကျော်သည် သော်တာဆွေဆီက တလ ၂၅ဝိ-ကို သူတာဝန်ခံပါသည်ဟု ကတိပေးသဖြင့် ယောက္ခမကြီး ကျေအေးသွားလေ၏။ ဟိုတုန်း က ကျွန်တော့်ဆီက ထမင်းလခငွေ ၂၀ဝိ-ကို အလီလီအလာလာ ဆူဆူပူပူနှင့် ရနေရာလစဉ် ဦးကျော်ဆီက မှန်မှန်ထုတ်ယူရုံဘဲပေါ့။

ဦးကျော်ကလည်း လစဉ်မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတပုဒ် ၃ဝဝိ-အပြင် ရှမဝမှာ အဟိကဏ္ဍထည့်၍ ကျွန်တော့်အား မဂ္ဂဇင်း ၁၆-မျက်နှာ (စာနှစ်ဖောင်)အတွက် စာမူများ တာဝန်ခံရသည့်အတွက် ၃ဝဝိ- ပေါင်း ၆ဝဝိ ကျွန်တော့်ကိုပေးသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းသစ်သည် အဆင်ပြေ၍ သွားပေတော့၏။

မေနှင့် ကျွန်တော်ရပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘဝသည် ကိုယ့်ဆန္ဒအလိုပြည့်ပြီဖြစ်သွား၍ ကျွန်တော်ယခင်ကထက် စာတွေကို ရေးနိုင်သည်။ ရှမဝသာမက မြဝတီနှင့် သွေးသောက်သို့လည်း ရေးပေးနိုင်သည်။ မေကလည်း အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတွေ အလွန်ဖတ်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ဇာတ်လမ်းများကို ပြောပြပါသည်။ အချို့ဝတ္ထုများမှာ သူကိုယ်တိုင်ရေး၍ ကျွန်တော်က အနည်းငယ် ပြင်ပေးရုံဖြင့် သော်တာဆွေ ဝတ္ထုတွေ တိုးလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများတွင် ရှမ်းပြည် အကြောင်းအရာပါလာလျှင် မေ့အကူအညီပင်။ အမြွက်မျှဖော်ပြရသော် စာပေဆုရသော ဝတ္ထုတို များထဲမှ တာတီးနှင့်မဲတူ၊ မေတ္တာမဏ္ဍိုင်၊ ဦးစိန္တာနှင့် သူဌေးမ၊ ဝတ္ထုတွေမှာ သူတို့အိမ်ထောင်က ကိုယ်တွေ့များကို မေရေးသော ဝတ္ထုများဖြစ်ပါသည်။ မေသည် စာရေးလည်းကောင်း၍ သူကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာဖြစ်လိုက ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်ပြောရပါသည်။ သို့သော် မေ့မှာ ဒီလိုဖြစ်ချင်စိတ်ကမရှိ၊ ကျွန်တော့်ကိုကူညီရလျှင် သူရေးပေးတာကို ကျွန်တော်ကြိုက်နှစ်သက်လျှင်ဘဲ သူကျေနပ်ပါပြီတဲ့။

ထို့ပြင် မေသည် သီချင်းဆိုရော အသံရောကောင်း၍ သူ့အကြောင်းသိသော မိတ်ဆွေ ဓာတ်ပြား ကုမ္ပဏီတခုက သီချင်းသွင်းရန် ခေါ်သည်ကို ကျွန်တော်ကတိုက်တွန်းပါလျက် (သူတို့ရေးတဲ့ သီချင်းတွေ ကျက်လား...တိုက်လား...ရှုပ်ရှုပ်ရက်ရက်တွေ မလုပ်ချင်ပါဘူး)ဟု ငြင်းဆိုခဲ့၏။ သူဆိုလိုသော သီချင်းကို ဆိုချင်သောအခါမှ ဆိုချင်သူဖြစ်၏။ မေသည်မြန်မာ သီချင်းသာမက တကြိမ်သောအခါ၌ အမကြီးခင်မျိုးချစ်၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဦးခင်ဇော်၊ ( ) ဒေါ်သန်းနှစ်တို့

www.burmeseclassic.com

လင်မယားနှင့် ကျွန်တော်တို့စုံတွဲ ဂျာမန်သံအမတ်ကြီး၏အိမ် ညည့်ခံပွဲသို့သွား ကြရာ အဆိုတော်ကိုအံ့ကြီးတို့မောင်နှံလည်း ရောက်နေ၍ ကိုအံ့ကြီးကထုံးစံအတိုင်း သူ့အကော်ဒီယံနှင့် ညည့်ခံနေ၏။ ထိုမှကိုအံ့ကြီးနှင့် မေက စကာစပ်မိ၍ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတပုဒ်၊ ဂျာမန်သီချင်းတပုဒ်၊ ဂျပန်သီချင်းတပုဒ်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရတာနှင့် တိုက်ဆိုင်နေလေရာ၊ မေက ဆို ကိုအံ့ကြီးက တီးလေရာလူမျိုးခြားများ အံ့သြစွာ သြဘာပေးခြင်းကိုခံခဲ့ရပါသည်။

မေသည် ခရစ်ယန်ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်ကပင် သူတို့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဓမ္မသီချင်းများကို သီဆိုခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ကလေးဘဝကတည်းက ကျောင်းပြဇာတ်များတွင် အဆိုတော်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အိုးသစ် အိမ်သစ်

ထိုစဉ်က ဦးဘရှင်အိမ်မှာ အဓေမ်းခြံနှင့်ကပ်လျက်၊ ယခုပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသော ပင်လုံဒေါ်နုယဉ်၏ အထည်စက်ရုံကြီး မတည်ဆောက်မီက အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲမှာဆင်းရဲသား တဲကုပ်များအုပ်စုတွင် ဖြစ်၏။

ဦးဘရှင်က ဒါရိုက်တာပီပီ ရုပ်ရှင်ဆက်တင်လုပ်သည့်နှယ် သူ့အိမ်ဆောက်ပုံက ဆန်း၏။

ဟိုရှေးယခင် အင်္ဂလိပ်ခေတ် တိုက်အိမ်ကြီးတလုံးကို အလယ်က ဖုံးဒါရိုက်ဟစ်ကျလိုက် တော့၊ နံဘေးနှစ်ဖက်တိုက်ဝရံတာ နှစ်ခုသာ ရှိတော့၏။ ဤဝရံတာ နှစ်ခုကပေ ၃၀–မျှ ကွာလေ ရာ အလယ်က ဆင့်ထိုး၊ ကြမ်းခင်းပြီး အမိုးအကာ လုပ်ထားသဖြင့် ခြေရင်းဘက် တိုက်ဝရံတာက လေ့ကားတက်နှင့် မီးဖိုချောင် ခေါင်းရင်းဘက် တိုက်ဝရံတာက သီးသန့်အခန်းတခု၊ ဤအခန်းကို ကျွန်တော်တို့ပေးထားသဖြင့် ညအချိန်မှာ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်သွယ်၍ မကြည့်ဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တိုက်ပေါ်မှာ နေရတဲ့အတိုင်းပါဘဲခင်ဗျာ။ သို့သော် မိုးသည်ကခနိ၊ ကာသည်က ဝါးထရံ။ တိုက်ဝရံတာ လသာဆောင်ကလေးကတော့ ကျကျနန။

ယင်းအိမ်သည် ပြည်လမ်းမကြီးနှင့် တခေါ်လောက်ဝေး၏။ ထိုလမ်းကိုလည်း ကျောခိုင်းဆောင်ထား၏။ ဤအိမ်၏ အရှေ့ဘက်တွင်မူ လူ့လက်ခုပ်တဖောက်လောက်နိမ့်သော အောက်ချိုင့်ဝှမ်းကြီး။ ဦးဘရှင်ကတော် ဒေါ်ကျင်၏ ပန်းစိုက်သော အခင်းဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝါးရုံတွေ ချုံပုတ်တွေလည်းရှိ၏။ ဤချုံပုတ်တွေ ဝါးရုံတွေထဲမှာ ရေကြက်နှင့် ဘုတ်ငှက်များရှိ ၍ မိုးအေးလျှင် ရေကြက်တွေက မြူးတူးအော်မြည်၏။ နေပူလျှင်ဘုတ်ကအီ၏။

ထိုအောက်ချိုင့်ထဲက သစ်ပင်တို့ကို ကျွန်တော်တို့အိမ်အပေါ်မှ စီးပြီးမြင်နေရ၍ နံနက်နေထွက်လာသည်ကို ကြည့်ရသော်၊ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းတမျိုးနှင့်လှ၏။ နှင်းမှုန်မှုန်ကလေးများ ကျနေလျှင် ကြည်နူးဘွယ်ကောင်းလှသည်။

ဤဂေဟာမှာ နှစ်လမျှနေပြီးသောအခါဝယ် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်ပိုင်အိုးအိမ် ထူထောင်သင့်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှာကြလေရာ အဓေမ်းခြံတွင်အလုပ်ဆင်းသော ရွာတန်းရှည်သားများနှင့် စကားစပ်မိ၍ သူတို့ရွာမှာ အိမ်လွတ်ငှားဖို့ရှိကြောင်း ကြားသိရ၏။ ထိုအခါ ဦးဘရှင်ကတော်က ‘ဒီရွာသားတွေ စရိုက်ကြမ်းတယ်၊ မေတို့ နေလို့ဖြစ်ပါ့မလား’ဆို၍ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုစရိုက်ကြမ်းသနည်း စုံစမ်းကြည့်တော့....

‘ကြက်သမား၊ အရက်သမား၊ ဖဲသမားတွေများတယ်’

www.burmeseclassic.com

ဟား…ဟား…ဦးဘရှင်ကတော် မသိ၍သာ။ ဒါမျိုးက ကျွန်တော့်အကြိုက် ကျွန်တော့် စရိုက်တွေကဘဲ။

ကျွန်တော်ထိုရွာလေးသို့ လိုက်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ကြိုက်ပြီ။ သုံးပင်အိမ် ခြေတံရှည် မြင့်မြင့်ကလေး။ ရင်ခေါင်းလောက်အဆင့်နှင့် မီးဖိုဆောင်အတွဲနှင့် အိမ်အောက်မှာ ကြက်ဘဲလဲ မွေးမြူနိုင်သည်။ ခြံဝင်းကလဲ ကျယ်ပါဘိသည်။ နောက်ဖေးဘက်မှာဆို တမြော်တခေါ်ကြီး၊ သစ်ပင် ဥယျာဉ်တွေကလည်း ကောင်းလှ၏။

ဤအိမ်ကလေးက တလမှ ၃ဝိ၊ စဘော်လဲမပေးရ။ တက်နေလိုက်တော့ တလတွက် ၃ဝိ–ဘဲပေးရ၏။

၁၉၅၅–ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလဆန်း ၁ ရက်တွင် ဤရွာတန်းရှည်ရွာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိုးသစ်အိမ်သစ် စလေပြီ။

မေနှင့် ကျွန်တော်ညားတော့ သူကအသက် ၂၀၊ ကျွန်တော်က ၃၅နှစ်။ ကျွန်တော်ယခင် မယားနှင့် ၁၂ နှစ်ပေါင်းခဲ့၍ သားသမီး ၅ယောက်ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင်..

လင်မယားညားခြင်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျခြင်း

'လင်ရတိုင်း အိမ်ထောင်မကျဘူး၊ မယားရတိုင်း အိမ်ထောင်မကျဘူး၊ လင်မယား ညားတာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ တခြားစီဘဲကွ သော်တာဆွေ၊ မင်းအခုခလေး လေးငါးယောက် ရပေမယ့် အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး'

ဤကား အမကြီးခင်မျိုးချစ်က ကျွန်တော့်အား ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်ပါသည်။ အမကြီး သည် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ရေရေလည်လည်သိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကိုအားလုံး ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ရည်းစားတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ သူအကုန်သိ။

တခြားအမျိုးသမီးဆိုလျှင် 'သားမယားရှိလျက်သားနှင့် ဒီလောက်ကမြင်းကျော ထနေတဲ့ အကောင်'ဟု ဆိုပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အမကြီးကား ကျွန်တော့်အား အပြစ်မဆိုဘဲ 'သော်တာ ဆွေ၊ မင်းဟာ သားမယားရပေမယ့် အိမ်ထောင်မကျသေးလို့ ဒီလိုစိတ်တွေရှိနေတာပါ'ဟုပြော တော့…. ကျွန်တော့်စိတ်ဝယ် ဒီအမကြီးဟာ ငါ့ကိုခင်တာနဲ့၊ ငါ့ဘက်က ပင်းပြီးပြောတာပါ'ဟု အောက်မေ့ခဲ့ပါသည်။

ဟော…ယခုတော့မှ သူ့စကား မှန်ကန်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့သိရလေပြီ။ ဟိုယခင် အိမ်ထောင်နဲ့နေစဉ်က ကျွန်တော်သည် အိမ်ကို နည်းနည်းမှခင်မင်စိတ်မရှိ။ နံနက်မိုးသောက်ဆို ကတည်းက အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေး၊ တနေ့လုံး ရောက်ချင်ရာရောက်၊ သောက်ချင်ရာသောက်၊ စားချင်ရာစား။

ယောက္ခမကြောင့်တဲ့လား။ မင်းတို့အိမ်ခွဲမကြည့်ဘူးလား။

ဒါကြောင့်ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ခေတ် မြင်းလှည်းသမားဘဝမှာ တခါ၊ စာရေးဆရာဖြစ်မှ

တကြိမ်၊ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ခွဲနေခဲ့ဘူးပါသည်။ နော်မာသည် ထမင်းဟင်းမချက်တတ်။ ဈေးနာ မဝယ်တတ်။ အိမ်ထောင်မှုဘာမျှမပြုတတ်။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက မနက်မြင်းလှည်းမထွက်မီ ကျွန်တော်က ဈေးဝယ်ပေးခဲ့၍ ကျွန်တော့်မြင်းလှည်း ဒရိုင်ဘာကိုမြတ်သာ မိန်းမသင်းက ချက်ရပါသည်။

ဒီဘက်ခေတ်ရောက်၊ ကျွန်တော် စာရေးဆရာဘဝမှာ အိုးအိမ်ခွဲကြည့်တော့ ချိုင့်နှင့်ပို့ သော ထမင်းလခ ပေးစားရပါသည်။

လင်မယားမဆိုထားဘိ၊ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေသော်မှ အပေးအယူတကျ ညီမှ ပေါင်းသင်း၍ ဖြစ်ပေရာ၊ နော်မာနှင့် ကျွန်တော်ကား အိမ်ထောင်သာယာမှုကို ဘယ်လိုမျှ မရခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်သူ့အား ဇွတ်ခွဲရသောအခြေသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ နော်မာ အား ကျွန်တော်သနားသည်မှတပါး အခြားမတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ကိုယ့်သာယာသောဘဝ၊ ကိုယ်ရ အောင် ရုန်းထွက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အား အပြစ်ဆိုချင်လည်း ဆိုနိုင်ကြပါသည်။

မေနှင့်ကျွန်တော်ညားပြီးတော့ကား ကျွန်တော်ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်ပျော်သွားလေပြီ။ အိမ်ထမင်းဟင်းကလွဲပြီး အခြားဘယ်မှာမှ မစားချင်တော့။ အကြောင်းမှာ မေသည် ထမင်းဟင်း အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်း၏။ သူတပါးအား ပြုစုကျွေးမွေးလိုသော စေတနာလည်းရှိ၏။ လင်ဧည့်သည်တွေကိုလည်း အလိုက်သိတတ်၏။

အိမ်သာမှဧည့်လာဆိုသော စကားရှိရာ၊ အိမ်သာသည်ဆိုရာမှာ တိုက်နှင့်တာနှင့် ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် ဥယျာဉ်ပန်းမန်နှင့် သာယာနေသည်ကို မဆိုလိုပေ။ ထိုအိမ်ရှင် လင်မယား၏ သင့်မြတ်မှု ဧည့်သည်ကို အလိုလိုက်၍ စိတ်ကြိုက်ဆောင်မှုအပေါ်မှာ တည်ပေသည်။

ကျွန်တော်ရွာတန်းရှည်တွင်နေခဲ့သော အိမ်ကလေးမှာ သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ သွပ်မိုး ထရံကာ၊ တိုင်က ၄".×၂" သစ်သားကလေးတွေ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်ထားသည်မို့ ခနော်နီခနော်နဲ့ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ဦးတည်စမှာ ဧည့်ခန်းတွင် စာပွဲကုလားထိုင်မျှမရှိပါ။ သို့ရာတွင် ဧည့်သည်တွေက ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ပျော်လှ၏။ စနေ တနင်္ဂနွေမှာဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့တွင် ကားကြီး ကားငယ်တွေနှင့် ပြည့်နေချေပြီ။

အကြောင်းမှာ မေ၏ဧည့်ဝတ်ပြုစုမှု ကောင်း၍ပင်။ ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းဆိုလျှင် စာရှုသူများ သိကြမည့်အတိုင်း အသောက်သမားများချည်းပေ့ါ။ ဤအသောက်သမားတွေ ဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင် မေကပြုစုနိုင်သည်။ သူတို့၌ပါလာသော ပုလင်းများ၊ ရေခဲများ၊ စားစရာများကို မီးဖိုခန်းသာ ပို့လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ရှေ့မှာ စတိုင်နှင့်အကျထိုင်သောက်ဖို့ပင်။

သောက်ပြီးလျှင် ထမင်းစားကြဘို့လည်း မေက အားလုံးစီမံတတ်သည်။ အရက်သမား တွေ မူးပြီး မေ့အားသီချင်းဆိုဘို့ ပွဲတောင်းလျှင်လည်း မေကစိတ်ပါလက်ပါသီဆိုပြလိုက်လေ သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အိမ် လာကြသော မိတ်ဆွေများမှာ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲပိုက်ဆံချမ်းသာကြသူ များ၊ ရန်ကုန်မြို့က ဟော်တယ်တွေမှာ ကောင်းပေ့ ညွှန့်ပေ့ဆိုတာတွေကို အော်ဒါပေး၍ စားလေ့ရှိကြသူများဖြစ်ရာ၊ ဤဟော်တယ်စာတွေ ညည်းငွေ့သဖြင့် မေ့ထမင်းဟင်းမှစားချင်သည် ဟု ဆိုလာကြသည်။ ကွယ်လွန်သူ မိုးကုတ်သူဌေးကိုမြမောင်သည် မေချက်သော ငါးရှဥ့်သား

ဖားသားကို အလွန်ကြိုက်သည်။

ထမင်းဟင်းချက် ကောင်းသည်ဆိုရာမှာ ပါရမီတမျိုးဘဲဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်သည်။ မြန်မာလူမျိုးတွေ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် စားသောက်ကြသော အသားငါး၊ ဂေ့ရွက်၊ ကြက်သွန်၊ ဆီဆား၊ ငါးပိ၊ ငန်ပြာရေ အတူတူချည်းဘဲပေါ့။ သို့ရာတွင် ချက်တာချင်းမှာ လက်ရာချင်း ကွဲလာသည်။

ဥပမာပြရသော် လက်သုတ်စုံ ဆိုင်တွေရှိ၏။ ထိုလက်သုတ်ပစ္စည်းတို့မှာ ထမင်း၊ မုံ့ဟင်းခါး မျှင်၊ ကြာဇံ၊ ခေါက်ဆွဲ၊ အာလူး၊ သင်္ဘောသီး၊ ပဲပင်ပေါက်၊ ဂေါ်ဖီ၊ ပဲမှုန့်၊ ပုစွန်ခြောက် မှုန့်၊ ဆီချက်၊ ငန်ပြာရေ၊ မန်ကျည်းရေ၊ ယင်းသည်တို့အတူတူဘဲကို အစပ်အဟပ်ကောင်းသော ဈေးသည်မှ ကောင်းပေသည်။

ဒီဆိုင်မှာ မအေရောင်းနေတာကို မိခင်မအား၍ သမီးဝင်ပြင်လိုက်လျှင်ပင် လက်ရာပျက် ချေသည်။

တကြိမ်သောအခါက ဈေးတခုတွင် မုံ့ဟင်းခါးဆိုင်တွေ အများအပြားရှိရာမှ အလွန်လူကြိုက်များသော ဆိုင်တတဆိုင်တည်းရှိသည်။ ရောင်းသူကအဒေါ်ကြီးသားအမိ။ တရံခါသော် အဒေါ်ကြီးက နာမကျန်းဖြစ်၍ မချက်နိုင်မပြုတ်နိုင်သဖြင့် သမီးအားလွှဲလိုက်ရသည်။ အဒေါ်ကြီးသည် တလမျှသာ အိပ်ရာထဲလဲလိုက်ရသည်။ သူ့ဆိုင်မှာ စားသောက်သူသိသိသာသာ နည်းပါးသွားလေတော့သည်။

ယင်း၌ မအေ့ချက်နည်း၊ ပြုတ်နည်းကို သမီးက နေ့တိုင်းကြည့်နေတာ။ မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးအား ကိုယ်ဖိ၊ ရင်ဖိ၊ ဘယ်ဒင်းဘယ်လို ဘယ်လောက်ထည့်ဟု ပြသခဲ့မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပါရမီပါသော လက်စွမ်းကား သင်ကြား၍ရသည် မဟုတ်ပေ။ ပိုးသာကုန် မောင်ပုံ စောင်းမတတ် ချေတကား။

ပါရမီရှင်ကား သူ့ဖာသာသူ ထူးချွန်သည်သာဖြစ်ချေသည်။

ရန်ကုန်မြို့က ဟော်တယ်တွေကို စုံအောင် မိတ်သင်္ဂဟတွေ ကျေးဇူးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်စားသောက်ခဲ့ဘူး၏။ မေသည် ဟော်တယ်တခုက ဟင်းတခွက်ကို စားသောက်ဖူးပြီဆိုပါက သည်မှာ ဘယ်ဟင်းဘာတွေပါသည်ဟု မပြောဘဲနှင့် သိလာလျက် သူချက်တတ်ပြုတ် လေတော့သည်။

တကြိမ်သောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် အင်းယားကန်ဟော်တယ်သို့ သွားရင်း အနောက်ဂျာမနီသံရုံးက စက္ကရီတေရီဒေါက်တာ အက်ဒွင်ဂျုံးဖလက်ချ်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်လာခဲ့၍ သူက ကျွန်တော့်အား ဤဟော်တယ်မှာ နေ့လယ်စာ ကျွေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့အား တနေ့ ၌ နေ့လယ်စာစားရန် ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။

'ကဲ..မေရေ..ဂျာမင်တယောက်တော့ ငါထမင်းစားဖိတ်ခဲ့ပြီကွာ၊ သူတို့ဥရောပတိုက်သား စာမင်းချက်တတ်ရဲ့လား…'ဟု ဆိုတော့…

'ကြည့်ပေါ့မောင်ရယ်…မေ ကြိုးစားပါမယ်'ဟု ပြန်ပြော၏။

နိုင်ငံခြားသားတွေစားနိုင်သည့် ဟင်းလေးငါးမျိုးချက်ပြုတ်၍ ထားလေရာ၊ ငါးမြင်းရင်းကို

www.burmeseclassic.com

ဂျုံမုန့်လူး၍ကြော်ပြီး နွားနို့နှင့် စိမ်ထားသော စွတ်ပြုတ်ကို ဒေါက်တာအက်ဒွင်ပြော၍မဆုံးရှိချေသည်။

နောက် တနှစ်လောက်ကြာသောအခါ၌ ဒေါက်တာအက်ဒွင်သည် ဂျာမနီပြည်သို့ ခေတ္တပြည်သွားပြီး၊ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတယောက်ကို လက်ထပ်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို ကျွန်တော်တို့က ထမင်းတနပ် ဖိတ်ကျွေးသောအခါ ဒေါက်တာအက်ဒွင်က သူ့အား ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ကျွေးသော 'ဖစ်ရှ်ဆု'ပါစေရန် မှာကြားသည်။

ဤထမင်းဝိုင်းတွင် သူ့ဇနီးဂျုံးက…

'ကျမ ယောက်ျားက ပြောခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ဂျာမနီပြည်မှာရော၊ ပြင်သစ်မှာရော၊ အီတလီ မှာရော၊ အင်္ဂလန်မှာရော၊ အမေရိကမှာရော သူစားခဲ့ဘူးတဲ့ ထမင်းပွဲတွေမှာ အခုရှင်တို့အိမ်က ဖစ်ရှ်ဆုလောက် ကောင်းတာ မတွေ့ဘူးသေးဘူးလို့ဆိုပါတယ်….၊ အခုကျမလဲ သူ့စကားကို ထောက်ခံပါတယ်ရှင်'

ကမ္ဘာကိုတော်တော်နှံ့အောင် ရောက်ဖူး၍ သူ့ကိုယ်သူအစားကောင်း ကြိုက်လှသူဟု ဝန်ခံသော ဂျာမန်သံအမတ်ကြီး ဗွန်ကိုင်ဇာကလည်း ဤငါးမြင်းရင်းနှင့်ချက်သော မေ၏ 'ဖစ်ရှ်ဆု'ကို ချီးမွမ်းပါသည်။

ဤနေရာ၌ စာဖတ်သူက 'ဒီလောက်ပြောသားကောင်းတဲ့ဟင်းတော့ စားကြည့်လိုက်ချင် တယ်'ဟု စိတ်ကူးပေါက်ကောင်း ပေါက်ပေမည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ဥရောပပါးစပ်တွေသာ ကြိုက်၍ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာခံတွင်းတော့ ကောင်းမည်ဟု တာဝန်မခံနိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ မကြိုက်ဖူးဗျ။ အဲ…မေချက်တဲ့ မြန်မာထမင်းဟင်းဆိုရင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်ကြမှာဘဲ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ စားဘူးတဲ့ မိတ်ဆွေတိုင်းလိုဘဲ သဘောတွေ့ကြပါသည်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း 'သော်တာဆွေမိန်းမ ဟင်းချက်ကောင်းတယ်၊ တော်တော် ဟင်းမျိုးစုံအောင်လဲ ချက်တတ်တယ်'ဟု ချီးမွမ်းဘူးပါသည်။ ဆရာဇော်ဂျီနှင့် ဆရာမင်းသုဝဏ်တို့လဲ ကျွန်တော်အိမ်မှာစားဘူးပါသည်။ ဤထမင်းပွဲတွင် လင်းယုန်နီလည်းပါခဲ့၍ အားလုံးစားအပြီး၌ ကနန်းကြော်တလုံး ကျန်နေသည်ကို 'ဒါလေးတော့ ကျွန်တော်ဘဲရှင်းလိုက်တော့မည်'ဟု အကုန်တွယ်ပစ်လိုက်၏။

ဒါရိုက်တာ ဦးဘရှင်အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်လကျော်မျှနေပြီး၊ ရွှာတန်းရှည်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသောအခါ ဦးဘရှင်သည် မေချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းစားချင်လို့ဟု ဆိုပြီး လာလည် တတ်ပါသည်။

'မေ့လက်ရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာက သားငါးချက်တာတွေသာ မဟုတ်ဖူး။ ငါးပိရေဖျော်တာကအစ ထူးခြားတယ်'ဟု ဦးဘရှင်က ပြောစမှတ်ပြုပါသည်။

အကြောင်းမှာ ဦးဘရှင်တို့ အိမ်ထောင်နှင့် အတူနေစဉ်က ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ များသောအား ဖြင့် ရန်ကုန်သူများ ငါးပိရည်စားပုံက ဒီနေ့ဘဲ ကြိုကြို၊ မနေ့ကဘဲ ကြိုကြို၊ အေးစက်နေတာကို ငါးပိရေဘဲ ဘာဂရုစိုက်စရာရှိသလဲဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပြန်နွေးလေ့မရှိကြဘူး၊ ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ ဘက်ကနဲဖွန်းနဲ့ ကော်ထည့်စားလိုက်ကြတာဘဲ၊ ဦးဘရှင်ကတော်ဟာ ဒီနည်းဘဲရှိတာကို၊

www.burmeseclassic.com

မေကတော့ ငါးပိရေအေးစက်နေရင် ရေလေးနည်းနည်းထည့်၊ ပြန်ကြိုလိုက်တယ်၊ ဆူတယ်ဆိုရင် ငါးပိရေဟာ အောက်က အနယ်လဲ ထလာတယ်၊ သူ့ရနံ့လဲ ထွက်လာတယ်၊ (ငါးပိရေအေးစက် စက်ဆိုလျှင် ငါးပိရေ အိုးတို့မည်သည် အရိုးများရှိ၍ မွှေခတ်လို့လဲ မဖြစ်သဖြင့် အပေါ်က အရည်ကြည်ဘဲရမယ်) နို့ပြီး ဖျော်ရာမှာလဲ မေက ငရုတ်သီးခြောက်မှုန့်တွေသာ မဟုတ်၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ ခရမ်းချဉ်သီးကို မီးအုံပြီး ထောင်းဖျော်လိုက်တော့ အနံ့အရသာ တမျိုး ထွက်လာသပေါ့။

ရှုမဝဦးကျော်သည် ၁၉၅၆–ခုနှစ် နွေရာသီ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးသို့ သွားနေစဉ် သူတို့သားအဖများ လိုက်လာကြ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တလမျှ နေသွားဘူးသည်။ ဦးကျော်မှာ နေ့တိုင်းထမင်းမြိန်လှ၍…

'မေက ဟင်းချက်ကောင်းရုံတင် မဟုတ်ဖူး၊ ဟင်းစပ်လဲ တည့်တယ်ဗျ၊ နို့ပြီး၊ သူကော်ဖီဖျော်တာလဲ သောက်ကောင်းတယ်ဗျ၊ ဒီကော်ဖီမှုန့် ဒီနို့ဆီသကြားဟာကို သူဖျော်တာက ဒိပြင်လူဖျော်တာထက် ပိုကောင်းတယ်ဗျာ'ဟု ချီးမွမ်းလျက် ဘယ်အခါမဆို သူကျွန်တော်အိမ်ရောက်လာပြီဆိုလျှင် အချိန်မရွေး 'မေရေကော်ဖီ ကော်ဖီ'ဟု အိမ်ရှေ့ဝင်ကတည်းက အော်လေ့ရှိ၏။

အမကြီးခင်မျိုးချစ်နှင့် ဦးခင်မောင်လတ်တို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဟင်းချိုင့်မှာစား တာ ၁၀–နှစ်လောက် ရှိခဲ့ချေပြီ။

မေသည် အချက်အပြုတ်လည်း အလွန်မြန်၏။ မီးနှစ်ဖိုနှင့် ချက်ရာ၊ ဟင်းသုံးလေးမျိုးကို နံနက် ၉–နာရီမထိုးမီ ပြီး၏။

ဤနေရာ၌ စာဖတ်သူများက ကျွန်တော့်အား အရင်မယားကို နှိမ်လွန်းပြီး၊ နောက်မယား ကို မြှောက်လွန်းသည်ဟု ဆိုချင် ဆိုနိုင်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အညံ့ဆုံးသော ဇနီးနှင့် အတော်ဆုံးသော ဇနီးကို ပေါင်းဘူးသော ကျွန်တော်သည် နှစ်ဖက်အစွန်းကြားဝယ် ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ရေးသားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ရာကလွဲပြီး မည်သူ့မျှ နာစေသာစေဟု သဘောမထားပါ။ စာဖတ်သူများအတွက် နှိုင်းယှဉ်ချက်တွေ့ဘို့ ရည်ရွယ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မေနှင့်ညားပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘဝနှင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထားက လုံးလုံးကြီး ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ ယခင်က စာရည်းစားတွေများစွာ ထားခဲ့၍ မိမိကိုယ်မိမိ ဝါသနာဆိုးရတယ်၊ မြာပွေတဲ့ကောင်ဟု ထင်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် မေနှင့်ရပြီးမှ စာရည်းစားတွေအားလုံးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မေညားပြီဟူ၍လည်း ဝတ္ထုများထဲတွင် ကြော်ငြာလိုက်သည်။

မန္တလေးမြို့တွင် 'စောင့်ရက်တွေကိုးဆယ်ပြေတောင်မှ၊ တွေ့ရအောင် သူမဖန်ဘူး၊ တမူဟန်စိတ်တော် ပြောင်းတယ်ထင့်၊ လှမျက်ချယ် နွယ်နွယ်နှောင်းရယ်၊ ခေါင်းရှောင်တော့တယ်' ဟု ကျွန်တော် ကဗျာရေးခဲ့သော ကလေးမဆီက ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ (သူဘယ်လို အခက်အခဲများကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ယင်းကို အားမလျှော့သေးဘဲ မြှော်လင့်ချက်ထားပြီး သူ့အတွက် ဝတ္ထုများထဲတွင် ချော့မြှုပါဦး) ဆိုသည့် စာတစောင် ရောက်လာပါသေး၏။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် သူ့ဆန္ဒကား မပြည့်တော့ပြီ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် မေနှင့်ညားပြီးကာ မှ ဟိုယခင်တုန်းကလို စာဖတ်သူများအဖို့ ဟာသ၊ ချစ်သူများအတွက် ချော့မြူသော ဝတ္ထုများကို ကျွန်တော်မရေးတော့ပြီ။ ရေးရန် စိတ်မရှိတော့ပြီ။ ရိုးရိုးဟာသနှင့် ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများဘက်သို့ ပြောင်းခဲ့ပါသည်။ ယင်းတို့သည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော်ပြောင်းခိုင်းရသည် မဟုတ်။ သူ့အလိုအလျောက် ပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်ပေရာ၊ ယခုအချိန်၌ ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများသာ ရေးနေ၍ ဟိုတုန်းကလို ဟာသဝတ္ထုတွေ ရေးပါဦးဆိုသော် ကျွန်တော်မရေးနိုင်တော့ပါပြီ။ ယခင်က အရေးအသားအချို့ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ကြည့်၍ ရှက်မိသည်များလည်း တွေ့ရပါ၏။ အော်..ငယ်စိတ်နှင့် ကြီးစိတ်မတူဘဲကို။

ယခု ကိုယ့်အတ္ထုပ္ပတ္တိ 'ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း'တွင် သူ့နေရာနှင့်သူ အချိန်အရွယ် အလျောက် ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းများလည်း ရေးသားပြီးခဲ့ပြီ။ အချို့နေရာ၌ ကလေးကလက်နိုင် သည်ဟု ပြောသံများ ကြားရပါသည်။ မတတ်နိုင်ပြီ။ ကျွန်တော်ရေးနေစဉ်၌ ကိုယ့်အာရုံခံစားမိ သည့်အတိုင်း ရေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ယခုရှေ့ဆက်၍ကား အိမ်ထောင်ရေး လူမှုရေးနှင့် သားမြေးများအကြောင်းသို့ ရောက်ရပါတော့မည်။

ဤနေရာ၌ အပိုင်းခွဲလိုပါသည်။ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းမှာ ၁၇–လရေးခဲ့၍ ပုဂံမှထုတ်သော 'ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း'စာအုပ်ကို ပထမပိုင်း၊ ယခု ရှုမဝ၌ ရေးသားပြီးခဲ့သည်ကို ဒုတိယ ပိုင်း၊ ရှေ့ဆက်ရေးမည်ကို တတိယပိုင်းဟု ဆိုပါမည်။

ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်း ရေးဟန်ခြင်းမတူခဲ့ပါ။ သုတေသီတို့ တပ်လိုသော အမည်ကို တပ်ပါတော့။ ကျွန်တော်ကား အကြောင်းအရာအလိုက် ကိုယ့်စိတ်အာရုံမှာ ခံစားမိသည့်အတိုင်း သာ ရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခု တတိယပိုင်းက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံလာမည်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် မသိသေးပါ။

တတိယပိုင်း

အခဏ်း (၁)

ဝါသနာ

လူတို့တွင် အထိုက်အလျောက်တော့ ဝါသနာရှိတတ်ပေရာ၊ သူ့ဝါသနာက ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ အကျိုးအပြစ်က တခြား၊ သူဝါသနာပါရာကို သူပြုမူရလျှင် သူပျော် သည်သာ ဖြစ်ချေ၏။

ဝါသနာ ဆိုသည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်။ မျိုးရိုးနှင့် ဒေသပတ် ဝန်းကျင်ကို လိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်မှာ ကျေးရွာတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး၊ ကျွန်တော့်မိဘ များ နှစ်ဖက်မျိုးရိုးမှ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က နီးစပ်ခဲ့ရသူတွေ ကြည့်လိုက်တော့ ဖအေဘက်က ကြက်သမားတွေ၊ မအေဘက်က အရက်သမားတွေ ဖြစ်နေပါ၏။ သို့ရာတွင် ဒီမိဘက မွေးတိုင်း အရက်သမား၊ ကြက်သမား ဖြစ်ကရောလားဆိုတော့ ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးချေ။ ကျွန်တော်တို့ မွေးချင်းများ၌ သားယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် ကျွန်တော့်ညီမှာမူ ကြက်ကိုလုံးဝ နားမလည်ဘဲ အရက်ကိုပင် တခါတရံ အပေါင်းအသင်းနှင့် အဆင်သင့်ပါမှ အနည်းအကျဉ်းမျှ

သောက်တတ်၍ ကျွန်တော်မှာသာလျှင် ကြက်ရော၊ အရက်ရော နှစ်ဖက်အမွေကို အပြည့်အဝ ခံယူသူ ဖြစ်နေပါ၏။

ကျွန်တော့်ဦးကြီး (ကျွန်တော့်မိခင်၏အကို)သည် ရွာတွင်ယစ်ထုပ်ကြီးဟု နာမည်ရလျက် သူ့အရက်သူချက်၊ သူ့ထန်းပင်သူတက်၍ သောက်လေရာ ကျွန်တော်မှာ ၁၀–နှစ်သားကျော် ထန်းပင်ပေါ် တက်နိုင်ကတည်းက ဦးကြီး သူ့ကိုယ်သူမသယ်နိုင်သော မူးသောအခါများ၌ ကျွန်တော်က ထန်းစလိုးခြင်း၊ ထန်းရေချခြင်းများကို ပြုခဲ့ရပါသည်။ ထိုမှ ၁၄–၅နှစ်သား အရွယ် ရောက်သောအခါ၌ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထန်းတပင် သီးသန့်တက်၍ သောက်ပါတော့သည်။ တပင်ကျ တစရေဆိုတာက ဒီလိုမှဘဲ သောက်ရတယ်ဗျ။

အဲဒါက အမေ့ဘက်ကအမွေ။ ဒီတော့အဖေ့ရဲ့ ညီအကိုတော်များကလဲ ဒီတူလေး ချစ်ကြ လေတော့ သူတို့ကြက်ဝိုင်းရှိရင် ကျွန်တော့်ခေါ်ပြီး ကြက်ကိုင်နည်းလဲ သင်ပြတယ်။ သူတို့တိုက် ကြက်မျိုးကောင်းတွေလဲ ပေးမွေးစေတယ်ဗျ။ အဲသည်ကတည်းက ကြက်တိုက်တာကို ကျွန်တော် စွဲခဲ့တာ။ အောင်မယ်လေး ကြက်ဝိုင်းများရှိမယ်ဆိုရင် ရည်းစားနဲ့ချိန်းထားတာတောင် ဖျက်ပစ် လိုက်တယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒီရည်းစားက ဒီနေ့မတွေ့ရလဲ နောက်နေ့တွေ အများကြီး ရှိသေးတာဘဲ။ ဒီကြက်နှစ်ကောင်ကတော့ ဒီတပွဲဘဲ သူတို့ချင်း ခွပ်တာမြင်ရမယ်။

အဲဒီဟာ ကျွန်တော် အရက်သမားနဲ့ ကြက်သမား ဖြစ်ခဲ့ပုံပါဘဲခင်ဗျာ။ ဆွေမျိုး ဦးကြီး ဦးလေးတွေလဲ အပြစ်တင်စရာမလိုပါဘူး။ ဒီကောင်ဗီဇကိုက ပါလာလို့ ဆိုရမယ်ပေါ့။

ထို့ကြောင့် အရက်သမား ကြက်သမား ကျွန်တော်သည် ဦးဘရှင်ကတော် ပြောသော ကြက်သမား အရက်သမား ဖဲသမားတွေနှင့် စရိုက်ကြမ်းသည်ဟု ဆိုသည့် ရွာတန်းရှည်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ကွမ်းသီးကြို့တောင်ငုပို့ ဖြစ်သွားလေသတည်း။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ငှားလိုက်သော အိမ်ကလေးမှာ ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်နှင့် ခြေတံရှည် မြင့်မြင့်ကလေးမို့ အိမ်အောက်မှာ ကာရံပြီး ခြံခတ်ကာ ကြက်များ၊ ဘဲများမွေးတော့ လေ၏။

သည်နေရာမှာ လင်မယားသဘောထားချင်း စကားပြောလေပြီ။ များသောအားဖြင့် မြို့သူ ဗုဒ္ဓဘာသာ အမျိုးသမီးများသည် ကြက်သား၊ ဘဲသား၊ ဘဲဥများကို ဝက်ဝက်ကွဲအောင် စားကြ သော်လည်း၊ အိမ်၌ ကြက်ဘဲမွေးမြူခြင်းကိုမူ မနှစ်သက် မလိုလား။ သူများ အိမ်ကမွေးသည်ကို ပင် စက်ဆုပ်ဟန် ပြတတ်ကြသည်။ မေကား ဤမိန်းမစားမျိုးမဟုတ်။ သူတို့မိဘများသည် ခရစ်ယန် ဘာသာဝင်များဖြစ်၍ သူတို့အိမ်မှာ ကြက်၊ ဘဲ၊ ခွေး၊ ကြောင်လောက်မျှမက တောတိရစ္ဆာန် ကျား၊ မျောက် စသည်တို့ပါ မွေးမြူဘူး၍ (မေကျွန်တော့်ကိုရေးပေးသည့် 'တာတီးနှင့်မဲတူ'ဝတ္ထုမှာ သူ့အဖေ၏ ကျားနှင့်မျောက် အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။) မေသည် တိရစ္ဆာန်ကို ချစ်တတ်သူ ဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်တော်ကြက်ဘဲများ မွေးမြူသောအခါ၌ သူဝမ်းသာအား ရဖြစ်လျက် နှစ်သက်လိုလားစွာ အစာမှန်မှန် ကျွေးသည်။ နာမည်တွေပင် ပေးလိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ဝယ်လာသော ကြက်မနှစ်ကောင်ကို မိစမ်းတဲ့ မဂျူးတဲ့ ခင်ဗျာ။ မဂျူး ဆိုတာက သူ့အမ ခင်ထားရီ၏ အိမ်သားချင်း ခေါ်သည့်အမည်။ မိစမ်းက ကန်ဘဲ့ ဆရာ အတတ်သင်ကျောင်းမှာ သူခွဲခွာခဲ့ရသည့် ခင်စန်းညွန့်ပေါ့ခင်ဗျာ။ သူသည် ဤကျောင်းမှာရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ မကြာခဏ လာတတ်ပါသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က 'ကျောင်းကမိစမ်း

www.burmeseclassic.com

လာတုန်းကိုအိမ်က မိစမ်းချက်ကျွေးရအောင်ကွာ’ဟု နောက်ပါသည်။ ဒီတော့ရှမ်းမက သူ့ကို တကယ်ချက်ကျွေးမည်ဘဲ အောက်မေ့သလားမသိ ‘အောင်မယ်လေး…ကိုဆွေရယ်..၊ နာမည်တူ ချင်း များတော့ မစားသေးဘူး’တဲ့။ မေက သူ့အား ချစ်ခင်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သူ့နာမည် ယူမှည့်ထားသည့် ကြက်ကို မစားရက်ပါဘူးဟု ဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။

မေသည် ကျွန်တော်ကြက်တိုက်တာကိုလည်း မကန့်ကွက်၊ လူ၏ဝါသနာဆိုသည်ကို သူနားလည်သည်။ အရက်သောက်တာကား မေ့အဖို့အဆန်းမဟုတ်၊ သူ့အဖေသည် အရက် သမားဖြစ်ခဲ့၍ အရက်သမား၏ စရိုက်နှင့် အကြိုက်ကိုသိရှိကာ ကျွန်တော်သောက်မည့်အချိန်မှာ ပုလင်းဖန်ခွက်နှင့် မြည်းစရာအသင့်။

ကျွန်တော်အရက် သောက်စဉ်က (ယခု စာရေးချိန်မှာ ဖြတ်ထားတာကြာပြီ။) အိမ်မှာ အရက်မပြတ် ရှိစေရအောင် သူဝယ်ထားသည်။ သူ့ဆန္ဒက သောက်ခြင်းသောက် အိမ်မှာသောက် မူးခြင်းမူး အိမ်မှာမူး၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများလည်း အိမ်ကိုခေါ်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အရက်သမား မြည်းစရာလိုလျှင် ချက်ချင်းကြော်၍ရသော ကြွေမုန့်၊ ငါးမုန့်၊ မြေပဲ၊ ငါးစည် ဖောင်း၊ ဝက်အူချောင်းတို့ အမြဲရှိသည်။ သန်းခေါင်ကျော်လာသော ဧည့်သည်လည်း ဧည့်ဝတ် မပျက်ရပါ။ ထမင်းဟင်း စားချင်သေးသလော၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကြက်နှင့် ဘဲနှင့် ယင်းကား ကျွန်တော်ပို၍ ရေးနေသည်မဟုတ်။ သန်းခေါင်ကျော်မှ လာလေ့ရှိသော အထူးဧည့်သည် ကျွန်တော်တို့မှာရှိသည်။ မယုံမေးပါ။ သူကားပေါင်းတည်မြို့မှ သခင်မြသိန်း။ လာပါလိမ့်မည်။ အပေါင်းအသင်းတွေ လူမျိုးစုံနဲ့။ သန်းခေါင်အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံ တတီတီကြားရလျှင်ဖြင့် ‘ကဲ မေရေ…ထ၊ ကိုမြသိန်းလာပြီဟေ့’

မေသည် မငြူစူခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် အရက်သမားသူငယ်ချင်းတွေ မေ့ကိုခင်မင်ကြသည်။

ဒီနေရာမှာ ကားနှင့်ဘာနှင့် လာနိုင်သောလူတန်းစား၊ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ မို့ မင်းမိန်းမက ဂရုစိုက်တာပါဟု အောက်မေ့ခဲ့သော် စာရှုသူများ မှားပေလိမ့်မည်။

တကြိမ်သောအခါ ကျွန်တော်အိမ်မှာ မရှိခိုက် ကျွန်တော်တို့ရွာမှ ကျောမွဲဆင်းရဲသား အစစ် (‘အလွန်အလုပ်များသူ’ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်ထား၍ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သူ) ကိုမောင်ခိုရောက် လာသည်။ ကျွန်တော်ညမှောင်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုမောင်ခို စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ အရက် ပုလင်းနှင့် အမြည်းနှင့် ကျနစွာဧည့်ဝတ်ပြုထားသည်။

‘ဒီမှာ မောင်ရေ…ကိုမောင်ခိုရယ် ထမင်းဆာရင် စားနှင့်ပါဆိုတာ မောင်လာမှစားမယ်ဆို ပြီး စောင့်နေတယ်’ဟုဆီးပြော၏။

အိမ်မှာ ၃–၄ရက် နေသွားသော ကိုမောင်ခိုက နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြ၏။

‘ငါ့လခွီးတဲ့ မြို့သူတွေထဲမှာ မင်းမိန်းမမျိုးတော့ တွေ့ဘူးသေးပါဘူးကွာ’တဲ့။

ကိုမောင်ခိုသည် ကျွန်တော်၏ဇာတိရွာတွင် ကျွန်တော်နှင့် သောက်ဖော်စားဘက်ဖြစ် ကြောင်း မေက သိပြီးသားဘဲ။

www.burmeseclassic.com

စင်စစ်မေသည် ကျွန်တော်၏ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများကို ဆင်းရဲချမ်းသာမခွဲပေ။ နွမ်းပါးသူများကို အားနာမှာ၊ အားငယ်မှာစိုး၍ ပို၍ပင် ဂရုစိုက်သေး၏။

ကဲ...ကျွန်တော်၏ဝါသနာလည်း ရှိသေးသည်။ သူ့ဝါသနာကား ခွေးများ ကြောင်များကို ချစ်တတ်၍ သူ့အနီးတွင် ခွေးကြောင်မရှိလျှင် မနေတတ်။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရွာတန်းရှည်ရွာမှာ အိုးအိမ်ထူထောင်ကြတော့ ကျွန်တော်၏ဝါသနာဖြစ်သော ကြက်ဘဲတို့ကား အလကားမရ။ ဈေးမှဝယ်ယူကာ စတင်မွေးမြူရသည်။ မေ့ဝါသနာခွေးကြောင်တို့ကား အရင်းတပြားမျှ မကုန်ရပေ။ ကာတွန်းဝင်းမောင်သည် ခွေးကလေးတကောင် လမ်းမှကောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ 'ရန်ကြီးအောင်'ဖြစ်လာပုံကို ဤရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာဘဲ ကျွန်တော်ရေးသားပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကြောင်ကား ကျွန်တော်တို့ ဤအိမ်ရောက်ပြီး မကြာမီ ကြောင်အထီးလေးတကောင် (၄–၅လသားမျှ) အလိုအလျောက် ပေါက်လာလျက် မပြန်တော့ပေ။ ထို့နောက် ဒီကြောင်ကလေးကဘဲ သူအရွယ်ရောက်တော့ အခြားကကြောင်ပျို မလေးတကောင် ခေါ်လာပြီး၊ အိမ်မှာ ပေါက်ဖွားလိုက်တာ ယခုတိုင် ဤမျိုးဆက်မပြတ်တော့ပေ။ ဒီခွေးတွေ ကြောင်တွေအကြောင်းလဲ ကျွန်တော်ဝတ္ထုများရေးခဲ့ပါပြီ။ ညောင်ရာသီ၊ ရန်ကြီးအောင်၊ အနုနှင့်အကြမ်း၊ ဒေါသစိတ်၏ တဖက်စွန်း၌ ဝတ္ထုများဖြစ်ပါ၏။

မေသည် ကြောင်တွေ ခွေးတွေကို အလွန်ချစ်တတ်လျက် ခွေးတွေကို ရက်မှန်မှန်ရေချိုးသန်းချပေး၏။ သူ့ကြောင်များကိုယ်တွင်လည်း သန်းမရှိစေရ။ ကြောင်တွေသန်းရှာပေးရတာပင် သူ့အလုပ်ကြီးတခု။ တခါတရံ၌ အိမ်မှာကြောင်တွေ နှစ်ဆယ်အစိတ်မျှ ရှိနေသည်ကိုပင် သူမည်မျှ တိရစ္ဆာန်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ရှည်ပါသနည်း။ သိနိုင်ပါသည်။

သူ့ခွေးနှင့်ကြောင်တွေကလည်း သန့်ရှင်းမှုဖြစ်ပေမည်။ သူအိမ်ပေါ်မှာ လည်းကောင်း၊ အိမ်အောက် ကွပ်ပျစ်မှာလည်းကောင်း၊ တုံးလုံးလှဲစာဖတ်နေသော အခါများ၌ သူ့ခွေးတွေ ကြောင်တွေက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မေးတင်လက်တင်ရှိနေကြသည်။ သူ၏ခွေးနှင့်ကြောင်များက လည်း သင့်မြတ်ကြပါ၏။ ခွေးရင်ခွင်ထဲမှာ ကြောင်က ဝင်အိပ်၊ ခွေးမိုက်ပေါ် တက်ထိုင်တဲ့ ကြောင်က ထိုင်လိုထိုင်။

အိမ်မှာ ကြောင်ဆေး၊ ခွေးဆေးတွေ ကလည်း (ဟိုယခင်လိုချင်သမျှ ဝယ်ရတုန်းက) အသင့်။ သူ့ခွေးတွေ ကြောင်တွေများ တစုံတခု အနာတရဖြစ်လာလျှင် မရှုံ့တတ်မရှာတတ်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုစုလိုက်တာလေ။ ဒါကြောင့် သူ့ခွေးတွေကြောင်တွေကလဲ သူ့ကိုတယ်ပြီး ချစ်ကြတယ်ခင်ဗျ။ ခွေးတွေသာမကဘူး။ ကြောင်တွေကလည်း နာမည် အသီးသီးနှင့်။ ခေါ်လျှင် နာမည်ရှင်က 'မြောင်' 'မြောင်'နှင့် ပြန်ထူးတတ်၏။ ခွေးဟာ ဒီလိုမထူးတတ်ဖူး။ လာရုံဘဲ လာတတ်သည်။

မေသည် အိမ်မလည်တတ်။ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝပြီး၍ အားလျင် သူ့ခွေးတွေကြောင်တွေ သန်းရှာပေးနေမည်။ နို့ပြီး ဒီကောင်တွေနှင့်အတူ ခွေကာစာဖတ်မည်။ မြန်မာပြည်ထုတ်စာအုပ်များသာမက၊ အင်္ဂလိပ်စာပေများကိုလည်း ဖတ်သဖြင့် သူဖတ်သမျှစာအုပ်တွေသာ ဝယ်ရမည်ဆိုပါက ငွေကြေးနည်းမည် မဟုတ်။ နို့ပြီး အိမ်မှာလည်း ထားစရာနေရာ ခက်ရော့မည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ငှားဆိုင်များတွင် ပထမသာ ၁၀–အုပ်ဖိုးလောက် ငွေသွင်းထားပြီး၊

www.burmeseclassic.com

နောက်ဒီစာအုပ်တွေ ပြန်ပေးနောက်ထပ်အသစ်ယူ၊ တအုပ်တမတ်သာ ငှားခပေးရတော့၏။ သူသည် ပညာရှိများလို စာအုပ်မရွေး။ တွေ့သမျှ အကုန်ဖတ်သည်။ စာအုပ်ဝယ်လျှင်တရက်၊ ကြီးလျှင်လေးငါးခြောက်ရက်။ 'စာကိုဝါးစားပစ်သလားထင်ရသည်'ဟု ဆိုနိုင်လောက်အောင် ဖတ်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အား ပြောပြသင့်သည့် ဝတ္ထုများကို ပြောပြ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က 'ဟာ..ဒါဇမာလိုရေးလို့ ရတယ်ကွ၊ ဒီဟာဖြင့် မင်းက ပထမ အကြမ်းရေးကွာ...နောက်ပြီးမှ ငါက အချောကိုင်မယ်....'

ယင်းသို့ဖြင့် သော်တာဆွေနှင့် မေ ဖက်စပ်ထွက်လာသော ဝတ္ထုများလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

အိမ်ထောင်ရေးသည် ထီထိုးရသည်နှင့် တူသည်ဟု ဆိုစကားရှိရာ၊ ကျွန်တော်သည် ဤဇနီးနှင့်ကျမှ အိမ်ထောင်ရေးထီပေါက်သည်ဟု ဆိုပါမည်တည်း။

အခဏ်း (၂)

ဟန်းနီးမူး

ကျွန်တော်တို့လင်မယား ညားပြီးမှ ပထမဦးဆုံး ခရီးထွက်ခြင်းကား.......

ကိုလေးတို့မောင်းမကန်ဆီ။

ဒီခရီးသွားဘို့ ဆတ်ဆော့သူက တင့်တယ်။

'ဟော့ မင်းတို့လင်မယား ဟန်းနီးမူး ထွက်ပါလားကွ'

ကျွန်တော်တို့ ဦးဘရှင်အိမ်မှပြောင်းခဲ့ကာ ရွာတန်းရှည်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍.....

'ဟာ...လင်မယား ညားပြီးစကိုယ့်အိမ်ကိုယ် နစ်ယောက်ထဲနေတာ အကောင်းဆုံးပါဗျာ၊ ဘယ်မှ မသွားချင်ပါဘူး..၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာစိတ်ကူးများ ရလာလို့လဲ'

ဒို့ ဒီသင်္ကြန်မှာ မောင်းမကန် သွားမယ်လို့ကွ၊ မင်းတို့လိုက်ပါလား....

မြန်မာပြည်မှာ နာမည်ကြီးလှသော မောင်းမကန်ဆိုတော့ ကျွန်တော်မရောက်ဖူးသေး၍..

'အင်း...ကောင်းတော့ကောင်းသားဘဲ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာက ခရီးသွားလောက် အောင် ငွေကြေးမရှိဘူးဗျ'

ဧပြီလဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ဦးဘရှင်အိမ်မှ ပြောင်းခဲ့ကာ အိုးသစ်အိမ်သစ် တည်ထောင် သည်က နစ်လမျှ ရှိသေးသည်။ အိုးခွက်ပန်းကန်များ ဝယ်ရသည်။ ဖျာများ၊ သင်ဖြူးများ ဝယ်ရပါ သည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ မဝယ်နိုင်သေး။ စာရေးဘို့စားပွဲကုလားထိုင်မှာ ရှုမဝတွင် ထားသည့် တင့်တယ်၏အဟောင်းကို စွန့်ကြဲပေ၍၊ ဤစာပွဲကုလားထိုင်ကား အမှတ်တရပင်။ ယခု ဤစာရေးနေသည်မှာလည်း ဒီစာပွဲကုလားထိုင်ပါဘဲ။ သူ့စာပွဲသည် မူလကအတိုင်းပင် အံဆွဲနစ်ခုရှိသည်အနက်မှ လက်ဝဲဘက်အံဆွဲသည် မိုးရာသီမှာ ဖွင့်ရပိတ်ရ အလွန်ခက်၏။ ကုလားထိုင်ကား မူလကြိမ်အခင်း ပေါက်သွားသဖြင့် သုံးထပ်သားအစားခင်းထားရ၏။ ခုဒီသုံး

www.burmeseclassic.com

ထပ်သားက အလွှာကွာလေ၍ အစအနဖွာသဖြင့် ကူရှင်ခံထိုင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်မေညားရသည်မှာ ဘာမျှကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုမရှိ။ ထိုနေ့မြို့ထဲမှာ ချိန်းတွေ့ ကြပြီး (မောင်ရေ့....ကျောင်းမှာနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ နက်ဖန်လာခေါ်တော့) ဆိုသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အသပြာပြတ်ပြန်ပြီကို သိသဖြင့်မေက တကျပ်သားကျော်ကျော်ရှိသော သူ့နန်းလိမ် ဆွဲကြိုးကို ပေးလိုက်၏။ ဤဆွဲကြိုးကို မနက်မှာ ကျွန်တော်ကငွေဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပင်။ သို့ရာတွင် အရက်မူးမူးနှင့် ရုပ်အကျီထည့်အိပ်ရာ၊ နံနက်မိုးသောက်တော့ မရှိတော့ချေ။ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်လျှင် နော်မာက အိတ်ထဲနှိုက်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း၊ သူဘဲယူမှာဘဲဟု ကျွန်တော်အတပ်စွဲ၏။ သို့ရာတွင် သူ့မိခင်လက်ထဲရောက်သွားပြီးနှင့် တူသည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ငြင်း၊ နောင်လဲငြင်း၏။ ကျွန်တော်ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ (တနည်းအားဖြင့်တော့လဲ ကောင်းသား ဘဲ၊ နော်မာနှင့် ကျွန်တော်ညားနေစဉ် ရွှေတပြားသားမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့။ နောက်ဆုံးခွဲခွာရတော့ မှဘဲ ရွှေတကျပ်သားလောက် လက်ဖွဲ့ခဲ့သည်နှင့် မတူဘူးလားကွယ်ရို့....)

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာရှိလျှင် ဖြေရှင်းလေ့ရှိသော နာနီဆီ က ငွေ ၅ဝိ–ကို နောက်ဆုံးတောင်းခြင်းဖြင့် ကိုကျော်မြကားနှင့် မေ့အား ဦးဘရှင်အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်မှာ ထိုနေ့မနက်က အဝတ်တထည် ကိုယ်တခုနှင့်လစ်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အဝတ်အစားများလည်း ဝယ်ရသေး၏။ သို့အတွက် ဤရက်များအတွင်းမှာ ရှုမဝက ကြိုတင်ယူငွေများဖြင့် ဘိုင်ကျနေကြောင်း ပြောတော့ စေတနာထက်သန်နေသော ကိုတင့်တယ်က..

'ခရီးစရိတ်လောက်ဖဲကွာ၊ ဟိုမှာ စားတာနေတာ ငါ့တာဝန်ခံမယ်ကွာ...'

'အဲဒီ ခရီးစရိတ်ကို ကျုပ်တို့မှာမရှိဘူး'

'ကဲ ဒါဖြင့် မင်းတို့ကို ငါငွေ ၂ဝဝိ ချေးမယ်ကွာ...'

'အေး...ချေးတယ်ဆိုပြီး ပြန်တောင်းဘို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရှိတဲ့အခါ ပေးချင်ပေးမယ်၊ မပေးချင်လဲမပေးဘူး၊ အဲဒါကို ယုံရင်ချေး...'

'အေး...မင်းကို ငါနားလည်ပါတယ် မောင်ဆွေရာ...'

ယင်းသို့ဖြင့် တင့်တယ်နှင့် ကျွန်တော်ငွေချေးစာချုပ်ထည့် သွားပြီးနောက် 'မောင်းမကန် မှာ ရာသီဥတုဘယ်လိုနေသလဲ၊ ဒီမှာလို မပူဘူး မဟုတ်လား...'

'ဘယ်ပူမလဲကွာ...၊ ပင်လယ်ကမ်းဘဲ၊ အပူအအေးမျှပြီး အင်မတန်နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမဆို နွေရာသီမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေသွားကြတာဘဲ၊ ငါအင်္ဂလန် မှာ နေတုန်းကဒီလိုဘဲ...'

သူဘိလပ်က ပြန်လာသည်မှာ တနှစ်မျှရှိသေးသည်။

'အင်း...ခင်ဗျားကြီးက အင်္ဂလိပ်အကျင့် ပါလာတာကိုး အဆင်သင့်ပါဘဲခင်ဗျာ...၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ

ကမ္ဘောဇသူကလဲ မြန်မာပြည် နွေရာသီမနေဘူးသေးတော့ ပူလုလောင်လုချည် ရဲ့ ညည်းနေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပါဘဲ...'

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မောင်းမကန်သို့ ခရီးသွားဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် အခြားအဖော်များပါသေး၏။ ဂုဏ်ဝင်းနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း ကိုတင်ထွေး၊ တင့်တယ်ညီ မောင်ကြည်၊ စုစုပေါင်း ကျွန်တော်တို့ ၆-ယောက်ဖြစ်ကြ၏။

ထိုစဉ်က မတန်းမည်သော တရုတ်သင်္ဘောသည် ရန်ကုန်မြို့ကို ဝင်ထွက်လျက်ရှိပေရာ၊ စင်စစ် ဟန်နီမူးဆိုသော အင်္ဂလိပ်စကားအတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန် မင်္ဂလာခရီးထွက်ကြမည် ဆိုလျှင် သီးသီးသန့်သန့် အခန်းနှင့် အထက်တန်းကဆိုလျှင်၊ ကောင်းလေမည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဖွတ်ကြားဘဲ၊ ကုန်းပတ်ကလိုက်ရလေတော့ ဘယ်နှိပ်မှာလဲဗျာ...။

သင်္ဘောထွက်စတော့ ပျော်သလိုရှိသားဗျ။ သင်္ဘောသံလက်တန်း ကိုင်ပြီးတော့ ရေပြင်နဲ့ ဝေဟင်ကိုကြည့်ခဲ့တယ်။ သင်္ဘောနဲ့အတူပါလာတဲ့ စင်ရော်တွေကို အစာကျွေးခဲ့တယ်။

'မောင်ရယ် သူတို့က ပေါင်မုံ့စလေးတွေကို သုတ်သုတ်သွားလိုက်ကြတာ နိပ်ပေ့ကွာ...၊ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါအုံး မောင်ရယ်၊ သူတို့က ဒီသင်္ဘောနဲ့ လိုက်လာကြတာ မေတို့လိုမုံ့ကျွေးတဲ့ လူတွေဆီက မုံ့စားရအောင် လိုက်လာကြတာလား...'

မေသည် ရှမ်းပြည်တောင်ပေါ်သူ သင်္ဘောကို ဤအကြိမ် ပထမစီးဘူးခြင်းဖြစ်သည်။

'မူရင်းကတော့ ဒီလိုဟုတ်ပုံမပေါ်ဘူး...မေရဲ့၊ လူတွေက အကျင့်လုပ်ကျွေးလေ့ရှိလို့သာ သူတို့က မုံ့စားရမှန်း သိနေတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့သင်္ဘောနဲ့လိုက်လာတဲ့ သဘာဝကတော့... မေ..ဟောဟိုမှာကြည့်စမ်း...၊ သင်္ဘောနောက်က ရေဂယက်ထဲမှာ စင်ရော်တွေ လှိုင်းစီးနေကြ တယ်..မြင်လား'

'ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...'

'အဲဒါ သူတို့ငါးကိုကြည့်နေကြတာ...၊ သင်္ဘောကခုတ်သွားတဲ့ ရေဂယက်ထဲမှာ ငါးက ပေါ်လာတတ်တယ်၊ အဲသည်အပေါ်လိုက်မှာ သူတို့က ဖမ်းစားကြတာဘဲ'

'ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် မောင်...၊ ဟိုစင်ရော်တကောင် ငါးတကောင်ရသွားတာ မေမြင် လိုက်ရတယ်'

'ဒါ သူတို့သဘာဝ အစာရှာနည်းပေါ့...'

'မောင်...သူတို့က ငါးအစိမ်းလဲစားတယ်၊ လူတွေကျွေးတဲ့ ပေါင်မုံ့လဲ စားတယ်'

'ကိတ်မုံ့ကျွေးလဲ စားမှာပေါ့ကွ'

'ဟော....မောင်ရေ...ကြည့်စမ်း...၊ ရေအရောင်က တမျိုးပြီးတမျိုးပြောင်းလာလိုက်တာ မြစ်ထဲတုန်းက အဖြူရယ်....၊ အခု ပင်လယ်ဝရောက်ပြီမို့ထင်ပါရဲ့၊ ရေကစိမ်းပြီးမှောင်နေတာဘဲ၊ ကျောက်စိမ်းပြင်ကြီးပါလား...မောင်ရယ်'

www.burmeseclassic.com

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော မစီးဘူးသေးသူတို့အဖို့ ဤသို့ရေစိမ်း မှောင်လာပြီဆိုရင်တော့ သတိထားပေရော့။ မကြာမီ ပင်လယ်လှိုင်းနှင့် တွေ့ကာ ကျွန်တော်တို့မူးပါလေပြီ။ မူးရုံမက အန်ပြီး ကျွန်တော်တို့သည် မတ်တတ်ငုတ်တုပ် မနေနိုင်တော့ဘဲ၊ တပျို့ပျို့တအန်အန်နှင့် အိပ်ရာထဲ ခွေကြရပါရော...။

အောင်မယ်လေး...ကိုတင့်တယ်ရေ...ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဟန်းနီးမူးဟာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အန်ပြီးမူး ဖြစ်ပါရောလား..။

ယင်းကား ပင်လယ်ခရီးသွားနေကျ မဟုတ်သူတိုင်း ပင်လယ်ထဲရောက်စမှာ ပင်လယ်က နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းပင်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုတည လှိုင်းမူးမူးနှင့်ဘဲ အိပ်ပျော်သွားကြပြီး နောက်တနေ့ မနက်လင်း တော့ အမူးများပြေသွားကြ၍ နေသာထိုင်သာရှိသွားကြလေပြီ။ ပင်လယ်လှိုင်းမထတော့၍ မဟုတ်။ သင်္ဘော၏လှုပ်ရှားခြင်းကို လူက 'ယဉ်'သွားသောကြောင့်တည်း။

ဤပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး မတန်းသည် ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းကို ကပ်၍မဆိုက်နိုင်ပေ...။ မော်တော်တစင်းက လာကြို၍ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းစီးကြရသည်။

ထိုစဉ်က ထားဝယ်မြို့ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေမှာ ပါလီမန်အမတ် ဗိုလ်နေဝင်းဖြစ်၍ သူက အသင့်ကြိုနေပါသည်။ ဗိုလ်နေဝင်းအိမ်မှာ တရက်လောက်နေပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ မောင်းမကန်သို့သွားကြပါသည်။

ဗိုလ်တဲနံပါတ် (၁)

ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်တဲနံပတ်(၁)တွင် တည်းကြပါသည်။ ဤဗိုလ်တဲတစ်နံပတ်ဖြစ်ရ သည်မှာ မြန်မာပြည်တွင် အင်္ဂလိပ်များလက်ထက်ကပင် ပထမဦးဆုံး ဖန်တီးခဲ့သော ဤမောင်းမကန်ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေရိပ်သာမှာ ပထမဦးဆုံး ဆောက်သော ဗိုလ်တဲမို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်လဲ ဟောင်းပေ့ဗျာ။ လူတာက်နေ၍ ဖြစ်ရုံသာရှိတော့သည်။ အမိုးများမလုံတော့၊ ကြမ်းများကလည်း ကျိုးသည့်နေရာ ကျိုးနေပြီး အနိမ့်အမြင့်မညီတော့ပါ။ နောက်ဖေးဆောင်မှာ မိုးရေလျှော စောင်းနေ၏။ ခြေတံရှည်ရှည်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ကြီးတော့ကြီးပါ၏။

ထားဝယ်မှထွက်ခဲ့စဉ် 'ခင်ဗျားတို့တော့ ဗိုလ်တဲနံပတ်တစ်ရတာဘဲဗျို့'ဟု ဗိုလ်နေဝင်းက ပြောလေတော့၊ အင်း...တစ်ဆိုတာ ပထမတန်းဘဲဟု အောက်မေ့နေတာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝမ်းသာမိကြသေးသည်။ ဒီရောက်မှ သောက်တလွဲဘဲ။ အပေါက်မကျွံအောင် သတိထားနင်းရ သေးသည်။ လမ်းလျှောက်တော့ ကျိုးကျိုးကျဲကျဲလည်း မြည်လေသေး။

ခြံဝင်းကြီးကတော့ ကျယ်ပါဘိသည်။ ဧကဝက်လောက်ရှိမည်ထင်သည်။ အဝင်ဝက ထင်းရူးပင်ကြီးနှစ်ပင်နှင့်။ ဒီထင်းရူပင်လဲ ဒီဗိုလ်တဲဆောက်တုန်းက စိုက်တာထင်ပါရဲ့။ ထင်းရူးပင် ဆိုတာက အသက်အိုလေ နုပျိုလေကိုး။ ပင်လယ်လေကိုရှူကာ စိမ်းစိုပါဘိ။

စင်စစ်တော့...မောင်းမကန်သည် ဒဂုန်ခင်ခင်လေးနှင့် ဦးအုန်းခင်တို့ ခေတ်ထစဉ်က စတင်ခဲ့သော ငပလီလောက် မသာယာ၊ မလှမချော။ လူနေလည်းကျဲ၏။ ဈေးလည်းဝေး၏။

www.burmeseclassic.com

ဤပြင်လယ်ကမ်းသာယာမှာ မောင်းမကန်ရွာနှင့် တော်တော်လေး အလှမ်းကွာ၏။ ဈေးဝယ်ရန်က မောင်းမကန်ရွာက ဈေးသို့သွားရ၏။ ကျွန်တော်တို့အား ဗိုလ်နေဝင်းက ဂျစ်ကားတစီးပေးထား၍ တော်သေးသပေါ့။

ဈေးဝယ်ထမင်းချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့လင်မယားပေါ့ခင်ဗျာ။ တင့်တယ်က 'မင်းတို့ လင်မယား၊ ငါ ဒါကြောင့်ခေါ်ခဲ့တာပေါ့ကွ'တဲ့၊ သူက မေထမင်းဟင်း အချက်ကောင်းကြောင်း ကို ကျွန်တော်တို့ ဦးဘရှင်အိမ်နေတုန်း သူမကြာခဏ လာလည်စဉ်ကပင် သိနေပါသည်။

ထိုစဉ်က မောင်းမကန်သည် ယခုပလီလို လူစည်ခြင်းလည်းမရှိပါ။ ဗိုလ်တဲတိုင်း လူရှိကြ သည် မဟုတ်မူ၍ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လှ၏။ ဗိုလ်တဲတခုကျော်မှ ကျွန်တော်တို့အား မိတ်ဆက်လာသော အရေးပိုင် ဦးတင်ဦးတယောက်သာ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေရ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး မကြာမီ၌ ဤမောင်းမကန်ကမ်းခြေမှာ လူတွေ အုံးအုံး ကျွက်ကျွက် စည်ကားလာလေ၏။ သောင်ပြင်တွင် မဏ္ဍပ်ထိုးကြ၏။ မြို့ပေါ်က လူတွေလာကြ၊ သွားကြ၏။ တီးမှုတ်သံတွေ ဘာတွေကြားရ၏။

အကြောင်းသော်ကား၊ ထိုစဉ်က ထားဝယ်သား ဦးဗဆွေသည် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်နေ၍၊ သူ့အဖွဲ့သားများနှင့် မေယုသင်္ဘောကြီး စင်းလုံးစီးကာ ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မေယုသင်္ဘောကား ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်လာနိုင်သည်မဟုတ်၊ ပင်လယ်ထဲ ခပ်ဝေးဝေးတနေရာမှာ ကျောက်ချထားသည်။ ဦးဗဆွေအဖွဲ့သားများက မော်တော်များနှင့် ကမ်းခြေသို့ ကူးသန်းကြ သည်။ သည်က ထားဝယ်သားများက မဏ္ဍပ်ထိုး၍ ဆီးကြိုဧည့်ခံကြသည်။ ထမင်းစားပွဲကြီးများ ကျင်းပသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်က ခေတ်ကောင်းခဲ့ကြသော ဦးဗဆွေနှင့် တင့်တယ်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

နိုင်ငံရေးသမားနှင့် စာရေးဆရာ

ဦးဗဆွေသည် ကျွန်တော့်အား ငွေငါးထောင်ပေးခဲ့ဘူးပါသည်။ သို့သော်...သူကိုယ်တိုင် ကတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဤငွေငါးထောင်ကိုမယူခဲ့ပါချေ။ သို့ရာတွင်ငွေငါးထောင် မကတန်သော 'နိုင်ငံရေးအသိ'တခုကို ကျွန်တော်ရခဲ့ပါသည်။

တင့်တယ် အင်္ဂလန်က ပြန်ရောက်ခါစ။

၁၉၅၃–ခု၊ ဆောင်းဦးပေါက်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဦးဗဆွေသည် နိုင်ငံခြား သတင်းစာများက (သရဖူးဆောင်းသော မင်းသား)ဟု ချီးကြူးရေးသားရလောက်အောင် မြန်မာပြည်မှာ ဘုန်းမီးနေလတောက်ပနေသော ကာလ။

တနေ့သော နံနက်ခင်းကြီးမှာ ဆီးနှင်းတွေဝေနေတုန်း ကျွန်တော်သည် ဦးဗဆွေ၏ ဟုမ်းလမ်း အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှာ သူက ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးကဘဲ၊ ဘယ်သူ အိမ်ထဲဝင်ချင်တိုင်း ဝင်ရမတုန်း၊ အပေါက်စောင့်ရဲဘော်တွေဆီကို ကျွန်တော့်နာမည်နှင့် ကိစ္စရေးပေးရပါသည်။ တွေ့ချင်လို့ဆိုရုံနှင့်မရပါ။

သည်တော့ ကျွန်တော့်ကိစ္စက ရေးပြဘို့ခက်နေသည်။ ခက်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိစ္စလည်းမဟုတ်။ တင့်တယ်ရဲ့မယားပူဒုက္ခကိုခင်ဗျ။ သူဘိလပ်မှာနေတုန်းက သွားလေရာ အိမ်ထောင်ကျရပါစေရဲ့လို့ဆိုတဲ့ သနားစရာ ကျိန်စာသင့်ခဲ့ရှာတဲ့ ဆရာတင့်တယ်ဟာ ဟိုမှာ မိန်းမတယောက် ရခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ ဆရာတင့်တယ်ရဲ့ တချို့ဝတ္ထုတွေမှာ ဂျုံးနီဂျုံးနီနဲ့ တဂျီဂျီအော် ခဲ့တာကို ယခင်က ရှုမဝပရိသတ်များ ဖတ်ဖူးခဲ့ကြလိမ့်မယ်၊ လန်ဒန်မှာသူရခဲ့တဲ့ မိန်းမနာမည် က ဂျုံ တဲ့ခင်ဗျာ။ ဆရာတင့်တယ် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တော့ရင် သူက ဒီ'ဂျုံ'ကို 'ဆန်'လုပ်ချင် တယ်၊ အခိပ္ပာယ်က အင်္ဂလန်ကနေပြီး မြန်မာပြည်ကို ခေါ်ချင်တယ်ဗျာ။ အင်္ဂလန်ကတော့ ပြည်ပထွက်ခွင့် 'ပတ်စ်ဘုတ်'ပေးဘို့ အဆင်သင့်ပါဘဲတဲ့၊ မြန်မာပြည်မှာဘဲ နေထိုင်ခွင့်အမိန့် 'ဗီဇာ'ရဘို့ လိုနေတယ်၊ ဆရာတင့်တယ်ဟာ ဘိလပ်သူမကို မြန်မာပြည်ခေါ်ဘို့ ကြိုးစားရှာ တယ်။

သည်အချိန်မှာ ဦးဗဆွေက တန်ခိုးအာဏာကြီးတဲ့ ဝန်ကြီးဖြစ်နေတော့ ဆရာတင့်တယ် က ကျွန်တော့်ကို 'ဟေ့..မောင်ဆွေ မင်းဦးဗဆွေနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးသလား'လို့ မေးပါတယ်။

သည်နေရာမှာ ဦးဗဆွေနှင့် ကျွန်တော်သိကျွမ်းရပုံကို ပြောရပါမယ်၊ အခုကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်တဲ့ မင်းရှင်နောင်က အောင်သွယ်ပါ။ မင်းရှင်နောင်ဟာ နိုင်ငံရေးအားဖြင့် ဦးဗဆွေနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသူပါ။

တနေ့ မင်းရှင်နောင်နှင့်ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့ ဖြတ်အလျှောက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း ကနေပြီး မဂိုလမ်းထဲ ချိုးဝင်သွားတဲ့ ကားတစီးကြည့်ပြီးတော့ မင်းရှင်နောင်...

'ဟေ့....ဝန်ကြီးတွေကွ၊ ဘယ်သွားမလဲ မသိဘူး၊ ဟာ...ချစ်တီးထမင်းဆိုင်ရှေ့ရပ်တယ်၊ ထမင်းစားမလို့နဲ့တူတယ်၊ လာဟေ့ မောင်ဆွေ၊ ဒို့လဲဝင်တုတ်ရအောင်'ဆိုတော့ ကျွန်တော်က..

'ဟ..ဝန်ကြီးတွေက ဒို့ထမင်းမကျွေးတဲ့အပြင် ရိုက်ထုတ်နေပါအုံးမယ် မလုပ်ပါနဲ့ ငါဝန်ကြီး ရိုက်တာတော့ မခံချင်ပါဘူးကွာ'

'လာပါကွ၊ ငါနဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်'

'ဟေ့အေ...မင်းနဲ့ ရင်းနှီးမင်းဘဲသွားကွာ၊ ငါနဲ့မှမသိတာကြီး'

'ဟ...မင်းနဲ့ လူချင်းမသိပေမယ့် မင်းစာတွေဖတ်ပြီး သူတို့က မင်းကိုသိနေကြပါတယ်ကွ'

'ဟ...ဝန်ကြီးတွေက ငါ့စာတွေ ဖတ်မလားကွ'

'ဖတ်တယ်ဆရာ၊ ဦးဗဆွေကဆိုရင် မင်းဝတ္ထုတွေ အားကြီးဖတ်တာပေါ့၊ သူက မင်းဟာသ ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်တယ်ကွ၊ ငါ့ကိုတောင် သော်တာဆွေ တနေ့သူ့အိမ်ခေါ်ခဲ့စမ်းပါလို့ ပြောဘူး တယ်၊ လာပါကွ၊ မင်းစိတ် ငါသိပါတယ်၊ မင်းသိက္ခာငယ်ရမယ့်ဟာမျိုး ငါဘယ်တော့မှမလုပ်ပါ ဘူး'

ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ချစ်တီးထမင်းဆိုင်ထဲ ရောက်သွားပြီး ဝန်ကြီးများနှင့် မိတ်ဆက်ရပါ သည်။

ဦးဗဆွေ၊ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဗိုလ်လှအေးတို့သုံးယောက်ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းရှင်နောင်ပြောတာမှန်ပါသည်။ ဦးဗဆွေက ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေ မပြတ်ဖတ်လေ့ ရှိကြောင်းနှင့် မည်သည့်ဝတ္ထုတုန်းက သူတို့ဖဆပလဝန်ကြီးတွေကို သရော်သည်၊ ကလော်သည် ဟုလဲ ပြောပြပါသည်။

ဦးဗဆွေနှင့်ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံရင်းနှီးရပြန်သည်မှာ စထရင်းဟော်တယ်၊ ဆိုဗီယက် အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးနေ့ အခမ်းအနားတွင်ဖြစ်ပါသည်။ ရုရှားသံရုံးမှ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသဖြင့် သည်ဟော်တယ်မျိုး မရောက်စဖူး၊ အသောက်ထူးနေကြသော (ဝီစကီ တွေကို ခင်ဗျ) ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေမှာတော်တော် ထွေနေကြပါသည်။ သည်အချိန်မှာ ဦးဗဆွေက နိုင်ငံခြား သံတမန်ကြီးများနှင့် ပြောဆိုနေကြပါသည်။

ယင်းကို ဆရာကြီးမဟာဆွေက ကျွန်တော့်အား...

'ဟေ့...မောင်ဆွေ၊ ဗဆွေကိုသွားပြီး ဆွဲခေါ်ခဲ့စမ်းကွာ၊ ဒီကောင်က နိုင်ငံခြားသားတွေကို မှ လူထင်သလား ဒို့စာရေးဆရာတွေကို လာပြီးနှုတ်ဆက်ဖော်မရဘူး'လို့ မူးသံကြီးနှင့်ပြောလေ တော့၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဒီနေရာ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ မမူးသေးရင်တော့ ယုန်သူငယ် မူးပြီဆိုရင်တော့ ကျားဘဲ။

ဒါနဲ့ ကျားကြီးဗဆွေကို ကျွန်တော်သွားဆွဲတော့၊ သူကျွန်တော်နဲ့ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါလာပြီး...

'ဟေ့...သော်တာဆွေ ဘာလဲကွ'

'ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့နဲ့လာပြီး စကားစမြည်ပြောပါအုံးဗျာ'

'ဟေ...မင်းက ငါ့..ဘာပြောစရာရှိလို့လဲကွာ'

'ရှိတာပေါ့ဗျ'

'ဒါဖြင့် နောက်မှပြောကွာ'

'အာနောက်မှဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်လို့တုန်း၊ ခင်ဗျားလို ဝန်ကြီးတယောက် ကို ကျွန်တော်တို့လို လူတွေ့ဘို့က အရိမေတ္တယျအပွင့်မှာ ဖူးရဘို့လောက် ခက်နေတာ'

'ဟေ့ သော်တာဆွေ၊ ဒီလိုမပြောနဲ့ကွာ၊ မင်းငါ့ကိုတွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေး၊ ငါ့ဆီကိုလာခဲ့ ပါ၊ မနက်နဲ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ငါ့အိမ်၊ ညနေ ၄-နာရီကျော်ရင် ပြည်ထောင်စုကလပ်ကွာ'

ကျွန်တော်က သူ့လက်ဆွဲလျက်ဘဲ ရှိနေသေး၍..

'ဟုတ်လား လွှတ်ကွာ ငါကအခုမင်းတို့လို အပျော်သောက်အမူးသောက်သောက်နေရတာ မဟုတ်ဖူးကွ၊ နိုင်ငံခြားသံတမန်တွေနဲ့ စကားပြောနေရတာက နိုင်ငံတာဝန် ထမ်းဆောင်နေရတာ ဘဲကွ'

ယင်းမှ သူပြောတာ ဟုတ်ပါလားဟု မိမိအပြုအမူ အမှားကိုသိရှိကာ ဦးဗဆွေလက်ကို ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်ရပါတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့မနက်မှာ ဦးဗဆွေကိုတွေ့ရဘို့အတွက်....

"ဦးဗဆွေခင်ဗျာ..."

'မင်းငါ့ကိုတွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေးလာခဲ့ပါ'ဆိုစကားအရ ကျွန်တော် ယခုကိစ္စတခု အတွက် လာခဲ့ပါသည်

သော်တာဆွေ

ကျွန်တော် ဤသို့ရေးပြီး၊ ရဲဘော်ကိုပေးလိုက်ပါသည်။ မကြာမီထိုရဲဘော် ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဦးဗဆွေ၏အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။

အလား...လား...ဧည့်ခန်းမှာ ကျွန်တော့်လိုဘဲ ဦးဗဆွေကို ထိုင်စောင့်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးပါလား။ မြန်မာများသာမက နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူမျက်နှာဝါမျက်နှာမဲတွေပါရဲ့-

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး မကြာမီဘဲ ဦးဗဆွေဟာ ကျွန်တော်ကျောခိုင်းထိုင်နေတဲ့ အခန်းထဲ လာတယ်၊ အခန်းထဲက လူတွေမျက်စိဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မြင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးပုတ်ကာ...

'ဟေ့...မင်းနဲ့ငါတော့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ' ပြောပြီး ခေါင်းရင်းခန်းထဲ ဝင်သွား ကာ သူ့လာစောင့်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို တယောက်စီခေါ်တွေ့ပါသည်။

၅-မိနစ်လောက်နဲ့ ကိစ္စပြီးတဲ့လူ ၁၅-မိနစ်က နာရီဝက်ကျော်ကျော် ကြာတဲ့လူတွေ ရှိပါသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တယောက်တည်း ကျွန်တော့်ဝနာရီကျော်နေပါပြီ။ ကျွန်တဲ့ကို တော့ သူ့အခန်းထဲမခေါ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာ သူလာထိုင်ပြီး ဘေးချင်း ယှဉ်လျက်...

'ကိုင်း..မင်းကိစ္စက ဘာတုန်းကွ'

ကျွန်တော်က တင့်တယ်ပြဿနာကို တင်ပြလိုက်တော့ သူက ခပ်အေးအေးပင် စတင်၍..

'အော်...ဗီဇာရဘို့လား...ဒါ ငါလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ကွ'

သည်စကားကြားရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အောင်မယ်လေး သော်တာဆွေတို့ ကံထတော့ ငွေငါးထောင်ရလို့ တယ်လွယ်ပါလားဟဲ့ နော်လို့ စိတ်ကကျူးရင့်လိုက်မိတယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆို တင့်တယ်က သူ့မိန်းမမြန်မာပြည် လာနေခွင့်ဗီဇာရအောင်သာ လုပ်ပေးနိုင်ရန် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ငွေ ၅၀၀၀ဝ ပေးမယ်လို့ ဆိုစကားရှိသကိုး။ အဲသည်အချိန်မှာ တင့်တယ်ဟာ ဘိလပ်က ပြန်လာတာ မကြာသေး။ သူ့ဝတ္ထုတွေဟာ အင်မတန် ရောင်းလို့ ကောင်းတယ်။ သူ့နာမည်ဟာလဲ ထိပ်ဆုံးမှာနေတုန်း။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းတွေကလဲ ထောင် သောင်းချီပြီး ရနေခိုက်၊ သူကျွန်တော့်ကို တကယ်ဘဲ ငွေငါးထောင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ သူပေးလဲ ပေးမှာပါဘဲ။ အကယ်၍ ကျွန်တော်က ဈေးကိုင်တောင် တသောင်းရနိုင်ပါတယ်။

ဟီ...ဟီ..သော်တာဆွေတို့ ပွပြီ...ပွပြီ...'

သို့သော် ဦးဇဆွေ၏စကားက မဆုံးသေးပါ။ သူထားဝယ်သံဝဲဝဲကြီးနှင့် လေးလေးမှန်မှန် ဆက်၍ လာပုံကား...

'ဒါပေမယ့် တင့်တယ်မိန်းမဗီဇာ ပေးသင့်မပေးသင့်ကို မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဆွေးနွေးကြအုံးစို့ကွာ၊ မင်းက စာရေးဆရာ ငါက နိုင်ငံရေးသမား၊ ဒီတော့ ဒို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တိုင်းပြည်အတွက် စဉ်းစားဘို့ရှိတယ်ကွ'ဟု ဆိုပြီး သူခေတ္တစကားဖြတ်ထား၍ ကျွန်တော်က နားပေထောင်နေစဉ်..

'ဟော့...ဒီမှာ...သော်တာဆွေ.. ဘိလပ်သားတွေ ဗမာပြည်မှာနေပြီး ဗမာမိန်းမတွေ မယူကြဘူးလားကွ'

'ဟာ...ယူကြတာပေါ့ဗျာ'

'အေး...နို့ပြီး၊ သူတို့ ဘိလပ်ပြန်တော့ ဗမာမိန်းမတွေ ခေါ်သွားကြသလားကွ'

ကျွန်တော်...မျက်လုံးကလေး ကြောင်တက်တက်နှင့် နှုတ်ဆွံ့သွားလေပြီ။ ဦးဇဆွေက ဆက်ပြော၏။

'နို့ပြီး..တရုတ် ကုလားတွေကောကွာ၊ ဗမာမိန်းမတွေ ယူကြတာဘဲ မဟုတ်လားကွ၊ ဒါပေမယ့်...သူတို့ ပြည်ကြီးပြန်တော့ရင် ဗမာပြည်က မယားတွေ သားသမီးတွေ ခေါ်သွားကြတယ်လို့ ကြားဘူးသလား'

'ဟင့်အင်း'

ကျွန်တော် ခေါင်းခါရပါတော့သည်။

'အဲဒါ...သူတို့မယားတွေ..သားသမီးတွေ မချစ်လို့ လို့မင်းဆိုနိုင်မလား'

'ဟာ...ဘယ် ဆိုနိုင်မလဲဗျာ၊ လူမှန်ရင် ကိုယ့်သားမယား ကိုယ့်ရင်သွေးကို ချစ်ကြတာ ချည်းပေါ့'

'ဒါပေမယ့်...သူတို့ဘာကြောင့် သူတို့တိုင်းပြည်ကို ခေါ်မသွားကြသလဲ မင်းသိလား'

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်တော့...

'အဲဒါ နိုင်ငံရေးဘဲကွ၊ ဒီမှာသော်တာဆွေ၊ ဒို့တိုင်းပြည်ဟာ ကျွန်သပေါက်ဘဝ ရောက်ခဲ့ ရလို့ လူမျိုးခြားတွေ ဝင်ချင်သလိုဝင် ထွက်ချင်သလိုထွက် နေချင်သလိုနေခဲ့ကြတာကို ဒို့ခံခဲ့ရ တာကြာပြီ၊ အခု ဒို့လွတ်လပ်ရေးရပြီမို့ ဒီကိစ္စတွေကို ဒို့အဖတ်ဆယ်ရမယ်'

သူခေတ္တစကားနား၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်စေ့စေ့ကြည့်၍..

'ဒီမှာ သော်တာဆွေ၊ လူမျိုးခြားတွေ ဒို့တိုင်းပြည်ရောက်လာတယ်ဆိုရင် ဒို့လူမျိုးတွေရဲ့ လုပ်စာတွေကို စားပြီး ဒို့တိုင်းပြည်ရဲ့ နေရာကောင်းကောင်းတွေမှာ နေကြတာကွ၊ သူတို့အဆင့် အတန်းက ဒို့လူမျိုးထက်များတောင် မြင့်နေလိုက်ကြသေးတယ် အဲဒါတွေ တွေးပြီးတော့များ မင်းအသဲမနာဘူးလား သော်တာဆွေရယ်'

'အခု မင်းသူငယ်ချင်း တင့်တယ်ခေါ်လာချင်တယ် ဆိုတာက ဘိလပ်သူ မျက်နှာဖြူ မဟုတ်လား၊

သူက ဗမာပြည် ရောက်တော့ရင် ဘယ်အဆင့်အတန်းမှာ နေမလဲကွ၊ ဗိုလ်မက ဗိုလ်လိုဝတ်ပြီး ဗိုလ်လိုနေမယ် မဟုတ်လားကွ၊ ဒီနေရာမှာ သူ့မယားသူထားတာဘဲ၊ တင့်တယ်ရဲ့ လုပ်စာလို့မတွက်ရဘူး၊ သူ ဘယ်နည်းနဲ့ရရ၊ ဒို့တိုင်းပြည်ရဲ့ပစ္စည်းလို့ယူဆရမယ်၊ နားလည်ရဲ့လား သော်တာဆွေ..'

'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ...'

'နို့ပြီးတော့ အဲဒီဘိလပ်သူ ဗိုလ်မက ဒို့တိုင်းပြည်မှာနေပြီးတော့ သူ့တယောက်ထဲနဲ့ မပြီးသေးဘူး ခလေးတွေ မွေးအုံးမယ်ကွ၊ မျက်နှာဖြူကပြား ကကတစ်ကလေးတွေ၊ နောက်သူတို့ ကတဆင့် တဆင့် နိုင်ငံခြားသား အဆက်အနွယ်တွေ ဘယ်လောက်ပွားများလာအုံးမလဲ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်းကွာ။

'ဟော့...ဒီမှာ သော်တာဆွေ၊ ဒို့တိုင်းပြည်ဟာ ဒို့တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေ အတွက်သာ ဖြစ်ရမယ်ကွ၊ ဒါဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည်တွေရဲ့ သဘောထားဘဲ၊ အခု ကြည့်စမ်း ဘိလပ်သားနဲ့ တရုတ်ကုလားလူမျိုးတွေ ဒို့ဗမာမတွေယူပြီး ကပြားတွေ မွေးဖွားကြ၊ နောက်သူတို့တိုင်းပြည်အစိုးရကလဲ သူတို့ပြည်က ပစ္စည်းလာစားမယ့် ပါးစပ်ပေါက်တွေကို ခေါ်လာခွင့်မပေးဘူးကွ၊ သူတို့ကသာ သူများပြကစားမယ်၊ သူများပြည်က ယူမယ်'

'ဟော့..ဒီမှာ သော်တာဆွေ၊ သူတို့လူမျိုးခြားတွေက ဒို့တိုင်းပြည်မှာ သူတို့သွေးနဲ့ပေါက်ဖွားခဲ့ကြတဲ့ သားသမီးတွေတောင် ပစ်ထားခဲ့ကြသေးတာ၊ မင်းသူငယ်ချင်း တင့်တယ်က ဗမာပြည်လာပြီး သားပေါက်မယ့် မျက်နှာဖြူမကို ခေါ်သင့်ပါသလား၊ မင်းစဉ်းစားပါကွာ..၊ မင်း စာရေးဆရာပါ၊ ငါက နိုင်ငံရေးသမားဘဲ၊ မင်းက သင့်လျော်တယ်ဆိုရင် အခု ချက်ချင်းဘဲ အဲဒီ ဗီဇာပေးဘို့ ငါတယ်လီဖုံး ဆက်ပြောလိုက်မယ်၊ မင်းဆန္ဒကို ငါမငြင်းပါဘူး၊ ကဲ...မင်းသူငယ်ချင်း ပြဿနာ မင်းဘဲ ဆုံးဖြတ်ပေရော့၊ ငါ...နောက်ထပ် ဘာတခွန်းမှ မပြောတော့ဘူး'

သည်နေရာမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ထဲက တုန်လာတယ်၊ နှုတ်ခမ်းကတော့ ယဲ့ယဲ့ပြုံးလို့။ မျက်လုံးမှာတော့ မျက်ရည်တွေ....ဝေ့လာတယ်။

ကျွန်တော်သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်ပြီး ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေတဲ့ ဦးဗဆွေရဲ့လက်ကို လှမ်းကိုင်ကာ 'ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီဗျာ'လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သည်တော့ ဦးဗဆွေက အင်မတန်ဝမ်းမြောက်တဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့....

'ဒါဖြင့် မင်းကျေနပ်ပြီပေါ့နော်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဒါဖြင့် မင်းငါ့အိမ်မှာ ထမင်းစားသွားကွာ'ဟုဆိုပြီး သူ့အိမ်သားများအား 'ဟော့..ဒို့.. ထမင်းစားမယ်ကွ'ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် တင့်တယ်လည်း ဘိလပ်က ဂျူးကို မခေါ်ဖြစ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆီက ငွေ

www.burmeseclassic.com

ငါးထောင် မရ။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ရွှေတူဂျာနယ် ထုတ်နေစဉ်က ဦးဗဆွေသည် 'တော်လှန်ရေး၏ မြုပ်ကွက်ရှုပ်ကွက်များ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သူ့ဘဝကိုယ်တွေ့နိုင်ငံရေးများကို အပတ်စဉ်ရေးနေသည်နှင့် ချစ်ဆွေနောင်ကြီးအား အမှတ်တရဟု (၁–၅–၇၁)နေ့ထုတ် ရွှေတူဂျာနယ်တွင် ကျွန်တော်ရေးသားဖော်ပြခဲ့၏။

ယင်းရွှေတူဂျာနယ်မှာ ရေးစဉ်က အစတွင်...

'ဟဲ့လို...ဦးဗဆွေ'

နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှ ဝန်ကြီးချုပ်အထိ ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဦးဗဆွေက ကျွန်တော်တို့ စာပေနယ်သို့ ကလောင်ကိုင်၍ ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်က လက်ကမ်း ကြိုဆိုရပါသည်။

စင်စစ်တော့ ဦးဗဆွေတယောက်ကိုသာမဟုတ်၊ ယခု ၂–နှစ်အတွင်းမှာ အလျှိုလျှိုပေါ် လာသော ဂျာနယ်များတွင် ပါဝင်ရေးသားလာကြသော နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ဝန်ကြီးဟောင်း များအားလုံးကို ကြိုဆိုပါသည်။

ဦးဗဆွေတယောက်တည်း ခေါင်းစည်းနာမည် တပ်လိုက်တာကတော့ သူက ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိလို့ပါဘဲ။

သူဟာ ကျွန်တော့်ကိုငွေငါးထောင်ပေးဘူးပါသည်။

... အစချီပြီး အဆုံးသတ်မှာ...

သည်တော့ ဦးဗဆွေက အင်မတန်ဝမ်းမြောက်တဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့...

'ဒါဖြင့် မင်းကျေနပ်ပြီပေါ့နော်၊ ကျေနပ်ရင် ငါ့အိမ်မှာ ထမင်းစားပြီးမှ သွားကွာ'ဆိုပြီး 'ဟေ့ ဒို့ထမင်းစားမယ်ကွ'လို့ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

သည်နောက် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပိုကာကစားခဲ့ကြသေးတယ်နော်။ ဦးဗဆွေက ကျွန်တော့် လက်ထိပ်ကထိုင်လို့ 'စာရေးဆရာ့ဖဲကို အသေသတ်မယ်ကွ၊ အသေသတ်မယ်ကွ'နဲ့...

မှတ်မိသေးရဲ့လား ဦးဗဆွေ...ကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေ

သော်တာဆွေအနီးသို့ ကျွန်တော်က ပဋိသန္ဓာရပြုလိုက်ပါသဖြင့် ဦးဗဆွေက (၁၅–၅–၇၁)နေ့ထုတ် ရွှေတူဂျာနယ်တွင်...

သော်တာဆွေသို့ပြန်စာ

သော်တာဆွေ

ရွှေတူမှာပါတဲ့ မောင်ရင့်ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရလို့၊ နောက်ပြီးပေးပို့လိုက်တဲ့ 'ဤလောက မြေမဟီဝယ်'စာအုပ်ကိုရရှိလို့၊ ဝမ်းလည်းမြောက် ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

၁။ မောင်ရင်က ငါတို့နိုင်ငံရေးသမားကြီးတွေ စာရေးဆရာလောက ဝင်ရောက်လာကြ တာကို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါတယ် ဆိုလို့ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒို့တတွေလဲ 'သမိုင်းပေး တာဝန်ကို' ထမ်းဆောင်ရတယ်ဆိုတာ နားလည်ဘို့လိုတယ်။

၂။ မောင်ရင်က 'မှတ်မိသေးလား'ဆိုလို့ ငါကလဲ ပြန်မေးလိုတယ်။ တင့်တယ်က သူ့ရဲ့ 'ဂျူး'ကို မြန်မာပြည်သို့ ခေါ်လိုရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းနဲ့ငါဆွေးနွေးကြတာကို မင်းဆောင်းပါး မှာ အတော်ဘဲ စုံစုံလင်လင် ဖော်ပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာ တချက်ကျန်နေတယ်၊ 'တင့်တယ်မှာ ဗမာမိန်းမနဲ့ ခလေးများ ရှိတယ်မဟုတ်လား'လို့ ငါမေးခဲ့တယ်၊ မောင်ရင်က 'ရှိပါ တယ်'လို့ ဖြေတယ်။ 'ဒီကိစ္စမှာ သူ့မိန်းမ ဗမာမက သဘောတူသလား'ဆိုတော့ မောင်ရင်က 'သဘောတူပါတယ်'လို့ ဖြေခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ငါက 'ဒါဟာ သဘာဝမကျဘူး၊ တရားလဲတရား မယ်၊ မှန်လဲမှန်မယ်ဆိုရင် ငါတော့ ဗမာမနဲ့ သူ့ရဲ့သားသမီးများ စိတ်ချမ်းသာဘို့ ဗမာမ, ဘက်က ရပ်တည်လိုတယ်'လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါတော့ မောင်ရင် မှတ်မိသေးသလား။

၃။ မောင်ရင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းကောင်းများ ကြားရလို့ ဝမ်းမြောက်မိတယ်....။ ဒါကတော့ မောင်ရင်အရက်မသောက်တော့ဘူး ဆိုတဲ့သတင်းဘဲ။ အခု ဘာကြောင့်ဘဲ မသောက်သောက်၊ နောက်တော့ တကယ်ဘဲ အရက်ပြတ်သွားပြီလို့ ကြားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် တယ်....။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။

သင့်ရဲဘော်

ဗဆွေ

ဦးဗဆွေရဲ့ ပြန်စာနံပတ်၂-က 'ဒီကိစ္စမှာ သူ့မိန်းမ ဗမာမက သဘောတူပါသလား' ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကသဘောတူပါတယ်လို့ ဖြေမိတာကတော့ ငွေငါးထောင် ရချင်ဇောနဲ့ ဖြီးတာ။ ဦးဗဆွေလို လူကြီးတယောက်က ယုံမယ်မဟုတ်ဖူးဆိုတာ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။ မိုက်လိုက် တဲ့ ကျွန်တော့်နှယ်။ ဒီအကြောင်း ကျွန်တော်ရွှေတူဂျာနယ် ဆောင်းပါးထဲ ထည့်မရေးတာကလဲ သတိမရလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဗဆွေနည်းတူမမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တင့်တယ်အတွက် မကောင်း ပေဘူး ထင်လို့ ကျွန်တော် တမင်ချန်ပစ်ခဲ့တာပါလို့ ဦးဗဆွေဆီကို ကျွန်တောတယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

နံပါတ် ၃၊ ဦးဗဆွေ ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ကြောင်း အနုမောဒနာ ပြုသည်က တော့ ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၄၃-ခုနှစ် မြင်းလှည်းသမားဘဝကတည်းက နေ့စဉ်ရက်ဆက် မပျက် မကွက်သောက်ခဲ့တဲ့ အရက်ကို သည်ခေတ်မှာ ပြည်တွင်းဖြစ် နိုင်ငံခြားအရက်လည်း မသောက် နိုင်၊ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ အရက်ဖြူကလည်း အဝယ်ရခက်ခဲလွန်းလို့ ၁၉၆၉-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၆- ရက်နေ့ညနေမှာ စတင်ဖြတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်း ကြေးမုံသတင်းစာမှာရော၊ ရှုမဝမှာရော၊ စာတို စာရှည်ရေးကာ ကျွန်တော်တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာလိုက်၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအရက်အကြောင်း စ,မိတော့ အရက်ကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်သွားကြသော စာပေနယ် ကချစ်ဆွေများကို သတိရမိပါသည်။

ဆရာကြီးမဟာဆွေ

www.burmeseclassic.com

ဤစာ တနေရာ၌ ဖော်ပြခဲ့သည်။ စထရင်းဟော်တယ်၌ ကျင်းပသော ဆိုဗီယက် အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးနေ့၊ အခမ်းအနားတခုတွင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေ တော်တော်ထွေကြ၍၊ နိုင်ငံခြားသံတမန်များနှင့် စကားပြောနေသော ထိုစဉ်က ကာကွယ်ရေးဝန် ကြီး ဦးဗဆွေအား သွားခေါ်ရန် ဆရာကြီးမဟာဆွေက ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းသည်။

ဦးဗဆွေကို ကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း သူ့ဆီမရောက်တော့ မကျေနပ်၊ ဦးဗဆွေကို သာ မဟုတ်၊ ထိုစဉ်က ပညာရေးဝန်ကြီး ဦးထွန်းဖေနှင့် အခြားဝန်ကြီးများကိုလည်း (ခုခေတ် စကားသုံးနှင့် ပြောရသော်) သူ'ချဲ'နေသဖြင့် ဆရာကြီးအား အိမ်ပြန်ပို့ရန် သင့်လျော်ပြီဆိုကြ၍ ကျွန်တော် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

မော်တော်ကား တစီးနှင့် အတော်ချော့ချော့မော့မော့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ခေါ်ခဲ့ရ၍ ဆရာကြီး အိမ်ရောက်သော် အမူးသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း 'ဟေ့ မောင်ဆွေရ၊ ငါမမူးသေးပါဘူး ကွ'ဟု ဆို၍ သူ့သမီးများအား အရက်နှင့် မြည်းစရာများ ထုတ်စေပါသည်။

ဒီအချိန် ဆရာကြီးသမီး ခင်ဆွေဦးနှင့် အေးအေးက ဘာကြီးသေးသနည်း။ ဆယ့်လေး ငါးခြောက်နှစ် အပျိုပေါက်ကလေးတွေမျှ ရှိဦးမည်။ သမီးကလေးတွေသည် ဖအေကြီး ဆန္ဒ အတိုင်းပြုစုရသည်။ သူတို့အဖေ အရက်သမားကြီးကို ချစ်ရှာသည်။ ဆရာကြီးကတော်ကလည်း အချို့ဇနီးများလို လင်အရက်သမားကြီးရယ်လို့ ပမာမခန့်မပြု၊ သူ့ခင်ပွန်းသည်ကြီးကို အင်မတန် ကြောက်ချစ်ရှိသေရှာကြောင်း၊ ကျွန်တော် တခဏလေးနှင့် အကဲခပ်မိပါသည်။ ကျွန်တော် အသောက်သမား မိတ်ဆွေတွေ အိမ်ရောက်ပေါင်း များလှပြီကဘဲ။

ဆရာကြီးအိမ် သောက်ရသည့်အရက်မှာ ချက်အရက်ဖြူကို သကြားလှော်၍ အရောင် သွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအရက်ကို နေ့စဉ်ဝယ်ပေးရသူများမှာ ဆရာကြီး၏သမီးကလေးများ ဘဲဖြစ်သည်။

ဒီအိမ်ရောက်တော့ ဟော်တယ်က စကော့တလန် ဝီစကီနှင့် ဗမာချက်ရောပြီး တကယ် မူးသူကတော့ ကျွန်တော်ဘဲ။

ကျွန်တော်သည် အရက်မူးတော့ ဇာတိပေါ်၍ အေးအေး၏ချစ်လှစွာသော ကြောင်ကြီးကို သတ်ပြီး ဟင်းချက်စားမည်လုပ်သဖြင့် အေးအေးက စိတ်ဆိုးခဲ့ကြောင်း၊ နောက်တော့ပြောစမှတ် ပြုကြ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ အေးအေးသည် သူ့ကြောင်ကြီးပိုက်၍ ကျွန်တော်တို့သောက်နေ သည့် စားပွဲနားလာနေသည်။ (အေးအေးရဲ့ နင့်ကြောင်ကြီးကချစ်စရာကြီးပါလား ပေးစမ်းငါ့ ခဏ)ဆိုတာလောက်သာ သတိရတော့သည်။ ကျန်တာကို ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်လက် ကြည့်ရှုတော်မူကြပါ ဆိုဘိသကဲ့သို့ သူတို့သားအမိတွေ မေးကြည့်မှသာ သိကြပေတော့မည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်၍ ကျွန်တော်အိပ်ရာမှနိုးတော့၊ ဆရာကြီးမဟာဆွေ၏ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ သင်ဖြူာတချပ်၊ ခေါင်းအုံးတလုံး၊ စောင်တထည်နှင့် စံပယ်နေကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိရသည်။

ကျွန်တော်အိပ်ရာက မနည်းကြိုးစားထရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ မူးမိုက်နေသည်။ ခင်ဆွေဦး က မျက်နှာသုတ် ပုဝါနှင့် သွားပွတ်တံလာပေး၍၊ တရိပ်ရိပ်သော မျက်စိတို့နှင့် ရေချိုးခန်းသို့ မနည်း

ဂယိမ်းဂယိုင်နှင့် သွားရသည်။

ပြန်လာသောအခါ လူမှာ စူမရတော့၍ အိပ်ရာထဲ ပြန်လဲနေရသည်။ အေးအေးအား နှင့်အဖေကြီးကော မေးတော့..

'ဖေဖေ...သူ့ထုံးစံအတိုင်း မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်သွားတာပေါ့၊ ဦးလေးလို သူများ ကြောင် သတ်မယ်လုပ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လှဲမနေပေါင်'

ကျွန်တော် စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ မှိန်းနေသည်။

မကြာမီ၌ ဆရာကြီးသည် သူ့ဗိုက်ရွဲကြီးနှင့် လမ်းလျှောက်တုတ်ကြီးနှင့် ပြန်ရောက်လာ တော့ သမီးများက အရက်ပုလင်းထုတ်ပေးသည်။ အဖိုးကြီးက တဂွတ်ဂွတ် ချနေလေချေ၏။ ကျွန်တော်မှာ မျက်စိကို မနည်းဖွင့်ကြည့်ရသည်။ ကျွန်တော်နိုးနေတာ မြင်တော့ဆရာကြီးက..

'ဟော့ မောင်ဆွေလာလကွ၊ ဟောဒီမှာ 'ပစ်ကမီအပ်လိုက်'

ကျွန်တော်မှာ ရင်ထဲတလှပ်လှပ်ခုန်၍ အားနည်းလျက်...

'ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းလဲ မထနိုင်ဘူး၊ သောက်ချင်စိတ်လဲမရှိဘူး၊ ခေါင်းထဲမူးပြီး အော်ဂလီဆန်နေတယ်'

'ဟင်းဟင်း...ဒါကြောင့် 'ပစ်ကမီအပ်'ဖို့ လိုတယ်ပြောတာ ပေါ့ကွ'ဆိုပြီး ဖန်ခွက်ထဲ အရက်တွေထည့်လာကာ ကျွန်တော့်ကို ပခုံးက မ,ထူ၍ လူနာဆေးတိုက်သလို တိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြီးလန်းဆန်း လာလိမ့်မည်လားဟု ကြိုးစားသောက်လိုက်ပါသည်။ သို့ရာ တွင် တဖန်အပြင်းမူးကာ ပြန်၍အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။

ဒုတိယအကြိမ်နိုးသောအခါ နာရီပြန်တချက်ခန့် ရှိနေချေပြီ။ ဆရာကြီးသည် အင်္ကျီမရှိ ကိုယ်တုံးလုံး ချွေးတွေရွှဲရွှဲနှင့် ညကကျွန်တော်တို့ အရက်သောက်စားပွဲမှာပင် စာရေးနေသည်။ စက္ကူကို ချွေးပေပြီး မင်ပြန့်မှာစိုး၍ သူ့လက်မောင်းကို အဝတ်ပတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်နိုးမှန်းသိသောအခါ ခင်ဆွေဦးနှင့် အေးအေးကလာ၍ ထမင်းစားရန် ပြောသည်။

'အောင်မယ်လေး ငါ့ရင်ခေါင်းထဲ မီးလိုပူနေတယ်ဟာ... ထမင်းဟင်း စားချင်စိတ် မရှိပါဘူး'

'ဒါဖြင့် တခုခုတော့ စားမှဖြစ်မယ်၊ ဗိုက်ထဲ အစာမရှိလို့သေနေအုံးမယ် ဘာစားချင်စိတ် ရှိသလဲ ငှက်ပျောသီးစားမလား'

'ဟော့အေး...ငှက်ပျောသီးလဲ မစားချင်ဘူး၊ သခွားသီး ဖရဲသီး အဲလိုအေးတာ စားချင်တယ်'

'ဒီရာသီမှာ ဖရဲသီးတော့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ သခွားသီးဘဲရမယ်၊ သွား...အေးအေးဝယ်ချေ'ဟု ခင်ဆွေဦးက ခိုင်းသည်။

သခွားသီးကို ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး မစားနိုင်ပါ။ ပက်လက်ဖဲဝါး၍ ၄-၅လုံးမျှ ကုန်ပြီးနောက်၊ မကြာမီ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

တတိယအကြိမ် နိုးသောအခါ ည–မှောင်လျက် ရှိချေပြီ။ ဆရာကြီးသည် စာပွဲ၌ထိုင်ကာ အရက်သောက်ရင်း ထမင်းစားလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်မျက်လုံးဖွင့်တာမြင်သောအခါ...

'ဟေ့ မောင်ဆွေနိုးပြီလား၊ လာလေကွာ ဆက်ချလိုက်'

ကျွန်တော် ကြိုးစားထကြည့်သည်။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်သတည်း။ ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင် မြင်သမျှတို့မှာ တရိပ်ရိပ်နှင့် လှုပ်ရှားနေ၏။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကြည့်နေကြသော ခင်ဆွေဦးတို့ ညီအမသည် –၄–၅–ဖယောက်ဖြစ်နေ၏။

'ကျွန်တော် မတ်တတ်မရပ်နိုင်ဘူး ဆရာကြီး၊ ခေါင်းမူးပြီး အားနည်းနေတယ်'

ဒီတော့ ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော့်အားလာရောက် တွဲခေါ်ပြီး သူ့စားပွဲရောက်သည်၌ 'ဒါသောက်ပြီး...ဒါစားလိုက်ကွ၊ ပြန်ပြီးအားရှိသွားမှာပေါ့'ဟု ပြောလျက် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ အရက်ခွက်ကို ဇက်ပိုးကိုင်၍ အတင်းခွံ့တိုက်၏။ ကျွန်တော်က ကြိုးစားပြီး သောက်လိုက်ပြန်၏။

စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ကျွန်တော်နိုးသောအခါ၌ ဆရာကြီးအိမ်မှာ နှစ်ညမြောက်အိပ်ပြီး နံနက်ခင်းဖြစ်လေ၏။ ဆရာကြီးကား လမ်းလျှောက်သွားနေပေမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သူပြန်လာအောင် မနေဝံ့တော့ပြီ။ အမူးမပြေသေးသော ကျွန်တော့်ကို မနေ့ကလိုဘဲ လူနာဆေးတိုက်သလို အတင်းအရက်ခွံ့တိုက်၍ ပြန်ပြီးတုံးလုံးလဲစေတော့မည်။ ကျွန်တော်ကြောက်ပြီ။ ထို့ကြောင့်....

မျက်နှာသစ်၍ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်မနည်းစုကာ အေးအေးတို့သားအမိတွေ နှုတ်ဆက်ပြီး လစ်ခဲ့ရတော့၏။

စင်စစ် ကျွန်တော်အရက်သောက်သော ရာဇဝင်မှာ 'ပစ်ကမီအပ်'ခေါ် ညက အမူးလွန် လျှင် နောက်တနေ့နံနက် ထပ်သောက်သော အကျင့်ကျွန်တော့်မှာမရှိခဲ့။ မနေ့က များသွားလျှင် ဒီနေ့မနက် ဝမ်းနှုတ်ခြင်းသာ ပြုလေ့ရှိသည်။ ယခု သူများအိမ်မှာ ဝမ်းမနှုတ်နိုင်ဘဲ အရက်ကို ထပ်ထပ်သာသောက်မိသဖြင့် ဒုက္ခကြီးလှလှတွေ့လေပြီ။ ကပေါက်ထိကပေါက်ချာ ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လျှောက်ခဲ့၍၊ ပထမဦးဆုံးတွေ့သော တက္ကစီနှင့် အိမ်သို့ဒုန်းစိုင်းခဲ့ရတော့၏။ ထို့နောက် ၃–ရက်လောက် အရက်နာကျနေ၏။

ဆရာကြီး မဟာဆွေကား...သောက်နိုင်လှပါပေသည်ဟု ကျွန်တော်ချီးကြူးရ၏။ 'သော်တာဆွေတို့ သောက်တယ်ဆိုတာ မဟာဆွေရီတာပေါ့'ဟု ပြောထိုက်ပါ၏။ သူသည်မနက်လည်းသောက်၊ နေ့ခင်းလည်းသောက်၊ ညနေလည်းသောက်။ သောက်လည်းသောက်၊ အစားလည်းစား၏။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးသည် ကျန်းမာဝဖြိုး၏။ သောက်သည့်နေရာတွင် အရက်ကိုနိုင်သူဟု ဆိုနိုင်၏။ သို့သော်သောက်ပြီးတော့ အရက်ကို အရှုံးပေးရရှာ၏။

အကြောင်းမှာ တညသ၌ ဆရာကြီး အရက်အမူးလွန်ပြီး သူ့အိမ်လှေကားထက်မှ နောက်ပြန်လန်ကျ၊ သမန်တလင်းနှင့် နောက်စေ့ဆောင့်မိ၍ ဦးနှောက်အာရုံကြောပြတ်ပြီးသေဆုံးရ၏။

သန်းဆွေ

www.burmeseclassic.com

သန်းဆွေသည် အသောက်ဝါနုနု၊ အသက်ငယ်ငယ်၊ ၃၈–နှစ်နှင့် သေဆုံးရ၏။

၁၉၄၇–ခုနှစ် ကျွန်တော်တို့ စတင်သိကျွမ်းစဉ်က သန်းဆွေသည်အရက်ကို လုံးဝ မသောက်တတ်သေးချေ။ တင့်တယ်နှင့် ကျွန်တော်သောက်နေလျှင် သူကနံ့ဘေးမှထိုင်၍ အမြည်းစား၏။ နောက် တစတစနှင့် ကျိတ်လာလိုက်တာ၊ ၁၉၅၃–ခုနှစ်လောက်မှာ သူအရက်ကို တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်လာပြီး၊ သေမည့်ခုနှစ်နီးလာသောအခါတို့တွင် 'ပစ်ကမီအပ်'ခေါ်နံနက်ပါ သောက်သည့်အကျင့်ကို သူလုပ်လာတော့သည်။

အရက်သမားတို့သည် နံနက်ပါ သောက်လာတတ်ပြီဆိုလျှင် ဒုက္ခဘက်သို့ ဦးတည်ပြီဆို တာကို သတိပြုသင့်သည်။

ညကများသွားသဖြင့် မနက်တွင် ထိုင်းမှိုင်းနေ၍ အနည်းငယ်ထပ်သောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် လန်းဆန်းသွားသည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်...ဤလန်းဆန်းခြင်းသည် အကောင်းလန်း ဆန်းခြင်းမဟုတ်။ ပြန်လည်မူးယစ်သော အမူးသစ်စခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒီအမူးကလေးကို မပြယ် အောင် ခဏခဏအနည်းငယ်စီ ထပ်ထပ်သောက်ရခြင်းဖြင့် တနေ့လုံး တစွတ်စွတ်သောက်သော အကျင့်ကို ဖြစ်လာစေတော့၏။ ယင်းသည်အရက်ကို အရက်ကသောက်ခြင်းမည်၏။ လူက မသောက်ချင်လို့လဲ မနေရတော့။ မသောက်ရလျှင်လက်တုန် ခြေတုန်ဖြစ်၏။ လေအထက်လုန်၍ ချောင်းတဟက်ဟက် တံတွေးတပြစ်ပြစ်ဖြစ်လာ၏။ သန်းဆွေသည် ဤအဆင့်မှာသေသွား၏။

သူသည် ၁၉၆၄–ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၄ရက်နေ့မှာ သေဆုံးသည်ဖြစ်ရာ၊ ၁၃–ရက်နေ့ညနေ မှာ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ သူ့အိတ်ထဲပါသမျှ ပိုက်ဆံကလေးတွေ ထုတ်ပြ၍...

'ဒီမှာ ကိုဆွေကြီး ကျွန်တော့်မှာ ဖါကျပ်ဖဲရှိတယ်ဗျာ၊ လိုတာခင်ဗျား ဖြည့်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့ 'သဟာယ'ဘား သွားသောက်ရအောင်'

ထိုစဉ်၌ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကျွန်တော်တယောက်တည်းရှိ၏။ မေတို့သားအမိတွေ တောင်ကြီး ပြန်နေကြ၏။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ချက်စားနေရ၏။ ကိုယ့်လက်ရှိငွေကို တွက်နေရ၏။ ထို့ကြောင့်

'ဟေ့...သန်းဆွေ..ငါ့မှာ ငွေပိုမရှိတော့ဘူးကွာ၊ ဒီအခါတွင်းမှာ ထမင်းဟင်းချက်စားဖို့ လောက်ဖဲရှိတော့တယ်၊ အရက်တော့ အဖြူဘဲအပြည့်အစုံဝယ်ထားတာရှိတယ်၊ မင်းလဲ အဲဒီအဖြူ ဘဲသောက်ပါကွာ...ဒီမှာ သန်းဆွေရ...ဒို့လိုအကောင်တွေက ဘယ်မှာနေ့တိုင်း ရမ်တို့ဘရန်ဒီတို့ သောက်နိုင်မလဲကွာ...'

ဒီတော့ သူကျွန်တော့်ကို ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား၍ ကရင်ဆော် ဒါတလုံးဝယ်ပြီး ပြန်လာ၏။ သန်းဆွေသည် ကျွန်တော့်လောက် အရက်မရွေးသောက်နိုင်သူ မဟုတ်သေးချေ။ ချက်ဖြူကို...ကရင်ဆော်ဒါနှင့် ရောချမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က...

'အောင်မာ...မင်း ကရင်ဆော်ဒါမလိုပါဘူးကွ၊ ငါ့မှာအဖြူနဲ့ရောသောက်ဖို့ မင်းဟာ ထက်ကောင်းတဲ့ ဂရိတ်ဂျူစ်ရှိပါတယ်ကွ၊ မင်းဟာထားလိုက်'

ယခုတိုင် အမှတ်တရထားသော သန်းဆွေဝယ်လာသည့် ဟိုခေတ်က ပင်မှည့်ကရင်ဆိုဒါ ပုလင်း သူ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ပုလင်းစင်တွင် ရှိနေသေး၏။

ကျွန်တော်သည် အသောက်နှင့်ထမင်း တွဲစားလေ့ရှိသည့်အတိုင်း...

'ဟေ့...သန်းဆွေ၊ မင်းလဲ...သောက်ပြီး၊ ထမင်းလဲ အပြီးစားလိုက်ပေါ့ကွ၊ ဝမ်းဗိုက်ဆိုတာ ပြည့်သွားရင် ကိစ္စငြိမ်းတာဘဲ'

သို့သော်...သူဟက်ဟက်ပက်ပက် မစားချေ။ သူ့အာသီသပြည့်စုံပုံမပေါ်ပါ။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်အကျင့်အတိုင်း အရက်နှင့်ထမင်းဝအောင် သောကစားပြီး တခါတည်း အိပ်ရာထဲတန်းသွားတော့ ကုတင်ပေါ် သူလိုက်လာ၍ နံဘေးမှာ ခေတ္တထိုင်နေသေး ၏။ နက်ဖန်မနက် သင်္ကြန်လည်ရန် ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုထွန်းဝေတို့လူစု သူ့ကိုလာခေါ်မည့် အကြောင်းနှင့် ကျွန်တော့်ကိုပါ လိုက်ဖို့ခေါ်သေး၏။ သည်တော့ ကျွန်တော်က...

'ငါ...ရန်ကုန်မှာ နေလာတာကြာပါပြီကွာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ရန်ကုန်သင်္ကြန် ကမြင်းကြော ထခဲ့ဘူးပါပြီ၊ အခုတော့ ငါစိတ်ထဲမှာ နေပူထဲ အရက်သောက်ရင်း ရေပက်ခံတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနှေးနဲ့အမြန် ဝေဒနာရအောင် ဖန်တီးတာဘဲလို့ ယူဆတော့တယ်ကွ၊ ငါသင်္ကြန်တွင်းမှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် မထွက်တော့ဘူး'

'ကိုထွန်းဝေတို့က ခင်ဗျားကိုပါ လာခေါ်မယ်တဲ့'

'မခေါ်နဲ့...မခေါ်နဲ့...မခေါ်နဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ဟေ့...တခုတော့ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ နက်ဖန် ကျ ကိုထွန်းဝေဆီမှာ ငွေ ၃၀ဝိလောက်တောင်း မင်းသောက်ချင်တဲ့အရက်ပုလင်းနဲ့ စားစရာဝယ် ခဲ့၊ ငါ့ဘို့တော့ ဘဲကင်တကောင်ကွာ၊ ငါသောက်တဲ့အချိန် ညနေ၅နာရီလောက် ရောက်အောင် လာခဲ့ကွာ သိလား...ငါစောင့်နေမယ်'

သူသည် ကျွန်တော့်ဗိုက်ပေါ် စောင်အခေါက်ကို တင်ပေးသွားသေး၏။ ထိုစဉ်ကျွန်တော် တို့သည် ကိုထွန်းဝေနှင့် အလုပ်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က 'ရွှေပြည်တော်သည်' ဝတ္ထု (ရန်ကင်းရုပ်ရှင် မှပြသပြီး)ကိုရေး၍၊ သန်းဆွေက ဇာတ်ညွှန်းခွဲနေ၏။ သည်အတွက် ကျွန်တော်က ကိုထွန်းဝေဆီက ငွေ ၃၀ဝိ–တောင်းခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တနေ့ ညနေမှာ အရက်ပုလင်းနှင့် စားစရာတွေ ယူလာမည့် သန်းဆွေကို ကျွန်တော်မျှော်သည်...မျှော်သည်...အိမ်ရှေ့တကဲကဲထွက်ကြည့်၍ မျှော်သည်။

သို့သော်...၅ နာရီထိုးလဲမလာ၊ ၆–နာရီထိုးလဲ မရောက်တော့၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ရှိတာလေး တွေနှင့်ဘဲ သောက်စားပြီးတော့ သူ့မျှော်ရင်းဘဲ အိမ်အောက်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ တုံးလုံးလဲနေ ရာမှ အိပ်ပျော်သွားလေရာ၊ ခေါင်းရင်းမှ 'ကိုဆွေ...ကိုဆွေ..' ခေါ်သံကြား၍ နိုးတော့...ကိုထွန်းဝေရယ်....။

ကျွန်တော်ကလူးလဲထ၍...

'သန်းဆွေကော'

www.burmeseclassic.com

'ရေနစ်လို့....'

သူဒါဘဲပြောနိုင်တော့၏။

စင်စစ် သန်းဆွေနှင့် ဆရာကြီးမဟာဆွေတို့ တွေ့ရပုံခြင်းတူသည်။

နောက်ကြောင်း စုံစမ်း၍ သိရသည်မှာ....သန်းဆွေသည် ကျွန်တော့်အိမ်မှ ထွက်ခွာသွား ပြီး၊ သဟာယဘားဝင်၍ သူ့ငွေ ၆ ဘိုးကလေးကို ဘရန်ဒီသောက်သေးသည်။ ထို့နောက် ကမာ ရွှတ်အရက်ဖြူဆိုင်ကြီးမှာ ထိုစဉ်က မန်နေဂျာ ဦးလှဖေက သူနှင့်ရင်းနှီးသည်မို့ အဖြူတလုံး အကြွေးဆွဲပြီး အိမ်သို့ ယူသွားသေးသည်။

နံနက်ခင်း၌ ကိုထွန်းဝေတို့လူစု လာခေါ်တော့ တနေ့လုံးရေပက်ခံရင်း ရမ်ကိုသောက်ကြ သည်။ နေ့လည်ခင်း အင်းလျားကန် ဂျူးဗန်းဘက်မှာသွား၍ ရေကူးကြ၏။ သို့ရေကူးရင်း၊ အင်းလျားကန် ဟိုတယ်မှာ သူနှင့်သိကျွမ်းနေသော မိုးကုတ်သားများ အရက်သောက်နေကြတယ် ကြားတော့၊ မေမြို့ချစ်ဆွေနှင့် လှေလှော်၍ သွားကြ၏။ မိုးကုတ်သားများ အရက်ဝိုင်းမှာ သူတို့ ဝင်၍တွယ်သည်။

သူနှင့်ခင်မင်လှသော မိုးကုတ်ကိုတင်မောင် အကိုကိုမောင်မောင် (ယခုကွယ်လွန်)က သူ့ပုံပန်းကြည့်၍...'ကိုသန်းဆွေ သိပ်များနေပြီ ထင်တယ်'ပြောတော့ အရက်သမားတို့ထုံးစံ၊ အရှုးကို အရှုးပြောတော့ မခံချင်သလို...

'မူးပါဘူးဗျ၊ ပေးစမ်းခင်ဗျားတို့ အရက်'ဆိုပြီး မိုးကုတ်သားများသောက်လေ့သောက်ထ ရှိသော ဂျော်နီဝါကား ဘလက်လေဘယ်လ်ကို ၃–ပက်လောက် တခါတည်းထည့်၊ ဆိုဒါမရောဘဲ တချက်တည်းမော့ပြီး၊ ဟော်တယ်ထဲကလျှောက်၊ လှေပေါ်တက်သွားတော့ဆိုသကိုး။

ထို့ကြောင့် သန်းဆွေသည်၊ အမူးလွန်ပြီး လှေပေါ်မှရေထဲ ကျရခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာကြီး မဟာဆွေလည်း အမူးလွန်ပြီး လှေကားပေါ်မှ နောက်ပြန်လိမ့်ကျရခြင်းဖြစ်၏။

အရက်သမားတို့တွင် (၁)လူကအရက်ကိုသောက်၊ (၂)အရက်က အရက်ကိုသောက်၊ (၃)အရက်ကလူကိုသောက်ဟု သုံးမျိုးရှိသည့်အနက် ဆရာကြီးမဟာဆွေနှင့် သန်းဆွေတို့သည် အရက်က အရက်ကိုသောက်သော ကာလမှာပင် အမူးလွန်၍ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်၏။

စင်စစ် အရက်ကိုကြိုက်မိ၍ သောက်ကြပြီဆိုလျှင်၊ ပထမဦးဆုံး နံပတ်တစ် လူက အရက် ကို သောက်နေခြင်းသာ ကောင်းပါ၏။ သည်ထက် ကျော်လွန်၍ကား မကောင်းတော့ပါချေ။ သို့ရာတွင် အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်လာတော့၊ နပျိုရာမှ အိုမင်းရင့်ယော်ခြင်း နောက်ဆုံးရှိ ချေပြီ....ဆိုသကဲ့သို့ ဘယ်တော့မှ ရပ်တန်းက ရပ်မနေကြတော့ဘဲ နောက်ဆုံး (ဒုံ)နံပတ် (၃)သို့ ဆိုက်သွားတတ်သည်သာ ဖြစ်ချေသည်။

တနည်းဥပမာပြရသော် အရက်ကို လူကသောက်နေချိန်မှာ သမီးရည်းစား ဘဝနှင့်တူပါ ၏။ စာကလေးပေးလိုက်၊ ချိန်းတွေ့လိုက်၊ ဘယ်လောက်နိပ်သနည်း။ သို့သော်...ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့သည် သမီးရည်းစားဘဝနှင့် ဘယ်မှာ အားရတင်းတိမ်ခြင်းရှိပါသနည်း။ လင်မယား ဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားလိုက်ကြတာ၊ ကဲ..ခုတော့ သိကြပြီမဟုတ်လားဟင်။ သမီးရည်းစား

www.burmeseclassic.com

ဘဝတုန်းကလို အရသာရှိသေးရဲ့လား။ သားမယားတာဝန်ထမ်းရသည်၊ ထို့အတူအရက်တာဝန် ထမ်းရသည်။

အရက်ခရီးနဲ့ အချစ်ခရီးဟာ..အဲသလို တူတယ်ခင်ဗျ။

သမီးရည်းစားဘဝဟာ ခွာပြရင်လဲပြ၊ မပြရင် ညားရတယ်ဗျ။

အရက်လဲဘဲ သောက်မိရင် ပြန်ဖြတ်နိုင်ဖြတ်၊ မဖြတ်နိုင်ရင် ရှေ့ဆက်ကြွပြီဘဲ။

'ကဲ...သည်တော့ အချစ်ခရီးဆိုတာကတော့ဗျာ (ဥပမာ နှိုင်းရတာပါ) လောကဓမ္မတာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့လမ်းစဉ်ဘဲ။ လူရဲ့ဝတ္တရားလူ့လောကရဲ့ အကျိုးများရာ များကြောင်းဘဲ။ အရက် ခရီးကတော့ ဆက်တီးလေ မနိပ်လေဘဲဗျို့။

ဒါကြောင့် အရက်မသောက်တတ်သေးရင် မသောက်ဖဲ နေဘို့နဲ့ သောက်တတ်နေရင်လဲ ပြန်ဖြတ်ဖို့နဲ့၊ မဖြတ်နိုင်ရင်လဲ အရက်ကိုလူက သောက်တဲ့အဆင့်မှာဘဲ ရပ်နေဘို့အကြံပေးလို ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အကြံပေးတာက လွယ်သလောက် သောက်နေသူ အဖို့မှာ၊ အရက်အလွန် ကြိုက်သူအဖို့မှာ ရပ်တန်းကရပ်ဖို့ ခက်တယ်ဆိုတာ၊ ကျွန်တော်လဲ ကိုယ်တွေ့ဘဲ သိပါတယ်။ သို့သော်...(လိုက်နိုင်ရင် လိုက်ဖို့ပေါ့လေ) နည်းလမ်းတခုကိုတော့ ပြောပြနိုင်ပါတယ်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနည်း

ဆရာကြီးသည် အရက်သောက်သူဖြစ်ကြောင်း သူကိုယ်တိုင်ဝန်ခံ ရေးသားခဲ့ဘူးသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော်သိခဲ့သမျှ အသက်၈၀–ကျော်သည်တိုင်အောင် 'အရက်ကို လူကသောက်သည်'ဆိုသော အဆင့်မှာဘဲ အမြဲတမ်းရှိခဲ့သည်။ ဆရာကြီးသည် အရက်ကို မူးချင်၍ သောက်သည်မဟုတ်၊ စားကောင်းအိပ်ကောင်းအောင်သာ သောက်သူဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသောက်နည်းမှာ အရက်ကို ဘယ်တော့မှအစားနှင့် ခွာမသောက်ပေ။ ထမင်း စားခါနီးမှ အရက်ကိုသောက်၏။ သောက်ပြီးရင်ပူ၍ ဝမ်းဗိုက်က အစာကိုတောင်းလာသောအခါ ထမင်းကို အားရပါးရ စားပစ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤနည်းအတိုင်းဘဲ ပြုကျင့်ခဲ့ပါလျက် တနေ့ထက်တနေ့၊ တလက်ထက် တလ၊ အရက်တွေ ပိုပိုသောက်သောက်လာမိ၏။ ဥပမာဆိုအံ့။ ပထမ၌ တစိတ်နှင့် ထမင်းမြိန်၏။ အိပ်ပျော်၏။ နောက်တစတစနှင့် တပိုင်းရောက်လာ၏။ ထို့နောက်တပုလင်းထိသွား၏။ မသောက်ရလျှင် လေတပျို့ပျို့ဖြစ်လာ၏။ ထမင်းစားမဝင်၊ အိပ်မပျော်ချင်တော့။ ယင်းသည် အရက်က အရက်ကို တောင်းလာသောအဆင့်။

ဆရာကြီးသည် ဤအဆင့်ကို မရောက်ပေ၊ နေ့တိုင်းအရက်ကို မသောက်၍လား၊ သောက်လိုက်သမှ၊ ဆရာကြီးအရက်မသောက်ဖဲ ထမင်းစားသောအခါဟူ၍မရှိ။ ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ရှည်လများအတူနေခဲ့၊ စားခဲ့၊ သောက်ခဲ့ဘူးသည်။

သို့သော်ဆရာကြီး၏ ထူးခြားချက် လေ့ကျင့်မှုတရပ် ရှိသည်မှာ တခါတခါ၌ သူ့ကိုယ်သူ ချွန်းအုပ်၍ ခြိုးခြံမှုဖြစ်၏။ သူသည်ကျွန်တော်တို့လိုဘဲပေါ့။ အများတကာ အရက်သမားတွေသိ

ကြသည့်အတိုင်း တစတစ အရက်ကလေးပိုသောက်လာ၊ ပိုသောက်မှလဲ အာသီသပြေ၍ ထမင်းမြိန်၊ အရက်နည်းနေရင်ဘဲ စိတ်ထဲတယ် မကြည်ချင်တော့။

ဤအချိန်ရောက်လာသောအခါ၌ ဆရာကြီးသည် သူ့တသက်တာ မှတ်တမ်းထဲတွင် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ထမင်းဟင်း စားကောင်းချင်လို့သာ အရက်သောက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထမင်းစားခြင်းကို ရပ်တန့်လေသည်။

'ဟော့..မစိုး၊ ငါထမင်းမစားတော့ဘူးကွ'

သည်အခါ၌ ဆရာကြီးကတော် ဒေါ်ကြီးစိုးက ထမင်းဟင်းတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမချက် တော့။ ဗူးသီး၊ ဂေါ်ဖီရွက်၊ မုံလာထုပ်၊ မုံလာဥ၊ ပဲသီး စသည်တွေပြုတ်ပြီခင်ဗျာ။ ဒီတော့ ဆရာကြီးသည် အရက်လဲ လုံးဝမသောက်တော့ဘဲ၊ ဤအသီးအရွက်ပြုတ်တွေကိုဘဲ ငန်ပြာရည်နှင့် တို့စားလေတော့၏။

ထမင်းဟင်းစားနေကျသူသည် ဤမျှနှင့်တင်းမတိမ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် သူ့ဝမ်းဗိုက်ဆာလာလျှင် ငှက်ပျောသီးစား၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်၏။ လက်ဖက်စား၏။

ယင်းသို့လျှင် သူသီတင်းတပတ်မျှ မိမိကိုယ်မိမိ ခြိုးခြံချုပ်တည်းမှု ပြုပြီးတော့မှ မူလကလို ဘဲ အရက်ပြန်သောက်၏။ ထမင်းစားဟင်းပြန်စား၏။

စင်စစ်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏အာဟာရဓါတ်ခံကို ပြောင်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါမှာ သူသည် အရက်စသောက်တတ်ခါစ ကလေးကဲ့သို့ အရက်အနည်းငယ်မျှလေးနှင့် ထွေပြီးထမင်း ဟင်းစားသောက်ကောင်းလှ၏။

'ဟော့ အဲလိုမသောက်ဖဲ၊ ထမင်းမစားဘဲခြိုးခြံနေပြီးတော့မှ ပြန်ပြီး သောက်တာစားတာ ဟာ ဘယ်လောက် အရသာရှိသလဲ။ အရက်လဲဘဲ ပြန်ပြီးအသောက်နဲ့သွားတယ်ကွ၊ ခန္ဓာကိုယ်လဲ သန့်စင်ပြီး ကျန်းမာရေးအတွက်လဲ ကောင်းတယ်၊ မင်း ငါ့လိုလုပ်ကြည့်စမ်းကွာ'ဟု တိုက်တွန်း ဘူးပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဆရာကောင်းတပည့်၊ ပန်းကောင်းမပန်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် အရက်သူရာကြောတွင် တော်တော်နစ်မျောခဲ့ဘူးပါ၏။ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေကိုသာလျှင် ဆရာကြီးလို ပြုကျင့်နိုင်ပါက ပြုကျင့်ဘို့ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

အရက်သမားများသာမဟုတ်။ ငွေကြေးချမ်းသာ၍ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းတွေနှင့် နေ့စဉ် စားနေရပါလျက် ကြာတော့ ငြီးငွေ့အီလည်လာသောအခါ၌ ဆရာကြီးနည်း ခြိုးခြံပြီး အစားပြောင်းခြင်းကို ပြုကြည့်သင့်ပါ၏။ မော်တော်ကားစကားနှင့် ပြောရသော် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် ကို အိုဗာဟောလုပ်သည် သဘောပေါ့ခင်ဗျာ။

မိုးဝေ၊ မောင်ကြည်ဆွေ၊ ကိုရွှေမောင်၊

စာပေနယ်မှ အရက်ကြောင့် ပျက်စီးသွားရသော လူများစာရင်းတွင် သူတို့သုံးယောက် ကို မထည့်၍မဖြစ်ပေ။

ယင်းသုံးယောက်မှာ မောင်ကြည်ဆွေအငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ရှုမဝတိုက်သို့ ငယ်စဉ်ကထဲက ရောက်လာပြီး စာရေးဆရာနှင့် အယ်ဒီတာတွေအကြား ကြီးပြင်းလာသော ရှုမဝခြံပေါက် စာရေးဆရာလေးဖြစ်၏။

သူ့နာမည်ရင်းက မောင်စန်းခင်ဖြစ်ရာ၊ ကလောင်နာမည်ယူတော့ သန်းဆွေနှင့် သော်တာဆွေ၏ တပည့်အဖြစ်နှင့် သူ့ကလောင်နာမည်မှာ 'ဆွေ'ထည့်ယူခြင်းဟုပြောဘူး၏။ ကိုယ့်လူစာအရေးအသားမှာ သော်တာဆွေ သန်းဆွေတို့လောက် အင်အားကောင်း မကောင်းတော့ (သူ့အတိုသွား၍) မပြောတတ်ရှိရမည်။ သောက်အားမှာတော့ ဆရာနှစ်ပါး၏ စံချိန်ကို ချိုးခြင်းဖြင့် အသက်ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် လူ့ဘဝက စောစီးစွာကိစ္စချောသွား၏။

မောင်ကြည်ဆွေ၏ အသောက်ခရီးစဉ်တွင် 'လူကအရက်ကိုသောက်'မှ 'အရက်ကအရက်ကိုသောက်'ဘူတာတွေက မြန်ဆန်လွန်း၍ နောက်ဆုံးမှာ သူ့အား အရက်ကသောက်ပစ်ခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကြွေသွားရရှာ၏။

သူမသေမီ လပိုင်းလောက်က တာဝါဘားမှာ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့လုံးချင်း ဝတ္ထုလေးနာမည်ရစပြု၍ ကရမက်၊ မြင့်နီ၊ မြင့်ကျော်တို့နှင့်တွဲကာ အရက်သူရာကြောမှာ နစ်မျောနေကြသည်။ ဤစဉ်မှာ သူ့အသားရေမှာ ညိုညစ်ပြီး မျက်နှာပွစိစိနှင့် ဖောင်းအစ်အစ်နေပုံ ကြည့်ရခြင်းဖြင့် သူ့အား အရက်သောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။ ထိုမှမကြာမီပင် အရက်ပူပြန်၍ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်သဖြင့် ရေကိုကြာရှည်စွာ အအေးစိမ်ချိုးခြင်းဖြင့် အဆုပ်ကို အအေးမိပြီး သေဆုံးသွားကြောင်း ကြားရ၏။

ကိုရွှေမောင်

အင်မတန် လူချစ်လူခင်များသော ကြေးမုံသတင်းထောက်ကြီး။ သတင်းယူခါတ်ပုံရိုက် အလွန်ကောင်းသည်။ သူ့ကိုယ်သူအရက်က ဒုက္ခပေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း မသေမီက ကြိုတင်သိ၏။

သူသည်အရက်ကြောင့် ဆေးရုံခဏခဏတက်ရရော၊ ဆေးရုံကတခါ ပြန်ဆင်းတိုင်း ဆင်တိုင်းအရက်မကောင်းကြောင်း၊ သူအရက်ဖြတ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေးမုံသတင်းစာမှာ ဆောင်းပါးရေးလေ့ရှိ၏။

ကိုရွှေမောင်ကား 'အရက်ဖြတ်တာ အလွယ်လေးပါကွာ၊ ငါအရက်ဖြတ်တာ အခါတရာ လောက်ရှိပြီ'ဆိုသော လူစားမျိုးပါတည်း။ သူနောက်ဆုံးအကြိမ် ဆေးရုံတက်သောအခါ၌ ကြေးမုံတွင် အရက်မကောင်းကြောင်း ဆောင်းပါးရေးရန် သူ့အိမ်သို့ မပြန်နိုင်တော့ချေ။ ရင်ခွဲရုံသို့သာ ရောက်သွားတော့၏။ သူ့ကို အရက်သောက်ပစ်ခြင်းဖြစ်၏။

မိုးဝေ

ကျွန်တော့်ယောက်ဖကြီးကား အရက်ကိုအလွန်ကြိုက်၊ မျိုးနှင့်ရိုးနှင့်ကြိုက်၊ သူ့အဖေ လည်း အရက်ကြောင့် သေရခြင်းဘဲဖြစ်၏။ 'မေ့အမေနှင့် မိုးဝေအဖေသည် မောင်နှမအရင်းဖြစ် လေရာ၊ မေနှင့် ကျွန်တော်ညားတော့ မိုးဝေအမျိုးတွေကလည်း ကျွန်တော့်အမျိုးဖြစ်လာ၍ သူတို့ အမျိုးထဲ ဝင်ကြည့်တော့ အောင်မယ်လေးဗျာ မသောက်တဲ့လူ မရှိသလောက်ပါကလား။ အသောက်ကြီးနှင့် အသောက်ကလေးတို့သာ ခြားနား၏။ ဤဆွေမျိုးထဲကျွန်တော်ရောက်ခြင်း သည်

www.burmeseclassic.com

ကောင်းခြင်းအင်္ဂါတရပ်ဖြစ်ပေသည်။ ဘယ်သူကမျှ ကျွန်တော်အရက်သောက်တာကို အပြစ်ပြောရုံမက ဘယ်အိမ်သွားသွား အရက်ပုလင်းကတော့ အသင့်ဘဲ...ဟဲ...ဟဲ...။

မိုးဝေသည် အရက်သမား စာရေးဆရာတွေထဲ၌ ထူးခြားချက်တရပ်မှာ ဟော်တယ်တွင် အရက်ထိုင်သောက်ရင်း စာရေးနိုင်သူဖြစ်၏။ သူ့အပေါင်းအသင်းတသိုက်နှင့် ပိုက်ဆံမရှိဘဲ ဟော်တယ်ထဲဝင် အရက်မှာသောက်ရင်း စာရေး၏။ သူ့စာအုပ်တိုက်နှင့်က တဖောင် ဘယ်လောက်နှုန်း စာမူပေးငွေချေရှိလေရာ၊ ရေးပြီးသမျှကို သူ့တပည့်အောင်ကျော်က သွားပေး၍ ငွေယူလာပြီးမှ အရက်ဖိုးရှင်းရ၏။

မိုးဝေသည် အလွန်စာရေးနိုင်သူဖြစ်၍ စာရေးနိုင်သလောက်လည်း အရက်သောက်သူဖြစ် ၏။ သူ့စာတမျက်နှာကို အရက်တခွက်နှင့် တွက်ကြည့်ဘို့ကောင်း၏။ နောက်ဆုံးမှာတံတွေး ထွေးရာ၊ နောက်ဖေးသွားရာ သွေးတွေပါနေ၍ အသဲဇကာဖြစ်ပြီး အဆုတ်ပဲ့နေပြီ။ ကျောက်ကပ် တလုံး မကောင်းတော့ဟု ဆရာဝန်ကပြောတော့မှ အရက်ဖြတ်မည်ဟု သူကဆိုသည်။ သူမသေမီ ရက်ပိုင်းမှာ ကာတွန်းအောင်ရှိန်နှင့် ကျွန်တော်လူနာမေးရန် သူ့အိမ်ရောက်သွားသည်။ သူ၏မြေးဦးကလေးကိုချီလျက် ကျွန်တော်တို့နှင့် အရက်သောက်ရင်းဘဲ ဒီမြေးကလေးကို ချစ်လှ ၍ မြေးကလေးအတွက် အသက်ရှင်ရန် အရက်ဖြတ်တော့မည်ဟု ပြောသေး၏။

သို့သော် သူသိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ မကြာမီဘဲ အရက်က သူ့ကိုဝါးမျိုပစ်လိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် အရက်ကလူကို ဝါးမျိုနေခဲ့ပြီဖြစ်လျက် အသက်မသေသေးဘဲ ယခုရှိနေသေး သူကား....

တင့်တယ်(ဝါ)ကိုသေခဲကြီး

ဤစာမရေးမီ ၃-ရက်လောက်က သူ့အလုပ်တိုက်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွား၏။ သူဆေးရုံ တလလောက် တက်နေခဲ့ရပြီး ပြန်ဆင်းခါစဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကသူ့ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း.

'အောင်မယ်လေး...သူငယ်ချင်းရဲ့၊ မသေလို့ တွေ့ရလဲ ယဲ့ယဲ့ဘဲရှိပါတော့လားကွဲ့'ဟု ပဋိသန္ဓာရပြုလိုက်တော့ သူ့အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးဖြင့်...

'အေးလကွာ...ဆရာဝန်တွေ ကောင်းပေလို့ပေါ့ သူငယ်ချင်းရ၊ ငါ့အစာအိမ်ထဲက ဖောက်ထုတ်လိုက်တာကွာ၊ အရက်ဂျိုး ကဇော်မြုပ်တွေ တပုလင်းခွဲလောက်ရသကွ'

'နို့အခု ကုလို့သလို့ပြီးခဲ့ပြီလား၊ အောလ်ကလီယာ ဖြစ်ပြီလား...'

'အစာအိမ်နဲ့ အူတွေကိုတော့ ဆေးကြောပြီးပြီ ဒါပေမယ့်ကိစ္စမပြတ်သေးဘူးကွ၊ အခု ကုသတာကို ခဏနားရတာ၊ နောက်မကြာမီ တံတားလေးမှာ သွားနေရဦးမယ်တဲ့ကွ၊ ဆရာဝန်က ပြောတယ်...'

သူသည် ဤအကြိမ် သွားရမည်ဆိုလျှင် တံတားလေး စိတ္တဇဆေးရုံသို့ တတိယမြောက် ဖြစ်ချေပြီ။

ယခင် စိတ္တဇဆေးရုံမှ ဆင်းတိုင်းဆင်းတိုင်းလည်း ဆရာဝန်တွေက မသောက်ပါနဲ့တော့ မသောက်ပါနဲ့တော့ ပြောသည်။ သို့သော် သူမနေနိုင်ခဲ့။ အသက်ထက် အရက်ကိုခုံမင်သကဲ့သို့

ဖြစ်နေသည်။

ယခုသူ့ကို ကျွန်တော်တွေ့ရာမှာလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိပိယဲ့ယဲ့လေးဘဲ။ အရိုးပေါ်အရေတင်လျက်၊ ဆံပင်တွေလည်း ဖွေးနေသည်။ သူ၏ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများသည် ယခင်ကလို မတောက်ပတော့။

ယခု သူလုပ်နေသော မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ခန်းကလည်း ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်ပါ။ အလွန်ကျဉ်းကျပ် ပိတ်မှောင်ကာ သူများအိမ်၏ လှေကားတက်အောက်ထပ်မှာ နေ့ခင်းဖြစ်လျက်၊ မီးဖွင့်ထားမှ အလင်းရောင်ရ၏။ အပြင်က လေဝင်ပေါက်လည်းမရှိ။ ဒီကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ လူ၄–၅ယောက်နေ၏။ သည်အထဲ စာမူရှင် ဧည့်သည်တွေက လာ လိုက်သေး။

အိုး...ယခင်က တင့်တယ်သည် ယခု မတင့်တယ်တော့ပါတကား။ ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်း။ စာရေးဆရာမကျန်းမာတော့ စီးပွားရေးလည်း အဘယ်မှာ ကောင်းတော့အံ့နည်း။

သူနှင့် ကျွန်တော်စကားပြောနေလိုက်ကြတာ ညနေ ၄နာရီကျော်တော့ 'ကဲခင်ဗျား အလုပ်မဆင်းသေးဘူးလား၊ သွားကြစို့'ဆိုတော့...

'ငါမပြန်နိုင်သေးဘူးကွ၊ လုပ်သားသတင်းစာမှာ ဟိုနေ့ကပါတဲ့ ဆောင်းပါးအတွက် စာမူခလေး နှစ်ဆယ်ကို ကျော်ညွန့်မိုး သွားတောင်းခိုင်းထားတယ် သူလာပါမှကွ၊ မလာရင် ငါ့အိမ်နက်ဖန်ခါ ဈေးဘိုးမရှိဘူး၊ ဟီး...ဟီး..'

ကျွန်တော့်ရင်မှာဆို့သွားသည်။ တင့်တယ်သည် လိမ်ညာခြင်း၊ ကြွားဝါခြင်းကင်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနေ့က စန္ဒာမှာ ထိုလထုတ်မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော 'ဖော့ဖော့တင်နိုင်'ဝတ္ထု အတွက် စာမူခတောင်းရင်း သွားခြင်းဖြစ်ရော၊ အဆင်မပြေသေး၍ မရရှိခဲ့ပါ။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုဘိုး စန္ဒာကပေးသော ငွေ၁၀၀–ရရှိပါက တင့်တယ်ကို အစိတ်တော့ ပေးခဲ့မည်ဖြစ်ပါ၏။ ယခုတော့ ငမွဲကို ငပြာက မကယ်နိုင်ချေတကား။

တင့်တယ်၏ ဘဝခရီးလမ်းကို မစေ့ ခေါ်သရုပ်ပြမျဉ်းကြောင်း ဆွဲမည်ဆိုပါက အတက်မြင့်မြင့် အကျကြမ်းကြမ်းကို တွေ့ရပေမည်။

သူသည် တင့်တယ်ဟု နာမည်ကြီးလျက်၊ လူကြိုက်အများဆုံး၊ မြန်မာပြည်၏ ထိပ်သီးစာရေးဆရာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် အင်္ဂလန်သို့သွားကာ ဘီဘီစီမှာ အလုပ်လုပ်၍ ၄–နှစ်နေခဲ့၏။ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးခဲ့၏။ ပုံနှိပ်စက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဘူး၏။ သို့ရာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာကိုမက်မောသူ မဟုတ်၊ ငွေကြေးကို မခင်တွယ်၊ ရရသုံးသုံး သောက်သောက်စားစားနှင့် နောက်ဆုံးမှာ ရှိတာတွေ ကုန်၏။

တင့်တယ်၏ ရပြီးသော အောင်မြင်မှုတွေ ဆုံးရှုံးရခြင်းနှင့် လူတွင်အရေးကြီးဆုံးသော သူ၏ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းရခြင်းကို အကြောင်းရှာလိုက်တော့ သူအရက်သောက် လွန်ကဲမှုတရားခံ ပေါ်လာလေသည်။

တင့်တယ်သည် အရက်သောက်ကြမ်း၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ဟော်တယ်တွေမှာရော၊ သူ့အိမ်မှာရော၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာရော၊ အကြိမ်ကြိမ်သောက်ခဲ့ဘူး၏။ သူမူးလာပြီဆိုလျှင်

www.burmeseclassic.com

'မောင်ဆွေ ကီးလ်သယ်ဘော်တယ်'ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဒီပုလင်းကုန်အောင် ရှင်းပစ် ဟုဆိုသည်။ ဤပုလင်းကုန်တော့ကော ပြီးသတဲ့လား၊ မပြီးပါ နောက်တလုံးဖွင့်ပြီး 'ကီးလ်သယ် ဘော်တယ်လ်'လုပ်ပြန်တော့၏။

တင့်တယ်သည် အရက်သောက်ပြီဆိုလျှင် အမြည်းအနည်းငယ်မှလွဲ၍ အစာမစားတော့ ဘဲ သတိမေ့ လဲကျသွားအောင်သောက်လေ့ရှိ၏။ စင်စစ် ၄င်း အခုန ဘသအအူန ကိုတိုက်ရိုက်ပြန် လျှင်၊ ပုလင်းကို သတ်ပစ်လိုက်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသော်လည်း အမှန်က ပုလင်းကသူ့ကိုသတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်းမကန် ကမ်းခြေတွင် သူနှင့်ကျွန်တော်ရေချိုးကြစဉ်က ပုလင်းက သူ့ကိုသတ်ခဲ့ ချေပြီ။ သန်းဆွေသေသကဲ့သို့ သေတော့မလို့ပေါ့။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် သဲသောင်ပြင်တွင် ပုလင်းတွေချ၍ တပုလင်းပြီး တပုလင်း သောက်ရင်း ဒီရေလှိုင်းစီးကြရာ၊ နောက်ဆုံးဝယ် သူအရက်မူးလွန်း၍ သတိမေ့ပြီး လှိုင်းအောက် ရောက်သွားရကား၊ သူသေကံ မရောက်သေးသဖြင့် လှိုင်းပြန်ကျအသွားမှာ ကျွန်တော်သူ့ကို ရေထဲတုံးလုံးလဲနေတာ တွေ့ရသောကြောင့် အလျင်အမြန် ပြေးဆယ်လိုက်ရ ၏။ လက်မတင်ကလေးဘဲ ကျွန်တော့်မျက်စိ အနည်းငယ် နောက်ကျ၍ နောက်တချီဒီလှိုင်းကြီး လာခဲ့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သူ့ကို ရအောင်ယူနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို ကျွန်တော် သောင်ပြင်ပေါ် ဆွဲတင်ခဲ့ပြီးမှ သတိရအောင် အတော်ပြုစုယူရ၏။ ထိုစဉ်က သူသေသွားမည် ဆိုလျှင် သန်းဆွေကဲ့သို့ပင် သူ့ကိုယ်သူအသက်ထွက်သွားမှန်းမှ သိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

တင့်တယ်၏စိတ်ကူးယဉ်

တင့်တယ်သည် အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူဘိလပ်က ပြန်လာခါစက ဗိလတ်သား စိတ်ကူးယဉ်တွေ ပါလာဟန်တူ၏။ ဖော်ပြပါ ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ်သော မောင်းမကန်က ဗိုလ်တဲ နံပတ်တစ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဤဗိုလ်တဲမှာ နေကြစဉ်ပင်၊ သူ၂၅၀၀ိ– နှင့် ဝယ်လိုက်၏။ ထားဝယ်မြို့ပေါ်သွား၍ စာချုပ်စာတမ်းတွေ လုပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာ သူသည် ဝတ္ထုများသာမက 'အကျော်အမော်' 'ဖိုးပြုံးချို'စသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းတွေပါ အောင်မြင်နေ သဖြင့် ငွေတွေဖောခြင်းသောခြင်း ရနေ၏။ သူ၏ဇာတာ တက်နေဆုံးအချိန်ဖြစ်၏။

ဒီဗိုလ်တဲကြီး ဝယ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က…

'ခင်ဗျားဗျာ…ဒီပျက်စီးနေတဲ့ဟာကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ မသာကြီး ဝယ်ယူတာနဲ့ အတူတူ ပေါ့….'

'ဟ..ဒီမသာကြီးက အမွေရမှာမောင်ဆွေရ…'

'ဘယ်လို လုပ်ရမှာတုန်း၊ ဒီဗိုလ်တဲကြီးအောက် မြေကြီးထဲမှာရတနာသိုက်ရှိတယ်များ အိပ်မက်ရလို့လား…'

'မင်းဟာက ဗမာအတွေးဘဲ'

'ကဲဗျာ…ဘိလပ်က ပြန်လာခါစ ဘိလပ်သား အတွေးပါလာတဲ့လူကြီးက ပြောစမ်းပါအုံး..'

www.burmeseclassic.com

'ဘိလပ်သား အတွေးလို့ မင်းပြောတာမမှားဘူး၊ ငါစိတ်ကူးရတာက ဒီလိုကွ'

'ဆိုစမ်း...'

သူ့မျက်လုံးပြူးကျယ်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်တဲ့ကာ....

'ငါကပထမ ဒီဗိုလ်တဲဟောင်းကြီးကို ဖျက်ပစ်လိုက်မယ်...'

'ခင်ဗျား...မဖျက်လဲ သူ့ဟာသူ ပြိုကျနေပါပြီဗျာ...'

'နားထောင်အုံးလေ...နောက်ပြီးတော့မှ ဒီခြံထဲမှာ အဲဒီလိုအကြီးကြီးတလုံးထဲ မဟုတ်ဖဲ ငယ်ငယ်လှလှ ခေတ်ဆန်ဆန်လေးတွေ ငါးလုံး ခြောက်လုံးလောက် ဆောက်လိုက်မယ်'

'ဘုရား...ဘုရား..ဒီလောက် ဗိုလ်တဲတွေဆောက်ပြီး ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မှာလဲ'

'ငှားစားမှာပေါ့ကွ...'

'အောင်မယ်လေး...ခင်ဗျား...ဗိုလ်တဲဘယ်သူက လာပြီးငှားနေမှာတုန်း၊ ကျုပ်တော့အခု လာမိတာတောင် မှားလုပြီထင်နေတာ တကတဲ ဈေးနဲ့ဝေး၊ လူနဲ့သူနဲ့ဝေး၊ စားသောက်ကုန်ဈေး နှုန်းကလဲ ကြီးပါ့ဗျာ၊ ငါးတခုဘဲ တံငါလှေနားသွားဝယ်လို့ ပေါတာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပင်လယ် ငါးတွေ ကျွန်တော်တော့ စာလို့မကြိုက်ပေါင်ဗျာ၊ မောင်းမကန်ဈေး သွားဝယ်တော့ ကြက်ဈေး၊ ဝက်ဈေးကလဲ ကြီးပါဘိသနဲ့၊ ရန်ကုန်ထက်ပိုနေတာ ဘယ်နိုပ်မလဲဗျ'

သူသည် ကျွန်တော်ပြောတာတွေ ပေနားထောင်နေပြီးနောက်...

'မင်းပြောတာက ဒီမှာ အခြေတကျနေဘို့အတွက်ဖဲ'

'အေးလေး...ခင်ဗျား...ဗိုလ်တဲငှားရမယ်ဆိုတော့ အခြေတကျမနေလို့ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း'

'မဟုတ်ဖူးကွ၊ ဥရောပတိုင်းပြည်တွေက ဒီလိုဆိပ်ကမ်းသာတွေမှာ ဒီလိုအိမ်ကလေးတွေ ဆောက်ပြီး ငှားစားကြတယ်၊ လနဲ့မဟုတ်ဖူး၊ တရက်ဘယ်လောက်၊ တပတ်ဘယ်ဈေးနှုန်းဆိုပြီး သိပ်ဝင်ငွေကောင်းတာကွ'

'ဘယ်လိုလူတွေက လာငှားနေကြတာတုန်း'

'ရုံးပိတ်ရက် ဟောလီးဒေးရတဲ့ လူတွေ၊ ညားစလင်မယား ဟန်နီးမူးထွက်တဲ့အခါမျိုးတွေ ပေါ့ကွ'

'ဥရောပ တိုင်းပြည်တွေတော့ ဟုတ်မှာပေါ့လေ...ကျုပ်တို့ဗမာပြည်တော့ ခင်ဗျားဗိုလ်တဲ မျိုး လာငှားနေမယ့် လူစားမျိုးမမြင်သေးဘူး'

'မထင်နဲ့ကွ ဒီလိုပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ကျကျနန အဆောက်အဦးနဲ့ နေရာထိုင်ခင်း ကောင်းတယ်၊ အိုးခွက်ပန်းကန် အသင့်ရှိတယ်ဆိုရင် ခဏတဖြုတ် အပန်းဖြေလာနေချင်တဲ့ လူတွေပေါလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကိုလဲ သတင်းစာတွေထဲ ကြော်ငြာတွေရုပ်ပုံတွေ ထည့်ရမယ်၊ မင်းတို့ငါတို့ စာရေးဆရာတွေကလဲ ဝတ္ထုထဲ ထည့်ရေးပေးရမယ်'

www.burmeseclassic.com

တင့်တယ်ကား ထိုစိတ်ကူးဖြင့် မောင်းမကန်ဗိုလ်တဲ နံပတ်တစ်ကိုဝယ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ကူး အကောင်အထည်မပေါ်ခဲ့ပေ။ ယင်းစိတ်ကူးမျိုးကို အောင်မြင်စွာ ရုပ်လုံးဖော်ခဲ့သူကား ဗမာ့ခေတ် ဦးအုန်းခင်–ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးတို့ဖြစ်၍ ငပလီ၊

ငပလီသည် မောင်းမကန်ထက် သာယာ၏။ လှပ၏။ လူနေအိမ်ခြေလည်းရှိ၏။ ဈေးနှင့်လည်းနီး၏။ ယခုဆိုဟော်တယ်လဲရှိ၏။

သို့ရာတွင် တနှစ်တခါ နွေရာသီမှာသာ ဗိုလ်တဲတို့တွင် လူငှားလာသူတို့ရှိကြသည်။ အခြားရာသီမှာ လူစောင့်ပင်ငှားထားရသဖြင့် တင့်တယ်စိတ်ကူးကဲ့သို့ စီးပွားဖြစ်ဖို့ကား မကိုက်ချေ။

မြန်မာပြည်ကား လင်မယားညားတိုင်း ဟန်းနီးမူးမထွက်ကြပါ။ မိမိအလုပ်ခွင်မှ ရက်အားရသူတိုင်းလည်း ဥရောပမှာကဲ့သို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ မသွားကြချေ။ မြန်မာပြည်မှာ လည်စရာဖူးစရာ၊ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ ပေါများလှ၏။ နို့ပြီး ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာက တည်းခိုရန် ဟော်တယ်မလိုပေ။ မိတ်ဆွေညာတကာတို့ရှိနေ၏။ မရှိဘူးဘဲထားအုံး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ၊ ဇရပ်တွေက အဆင်သင့်ပါဘဲ၊ ဥပမာ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား သွားကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ တည်းစရာဇရပ်တွေနှင့် ထမင်းဆိုင်တွေကလည်း သူတို့ဆိုင်မှာ ထမင်းစားရင်ဘဲ အိပ်စရာနေရာပေးလိုက်သေးဗျာ။

ဒါမြန်မာပြည်၏ ဂုဏ်ပါတည်း။

ကျွန်တော်တို့လင်မယားလဲ ဘိလပ်ပြန်ခါစ ကိုတင့်တယ်ကျေးဇူးနှင့် မောင်းမကန်ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ဟန်းနီးမူး ထွက်ခဲ့ရ၊ အသွားရောအပြန်ရောတော့ မသက်သာဘူးဗျို့၊ အပြန်က ပိုဆိုးလှသည်။

ဟန်းနီးမူး၏နိဂုံး

ကျွန်တော်တို့ ဟန်းနီးမူး၏ နိဂုံးကို အပြန်မှာ ထားဝယ်မြစ်က မော်တော်နှင့်ထွက်ခဲ့ပြီး ပင်လယ်ဝမှာ မတန်းသင်္ဘောကို ကြိုနေရင်းဘဲ အဆုံးသတ်ပါမယ်။

ဒီအပြန်မှာတော့ ဆရာတင့်တယ်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ မပါတော့ဘူး၊ ပင်လယ်ရေကြောင်း သွားမကောင်းဘူးဆိုတာ အလာခရီးကတည်းက သူသိသွားသည်နှင့် ဝေဟင်က လေယာဉ်နှင့်ကြွတော်မူသဗျ။ ဂုဏ်ဝင်းတို့ လူသိုက်ကလဲ ထားဝယ်မှာ ကျန်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အပြန်မှာ တင့်တယ်ညီ မောင်ကြည်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားရယ်ဘဲ။

အဲဗျာ၊ ပင်လယ်ဝမှာ မတန်းသင်္ဘောကြီး မလာခင်ညနေခင်း လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျလိုက်တာ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကလေးဟာ လှိုင်းလေထဲ မမှောက်ရုံတမယ်ဘဲ လူးလိုက်လိမ့်လိုက်ပုံမှာတော့ အလာတုန်းက မတန်းသင်္ဘောကြီး ပင်လယ်ထဲဝင်တော့ လှိုင်းဒဏ်မခံဘူးလို့ မူးကြတယ်ဆိုတာ ဘာမျှမပြောပလောက်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဟန်းနီးမူးရဲ့ နိဂုံးဟာ အန်ပြီးမူးတဲ့ မချိဆုံးလို့ ဆိုရမှာဘဲ။

မိုးတွေကရွာ လျှပ်စစ်တွေက လက်သနဲ့ မော်တော်အလံတိုင် ထိပ်ဖျားမှာလဲ ပင်လယ်တို့

www.burmeseclassic.com

ထုံးစံအတိုင်း လျှပ်စစ်ဓာတ်ကလာကပ်နေတော့ အဲဒါကို တချို့မိန်းမကြီးတွေက ပင်လယ်စုန်းတဲ့ ခင်ဗျ။ စားချင်သောက်ချင်လို့ လာကပ်ရှာတယ်ဆိုပြီး ခေါ်စာကျွေးတဲ့လူနဲ့၊ တိုင်ကိုယောင်းမနဲ့ ခေါက်သူနဲ့။

အဲသည်လို သူတို့စိတ်ထင် ဒါတွေလုပ်ကြသော်လည်း မိုးသက်လေထဲမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ် ဟာ မပျောက်သေးဘဲနေတော့၊ ကျွန်တော်တို့လူငယ် လင်မယားနှစ်ယောက်၊ ကယုကယင်နေကြ တာ ပင်လယ်စုန်းက မကြိုက်တဲ့အတွက် ရောက်လာတာလို့ သူတို့က စွပ်စွဲကြပြန်တယ်ခင်ဗျ။

စင်စစ်တော့လဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ လေပြင်းမုန်တိုင်းထလို့ လှိုင်းကပုတ် မော်တော်က လှုပ်နေတော့ ညားစလင်မယားဘဲဗျာ၊ ဒီလိုအဖြစ်ကလဲ မကြုံဘူးတော့ ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ တယောက်တယောက် ပွေ့ပွေ့ဖက်ဖက်နဲ့ ယုယုယယနေမိကြပေါ့သဗျ။ ဒါကို သူတို့က စောစောကတည်းက မျက်စိဆံပင်မွေးစူးထားကြဟန်တူပါရဲ့၊ အခုလေပြင်းမုန်တိုင်းထ တာဟာ ပင်လယ်စုန်းကြောင့် သူမကြိုက်တာကို သူ့ပိုင်နက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့က ပြုမိလို့ အားလုံး အသက်အန္တရာယ်တွေ စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေရောက်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ကာ တောင်းပန်သင့်တယ်လို့ မိုးထဲလေထဲဒုက္ခထဲမှာ သူတို့က ကျွန်တော် တို့ကို တရားခံလုပ်နေကြသေးသဗျာ။

သူတို့ဘာဘဲ ပြောနေကြနေကြ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာတော့ တုံးလုံးလဲနေကြပြီ။ သူတို့ပြောတာနားက ကြားပေမင့်လို့ လူတွေက မလှုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။

စင်စစ်ပင်လယ်၏ ရာသီဥတု အံ့သြဘွယ်ကောင်းသည်ကား၊ မိုးကြီးလဲရွာနေသည်။ လေပြင်းလဲ တိုက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့တကိုယ်လုံးမှာ ရွှဲရွှဲစိုနေသည်။ ကိုယ်ကမိုးပေါက်တွေ က တဖောက်ဖောက် မှန်နေသည်။ သို့သော် အေးခြင်း ချမ်းခြင်းမရှိဘဲ မော်တော်ကို ပင်လယ် လှိုင်းက ပုတ်တော့ မြင့်သွားလိုက် နိမ့်ဆင်းသွားလိုက် ပုခက်ကိုလွဲပေးသည့်နှယ် အိပ်၍ကောင်း လိုက်တာလေ။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်၍ နေခြည်ပြပြမှာ ရာသီဥတုကလည်း ငြိမ်သက် လို့ ကျွန်တော်တို့ ရွှင်ပျကြည်လင်စွာ အိပ်ရာမှနိုးကြတော့ မတန်းသင်္ဘောကြီးသည် ကျွန်တော် တို့ မော်တော်အနီးမှာ ရောက်နေချေပြီတည်း။

အခဏ်း(၃)

ကျွန်တော်နှင့်ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း

ပြီးခဲ့သော အခန်း(၂)ရေးစဉ်က ဇူလိုင်လ အတွင်းဖြစ်ရာ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းနည်း'ဟူ၍ ဆရာကြီး အရက်သောက်ပုံ သောက်နည်းနှင့် မကြာခဏအစားအစာ ခြိုးခြံနည်းတို့ကို ရေးစဉ်က ဆရာကြီး မကွယ်လွန်သေး။ ဆရာကြီးပါ သူ့အကြောင်းသူ ဖတ်စိမ့်သောငှာ ရည်ရွယ်ပါသည်။ သို့သော် ဖတ်မသွားရရှာတော့၊ ဩဂုတ်လ ၁၀ရက်နေ့ ည ၇–နာရီမှာ လူကြီးရောဂါဖြင့် လူတဘဝ ဇာတ်သိမ်းသွားလေပြီ။

မန္တလေးမှ ရှမဝသို့၊ ရှမဝမှ ကျွန်တော့်အိမ်အနီးရှိ ကိုဖေသိန်းအိမ်သို့ တယ်လီဖုံးဆက် ခြင်းဖြင့် ထိုည ၉–နာရီလောက်မှာပင် ဆရာကြီးကွယ်လွန်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့ရာ တွင် အလောင်းမြေမချမီ ကျွန်တော်မန္တလေးသို့ သွားရန်ကား၊ လားလားမျှစိတ်မကူးနိုင်ပါ။

www.burmeseclassic.com

နောက် ၃–၄ရက်အတွင်း ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရှိကြသော စာပေနယ်က လူများကလည်း 'အင်း..ခင်ဗျားဆရာကြီးဆုံးတာ မန္တလေးကို မသွားဘူးလား'ဟု မေးကြပါသည်။ အချို့သူတို့ မျက်နှာ၌ အံ့ဩသော အရိပ်အရောင်များပင် ပေါ်ကြပါသည်။ (ယခုဒေါ်ကြီးစိုးဆီက စာရတော့ မန္တလေးက မိတ်ဆွေများကလည်း မျှော်ကြကြောင်း သိရပါသည်။) ဆရာကြီးနှင့် အချစ်ခင်ဆုံးသော အရင်းနှီးဆုံးသော ဆရာကြီး၏ သားတပည့်ဟု တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာထားသော ကျွန်တော်က ဒီဆရာကြီးရဲ့ အသုဘကိုမှ မသွားဘူးဆိုတော့ အံ့ဩသူတို့ အံ့ဩထိုက်ကြပါပေသည်။ ကျွန်တော်မသွားနိုင်သည့်အကြောင်းကား ကျွန်တော့်တွင် ရှိနေပါ၏။ သည်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တော့ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ရစဉ်တုန်းက အခါကာလသည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာပါဘိတော့သည်။

၁၉၄၆–ခုနှစ်၊ မေလထဲတွင် ကျွန်တော့်မွေးသဖခင်၏ စီမံပေးချက်အရ ဆန်အိတ် ၂၀၀–နှင့်ပေါင်းတည်မြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ သွားရတော့မည်ဆိုသောအခါတွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လောက်အောင်ပင် ဝမ်းသာလှပါသည်။ ဆန်ကုန်သည်ကြီးဖြစ်၍ လူချမ်းသာလာတော့မည် မို့လားတဲ့၊ မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်မြင်းလှည်းသမား ဘဝကပင်၊ ရန်အောင်ရတနာစုံထောက်ဝတ္ထုကို အထပ်ထပ်အခါခါရေးရင်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်မှ ဗဟန်းသို့ အလုပ်သွားသော သူရိယဦးသိန်းမောင်အား ကျွန်တော့်မြင်းလှည်းနှင့် ကြုံတိုင်းအလကားတင်လျက် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ့ရှိသည်။ ဆရာကြီးသည် မန္တလေးသား။ စစ်ဖြစ်သည်နှင့် အညာသို့ ပြန်သွားသည်။ ထိုမှတဖန် ယခုစစ်ပြီးခေတ်မှာ မန္တလေးလူထုသတင်းစာတွင် အယ်ဒီတာ လုပ်နေကြောင်း သိရသဖြင့် ဧကန္တ မန္တလေးရောက်ရင်ဖြင့် ငါကြည်ညိုနေတဲ့ ဆရာကြီးကို ငါတွေ့ရတော့မှာဘဲ၊ ငါ့ရန်အောင်ရတနာ စုံထောက်ဝတ္ထုလေးကို ဆရာကြီးပြရတော့မှာဘဲဟု တအားခဲခဲ ရှိနေခြင်းကြောင့် အနှစ်နှစ်အလလက မွေးမြူခဲ့သော ဆန္ဒပြည့်ဝတော့မှာမို့ တသက်မှ တခါစီသာ ကြုံရတတ်သော ဝမ်းသာမှုမျိုးကို ကျွန်တော်ခံစားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မန္တလေးရောက်တယ်ဆို ဆန်အိတ်တွေကို ပွဲရုံမှာအပ်ပြီး အခွင့်သာသည်နှင့် လူထုသတင်းစာတိုက်ကိုသွား၊ စစ်ပြီးခေတ်မှာ ဆရာကြီး၏ ပထမဦးဆုံးထုတ်သော 'အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားရေး'စာအုပ်၊ စက္ကူအခက်အခဲကြောင့် (ရလေရာ)ရောင်စုံ စာရွက်တွေနှင့် ပ–ဒ–တ ၃အုပ် ခွဲရိုက်ထားသည်ကို ၃ိ–စီနှင့်ဝယ်၊ ရောင်းသူအမျိုးသမီးအား ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း ယခုဘယ်မှာနေသလဲ မေး....။

ထိုစဉ်က အသက် ၃၀ မျှခန့်မှန်းရသော အမျိုးသမီးခပ်ချောချောကား လူထုဒေါ်အမာဘဲ ကိုခင်ဗျ။ ဆရာကြီး၏ ဂေဟာကို သေချာစွာဘဲ ညွှန်ကြားလိုက်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး၏ တသက်တာ မှတ်တမ်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏တပည့်များအခန်း၌...

၁။ သော်တာဆွေ

၁၉၄၆–ခုနှစ်တွင် ဝက်လက်မှမန္တလေးသို့ ပြောင်းလာခဲ့၍ ခါးတန်းရပ်၊ ဝင်းမောင်၏ အိမ်၌ မှီခိုလျက်ရှိစဉ်၊ တနေ့သောနံနက်၌ လူငယ်တယောက် ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို တကြိမ်မျှ မမြင်ဘူးသည့်ပြင် သူ၏ ကိစ္စကိုလည်း မခန့်မှန်းတတ်သည်နှင့်

www.burmeseclassic.com

အန်းတန်းတန်းဖြစ်ကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေရာ၊ သူကလည်း ရဲတင်းသော အမူအရာမရှိဘဲ ခပ်တွံ့တွံ့နှင့်ပင် ဝင်၍ ထိုင်၏။ ကျွန်ုပ်က ကိစ္စကိုမေးသောအခါ သူက ဝတ္ထုတပုဒ် ရေးသားထားကြောင်း ၎င်းကို ကျွန်ုပ်က ကြည့်ရှုပြင်ဆင်ပေးစေလိုကြောင်း ပြောလေသည်။

အလုပ်အကိုင်၊ နေရပ်၊ အသက်အရွယ်စသည်တို့ကို မေးမြန်းကာ စကားအနည်းငယ် ပြောကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က သူ၏စာမူကိုယူခိုင်းလိုက်၏။ နောက်တခေါက်လာသောအခါ ဖိုးကျင်မောင်သည် စာမူကလေးနှင့်အတူ ဆန်တအိတ်လည်း ယူလာ၏။ အချိန်အတန်ကုန်သော အလုပ်ကို လုပ်ပေးရလျှင် လုပ်ခရချင်သော ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာကိုဝန်ခံ၍ ဆန်အိတ်ကိုမြင်ရခြင်း ကြောင့် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်မိသော်လည်း ဤဆန်အိတ်အတွက်ကြောင့် ညံ့ဖျင်း သော စာမူတခုကို ကောင်းသည်ဟု မပြောမိစေဖို့ လိုအပ်ခြင်းကိုလည်း သတိရသည်နှင့် ဆန်အိတ်ကို ရိုးသားစွာ ငြင်းပယ်မိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးကျင်မောင်က 'ဦးကြီး စားရအောင် စေတနာနှင့် ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်'ဟု သတင်းပေးသည်နှင့် လက်ခံလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏စာမူကို ဖတ်ဖို့အချိန်မရသေးသော်လည်း၊ ဖိုးကျင်မောင် ခဏခဏလာ၍ စကားပြောသည်နှင့် စာမူအကြောင်း မသိရသေးစေကာမူ လူကိုမူကား တိုး၍တိုး၍ သဘောကျ လာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တခုသတိပြုမိသည်ကား ဖိုးကျင်မောင်သည် အထင်ကြီးခံချင်၍ ဝင့်ကြွားကာ ဟိတ်ထုတ်တတ်သော လူငယ်တယောက်မဟုတ်၊ ရိုးရိုးကလေးတင်ပြတတ်သူတယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်အကဲခတ်မိ၏။ ဤအချက်သည် သူနှင့်ကျွန်ုပ်ရှေ့အဖို့တွင် ကြာရှည်လေးမြင့် ဆက်ဆံ၍ ဖြစ်နိုင်မည့် လူငယ်တယောက်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြ၏။

ယင်းကား ဆရာကြီးဘက်က ကျွန်တော့်အပေါ် အမြင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ဘက်က ဆရာကြီးအား ကြည့်ရှုခဲ့ပုံကိုလည်း ယခုအလျဉ်းသင့်ခိုက်၍ ဖော်ပြရပေတော့မည်။

ခါးတန်းရှိ ဆေးရုံအလုပ်သမားများ ကွာတာရှေ့၌ ရထားလုံးရပ်စေလျက်၊ ကျွန်တော် မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်း၍၊ ဆရာကြီးနာမည်ကို မေးသည်၌၊ အတွင်းကထွက်လာသူမှာ ဒေါ်ကြီးစိုးဖြစ်ပါ၏။

'ဆရာကြီး ရှိပါတယ် လာပါ'ဟု ခေါ်သွား၍ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၊ ဆရာကြီး သည် ကျွန်တော်ဝင်သောဘက်မှ ဘေးတိုက်ခပ်စောင်းစောင်း၊ ဟောင်းမြင်း၍ ညံ့ဖျင်းသော စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် စာရေးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စုံထောက်ဝတ္ထုရေး ဆရာကြီးနှင့် စုံထောက်ဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်ချင်နေတဲ့လူဘဲ၊ ကျွန်တော်လဲ သေချာစွာကြည့်ရှုတတ်သည်ပေါ့။ ထိုစဉ်က ဆရာကြီး၏ဖောင်တိန်ကား၊ အဲဗားရှပ် အကောင်းစား မင်လုံးအကြီးအငယ်လုပ်၍ ရသောကလစ်ကလေးနှင့်။ ဆရာကြီးစာရေးပုံမှာ ဖောက်တိန်ကိုလက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြား ညှပ်သည်။ နောင်မှာ သိရသည်ကား၊ လက်ညှိုးလက်မကြား အနာဖြစ်ရာမှ အကျင့်ပါသွားသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆရာကြီးသည် စာရေးဆရာဘဝကို ပြန်လည်ထူထောင်ခါစ၊ စီးပွားရေးအား ဖြင့် မပြည့်စုံသေး။ မျက်မှန်ဘယ်ဘက်ဂိုင်းသည် ကျိုးနေ၍ ဂိုင်းပြုတ်မှာ ချည်ထားသောကြိုးနှင့် နားရွက်မှာ ရစ်ပတ်ထားရသည်။ ဆရာကြီးလက်ထဲ၌ မပြုတ်ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်သော ဆေးတံ အရိုးမှာ ကျိုးပြီး ပြန်တပ်ဖြစ်၍ တိုနေ၏။ ဆေးအိုးကလည်း ဟောင်းမြင်း၍ မွဲခြောက်ပါဘိ။ ဆေးတံကိုက်သော နေရာမှာလည်း အောက်ဖက်ကပေါက်နေ၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးက လည်း မြေအိုးမှ နှုတ်သီးပဲ့ကြီး။ ယခုပင် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ မြင်ယောင်မိသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပထမအခေါက်မှာ ဆရာကြီး၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဒုတိယအခေါက်မှာ ဆန်တအိတ်ယူသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုလေးကိုကြည့်ရှုပေးရန် ဟူ၍မရည်ရွယ်ပါ။ စာပေအားဖြင့် ကျွန်တော်အင်မတန် ကြည်ညိုလေးစားနေသော ဆရာကြီး အား ကိုယ်တတ်နိုင်နေသောအခါ၌ ကျွန်တော်ဤမျှမက ပူဇော်ကန်တော့ရန် စေတနာထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော် ဆန်ကုန်သည်ဘဝ ပေါင်းတည်နှင့် ခေါက်ကယ်ပြန်ကယ် ကူးသန်း၍ မန္တလေးတွင် ရှိနေစဉ် အခွင့်သင့်သမျှ ဆရာကြီးအိမ် သွားတိုင်းသွားတိုင်း စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ မပြတ်ဆောင်ကျဉ်းခဲ့ပါသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ သောက်ဖို့ဆိုလျှင် ဘီယာ၊ ညနေအတွက် ဘရန်ဒီ၊ ဝီစကီ ထိုစဉ်ကကစ်စ်ဘီခေတ်ဖြစ်၍ အကောင်းစားချည်း။ ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်သည် အရက်ကလေးတမြမြသောက်၍ ထမင်းဟင်းကောင်း ကြိုက်ပုံ ချင်းတူညီလှသည်။

ထိုစဉ်၌ ကျွန်တော်မှာ (ကသာသွားခါနီး) ဆရာကြီး၏တသက်တာ မှတ်တမ်းတွင် ပါသည့်အတိုင်း (ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်း၍ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ရင်း သူဌေးသားကလေးပေ လောဟု မုဒိတာဖြစ်မိပါသေးသည်)ဟု ဆိုရလောက်အောင် ငွေကြေးကို ဖောဖောသီသီ သုံးနိုင် သူဖြစ်ပါ၏။

ယင်းခေတ်က အင်္ဂလိပ်ငွေ သုံးလေးသောင်းများ တခါတရံ ပေါင်းတည်သို့ပြန်ပို့ရန် အစိုးရငွေတိုက်အချိန်မမီတော့၍ အထုပ်လိုက်ဆရာကြီး၏ အိပ်ရာပေါ်ပစ်တင်လိုက်ကာ 'ဦးကြီး ကျွန်တော်နက်ဖန်မှ လာယူတော့မယ်'ဟု ပြောလိုက်သောအခါတို့တွင် ဆရာကြီးက 'ဟေ့ မင်းငွေတွေ ဒို့သုံးလိုက်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲကွ'ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်တော်က ရက်ရက် ရောရောကြီး 'ဦးကြီးသဘောရှိ'

ထို့နောက် ကျွန်တော်ကသာကပြန်ရောက်၊ ဖွတ်ဖြစ်ပြီး စာရေးဆရာသော်တာဆွေ ဘဝ ရောက်လာသောအခါ၌ (ဤအချက်သည် သူနှင့်ကျွန်ုပ်ရေ့အို့တွင် ကြာရှည်လေးမြင့် ဆက်ဆံ၍ ဖြစ်နိုင်မည့် လူငယ်တယောက်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြ၏)ဟု ဆရာကြီးရေးခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်သည် မန္တလေးမှာလည်းကောင်း၊ မေမြို့မှာလည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မှာ လည်းကောင်း၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ တအိမ်တည်းအတူ (ဆရာကြီးအိမ်မှာ)နေခဲ့ဘူးပေရာ၊ နောက်ဆုံး ခွဲခွာလိုက်ရသည်ကတော့ ဆရာကြီးသည် လုပ်သားသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်အလုပ်မှ ထွက်၍ ဆင်းဒဝစ်လမ်း၊ ရှမဝတိုက်ရှေ့ရှိ အစိုးရတိုက်ခန်းကြီးမှ မန္တလေးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်တွင် ဖြစ်ပါတော့၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ဆရာကြီး အနိစ္စ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်မန္တလေးသို့မသာပို့ မသွား နိုင်တော့သည်ကား၊ ကျွန်တော်အား (ရိုးရိုးကလေး တင်ပြတတ်သူ)ဟု ဆရာကြီး ရေးခဲ့သည့် အတိုင်း ကျွန်တော်မှန်ရာကို ပြောရလျှင်ဖြင့် ဆရာကြီးသေဆုံးပြီဟု သိရသောအချိန်မှာ နက်ဖန် မနက်၊ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်အတွက် ဆန်ဘိုးမျှ ခဲယဉ်းနေသောကြောင့်ပါ ခင်ဗျား။

ကြည့်စမ်းပါ ဦးကြီးရယ်…(ဦးကြီးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဦးကြီးလားရာ ဗြဟ္မာဘုံကဘဲနေပြီး ဒီစာကို ရှုပါတော့။) ဦးကြီးနဲ့ ကျွန်တော် စတင်တွေ့စဉ်က ဦးကြီးက မလိုချင်ပါဘူးဆိုတာတောင် မှ ကျွန်တော်သုံးတင်းဝင် ဆန်အိတ်ကြီးကို အတင်းပေးခဲ့တယ်။ အခုဦးကြီးဆုံးတဲ့အချိန်ကျတော့ လက်ရှိ ဆန်စျေးနဲ့၊ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင် လူ၉ယောက်စာအတွက် မနက်ဖန်ဆန်ဘိုးမျှ ခဲယဉ်း

www.burmeseclassic.com

နေပါသောကြောင့် ဦးကြီးအသုဘကို ကျွန်တော်မလာနိုင်တော့ပါဘူးခင်ဗျား....။

ဒါပေမယ့်လို့ ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာဘဲ ကျွန်တော်ကြိုးစားပမ်းစား ငွေရှာပြီးတော့ ဩဂုတ်လ ၂၅ ရက်နေ့က...

ဒေါ်ကြီးရေ့....

ခုအချိန်မှ ကျွန်တော်လာလို့လဲ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး၊ သည်တော့ ကျွန်တော် လာလို့ ကုန်မယ့်စရိတ်ကို ဒေါ်ကြီးကိုဘဲကန်တော့လိုက်ပါတယ်။ ဆိုပြီး ကျွန်တော်စာတိုက်ကနေ ပြီး ဒေါ်ကြီးစိုးဆီကို ငွေတရာ ပို့လိုက်ပါတယ် ဦးကြီးရေ....။

လွမ်းဆွတ် သတိရစွာနှင့်....

ဘဝ၏ ဒုက္ခ သုခ။

၁၉၅၅-ခုနှစ်၊ မေနှင့်ကျွန်တော် ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ် ထူထောင်ကြသောအခါ ကျွန်တော့် မှန်တမ်းဝင်ငွေမှာ ရှမဝတွင် ဝတ္ထုတိုတပုဒ် ၃၀ဝိ-အဟိကဏ္ဍအတွက် ၃၀ဝိ၊ ပေါင်း ၆၀ဝိ-မှ ယခင်အိမ်ထောင်၏ ကလေးစရိတ် ၂၅ဝိ-ပေး၍ ကျန်ငွေ ၃၅ဝိ-မှာ လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက် ထဲကောင်းကောင်းကြီး သုံးနိုင်စားနိုင်ပါသည်။ အခြားမဂ္ဂဇင်းများ ရေးနိုင်လျှင်လည်း အပိုဝင်ငွေ ရသေးသည်။

ထိုစဉ်က ကုန်ဈေးနှုန်းများလည်း မကြီးမားကြ။ ငါးရှူ၊ ငါးရံ့နှစ်ကျပ်ခွဲ သုံးကျပ်။ အကောင်းစားငါးမြင်း ငါးကြင်း ပုဇွန်ထုပ်ကြီးများမှ ၅-ကျပ်၊ ကြက်-ဝက်-ဘဲ-ဆိတ် ၅-ကျပ် ပတ်လည်၊ ဆီတပိဿာ နှစ်ကျပ်ခွဲ။ ပုံးလုံဝယ်နိုင်လျှင် ၂၄-ကျပ်၊ ဆယ်ပိဿာမက အပိုတွက်လဲ ရသေးသည်။ ပုံးခွံလဲရသေးသည်။ အို...အဲသည်တုန်းက ဆီပုံးခွံ၊ ရေနံပုံးခွံဆိုတာများ စကားထဲ ထည့်ပြောမနေကြ။ ကြက်သွန် အာလူး တပိဿာ ပြား ၅၀-၆၀။ ရာသီအလျောက် အလွန်ရှား ချိန်မှပြား ၇၀-၈၀။ ဆန်အကောင်းစား စပါးနက် ငကြွဲတတင်း ဆယ့်လေးငါးကျပ်။ ကောက်သစ် ပေါ်ခါနီး ရှားပါးဆုံးအချိန်မှ ၁၆-၁၇။ တတင်းယူလျှင် အရပ်ထဲက ကုန်စုံဆိုင်မှ အိမ်ပေါ် အရောက်လာပို့၏။ နို့ဆီသကြား ငါးသေတ္တာကား ဖောခြင်းသောခြင်း။ အဝတ်အထည်အတွက် လည်း ပြဿနာမရှိ။ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကလည်း သော်တာဆွေရေးသမျှ ယူပါရစေဆိုသော ထုတ်ဝေသူတွေ အသင့်ရှိနေကြ၏။

ယင်းသို့သော ဝင်ငွေ၊ ယင်းသို့သော ခေတ်အခါ၌ မေနှင့်ကျွန်တော် ညားခဲ့ကြလေရာ စိတ်ကူးယဉ်အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုမျိုးဖြစ်ပါမူ သူတို့နှစ်ယောက် နှစ်ရှည်လများ ရည်းစားထားပြီး နောက် ခက်ခက်ခဲခဲတွေ့ရန် ဖန်တီးပေးလိုက်ပြီကဘဲ။ 'မေနှင့်မောင်'သည် သက်ဆုံးတိုင် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းကြလေသတည်း'ဟု အဆုံးသတ်လိုက်နိုင်ပါ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ တကယ့်ဘဝကား မြော်လင့်ချက်ကြီးစွာသော သမီးရည်းစား ဘဝမှ လွန်မြောက်၍ ဒုက္ခ၏အစမျှ ရှိသေး၏။

ကျွန်တော်သည် ပထမအိမ်ထောင်တုန်းက ပထမအရွယ်၏ ဒုက္ခ ယခုဒုတိယအိမ်ထောင် တွင် ဒုတိယအရွယ်၏ဒုက္ခဘောင်ကို ဝင်ရလေပြီ။

ဘဝရှိသမျှကား ဒုက္ခရှိရမည်။ သုခကော မရှိဘူးလားတဲ့။ ရှိပါသည်။ သို့သော် ဤသုခ ဆိုသည်ကား ဘဝဒုက္ခထဲတွင် ခေတ္တမျှ ပေါ်လာတတ်သော နားနေရာ စခန်းကလေး များတည်း။ ဥပမာဆိုရသော် ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးရှည်သွားကြမည်ဆိုလျှင် အိပ်စက်နေနားရန် စခန်းများ ရှိရပေမည်။ ဘဝခရီးထဲမှ သုခသည် ဤအပန်းဖြေစခန်းကလေးနှင့်သာတူပေသည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး လုပ်ငန်းကြီးငယ်မဟူ၊ သူ့ဘဝခရီးမှာ သူ့ဒုက္ခနှင့် သူ့သုခနှင့်သာ ဖြစ်ချေ သည်။ သူတောင်းစားမှာလည်း သူတောင်းစား၏ဒုက္ခနှင့် သူတောင်းစား၏သုခရှိ၏။ သူဌေးမှာ လည်း သူဌေး၏ဒုက္ခနှင့် သူဌေး၏သုခရှိ၏။

သူဌေး၏ ဒုက္ခသုခနှင့် သူတောင်းစား၏ ဒုက္ခသုခတို့သည် ပုံစံချင်းတော့ မတူကြချေ။ သို့သော် ခံစားမှုကတော့အတူတူဘဲဖြစ်၏။ ဥပမာလေးငါးရာတန် စားသောက်ပွဲကြီးနှင့် သူဌေး ကြီးထမင်းမြိန်ခြင်းသည် ပြားလေးငါးဆယ်ဘိုနှင့် သူတောင်းစားထမင်း မြိန်ခြင်းနှင့် မခြားနားပါ။ လေအေး စက်ခန်းတွင် အိစက်ညက်ညောသော ဖဲမွေ့ရာပေါ်၌ သူဌေးကြီး အိပ်ပျော်နေခြင်း သည် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်၌ သူတောင်းစားအိပ်နေခြင်းနှင့် မခြားပါ။ လူတယောက် စားကောင်းတာချင်း၊ အိပ်ကောင်းတာချင်း အတူတူဘဲ ဖြစ်ပါ၏။ စားမဝင် အိပ်မပျော်တာချင်းလဲ အတူတူဘဲဖြစ်ပါ၏။

ယင်းသို့လျှင် လူတန်းစားအသီးသီးတို့သည် ကိုယ့်ဘဝတွင် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ့်သုခတွေ တထွေထွေနှင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ခံမင်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြပါကုန်သတည်း။

ကမ္ဘောဇခရီး

လွန်ခဲ့သော ၁၉၅၅–ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မောင်းမကန်သို့ သွားခဲ့ကြ ပြီ။ ယခု ၁၉၅၆–ခုနှစ် နွေရာသီမှ မေ၏ဇာတိကမ္ဘောဇဋ္ဌာနီ တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည် တောင်ကြီးမြို့ သို့ သွားရန် စီမံကြသည်။

တောင်ကြီးတွင် မေ၏ဆွေမျိုးမိဘများ ရှိကြသော်လည်း၊ ထိုစဉ်က မေသည် ရန်ကုန်သို့ ကျောင်းသွားနေစဉ် ပညာမသင်မူ၍ ကြင်ယာတလင်ယူသူ ကျွန်တော့်အားသားမယား ရှိလျက်နှင့် ဖောက်ပြားကာ နောက်တမယားယူသူဟု လူဆိုးစာရင်းတွင် တင်သွင်းထားကြ၍ ကျွန်တော်တို့ကို လက်သင့်မခံကြသေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြီးမှာဟော်တယ်တွင် တည်းခိုရမည်။ သို့မဟုတ် အိမ်တလုံးငှားနေရမည်။ ထို့ကြောင့် ဤခရီးအတွက် ငွေတော်တော်များများ လိုပြန် လေသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က ငွေရေးကြေးရေးကို ကျွန်တော်မမှုပါ။ သော်တာဆွေ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပနေချိန်ဖြစ်၍ စာအုပ်တိုက်တခုခုတွင် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်း ဘယ်လောက်တန် ရေပေးမည်။ စရံငွေ အခုဘယ်လောက်ပေးပါဟူ၍ တောင်းယူနိုင်သည်။ ထို့အပြင် ထိုစဉ်မှာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်က သော်တာဆွေလိုလျှင် ကြိုတင်ငွေ ၅၀၀–တိတိ ငွေစာရင်းဌာနကထုတ် ပေးပါ၊ သည်ထက်ပိုလျှင် အထက်သို့ အကြောင်းကြားပါဟူသော အမိန့်ရှိနေသည်။ သို့သော် ဤငွေပေးပြီး စာမူတငင်ငင် တောင်းခံနေမည့်ငွေမျိုးကို ကျွန်တော်မလိုချင်ပါ။ စရံယူသော အကျင့်လည်း ကျွန်တော့်တွင်မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတပုဒ်ထဲနှင့် ငွေနင့်ကနဲနေအောင်ရသော ရုပ်ရှင်ဘက်ကို ကျွန်တော် လှည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

ယင်းကာလဝယ် ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးသို့ လာရောက်သောက်စားပျော်ပါးနေကြသူများ ထဲတွင် ထိုခေတ်ကအောင်ဖေယျရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးသောင်းစိန်လည်း ပါဝင်လေရာ တညနေခင်း၌ သောက်ကြစားကြရင်း...

'ကိုသောင်းစိန် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီက ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတပုဒ် မလိုချင် ဘူးလား'

ကိုသောင်းစိန်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြင့်...

'ဟာ...တပုဒ်မက လိုချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက စာရေးဆရာ၊ ကျွန်တော်က ရုပ်ရုပ်ထုတ် လုပ်သူ၊ ကိုဆွေ့ကို ကျွန်တော်ပေါင်းတော့ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက်လဲ ပါတာပေါ့ဗျ'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်အခု ဇာတ်လမ်းတပုဒ် ပြောပြမယ်လေ၊ ကြိုက်ရင်စရံငွေတထောင်ပေး ပါ၊ မကြိုက်သေးရင် နောက်တပုဒ်ပြောပြအုံးမယ်'

ကိုသောင်းစိန်က 'အိုကေ'ဟုဆိုလိုက်၍ ကျန်လူများကလည်း

'ဟာ...ဟန်ကျတာဘဲ၊ ကျုပ်တို့လဲ အရက်သောက်ရင်း ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း နားထောင်ရ တော့ ဖိမ်ပေါ့'

ဤပွဲတွင် ဖဆပလ အမတ်လုပ်ခဲ့ဘူးသူ ဦးဒွေးကြွယ်နှင့် ပမညတအမတ် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသူ ဦးကံညွန့် (ဆိတ်ဖြူ)လဲပါပေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်ရုပ်ရှင် ရိုက်နိုင်အောင် တမင်ရည်ရွယ်၍ စိတ်ကူးထားသော ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ကို ပြောပြရာ နားထောင်သူအားလုံးလည်း ကြိုက်၍ ကိုသောင်းစိန်လည်း အလွန်သဘောကျကာ....

'ကြိုက်ပြီ–ကြိုက်ပြီ–ကိုဆွေနက်ဖန် ကျွန်တော်ငွေတထောင်ယူခဲ့တော့မယ်'

ကိုသောင်းစိန်ကို ငွေအရေးတကြီးတောင်းရတာ ကျွန်တော်အားနာပါတယ်ဗျာ ဟောဒီ မအဗ္ဗာက တောင်ကြီးပြန်ပြီး နွေရာသီတလလောက် နေချင်တယ် ပြောနေလို့ဗျ'

'ဟာ...နွေရာသီတောင်ကြီး ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့သွားနှင့်၊ ကျွန်တော်တောင် လာနိုင်ရင်လာခဲ့အုံးမယ်၊ ငွေအတွက်တော့ စိတ်ချ၊ နက်ဖန် ကျွန်တော်ယူခဲ့မယ်၊ ကဲ..ခင်ဗျားတို့ သွားဘို့သာ စီစဉ်ကြပေရော့'

ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူနှင့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွင် ဘာပြဿနာမျှ မရှိချေ။ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ဇာတ်လမ်း ကိုယ့်သဘောအတိုင်း ရိုက်ပေရော။ ထို့ကြောင့် စာရေးဆရာ တယောက်အဖို့လည်း ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းအတွက် ဘာအခက်အခဲမျှမရှိပေ။ လိုချင်သူကြိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးနေ၏။

အင်္ဂလိပ်ပြဒဿါး

ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ပြီးကြသည်မှာ ဧပြီလဆန်း ထိုစဉ်က ဖဆပလ အစိုးရနှင့် သောင်းကျန်းသူရောင်စုံတို့ခေတ်ဖြစ်၍ မီးရထားလမ်းတို့သည် နေ့သာမောင်းဝံ့လျက် ညမှာ စိတ်မချရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်ပျံနှင့်သွားကြရန် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော်

www.burmeseclassic.com

ထိုသက္ကရာဇ် ၁၉၅၆–ခုနှစ်သည် ပါလီမန်အစိုးရ၏ တတိယမြောက် ရွေးကောက်ပွဲကြီး လုပ်ခါနီးနေ၍ သူတို့ပါတီဝင်တွေသာ ဥဒဟိုသွားလာနေကြခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် လေယာဉ်ပျံနားမကပ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် မီးရထားနှင့်ဘဲ သွားပါတော့မည်ဟု ဧပြီလ ၉–ရက်နေ့မှာ အထက်တန်း လက်မှတ် သွားယူကာ ၁၃–ရက်နေ့ထွက်မယ့် ရထားမှာဘဲ ရခဲ့တော့သည်။

'ဟယ်...ဒီရက်သွားရလဲ မနည်းဘူးဟဲ့ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ပြန်အလာ၊ အိမ်လဲရောက် ရော မရွှေမေကဆူပါလေရောဗျာ။

သင်္ကြန်အကျနေ့ကြီး ဖြစ်နေလို့ အောက်မေ့ပါသလား။ မဟုတ်ပါ ကျုပ်ဇနီးက ကမ္ဘာ ဇရှမ်းစပ်ပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာတတ်ခရစ်ယန်မ ဖြစ်လေတော့ အင်္ဂလိပ်ပြဿဒါး ၁၃–ရက်ဖြစ်နေ လို့တဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော်ကတော့ မြန်မာပြဿဒါးနေ့တောင် အမှုမထားတဲ့အကောင် ဖြစ်လေတော့ ဒါတွေသတိမမူခဲ့ဘူး။

'မောင်ဟာ အားကြီးညံ့တာဘဲ၊ ဒီရက်မှာ ဒိပြင်လူတွေမသွားကြလို့ ဒီနေ့ကို မောင်ရလာ တာဖြစ်မှာဘဲ'

'ငါ...ဒါမသိဘူးလကွာ၊ နက်ဖန်ထွက်မယ့် ရထားက စမေးတာဘဲ၊ အဲဒီနေ့မှ ရတယ်ဆိုလို့ ယူခဲ့ရတာဘဲ'

'တကယ်ဆိုမောင်က ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့မရရင် ဆယ့်သုံးရက်နေ့ကြီးတော့ မသွားချင်ဘူး၊ ဆယ့်လေးရက်နေ့မှဆိုပြီး တရက်ကျော်ယူလာဘို့ ကောင်းတာ'

'ဟာ...ဒီဆယ့်သုံးဂဏန်း မကောင်းဘူးဆိုတာက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအယူပါကွ၊ အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒို့မြန်မာမှာ ရက်ရာဇာ ပြဿဒါးတွေရှိပါတယ်၊ မှန်းတွက်ကြည့်ရ အောင်'ဆိုပြီး ပက္ခဒိန်ကိုကြည့်၍...'အင်း ဧပြီလ ဆယ့်သုံးရက်မှာ မြန်မာလို တန်ခူးလဆန်း လေးရက်၊ သောကြာနေ့၊ (တန်ခူးသာလှ၊ ထွန်းပကဆုန်)ဆိုတော့ ဒီဧပြီလ ဆယ့်သုံးရက် သောကြာနေ့ဟာ ရက်ရာဇာဗျ၊ ကဲ...'

'အို...ဒီမြန်မာအတွက်တွေ မေမသိဘူးလေ၊ မေတို့အင်္ဂလိပ်စာသင်ခဲ့ရတော့ ဒီဆယ့်သုံး ဂဏန်းမကောင်းဘူး ဆိုတာသာနားလည်ခဲ့တာဘဲ'

'အလကားပါကွာ....စိတ်ထဲစွဲမထားပါနဲ့၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်တတ်ပါတယ်'

ဤစကားသည် မှန်တတ်လေသည်။ အကြောင်းမှာ ဤ၁၃ရက် ရထားထွက်မည့်နေ့မနက် ကျွန်တော်တို့အား ဘူတာသို့ပို့ရန် ကိုသောင်းစိန်၏ကားသည် သူ့ဒရိုင်ဘာနှင့် ညဦးကပင် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာအိပ်မည်ဆိုပြီး၊ ယခု နံနက် ၅ချက်တီးသည်တိုင်အောင် ရောက်မလာ ချေ။

ဥပါဒါန်နှင့် ဥပါဒ်

ကျွန်တော်တို့လင်မယားမှာ သူတို့မော်တော်ကား၊ ညဦးက ကိစ္စကြီးငယ်ရှိ၍ မလာနိုင်သည်ဖြစ်ပြီး၊ ယခုနံနက်စောစောတော့ အချိန်မီလာလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆကာ နံနက် ၄–နာရီထိုးကတည်းက အိပ်ရာမှထ၍ ပြင်ဆင်ထားကြ၏။

မီးရထားကား ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ၆–နာရီတိတိတွင် ထွက်မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ် ၇–မိုင်မှ ဘူတာကြီးသို့ မိနစ် ၂၀နှင့် ရောက်အောင် အမြန်မောင်းယူရမည်။

ကျွန်တော်သည် နာရီတကြည့်ကြည့် အိမ်ရှေ့တမျှော်မျှော်နှင့် ၅နာရီခွဲလေတော့...ရင်ထဲထိတ်စပြုလေပြီ။

မိရွှေမေကား အင်္ဂလိပ် ၁၃ရက်ကို ရှုံးမယ်ဖွဲ့ကာ ကျွန်တော့်အားဆူလေပြီ။

'ကဲ....ပြောတယ်မှတ်လား၊ ဒီ ၁၃ ရက်မကောင်းပါဘူးဆိုတာ၊ အခုဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ'

'စောင့်ပါအုံးလေ...အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ ဘူတာကို ဒီကနေ ၁၅မိနစ်လောက်တင် ရောက်တာဘဲ'

'အခုနှယ် သူတို့ကားရောက်လာတောင် ဘယ်လောက်ကသီလင်တနိုင်မလဲ၊ ဘူတာ ရောက်လက်မှတ်လဲအုံးမှာနဲ့၊ တွဲရှာပြီးပစ္စည်းတွေ တင်ရအုံးမှာနဲ့

'ဒီအခြေကျမှတော့ ဖြစ်သလိုလုပ်ရတော့ မှာပေါ့ကွာ...၊ ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ'

သို့နှင့် ၅နာရီ ၃၅မိနစ်က လက်တံစွန်းလေသော် မိရွှေမေသည် ဆောင့်ဆောင့်အောင့် အောင့်နှင့်ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး...

'လာတော့မှာမှတ်ပါဘူး၊ ခုနှယ်မှသွားလဲ မှီတော့မှာ မှတ်ဖူး' ဆိုလျက် အိမ်ရှေ့အသင့်ထုတ်ထားသော ပစ္စည်းများကို အိမ်ထဲတဒုံးဒုံး ပြန်သွင်းနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်လျှော့၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ခွေပျော့ပျော့ထိုင်နေရာမှ...

'ဟော့....ခုတော့ ဖြေးဖြေးပေါ့ကွာ၊ ထားပါအုံး၊ ငါသွင်းပါမယ်'

'ဖြေးဖြေးလုပ်မနေနဲ့၊ မိုးလင်းလာပြီ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပြီးမှကားမလာလို့ မသွားရတာ သူများမြင်တော့ ရှက်စရာကြီး'

'မင်းနှယ်ကွာ...မဆိုင်တာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ အထဲ သူများအတွက်ပါ ထည့်ပြီး အဆစ်ရှက်ရအုံးမယ်လို့ဘဲ... မိန်းမများ ကြံကြံဖန်ဖန်'

'အို...(နက်ဖန်မနက်တော့ ကျမတို့ကို ရှင်တို့တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဖူး၊ အိမ်သော့ခတ်ထားတာဘဲ မြင်ရတော့မယ်)လို့ အိမ်နီးပါးနားတွေကို နှုတ်ဆက်ထားတာရှင့်'

'ဟဲ့...နှုတ်ဆက်ထားတာကော ကိုယ်အဆင်မပြေလို့ မသွားနိုင်တာ၊ ကိုယ်ကမျင်းကျော ထတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရှက်စရာလားကွ...'

'ကဲ...ငွေပေးထားပြီးဖြစ်တဲ့ ဒီလက်မှတ်တွေ အတွက်ကကော ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ရော့...အခုသွားပြီး ငွေပြန်တောင်းချေ'

www.burmeseclassic.com

'ဟ...ရမလားဟ...ဒါမျိုးက တံတားပျက်လို့ ရထားမထွက်ဖြစ်မှသာ ပြန်ရတာကို ငါ..ဒီက ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားလို့...ဘူတာကြီးရောက်မယ့် အချိန်မှာ ရထားက ထွက်သွားတာဒါးပိန်လောက် ရောက်နေရော့မယ်'

'ဒါဖြင့် ဒီငွေဆုံးရတော့မယ်ပေါ့၊ အဲဒါ သူငယ်ချင်းကောင်းကျိုးဘဲ၊ တကယ်စီ အော်ဒါလုပ် ထားရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဖူး၊ မော်တော်ကားရှိတဲ့ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေဟာ တယောက်မှ စကားမတည်ဘူး၊ အရင်နှစ်ယောက်တုန်းကလဲ ဒီလိုဘဲဂျောက်ချဘူးပြီ မဟုတ်လား'

သူပြောတာဟုတ်၏။ တဦးကတင့်တယ်။ တဦးက အမတ်ကိုဒွေးကြွယ်၊ တင့်တယ်က.... (၁၉၅၆ခုနှစ်မှာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအဖြစ်နှင့် ကားရိုက်နေပြီဖြစ်၍)လွန်ခဲ့သော တပို့တွဲလဆန်း တရက်နေ့နံနက်က ရှုမဝဦးကျော်၏မွေးနေ့ ထမနဲပွဲသွားရန် ကားနှင့်လာခေါ်မည်ဆိုပြီး၊ ပေါ်လာတော်မမူ။ ကိုဒွေးကြွယ်ကလည်း တနေ့ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် လာခေါ်မည်ချိန်ထားပြီးအချိန် လွန်မှ သတိရသတဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အသံခပ်ပျော့ပျော့နှင့်ဘဲ...

'ကွာ...ကိုယ့်ဆန္ဒမပြည့်တိုင်းလဲ တဖက်သားကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ အခု...မောင်စဉ်းစား တာက၊ ငွေပေးပြီးသားကိစ္စကို မသွားရင်မဖြစ်တာ ကိုသောင်းစိန်သိတယ်၊ ဒါနဲ့သူ့စကားအတိုင်း မလာနိုင်တာက၊ သူ့မှာ ဒို့ဟာထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စရှိနေ၍သော် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သူညဦးကအရက်မူးပြီး ကားချင်းတိုက်မိလို့ ကားပျက်သွားသည် လည်းကောင်း၊ သူဆေးရုံရောက်နေသည်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ..'

'အရင်နှစ်ယောက်တုန်းကလဲ မောင်ဒီလိုပြောတာဘဲ'

'ဒါက ကိုယ်ချင့်တရား လူလူချင်း တန်ဘိုးထားပြီး ဖြစ်နိုင်သလောက် စဉ်းစားရတာပေါ့ ကွ၊ ဟော...နေဦး...' ကျွန်တော်ရုတ်တရက် သတိရ၍ တခုဖြစ်နိုင်တာက ဒီနေ့ရထားမထွက်နိုင် တာ သူအသေအချာသိလို့မလာဘဲ နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ'

ထိုစဉ်ကာလက သောင်းကျန်းသူတွေလက်ချက်နှင့် ဤသို့လဲဖြစ်တတ်သည်။

'ဒီလိုဆိုရင် မေတို့စိတ်အေးရအောင် သူ့ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဖြစ် ညကတဲလာပြီး ပြောခိုင်းဘို့ ကောင်းတယ်'

'ဒါတော့ကွာ...ဒို့သိနေပလား အောက်မေ့လို့၊ ဒါမှမဟုတ် အခု မနက်စောစော ရောက်လာပြီး ဒို့အထုပ်အပိုးပြင်ထားတာ ကြည့်ပြီးကျီစယ်ချင်လို့လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ ကိုသောင်း စိန်ပျော်တတ်တာလဲ မင်းသိသားနဲ့...'

ဤသို့ပြောနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှာကားမီးရောင်ထိုးလာသဖြင့်....

'ဟော ပြောတုန်းဆိုတုန်း လာပဟေ့'

ကျွန်တော် လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်သော် ၆–နာရီထိုးရန် မိနစ် ၂၀–လိုတော့သဖြင့် ကျွန်တော်တွေးတောချက် မှန်ပြီဟု တွက်ဆကာ ပြုံးဖြီးဖြီးကြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကိုသောင်းစိန်မျက်နှာကို ကြည့်၍...

'ဘယ့်နှယ်လဲဆရာကြီး၊ ဒီကနေ့ ရထားမထွက်ဖြစ်ဖူးမဟုတ်လား'

ဤတွင် ကိုသောင်းစိန်သည် နကိုကပြူးသောမျက်လုံးများကိုဖြဲ၍...

'ဟင်...ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ညက ကိုးယိုးကားယားဖြစ်လို့ အခုမနက်မှ ကြိုးစားပမ်းစား လာတာဗျာ'

ယင်း၌ ကျွန်တော့်ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ...

'အိုး...အိုး...ရထားမထွက်ဖြစ်တာ ကျွန်တော်သိလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ခုမှလာတာ ကို ကောက်ပြီး အထင်နဲ့ပြောတာ'

'ဟာ...ဒီလိုဆိုဘယ့်နှယ်မထွက်ဖြစ်ရမှာတုန်း လာတင်ကြ ယူစရာတွေ'

'ဟာ...ခုမှဆိုရထား မှီပါ့အုံးမလားဗျ'

'ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီမို့လဲ'

ကိုသောင်းစိန်သည် နာရီမရှိတော့ချေ။ မနေ့က သူနှင့်ကျွန်တော် မြို့ထဲလျှောက် သောက်ကြရင်း အပြန်၌ (ကိုသောင်းစိန်နာရီဆိုင် တခုခုမှာင်းစမ်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ နာရီမရှိ ဘူး၊ လက်ပတ်နာရီတလုံးတော့ ဝယ်သွားအုံးမှဘဲ)ဆိုတော့ သူက (ဗမာပြည်က နာရီတွေ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် စင်ကာပူက စိတ်ကြိုက်ဝယ်လာတဲ့နာရီ၊ ခင်ဗျားယူသွားဗျာ' ဟု ဆို၍ ချွတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ယခုကျွန်တော့်လက်ရောက်နေ၏။

ကျွန်တော်က ယင်းနာရီကိုကြည့်၍...

'၆–နာရီ ထိုးဘို့ ၁၉မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်ဗျ၊ ရထားက ၆–နာရီထွက်မှာ မမှီနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်'

'ဟာ...မမှီ မှီအောင် ကျွန်တော်မောင်းပေးမယ်ဗျ၊ လာ...ပစ္စည်းတွေ အမြန်တင်ကြ၊ ကျွန်တော်ညက ကားမလွတ်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ကြဗျာ၊ ညက မိတ်ဆွေတယောက် မူးပြီးကား မှောက်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် နာရီပြန်တချက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ဗျ...'

စိတ်ကတော့ မှီမယ်တယ်ပြီး မထင်ချေ။ သို့သော် နောက်ဆုံးပြန်လာရှုံဘဲပေါ့ဟု တတ်နိုင်သလောက် အမြန်ဆုံးတင်ကြလေသည်။

အားလုံးတင်ပြီး၍ ကားစက်နှိုးကာမှ ဒေါ်ရွှေမေလက်ပွေ့အိတ်ထဲတွင် မီးရထားငွေ ပေးထားသော ပြေစာဖြတ်ပိုင်းရှာမတွေ့၍ ကမူးရှူးထိုးဖြစ်ကြသေးသည်။

ဒီလောက် အချိန်လုနေရသည့်အထဲ အိမ်သော့ခလောက် ပြန်ဖွင့်တော့လည်း စိတ်ဇောက ကြီးနေ၍ လွယ်လွယ်နှင့် သော့ပေါက်ထဲသော့ထိုးမရ။ ပွင့်ပြီး အထဲရောက်ပြန်တော့ (ထိုအိမ်လေး မီးမသွယ်ရသေး၍) မီးချစ်က မီးခြစ်လို့ တော်တော်နှင့် မတောက်၊ နောက်ဆုံးမှ ဒေါ်ရွှေမေ ကျွန်တော့်အားစိတ်လုပ်ပြီး (ရှော့ဒီလက်မှတ်တွေ ငွေပြန်တောင်းချေ)ဟုဆိုရင်း၊ သူ့လက်ပွေ့ အိတ်ထဲမှ သူထုတ်သောနေရာ၊ ကျွန်တော့်ပက်လက် ကုလားထိုင်ဘေးမှာ တွေ့ရသည်။

သူ့ ကျွန်တော်ဆွဲထုချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

ကားစထွက်သောအခါ၌ ကျွန်တော့်လက်ပတ်နာရီမှာ ဖနာရီထိုးရန် ၁၆မိနစ်သာလိုတော့ သည်။ ကိုသောင်းစိန် ကိုယ်တိုင်ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းလေသည်။

ကျွန်တော်က 'ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မှီမှလဲလုပ်နော်၊ သိပ်မောင်းနေလို့ ဘူတာမရောက်ခင် ကျုပ်တို့ကားမှောက်လို့ ဒုက္ခရောက်နေကြအုံးမယ်'

ကိုသောင်းစိန်ကတော့ ဘာမျှမပြော၊ သူ့ဒရိုင်ဘာ ကိုစိန်ဝင်းက အပြင်ဘက်အလင်း ရောင်ကို ကြည့်ပြီး...

'မှီပါတယ်ဆရာ၊ အရင်မန္တလေး ဦးတင့်တို့ အပြန်ကျွန်တော်လိုက်ပို့တုန်းက ဒီအချိန်ပါ ဘဲ'

'အေး...မှီတော့ မှီပြီး ကျွန်တော်တို့အရောက်နဲ့ ရထားအထွက်နဲ့...'

ကိုသောင်းစိန်က 'ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ဂါတ်ဗိုလ်ဆီ ပြေးပြီး ရထားရပ်ခိုင်းပေးမယ်ဗျာ'

နောက်ထပ်ဘယ်သူမှ ဘာစကားမှမပြောတော့ချေ။ ဂျာမန်ဘောက်စ်ဝက်ဂွန်း ကားပုပြတ် ပြတ်ကလေးသည် ရန်ကုန်ပြည်လမ်းမကြီးမှာ အမြန်နိုင်ဆုံးပြေးနေပေသည်။ ကျွန်တော့်လက်က နာရီကိုကြည့်နေ၏။ ဖနာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်အလိုမှ ၉မိနစ် ၈မိနစ် ၇မိနစ် ၆မိနစ် ၅မိနစ် ၄မိနစ် ၃မိနစ် ၂မိနစ်။ ထိုအချိန်မှ ကျွန်တော်တို့ ကွမ်းခြံကုန်းဘူတာကြီးနား ချဉ်းကပ်မိ၍ နာရီစင်က နာရီကြီးကို ကျွန်တော်လှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်မိတော့မှ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အလုံးကြီး ဝုန်းကနဲ ကျသွားပေတော့၏။

အကြောင်းမှာ မီးရထားနာရီကြီးသည် ဖနာရီထိုးရန် မိနစ်၂၀ လုံးလုံးကြီး လိုနေလေသေး သည်တကား။

ကျွန်တော့်မှာ အားရဝမ်းသာသော အသံကြီးနှင့်....

'အောင်မယ်လေး ကိုသောင်းစိန်၊ ဘူတာနာရီကြီးက အဝေးကြီးလိုသေးတာဗျ၊ ဟောဒီ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ပေးတဲ့ နာရီကမြန်နေတာ'

ကားကို ဂိတ်ထိုးရပ်လိုက်ရင်း...

'ဟာ...ကျွန်တော့်နာရီ အချိန်အင်မတန် မှန်တာဗျ၊ ဘယ့်နှယ်မြန်နေရမလဲ၊ ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ရှိပြီ'

(ယခုတိုင် ဤနာရီကျွန်တော့်ဆီမှာရှိနေရာ ဤစာရေးချိန်ထိ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ၁၇နှစ်၊ ကိုသောင်းစိန် သုံးခဲ့တာ၅နှစ်နှင့် ၂၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ဤရွှေရောင် နာရီလေးသည် လှတုန်း ကောင်းတုန်းပင်) ယင်းနာရီကို အပြစ်တင်မိပေရာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တွေးမိမှ ကျွန်တော့် ခေါင်း ကျွန်တော်ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ချင်တော့၏။

'ဟာ...ဒါကျွန်တော့်အပြစ်ပဲဗျ၊ ခရီးသွားဘို့ စိတ်ကစောပြီးတော့ ညဦးတုန်းက ဘုန်းကြီး ကျောင်းက ကျောက်စည်နက်တဲ့ နာရီသံနဲ့ သွားတိုက်ထားမိတာဗျ'

www.burmeseclassic.com

ဤမှ ကိုသောင်းစိန်လည်း စိတ်အေးသက်သာဖြစ်သွားကာ

'အောင်မယ်လေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုဆွေရာ'

'ဤတွင်ကျွန်တော့်ဇနီးမဘိုဆန်က...

'ဒါဘာမှမဟုတ်ဖူး၊ ဆယ့်သုံးရက်နေ့ ကောင်းကျိုးဘဲ'

'မေ့ဟာကလဲ မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ ကဲ...ငါက နာရီမြန်ထားလိုက်မိပြီထား၊ ကိုသောင်းစိန် ကား ညဦးကထဲက ရောက်နေရင် ဘာဒီလို ဖြစ်ဖို့ရှိသလဲ'

'ဒါက မရောက်နိုင်အောင် ဖန်တီးထားပြီကိုမောင်ရဲ့'

'ဘယ်သူက ဖန်တီးထားတာလဲ'

'အကြောင်းအကျိုးကပေါ့'

'ဒါဖြင့် ကိုသောင်းစိန် မိတ်ဆွေ ကားမှောက်ရတာလဲ ဒို့ဆယ့်သုံးရက်နေ့ ခရီးထွက်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်နေပါရောလား၊ အဲဒီလူများ သေရင် ဒို့တရားခံပေါ့'

ကျွန်တော်တို့သည် အေးအေးဆေးဆေးပင် ရထားတွဲတွင် ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်ရောက် ကြ၍ အားလုံးပစ္စည်းတွေ နေထားတကျ လုပ်ကြပြီးသည်တိုင်၊ ရထားထွက်ရန် ၁၅ မိနစ်မျှ လိုသေးသဖြင့် ကိုသောင်းစိန်က...

'လာဗျာ..ကိုဆွေ၊ ခုန စိတ်မောရတာတွေ ပြေသွားအောင် ဝီစကီ ဝမ်းပတ်စီလောက် မော့ကြစို့'

ထိုစဉ်က ခမ်းနားသန့်ပြန့်လှသောမီးရထား ဟော်တယ်သည် ကျွန်တော်တို့ အသောက် သမားများအား အချိန်မရွေး ဆီးကြိုလျက်ပင်။

ကုလားစကား နားထောင်ညား

ထိုစဉ်က မီးရထားတို့သည် ညမခုတ်မူ၍ ကျွန်တော်တို့စီးလာခဲ့သော ဒဂုန်ရွှေမန်းစာပို့ ကြီးသည် တောင်ငူတွင် တညအိပ်ပြီး၊ ဧပြီ ၁၄–ရက်နေ့ မွန်းတည့်အချိန်မှာ သာစည်သို့ဆိုက် သည်။ သာစည်ကလောရထား ရှိသည်နှင့် ရောက်ရောက်ချင်းဘဲ ရထားပြောင်းရသည်။ ကလော မြို့မှာ ထိုညအိပ်မည်။ 'ဟော်တယ်ကလော'တွင် တည်းခိုကြမည် စိတ်ကူးသည်။

သို့သော် ၎င်းရထားပေ ရောက်သည်၌ အတော်ပင်လူရေလည်သော ကုလားတယောက် နှင့် စကားစပ်မိရာတွင်...

'အောင်မာ...ခင်ဗျားတို့ကလောမှ ဘာလို့အိပ်နေမလဲဗျ၊ ဘူတာမှာ တောင်ကြီးသွားမယ့် ဘတ်စ်ကားတွေ လာကြိုနေတာရှိတယ်ဗျ၊ တခါထဲ ဆက်ပြီးစီးလိုက်ရုံပေါ့'

ဤတွင်သူ၏ မွေးရပ်ဌာန ရောက်ချင်ဇော ထန်နေသော မရွှေမေက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာ....

'ဒီလိုဆို ဟန်ကျတာပေါ့မောင်၊ ညတွင်းချင်းဘဲ တောင်ကြီးရောက်တာပေါ့'

www.burmeseclassic.com

'ရောက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ လမ်းခရီးက စိတ်ချရဲ့လား'

ကုလား....'အောင်မယ်လေး ကျနော်တို့ ရှမ်းပြည်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခုလို သင်္ကြန်တွင်း ဆိုသာပြီး စိတ်ချရသေးတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက ဒီလိုအခါကြီး ရက်ကြီးတွေမှာ မကောင်းတာ မလုပ်ဖူးဗျ'

အောင်မယ်လေး ကုလားကဘဲ တရားပြနေချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ စီးသောအထက်တန်း တွဲမှာ အားလုံး ၄-ယောက်ရှိသည့်အနက် အခြားခရီးသည် မြန်မာစစ်ဗိုလ်ကလည်း ထောက်ခံ သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ယခုညဘဲ တောင်ကြီးတက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

မောတို့ဌာနီ

ကျွန်တော်ရှမ်းပြည် မီးရထားကို စီးဘူးသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ဒုတိယအခေါက်ဖြစ်၏။ သို့သော် ပထမအခေါက်တုန်းကမူ ခရီးဆုံးမဟုတ်ပေ။ ၁၉၅၄-ခုနှစ် မေနှင့်ကျွန်တော်သမီး ရည်းစား အရှုံးအမူးဖြစ်ကြစဉ် အောက်တိုဘာလ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းအပိတ်မှာ သူတောင်ကြီးသို့ ခေတ္တပြန်စဉ် ကျွန်တော်သည် ရွှေးရုပ်ဘူတာအထိ လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤဘူတာသည် ရှမ်းပြည်မီးရထား အတက်အဆင်းခရီးဆုံးဖြစ်၍၊ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်သား မီးရထားကို ပြန်စီးခဲ့ရသည်။ မေပြန်လာသည့် ရက်ကိုဘဲ၊ မောင်မျှော်နေတော့မယ်ဆိုသော မှာတမ်းကြီးနဲ့ပေါ့။ လူပြည်မှာ ၁၅ရက်လောက် လွမ်းခဲ့ဘူးပါရဲ့ဗျာ။

ဤရထားလမ်းခရီးမှာ ယင်းမာပင်ဘူတာကို လွန်လတ်သော် မြန်မာပြည်နှင့် ရာသီဥတု ရှုမျှော်ခင်းများ ပြောင်းလဲလာလေသည်။ ရွှေးရုပ်ဘူတာကို ကျော်လျှင် မီးရထားလမ်းက တောင်ကမ်းပါးယံတွေကို ဖင်တပြန် ခေါင်းတပြန် လွန်းထိုးတက်ရလေသည်။ မီးရထား၏ လက်ဝဲ ဘက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သော်၊ သစ်ပင် ဝါးပင်တွေ နိမ့်မြင့်စီလျက်နှင့် နက်ရှိုင်းသော တောင်အောက်ချောက်ကြီး။ လကျာ်ဘက် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူကြည့်လိုက်လျှင် မြင့်မားသော တောင်ကမ်းပါး တောင်ထွတ်များသည် မိုးကိုတိုးနေသည်။

ဆင်တောင်နှင့် မြင်းတိုက်ဘူတာ အကြားရောက်လျှင် တောင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ ခုတ်မောင်း နေပြီဖြစ်၍ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှိုင်းထနေသော တောင်ထိပ် ရင်ပြင်ဝယ်၊ ထိုတကွေ့ သည်တတွေ့၌ ဝွမ်းပုံကြီးများနှင့်တူသော မိုးသားထွေးကြီးတွေကို မြင်ရလေသည်။

ကျွန်တော်မြေပြင်မှ မြင်ရသော ကောင်းကင်ထဲ မိုးသားတွေလို လှုပ်ရှား၍မနေ။ ချမ်းအေးသဖြင့် တောင်ထိပ်ဖျား မြစိမ်းကမ္ဗလာပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်စက်နေကြသည်နှင့် တူပေသည်။

သွား၍ယူမလား

မိုးသားထွေးကြီးတွေ

လေတွင် မလှုပ်တုံ့

ပုံ့ပုံ့ကြီး လျောင်းလျက်

မြစိမ်းကမ္ဗလာထက်ဝယ်

အိပ်စက်နေကြသည့်နှယ်

ရှုဖွယ်သာမော...ဤမြိုင်ကျော....

ထိုညနေ ၆–နာရီ ၅–မိနစ် အချိန်ဝယ် ကလောဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။ ရှမ်းပြည်မှာ အေးသည်ဆိုသဖြင့် ရန်ကုန်က ချုပ်ပြီး ခေါက်ယူလာခဲ့သော ကုတ်အင်္ကျီကို ထုတ်၍ ဝတ်လိုက်ရသည်။ ထင်းရှူးပင်များကို ဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေအလျင်သည် တရွှီးရွှီးနှင့် ညည်းသံပါ၍ သူ့မှာပင် ချမ်းအေးတုန်ခိုက်သော လက္ခဏာဖြစ်လာလေသည်။

ကလောမြို့ဆိုရသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူနေအိမ်ခြေထက် တောင်ကုန်းနိမ့်မြင့် ချိုင့်ဝှမ်းနှင့် ထင်းရှူးတောကိုသာ မြင်ရသည်။ မြန်မာပြည်ဝယ် ထင်းရှူးပင် အများဆုံးသော အရပ်ဒေသပေတည်း။ တောတောင်၏ သဘာဝအလှ စင်းလုံးချော။

ကျွန်တော်တို့ ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြ၍ ဘတ်စ်ကားပေါ်နေသားတကျ ရောက်လတ်သော် ၆–နာရီ ၁၅–မိနစ်..။

'တောင်ကြီးနှင့်ကလော ဘယ်နှစ်မိုင်ဝေးပါသလဲ..'

'၄၄–မိုင်ဝေးပါတယ်..'

ကျွန်တော့်နံဘေးရှိ ခရီးဖော်ကိုမေး၍ ဖြေပါသည်။

'ဒီ...မော်တော်ကား၊ ဒီ..ခရီးတောင်ဆင်း တောင်တက်ကို နှစ်နာရီနဲ့ ရောက်ပါ့မလား..'

'မကြာပါ အလွန်ဆုံးတနာရီခွဲပ..'

ထိုသရောအခါဝယ် တောင်ကြီးမြို့သို့ ညဦး ၈–နာရီခန့်တွင် ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာသွားကြပါသည်။

သို့သော် ကားထွက်ခါနီးမှ ခရီးသည်များနှင့် ကားရှင်တို့စကားအချေအတင် ပြောပွဲ ကလေး ကျင်းပသဖြင့် ၁၅–မိနစ်မျှ အချိန်ပုပ်သွားပါသည်။

ကားရှင်။ 'ကားခတယောက် ၅ိခင်ဗျ'

ခရီးသည်။ 'အို...ခါတိုင်း ထုံးစံတယောက် ၃ိ ဟာကို'

'သကြံန်တွင်း ဓာတ်ဆီဈေး တက်သွားလို့ဗျ'

'ဒါဖြင့် ၄ိ–ယူတော်ပြီလေ... မနေ့ကကျုပ်တို့ တောင်ကြီးက စီးခဲ့တာ ၄ိပဲ'

'အခုမော်တော်ယာဉ် အသင်းက ၅ိ–မှပြေးနိုင်မတဲ့...'

အို...၅ိ တော့ မစီးဘူးကွ၊ ဘယ့်နှယ်ကွာ၊ ဓာတ်ဆီက တဂါလံ ၁ိ–တက်တယ်ဘဲ ထားပါ အုံး၊ ၁င်းကား ၄–ဂါလံလောက် ဒီလောက် မတရားလိုချင်တာတော့...မစီးဘူး၊ မစီးဘူး၊ အခုပြန် ဆင်းမှာဘဲ ခင်ဗျားတို့ကော...'

www.burmeseclassic.com

ခရီးဘော်ချင်း လူညှိသည်၌ ဘုမသိ ဘမသိ ဖြစ်သောကျွန်တော်တို့ကပါ ကိုယ့်ဘဝတူ များ ဘက်ကပါ၍ အားလုံးညီညွတ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ၌ ကားဆရာသည် သူ့အသင်း လူကြီးများဆီသို့ ပြေးသွား၍ ပြန်လာပြီးမှ ၄-နှင့် (ငါးကျပ်မရမှန်းသိ၍) သဘောတူတော့သတည်း။

တကတဲဗျာ၊ ကားစက်မနိုးမီ ပိုက်ဆံပေး၍ လက်မှတ်ဝယ်ရ၏။ လူစေ့တက်စေ့ ငွေရခါမှ ကားထွက်၏။ သို့သော်ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့် မသွားသေးပေ။

ပထမတော်တော်ကား ခါတ်ဆီသွားထည့်တာက ၁၅မိနစ်ကြာ၏။

ဒုတိယကလောမြို့ ဂျင်ကလယ်ကိုလမ်းကြိုလမ်းကြားလျှောက်မောင်းကာ တနေရာတခါ ရပ်၍ နာမည်တခုကို ခေါ်နေတာက ၁၅မိနစ်။ ဘဇာနည်း စုံစမ်းကြည့်တော့ ယခုကားမောင်း သူမှာ ဒရိုင်ဘာအစစ် မဟုတ်သေး၊ စပယ်ယာမျှသာဖြစ်၍ သူ့ဆရာကားမောင်းသူကို ရှာနေရ ခြင်းဖြစ်သတဲ့။

နောက်ဆုံးမှ ဒရိုင်ဘာသည် ဘိန်းခန်းထဲမှ ထွက်လာဟန်တူပါရဲ့။ ယိုင်တိုင်တိုင်နှင့် ကားပေါ်ရောက်လာ၏။

မော်တော်ကား မြို့မှစထွက်တော့ ကလောတွင် တောင်စွယ်နေကွယ်၍မဟုတ်၊ တောင်အောက် နေရောက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် မှောင်စပြုလေပြီ။

နောက်ဆုံး အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်တော့်လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၇နာရီ။

ထိုမှတပြီးကား မော်တော်ကားထဲတွင် မီးလည်း ဖွင့်မပေးသဖြင့် မှောင်ထဲမှာပင် ကျွန်တော်တို့ ဗလုံးဗထွေးပါသွားတော့၏။

မော်တော်ကားက ကားအိုကားမင်း၊ လမ်းကအတက်အဆင်း လူတွေကဒင်းကြမ်းပြည့်၊ ကျွန်တော်တို့နေရာက နောက်ဆုံး။ ခုန်လိုက်တာ တရှုန်းရှုန်းနှင့် ခေါင်းနှင့်အမိုးနှင့် မဆောင့်မိ ရန် မနည်းသတိထားနေရသည်။ မီးရထားတွင် အထက်တန်းက ဇိမ်ခဲ့သမျှ ဂိန်တော့သည်။

၈ နာရီတွင် ဟဲဟိုးရောက်၍ မော်တော်ကား ရပ်နားပြီး ခရီးသည်များနှင့် စပယ်ယာ ဒရိုင်ဘာတို့ ညစာသုံးဆောင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ခရီးပန်း၍ ခေါင်းမူးနောက်နေသဖြင့် စားလိုစိတ်မရှိ။ မေသာကော်ဖီတခွက်သောက်သည်။ ကျွန်တော်မူရေချိုး၍ အရက်သောက်ပြီးမှ သာ တခုခုစားနိုင်မည်။

၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိသည်တိုင်အောင် ကားမထွက်သေးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကားဆရာ ၏ စားသောက်ပွဲနား ချဉ်းကပ်ပြီး အသနားခံပါသည်။

အခုအတိုင်းဆိုရင် ၉နာရီတောင်ကြီးရောက်ပါ့မလားခင်ဗျာ၊ တောင်ကြီး ရောက်သော် ကျွန်တော်တို့မှာ သွားစရာအိမ်မရှိ၍ ဟော်တယ်တခုခုတွင် အခန်းငှားရပါသည်။ အချိန်မဲ့ နေလျှင် အခန်းရနိုင်ပါဦးမည်လား။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ စပယ်ယာ၏ ဆိုစကားမှာ...

ကိစ္စမရှိပါ၊ တောင်ကြီးဟော်တယ်ကို အိပ်ပျော်နေသည်တိုင်အောင် သူနိုးပေးနိုင်ပါသည်။ မောင်ပိုင်လေသံမျိုးနှင့်ပြော၏။

ကျွန်တော်မှာ များစွာစိတ်သက်သာရသွားလျက် ချစ်ဇနီးအား သံတော်ဦး တင်ပြီးနောက် တောင်ကြီး ရွှေမြို့တော်ရောက်မှ (မေပြောသား ကောင်းလှသော) ယုန်လျှံ ဟော်တယ်သို့ သွားကာ ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်လိုက်မည်ဟု အားခဲလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ဟဲဟိုးမှထွက်ခဲ့၍ စိတ်ထင်နာရီဝက်မျှအကြာ ကားသည် ဘေးကပ်ရပ်၍ ဘရိတ်အုတ်လိုက်သည်နှင့် တချိန်တည်းမှောင်ကြီး မည်းမည်းထဲမှ...

'ရပ်လိုက်လို့ ဆီးအော်နေတာ မကြားဘူးလား၊ ပစ်ထဲ့လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်လို့လဲ'ဟူသော အသံနက်ကြီး ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဧကန္တထိုစဉ်ကာလမှာ မြန်မာပြည်သားတို့ ခံစား နေရသော ခရီးသွားတုန်း ဓါးပြတိုက်ခြင်းကို ဈေးဦးပေါက်ခံရပြီဟု အောက်မေ့လိုက်ပါသည်။

သို့သော် မဟုတ်ပါ။ မြို့စောင့် တပ်မတော်သား၏ အာဏာသံပေ။ ဤနေရာသည် ရွှေညောင်မြို့အဝင်တည်း။

'ခင်ဗျားတို့ကား ဘယ်သွားမလို့လဲ'

'တောင်ကြီးကိုပါ'

'မသွားနိုင်ဘူး၊ လမ်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတယ်၊ စက်ရပ်၊ မီးညှိမ်းလိုက်'

ဘယ်သူမှ ဘာမျှမပြောနိုင်ကြတော့။ မီးကိုရေနဲ့ သတ်လိုက်သလို ရှဲရှဲမှမကြားရတော့။ အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားကြသည်။ တော်တော်ကြီးကြာမှ ကားပေါ်ထိုင်ရတာ ညောင်းလာ၍ အောက်ဆင်းသူဆင်း၊ ချောင်းဆိုးသူဆိုး၊ သလိပ်ဟက်သူစက်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်လာ ကြသည်။

ထိုအခါမှ အခုနရဲဘော်များလည်း ပူစိတ်ပျောက်၍ စိတ်အေးပေါက်လာပြီ ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် သူတို့နှင့်စကားပြောနိုင်လေသည်။ လူတို့၏ နကိုမူလစိတ်ဓါတ်အတိုင်း သာယာချောင် ချိစွာ ရှိလာလေသည်။

'ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ရှိလို့ တားရတာဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့သွားရဲရင်လဲ သွားကြပေါ့'

'မသွားရဲပါဘူး၊ ရဲဘော်ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာအိပ်ဖို့ထက် မြို့ထဲသွားအိပ်ကြရင်ကောင်းမယ်၊ နို့ပြီးရွှေညောင်မှာ ဆင်းမယ့်လူတွေလဲပါတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် သွားနိုင်ပါပြီ'

ကျွန်တော်မှယခုအချိန်တွင် မည်မျှပင် ခရီးပန်းပန်း ဝမ်းကဟာလာပြီဖြစ်၍ တောင်ကြီးသို့ ခုညမရောက်သော်လည်း ရွှေညောင်မြို့ထဲတွင် အိပ်ရမည်ဆိုတော့ အစား အသောက်ဆိုင်တော့ ရှိတန်ကောင်းရဲ့ဟု တံတွေးမျိုချလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် အဘယ်လျှင် ဟုတ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ ထိုည ရွှေညောင်မြို့တွင် ဂျပန်ခေတ်က ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ ညအချိန်လေကြောင်း ဥသြဆွဲထားဘိသကဲ့သို့ တမြို့လုံးမှောင်မည်း တိတ်ဆိတ် ချောက်ကပ်နေဘိ၏။

ရွှေညောင် ဆင်းမည့်သူများ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လတ်သော် မော်တော်ကားကိုရပ်၍ တော်တော်လေး ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှရှဖြစ်ကြသည်။ ဆင်းသူဆင်း။ ပစ္စည်းသယ်သူသယ်၊ ရှေ့ခရီးမဆက်နိုင်၍ ညည်းသူညည်း။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ကုလားလင်မယား၊ နှစ်စုံပါသည့်အနက်၊ တယောက်သော ကုလားမမှာ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ဆိတ်ငြိမ်စွာမခံတတ်သဖြင့် မယားကြောက်ရပုံ ပေါ်သော သူ့လင်အား (ကုလားပြဿဒါး မလွတ်မှုကြောင့်လားမသိ) မရပ်မနား တွတ်ထိုးလိုက်သည်မှာ ကျွန်တော်သည် သူတို့ဘာသာစကား ကောင်းစွာနားမလည်မိသည်ကိုပင် ဝမ်းသာရပါတော့၏။

ယင်းသို့ ကျွတ်စီကျွတ်စီရှိနေစဉ်မှာပင် စစ်ဖိနပ်သံတဖြောင်းဖြောင်း ကြားရပြီးနောက် ရဲဘော်များရောက်လာကြ၍...

'ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာမှာဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မြို့ပြင်မှာတိုက်ပွဲဖြစ်နေတာ မသိကြဘူးလား ဟိုကလှမ်းပစ်လိုက်လို့ အလကားသေနေကြမယ်'

အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားကြသည်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့မှာ အစားကို မြှော်လင့်စရာ မရှိတော့။ အိပ်ဖို့နေရာလေး ရရင်ဘဲ တော်လှပြီဖြစ်ကြောင်း ထိုရဲဘော်သည် သူပေးချင်သောအမိန့်ကို အောင်မြင်စွာပေးရပြီး ၍ သွေးအေးသွားပုံ ပေါ်သောအခါ၌ ကျွန်တော်သူ့အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

'ကျွန်တော်တို့ဟာ တောင်ကြီးကိုသွားမယ့် ရပ်ဝေးခရီးသည်တွေပါ ရဲဘော်၊ ဒီမှာအိပ်ဖို့ နေရာလေးတော့ ကြံဖန်လုပ်ပေးစမ်းပါ'

'ဟာ...ဒါဖြင့်လာ၊ ဘူတာကိုလိုက်ခဲ့။ ဒိပြင်လူတွေလဲ အိပ်စရာမရှိရင်လာကြ'

ဟိုကုလားတသိုက်မှာ ရွှေညောင်မှာ ဆင်းသူများ၏ အိမ်တွင်အဆင်သင့်သွားကြ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် နှစ်ယောက်သာပါလာလေသည်။ အချို့ကား သူတို့အသိမိတ်ဆွေများရှိရာသို့ သွားကြသည်။

ဘူတာသည် ဘယ်လောက်ဝေးသည်မသိ၊ မှောင်ကြီး မည်းမည်းမှာ အိပ်ရာလိပ်နှင့် အရေးကြီးသော ပစ္စည်းအချို့ကိုဆွဲကာ ထိုရဲဘော်နောက်လိုက်ခဲ့ရသည်။ အတန်ငယ် လျှောက်မိတော့မှ တမန်တလင်းခင်းသော အထစ်ပေါ်တက်မိ၍ ဘူတာထဲ ရောက်မှန်းသိရသည်။ ဤအတွင်းမှာ ပို၍ မှောင်မည်းလေသည်။

ထိုရဲဘော်က 'ကဲခင်ဗျားတို့ လင်မယားက ဒီမှာအိပ်၊ ဟိုနှစ်ယောက်က ဒီကိုလာ'ဆိုသဖြင့် သူနေရာချထားရာမှာပင် သဲတွေရှပ်ရှပ်ပေါ်၌ အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ယခုညအစာ မစားရတော့ပြီကိုသိ၍ ဆာတိုင်းရေကို ခဏခဏ သောက်မည်ဟု

www.burmeseclassic.com

ကားပေါ်မှ ရေချိုင့်ကို ဆွဲယူလာခဲ့သည်။ ရေကားမပါတော့။ မီးရထားပေါ်က အဆင်းတွင် လေးမှာစိုး၍လည်းကောင်း၊ ဘတ်စ်ကားပေါ် ဖိတ်မှာစိုး၍လည်းကောင်း သွန်ခဲ့ သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားဘို့ဖြစ်တော့၏။ အကြောင်းမှာ 'ရဲဘော်ရေကလေး တဆိတ်လောက် ရပါရစေ'ဆိုသောအခါ ထိုရဲဘော်က 'မရနိုင်ဘူးဗျ'ဟု တိုတောင်းစွာပြန်ပြောပါသည်။

သေဟဲ့နိန္နိယ...

ငတ်ကံယယ်ကြုံ ကြုံတော့တယ်။

တညတာ ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ်

စကားလဲမပြောရ၊ မီးလဲမထွန်းရ ဟူသော အမိန့်ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ စီးကရက်ကလေး မျှ မဟာဘဲ ကျိတ်မြဲနေကြသည်။ ဝမ်းပိုက်တို့ကား မဆိတ်ငြိမ်ပေ။ တချက်တချက်၌ တဂွီဂွီမြည် ကြသည်။ ရေကလေးမျှ မသောက်ရသဖြင့် နှုတ်ခမ်းအာခေါင်တို့ ခြောက်လာလေသည်။ လျှာနှင့် လိမ်းကာလိမ်းကာ တံတွေးကို စု၍စု၍မျိုချရသည်။

ညဥ့်နက်သန်းခေါင်မရွေး လိုချင်သော အစားအစာကို ရနိုင်သည့် ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး ဆီသို့ ကျွန်တော်စိတ်ရောက်သွားသည်။ ပထမ၌ ကျွန်တော်အလွန်ကြိုက်သော တရုတ်တန်းက အစားအစာတွေ တူကလေးဖြင့် ညှပ်ကာ အရက်ကလေးတမြမြနှင့် စားခဲ့ပုံ။

ဒါတွေ တွေးမိတော့ တကယ်မစားရေမယ့် သွားရည်ယို၍ ထိုသွားရည်ကို ပြန်မျိုချရခြင်း ဖြင့် ရေငတ်သက်သာသလို ရှိလာသည်။

ဒုတိယကား အရက်နှင့် တွဲဖက်သောက်မကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်လှသော မဂိုလမ်းကကုလားအစားအစာများ။ ဒန်ပေါက်၊ ပလာတာ၊ စမူဆာ၊ ဆိတ်နို့အုံကင်တို့ဖြင့် ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီး သတိရပါသည်။ ထုတ်ထုတ်
ထုတ်ထုတ်နှင့်ဝါးလို့ကောင်းလှသည်။ နို့နံ့သင်းသင်းလေးနှင့် ဆိမ့်သောအရသာရှိသည်။

ထိုမှတပြီးကား ညဥ့်နက်လာလေလေ ပိုဆာလာလေလေဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အဆင့် အတန်းနိမ့်လာလိုက်သည်မှာ ကိုယ်စားဘူးသော အရာထဲမှ အဆင်းရဲဆုံးနှင့် အညံ့ဆုံးကိုပင် သွား၍တမ်းတမိပါတော့သည်။

၁၉၄၅–ခုနှစ် ဂျပန်ပြေးအပြီး စစ်တောင်းမြို့မှ မြင်းဝယ်ကအပြန် မြင်းများနှင့် လမ်းခရီး မှန်းခြေ မကိုက်သဖြင့် လှည်းကူးသို့ ညသန်းခေါင်လောက်မှရောက်ရာ၊ ဤအခါ ကျွန်တော့် အဖော် မြင်းလှည်းသမား၏အသိမှာ အလွန်ဆင်းရဲသော အဖိုးကြီး အဖွားကြီးဖြစ်၍ အချိန် မတော် ထမင်းချက်ကျွေးရာတွင် ဟင်းမှာအဖျော်ကင်းသော ငါးပိရည်ကျဲနှင့် ကြက်ခြမ်းသီး စိမ်းကလေးများကို တို့ကာတို့ကာ စားရသည်မှာ ဆာလွန်းလှသဖြင့် မြိန်လှဘိတောင်း။

သည်ထက်ဆိုးဝါးသည်မှာ ၁၉၄၁–ခုနှစ် ဂျပန်အဝင်၌ စစ်ကိစ္စဖြင့်ခရီးသွားစဉ် တောထဲ တောင်ထဲ၌ ၃–ရက်မျှပေါင်မုံ့ခြောက်ကို ရေနှင့်သောက်နေရပြီးမှ ကာမနှင့်သူရက်အကြား အနောက်စူးစူးရှိ တောင်ပေါ်ရွာတခု၌ ထမင်းပူပူကို ငရုပ်သီးထောင်းနှင့် ဆားနှင့်နယ်ကာ စားခဲ့

www.burmeseclassic.com

ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ယခုအခြေ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဒီလိုအစာကလေးများဘဲ စားပါရစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။ သို့သော် ရေကလေးတပေါက်မျှ မသောက်ရပါ။

ထိုသို့ စိတ်ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောရင်း အချိန်ကြာလတ်သော် အိပ်မပျော်ဘူး လိုလို၊ ပျော်သလိုလိုနှင့် ကြက်တွန်သံတွေက တကြော်ကြော် ကြားရတော့ အားတမျိုး ရှိလာခဲ့ ပြီးနောက်၊ လင်းရောင်ပေါက်လာ၍ ကျွန်တော်အိပ်ရာမှထလိုက်သောအခါ ညကရဲဘော်ကို ကလော်တုတ်ချင်စိတ် ပေါ်ပါတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အိပ်သည်၏ တဖက်ခန်း မှာပင် သောက်ရေအိုးစင်ကြီး ရှိနေ၏။

တမင်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ညဉ်းလေသလားဟု နံနက်၌သူ့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သော အခါ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မသိရှာ။ သူသည်ညမှောင်မှ ဤဘူတာရောက်၍ လွယ်လင်မှ မေမြို့သို့ ဗိုလ်သင်တန်းတက်ရအောင် သွားမည့်ရဲဘော်ဖြစ်၏။ အမှောင်ထဲ၌ မျက်ကန်းဖြစ်နေ စဉ် အိပ်ဖို့နေရာ ခေါ်ပေးသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ပါ၏ရဲဘော်။

မေ့အပြောနှင့်

ရွှေညောင်နှင့်တောင်ကြီးသည် ၁၂-မိုင်မျှသာဝေးရာ ညက ဘတ်စ်ကားနှင့်ပင် ခရီးဆက် ခဲ့ကြ၍ နံနက် ၉-နာရီ၌ တောင်ကြီးရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်လေ၏။

'ကဲ..မေရေ..မေ့မြို့ရောက်မှဖြင့် မေဘဲဒါရိုက်တာလုပ်ပေရော့ကွာ..'အားလုံးခရီးသည် များ သူ့နေရာနှင့်သူ ဆင်းသွားကြ၍ ကျွန်တော်တို့ချည်း ကျန်သောအခါ အစိုးရဧည့်ရိပ်သာခေါ် သည့် 'ဆာကတ်စ် ဟောက်'သို့ ပို့စေ၏။

ဥယျာဉ်ပန်းမာန်နှင့် သေသပ်လှပ၍နေချင်စဖွယ်ပါ။ သို့ရာတွင် လူပြည့်နေပြီး အခန်းအားမရှိတော့။

ထိုမှ ညွှန်လိုက်၍ ကမ္ဗောဇဟော်တယ်သို့ ရောက်ပြန်၏။

ဈေးနှင့်နီးသော တိုက်အိမ်ကြီး အောက်ထပ်က စားသောက်ခန်း၊ ဒီမှာတည်းရင် နိပ်တာ ဘဲ။

သို့သော်....မနိပ်ချေ။ တောင်စခန်းမြို့မှာ နွေရာသီဧည့်သည်တွေများနေ၍ အခန်းအား မရှိတော့ချေ။

ကဲ...ဒါဖြင့် ဘယ်မှာတည်းခိုဘို့ ရှိသေးသနည်း။ မနေ့က ဟဲဟိုးတွင် တောင်ကြီး ဟော်တယ်ကို အချိန်မရွေး သူပို့ပေးနိုင်ပါတယ်ပြောသော ကားစပယ်ယာက 'တောင်ကြီးဟော် တယ်ရှိပါတယ်ဗျ...'

ဈေးနဲ့တော့ အလှမ်းဝေးသတဲ့။

ဝေးပါစေ...ဝေးပါစေ..ရလျှင်ဘဲ တော်ပါပြီ။

ထိုဟော်တယ်ကျမှပင် ရှောရှောရှူရှူရပေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရမှာပေါ့ဗျ၊ အခြားနေချင်တဲ့ လူမှမရှိတာကို....။

ကျွန်တော်သည် ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ရယ်မောချင်လာလေသည်။

မေနှင့်ကျွန်တော် ရည်းစားဘဝက ကျွန်တော်သည် တောင်ကြီးမြို့အကြောင်းကို စာဖြင့် လှမ်းမေးလေ့ရှိသည်။ (တောင်ကြီးမှာ ဧည့်သည်တွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တည်းဘို့ ဟော်တယ်တွေ ဘာတွေရှိသလား) (ရှိတာပေါ့ မောင်၊ မေတို့မြို့ကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ မြန်မာပြည်မှာ နာမည်ကြီး တောင်စခန်းမြို့ဘဲ) (ဒါဖြင့် ဟော်တယ်တခု နာမည်ပေးစမ်းပါ) (တောင်ကြီး ဟော်တယ်)

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည့်တိုင်အောင် ဝတ္ထုတွင် ကျွန်တော့်ဇာတ် လိုက်အေးဆွေအား ထိုတောင်ကြီးဟော်တယ်မှာ တည်းခိုစေကာ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့လိုက်လေသည်။ ထိုဟော်တယ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်အနေအထားကို ရန်ကုန်ဟော်တယ်ကြီးများအတိုင်း ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ၌ မြင်ယောင်၍ ရေးသားထားပါသည်။

လား..လား...ယခုမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရောက်ရတော့ ဟက်ဟက်ပက် ပက်သာဖင်ဆောင့်၍ ဆောင့်၍အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်ချလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

ကြည့်ပါ မိတ်ဆွေရယ်....နည်းနည်းပါးပါး ကွာတာဖြင့် ကျွန်တော်ဒီလောက် မပြောပါ ဘူး။ အခုတောင်ကြီးဟော်တယ်ဆိုတာက အောက်သမန်တလင်းခံ၊ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာနှင့် ကုလားအိမ်တန်းလျားကို အခန်းတွေ ခွဲထားခြင်းဖြစ်ပါသတည်း။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မှာ တလအစိတ်ဆိုသော အခန်းမျိုး၊ ဟော်တယ်ခန်းလုပ်၍ တနေ့တဆယ်တဲ့။

'ကဲ...ဒေါ်ရွှေမေရေ...အထင်နဲ့အမြင် ကွာခြားလှချေလားဗျာ...ဒီအိမ်တန်းလျားမှာတော့ ဒို့တာရှည်မနေနိုင်ဘူး၊ စာရေးဘို့ စားပွဲကုလားထိုင်လဲမရှိ၊ ပြတင်းပေါက်မရှိ၊ ရှေ့ဝင်ပေါက်နဲ့ နောက်ဖေးထွက်ပေါက် နှစ်ခုဘဲရှိတယ်၊ ထမင်းဟင်းစားဘို့ ဈေးသွားလိုက်ရတာကလဲ အဝေးကြီး၊ အဲသည်လိုနေရာမှာ ဦးကျော်တို့ လူစုရောက်လာရင် ဒုက္ခကွ'

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ရှမဝ ဦးကျော်အား တောင်ကြီးမြို့သည် နွေရာသီမှာ အေးချမ်း၍ တည်းခိုခန်းတို့လည်း ကောင်းသည်၊ စားသောက်စရာ အမဲသားငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကလည်း အလွန်ပေါပဟု မေကကျွန်တော့်ကို ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရောက်သခိုက်မှာ လိုက်လာကြရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သဖြင့် ကာတွန်းကိုဖေသိန်းနှင့် ဦးကျော်သား မောင်ဆွေတင့်၊ အထွန်းခေါ် မောင်လှထွန်းတို့ ၄-ယောက်ဧပြီလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် လေယာဉ် နှင့် ရောက်လာကြမည်။

ထို့ကြောင့်....'ကဲ..မေရေ...ဒီအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ်တို့ထက် နောက်လိုက်လာမယ့်လူတွေအတွက် အိမ်တလုံးငှားရမှ ဖြစ်တော့မယ်ကွ'

သို့သော် ထိုအချိန်မှာ တောင်ကြီးတွင် အိမ်တလုံးငှားရဘို့မှာ ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ပင် မလွယ်ကူတော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်ကြီးမှာလည်း ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ပင် သောင်းကျန်းသူ ဆူပူမှုကြောင့် တောရွာတွေကလူတွေ ခိုအောင်းနေကြခြင်းဖြင့် လူနေအိမ်ခြေများ ပြည့်နှက်နေချေပြီ။

www.burmeseclassic.com

တောင်ကြီးသူ မရွှေမေပင်လျှင် ၂–နှစ်အတွင်း ပြောင်းလဲနေသော တောင်ကြီးမြို့ကို အံ့သြနေရသည်။ မျက်နှာစိမ်းတွေ အိမ်သစ်တွေအများကြီး တွေ့နေရသည်ဟု ပြောပါသည်။ ရာသီဥတုပင်လျှင် ရေးယခင်က သစ်ပင်ဥယျာဉ်များကိုခုတ်၍ အိမ်များဆောက်ပစ်ကြခြင်းဖြင့် နွေရာသီမှာ ဟိုတုန်းကလောက် မအေးတော့ဟု မြို့ခံလူများကလည်း ပြောပါသည်။

အိမ်တလုံး

ယင်း၌ ကျွန်တော်သည် ကိုသောင်းစိန် ရေးပေးလိုက်သော မိတ်ဆက်စာနှစ်စောင်ကို ထုတ်ရတော့သည်။ တစောင်က ထိုစဉ်က ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပလျက်ရှိသော စပ်ရေသိုက်၏ သား စပ်ဟုန်ဖ၊ ကိုသောင်းစိန်နှင့် အင်္ဂလန်တွင် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြ၍ အပြန်ခရီးမှာ သင်္ဘော တစင်းထဲ အထက်တန်းမှာ အတူစီးခဲ့ကြသည်။ စပ်ဟုန်ဖတွင် တောင်ကြီးမှာ ဟော်တလုံးရှိသည်။ သို့သော်ထိုအချိန်၌ စပ်ဟုန်ဖသည် တောင်ကြီးမြို့၌မရှိ။ ဘယ်သို့ရောက်နေသည် ကျွန်တော် မသိ။

ဒုတိယတစောင်က ထိုစဉ်က ဗန္ဓုလရုပ်ရှင်ရုံကို မူလတည်ဆောက်သူ ဗန္ဓုလရုပ်ရှင်ရုံ ပိုင်ရှင် ဦးချစ်ဖေ။ သူ့ကိုတော့ သူ့ရုပ်ရှင်ရုံသွားသောအခါ သူ့အိမ်ကို ညွှန်ပြ၍ လွယ်ကူစွာ တွေ့ရပါသည်။

ဦးချစ်ဖေခင်ဗျား...

ယခုဤစာနှင့်လာသူမှာ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာ သော်တာဆွေဖြစ်ပါ သည်။ သူလိုသောအကူအညီကို ပေးစေလိုပါသည်။

သောင်းစိန်

ထိုစဉ်မှာ ကိုသောင်းစိန်က အောင်ဇေယျရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ၊ ဦးချစ်ဖေက တောင်ကြီး မြို့မှာ ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်မို့ သူတို့ချင်းက အလုပ်ချင်းဆက်နေသော မိတ်ဆွေရင်းချာတည်း။

ဦးချစ်ဖေသည် ကျွန်တော့်အား စာဖတ်ပရိသတ်အနေဖြင့်လည်း သိပြီးဖြစ်နေ၍ ပြုံးရယ်ကာ...

'ဦးသော်တာဆွေ ဒီလိုအချိန် နွေရာသီမှာ တောင်ကြီးမြို့မှာ အိမ်ငှားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ ခင်ဗျာ'

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စွာ..'ဟာ..ဒုက္ခဘဲဗျာ..'

'ဦးသော်တာဆွေ ဒုက္ခမရောက်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဦးသော်တာဆွေအတွက် အိမ်တလုံးရှိပါတယ်၊ သို့သော်အိမ်ငှားခကတော့...'

သူက ပြုံးစိစိနှင့် စကားဖြတ်ထား၍ ကျွန်တော်က...

'ကျသလောက် ပေးရမှာပေါ့ဗျာ'ဆိုတော့...

'မဟုတ်ဖူး၊ တပြားမှမပေးမှရမယ်'

တောင်ကြီးမြို့ ဈေးအရှေ့ဘက် မဟာသုခလမ်းရှိ သစ်သားအိမ်ကလေးတလုံးသို့

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ကားနှင့်ဘဲ လိုက်ပို့ပါသည်။ ထိုစဉ်က စကားနယ်အမတ် ဦးထွန်းရတို့၏ အိမ်ပိုကလေးဖြစ်ပါသည်။ ငှားလေ့မရှိ။ ဧည့်လာစောင်လာ ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းရနှင့် ဦးချစ်ဖေမှာ အင်းသားညီအကိုတော်များ ဖြစ်ကြသည်။

လူတရပ်လောက်မြင့်သည့် တထပ်အိမ်ကလေး၊ သုံးပင်နှစ်ခန်း နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် အခန့်သင့်ဖြစ်သွားလေသည်။ ဈေးနှင့်လည်းနီးလှ၏။ ဒီအိမ်ကလေး ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် လာမည့်ဧည့်သည်များလည်းရှိနေ၍ အိုးခွက်အချို့ကိုဝယ်ပြီး ထမင်းဟင်းစား ပန်းကန်များကို နံဘေးတိုက်အိမ်ကြီးရှိ ဦးထွန်းရ၏ကြီးတော်ထံမှ ငှားရမ်းကာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ချက်ပြုတ်စားကြသည်။

အင်းသားနှင့် အင်းစကား

ကျွန်တော်တို့နေရသော သစ်သားအိမ်ကလေးမှာ လျှပ်စစ်မီးမရှိချေ။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်မှ ဦးထွန်းရ၏ ကြီးတော်တိုက်မှ မီးနှစ်ပွင့်ကို သွယ်ပေးထားပါသည်။

တနေ့သော နံနက်ခင်း၌မေမရှိ၊ ကျွန်တော်တယောက်တည်း စာဖတ်နေစဉ် ဦးထွန်းရ ကြီးတော် (သူတို့အခေါ်) အမ်းစမ အဖွားကြီးရောက်လာကာ ကျွန်တော်နှင့်ထွေရာလေးပါး ပြောနေရာမှ…

'ဆရာလေး မန်းစားပီး မအိုက်ဖူးလား'

မန်းဆိုသည်မှာ ထမင်းကိုဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာဆိုရင် ထမင်းစားပြီးတဲ့အခါ ရွှေးထွက်ပြီး အိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ရှမ်းပြည်မှာတော့ အချိန်မရွေးအေးတာဘဲ၊ ဒါကြောင့်

'ကျွန်တော်တို့ ဒီအရပ်မှာတော့ မအိုက်ပါဘူး…'

ဒီတော့ အဖွားကြီးက…

'ဒေါ်ဒေါ်တို့တော့ ခဏအိုက်တာဘဲ၊ နို့…ဆရာလေးတို့ ညကောဘယ်အချိန်အိုက်သလဲ'

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ပြီး…

'ဟာ…ညဆို သာမအိုက်သေးသပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ရာ'

'တညလုံး မအိုက်ဖူးလား'

'လုံးဝ မအိုက်ပါဘူး ခင်ဗျာ'

'ဘယ်အချိန်မှာမှ မအိုက်ဖူးလား'

'မအိုက်ပါဘူး…မအိုက်ပါဘူး'

ကျွန်တော်က ခေါင်းကလေးယမ်းကာ တောင်ကြီးမြို့လို အေးမြသောရာသီမှာ ဘယ်အချိန်မှ မအိုက်ပါဘူးဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်အဖွားကြီးသည် သူ့မျက်နှာတယ်ပြီး ပီတိကျလှပုံမပေါ်ဘဲ ပြန်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

မေပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က....

'ဟေ့...မေရ..ခုန အဖွားကြီးလာတယ်ကွ၊ ငါ့ကိုထမင်းစားပြီး မအိုက်ဘူးလား၊ ညဘယ် အချိန်အိုက်သလဲ မေးသကွ၊ ဒါနဲ့ငါက ဘယ်အချိန်မှ မအိုက်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ရသကွ...'

'ထိုအခါ မေမျက်လုံးပြူးကာ....

'ဟာ...မောင်ရေ..ပူတာအိုက်တာကို မေးတာမဟုတ်ဖူးရှင့်၊

ဘယ်အချိန်အိပ်သလဲမေးတာ၊ ညသူက မီးမှိတ်ချင်လို့နဲ့တူတယ်၊ သူတို့အင်းသားတွေ အသံထွက်က အိပ်တာကို အိုက်တယ်ပြောကြတယ်'

'အောင်မယ်လေး၊ ဒါဖြင့် မေရေမြန်မြန်သွားပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါကွာ၊ ငါက သူ့ကို ဘုပြောလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ၊ ည၉–နာရီလောက် အိပ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်လောက် မီးမှိတ်လို့ ပြောပါကွာ...'

မေသည် အမြန်ဘဲ အဖွားကြီး အိမ်သို့ကူးသွားရ၏။

အင်းသားစကားနှင့် မြန်မာစကားသည် တလွဲတခြား ကွဲပြားနေသည်များရှိ၏။ ဥပမာ သူတို့က အိပ်တာကို အိုက်တယ်၊ အိုက်တာကိုတော့ အိပ်တယ်၊ တိုင်ကိုတိမ်၊ တိမ်ကိုတိုင်၊ မှိုင်တာကိုမှိုင်း၊ အကယ်၍ အင်းသားစကားမှာ 'သူသည် တိမ်ကိုမှီ၍ တိုင်ကိုကြည့်ကာ မှိုင်းနေ သည်'ဟု ဆိုလျှင် 'တိုင်ကိုမှီ၍ တိမ်ကိုကြည့်ကာ မှိုင်နေသည်'ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဧည့်မြောင်များ

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးထွန်းရအိမ်တွင် တည်းခိုနေရသော ဧည့်သည်များဖြစ်၍ ကျွန်တော် တို့ဆီ တဆင့်လာနေသူများကို ဧည့်မြောင်များဟု ခေါ်ရပေမည်။ သူတို့ကား ရှမဝဦးကျော်၊ မောင်ဆွေတင့်၊ အထွန်းနှင့် ကာတွန်း ကိုဖေသိန်းတို့ဖြစ်၏။

ဧပြီလ ၂၂–ရက်နေ့ ရောက်လာမည့် သူတို့လူစုအတွက် ၇–ရက်မျှ စော၍ရောက်နေ သော ကျွန်တော်တို့က အိမ်သည်အဖြစ်နှင့် ဆီးကြိုရလေမည်။ ဤအခြေ၌ သူတို့သည် ကျွန်တော်ကိုသာ အားထားရမည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် ဤရပ်ဌာနီကို တခါမျှ မရောက် ဘူးသေး၊ ဆက်သွယ်ထားသော အသိအကျွမ်းလည်း မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်ကသာလျှင် သူတို့နေ ထိုင်ရန်အတွက် ကြိုတင်စီမံထားရမည်ဟု အချိန်းအချက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့နံနက် ကျွန်တော့်မရီး၏ စတေရှင် ဝက်ဂွန်းကားနှင့် တောင်ကြီးမြို့မှ ၂၂ မိုင်ဝေးသော ဟဲဟိုးလေယာဉ်ကွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားယွန်းခဲ့လေသည်။ ဟဲဟိုး သည် တောင်ပေါ်မြို့ပြင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်–ကလောနှင့်တောင်ကြီးလောက်တော့ မမြင့်ချေ။ ထိုမြို့နှစ်မြို့ကြား အလယ်လောက်မှာ တည်ရှိသည်၊ တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်၏ လေဆိပ်မြို့ဖြစ် သည်။ ကြီးကျယ်စည်ကားခြင်းမရှိ သေးငယ်ခြောက်ကပ်လှ၏။

လေဆိပ်သည် မြို့နှင့် တော်တော်လှမ်းသေးသည်။ လေဆိပ်၏ ရှေ့ခင်းမှာ ဝန်းကျင်တွင် အာလူးနှင့် ဂျုံတို့ထွက်သော လယ်ယာတို့မှ လွန်လတ်သော် မှိုင်းပျသော တောင်လဘို့

တောင်နှာမောင်း တောင်ရိုး တောင်တန်း တောင်ထွတ်တို့ပေတည်း။

၁၁–နာရီခန့်တွင် လေယာဉ်လာကြောင်း သံချောင်းခေါက်လိုက်သည်၏ မကြာမီ၌၊ တောင်ဘက်ရှိ တောင်ပခုံးပေါ်မှာ သိန်းငှက်မျှရှိသော လေယာဉ်ပျံကလေး၊ ပျပျပေါ်လာ၏။ ထိုမှ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာလိုက်သည်ကား၊ နောက်ဆုံးတွင် လူနှစ်ဒါဇင်မျှ စီးရသော ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးသည် ဝီးကနဲလေဆိပ်ထဲသို့ ထိုးဆင်းလာတော့၏။

လေယာဉ်ငှက်ကြီး စက်သတ်၍ သူ့အတောင်နောက်က ဝမ်းပိုက်ကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ၌ ရန်ကုန်မှ သူမျိုလာခဲ့သော ခရီးသည်တွေ ထွက်လာကြသည်။

'ဟော...ဖေဖေ ဟိုမှာ ဦးလေးဆွေ'

ဦးကျော်သား မောင်ဆွေက သူ့အဖေအား ကျွန်တော့်ကိုဝမ်းသာအားရ ပြသည်။ ဦးကျော်မှ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် (ထိုစဉ်ကမူအတိုင်း) သူ့ထံမှ ပိုက်ဆံတောင်းမှာ စိုးရိမ်နေသေး သည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် မတုံ့တေးတေးကြည့်၍ ဆင်းလာ၏။ အမှန်လည်း ကျွန်တော်သည် တောင်းရန်ရည်ရွယ်ထားပါသည်။ သို့သော်...ယခုချက်ချင်း မဟုတ်သေး။ သူ့ကိုကျွန်တော့်အိမ် ပေါ်မှာ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစု၍ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးတွေ သူ့အပေါ် တော်တော်ကြီး ရှိလောက်မှ မှည့်ပဟာဆိုပြီး ချည်ပြီးတုတ်ပြီး အလီကြီးတောင်းလိုက်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဇနီး ကမ္ဘောဇ၏ သမီးတော်ကိုလည်း သင်ကြားထားပါသည်။

'ဒါဟာ....ကိုယ့်အိမ်ပေါ် ငွေထုပ်ရောက်လာတာဘဲကွ၊ သူ့ကိုလက်သပ်မွေးရမယ်၊ ပြုစု ကျွေးမွေးတဲ့အခါမှာ သာမန်ဧည့်ဝတ်လောက် မဟုတ်ဖဲ၊ တနေ့မှာ ဖျက်ဖို့အမဲမွေးနေတာ၊ သို့မဟုတ် နို့ညှစ်ို့ နို့စားနွားမကို ဖွဲနု နှမ်းဖတ်တွေကျွေးနေတာလို့ သဘောထားရတယ်ကွဲ့ သိရဲ့လား၊ ဒါမှ မင်းလိုချင်တဲ့ အင်းလေးဇင်းမယ်တွေ။ ဘန်ကောက်လုံချည်တွေ ကိုသောင်းစိန် မိန်းမများ လက်ဆောင်ပေးဘို့ ငွေကြယ်သီးတွေ ဘာတွေဖောဖောသီသီ ဝယ်နိုင်မှာကွ'

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားမှာ ဦးကျော်တို့လူစု ရောက်လာသည်ကို ရွှေထုပ် ကောက်ရသလောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြကာ ကားနှင့် တင်ခေါ်လာခဲ့ပါတော့သည်။

'ခင်ဗျား လာမကြိုပ့ါမလားလို့'

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဦးကျော်ကစ၍ ပဋိသန္ထာရပြုလာသည်။

'ဟာ...သေသေချာချာ ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလို မေ့ချင်ယောင် မဆောင်တတ်ပါဘူးဗျ၊ နို့...ခင်ဗျားကျွန်တော့်မြင်တော့ကော ချက်ချင်းမှတ်မိလား'

'ကိုရင့်ရုပ်ကြီး ကျုပ်ကဘာလို့ မမှတ်မိရမှာတုန်း'

'သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ကျွန်တော်က အခုရန်ကုန်မှာတုန်းကလို မဟုတ်ဖူး၊ ဘောင်းဘီနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ လည်စည်းနဲ့ အူတူပီယန်လို ဝတ်ထားတယ်လေ'

ယင်းမှ ကိုကျော်သည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ကာ...

www.burmeseclassic.com

'ဟ…ကိုရင်ဘာတွေ ဝတ်ထားမှန်း ကျုပ်ခုမှသတိပြုမိတယ်'

'တောက်…နာလိုက်တာဗျာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတလုံးနဲ့၊ ကျကျနန ဆင်ယင် လာတာ။ နောက်ပိတ် ဖိနပ်တောင် မစီးတာကြာလို့ ခြေကြပ်ပြီး အတော်နာကျင်နေပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်က အောင့်သက်သက်ဖြစ်၍…

'ခင်ဗျားဟာ…တယ်ပြီး အိုဗဇား ဖေးရှင်းညံ့တဲ့လူဘဲ'

'ကျုပ်က ကိုရင်ကို အိုဗဇာ့လုပ်ရအောင် လာတာမှမဟုတ်ဖဲ၊ နို့….ကိုရင်က ဒါတွေဝတ် လာရအောင် ဒီအရပ်မှာ လိုလိုလားဗျ၊ အခုဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မအေးပေါင်ဗျာ'

'ဒါက ဟဲဟိုး၊ နို့ပြီး ခုအချိန်က မွန်းတည့်လောက် ရှိနေပြီကိုဗျ၊ တောင်ကြီး မနက် စောစောပိုင်းမှာ ဘယ်လောက်အေးသလဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ဟိုရောက်တော့သိလိမ့်မယ်'

'ဟိုရောက်တော့ ကျုပ်တို့နေဘို့ ဟော်တယ်ခန်း စီစဉ်ပြီးပလား….'

'ဟော်တယ်ခန်းမရဘူး ဆရာကြီး၊ နွေရာသီမှာမို့ ကျွန်တော်တို့အရင် ရောက်နှင့်တဲ့ လူတွေနဲ့ပြည့်နေပြီ'

'ဒါဖြင့် ဘယ်မှာနေရမလဲ'

'ဘုန်းကြီးကျောင်း ဇရပ်တခုခု ရှာနေရမှာပေါ့ဗျာ'

ကိုကျော်က ကျွန်တော့်စကားမမှုဘဲ တုံဏှိဘာဝေ နေသည်၌…

'အလကား ပြောတာပါဗျာ… ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့လာမှာမို့ အိမ်တလုံး သီးသန့်ရှာ ထားပါပြီ၊ ဒီမှာ ကြိုတင်စီမံမှုမရှိဘဲ ဟော်တယ်သာ အားကိုးလာရင် ဒုက္ခဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့ တောင် ရောက်စကတော်တော်လေး ဂျောက်ကျလိုက်သေးတယ်၊ အခု ခင်ဗျားတို့တော့ ကျွန်တော်တို့ရှိနေလို့'

'ကိုရင့်ကို ဒီလောက်မှ အားမကိုးရလဲ ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတော့မှာပေါ့'

'အခု ကျွန်တော်တို့နေရတဲ့ အိမ်ကလေးက အိမ်အို အိမ်မင်းလေးဗျ၊ အမြင်မလှဘူး၊ သို့သော် အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့မြပုဝါ ဆိုရမယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆို ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနေကြတာကိုဗျ…'

အခမဲ့ ဧည့်ရိပ်သာ

တောင်ကြီးတမြို့လုံးတွင် တခုတည်းသာရှိသော ပုလိပ်လက်ပြတိုင် လမ်းဝွမှသည်၊ တောင်နှင့်မြောက်လာသော မင်းလမ်း (Main Road) တောင်ကြီးမြို့၏ အကြီးဆုံးအစည်ဆုံး လမ်း အနောက်ဖက်လွန်လျှင် ဈေးလမ်း၊ အရှေ့ဘက်ကိုမူ မဟာသုခလမ်း။

၎င်း မဟာသုခလမ်းထဲသို့ ပုလိပ်လက်ပြတိုင်မှ အရှေ့စူးစူးဝင်ခဲ့ပါ။ မကြာမီ၌ လမ်းတခု ကို

www.burmeseclassic.com

ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် လက်ဝဲဘက်တွင် တိုက်ဖြူဖြူကြီး တလုံးကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ တိုက်ဖြူကြီး၏နံဘေးရှိ သစ်သားအိမ် မွဲခြောက်ခြောက် ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့၏ အခမဲ့ဧည့်ရိပ်သာ ပေတည်း။

ဤအိမ်ကလေး၏ အိုဇာပုံကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူ့အသက်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဘိုးဘလောက်ရှိပေမည်။ သူ၏ရင်ခွင်တော်၌ အဆက်ဆက်သော အိမ်ထောင်သားတို့ နေခဲ့ကြမည်။ ဒုမင်္ဂလ သုမင်္ဂလတွေဖြစ်ပွားခဲ့ကြမည်။ ငိုသံတွေ ရယ်မောသံတွေ သူကြားခဲ့ပေမည်။ သူသည်များစွာသော လူ့ဘဝကဏ္ဍတွေကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သိရှိခဲ့ပေမည်။ သူသာပြောပြမည်ဆိုပါက ဘဝသရုပ်ဖော်ဆရာများ၏ စာကောင်းသဖွယ်ရှိချေမည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ထက် လောကအနေကြာခဲ့ပေပြီ။ လောကဓံကို ပို၍ကြုံတွေ့ခဲ့ပေပြီ။ အသွင်မသင့်သော်လည်း အမြင်ရင့်သော အဖိုးအိုနှင့် တူလေသည်။

ဤသို့နှလုံးပိုက်မိသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဘအို၏ရင်ခွင်တွင်နေရသော လူမမယ် မြေးကလေးသဖွယ်သူ၏ အရိပ်အာဝါသတွင် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးမိလေ၏။

တောင်ကြီးမြို့နှင့် သူ့နာမည်

မြန်မာပြည်တွင် အမည်နာမ၌ ‘တောင်’ပါသော မြို့တွေရှိလေသည်။ ဥပမာ ရွှေတောင်၊ တောင်တွင်းကြီး၊ တောင်ငူ၊ သို့သော် ထိုမြို့တို့၏တည်နေပုံမှာ တောင်နှင့်မည်သို့မျှ မပတ်သက်ဖဲ ရှိလေသည်။

တောင်ကြီးမြို့ကား ပေလေးထောင်ကျော်မြင့်သော တောင်ထိပ်ဖျား၌ တည်ရှိနေ၏။ ထို့မျှမက မြို့၏အရှေ့ဘက်တွင် ပေတထောင်မျှမြင့်သော တောင်ရိုးတောင်တန်းကြီးက တောင်ကြီးမြို့၏ အနွတ္တသညာ လက္ခဏာသဖွယ်မားမားကြီး ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ တည်းအိမ် ခေါင်းရင်းပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်ပါက ယင်းတောင်တန်းကြီးကို ထင်းထင်းကြီး မြင်ရသည်။ ထိုတောင်တန်းပေါ်၌ လူများရှိနေပါက လှမ်းခေါ်လိုက်လျှင် ကြားနိုင်မည်ထင်ရသည်။ သို့သော် အမြင်နီး၍ ခရီးဝေးသောတောင်၊ အမောင်ထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ချေတကား...။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုကာ ယခင်က မကြုံခဲ့ဘူးသော အာရုံကိုခံစားရသည်။ ထူးခြားသော ရှုခင်းကိုမြင်ရသည်။ သစ်လွင်သော စိတ်ကူးကို ယဉ်မိသည်။

ကာတွန်းဆရာ ကိုဖေသိန်းနှင့် မောင်ဆွေတင့်မှာ (ထိုစဉ်သူသည် ပုံဆွဲခြင်းကို ပန်းချီ ဆရာဖြစ်နိုးနိုး စိတ်ဝင်စားနေခိုက်ဖြစ်၍) စက္ကူနှင့် စုတ်တံထုတ်ကာ လက်စမ်းကျင့်ကြသည်။

တောင်ထိပ်ဖျားက တိမ်ကိုဖမ်း၊ အောက်ခြေတွင် သစ်တော်ပင်များ ဝန်းရံထားသော ညီအမချောတို့ အိမ်ကလေးကိုထည့် အလယ်တွင်မူ နေရောင်မှာ ငွေရောင်တောက်နေသော ယူကလစ်ပင်တို့ကို အသားယူ၍ ရောင်စုံခြယ်ကြ၏။

အခြားတယောက်သော အထွန်းခေါ် မောင်လုထွန်းကမူ ဓါတ်ပုံဝါသနာရှင်မို့ ကင်မရာ တပြင်ပြင် ရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆရာကျော်ကား ကမ္ဘောဇ အအေးခါတ်တွင် ကြက်နာကလေးလို ကုပ်လျက် သူ့လက် ကလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဒိုင်ယာရီရေးနေဘိ၏။

ထိုစဉ်တုန်းက ကိုဖေသိန်းလည်း အိမ်ထောင် မကျသေး။ မောင်ဆွေနှင့် အထွန်းက လူပျို ပေါက်ကလေး။ ဦးကျော်ကမူ ၄၇–နှစ်၊ ကျွန်တော်ဆိုလဲ ၃၇–နှစ်ရှိသေးတာဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုအချိန် ထိုအိမ်ကလေးတွင် နေစဉ်က အလွန်ပျော်မွေ့ကြသည်။ နံနက်စောစောထ လမ်းလျှောက်လိုက်ကြ၊ ဈေးထဲဝင်၍ ရှမ်းပြည် လက်ရာသရေစာတွေ စားလိုက်ကြ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် ဤဒေသသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်ခြင်းဖြစ်၍ အားလုံးအသစ်အဆန်းဖြစ်နေကာ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ စိတ်ဝင်စားစရာချည်း။ စာရေးဆရာက စာရေးဘို့စိတ်ကူး၊ ပုံဆွဲဆရာတွေက ပုံဆွဲဘို့ အကွက်ယူ၊ ကင်မရာရှင် အထွန်းက ခါတ်ပုံရိုက်...။

ဦးကျော်လည်း ထိုစဉ်က စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာရှိပါလိမ့်မည်။ ဘဝဒုက္ခထဲတွင် ခေတ္တမျှ ပေါ်လာတတ်သော 'သုခ'ဆိုသည့် နားနေရာ စခန်းကလေးသို့ ဆိုက်ကပ်နေစဉ် ဖြစ်ပေ သည်။ ယင်းအချိန်ဝယ် သူပြုစုတည်ထောင်ခဲ့သော ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းသည် အောင်မြင်ခြင်း၏ သက်တမ်း ၁၀–နှစ်ထဲ ရောက်နေစဉ် စောင်ရေအများဆုံး၊ လူကြိုက်အများဆုံးဖြစ်လျက် အထွတ် အထိတ်၌ တည်နေခိုက်မို့ ဦးကျော်၏ဘဝတာတွင် အပျော်ဆုံးသော ကာလတခုဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

သို့သော် ဘဝဟူသည် ရပ်တည်နေသည်မရှိ၊ အချိန်နှင့်အတူ ရွေ့လျားလျက်ရှိပေရာ၊ ထိုခရီးမှာ နိမ့်မြင့်တက်ကျ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း အသီးသီး အဆင့်ဆင့်သော အပိုင်းကဏ္ဍတို့ဖြင့် ပြီးလေရာ၊ ထိုနှစ်က ထိုအချိန် ထိုအိမ်ကလေးတွင် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် တအိမ်သားတည်း အဖြစ် ခေတ္တဆုံဆည်းခိုက်ကား လူ့ဘဝတွင် လိုရင်းအကျဆုံးဖြစ်သော စားကောင်းခြင်း၊ အိပ်ကောင်းခြင်း၊ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့ကြပါပေ၏။ ကိုဖေသိန်းသည် ထမင်းစား ရာတွင် အကြာဆုံးနှင့် အနှေးဆုံးဖြစ်၍ 'နောက်ကျပန်းကန်ဆေး ခွေးကျွေး'ဆိုသော စကား အတိုင်း ဖြစ်ပါမူ သူချည်း လုပ်ရပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့က နောက်ကြသည်။

ယင်းကာလကို ယခုပြန်တွေးလိုက်တော့ အတိတ်ဖြစ်သွားခဲ့ချေပြီ။ ထိုအတိတ်ကား ပြန်၍ မရစကောင်း၊ သို့ရာတွင် စာရေးဆရာ၏စွမ်းပကားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုအတိတ်ကို ပြန်၍သွားကြရအောင်။ လူမရောက်သော်လည်း စိတ်ကပြန်ရောက်နိုင်ပါ၏။ လောကတွင် စိတ်သာမူလ ပဓန မဟုတ်ပေလော။

တောင်တက်ပွဲ

ရှမ်းပြည် တောင်ကြီးမြို့သို့သွားရောက် လည်ပတ်ကြလျှင် တောင်ပေါ်တက်ခြင်းနှင့် မုံတဝဂူသွားရောက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါက ကာယဒုက္ခနှင့် စိတ္တသုခပြည့်စုံကြမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် တနေ့သ၌ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပေါ်တက်ရန်စီမံကြသည်။ ထမင်း ဟင်းချက်သွားရမည်။ တောင်ပေါ်ရောက်မှစားကြမည်။

ယင်းနံနက်၌ နေရောင်နှင့်အတူ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည် ဦးကျော်၊ ကိုသိန်းဖေ၊ အထွန်း၊ မောင်ဆွေနှင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယား။ ဤလူစုမှာ မေသာလျှင် မိန်းမသားဖြစ်နေ၍ သူ့အား တောင်ခပန်းတွင် မောင်ထမ်းရမည်။ တောင်တရိုးဆီတွင် မောင်ပိုးချီရမည် အောက်မေ့ခဲ့ရာ၊

www.burmeseclassic.com

တကယ်ကျတော့ ဘယ်ဟုတ်မှာတုန်း၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးထဲတွင် မေကအမာဆုံးဖြစ်နေသည်။ သူကဘဲ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ဦးဆောင်သွားသည်။ မကြာခဏနားရန် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က တောင်းပန်ရသည်။

အပျော့ဆုံးက ဦးကျော်၊ ဒုတိယက ကျွန်တော်။ ဒီအထဲမရွှေမေက လူတက်ဖို့ ဖောက်လုပ်ထားတဲ့ ရှေးခေတ်က အင်္ဂလိပ်အခေါ် Loves Lane ဆိုတဲ့ လမ်းပြေပြေက မတက်ဖူးတဲ့ဗျာ။ တောင်တက်တယ်ဆိုတာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းမှ အရသာရှိတယ်ဆိုပြီး၊ ဖြတ်လမ်းက ခေါ်သွားသဗျ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်သိမတုန်း။ သူသွားရာလိုက်ရတော့ သေချင်ပက်ကျိဖြစ် ကရော။ သူတို့ဆီမှာတော့ဒီလိုဘဲ မိန်းမဖော်တွေ တက်နေကျတဲ့။ အာဂဟာမမျိုးတွေ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူတို့မိန်းမသားတွေ တောင်တက်နိုင်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ယောကျ်ားတွေရယ်လို့ အထင်ကြီးဟန်တူပါရဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က ယောကျ်ားတွေပေမယ့် အပျော့စားတွေကဘဲ။

သူတို့အရပ်အခေါ် ဒီတောင်တက်တာကို 'ဘုရားတောင်တက်ကြမယ်'ဆိုတော့ ဦးကျော် စိတ်ထဲမှာ သူ့ဇာတိရွှေတောင်မြို့က ရွှေနတ်တောင်ဘုရား တက်ရသလို အောက်မေ့ဟန်တူပါရဲ့။ သူ့စတိုင်အတိုင်း ဘန်ကောက်လုံချည်နဲ့ အပေါ်ဖုံး အင်္ကျီနဲ့ဆိုတော့ဂွဘဲ၊ သို့သော် တော်ပါ သေးရဲ့ဗျာ။ အတွင်းခံဘောင်းဘီခပ်ရှည်ရှည်ကပါလို့။ ပုဆိုးခါးစည်းပြီး တက်ရတော့တယ်။ လက်နှစ်ဖက် သွယ်တက်ရတယ်။ သစ်ပင်မြစ်တွေဆွဲတက်ရတယ်။

ကျွန်တော်ဖြင့် 'ဟော့ ရောက်သေးဘူးလားကွ…' 'ရောက်သေးဘူးလားကွ'နဲ့ လှမ်းလှမ်း မေးရင်း ခရီးတဝက်လောက်ရောက်တော့ ပြန်ဆင်းချင်စိတ် ပေါ်လာတာ အမှန်ဘဲ။ ဦးကျော်လဲ ပြန်ဆင်းချင်စိတ် ပေါ်တဲ့အကြောင်း နောက်တော့ပြောပြတယ်။ အဲဒီမှာ တခုတော်ပါသေးရဲ့။ ကိုသိန်းဖေက တောင်တက်တဲ့ စာတွေဖတ်၊ ပုံတွေလေ့လာခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ကြိုတင်မြော်မြင်ပြီး ကြိုးတချောင်း ဝယ်ခဲ့ပေလို့။ ရှေ့ကမောင်ဆွေတို့ အထွန်းတို့ လူငယ်တွေကို ဆွဲခိုင်းပြီး မေးတက်ခဲ့ရတယ်။ ဆရာကျော်ကြီးက နောက်ပိတ်ဆုံးလေ။

နောက်ဆုံးတော့ လှိုင်းကြီးလှေအောက်၊ တောင်ကြီးဖဝါးအောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲဟဲ..ဟဲဟဲ (မချိသွားဖြဲလေး…)

ဤတောင်ကြီးပေါ်၌ ဘုရားတောင်၊ တောင်ချွန်း၊ ကျောက်တလုံးဟူ၍ သုံးဌာနရှိခဲ့ရာ၊ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဘုရားတောင်ကို သွားကြသည်။ နံနက် ၈–နာရီမှ စတင်ခဲ့ရာ၊ ထိုဘုရား တောင်ပေါ်ရောက်သည်၌ ၁၀–နာရီကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ဘုရားတောင်

ဘုရားတောင်ဟု ခေါ်သည်မှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး တည်ထားခဲ့သော တန်းဆောင်းနှင့် ဆင်းတုတော် ရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ အခြားစေတီ သုံးဆူလဲရှိသည်။ ဂျပန်များ ဌာပနာတိုက်ဖောက်သွား၍ ဝမ်းပိုက်ဟောင်းလောင်းဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုတောင်ပေါ်တွင် အစောင့်လူနေကာ တဲကျောင်းတခုရှိသည်။ သို့သော် ဘုန်းကြီး သီတင်းမသုံး။ ရှမ်းအဖိုးအိုနှစ်ယောက်သာရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သည်ကိုမြင်လျှင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပွဲနှင့် လာ၍ဧည့်ဝတ်ပြုကြသည်။ စကားစမြည်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး တအောင့်လောက်အကြာ၌ အခြားဘုရားဖူးများ ရောက်လာကြ သည်။ ပအို့လူမျိုး ပေါ်လိန်း(အမျိုးသား) မယ်လိန်း(အမျိုးသမီး)တွေဖြစ်၏။ ဥပုသ်နေ့မှာ သူတို့လာတတ်ကြသည်ဟု အဖိုးအိုကပြော၏။ ထိုနေ့သည်တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်။

သူတို့သည် ဘုရားကို သက်သက်လွတ် သစ်သီးနှင့် ဆွမ်းကပ်ကြ၏။ ကပ်ပုံမှာ ခဲဘွယ် တမျိုးကို တပွဲစီခွဲ၍ ကိုယ့်ဆွမ်းဗန်းနှင့် ကိုယ်အသီးသီး ကပ်ကြလေရာ ဘုရားရင်ပြင်အပြည့်မျှ ရှိလေ၏။ ဖယောင်းတိုင်မီးလည်း ထွန်းညှိကြသည်။

ရှိခိုးပဌာန ပြုကြသည်မှာလည်း အချိန်ကြာ၏။ ပြီးလျှင် အသီးသီး ခေါင်းလောင်းထိုးကြ လေသည်။

ထို့နောက် ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို သိမ်းဆည်း၍ သင်ဘုတ်ပြင်ပေါ်၌တင်ကာ ကျီးငှက်တွေကို ကျွေးလေသည်။

ဤကိစ္စအဝဝပြီးတော့မှ သူတို့ထမင်းစားကြ၏။ သူတို့ဟင်းမှာ မန်ကျည်းရွက်သုတ်၊ ပဲပုပ်၊ ကြွေမုံ့ကြော်၊ သရက်သီးမှည့်၊ အားလုံး သက်သက်လွတ်ချည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတအိုးနှင့် တော်တော်ကြာ အမောဖြေကြ၏။ ထိုစဉ်မှာ မေသည် အဆင်သင့်ယူခဲ့သော ငါးဖိန်းကင်တခုနှင့် ဟင်းချိုအိုးတည်သည်။ ဆူလျှင် ထိုတောင်ပေါ်တွင်ရှိသော စွယ်တော်ရွက်နုတွေကို ခတ်၍အိမ်မှချက်ခဲ့သော ကြက်သားဆီပြန်၊ ပဲပုပ်ချက်၊ သရက်သီးသနပ်နှင့် စားလေရာ လူတွေကလည်း ပင်ပန်းဆာလောင်နေသဖြင့် အလွန် မြိန်ကြကုန်၏။

ဒုက္ခနှင့်ရင်း၍ သုခရှာခြင်းတမျိုးပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပြီးသောအချိန် ပုံဆွဲဆရာနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာတို့ အလုပ်ရှုပ်ကြ သည်။ ဒိုင်ယာရီ ဆရာကျော်ကလဲ ရေးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ အရက်ကလေး နှစ်ခွက်လောက် နှင့်မို့ ထင်ရှူးပင်အောက် သူ့ရွက်ဆံခြောက်မွေ့ရာပေါ်၌ ကျောက်တုံးပေါ်လက်ခုခေါင်းအုံး၍ မှိန်းဘိ၏။

တရေးနိုးလတ်သော် မျက်နှာဖြူမ ၃–ယောက်နှင့် ကိုဖေသိန်းတို့သည် သူတို့ပုံဆွဲစာအုပ် နှင့် လဲလှယ်ကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မေးစမ်းကြည့်တော့ ယခု ရန်ကုန်ကန်တော်ကြီး ရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကြေးရုပ်ကို သွန်းလုပ်သော ပန်းပုဆရာကြီး၏ဇနီးနှင့် သူ့အဖော်မ နှစ်ယောက်၊ ပန်းချီဝါသနာရှင်တို့ပါတဲ့ ဥရောပမှ လာရောက်လည်ပတ်ကြသူများတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် နာရီပြန် တချက်ခန့်၌ ကိုင်းကိုင်းကြီး ငုံ့ကြည့်နေသော တောင်ထွတ် ဖြစ်ရာ တောင်ကြီးမြို့ တမြို့လုံးသည် ကျွန်တော်တို့မျက်စိအောက်ရောက်နေလေ၏။ လေယာဉ် ပျံပေါ်က မြင်ရသည့်နှယ်၊ အိမ်ခြေတိုက်တာတွေ ငယ်သွားလေရာ၊ အောက်မှလှမ်းအော်လိုက် လျှင် ကြားရမည်ထင်ရသော ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကလေးကို မနည်းရှာကြည့်ရသည်။ နံဘေးက တိုက်ဖြူဖြူကြီးကြောင့်သာ တွေ့ရသည်။

တောင်အောက်က ကြည့်တော့ တောင်ထွတ်ကိုနီးသည်ထင်ရ၍ ထိုတောင်ထွတ်မှ အောက်ကိုပြန်ကြည့်တော့ ဝေးသည်ထင်ရ၏။ အားလုံးအရာတို့သည် သေးငယ်လှပါဘိ။

www.burmeseclassic.com

'အော်...ငါ့မြေ ငါ့ယာ ငါ့တိုက်တာနဲ့လို့ လူတွေဟာ ကိုယ်ပိုင်တာ ကလေးတွေကိုကြည့် ပြီး၊ အထင်ရောက်လိုက်ကြတာ၊ ဒီအပေါ်ကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ တမြို့လုံးဟာ ဘာမှမဟုတ် ဖူး၊ ကလေးကစားတဲ့ မြို့ပုံစံအရုပ်နဲ့ တူသေးတော့တယ်'ဟု ဦးကျော်က တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

'အဲဒါဟာ လောကကို အပြင်ကထွက်ကြည့်တဲ့ အမြင်မျိုးပေါ့ဗျ၊ ထာဝစဉ်ဒီလိုဘဲ မြင်တတ်ဖို့လိုတယ်'ဟု ကျွန်တော်က ပညာရှိလုပ်၏။

'ကြည့်စမ်း...ဟိုအိမ်....ဟိုအိမ်ကလေးတွေထဲမှာ လူတွေ၊ အိမ်ထောင်သားတွေဟာ ကိုယ့်အစု အအုပ် ကိုယ့်အလုပ်၊ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ့်သုခ အသီးသီးနဲ့နေကြတာ၊ ပုရွက်ဆိတ်အုံထဲ က ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလားဗျာ...'

'သိပ်...တရားကျမနေနဲ့ ဆရာကြီး၊ လူပါကျသွားလို့ အရိုးအသားရှာမတွေ့ဘဲ နေအုံး မယ်...'

ထိုတောင်ချွန်းပေါ်တွင် အတော်နားနေပြီးမှ ကျွန်တော်တို့အောက်သို့ ပြန်ဆင်းကြသည်။ အဆင်းတွင် မြန်မြန်ရောက်အောင် စောက်သော ဖြတ်လမ်းမှ ဆင်းကြသဖြင့် လူတွေကိုယ်ကို ထိန်းမတ်နိုင်ရန် သစ်ပင်ငယ်များကို နှုတ်၍ တောင်ဝှေးလုပ်ကြရသည်။ ဤအထဲမှ ဆရာကျော် မှာ ခဏခဏ ဖင်လျှောကျခြင်းဖြင့် သူ့အတွင်းခံဘောင်းဘီပြဲလေသည်။ ကျွန်တော်တို့က အမြင် မတော်၍ မပြောသော်လည်း သူ့သားကမနေ....

'ဟော..ဖေဖေ...ဘောင်းဘီပြဲနေပြီဗျ'ဆိုတော့မှ သူ့ပုဆိုးခါးစည်းကိုဖြေချ၍ တောင် အဆင်းမှာ သူ့ပိုးလုံချည်နှင့် စတိုင်တင်းနေတော့၏။

တောင်ချွန်းမှ ဆင်းပြီး နည်းနည်းပြေသော နေရာရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ကင်းထောက်မယ်က...

'ဟော...ဟိုက တောင်ဂမူဟာ..ကျောက်တလုံးဘဲ၊ အဲဒီကို သွားကြအုံးမလား'ဟု ကျွန်တော်တို့ပုံပန်းတွေကိုကြည့်၍ မေးမြန်းရာ၊ ဦးကျော်နှင့် ကျွန်တော်သည် နှစ်ယောက်စလုံးကို တိုင်ပင်ထားကြသည့်အလား။ ဦးခေါင်းတွေယမ်းကြကာ...

'ဟာ...တော်ပြီ...တော်ပြီ...အောက်မြန်မြန်ရောက်မယ့် လမ်းသာညွှန်ပြပါတော့..'

၃–နာရီလောက် အိမ်ပြန်ရောက်၊ နောက်တနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ရော လက်တွေမှာ ထုရိုက်ထားသလို နာနေတော့သည်။ လမ်းမလျှောက်နိုင်ကြတော့၊ မရွှေမေ တောင်ပေါ်သူကတော့ ဘာမျှမဖြစ်၊ ဈေးသွားပြီး ဝယ်ခြမ်းချက်ပြုတ်လို့၊ ကျုပ်တို့ကတော့ သူဝယ်လာတော့မှ နံနက်စာ မုံ့ဟင်းခါးကို စားရတော့သဗျား...။

တောင်ကြီးနှင့်ရှမ်း

ရှမ်းပြည်တောင်ကြီး၊ တောင်ကြီးရှမ်းပြည် သွားကြမည်ဆိုတော့ ဟိုရောက်လျှင် ရှမ်းတွေ အကြား မြန်မာစကားမှ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောဖြစ်ပါ့မလားဟု တွေး၍ စိုးရိမ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကျော်က ပြောပြပါသည်။ စင်စစ်သော်ကား၊ တောင်ကြီးမြို့သည် ရှမ်းပြည်ဟု ဆိုရသော်လည်း မြန်မာပြည်

အရပ်ရပ်ရှိ မြို့များကဲ့သို့ပင်။ တရုတ်ကုလား စီးပွားဖွံ့ဖြိုးရာဖြစ်သည်။ ရောင်းရေး ဝယ်တာ ကုန်တိုက်ကြီးတွေမှာ အများအားဖြင့် သူတို့သာကြီးစိုးကြသည်။ မြန်မာနှင့် ရှမ်းကပြား တွေမှာ လခစားနှင့် ကုန်သည်၊ ဈေးသည် ငယ်ကလေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ မြို့ပေါ်တွင် ရှမ်း စစ်စစ်ပင် နည်း၏။

ပကတိအားဖြင့် တောင်ကြီးမြို့သည် မြန်မာပြည်၏ အခြားမြို့များနှင့် မခြားနားဘဲ ၅– ရက်တကြိမ် ကျင်းပသော ဈေးနေ့ကျမှသာလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင်ဒေသတို့မှ ပအို့၊ ပလောင်၊ တောင်ရိုး၊ ရှမ်း၊ ခနုစသော လူမျိုးတွေ လာရောက်ကြ၍ ကမ္ဘောဇဌာနီ မည်ပေသော သရုပ်ကို ပေါ်ပေသည်။ ဤအခါတွင် တောင်ကြီးဈေး အတွင်းဝယ် ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်ထွက် သစ်သီးသစ်နှံ သစ်ဥသစ်ဖုတို့ အစုအစု ပုံနေလေသည်။ ၎င်းတောင်ကြီးမြို့ကို တည်ဆောက်ကြ သော ကျောထောက်နောက်ခံ လူမျိုးစုအစစ်အမှန်ကို မြင်ရလေသည်။ ၎င်းတို့အထဲမှာ ပအို့က အများဆုံးဖြစ်၏။

တကယ်ဆိုတော့ တောင်ကြီးမြို့ မျက်မြင်ကွင်းမှာ ရှမ်းအကြောင်းကို ရေးစရာ မယ်မယ် ရရ ရှာမတွေ့ပါ။ တောင်ကြီးမြို့ပေါ်မှာ ရှမ်းစစ်စစ်ကို မရှိသလောက် ဆိုရမည်ပင်။

ဟော...စကားစပ်မိ၍ ပြောရဦးမည်။ အခု ကျွန်တော့်မိန်းမလဲ မအေရှမ်းမ၊ ဖအေ မြန်မာလေ။

အမယ်...စကားစပ်မိလို့ ဦးကျော်ကလဲ ပြောသဗျ။ သူ့အဖွားဟာ စကားနယ်က ရှမ်း အစစ်တဲ့၊ တိုင်းပြည်မသာယာလို့ မြန်မာပြည်ရောက်လာပြီး ရွှေတောင်မှာ အခြေစိုက်သဖြင့် သူတို့ဆင်းသက်လာခဲ့ရတယ် ဆိုသကိုးဗျ။ ဦးကျော်ဟာ မြန်မာစကား ကောင်းကောင်းမပီတဲ့ သူ့အဖွား ရှမ်းမကြီးကို မှီလိုက်သေးသတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဦးကျော်က သူ့မှာရှမ်းသွေး လေးပုံတပုံ ပါတယ်လို့ ဆိုဗျ။

သော်တာဆွေမှာလည်း ရှမ်းသွေးပါသည်

အော်...သူများပြောပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပြန်စိစစ်လိုက်တော့လည်း ရှမ်းသွေး မကင်းချေတကား၊ အစဦးတော့ ကျွန်တော်မသိသေးပါဘူး၊ တခါတော့ ကျွန်တော်က အဖေ့ကို မေးကြည့်တယ်။ 'အဖေရယ်...လူများတွေက ကျွန်တော့်ကိုဗမာနဲ့မတူဘူး၊ တရုတ်ကပြားလားလို့ မေးကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တရုတ်သွေးများ စပ်သလားဗျာ'မေးကြည့်တော့ အဖေက 'တရုတ် သွေးစပ်တာမဟုတ်ဖူး၊ မင်းဗမာနဲ့ သိပ်မတူတာက ဒို့မှာရှမ်းသွေးပါတယ်၊ ငါ့အဖိုးက ရှမ်းမျိုး ဘဲ' ပြောမှ ကျွန်တော်မှာ အော်..ရှမ်းနဲ့ တရုတ်က နယ်ချင်းစပ်နေတော့ ရုပ်ချင်းဆင်ကြသကိုး လို့ သဘောပေါက်ရတော့သဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တရုတ်လို့ မထင်ကြပါနဲ့တော့ဗျာ... နော်....။ ကျွန်တော်တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစစ်စစ်ပါ။

မုန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်

ဦးကျော်တို့ လူသိုက် ကျွန်တော်တို့တည်းအိမ်လေးသို့ ရောက်ပြီး၊ ၁၀–ရက်မျှ လောက်အကြာ နေ့လယ်ခင်း၌ ကျွန်တော့်ကို သိကျွမ်းနေပြီဖြစ်သော စာပို့လုလင်ရောက်လာ ကာ အိမ်အောက်မှ 'ဦးသော်တာဆွေ မန်နီအော်ဒါပါတယ် ခင်ဗျာ'ဟု အသံကိုကြားရသည်တွင် ကျွန်တော်မှာ လွန်စွာအံ့သြသွားလေသည်။

ငါဘယ်သူ့ဆီမှလဲ မမှာရဘဲနဲ့ ဘယ်ကများ၊ လာပါလိမ့် အို...ဘယ်ကဖြစ်ဖြစ် ငွေရတာ ဝမ်းနည်းစရာလား၊ ယူထားလိုက်ရုံပေ့ါဟု အားခဲပြီး အောက်ဆင်းလာတော့ လားလား..ဖြစ်ပုံက 'ဦးသော်တာဆွေမှ ကျေးဇူးပြု၍ ဦးကျော်သို့'တဲ့။

ကျုပ်မျက်လုံးကိုပြူးသွားတယ်။ ငွေကလေးကလဲ ၁၀ဝိ–ထဲရယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အပေါ်လှမ်းပြီး...

'ဦးကျော်ခင်ဗျား ငွေမှားထားသလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မှာငွေကုန်ခါနီးနေတာနဲ့'ဆိုပြီး သူဆင်းလာတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ အရှိုက်ထိုးလိုက်သလို ငိုင်ဆင်းသွားတော့သည်။

ဘယ့်နယ်ဗျာ အိမ်ပေါ်ငွေသေတ္တာ ရောက်နေပြီး လိုသလောက် တောင်းယူလိုက်မယ်လို့ အားခဲထားပါတယ်။ ဒင်းကား ငွေကလေးတရာ ပြန်မှာသုံးနေရတယ်ဆိုတော့ တောက်။

ပြီးတော့ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ပြောကြတာလဲ နားထောင်ဦးလေ။

မောင်ဆွေက... 'ဖေဖေငွေရောက်ပြီ၊ ကျွန်တော်ရှမ်းဘောင်းဘီဝယ်မယ်၊ ခါးဝယ်မယ်'

'ဟာ...မဝယ်နဲ့အုံးကွ၊ ငါ့မှာ သုံးစရာတွေရှိသေးတယ်'

'အို...ဖေဖေကလဲ ဦးလေးတာက ရှမ်းခါးဝယ်ခဲ့ပါမှာလိုက်လို့ဗျ'

'မင်းခါးက ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ'

'ဈေးမေးကြည့်ပြီးပြီ နှစ်ဆယ်လောက်ဖဲ'

'ဒါဖြင့် မင်းဦးလေးဆွေဆီက ချေးရရင် ဝယ်သွားလကွာ၊ ဟိုကျမှ မောင်တာဆီက တောင်းပေးလိုက်'

သေဟဲ့ နန္ဒိယ။

အလကြီးတောင်းလိုက်မဟဲ့လို့ သူ့ကိုကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရသမျှ အလဟဿ ဖြစ်လေပြီ...။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးယဉ် ကျောက်တောင်ကြီး အစိတ်အစိတ်အမွှာမွှာကွဲလေပြီ။ ကျုပ်ကပင် သူ့သား ငွေချေးရဦးမတဲ့။

သာစွအင်းလေး သတင်းမွှေးသည်၊ ရှေးယခင်ကပင် ကြားဘူးနားဝနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရ သည်။

အင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ရေပေါ်ခို့ရွာများတည်၍ နေကြသည်။ ကျွန်းမျောအပေါ်ရှိ အိမ်တွေကို ဆောက်ကြသည်။

ကျွန်းမျောဆိုသည်မှာ အောက်ကမြေနဲ့မဆက်ဖဲ ရေပေါ်မှာနေသော ကျွန်းကိုဆိုရပါ မည်။ 'ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ကျွန်းဆိုကာ ကြားရသည်နှင့် အံ့သြမိပါသည်။ ထို့ပြင် ထိုကျွန်း သည် မျောနေ၍ 'ကျွန်းမျော'ဟု ခေါ်တန်ရာ၏ဟု စဉ်းစားမိပြန်သောအခါ၌ ကျွန်တော်မှာ အတော်ပင်

ဦးနှောက်ရှုပ်စရာ စိတ်ကူးယဉ်မိပြန်တော့၏။

ရေပြင်ကျယ် အင်းအိုင်တို့မှာ လေပြင်းထန်တတ်သည်။ ထိုအခါ၌ ကျွန်းမျောပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်တို့ကို လေကတိုးဝှေ့ခြင်းဖြင့် သူတို့တရွာလုံးသည် ဧရာဝတီမြစ် အတွင်းက ရွက်လှေကြီးများကဲ့သို့ မျောကုန်ကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင်လေပြင်း ဝဲလှည့်ခြင်း၊ လေဖွေထခြင်းများဖြစ်လျှင် ကျွန်းချင်းအိမ်ချင်း တိုက်ခိုက်ကြ၍ ငလျင်လှုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်ရာ သည်။ မြန်မာတို့ထုံးစံ အိမ်ခြေရင်းခေါင်းရင်း၊ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်တို့သည်လည်း တချိန်နှင့် တချိန်မတူဘဲ တမျိုးပြီးတမျိုး ပြောင်းလဲနေတော့မည်။

'ဗမာအတွေး–ရှမ်းအပြေး'ဆိုသကိုဗျ။ အဲဒီအတွေးသာ မှန်လိုက်ရင်လဲ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပါဘဲလား။

မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် သူတို့တနည်းတလမ်း စီမံကြည်မှာပေါ့။

ဘယ်လို စီမံမလဲ။

ကဲ..ဗမာလေး..တွေးလိုက်စမ်း။

သူတို့အိမ်တွေ ခေါင်းရင်းခြေရင်း နှစ်ဖက်မှာလည်းကောင်း၊ အိမ်ရှေ့နှင့်နောက်ဖေးဘက် မှာလည်းကောင်း၊ ကျွန်းမျောဘေးတွင် အောက်က မြေကြီးရောက်အောင် တိုင်ကြီးနှစ်တိုင် သို့မဟုတ် လေးတိုင် အခိုင်အမာစိုက်ပြီး အိမ်တွေကို ကြိုးများနှင့် ဆိုင်းထားပေမည်။ သို့မှသာ လျှင် အိမ်သည် မရွေ့မရှား မလှည့်မပတ်ရှိတော့မည်။

အင်း...အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ရဲ့၊ အဲဒီပုံစံအတိုင်း ကျွန်းမျောတခုပေါ်အိမ်တလုံး၊ သို့မဟုတ် နှစ်လုံး သုံးလုံး၊ စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ရွာက အိမ်ခြေတွေဟာ ဆင်းရဲ ချမ်းသာလိုက်၍ ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှာ ကျောက်ချထားတဲ့ လှေတွေ သမ္ပာန်တွေ သင်္ဘောတွေနှင့် တူတော့သကိုး။

အဲ...တရွာကတရွာကို တအိမ်သားလုံး အလည်သွားချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် တိုင်ကဆိုင်းကြိုး တွေဖြုတ်၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ရွက်တိုင်ထူပြီး လေကြောင်းလိုက်၍ လွှင့်ရုံရှိတော့တာပေါ့။ တယ်လဲ နိပ်လိုက်ပါလား။ ဒါကြောင့် သူတို့ရေထဲ ကျွန်းမျောပေါ် အိမ်ဆောက်နေကြတာဘဲ။ တယ်လဲ ဉာဏ်ကြီးတဲ့လူတွေပါကလား။

တကထဲ ရွာလုံးကျွတ် မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စအတွက်လည်းကောင်း၊ အလှူအတန်းအတွက် လည်းကောင်း၊ သွားစရာရှိကြရင်ဖြင့် ဟီး..ဟီး...ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ နွားလှည်းတွေ၊ မော်တော် ကားတွေ၊ မောင်းသွားကြသလို သူတို့မှာတော့ အိမ်တွေရွက်လွှင့်သွားကြတော့မှာဘဲ။ တယ်လဲ ကောင်းလိုက်ပါကလား။ စရိတ်စကလဲမကုန်။ ဘယ်သူဖြင့်မမာလို့မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာမရှိ။ ဘယ်ကလေးမှလဲ လိုက်ပါရစေ ပူစရာမလို။

အို....သူတို့ဌာနသည် နတ်ဘုံနတ်နန်းပါတကား။

အင်းလေးကန်တွင် ကျွန်းမျောပေါ်တွင် အိမ်ဆောက်၍ ရွာတည်နေကြကြောင်း ကျွန်တော်၏ဇနီး

www.burmeseclassic.com

ကမ္ဘောဇသမီးတော်က ပြောၡကြားရသောအခါ၌ ကျွန်တော်ကအထက်ပါ အတိုင်း ရှေ့ဥာဏ်တော်စူးရောက်ပြီး 'မင်းပြောတဲ့အတိုင်း အဲလိုနေမှာဘဲ'ဟု သူ့ကိုပြောကြည့်ရာ

'အို…မိမောင်စိတ်ကူးကဖြင့် လွန်ပြီးစာရေးဆရာပီပီ တွေးကြောကိုရှည်တယ်'

'အေးလေ..ဒါတော့ ငါကအတွေး မင်းကအပြေးကိုကွ..'

'မင်းကအပြောလို့ဆိုပါ စကားပြောတာ ကာရန်လိုက်မနေစမ်းပါနဲ့…'

'ဟာ…ဒါက ကာရန်လိုက်ပြောတာ မဟုတ်ဖူးကွ၊ 'ငါက အတွေးမင်းကအပြေး'ဆိုတာ မူရင်းကို ပြောတာဘဲ'

'ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ'

'အို..ငါကဗမာ မင်းကရှမ်းမလေကွာ… 'ဗမာအတွေး ရှမ်းအပြေး'ဆိုတဲ့ စကားကို နာမ်စားသွင်းပြောတာကွ'

'တော်စမ်းပါ…ဗမာအတွေး ရှမ်းအပြေးဆိုတာဖြင့် သက်သက်ဗမာတွေက ရှမ်းကိုနှိမ်တဲ့ စကားပါ။

'ဟ..ဒီစကားမင်းက မခံနိုင်ရအောင် အခုငါတွေးတာတွေ မဟုတ်ဖူးလို့ မင်းပြောနိုင်သ လား'

'ဒါကတော့ မေလဲကိုယ်တိုင် မရောက်ဖူးလို့ မသိသေးဘူး…'

'ဒါဖြင့် ငါလိုပညာရှိကို ငြင်းမနေနဲ့တော့၊ ဒို့ရောက်တဲ့တနေ့မှာ အမှန်သိကြမှာပေါ့'

'ကဲ…ပြောနေကြာရော့၊ တောဟေမဝါ၊ သာတဲ့နန်း ဗမာအတွေးရှမ်းအပြေးတဲ့ စခန်းမဝေးလှတဲ့ အင်းလေးဌာနီ၊ မကြာမီသိရအောင် ဗမာတွေး တွေးအပြီးမှာ ရှမ်းပြေး ပြေးကြည့်ကြစို့ရဲ့ ဒီမလေရွှာစား မော်တော်ကားနဲ့ပို့'

(ထိုစဉ် ဦးထွန်းရက စံကားနယ် အမတ်ဆိုတော့ ရွာစားမက နယ်စားလို့တောင် ခေါ်ချင် ခေါ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့်ဆို ဦးထွန်းရတို့ ကားနဲ့ပို့တာကိုး)

တောင်ကြီးမှအင်းလေး

မေလ ၃–ရက်နေ့ မွန်းတည့် ၁၂–နာရီခန့်တွင် ဦးထွန်းရ၊ ဦးသိန်းညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တို့၏ မော်တော်ကား နှစ်စီးဖြင့် ဦးကျော်၊ မောင်ဆွေ၊ အထွန်း၊ ကိုဖေသိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယား သကောင့်သား ဒါဇင်ဝက်တို့သည် အင်းလေးသို့သွားရန် တောင်ကြီးမြို့မှ ထွက်ခဲ့ကြ လေ၏။

တောင်ကြီး တောင်ခပန်း၌ ကွေ့ကာ ပတ်ကာ ဆင်းနေစဉ်တွင် ရာသီဥတုမှာ မှိုင်းပျပျ ရှိသည်။ တောင်ခိုး တောင်ငွေ့တို့သည် ဟိုတစု သည်တစု ပူ၍နေကြသည်ကို အပေါ်မှစီး၍ ကြည့်နိုင်သည်။ အောက်ခြေ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျီးဖြူကန်ဖွေးဖွေးကိုမြင်ရသည်။ ကျီးငှက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တူ၍ ကျီးဖြူကန်ခေါ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ တချို့ကလည်း ဤကန်တူးစဉ် စော်ဘွား၏ ပခုံးပေါ်ကို ကျီးဖြူလာနား၍ဟု ဆိုကြသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၂–နာရီခွဲတွင် တောင်ကြီးမြို့မှ ၁၂–မိုင်ဝေးသော ရွှေညောင်မြို့သို့ ရောက်ကြ၍ခေတ္တ ရပ်နားပြီး ဘူတာရုံကို ဝင်ကြည့်ကြသည်။ တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်၏ မီးရထားလမ်းဆုံး မှန်ပေ တကား။

တောက်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား ရန်ကုန်မှလာစဉ် ဧပြီလ ၁၄–ရက်နေ့ညက အစာ ငတ်ရေငတ် တညတာ ဒုတ္တိကန္တာရကပ် ခံ၍အိပ်ခဲ့ရ၏။ နေရောလေး ပြန်မြင်ရတော့၊ ယခင်ကဒုက္ခောသည် ယခုရယ်မောစရာ ဖြစ်နေသည်ကို ဆင်ခြင်မိ၏။ ဘူတာရုံအခန်း နှစ်ခုစပ် ကြားက လူသွားလမ်း သဲရှပ်ရှပ်။

ရွှေညောင်မှ ထွက်ခဲ့၍ ၃–မိုင်သာသာခန့် ရောက်သည်တွင် ပေါ်ရိသတ်ဘုရားကို တွေ့ရ သည်။ ဘုရားဟောင်းကျောင်းပျက်ကို မြင်လျှင် သူ့အဖွားက စံကားနယ်ကရှမ်းမျိုးဟုဆိုသော ဦးကျော်သည် သူ့ဘိုးဘွား ဘိဘင်ကို တွေ့ရသည်အလား၊ မော်တော်ကားရပ်ခိုင်းပြီး အထွန်းအား ဓါတ်ပုံကို ရိုက်စေတော့သည်။

နွေစိုက်စပါး

ထိုမှ…ရှေ့သို့လားသော် နွေရာသီတွင် မြန်မာပြည်နှင့် ခြားနားသော ရှုမျှော်ခင်းကို တွေ့ရသည်။ တာလမ်းဘေး နှစ်ဖက်မြောင်းတွေမှာ ရေတွေပြည့်လျှံကာ တသွင်သွင်စီးလျက် လယ်တွေမှာ ကောက်စိုက်နေကြ၏။

တန်ခူးလ ကောက်စိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သားအဖို့ ထူးဆန်းနေ သည်။

'ဘယ့်နှယ်…ဦးထွန်းရ..ဒီအချိန်ကောက်စိုက်နေတော့ ဘယ်အချိန်ရိတ်ကြသလဲဗျ…

'ဝါဆို ဝါခေါင်မှာ ရိတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ'

'ဟင်..အဲဒီအချိန်မှာ ရေမကြီးဘူးလား…'

'ကြီးပြီလား ဆရာ..လှေနဲ့ သွားရိတ်ရတယ်'

'အို စပါးပင်တွေ ရေမနစ်ဖူးလား'

'မနစ်တဲ့ အမျိုးခင်ဗျ၊ ရေများလေ သူကမြင့်လာလေဘဲ'

နားလည်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည် ရေများရာဒေသများတွင် စိုက်ကြသော 'တတောင်ပို'စပါးမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ဆီ၌ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ် နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဌာနီမှာ တနွေလုံး ကုန်းခြောက်ခြောက်နှင့်နေ၍ မိုးဦးကျ ရေကလေး ရလာမှ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရသည်။ သူတို့ဆီကတော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရေများနေလျက် တပေါင်း တခူး ရေနည်းသွားသည့် အခါလေးကိုဖမ်းပြီး ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရပေသည်။

မြန်မာပြည်က မိုးကိုကြိုရ၏။ သူတို့ဆီက ရေကျကို စောင့်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ဆီတွင် တာလမ်းနံဘေးတွေမှာ အရိပ်အာဝါသအတွက် ကုက္ကိုပင်တွေ၊ သူတို့ဆီမှာတော့ မန်ကျည်းပင် တွေ၊ ရွက်နုဝေလျက် တက်ခူးချင်စရာ ကောင်းလှသည်။

www.burmeseclassic.com

ရွှေညောင်မြို့ရောက်ရန် မိုင်ဝက်မျှအလိုတွင် ရွှေရန်ပြေစေတီတဲ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး တခုမှာလည်း အလွန်ရှေးကျသော အနုစိပ်လှသော ပန်းပုလက်ရာတွေနှင့် ဆရာကျော်တို့ ဓါတ်ပုံ ရိုက်ကြသေးသည်။

ညောင်ရွှေနှင့် ရွှေညောင်

ညောင်ရွှေနှင့် ရွှေညောင်ကို စာဖတ်သူ မြန်မာပြည်သာဖြင့် သတိထားပါလေ။ ညောင်ရွှေ မှာ မြန်မာရာဇဝင်တွင် ပါဝင်ခဲ့၍ ကျွန်တော်တို့နားမှာ ယဉ်နေသဖြင့်။ ရွှေညောင်ဟူသောနာ မည်ကို ထပ်ကြားရသည်တွင် နာမည်ချင်း ဦးနှင့်ပဲ့ငြိနေသောကြောင့် တခုထဲပေလော...နားထွေး စရာ ဖြစ်နေသည်။ စင်စစ်ကားတမြို့စီ။ ၇–မိုင်သာသာကလေး ဝေးသည်။

ရွှေညောင်သည် တောင်ကြီးနှင့်ဟဲဟိုးသွား ကားလမ်းပေါ်တွင်ရှိ၍ ခုခေတ်မှာ မီးရထား ဘူတာကြောင့် ထင်ရှားသည်။ ညောင်ရွှေကား ထိုရွှေညောင်မှ ခွဲသွားရသော အင်းလေးသို့ စီးဆင်းသော ချောင်းကမ်းပါးပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ရှမ်းပြည်စော်ဘွား မြို့တော်ကြီးဖြစ်၍ ရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားခဲ့သည်။ ကြီးစွာသော ဟော်နန်းကြီး ရှိသည်၊ နောက်ဆုံး စိုးစံခဲ့သူကား စပ်ရွှေသိုက်။

ညောင်ရွှေမြို့ရှိ ရတနာမာန်အောင် စေတီတော်ကြီးကား၊ ရွှေပြောင်ပြောင် ဘုံအဆင့် ဆင့်နှင့် သပ္ပာယ်လှပါပေစွ။ ဤပုံမျိုးကို မြန်မာပြည်၌ မတွေ့ဘူးသေးချေ။ လေဘက်းလေးတန် တွင် အုတ်နံရံတံတိုင်းကြီး ကာရံထား၏။

နေ့လယ်တနာရီ ၁၅–မိနစ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလေးသို့သွားရန် လှေဆိပ်သို့ ရောက်ကြ၏။

သူတို့ဆီက လှေတွေမြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့မျက်စိတွင် ထူးဆန်းပြန်ချေသည်။ မြန်မာပြည်ရှိ ဘယ်အရပ်က လှေနှင့်မှမတူ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ထည်ပြောင်ပြောင်နှင့် ရှည်လျား သည်။ လှေဝမ်းပိုက်ထဲတွင် အကန့်များလည်းမရှိ။ ဖျာခင်းပြီး ပြေပြစ်စွာထိုင်ရသည်။ ရေစိမ့် မဝင်နိုင်အောင် စပ်ကြောင်းများကို သရိုးကိုင်ထားသည်။ ဤလှေကြီးမျိုးကို ပဲ့ချိတ်စက်တပ်သည်။ ယင်းမော်တော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ညောင်ရွှေမှ အင်းထဲထွက်သော ချောင်းမှာ ၁၀–ပေမျှသာကျယ်ရာ၊ ထိုအထဲတွင် ပိတ်စွယ်ပင်များက နှစ်ဖက်ညှပ် ပေါက်နေရုံမက ဗေဒါပင်တွေကလည်း ထူပြောလှသဖြင့် မော်တော်ပင် အတော်ခဲယဉ်းစွာ ထိုးထွက်ရ၏။ အချို့နေရာတွင် လမ်းပျောက်နေ၍ လှေပေါ်မှာ အသင့်ဆောင်ထားရသောထိုးဝါးနှင့် ဗေဒါအုံတွေကို တွန်းဖယ်ရသည်။ ဤနေရာသည် 'ဘဲအုပ်က တရာနှစ်ရာ ဗေဒါက တပင်ထဲ မဟုတ်။ 'ဦးဗေဒါ အားမာန်ကောင်း၊ ချောင်းပိတ်ရှော့ ဘဲ'

ယင်းသို့ခက်ခက်ခဲခဲသွားနေရစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်လာသော လက်လှော်လှေကိုမူ မော်တော်လာတာမြင်လျှင် ချောင်းကျယ်ကျယ်နေရာမှာ ရပ်တန့်၍ နေရသည်။ မော်တော်ချင်း တွေ့လျှင် နှစ်ဦးလုံးက စက်ရပ်ပြီး ဖြည်းညှင်းစွာ ရှောင်ရသည်။

ဤနည်းဖြင့် နှစ်မိုင်ကျော်မျှ ခရီးသွားရပြီး၊ နောက်ဆုံးကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲ ရောက်မှ မော်တော်ကို စက်ကုန်ဖွင့်ရလေတော့၏။

ဒီအခါကျတော့ဖြင့် တယ်စီးလို့ ကောင်းလှသဗျာ...။

ရေရောင်မှာ စိမ်းရာကပြာ၊ ပြာရာမှ ရင့်မောင်းလာလေသည်တွင် အင်းထဲ တမိုင်ခရီးမျှ ရောက်လေသော်..ပကတိ ပင်လယ်အတိုင်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ရေရောင်ချင်း တူဘိလည်း၊ ပင်လယ်ကဲ့သို့ လှိုင်းလှေ့လုံးဝမရှိ။ လက်နှင့်ခပ်ယူသော် ပကတိစိမ်းပြာပြာ အခဲကြီးများပါလာမည်ထင်ရ၏။ တကယ်ကြည့်တော့ လက်ထဲတွင် ဘာရောင်မျှမရှိ။

ဤအင်းကြီးသည် အရှေ့နှင့်အနောက် တောင်ရိုးနှစ်ခုကြား၌ ဒယ်အိုးကြီးသဖွယ် တည်ရှိနေလေရာ၊ အနံ ၇မိုင်၊ အလျား ၁၄-မိုင်၊ ရှည်သတည်း။

သံသရာကြီးနှင့် ဘဝတကဏ္ဍာ

ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ နွေရာသီကမောင်းမကန် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

မောင်းမကန်ကမ်းခြေသည် ဒီရေအတက်အကျ လှိုင်းဂီတဖြင့် အဆုံးသတ်မရှိသော ပင်လယ်ရေပြင်ကို ကြည့်၍ ရှုမောရသည်။

အင်းလေးသည် နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ထားသော ရေ၊ မြေ၊ တောတောင်ကို ကြည့်၍ ကြည်နူးရ၏။

ပင်လယ်ရှုမျှော်ခင်းသည် အဆုံးကိုမခန့်မှန်းနိုင်သော သံသရာကြီးနှင့်တူ၍ အင်းလေး ကန်သည် မိမိ၏ ပစ္စက္ခဘဝ တကဏ္ဍာနှင့်တူပါသည်။

'အင်းလယ်သို့ရောက်၍ ရေထဲ ဆောက်လုပ်ထားသော ဗိုလ်တဲကိုမြင်ရသော်၊ ကျွန်တော် တို့အား ဦးထွန်းရက ပထမ၌ ဤဗိုလ်တဲတွင် တည်းစေမည်၊ ကြံပြီးခါမှ ထိုစဉ်က ပါလီမန် ရွေးကောက်ပွဲနီးနေ၍ ဖ-ဆ-ပ-လမှ နိုင်ငံရေးပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မဲဆွယ်တရားဟောရန် လာကြမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို အင်းပေါ်ခုံရွာသို့ ခေါ်သွားရသည်ဆိုသော ပြောင်းလဲချက်ကို လွန်စွာမှဝမ်းသာရပါတော့၏။ အကြောင်းမှာ ဤဗိုလ်တဲသည် လူနေအိမ်ခြေနှင့်မနီး၊ ရေလယ် တွင် ထီးထီးကြီးရှိနေသသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား အကျယ်ချုပ်နှင့် ထောင်ချထားသကဲ့သို့ သာ ရှိချေသည်။ ကံကောင်းပေစွ။ မိမိလိုချင်တာခိုင်းစေရန် ဗိုလ်တဲစောင့်သာရှိသတဲ့။

ထိုရေလယ်ခေါင်မှ လွန်မြောက်လေသော်၊ ရွာနေအိမ်ခြေများကို မြင်ရ၍၊ ဦးထွန်းရက ရွာနာမည်များကို ပြောပြသည်၌ ဒိုင်ယာရီဆရာဦးကျော်က ဘာလုပ်ဖို့ရယ်မသိ တကုပ်ကုပ်နှင့် ရေးဘိ၏။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ပေါက်တတ်ကရစကားသွေးကြ၏။

ကလေးခြေ ချူဆွဲသတဲ့

'ဟော့...မောင်ဆွေ၊ မင်းဟိုရောင်ရင်တော့ ခြေထောက်ချူဆွဲထားရလိမ့်မနော်...'

အကြောင်းမှာ အင်းလေးကန်ရေထဲ၌ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသော အိမ်တို့၌ ဆော့တတ် သောကလေးအရွယ်များကို ခြေထောက်၌ ချူကုံဆွဲထားသည်။ မိဘတို့သည် ချူသံကို ကြားနေ

ပါက ကလေးအိမ်ပေါ်၌ ကောင်းစွာရှိနေကြောင်းသိရ၍ ချူသံပျောက်သွားပါက အိမ်အောက် ကျသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကြည်လင်သော ရေထဲ၌ ကလေးကိုမြင်ရလျက် လွယ်ကူစွာ လိုက်၍ ဆယ်ယူရသည်။ သို့နှင့် သူတို့ဆီက ကလေးများသည် မကြာမီရေကူးတတ်ကုန်၏။ ဒါကျွန်တော့် မိန်းမရဲ့အပြောခင်ဗျ၊ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြ၍ သူတို့အား ကျွန်တော်က နောက်ခြင်းဖြစ်ရာ၊ မောင်ဆွေက...

'ဦးလေးရ ကျွန်တော်က ငယ်ပေမယ့်လို့ မဆော့ဘူးခင်ဗျ၊ ဟောဒီဦးလေး ကိုဖေသိန်း သာ ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့ သိပ်ဆော့တာ၊ သူ့ခြေထောက်ကို ချူကြီးကြီး ဆွဲပေးရမယ်'

'အေး..ငါ့ခြေထောက် ချူကြီးကြီး ဆွဲပေးရမယ်ဆိုရင် ငါ့ထက်ကြီးတဲ့မင်းအဖေ ခြေထောက်တော့ ခလောက်ဆွဲပေးရမှာဘဲ'

ကိုဖေသိန်းက ပြန်အုပ်သည်၌ မောင်ဆွေက မထောင်းတာသော်လည်း သူ့မွေးသဖခင်က ဒိုင်ယာရီရေးနေရာမှ...

'ကျုပ်ကိုမထည့်ကြနဲ့လေ၊ ကိုရင်တို့ဟာ ကိုရင်တို့ချင်းပြောကြ'

ထိုအခါ အင်းလေးအကြောင်း ကြားဘူးထားသည်များထဲမှ နောက်တခုသတိရ၍...

'ဟော့...မောင်ဆွေရ၊ ဒို့က ကိုဖေသိန်းကိုတော့ 'အယ်ပုံတာတေလုပ်သလို လုပ်ရမယ်ကွ'

'ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဦးလေးပြော...

အယ်ပုံတာတေ

ရှေးခေတ်က (ယခုတော့မသိ) သူတို့အင်းလေး၌ လူပျိုလှည့်ကြသည်မှာ ညဥ့်အချိန် လူပျိုကအပျိုအိမ်ကို သွားရသည်။ ထိုအခါတွင် လူကြီးမိဘများက ရှောင်ပေးရ၍ အပျိုက လူပျိုကို မပြန်မချင်း ဧည့်ခံစကားပြောရသည်။

တခါသော် မာနကြီးလှသော မိဘနှင့် သမီးပျိုတယောက်ရှိလေရာ၊ ထိုမာနကို ချိုးရန်၊ ရွှတ်တတ်နောက်တတ်သဖြင့် သူတို့အင်းသားစကားဖြင့် 'အယ်ပုံတာတေ'အမည်ရသော လူသည် အခြားအဖော်တယောက်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းက တင်ပျဉ်ဆင်းတုတော်ကို လုံခြုံအောင် စောင်နှင့်ပတ်၍ လူသုံးယောက်လာကြသည့်ဟန် အလယ်မှ မ,ယူပြီး လှေပေါ်မှ အိမ်ပေါ်သို့ တင်ကြ၏။ အပျိုရှေ့ရောက်သောအခါလည်း သူတို့သုံးယောက် ထိုင်ကြသည့် သဏ္ဍာန်ထိုင်ကြပြီး ခေတ္တအကြာ၌ လူနှစ်ယောက်က 'ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါအုံးမယ်၊ ခင်ဗျားကို လူပျိုလှည့်ရအောင် လာသူကတော့ ဟောဒီကိုလူချောပါဘဲ'ဟု အပျိုကိုပြောပြီး ဆင်းတုတော်ကို ထား၍ ပြန်သွားကြ ၏။

မာနကြီးလှသော အပျိုကလည်းစကားမစ။

ဒီလို အေးချမ်းသော ရာသီမှာ လူတိုင်းပင် တကိုယ်လုံး စောင်ခြုံလေ့ရှိကြသဖြင့် ဆင်းတု တော်မှန်းလည်းမသိ။

www.burmeseclassic.com

တစ–တစနှင့် ညဉ့်နက်လာလေသော်၊ အပျိုလည်း အိပ်ချင်လာပြီဖြစ်၍ နောက်ဆုံး၌ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ…

'ရှင်…ဘယ့်နှယ်ဟာလဲ၊ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေလို့ပြီးရောလား၊ ပြောစရာရှိ ပြောပြီး ပြန်လေ၊ သန်းခေါင် ကျော်ပြီတော့'

ရှေ့မှငုတ်တုပ်မလှုပ်။

သည်လိုနှင့် ကြာလတ်သော်၊ မရွှေချောက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသထွက်ကာ သူ့မိဘ များကိုခေါ်၍ တိုင်တော့သည်။

'ဟော..ဒီမှာ လာပြီး ကြည့်လုပ်ကြပါအုံး၊ လူရှေ့မှာ အရုပ်ကြီးလို ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေ ပြီး။ ဘာတခွန်းမှလဲ မပြောဘဲနဲ့၊ ပြန်ချိန်တန်လို့လဲ မပြန်ဘူး၊ ဘယ်လိုလူစားလဲ မသိဘူး'

ထိုသရောအခါ မာနရှင် မိဘနှစ်ပါးသည် အူယားဖားယား ရောက်လာကြပြီး၊ "ဟော့ မောင်ရင် လွန်လှချည့်လား၊ မင်းဘယ်သူ့သားလဲ'ဟု လည်ဂုတ်ကို ညှစ်၍ စောင်ခြုံကို လှစ်လိုက်လေသော်…

ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ရုပ်ပွားတော် ဆင်းတုမုနိအရှင်ကို ဖူးမြင်ရလေကား၊ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ။ ရှိခိုးကန်တော့ကြပြီးနောက်၊ ရှက်ဖွယ်ကိစ္စ လူသူလေးပါး မသိရလေအောင် ချက်ချင်းပင် လှေနှင့် တင်၍ရွာထိပ်ကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ရလေ၏။

သို့သော်..လှေလှော်သွားစဉ် တခုသောနေရာမှ…

'ဗျို့ဆရာကြီး သမက်လောင်း ကျောင်းပို့သလား..'ဟူသော အယ်ပုံတာတေ၏ အော်ဟစ် သံကို ကြားရသည်ဟူသတတ်။ ပြောစမှတ် စကားပေတည်း။

ဤအကြောင်းကို အခြေခံ၍ ကျွန်တော်က နောက်ခြင်းဖြစ်ရကား

'ဒီလိုလေကွာ…မောင်ဆွေရ၊ မင်းနဲ့ငါက ကိုဖေသိန်းကို ဆင်းတုတော်လို စောင်နဲ့လုံ အောင် ပတ်ပြီး၊ အလယ်ကညုပ်ခေါ်သွားမယ်၊ အပျို့အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဒို့၃–ယောက်ထိုင်ကြ ပြီး ဟိုအတိုင်းဘဲ ကိုဖေသိန်းကို ရှေ့ထားပြီး ဒို့ကပြန်သွားမယ်၊ အဲဒီအခါမှ ကိုဖေသိန်းက ဘာမှ မပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီး မလှုပ်ဖဲနေ၊ ဒီတော့ ခုနအင်းလေးပုံပြင် အယ်ပုံတာတေအကြောင်း ကြားဘူးနေတဲ့ အပျိုဟာ ကိုဖေသိန်းကို ဆင်းတုတော်မှတ်ပြီး သူ့မိဘတွေကိုခေါ်မယ်၊ ဒီတော့ မိဘတွေကလဲ (အင်း…ခေတ်သစ်အယ်ပုံတာတေတော့ ဒို့အိမ်လာပွေ့သွားပြီ)ဆိုပြီး ပြန်ပို့ဘို့ ဘယ်ကျောင်းက ဆင်းတုတော်လဲ သိရအောင် စောင်ခြုံဖွင့် အကြည့်မှာ…'

'အဟား..ဟား..ဟား..'မောင်ဆွေသဘာတွေ့သွားကာ..

'ဦးလေး မျက်နှာကြောင် တလုလုလေးလဲမြင်ရော၊ သားအမိသားအဖတွေ ဝိုင်းပြီး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မသိဘူးနော်..'

'သူ့သဘောကျပြီး သမီးနဲ့ပေးစားချင် ပေးစားလိုက်မှာကွ'

'အာ...ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေး ဖေသိန်းလုပ်ပါလားဗျ၊ လူပျိုကြီးဘဝက စွံသွားအောင်'

ပြုံးစေ့စေ့နှင့်နားထောင်နေသော ကိုဖေသိန်းက...

'မင်းတို့အကြံမဆိုးပါဘူးကွာ...ဒါပေမယ့် မင်းအဖေကမှ ကျောင်းဆင်းတုနဲ့ တူတာက အခု ထိုင်နေပုံကြည့်လေ...'

ဤတွင် လေ့ဝမ်းအလယ်၌ အသားဖြူဖြူ နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် (ပြောမယ်ဆိုလဲ ပြောစရာ) တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသော ဆရာကျော်ကို သွားထိပြန်ကာ...

'ကိုရင်တို့ဟာ ကိုရင်တို့ပြောကြတာ ကျုပ်ဆွဲမထည့်ကြနဲ့ဆို'

ယင်း၌ သူ့သားတော်မောင်က သူ့အဖေကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး'

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးဖေသိန်းပြောတာ၊ ဖေဖေက ကျောင်းဆင်းတုနဲ့ တူတယ်'

'တယ်...ဒီကောင်လေး..ပြောရမယ့် မပြောရမယ့် စကားမှန်းမသိ၊ လူကြီး မရှိမသေနဲ့'

ဆရာကျော်က သားကိုဆုံးမစကားပြောရာ

'ဟာ...ဖေဖေကလဲ၊ ကျောက်ဆင်းတုနဲ့ တူတယ်ပြောတာ မရှိသေရာရောက်မှာလားဗျာ'ဟု မောင်ဆွေကစောဒက တက်သည် ကျွန်တော်က..'ဟုတ်သားဘဲဗျာ၊ ကျောက်ဆင်းတုကိုဘဲ လူတွေရှိခိုးဦးခိုက် ပြုနေကြတာဘဲ'

'တော်...တော်..ကိုရင်ကြံစည်တဲ့ ကိစ္စကိုရင်ထဲ ဆင်းတုတော်လုပ်'

ဤတွင် ကိုဖေသိန်းက..

'ဟာ..ကိုဆွေနဲ့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးဗျ၊ သူ့ပါးစပ်က ညဘက်ဆို အရက်နံ့တထောင်း ထောင်း ထွက်နေတာဘဲ'

'အဲ..ဟုတ်တယ် ဒီတော့ ဦးကျော်ဘဲလုပ်'

'ကိုရင် ပါးစပ်ပိတ်စမ်း မပြောကောင်းတဲ့ စကားကို သိကြားသာသနာရောက်ရင် ဈေးဦး ပေါက် မိုးကြိုးပစ်ခံရမှာ ကိုရင်ဘဲ'

'အောင်မယ်လေး..ကျွန်တော့်ပါးစပ်က တွေ့ကရာတွေ ပြောတတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲက ဘုရား တရား ကြည်ညိုတယ်ဆိုတာ သိကြားမင်းက သိပြီးသားပါဗျာ'

အင်းထဲတွင် အိမ်ခြေတည်နေပုံများ

ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည်လမ်းတွင် နန်းပန်မြို့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ညနေ၃–နာရီခွဲ တွင် အင်းကြီး၏ တောင်ဘက်အစွန်၌ရှိသော အင်းပေါခုံရွာသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်းမျောပေါ်ဆောက်ထားသော အိမ်တို့ကိုမရွေ့ရှားအောင် ဆိုင်းကြိုး နှင့်

www.burmeseclassic.com

ထားရလျက် ခရီးသွားလိုလျှင်တအိမ်လုံး ရွှက်လွှင့်သွားကြလိမ့်မည်ဟူသော ကျွန်တော် မဟာဗမာ၏ အတွေးပြဿနာကြီး ရှင်းလင်း သွားပေတော့၏။

ကျွန်းမျောဆိုသည်မှာ ထူထပ်သိပ်သည်းလှသော ဗေဒါပြင်မှ အစပြုမည်ဖြစ်၏။ ထိုဗေဒါ ပြင်ပေါ်ကို လေနှင့်မိုးနှင့် ဒိုက်သရောတို့တင်မည်။ ထိုဒိုက်သရောတို့သည် ပုပ်၍ ပေါင်းစည်း သောအခါ မြေသြဇာဖြစ်ကာ မြက်ပင်များပေါက်မည်။ ယင်းသို့လျှင် ကာလကြာသောအခါ၌ ရေပေါ်၌ပေါ်လာသော ကျွန်းမျောများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်တည်း။

ထိုကျွန်းမျောများပေါ်၌ အိမ်တွေတည်ဆောက်ကြသည်ဆိုသည်မှာ ဟိုရှေ့ခေတ်သမယ အင်းလေးတွင် လူနေတည်စက တံငါ အိမ်ကလေးများသာ ဖြစ်ပေမည်။

ယခုခေတ် တိုးတက်ကြီးပွားနေသော အင်းလေးရွာများရှိ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတို့မှ ရေအောက်မြေတွင် တိုင်စိုက်၍ ဆောက်ထားကြသည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့လည်း ရေတိမ်ရာ တွင် မြေကိုဖို့ယူ၍ ကျွန်းပြုကာ ကုန်းပေါ်တွင် ဆောက်ကြ၏။

ခုအချိန်လည်း ကျွန်းမျောပေါ်တွင် အိမ်မဆောက် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သေးငယ်သော တဲကလေးများသာတည်း။ အချို့သည် ကျွန်းမျောပေါ်တွင် မြေကြီးတင်၍ ကုန်းပြုကာ အသီး အပင်စိုက်ရန် အသုံးချ၏။ ဥယျာဉ်မြေသတော။

အင်းလေးရှိ ရွာတို့သည် ကုန်းတတန် ရေတတန်နှင့် အင်မတန်ချောင်ကျ၍ မီးရထားလမ်း မော်တော်ကားလမ်း သင်္ဘောလမ်းမှာလည်း မရှိသောကြောင့် သိပ်ပြီး 'တောကျ' လှသည်ထင်ရသည်။ သို့သော်မှားလေစွ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကောင်း၍ ကြေးရတက်များရှိသဖြင့် သူတို့အိမ်တွေမှာ ပီယာနို၊ ရေဒီယို ဖရစ်ဂျစ်ဒါနှင့် ပန်ကာနှင့်၊ တရွာလုံး စုဆောက်ထားကြသော လျှပ်စစ်ဓါတ်အားပေးစက်နှင့် အင်ဂျင်မီးများလည်း သီးပွင့်ကြကုန်၏။ အင်းလေးလူချမ်းသာတို့ တွင် သူတို့ဌာနေ ရေပြင်တွင်သုံးရန် ပဲ့ချိတ်မော်တော်၊ ကုန်းလမ်းတွင်သွားရန် မော်တော်ကား များလည်းရှိကြ၍ အင်းဆိပ်ကမ်းမြို့ ဖြစ်သော ညောင်ရွှေမြို့၌ထားကြ၏။

အင်းလေးရှိ ရွာတို့၏လုပ်ငန်းမှာ တံငါလယ်ယာနှင့်ပိုးထည်များ ရက်လုပ်ခြင်းပေတည်း။

မြန်မာပြည်၌ ဝတ်နေကြသော ဘန်ကောက်သည် အင်းလေးမှအများဆုံးထွက်၏။ ဇင်းမယ်အထည်ကား မြန်မာပြည်တွင် အင်းလေးမှတပါး အခြားဒေသတွက မထုတ်လုပ်နိုင်ကြ ကုန်။

မရက်လုပ်နိုင်သည်မှာ အရောင်ဆိုးအကွက်ဖော်ပုံကလည်းခက်၊ လက်လည်း ဝင်လှသော ကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘန်ကောက်နှစ်ထည်ပြီးချိန်မှာ ဇင်းမယ်တထည်သာရ၏။

ထိုနည်းကိုယူ၍ အခြားဒေသတွင် လုပ်မဖြစ်မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် လက်ခ,ချင်း ကွာလှ၍ အင်းလေးထွက်နှင့် ယှဉ်၍ပြိုင်ပြီးရောင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဘာကြောင့် လက်ခချင်း ကွာရပါသနည်း

တခါက အင်းလေးမှ ထိုပညာတတ်သူ ယက္ကန်းသည်များကိုခေါ်ကာ ရန်ကုန်တွင် ဇင်းမယ်

ဘန်ကောက်ယက္ကန်းထောင်ရန် ကြံစည်ဘူးကြ၏။ သို့သော်အင်းလေးသူများသည် ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ၌ ရက်ခနူန်းကို သူတို့ရွာက စျေးနှင့်မလုပ်နိုင်တော့ချေ။

အကြောင်းမှာ လူနေမှုစရိတ်က ကွာခြားလှသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထို့အတွက် မန္တလေး ကလည်း မရက်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

အင်းလေးသူ အင်းလေးသားတို့မှာ ရေထဲတွင်နေကြ၍ များစွာမှ လူနေမှုစရိတ် အကုန် အကျ သက်သာလှ၏။ ပြဇာတ် ရုပ်ရှင်များကြည့်ရန်လည်းမရှိ။ ညစျေးတန်းထွက်ပြီး ဒန်ပေါက် ခေါက်ဆွဲစားရန်လည်း နတ္တိ၊ ၅–ရက်တကြိမ် ရှိသောနန်းပန်စျေးသို့ ကိုယ့်လေနှင့်ကိုယ် သွားချင် မှသွားပြီး လိုချင်တာကို ဝယ်ပါဘိ၏။

အလုပ်သမားများသည် မြို့အရပ်ဒေသများမှာလို အဝတ်အစားကို ဟန်ကျပန်ကျ ဆင်ယင်ပြီး လမ်းစရိတ် အကုန်အကျခံကာ အလုပ်ရှိရာသို့သွားရန်မလို။ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်မှာပင် ကိုယ့်ယက္ကန်းစင်ကရှိနေ၏။ သို့မဟုတ် ဟိုနားဒီနားက ယက္ကန်းရုံများကို ထမီရင်လျားနှင့်ဘဲ လေနှင့်သွားလိုက်ရုံပေါ့။

အင်းလေးတွင် ယောက်ျားရော၊ မိန်းမပါ ယက္ကန်းရက်ကြသည်။ သူတို့၏ အသက်မွေးမှု ပညာနှင့် လုပ်ငန်းသည် အိမ်ပေါ်မှာဘဲရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခဲ့သော အင်းပေါခုံရွာသည် အင်းလေးနယ်တွင် ဘန်ကောက်နှင့် ဇင်းမယ် အများဆုံးရက်သော ရွာကြီးဖြစ်၏။ တရွာလုံး၏ လုပ်ငန်းသည် ယက္ကန်း။ လူချမ်းသာ တွေလည်း များလှ၏။

လှေတစင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာထဲကိုလျှောက်လည်သောအခါ၊ အိမ်၏တံတားစွန်း ပေါ်တွင် ပိုးမျှင်များ ရေဆေးနေသည်ကိုမြင်ရသည်။ လက်ခတ်သံ စီစီညံနေသည်။ တချို့ တအိမ် တစင်သို့မဟုတ် သီးသန့်ဆောက်ထားသော ယက္ကန်းရုံကြီးများ စင်ပြိုင်ခတ်ကြသည်။ ဤကား… ယင်း ၁၉၅၆–ခုနှစ်က တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်း။

မတ်တတ်ရပ် လှေခတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လှေပေါ်တွင်ထိုင်၍ လက်ဖြင့်သာ လှော်တတ်သည်။ သူတို့ဆီက လူများကား၊ မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်တဖက်နှင့် တက်ကိုကိုင်ပြီး ပေါင်ကြားသွင်းကာ ခြေခုံနှင့် ကလတ်၍ ခတ်သည်။

ကောင်း၏။ လှော်အားလည်းရှိ၏။ တကိုယ်လုံးလည်း လှုပ်ရှားမှုရ၏။ ဤနည်းမျှ မပြုရ သော် အင်းလေးသူ၊ အင်းလေးသားတို့မှာ လမ်းလျှောက်ရန် မြေကြီးမရှိသဖြင့် အောက်ပိုင်းသိမ် မကုန်လော၊ သူ့ဒေသနှင့်သူ့ဓလေ့သည် လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်သာတည်း။

အင်းသားနှင့်ဆေးခါး

အင်းသားနှင့်ဆေးခါး

ဒီလိုအင်းအိုင်ဒေသ စိမ့်စမ်းရှိရာဌာနတွင် ငှက်ဖျားရောဂါရရှိပေမည်။ အနောက်နိုင်ငံ

www.burmeseclassic.com

ဆေးပညာရှင်တို့ ဖော်စပ်သော ဇှက်ဖျားရောဂါ ကာကွယ်သည့် ကွီနိုင်သည် ခါးလှ၏။ ထို့အတူ အနောက်နိုင်ငံဆေးတွေ မြန်မာများ မကြားဘူးခင်က အင်းသားတွေစားနေသော ဆေးခါးမှာလည်း ခါးလှ၏။ သို့သော်ဟင်းထဲထည့်ချက်စားသည်ဖြစ်၍ လေးပင်သောအရသာဖြစ်လာ၏။

အင်းသားတို့မှာ အကျင့်ပါနေ၍ ဆေးခါးမပါလျှင် စားမဖြစ်။ ကျွန်တော်တို့မစားဘူးသူ ပင်လျှင် ခွေးတောက်၊ တမာ၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးမျိုး ကြိုက်နှစ်သက်သူဖြစ်လျှင် ဆေးခါးကို ခံတွင်းတွေ့သွားတတ်ပါသည်။

ဆေးခါးသည် သူတို့အင်းထဲတွင် ရှိသော 'ဆေးခါးပင်'ကို အခြောက်လှန်းပြီး ဆီးဖြူသီး ဖန်ခါးသီးတို့နှင့် အမှုန့်ထောင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအမှုန့်ကို လျှာနှင့်တို့ကြည့်လျှင် တွန့်တက် သွားအောင် ခါးလှ၍ ဟင်းတအိုးလက်သည်းတကော်စာမျှခတ်ရ၏။

သူ့အရသာမှာ ပထမချိုသွားပြီး ဒုတိယခါး၍ တတိယပြန်ချိုခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွား၏။

ဖောင်တော်ဦးဘုရား

ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး နောက်တနေ့၌ ဈေးနေ့ကြုံသဖြင့် နန်းပန်ဈေးသို့ သွားကြပြီး နောက်နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အင်းလေးရှိထင်ရှားသော ရွာကြီးများကို မော်တော်နှင့်လည်ပတ်ကြ သည်။

အင်းလေးဌာနီတွင် အထူးသဖြင့် အံ့သြချီးကျူးရသည်မှာ သူတို့ဆီတွင် ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည် မျက်စိဖြင့် ကြည့်သော်ရွာနှင့်မလိုက်အောင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် စေတီပုထိုးများ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

'တပဲရလို့ နှစ်ပြားလှူ၊ ငါတို့လူမျိုး တုနိုင်ရိုးလား'ဆိုသည့် သရုပ်ကိုပေါ်ပေသည်။

ရှေးကျသော စေတီဂူပုထိုးများ၌ရှိသော ပန်းချီပန်းပုတို့သည် ပုဂံခေတ်က လက်ရာမျိုးဖြစ်ကြောင်း အလောင်းစည်သူ (မဏိစည်သူ) မင်းလက်ထက်က ဤဌာနီ စတည်ခဲ့သည်ဟု အဆိုပြုကြသည်။

ထို့အပြင် အလောင်းစည်သူမင်း တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်ဆိုသော ဖောင်တော်ဦး ဘုရား။

'ဖောင်တော်ဦးဘုရား'ဆိုရာ၌ စေတီကြီးတဆူမဟုတ်။ ရုပ်ပွားတော်ငယ် ၅-ဆူ၊ တင်ပလ္လင်ခွေကိုယ်တော်များဖြစ်ကြ၏။ သို့သော်ရှေးခေတ်အဆက်ဆက်က ချခဲ့သော ရွှေများထူပြောလှ၍ မူရင်းပုံတော်ကို မဖူးမြင်ရတော့ပေ၊ ကောက်ရိုးမှုအင့်လို လုံးတုံးတုံးဖြစ်နေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားချိန်၌ ထိုရုပ်ပွားတော်များ သီတင်းသုံးရန် ကျွန်းကြီးတခုပေါ်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော်ကြီးကို တည်ဆောက်နေသည်။ တပိုင်းတစမြင်ရရုံနှင့် အင်းလေးပိသုကာတို့ လက်စွမ်းကို သိသာပေ၏။

ဤဖောင်တော်ဦး ရုပ်ပွားတော်များမှာ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်အချိန်တွင် အင်းလေးရှိ ရွာများသို့ အဖူးအမျှော်ခံရန် ဒေသစာရီကြွချီသည်မှတပါး၊ အခြားအချိန်များတွင် မူလနေရာမှ ပင့်၍မရဟု အဆိုရှိခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

တန်ခိုးတော်

တခါသော် အာဏာတော် အစွမ်းပြလိုသော စော်ဘွားတဦးသည် လူထုဆန္ဒဆန့်ကျင်၍ ပွဲတော်ခါမဟုတ်ပါဘဲလျက် ရုပ်ပွားတော်များကို ဖောင်နှင့်ပင့်ချီလေရာ အင်းလယ်တွင် လေကြီး မိုးကြီးကျပြီး ဖောင်မှောက်၍ ရုပ်ပွားတော်များ ရေသိုခကုန်၏။

စော်ဘွားသည် မိမိအမှားကို ရှိခိုးအသနားတော်ခံပြီး ရုပ်ပွားတော်များကို ပိုက်နှင့်တိုက်၍ ဆယ်ရာ လေးဆူသာရပြီး၊ တဆူသောကိုယ်တော်ကား၊ သူ့အလိုအလျောက် မူလကျောင်းတော် သို့ရောက်နေသော ဟူ၏။

ထိုကိုယ်တော်မှာ ကျောင်းစောင့်ကိုယ်တော်ဟူ၍ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်ခါ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာမှာ အခြားသောလေးဆူသာ ပင့်ရ၍ ဤကိုယ်တော်ကိုမူ အမြဲတမ်း ကျောင်းဆောင်မှာ ထားခဲ့ရသည်ဆို၏။

အထူးဧည့်သည်တော်

ဦးကျော်အား ကျွန်တော်သည်အစက 'ဧည့်မြောင်'ဟုဆိုခဲ့၏။ သို့သော် အင်းလေး ရောက်သောအခါ၌ သူသည်အထူးဧည့်သည်တော် ဖြစ်သွားလေ၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော် သည် ဦးထွန်းရအားကိုသောင်းစိန် ရေးပေးလိုက်သောစာနှင့် ဦးချစ်ဖေမှတဆင့် သိကျွမ်းရသည်။ ဦးကျော်ကား ရေးယခင် စစ်ကြီးမဖြစ်မီကာလကပင် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အသို့ဟူမူ ဦးကျော် သည် ဟိုယခင်ခေတ်က ရန်ကုန်မြို့စကော့ဈေးမှာ နာမည်ကြီး မြပိုးထည်တိုက်တွင် ကြီးမှူးသူ တယောက်ဖဲ။ ဦးထွန်းရတို့ အင်းသားများနှင့် ပိုးထည်များအရောင်းအဝယ် အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့ သည်။

ဦးကျော်သည် ဦးထွန်းရထက် ကြီးသူဖြစ်၍ အင်းလေးရောက်သွားသောအခါ ဦးထွန်းရ၏ ဦးရီးတော်များနှင့် တွေ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေကြသော မိတ်ဆွေဟောင်းတွေ မမြော်လင့်ဘဲ ဆုံစည်းကြသဖြင့် လွန်စွာလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိကြသည်။ ထိုအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ သည် ဦးကျော်၏ ဧည့်မြောင်များဖြစ်သွားကြလျက် ထိုအရပ်ရှိ ဦးကျော်၏မိတ်ဆွ လူချမ်းသာကြီး များ အိမ်တို့တွင် ဆင်ဖြူတော်မှီ ကြံစုတ်ရသည်မှာ လွန်စွာချိုမြိန်လှပေ၏။

အင်းလေးဌာနေ၊ ဝနေကျလိမ့်မည် အောက်မေ့ခဲ့သော အရပ်မှာစီးကရက်မှာ နိုင်ငံခြား ဖြစ် အကောင်းစား ၅–သုံးလုံးတွေ့။ ခမ်းနားသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂနှင့် ပီယာနို၊ ရေခဲသေတ္တာတို့ပင်ရှိသည်။ အိမ်ကြီးတအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားအား အခန်းတခန်းနှင့် သီးသန့်အိပ်ရာပေးသည်တွင် ထိုအခန်း၊ ထိုကုတင်၊ ထိုမွေ့ရာမျိုးကို ကျွန်တော်တို့သည် ယခင် ကလည်းမရှိခဲ့ဘူး၊ နောက်လည်းရဘို့ကို မြော်လင့်ရန် ခဲယဉ်းလှပါတော့၏။

အင်းလေးတွင် ကျွန်တော်တို့လူသိုက်သည် ပျော်ရွှင်လှစွာ နှစ်ညအိပ်မျှ နေထိုင်လည်ပတ် ကြပြီး၊ ထိုခရီးကို နှစ်သိမ့်ကျေနပ်အားရစွာ တောင်ကြီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါတော့၏

တတိယတွဲ ဤမှာပင်ရပ်၍ စတုတ္ထတွဲ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါခင်ဗျား....

သော်တာဆွေ

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၅)

ဘဝရှိကား ဒုက္ခ ရှိရမည်။ သုခကော မရှိဘူးတဲ့လား။ ရှိပါသည်။ သို့သော် သုခ ဆိုသည်ကား ဘဝ ဒုက္ခထဲတွင် ခေတ္တမျှပေါ်လာတတ်သော နားနေရာ စခန်းကလေးများသာတည်း – ဟုဆိုခဲ့သည်နှင့်အညီ၊ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့လူသိုက် တောင်ကြီးမြို့သို့ သွားရောက်နေထိုင် လည်ပတ်ခဲ့ကြခြင်းသည် ဘဝ ဒုက္ခထဲမှ ခေတ္တမျှပေါ်လာသော သုခ စခန်းလေးတခုပေတည်း။ လုပ်ငန်းတာဝန် ဘာမျှမရှိ။ ပူပင် ကြောင့်ကြစရာ နတ္ထိ။ စားကောင်း၊ နေကောင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း အပြည့်နှင့်။

ဤအကြောင်းကို ယမန်နေ့ကပင် ရှုမဝတိုက်၌ ကျွန်တော်တို့လူသိုက် ပြန်ပြောင်းပြောဆိုတသနေခဲ့ကြသေးသည်။ ပြန်မရနိုင်တော့သော ‘လောက နိဗ္ဗာန်လေး’ ဟု မှတ်ချက်ချကြသည်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုသော ကာလကြီးက ကွာခြားပစ်ခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုစဉ်က ကိုဖေသိန်း၊ မောင်ဆွေတင့်၊ မောင်လှထွန်းတို့မှာ လူပျိုများ၊ ယခုကား အိမ်ထောင်ကျကြ၍ ဘဝရေယဉ်ကြော မျောနေကြပြီး၊ ဆရာတော်ကြီးမူ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းမှ တဆင့်တက်၍ ရှုမဝရုပ်ရှင် တာဝန်ကြီးနှင့် စိတ်ပန်း လူပန်း၊ မကြာခဏလဲ နာမကျန်း ဖြစ်တယ်ခင်ဗျ။

ကဲ....ကျွန်တော်တို့ကကော တဲ့။

သားသမီးဇောနှင့် အားကြီးမော

ယင်း ၁၉၅၆ ခုနှစ်က ကျွန်တော်တို့ လင်မယား တောင်ကြီးသို့ သွားခဲ့ကြခြင်းမှာ ဦးကျော်တို့လူစုကဲ့သို့ နားနေ အပန်းဖြေရန်သက်သက် မဟုတ်။ နောင် ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှကြာလာသောအခါဝယ် ကျွန်တော်က ‘သားနှင့်မြေးနှင့် ဖြစ်လာတော့’ ဝတ္ထုကိုရေး၍ မြန်မာ့အသံမှ ‘အားကြီးမောတဲ့ သားသမီးဇော’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဇာတ်လမ်းပမာ အသံလွှင့်ရန်ကိစ္စကို စတင်ဖန်တီးခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော့် မူရင်းဝတ္ထုအမည် ‘သားနှင့် မြေးနှင့် ဖြစ်လာတော့’ ကို အသံလွှင့်ဆရာများက ‘အားကြီးမောတဲ့ သားသမီးဇော’ ဟု နဘေ ကာရန်နှင့် နာမည်ပြောင်းလိုက်ခြင်းကို ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျ၏။ သူတို့ပေးတဲ့ နာမည်သိပ်ကောင်းတာဘဲ၊ ငါ–ဘာလို့ ဒီဝတ္ထုရေးတုန်းက ဒီနာမည် မစဉ်းစားမိသလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်တော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဖြေထွက်လာ၏။ သြော်....လောက၌ လူတို့သည် ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်တော့ ဒုက္ခလို့မထင်။ ဘဝကို မောတယ်၊ ပန်းတယ်လို့ မအောက်မေ့ဘဲကိုး။ နံဘေးက ကြည့်မှသာ အမြင်မှန်ကို ရတတ်ကြပေတာဘဲဟု လောက ဓမ္မတာကို စဉ်းစားမိတော့၏။

အသံလွှင့်ရန် စီစဉ်ကြသော ပညာရှိတို့က ကျွန်တော့် အဖြစ်မှန်ကို ရေးထားသော ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ကြတော့၊ ကျွန်တော့် ဒုက္ခကို မြင်ကြပါလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် ‘အားကြီးမောတဲ့ သားသမီးဇောတဲ့’ ဟုတ်လိုက်လေဗျာ။

ထို ၁၉၅၆ ခုနှစ်တုန်းကတော့ သားသမီးဇောနှင့် အားကြီးမောသူမှာ ကျွန်တော် မဟုတ်သေး။ ကျွန်တော့် ဇနီးမေသာလျှင်တည်း။ အကြောင်းမှာ မေနှင့် ကျွန်တော့်နှင့် ညားတော့ မေသည် အသက်နှစ်ဆယ်မျှ ရှိသေးသော်လည်း အပျိုစင် မဟုတ်။ ကလေးနှစ်ယောက် မိခင်။

www.burmeseclassic.com

သူ့လင်ကလဲ ရှိနေဆဲ။

မေသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ စာချင်း သမီးရည်းစား ဖြစ်နေစဉ်ပင် သိရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုနည်းငှင်းဘဲမို့၊ ဘာများ အသာ အနာ စဉ်းစားနေစရာ ရှိတော့သနည်း။ ကျွန်တော်တို့မှာ လူချင်းမညားနိုင်ကြသော်လည်း စာချင်း သမီးရည်းစားဖြစ်နေရရင်ဘဲ တော်ပါပြီ ဟူသော တွက်ကိန်းဖြင့် သူ့ဆီက ချစ်သဝဏ်လွှာလေးတွေကို ဖတ်ကာ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ကျွန်တော်ကလူပျို၊ သူက အပျို။ ရည်းစား၊ နှစ်ပါးသွားနေရသည်ကိုပင် ကျေနပ်နေကြပါသည်။

ူူသလန နထပျအျ ညသအ တငအေ့သကအ့ သစန. အချစ်သည် မြော်လင့်ခြင်းမရှိဘဲနှင့် တည်မြဲမနေဟု ဆိုသော်လည်း ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ မြော်လင့်ချက်မှာ အိုးအိမ်ထောင် တည်ထောင်ကြရန်မဟုတ်။ လူချင်း ခဏတဖြုတ်လောက်သာ တချိန်ချိန်, တနေရာရာမှာ တွေ့ကြဘို့လောက်သာတည်း။

ယင်းသို့ဖြင့် ဒုတိယပိုင်းအစ အခန်း(၁၉) တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် မေသည် ရန်ကုန်မြို့ ကံပဲ့ဆရာအတတ်သင်တန်းသို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ဘဲရောက် လာခဲ့တော့သည်။

စာရည်းစားအဖြစ်နှင့် အနှစ်နှစ်အလလကား စိတ်ထဲ ခဲထားကြသည့်အတိုင်း၊ သည်လိုဖြစ် လာလိမ့်မည်မထင်ဘဲနှင့် လူချင်းတွေ့ကြရလေတော့၊ မီးကုန် ယမ်းကုန် ချစ်ကြလေ၍ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ကြည်နူးမှုကလွဲပြီး အခြားဘာမှ မစဉ်းစားကြတော့ချေ။ သည်တော့ ပတ်ဝန်းကျင် က စကားပြောလာ၏။

ပြောလာပုံက ဤသို့တည်း။

သူတို့ ရှမ်းပြည်မှ အမျိုးသမီးလေးယောက်လာခဲ့ကြရာ၌ ဖော်ပြခဲ့သော ခင်စန်းညွှင့်သာ မေ့ဘက်တော်သားဖြစ်၍ ကျန်နှစ်ယောက်က တောင်ကြီးမြို့မှ ကိုသောင်းဖေထံသို့ အခိုင်အမာ တိုင်စာရေးလေတော့၏။

သည်အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ စဉ်းစားလိုက်တော့၊ မေနှင့် ကျွန်တော်သည် မမြော်လင့်ကြဘဲ ယခုလို ညားလိုက်ကြခြင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက် ဤသို့လုပ်ကိုင်ကြခြင်းက အကြောင်းတရား ဖြစ်နေပေတော့သည်။

အကယ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်ကြမည် ဆိုပါက ကိုသောင်းဖေနှင့် မေ့ မိသားစု နားသို့ ပေါက်ကြားသွားမည် မဟုတ်သဖြင့် မေနှင့် ကျွန်တော် ရန်ကုန်တွင်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ ရန်ကုန်၌သာ ပြီးသွားနိုင်ပေမည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘဝကိုယ်စီမလွတ်လပ်ကြသည်မို့ ယခု တွေ့တုန်းတွေ့ကြခိုက်သာ ကြည်နူးလိုက်ကြ၍ တနှစ်မျှ မကြာသော သူ့စာသင်တန်းပြီးဆုံးသွားသည်၌ လူချင်း လွမ်းဆွေးကြီးစွာ ခွဲလိုက်ကြရုံမှတပါး အခြား အကြောင်းမရှိ။ ယခုတော့ ကိုသောင်းဖေကြီး ဖြုန်းစားနဲ့ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ မှာ ဝုန်းကနဲရင်တဆိုင်ရပေတော့သည်။

နံနက်စောစီးကြီး ကိုသောင်းဖေနှင့် သူ့ညီ ကျွန်တော်အိမ်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာက

မထသေးပေ။ နော်မာက အိပ်ရာထဲလာနှိုးပြီး "အိမ်ရှေ့မှာ....တော့် မေ့ရဲ့ယောကျ်ား၊ တောင်ကြီးက လိုက်လာသတဲ့တော်" ဟု ဆောင့်ကြီး, အောင့်ကြီး ပြောလေတော့ ကျွန်တော် ကဗျာကရာ လူးလဲထကာ မျက်နှာမှ မသစ်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော် တခါမျှမမြင်ဘူးသော ကျွန်တော့်အား ရန်ပြုမည့်မျက်နှာထားနှင့် လူနှစ်ယောက်အား ကျွန်တော် ယောက္ခမကြီး မျက်မှောက်မှ "လာဗျာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်" ဟု ကျွန်တော်က ရှေ့မှ ဆင်းသွား ရ၏။

လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်မိကြသောအခါ ကိုသောင်းဖေသည် သူ့အကျိုးဆောင် အမျိုးသမီးက ပို့စမင်းထံမှဖြတ်ယူပြီး သူ့ဆီ ပို့လိုက်သော ကျွန်တော် မေ့ထံရေးသော စာ တစောင်နှင့်မေ့အမ ခင်ထားရီက ကျွန်တော်အား ပတ်ပတ်စက်စက် ရေးထားသော စာ တစောင် ကို ထုတ်ပြပြီး....

"ခင်ဗျား ဘာပြင်းနိုင်သလဲ"

ကျွန်တော် တုံဏှိဘာဝေ...။

"လူယုတ်မာ၊ မယားခိုး..."

ကိုသောင်းဖေသည် အရပ်ခြောက်ပေကျော်၍ ကျွန်တော့်ထက် အင်အားဗလ များစွာကြီး ပါသည်။ သူမည်သို့ ထလုပ်လိုက်လျှင် မည်သို့ ရှောင်ရပ့ါမလဲသာ စဉ်းစားနေရသည်။ မျက်လုံး ချင်းတော့ မဆိုင်ရဲ။ သူ့ခြေလက် အရိပ်အခြည်ကိုသာ ကြည့်နေရသည်။

ကျွန်တော်က အင်းမလှုပ်, အဲမလှုပ်နေလေတော့ သူသည် စိတ်ကို အလွန် ချုပ်တည်း ရသော အသံနှင့်.....

"တကယ်....တောက်...၊ ခင်ဗျား ခု ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူးလား"

သည်တော့မှ ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍....

"ဘာပြောစရာ ရှိတော့သလဲဗျ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို စီမံတော့"

"ခင်ဗျားကို မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲနိုင်တယ်၊ သိလား..."

"သဘောရှိလုပ်လေ"

"ဒါပေမယ့် ဒီလို နှစ်ဖက်စလုံး အရှက်တကွဲ အကျိုးနဲ ကိစ္စကို ကျုပ် မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ် မိန်းမနဲ့ နောက်ထပ် မဆက်သွယ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုသာ ပေးပါ"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကဲ...ခင်ဗျားတို့ပြန်ကြပေတော့၊ ကျွန်တော်မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေး ဘူး" ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော်က သူတို့အရင် ထ, ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုနေ့ ထိုရက်များကား ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မီးတောက်သည့်နေ့များ ဖြစ်ပေတော့သည်။ ကျွန်တော် စိတ်လေလျှင် နားနေရာဖြစ်သော အမကြီး ခင်မျိုးချစ်တို့ဂေဟာသို့ သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှ အမကြီးတို့ကလည်း သူတို့၏အေးရိပ်သာဖျက်၍ လှည်းတန်းတွင် (နောင် မီးလောင်ခံရမည့်)

အိမ်သစ်ကို ဆောက်နေစဉ်ဖြစ်၍ အင်းလျားလမ်းရှိ သူတို့မိတ်ဆွေ ကျောင်းဆရာတယောက်၏အိမ်သို့ သွားနေသည်။ သူတို့တည်းခိုရာ ဂေဟာရောက်တော့လည်း နောက်ဖေး အစေခံတန်းလျားက တခန်းဟာမို့ သူတို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်အပြင် နောက်တယောက်အိပ်စရာ မရှိ။ ဒါနှင့် ထိုနေ့ အမကြီးဆီရောက်လာသော ဦးစံဝင်း (ထိုစဉ်က ဘီအိုစီက အရာရှိကြီး) ၏ ဂိုလ်ဒင်းဗယ်လီက ခမ်းနားသော တိုက်ကြီးသို့လိုက်သွားပြီး ဘီယာသောက်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုစဉ်က အသံလွှင့်ဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန် ဦးခင်ဇော် ၊ ဆီသို့ သွားကြ၏။ ထိုမှ သုံးယောက်သား မြို့ထဲသို့ သွားကြကာ အိမ်တအိမ်၌ အမျိုးသမီးတစုနှင့် ပိုကာ ကစား ကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ပူလောင်လှသော အချစ်မီးဖြင့်၊ ယခုတော့ အိပ်မက်သလိုဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ထပ် ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်သူတွေနှင့် တွေ့သေးသည်ကို မမှတ်မတော့။ သုံးရက်မြောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မယားကလဲ မကြည်ဖြူ၊ ယောက္ခမကလဲ ငြူစူ။

လောကတွင် ကျွန်တော်၏ သောကအရောက်ဆုံးသော အချိန်တချိန်ပါပေတည်း။ ကိုသောင်းဖေအား ကျွန်တော်ပေးလိုက်သော ကတိအရ မေ့ထံသို့ စာရေးရန်လည်း မဖြစ်။ လူချင်း တွေ့ရဘို့ ကြိုးစားရန်လည်း မသင့်တော့။

သို့ရာတွင် နောက်တနေ့မနက်မှာ ကိုသောင်းဖေကြီးတယောက်တည်း ကျွန်တော့် အိမ်သို့ရောက်လာပြန်ကာ ကျွန်တော့်အား သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်၏။ ကျွန်တော်မှာ အံ့သြလျက်.....

“ဘာကိစ္စလဲဗျာ....“

“မေက ခေါ်ခိုင်းလို့ပါ”

“ဗျာ...မေနဲ့ နောက်ထပ် မဆက်သွယ်ဘို့ ခင်ဗျားဘဲ ကျွန်တော့်ဆီက ကတိတောင်းသွားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ....၊ဒါပေမယ့် မေက ခင်ဗျားနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့အောင် ခေါ်ပေးရမယ်ဆိုလို့....”

သူ့မျက်နှာထားသည် မတင်းမာတော့။သူ့အသံမှာ ပျော့၏။ ကျွန်တော့်ကိုပင် တောင်းပန်နေသည်။

သို့နှင့် သူနှင့်ပါသွားရကာ စမ်းချောင်းထိပ်မှာ စောင့်နေသော မေနှင့် တွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်၌ မေ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကိုသောင်းဖေအား ကြောက်ရွံ့သည့်ဟန် စိုးစဉ်းမျှ မပေါ်။

“ဟင်...မောင် ပိန်သွားလိုက်တာကွယ်” ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆီး၍ကိုင်၏။ ဟို– လူကြီး မျက်နှာကလည်း မယားကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သည့် ပုံမျိုး။

ထိုနေ့စဉ် ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝပြဿနာကို သုံးယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှင်းလိုက်ကြသည်ကား၊ ၄င်းမှာ ကျွန်တော်သည် လက်ရှိမယားကို စွန့်ခွာ၍ မေ့အား အတည်တကျ ယူနိုင်၊

www.burmeseclassic.com

မယူနိုင်၊ ယူမယ်၊ မယူဘူး။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်ဖြစ်နေပါမူ ထိုဝတ္ထုရေး ဆရာ၏ဆန္ဒအရ မိမိ မိုက်မှားခဲ့သောအပြစ်ကို သူ့လင်အား တောင်းပန်၍ ကိုယ်ကျိုးစွန့်စား သော အဆွေးမင်းသားကြီး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် အခြားသူသာ ကျွန်တော့်နေရာ၌ဖြစ်ဘိမူ မည်သို့ ဆုံးဖြတ်မည် မသိရသော်လည်း ကျွန်တော်ကမူကား မေကလဲ ယခု လက်ရှိ လင်ကိုကွာ၍ ကျွန်တော်နှင့်ယူမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်ကလဲ အဆင်သင့်ပါဘဲ ဟူသောအဖြေကို ပေးလိုက်ပါတော့၏။

ဟုတ်သလေ...(ကျွန်တော့်တွက်ကိန်းက) သူ့လင်သူ မခုံမင်တော့၍ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာသူအား ကျွန်တော်က စွန့်ပစ်သင့်ပါသလား။ ရှောင်တိမ်းသင့်ပါသလော...။

ယင်းသို့ဖြင့် ၁၉၅၄–ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၆–ရက်နေ့၌ မေသည် ကျောင်းမှထွက်ကာ ကျွန်တော် အပြီးအပိုင် ခေါ်ယူခဲ့တော့ကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ကိုသောင်းဖေလည်း မကြာမီသိ၍ ကျွန်တော်တို့ ဦးဘရှင်၏အိမ်မှာ နေ့စဉ်ပင် သူမေးစမ်းရှာဖွေ၍ လိုက်လာသေး၏။ သူ့အား မစုံမက်တော့၍ ကျွန်တော်နောက် လိုက်သွားသည်ကို သူခွင့်လွှတ်ပါကြောင်း၊ ကျွန်တော်က သူ့ဇနီးဟောင်းအား ယုယကြင်နာစွာ ပေါင်းသင်းပါမည့်အကြောင်း သဘောထားကြီးစွာ ပြောရှာပါ၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော်နှင့် အဆင်မပြေတော့သဖြင့် မေ သူ့ဆီပြန်လာပါက လက်ခံရန် အသင့်ဖြစ်ပါကြောင်း။

မေနှင့်ကျွန်တော် ညားပြီးနောက် ကိုသောင်းဖေ ဒုတိယအကြိမ် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာ ပြန်ခြင်းအား အကောင်းလာခြင်း မဟုတ်တော့။ သူ ဆေးရုံကြီးရောက်နေမှ ကျွန်တော်တို့ သိရပါ တော့သည်။ နေ့စဉ်ပင် ညနေတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လင်မယားကသွား၍ ထမင်းပို့ရပါ၏။

သူ့ရောဂါကား (ဃညေခနမ ညေ ဏနညဂျ) ကျင်ချောင်းတွင် ကင်ဆာတဲ့။ ဘယ်တော့မှ ကုရ သော ရောဂါမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဆေးဝါးကောင်းလျှင် ခေတ္တခဏမျှတော့ သက်သာတတ်ပါ၏။ သို့နှင့် အတော်အတန်သက်သာလာသောအခါ တောင်ကြီးသို့ ပြန်သွားပါ၏။ သူသွားခါနီး၌ မေ က နွေမှာ တောင်ကြီးသို့လာ၍ သူ့သားလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်ကြောင်းပြောတော့ ကိုသောင်းဖေက စိတ်ချလက်ချသာ လာခဲ့ပါ။ ကောင်းမွန်စွာ တွေ့ရပါစေမည်ဟု ကတိပြု သွား၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီး ရောက်သွားချိန်၌ ကိုသောင်းဖေသည် တောင်ကြီး မှာ မရှိတော့။ သူ့ကင်ဆာရောဂါနှင့်ပင် မန္တလေးဆေးရုံသို့ရောက်၍ အသည်းအသန် ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် မေသည် ထိုနှစ်မှာ သူ့ကလေးများကို တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပေ။ ကလေးတို့သည် ကိုသောင်းဖေ၏ မိဘများက ရှေးရိုးစဉ်လာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အင်းသား လူမျိုးများ။ မေတို့က ခရစ်ယန် ခေတ်ပညာတတ်များ။ လူတန်းစားချင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် ကိုသောင်းဖေမှာ မေတို့အမ ရုံးက ကားမောင်းသော ဒရိုင်ဗာ။ မေက ၁၄ နှစ်သမီးမျှရှိသေး သော ကျောင်းသူလေး။ သူ ရှူးရှူးမိုက်မိုက်နှင့် ထိုစဉ်က ကိုသောင်းဖေအား သူ ဘာကိုကြိုက်မိသ လဲ မသိတော့ဟု ပြောသည်။ ယခု ကလေးနှစ်ယောက်မွေးပြီးမှ သူ့ယောကျ်ားအပေါ် လင်စိတ်,

www.burmeseclassic.com

သားစိတ် ကုန်သွားသည်။ ကိုသောင်းဖေအား မယားတယောက်အနေနဲ့ သဘောမကျနိုင်တော့သော အကြောင်းအရာ အချို့ရှိလာသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် သူ့အား အလွန်ချစ်ရှာသော၊ အလိုလိုက်လွန်းသော ကိုသောင်းဖေအပေါ်မှာတော့ လင်ကဲ့သို့ မချစ်နိုင်သော်လည်း ကရုဏာကတော့ အပြည့်၊ ကံဆိုးရှာသူကြီးရယ်လို့ သနားရှာသည်။

ဦးကျော်တို့လူသိုက်ရှိစဉ်က ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသလောက်၊ သူတို့ပြန်သွားပြီးနောက်ပိုင်း၌ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား စိတ်မကြည်ကြတော့ပြီ။ မေနှင့် နဂိုကတည်းက အဆင်မပြေခဲ့သော ကိုသောင်းဖေ အမေကြီး၏ ပိတ်ပင်ချက်ဖြင့် မေသည် သူ့သားများကို တွေ့ခွင့်မရတော့သည်၌ တငိုငို တယိုယို နေလေရာ နောက်ဆုံးတွင် မန္တလေးဆေးရုံရောက်နေသော သူ့ ခင်ပွန်းဟောင်းထံ သွားချင်ပါသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်အဖို့မှာလည်း အဆင်သင့်ပါဘဲ။ အကြောင်းမှာ ထိုအချိန်တွင် ဖ–ဆ–ပ–လ အစိုးရ ပြစ်ဒဏ်ခံ၍ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း ထောင်ထဲရောက်နေခိုက် ဖြစ်ပေရာ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားသည် တောင်ကြီးမှတဆင့် မန္တလေးသို့ ရောက်သွားကြပြန် လေ၏။

မန္တလေးနန်းတော်ထဲ ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့ကြသောအခါ ဆရာကြီးက "ငါ့တပည့် လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးတောင် တတန်တက လာခဲ့ကြသကွယ်" ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ် လေတော့ ကျွန်တော့်မှာ အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ပါက နှစ်ဖက်စလုံးအဖို့ အကျိုးရှိ မည် မဟုတ်ခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲ မလုံမလဲနှင့်ပင် အသာ မြုံနေလိုက်ရပါ၏။ အမှန်ကိုဆိုရသော် မေ့ကိစ္စသာ မရှိပါက ကျွန်တော်မန္တလေးကို လာဖြစ်မည် မဟုတ်ချေ။ ခုတော့ ဆရာကြီးအတွက် သက်သက် လာခဲ့ရသည့် ပုံမျိုး၊ ချော်လဲ ရောထိုင်နေလိုက်ရသည်။ ဒါလည်း မကောင်းပါဘူး။

ဆေးရုံသို့မူကား ကိုသောင်းဖေ၏ ဆွေမျိုးများရှိနေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် လိုက်ရန် မသင့်။ ဆေးရုံဝအထိသာ လိုက်ပို့ရ၍ မေ တယောက်တည်းသာ သွား၏။

ကိုသောင်းဖေကား မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ပြီတဲ့။ မေ့အား သူ သေခါနီး ဝေးလံစွာမှ လိုက်လာသည့်အတွက် အလွန်ဝမ်းသာကြောင်း ပြောကာ မျက်ရည်ကျသည်တဲ့။ ကိုကြင်ဆွေနှင့် သင့်တင့်အောင် ပေါင်းပါ၊ ကလေးများအား တတ်နိုင်လျှင် ရန်ကုန်သို့ခေါ်ယူ၍ ခေတ်ပညာ တတ်အောင် သင်ကြားပေးပါ၊ သူကဲ့သို့ခေတ်ပညာမတတ်သော လူနုံ လူဖျင်းကြီး မဖြစ်ပါစေနှင့် ဟု မှာကြားသွားသည်တဲ့။

မေက မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ပြောပြတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း မျက်ရည်စိုရပါ၏။

ယင်းသို့လျှင် သေခါနီး သူ့ခင်ပွန်းဟောင်း၏ မျက်နှာကိုမြင်လာခဲ့ရသော မေ့မျက်နှာမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ပင် မသာမယာ ရှိနေရကား၊ ကြာသော် မဖြစ်ကပြီ။ တနေ့နေ့ ဒီအထုပ် ပေါ်သွားပါက (ငါ့တပည့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးတောင် တတန်တက လာခဲ့ကြ သကွယ်) ဆိုသော ဆရာကြီး၏ဝမ်းမြောက်မှု ပျက်ပြယ်သွားသည်ထက် (ဒါ...အကိုကြီးတပည့် သော်တာဆွေတို့ လင်မယားကလေ၊ သူတို့ ဆရာကြီးအကြောင်း သတင်းစာထဲ တွေ့တွေ့ချင်း လာခဲ့ကြတာတဲ့) ဟု ဂုဏ်တင် နေသော ဒေါ်ကြီးစိုးက ကျွန်တော့်ကို ကလော်တုတ်မည် မုချ ဖြစ် ပါသောကြောင့် ကိုသောင်းဖေ မသေမီပင် " မေရယ်၊ မထူးတော့ပါဘူးကွာ " ဟု နားချပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးအား မန္တလေးမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လည်ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရပါ သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ဒုတိယ အခေါက်

ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်သို့ ဒုတိယတခေါက်ကား နောက်တနှစ် ၁၉၅၇–ခု။

ထိုအကြိမ်ကား အိမ်မှ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်တော့ပေ။ မေနှင့် ကျွန်တော်နှင့် အိမ်ထောင်သည် သုံးနှစ်ထဲ ရောက်ပြီမို့ အိမ်ပေါ်တွင် မေမွေးမြူသော ကြောင်များ၊ အိမ်အောက်တွင် ကျွန်တော်၏ ကြက်များ၊ ဘဲများ။

အိမ်တွင်တယောက်မျှ မကျန်ဘဲ တံခါးပိတ်၍ သွားကြရမည်ဆိုသောအခါ၌ အိမ်အောက် နေသော ကြက်–ဘဲများအတွက် နဘေးအိမ်တွင် အစာပေးထားခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ အိမ်ပေါ်က ကြောင်များကိုမူ ဟိုဘက်အိမ် ခဏသွားနေကြပါ ဆို၍လည်းရမည်မဟုတ်။ သူတို့သခင် မရှိလျှင် သူတို့ တခြားသို့ လစ်ကြမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤကြောင်များကိုပါ ဆောင်ကြဉ်းသွားရန် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ကြရ၏။ စီစီမာဆိုသော ကြောင်မကြီးနှင့် နီနီဝါဝါမည်သော သားနှစ်ကောင်၊ ဖြူဖြူခေါ်သော သမီးတခု၊ သူတို့လေးကောင်အတွက် ခြင်းကြီးတလုံး ရက်ရ၏။

မေသည် သူနှစ်သက်သော တိရစ္ဆာန်များကို မွေးမြူရာ၌ သာမန် မွေးရိုး မွေးစဉ် မဟုတ် (စနအ) ခေါ် အချစ်တော်အဖြစ် မွေးမြူတတ်သဖြင့် လွန်စွာ သံယောဇဉ်ကြီးမားသော ဒုက္ခမျိုး ပင် ဖြစ်ချေသည်။

သို့မို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကထွက်လာကြသောအခါ အဝတ်သေတ္တာ၊ အိပ်ရာလိပ် တို့သာမက ကြောင်ခြင်းများက တခု။ သို့သော် ရထားပေါ် ရောက်လာသောအခါ၌ တာဝန်မကြီးတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့က အထက်တန်းတွဲက စီးကြသည်မို့၊ ရထားမထွက်မီပင် တံခါးပိတ်ပြီး လွှတ်ထားလိုက်နိုင်ပါ၏။

ထိုစဉ်က မြန်မာပြည်ရောက်စ ဂျပန်လုပ် အထက်တန်းတွဲတို့တွင် ည–လေး၊ နေ့– ရှစ်ယောက်တွက် သီးသန့်တခန်းမှာ ရေချိုးခန်းတခု၊ အိမ်သာတခုနှင့်တွဲလျက် အင်မတန် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိလှ၏။ မီးစုံ ပါ၏။ အထက်တန်းသည် အထက်တန်းပီပီ ဖိမ်ရှိလှတုန်းဖြစ်၏။ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်တို့နှင့် တတွဲတည်းပါလာသောအခြား လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ လည်း ကြောင်ချစ်တတ်ကြသူများ ဖြစ်နေသည်နှင့် အဆင်ပြေလှ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကြောင် ကလေးများကလည်း ခြောက်လ, ခုနစ်လအရွယ် ဝါဝါဝင်းဝင်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းကလေးတွေ။ ကျွန်တော်တို့ ကြောင်မကလေးမှာ ဗိုလ်ကဖြူနေ၍ ဖြူဖြူခေါ်သော်လည်း ကျောကတော့ ရွှေရောင်ပင်။ သူတို့အမေကြီးမှာ အဝါရောင်နှင့် လိပ်ခွံရောင် ဒိုးကွက်ကြား။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ရှမ်းပြည်သွား၊ ယခု ဒုတိယ အခေါက်မှာ ပထမအခေါက် က ဒုက္ခရောက်သလောက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေလှ၏။

ညနေ–၄ နာရီလောက် ရွှေညောင်ဘူတာ ရောက်လာသောအခါ မေ့အမေ ဒေါ်တင်တင်တို့ မောင်နှံက သူတို့မော်တော်ကားနှင့် လာကြိုနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်း များကို ရထားပေါ်က ဂျစ်ကားပေါ်တင်နေစဉ် မေ့အမေယောကျ်ား မစ္စတာ ဖေဗီးယားက ကျွန်တော်တို့ လင်မယားအား ရုံပိုင်ကြီး ဦးရွှေသောင်း သူ့အခန်းထဲ ခေတ္တကြွပါဟု ဖိတ်ခေါ် ကြောင်း၊ ဦးရွှေသောင်းမှာ

ကျွန်တော်၏ စာဖတ်ပရိသတ်ဖြစ်၍ ယနေ့ ကျွန်တော်လာမည်ကို သိသဖြင့် ဆီးကြိုနေပါကြောင်း။ ဦးရွှေသောင်း အခန်းထဲရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော့် အတွက် ရှမ်းပြည်ထွက် အရက် သုံးပုလင်း။

ယင်း ဦးရွှေသောင်းကား ဤမှစ၍ နောက်နောင် ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်သို့သွားလေတိုင်း အလာတွင် သုံးပုလင်း၊ အပြန်မှာ သုံးပုလင်း ဆီးကြို၍ လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရှမ်းပြည်တွင်ထင်ရှားသော ငါးခြောက်များ၊ ကျွန်တော်ရေးသော စာအုပ်များကို လက်ဆောင်ပြန်ရပါ၏။ (ယခု အချိန်ကား ဦးရွှေသောင်း ပင်စင်ယူပြီ ထင်ပါ၏။ ကျန်းမာပါစေ။)

ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်သွားကြသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့အတွက် သီးသန့်အိမ်ကြီးတလုံး။ မေတို့ မိဘများ၏အိမ်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲတွင် မမတင်တို့က သီးသန့် အိမ်ဆောက်နေ၍ ဤအိမ်ကြီးမှာ ကျောင်းဖွင့်ချိန်တွင် ကျောင်းသားများကို အငှားထား၍ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ချိန်၌ မြန်မာပြည်မှရောက်လာသော မောင်နှမများအတွက် ဖြစ်နေ၏။

ယင်းသို့ အိမ်ကြီးတလုံးရမည်ကို ကြိုတင်သိရှိနေပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ထုံးစံ အတိုင်း ရှမ်းပြည်သို့လာလိုသော မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေရာ၊ ယမန်နှစ်က ကိုဖေသိန်းနှင့် ဦးကျော်တို့ သားအဖများ။ ယခုနှစ်မှာ ကိုသန်းတင်၊ ဒဂုန်တာရာ၊ မင်းရှင်၊ မြသန်းတင့်။

ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဒဂုန်တာရာ၏ 'ဇရာဝတီ၊ ယန်စီ၊ ဘော်လဂါ' စာအုပ်ထဲတွင် ရေးသားထားသည်မှာ စာမျက်နှာ ၁၂၆–က စ၍.....

တောင်ကြီးမြို့မှာ တောင်ပေါ်တွင် တည်ရှိ၍ အငှားကားနှင့် တက်ကြရလေသည်။ တောင်ကြီးတွင်ရောက်နှင့်နေသော သော်တာဆွေအား ရှမဝမှ သံကြိုးရိုက်တားသော်လည်း သော်တာဆွေ လာမကြို။

တောင်ကြီးကားလမ်းမှာ တဖက်က ချောက်ကြီး။ တဖက်က တောင်နံရံ။ မနေ့ကပင် လော်လီကားတစင်း တောင်အောက်ကျသွားသည်ဟု ကားမောင်းသူက ပြောသည်။ လမ်းမှာ ကားနှစ်စင်း ရှောင်သာရုံ။ ကားမောင်းသူများသည် အကွေ့တွင် တကျွီကျွီနှင့် တအားကွေ့သည်။ ကျွန်တော်ကား ရင်တလှပ်လှပ်နှင့် ငြိမ်၍ လိုက်ပါလာရသည်။ (အင်း.....ဒါကြောင့် သူ ခုထိ မိန်းမ မရတာ။ တယ်ကြောက်တာကိုး။

သော်တာဆွေနေသော လမ်းအမည်မသိ၍ မေးကြရသည်။ လမ်းကွေ့တခု၌ ဆွယ်တာ လှလှကလေးများနှင့် ခေတ်ဆံဆံ ဝတ်ထားသော မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်ကိုတွေ့၍ (သူ ဒီလိုတော့ ကြည့်တတ်သား) "ဒါ....သော်တာဆွေ ပရိသတ်နဲ့တူတယ်"ဟု ဆိုကာ ကားရပ်၍ မေးကြလေ သည်။

"အပေါ်တက်သွား ကျောင်းနားမှာ ဆရာတုတ်ကတော်အိမ်ဆိုရင် ရပါတယ်"

တောက်ကြီးမြို့မှာ မြေပြန့်ပေါ် တောင်နှစ်ဖက်ရံထားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ခြေသို့ တိုးသွားကြသည်။ အိမ်ဝ၌ သော်တာဆွေဇနီး မေနှင့် အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ သော်တာဆွေမှာ နွေရာသီတွင် တောင်ကြီးရှိ ယောက္ခမအိမ်၌ နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ည အိပ်ရာဝင်မှ သော်တာဆွေသည် ပေါက်လာလေသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ နီမြန်းလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် လျှာသံလေးလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား သံကြိုးမရိုက်ကောင်းလားဟု အပြစ်တင်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရယ်မောကြရလေသည်။

"ဘာလို့ သံကြိုးမရိုက်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော် လာကြိုမှာပေါ့"

သော်တာဆွေသည် မူးလျှင် ပြောပြီးသားစကားကို ထပ်ထပ်ပြောတတ်သည်။(ဟဲ့...အမူး သမားတိုင်း ဒီလိုဘဲပေါ့ကိုယ့်လူရဲ့။ ဒဂုန်တာရာနှင့် ကျွန်တော်မှာတနှစ်ထဲ၊ တလထဲ။ သူက ကျွန်တော်ထက် ရက်အနည်းငယ်သာကြီးသည်။)

"ဘာမှမဟုတ်ဖူးဗျ၊ အရက်သောက်နေရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို မေ့ပြီး မကြိုဘဲနေတာ" ဟု မင်းရှင်က ပြောလိုက်သည်။ သော်တာဆွေသည် မင်းရှင်ကို လာထုသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်ကြရလေပြီ။ သော်တာဆွေက "ဘာဖြစ်လို့ သံကြိုးမရိုက် ရတာလဲ"ဟု အပ်ကြောင်း ထပ်နေလေသည်။

အထက် ဖော်ပြပါသည် ဒဂုန်တာရာက သူ၏စာအုပ်ထဲမှ တဖက်သတ် စွပ်စွဲချက် ဖြစ်သည်။ သူတို့လာမည်ဆိုသည့် သံကြိုး ကျွန်တော် မရရှိး အမှန်။ ကျွန်တော် ညမှောင်လျှင် မူး သည်ဆိုသည်ကား ဟုတ်လေစွ။ သို့သော်–ကျွန်တော်သည် ဘယ်တော့မှ ညနေ ၅ နာရီ မကျော် ဘဲ အရက်သောက်လေ့ မရှိ။ နို့ပြီးကြည့်ဦးလေ၊ သူ့စာထဲမှာက.(ရှုမဝက သံကြိုးရိုက်ထားသော် လည်း သော်တာဆွေ လာမကြို) တဲ့။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကမှ မရိုက်ကြဘဲ။ ရှုမဝကို ရိုက်လိုက်ပါပြောတော့ ဦးလေးကျော်ကလဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါကိုတော့ သူ ထည့်မစဉ်းစား။ ကဲ–ပြီးတဲ့အတိတ် ထားပါတော့လေ။

ကိုသန်းတင်

ကျွန်တော့်မှာ သူတို့လူသိုက် ရောက်လာကြတော့ လွန်စွာ ဝမ်းသာလှသည်။ အားလုံး ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ခင်ကြသူများချည်း ဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူသည် သူတို့လေးယောက်အနက်မှ ကိုသန်းတင်ကို စာရေးဆရာအဖြစ်နှင့် သိကြမည် မဟုတ်သော်လည်း စာပေသစ်မဂ္ဂဇင်း စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သူ၊ စာပေ ဝါသနာရှင်၊ စာရေးဆရာဆိုလျှင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတတ်သူ၊ သူ့အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေက သာလာယံဇရပ်လို သွားရောက်စားသောက် နေထိုင်ကြသည်။ ကိုသန်းတင်သည် အရက်ကို တစက်မျှ သောက်တတ်သူ မဟုတ်သော်လည်း အရက်သမား မိတ်ဆွေတွေကိုတော့ အရက် ဝယ်တိုက်တတ်သည်။ မေနှင့် အိမ်ထောင်မကျမီ ကျွန်တော့် ဘဝတွင် ယောက္ခမ မုန်တိုင်းကျသောအခါများ၌ ကိုသန်းတင်အိမ်မှာ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ ရသည့် အကြိမ်တွေ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင်ပင်။ ထိုစဉ်က ကိုကြည်လင်(ကွယ်လွန်သူ)၊ မြသန်းတင့်၊ ကျော်အောင်၊ အောင်လင်း(လူပျိုဘဝ) တို့က ကိုသန်းတင်အိမ်တွင် အမြဲတမ်းနေ ကြသူများ။ မင်းရှင်နှင့်ဒဂုန်တာရာက တခါတရံ ရောက်လာတတ်သူ။ ရန်ကုန်မှာနေစဉ် ကိုသန်းတင် ထမင်းသာ ကျွန်တော် စားခဲ့ဘူးလေရာ ယခုမှ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွေးခွင့်ရ သဖြင့် အထူးဘဲ ဝမ်းသာမိတော့၏။ ကျွန်တော့်အတွက် ကြုံတောင့်ကြုံခဲသော အခွင့်အရေးကြီး ပါပေ။

တူတော်မောင် ဘက်ညီမှ

သည်နေရာမှာ ကိုသန်းတင် ကျေးဇူးကိုချည်း ဖော်ပြနေ၍မပြီးသေး။ အလျဉ်းသင့်တုန်း၌ ကိုသန်းတင့်ဇနီး မမြမြကိုလည်း ချီးကျူးရပါဦးမည်။

ဆိုပါတော့ ကျော်အောင်၊ ကြည်လင်၊ မြသန်းတင့်၊ အောင်လင်းတို့က ထိုအိမ်မှာ အမြဲတမ်းနေကြသူများ။ သို့သော် ဒီကောင်တွေနှင့် မပြီးသေးချေ။ သူတို့ဧည့်သည်များက အချိန်မရွေး ပါလာတတ်ကြသေး၏။ ယင်းသို့ ပါလာသမျှကို မမြမြက ဒိုင်ခံထမင်းကျွေးရသည်။ ကိုသန်းတင်ကလည်း သူ့အိမ်ရောက်လာသူမှန်သမျှကို ထမင်းကျွေးလိုက်ရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပခုက္ကူတင်ရွှေ (ကလောင်အမည် မင်းနိုင်) က ကိုသန်းတင်အား သူခေါ်နေကျအတိုင်း “ဒီအဖိုးကြီးက လူ့ပြည်ကို သူများထမင်းကျွေးဖို့ ရောက်လာတာနဲ့တူပါရဲ့ဗျာ” ဟု ပြောစမှတ်ပြု၏။ (ကိုသန်းတင်အသက်က ကျွန်တော့်ထက် ငယ်သေးသည်)။

ထိုစဉ်က ကိုသန်းတင်အလုပ်သည် ပညာအုပ်။ သူ့လခ မည်မျှရပါမည်နည်း။ သို့သော် သူ့မီးဖိုချောင်မှ လာသမျှ လူများအတွက် ဘယ်တော့မှ ထမင်းဟင်း မပြတ်ရ။ သူ့မိန်းမအား“ မြ မရှိရင် မင်း လက်ဝတ်၊ လက်စားတွေ သွားပေါင်နော်၊ ဘယ်တော့မှ မငြူစူနဲ့” ဟု သူတို့လင်မယားချင်း တိုးတိုးကျိတ် ပြောသည်ကို ကျွန်တော် နားဆက်ဆက် ကြားခဲ့ဘူးပါ၏။ ဇနီးဒေါ်မြမြကလည်း လင်တော်မောင်၏ ပါရမီကို ဖြည့်ခဲ့ပါပေ၏။

ဖြည့်ခဲ့ပါပေ၏ဟု ရေးလိုက်ရာ၌ ကိုသန်းတင်၏ ထိုဇနီး ဒေါ်မြမြ ကွယ်လွန်ပြီကို ဖော်ပြ လို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဟော ယခု ‘ထိုဇနီး ဒေါ်မြမြ’ ဟု ရေးလိုက်ရသည်မှာလည်း ယခု ကိုသန်းတင်၏ လက်ရှိဇနီးမှာလည်း ‘ဒေါ်မြမြ’ ဘဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် ပါတည်း။

ယခင်ဇနီးတုန်းက ကိုသန်းတင်သည် ‘မြ-မြ’ ဟု ခေါ်သည်နည်းတူဘဲ ယခု ဇနီးအား လည်း ‘မြ-မြ’ ဘဲ ခေါ်နေတော့ ကျွန်တော်တို့က ဤသို့ ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

“ဟော့.... ဒို့ကိုသန်းတင်က အရင် မမြမြ သေခါနီးတုန်းက (မောင်-မြကလွဲရင် ဘယ့်သူမှ မယူတော့ပါဘူး) လို့ ကတိပေးလိုက်လို့နဲ့ တူတယ်နော်)

ဟား....ဟား ဒီလိုဘဲ ပြောစရာ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ကိုသန်းတင်ရဲ့။

ကဲ...ယခင်ဇနီးနှင့် ယခုဇနီး နာမည်ချင်းတူတာတော့ ဟုတ်နေပါပြီ။ ယခင် ‘မြ’ တုန်းက လိုဘဲ ယခု ‘မြ’ က လင်၏သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများအပေါ် ကြည်ဖြူရက်ရော ပါဦးမည်လော။ တနေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ လူစုလူရုံးနှင့်လာပြီး စမ်းသပ်ရဦးမည်။

ထိုစဉ် ကိုသန်းတင်တို့လူစု တောင်ကြီးလာချိန်က ပထမဇနီး မမြမြ မကွယ်လွန်သေးပေ။ ကျွန်တော်က မေ့အား ကိုသန်းတင်အား ‘အကို’ ဟု ခေါ်၍ လွန်စွာ ခင်မင်လေးစားသွားပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဤမိတ်ဆွေတစုကို စေတနာထက်သန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုလိုက်ပါ၏။

ထိုအချိန်က အိမ်သည်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် ဦးကျော်တို့နှင့်တုန်းကသာ

အတူရောက်ခဲ့ဘူးပြီ ဖြစ်သော၊ အသိမိတ်ဆွေများလည်း ရှိနေပြီဖြစ်သော အင်းလေးသို့ ကိုသန်းတင်တို့ လူစုကိုလိုက်ပို့လိုက်ပါသေး၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အင်းလေးမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မသိကျွမ်းသေးသော ဧည့်သည်တဦး ရောက်နေ၏။ ထိုလူကား ဗိုလ်အုန်းကျော်၊ တောခိုပြန်။ ဒဂုန်တာ၏ မိတ်ဆွေ။ သူက စာရေးခေါ်ထားခြင်းဖြင့် ရောက်လာသည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဧည့်သည် ငါးယောက် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်လကျ်ာသည် ရှမ်းပြည်တွင် စိုက်ပျိုးရေး လုပ်လေရာ ဗိုလ်အုန်းကျော်က ဗိုလ်လကျ်ာကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့လူစု ဗိုလ်လကျ်ာ စိုက်ခင်းသို့သွားကြပြန်၏။

တောက်ကြီးမှ ရွှေညောင်အနီး တောင်လေးလုံးထိအောင် ကားစီးသွားကြ၍ ထိုမှဆင်းပြီး ခုနစ်မိုင်လောက် ခြေလျင်လျှောက်ကြရသည်။ ဒီလိုအပင်ပန်းခံဘို့ ဝါသနာမပါသော ကျွန်တော်မှာ ဤခရီးလာမိတာ မှားပြီဟု ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်မိ၏။ ၁၁ နာရီ လောက်မှ ထိုနေရာသို့ရောက်ကြ၏။ ဗိုလ်လကျ်ာစိုက်ခင်းမှာ လယ်ဧက နှစ်ရာကျော်မျှ။ ဂျုံကို မူလထား၍ ပဲပုပ်၊ ငရုတ်၊ ခရမ်းချဉ် စသည်တို့ကို စိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားမှ ဗိုလ်အုန်းကျော်က သူ့အလုပ်သမားများကို ထမင်းချက်စေ သည်။ သူတို့မွေးမြူထားသော ကြက်သားနှင့် ပဲဟင်း၊ ကြက်ဥကြော်တို့ဖြစ်၍ လူတွေ ပင်ပန်းနေကြသည်နှင့် အတော်ပင် မြိန်လိုက်ကြ၏။

ဤဌာနသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားခဲ့ကြခြင်းမှ ရောက်ဖူးတယ်ဆိုရအောင်ကလွဲ၍ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အကျိုးထူး မရှိ။ နေ့လယ် ၃–နာရီလောက်မှာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အပြန်တွင် ဗိုလ်အုန်းကျော်က ကျွန်တော်တို့ကို ထွန်စက်နှင့်ပို့၏။ ထန်စက်၏ နောက်တွင် ကုန်တင်သော တွဲပတ်လက်ကိုတပ်၍ တက်စီးစေ၏။ သည်ခရီး၊ သည်ယာဉ်ကို အဘယ်လျှင် သာမန်လူသား တို့စီးနိုင်အံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် ဒဂုန်တာရာ၏မှတ်တမ်းတွင် (ပက်လက်တွဲထဲ၌ မျက်နှာကြီး နီနေသော သော်တာဆွေသည် အိမ်ကာ လိုက်ပါလာသည်။ ဆောင့်လိုက်သည်မှာ ခုန်ခုန် တက်သွား၍ ကျွန်တော့်တို့မှာ ခြေလျင် ဆင်းလျှောက်ကြရသည်။ သော်တာဆွေတယောက်သာ ပတ်လက်တွဲထဲ ပါလာသည်။ တောင်လေးလုံး ရောက်လာသော အခါ တခေါင်းလုံး နီနေ၍ ရေချိုးပစ်ကြရလေ၏) တဲ့။

ခေါင်းတွေနီတာက လယ်ထွန်စက်က ဖုံ ထ၍တည်း။ အလာတုန်းက ခြေလျင်လာခဲ့တဲ့ ခရီး။ အပြန်တွင် ဇိမ်နှင့် ထိုင်လိုက်ကြတော့မည်ဟု အားလုံး တွဲပက်လက်ပေါ် တက်ကြသည်။

သို့သော လယ်တွေ ပတ်ကြားအက်ကွဲ၊ ခရောင်းထဲတွင် ဤလယ်တွန်စက် တွဲပက်လက် ပေါ်၌ အဘယ်လျှင် သာမန်လူသားတို့စီးနိုင်အံ့နည်း။ လယ်ခွန်စက်ထွက်ပြီးမကြာမီ သူတို့တွေ တယောက်ပြီးတယောက် ခိုန်ဆင်းကြ၍ ဒီခရီး ဒီနည်း ဒီပုံဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်သိထားသော ကျွန်တော်သည်သာ အရက်ကို တမူးတဝကြီး သောက်ထားသဖြင့် စည်းစိမ်ကြီးမားစွာ အိမ်မောကျပြီး လိုက်ပါလာတာကတဲ။ ကားစီးရမည့်နေရာ တာလမ်းမသို့ ရောက်တော့မှ

www.burmeseclassic.com

သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုနှိုး၍ ထပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်ရ၏။ ဒီအချိန်မှာတော့ လူ့ကို အိုကေ လို့။ 'အိမ်သောယောကျာ်း–နိုးသောလား' ဆိုသည့်အတိုင်း လူမှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်လျက် တခွက်လောက် ထပ်ချပြီးတဲ့နောက် အိမ်ရောက်လျှင် ဇနီးသည် မီးဖိုချောင်ပို့ရန် ထိုအရပ်သားတွေ အမဲပစ်၍ရထားသော တောဝက်သားကို တပိဿာတောင် ဝယ်ခဲ့သေးဗျာ။ သူတို့တတွေမှာတော့ ဒဂုန်တာရာ့ စာအတိုင်းပါဘဲဗျာ။ ပန်းလျလျတွေ နွမ်းကျ, ကြွေကျတော့မည့်အတိုင်း။

ဒဂုန်တာရာနှင့် ဗိုလ်အုန်းကျော်

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်တုန်းကစပြီး ဘယ်လို ခင်မင်ခဲ့ကြသည် ကျွန်တော်မသိ။ ယခုလို ပြန်လည်၍ တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် 'မခွဲတမ်းကြင်လိုက်မည်'ဆိုသည့်အလား ဗိုလ်အုန်းကျော်ပါ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ပြန်လည်လိုက်ပါလာသည်။ နောက်တနေ့တွင် ကိုသန်းတင်၊ မင်းရှင်နှင့် မြသန်းတင့်တို့ ပြန်သွားကြသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် နေရစ်ခဲ့ကြသေးသည်။

ဒီလူနှစ်ယောက်မှာ ပုံစံချင်းတူပါဘိသည်။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတူတာ မဟုတ်။ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ၊ စားပုံ၊ သောက်ပုံ။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အရက်က တစက်မှ မသောက်တတ်တော့ ကျွန်တော်နှင့်ဖြင့် ပဏာမရ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ဗျို့ ငါးထန်းရွက်နှစ်ကောင် တွေ့ကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ပြောလိုက်ကြတာလဲ တတွတ်တွတ်၊ တီးတိုး တီးတိုးနဲ့။ ဘယ်လောက်များလဲဆိုရင် တယောက်အိမ်သာ သွားတာတောင် တယောက်က လိုက်သွားပြီး တံခါးအပြင်က ထိုင်စောင့်ပြီး ပြောနေကြသဗျ။

သူတို့ဘာတွေ ပြောကြသလဲ။ သူတို့လူပုံစံတွေ ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ဝင် စားမည့်အကြောင်းအရာမျိုး ဟုတ်မည်မထင်သဖြင့် ကျွန်တော်တော့ သူတို့အနား မကပ်ပေါင်။

ကျွန်တော်သိရသလောက်တော့ ဗိုလ်အုန်းကျော်ဟာ ဝါးခယ်မသား ဆိုလားဘဲ။ ဟိုယခင် က ခင်နှင်းယု မဖြစ်သေးသော မခင်စုနှင့် အင်မတန်ချစ်ခင်ခဲ့ကြဆိုသကိုး။ ယခုခင်နှင်းယုရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး သူဆွေးရပါသတဲ့။ ဒါကြောင့်ဒီနေရာမှာတော့ ဒီလူဒဂုန်တာရာ့ထက် သာပေတယ်လို့ ကျွန်တော် ချီးမွမ်းရသဗျ။ ဘာကြောင့်ဆို ကျုပ်တို့ဒဂုန်တာရာက ဆွေးတာ လွမ်းတာ တောင် နားလည်မယ့်လူမှ ဟုတ်ပုံမပေါ်ဘဲ။

ထိုနှစ်တွင် တောင်ကြီးမြို့မှာ ပအိုဝ့်အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့နှင့်၊ ပအိုဝ့် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ကို လက်နက်စွန့်ပွဲကြီးကျင်းပသဖြင့် ဤပွဲကြီးပြီးအောင် ဒဂုန်တာရာနှင့် ဗိုလ်အုန်းကျော်တို့ နေကြသည်။

သူတို့ ပြန်သွားကြသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဧည့်သည်က မပြတ်သေးပါ။ ရန်ကုန်မှ နောက်ထပ် ကာတွန်းကိုအောင်ရှိန်နှင့် မင်းယုဝေတို့ ရောက်လာကြသေးသည်။

ထိုစဉ်က မင်းယုဝေသည် ငွေတာရီ သေပြီးခါစ၊ အဆွေးမင်းသားပေါ့ခင်ဗျာ။ အရက်တွေ ဘာတွေများ ကြိုးစားပမ်းစားသောက်လို့…။

ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ "ဆွေးမနေပါနဲ့ဗျာ၊ လူ့ပြည်မှာ မိန်းမမရှားပါဘူး"ဆိုတော့ အောင်မယ်သူက "ကျွန်တော့်အရီကလွဲပြီး နောက်ထပ်ဘယ်သူမှ စိတ်မကူးတော့ပါဘူးဗျာ"တဲ့။ အဟတ်–ဟတ်–ဟား။

ကိုအောင်ရှိန်ကား တောင်ကြီးမြို့အရှေ့ဘက်က တောင်တန်းကြီးသည် ညမှောင်မှောင်၌ ကြည့်ရှုပါက ရင်သားမောက်မောက်နှင့် အမျိုးသမီးတယောက် လဲလျောင်းနေသည်နှင့် တူသည်ဟု 'မမလေး ချစ်လိုက်ပါတဲ့အာရုံ၊ ရွှေမြင့်မို တတောင်လုံး တုံးမှတ်လို့ခုန်'မဟုတ်ဖဲ၊ တောင်ကြီးတောင်ကို ဖက်အိပ်လိုက်ချင်ပါသတဲ့။ သူကတော့တမျိုးဘဲ။

ပြန်တော်ပြန်

ထိုနှစ်ကား ကျွန်တော်တို့လင်မယား တောင်ကြီးသို့ လာခဲ့ရခြင်းသည် ပျော်စရာအတိ ပြီးသည်။ မေ၏မိဘဆွေမျိုးများသည် ကျွန်တော့်အား လက်သင့်ခံ၍ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပွဲကြီးလည်း မည်ပေသည်။

ကိုသောင်းဖေလည်း ယမန်နှစ်ကပင် မန္တလေးဆေးရုံမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မေသည် သူ့ကလေးများအား ခေါ်ယူ၍လည်းရခဲ့ပေပြီ။ အကြီးလေးက ဆယ်နှစ်၊ အငယ်က ကိုးနှစ်သား။ ဤနှစ်ကောင်သည် နောင်ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှကြာသောအခါ၌ ကျွန်တော့်အား 'သားနှင့်မြေးနှင့်ဖြစ်လာတော့'ဝတ္ထုကို ရေးစေ၍ မြန်မာ့အသံမှ 'အားကြီးမောတဲ့ သားသမီးဇော'အမည်ဖြင့် အသံလွှင့်ရလိမ့်မည်ကို ပသို့လျှင် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့တွေးထင်ပါအံ့နည်း။ လောကတွင် မမြော်လင့်သော အရာတို့သည် ဖြစ်တတ်စွ။

ကျွန်တော်တို့သည် ယမန်နှစ်က ကိုသောင်းဖေနှင့်အတူ ဤကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရန် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တွေ့ခွင့်မရခဲ့။ ယခုနှစ်မူ သွားလေသူ ကိုသောင်းဖေ၏ဆန္ဒ အတိုင်း ဤကလေးများအား ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်သို့ပင် ခေါ်ခဲ့ရပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ သည်နှစ်ခရီးကို ပြန်လည်စိစစ်လိုက်တော့၊ အားလုံး အောင်မြင်မှုတွေထဲမှ သေးမွှားသော ဆုံးရှုံးမှုလေးတရပ်ကြုံရသေးသည်။ ယင်းကားအခြားမဟုတ်။ ရန်ကုန်က လာစဉ် စီစီမာမည်သော ကြောင်မကြီးနှင့် ဝါဝါ–နီနီ–ဖြူဖြူမည်သော ကြောင်ကလေးသုံးကောင်ပါခဲ့သည့်အနက် အပြန်ခရီးတွင် တောင်ငူဘူတာ၌ ရထားဆိုက်စဉ် နီနီမည်သောကြောင်ထီးကလေးသည် အမှတ်တမဲ့ ဖြုတ်ကနဲ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းပြေးသည်။ ကျွန်တော်အောက်ဆင်းလိုက်တော့ ရထားအောက်ဝင်ပြေးရာ ညအချိန်လည်းဖြစ်သည်မို့ "နီနီ–မြီမြီ"ဟူ၍ တနီနီ တမြီမြီ ခေါ်သော်လည်း သူပြန်မလာတော့။ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

ထိုအခါမေက သူ့ကြောင်လေးတော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီဟူ၍ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်တော်က…

"ဟော့..ကြောင်ဘဲကွ၊ ဘာဒုက္ခရောက်စရာရှိသလဲဟင်…"

"ဘယ်သူက အစာကျွေးပါ့မလဲ"

"အောင်မယ်လေး…ထမင်းဆိုင် ထမင်းသည်တွေ အပြည့်ရှိနေတဲ့ တောင်ငူဘူတာကြီးမှာ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ…၊ နို့ပြီးကြောင်ဆိုတာ ခွေးလိုမဟုတ်ဖူး၊ ကျွေးချင်မွေးချင်တဲ့လူတွေ ပေါပါတယ်"

ယင်းသို့ပြောမှ မေသည် စိတ်သက်သာရသွားပြီးနောက်…

www.burmeseclassic.com

"ဒီမှာ ဝါဝါနဲ့ဖြူဖြူတို့က ငြိမ်ငြိမ်လေး နေရက်သားနဲ့ သူတကောင်ထဲက ဘာလို့ ခုန်ဆင်းပြေးသလဲ မသိပါဘူးမောင်ရယ်"ဟု ညည်းပြန်တော့ ကျွန်တော်ရုတ်တရက် သတိရ၍...

"ဟော့ မေရဲ့၊ ဒီလိုနဲ့တူတယ်ကွ၊ ဒို့အိမ်ထောင်မှာက နံမယ်တူနှစ်ခုမရှိရဘူးနဲ့ တူတယ်ကွ၊ ဘာကြောင့်ဆို မင်းသား ဟောဒီကောင်နံမယ်က နီနီမဟုတ်လား..."

အမှန်ဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မေ့သားနှစ်ယောက်အနက် အငယ်ကောင် ခင်မောင်စိုး ငယ်မည်က 'ငယ်ငယ်'၊ အကြီးကောင်ခင်မောင်ဦး နာမည်က 'နီနီ'ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း [၆]

"ဟေ...မအေကြီးရဲ့၊ နင့်ဟာနဲ့ ငါ့ဟာကနင်နဲ့ ငါနဲ့ဟာကို အနိုင်ကျင့်နေကြတယ်ဟေ့"

အိမ်တအိမ်တွင် ကလေးများ ဆူညံဆူညံ ရှိနေခိုက် ဖအေဖြစ်သူက မအေဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤမောင်နှံသည် ငယ်လင်ငယ်မယား မဟုတ်ချေ။ ယခင် အိမ်ထောင်နှင့် ကွဲပြီး လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများနှင့် အိမ်ထောင်ကျလျက် နောက်ထပ်ကလေးလည်းမွေး၏။ ထို့ကြောင့် 'နင့်ဟာနဲ့ ငါ့ဟာ...'ဆိုသည်က ယခင်အိမ်ထောင်နှင့် ရခဲ့သည်များ။ နင်နဲ့ငါနဲ့ဟာ...' ဆိုသည်က သူတို့လင်စုံမယားဖက်က နောက်မွေးတဲ့ကလေး။ ယင်းသို့လျှင် ထိုအိမ်မှာ ကလေး သုံးမျိုးဖြစ်နေ၏။

မေနှင့်ကျွန်တော် ညားကြရာမှာလည်း ဤသဘောပင်။ သူ့ဘက်က ကလေး၊ ကျွန်တော့် ဘက်က ကလေး 'နင့်ဟာ ငါ့ဟာ'တွေနှင့်ပင်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့တွင် 'နင်နဲ့ငါနဲ့ဟာ' ကတော့ မရနိုင်တော့ချေ။ အကြောင်းမှာ မေသည် ဒုတိယကလေးမွေးပြီးနောက်တွင် အစာအိမ် ရောဂါဖြစ်၍ ဝမ်းဗိုက်ကိုခွဲလိုက်သောကြောင့် နောက်ထပ် ပဋိသန္ဓေလွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည် နှင့် တားဆီးပစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မေနှင့်ကျွန်တော်သည် 'နင်နဲ့ငါနဲ့ဟာ...'မရှိတော့ဘဲ 'နင့်ဟာနဲ့ ငါ့ဟာ'နှစ်မျိုးဖြင့်သာ ဘဝခရီး သွားရပေတော့မည်။

အိမ်ထောင်တခုတွင် လင်ပါမယားပါ သားသမီးများ ရှိနေပါက ငယ်လင်ငယ်မယား တမိသားတည်းဖြစ်သော အိမ်ထောင်ထက်တော့ ပြဿနာတက်စရာ ရှိနေတတ်ပေသည်။ စင်စစ် ဤအရေးမှာ လင်ယောကျ်ား သဘောထားထက် မယားဘက်က ပို၍အရေးကြီးသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးထုံးစံတွင် 'စီးတဲ့ရေ–ဆယ်တဲ့ကန်သင်း'ဟူ၍ စီးပွား ရေး၊ ငွေကြေးနှင့် မီးဖိုချောင်ကို ဇနီးသည်က ကိုင်ရသည်။ သားသမီးများ စားဝတ်နေရေးသည် သူ့အပေါ်မှာ တည်သည်။ ဤအခေါက်မယားလုပ်သူက ကျောသား၊ရင်သား ခွဲခြားလာပါက ပဋိပက္ခပေါက်ပွားလာပေတော့မည်။

မေ၏သဘော

ဤနေရာ၌ မေ၏သဘောထားကို ကျွန်တော်ချီးမွမ်းရသည်။ ကျွန်တော့်သားသမီးများ အားဆက်ဆံပုံမှာ သူ့သွေးအရင်းအချာများနှင့် မခြားပါ။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်သည် ပထမအိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးစရိတ် တလလျှင် ၂၅ဝိ ပေးပါမည် ဟူသော ဝန်ခံကတိဖြင့် ကွာရှင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သားသမီးများနှင့်ကား ကျွန်တော် ကင်းကွာ ရသည်မဟုတ်ပေ။ ယင်းမှာ ယောက္ခမဟောင်းကြီး၏ အကြံဉာဏ်ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က တလလျှင် ကလေးတယောက် ၅ဝိ နှုန်းနှင့် ငါးယောက်အတွက် ၂၅ဝိ ပေးမည် ဆိုထားသော်လည်း ကျွန်တော်သည် အစိုးရလခစားမဟုတ်၊ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ထားသည်လည်း မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် သားသမီးများအား သံယောဇဉ်မပြတ်မှသာ မှန်ကန်စွာ ပေးနေပေလိမ့်မည်ဟု သူတွက်ဆဟန်တူပါ၏။ ကလေးတွေကို ကျွန်တော့်အိမ်သို့ အခါအခွင့် သင့်တိုင်း ကျောင်းပိတ်တိုင်း မှန်မှန်လွှတ်၏။ ဤမျှသာမကသေး၊ တကြိမ်သောအခါ၌ ယောက္ခမ ကြီးနှင့် သူ့မောင်အငယ်ဆုံးသည် ရွာတန်းရှည်ရှိ ကျွန်တော့်အိမ်လေးသို့ လိုက်လာကြကာ ထရံသာ ခြားလျက်ရှိသော အတွင်းခန်းထဲရှိ မေ့အား နားဆတ်ဆတ် ကြားစေလျက် ကျွန်တော့် အား ယခုဇနီးလဲ ဇနီးပေါ့၊ ယခင် မယားကြီးဆီလဲ လာပါဟုဖိတ်ခေါ်လေရာ ကျွန်တော့်မှာ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားလျက်၊ ကျွန်တော်သည် မယားတယောက်တည်းနှင့် အားမရ၍ အငယ်အနှောင်း ထားသည်မဟုတ်ပါ။ ယခင်အိမ်ထောင်၌ မပျော်ပိုက်၍ နောက်တအိမ်ထောင် ပြောင်းခြင်းဘဲ ဖြစ်ပါသည်။ နော်မှာ့ထံသို့ ဇနီးမယားအဖြစ်နှင့် ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ပြန်လာ တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောင်ပြောင်ဘဲ ငြင်းလိုက်ရပါ၏။

ဒီအရင် ပထမတခါလဲ သူတို့ဆွေမျိုးထဲက ခပ်စွာစွာမိန်းမတယောက်နှင့် ကျွန်တော် မြင်းလုည်းသမားဘဝက မိတ်ဆွေမတယောက်ကို လွှတ်၍ ဤနည်းအတိုင်းပင် ကျွန်တော့်အား ပထမမယားနှင့်ဆက်ဆံရန် လာရောက်ပြောကြဘူးသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့စကားကြားရသည် နှင့်ပင် ရှက်ပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်သဘောရင်းကို နားမလည်ကြပါ။ သူတို့ပတ်ဝန်း ကျင်ရှိ မယားကြီး မယားငယ် ထားကြသော လူတန်းစားကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်ကိုထင်မှတ်၍ လာရောက်ကျေးဇူးပြုကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သူတို့မျက်နှာမရကြပါ။ "ခင်ဗျားတို့ ဒီကိစ္စ အတွက်နဲ့တော့ နောက်ထပ် ကျွန်တော့်အိမ် မလာကြဘို့ တောင်းပန်ပါတယ်..."ဟုပြော၍ လွှတ် လိုက်ရ၏။ "အောင်မာလေး....ကြီးကျယ်လိုက်တာ..."ဟု သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ငြူစူပြောဆို ကာ ပြန်သွားကြ၏။

သူတို့လာကြစဉ်က မေနှင့် ကျွန်တော်ညားသည်မှာ ၅လ ဖလမျှ ရှိပါဦးမည်။ ဤသို့ တခြားလူ လွှတ်ရုံနှင့် အားမရ၍ ယောက္ခမဟောင်းကြီးကိုယ်တိုင် သူ့မောင်ခေါ်၍ လာသည်က တလမျှ ကွာခြားပါသည်။ ထိုနောက်၌ကား ယင်းကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားကာ ကျွန်တော့်သားသမီးများ ကိုသာ မှန်မှန်လွှတ်တော့၏။

ကလေးများကလည်း လာရန်ဝမ်းသာကြ၏။ ဖအေ့ဆီကိုထက် သူတို့မိထွေးတော် မေ့ဆီကိုဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် မေ့ကိုခင်တွယ်နေကြပေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် မေသည် သူတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစု၏။ သူတို့သည် စနေနေ့ခင်းရောက် တနင်္ဂနွေညနေမှ ပြန်၊ တညဉ့်အိပ်လေ့ရှိ၏။ အပြန်တွင်မေက မုံ့ဖိုးပါပေးလိုက်သေး၏။ ပေးပုံမှာ ကျွန်တော့်တွင် အကြီးဆုံးသမီး ဒင်ပယ်လ်ဆွေ၊ သား−ကျော်ကျော်၊ သော်သော်၊ သမီး မော်မော်၊ မေဘယ်လ်ဟူ၍ ငါးယောက်ရှိသည့်အနက်မှ မေနှင့်ကျွန်တော် ညားစနှစ်များတွင် အကြီးသုံး ယောက်သာ လာနိုင်သဖြင့် မပါခဲ့သော အငယ်နှစ်ယောက်အတွက် မေကမုံ့ဖိုးအညီအမျှပေး

www.burmeseclassic.com

လေ့ရှိ၏။

မေနှင့် ကျွန်တော် ညားစ ၁၉၅၄–၅၆မှ ၅၇–ခုနှစ် ဧပြီလအထိ မေသည် သူ့ရင်သွေး ကလေးများနှင့် ခွဲခွာနေရရာ ကျော်ကျော်၊ သော်သော်မှာ သူ့သားငယ်နှစ်ယောက်နှင့် ရွယ်တူ ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အား တနည်းအားဖြင့် ကလေးအစားထိုး ပေးထားသလိုဖြစ်နေ၍ သူနှစ်သိမ့် ရသည်ဟု ပြော၏။ လွန်ခဲ့သောအခန်းက ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၉၅၇–ခုနှစ်တွင် သူ့သား ကလေးနှစ်ယောက်ပါ ကျွန်တော်တို့အိမ် ရောက်လာကြသောအခါ၌ မေ့မှာ သားလေးယောက် ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို ၁၉၇–ခုနှစ်တွင် မေ့သားအကြီး နီနီက ကိုးနှစ် ကျွန်တော့်သားအကြီး ကျော်ကျော်က ဆယ်နှစ်၊ မေ့သားအငယ် ငယ်ငယ်က ရှစ်နှစ်၊ ကျွန်တော့်သားအငယ် သော်သော် က ရှစ်နှစ်။

ဤကလေးများကလည်း ကစားဖော် ရွယ်တူကလေးတွေများ ဖြစ်နေသော သူတို့ချင်း အင်မတန် ခင်ကြ၏။ သူတို့ချင်း ကစားကြသည်မှာ အကြီးအကြီးချင်း တတွဲ၊ အငယ်အငယ်ချင်း တတွဲ၊ သူတို့ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသော ဒင်ပယ်လ်က လူကြီးလုပ်၍ ကစားကြသည်။

ကျွန်တော့်သဘောထား

ထို ၁၉၅၇–ခုနှစ် နွေရာသီ၊ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးမြို့သို့ သွားကြစဉ်က အလုံမှ မေ့အမေ ဒေါ်စောမွန်တို့ မိသားစုလဲ တောင်ကြီးသို့ရောက်လာကြ၍ တအိမ်ထဲနေကြသည်။ မေ့သားလေး နှစ်ယောက်ကို သူတို့အဝတ်သေတ္တာလေးများနှင့် ကျွန်တော်တို့နေအိမ်သို့ ရောက်လကြသောအခါ မမမွန်က ကလေးများနှင့် ကျွန်တော့်ကြားမှာ အောင်သွယ်လုပ်ပေးရာ သည်။

"ဟော့ဒါ မင်းတို့အဖေဘဲ၊ ခေါ်စမ်း ဒက်ဒီလို့၊ နီနီ…ခေါ်"

သည်တော့ အကြီးကလေးက ကျွန်တော့်အား မရွံ့မရဲလေးကြည့်၍…

"ဒက်ဒီ"တဲ့။

"ငယ်ငယ်ကလဲ ခေါ်"ဆိုတော့ အငယ်ကောင်ကလည်း အကြီးနည်းတူဘဲ..

'ဒက်ဒီ"တဲ့။

သည်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုသွားသည်။ ကျွန်တော့်သားသမီးအရင်းများက ကျွန်တော့်အား 'ဒါဒါ' ခေါ်ကြ၏။ ယခု 'ဒက်ဒီ'ခေါ်သည့် သားများ တိုးလာကြပြီ။ ထို့အပြင် မန္တလေးဆေးရုံ၌ သူတို့ဖခင် ကိုသောင်းဖေက သေခါနီး၌ မေ့အားမှာကြားသွားသော စကား (ကိုကြင်ဆွေနဲ့ သင့်တင့်အောင်ပေါင်းပါ၊ ကလေးများအား တတ်နိုင်လျှင် ရန်ကုန်သို့ခေါ်ယူ၍ ခေတ်ပညာတတ်အောင် သင်ကြားပေးပါ၊ သူကဲ့သို့ ခေတ်ပညာမတတ်သော လူနုံလူဖျင်းကြီး မဖြစ်ပါစေနှင့်)

သည်စကား ကျွန်တော့်နားထဲ ကြားယောင်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်လာသည်။ သူတို့ အဖေဆန္ဒအတိုင်း သည်ကလေးများကို ပြုစုပေးခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှားခဲ့သော အပြစ်ကြီးကို

အဖတ်ဆည်ရတော့မည်။ ကိုသောင်းဖေ ကိုယ်စား သည်ကလေးများကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူရတော့မည်။ ကျွန်တော့်သားသမီးအရင်းနှင့် မခြားချစ်ပါတော့မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ပါ၏။ ယခုဒီသားတွေ အိမ်ထောင်တွေကျ၍ သူတို့သားသမီးများပင် ရကုန်ကြပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့အား ကြိမ်းမောင်း ရိုက်ပုတ်ခြင်း တခါမျှ မပြုခဲ့ပါ။ 'ပထွေး'မို့ဟု အပြောခံရမှာကို အလွန်စိုးသဖြင့် သတိထား ဆင်ခြင်ခဲ့ပါ၏။ မေလည်း 'မိထွေးဟူ၍ ပြောစရာ တကွက်ကလေးမရှိအောင် ကျွန်တော့်သားသမီးများအပေါ်၌ သဘောထားခဲ့ကြောင်း ကလေးများကိုယ်တိုင်အသိပင်။

ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးလေး ကျွန်တော်တခုတော့ ပြောချင်ပါသည်။ သူတို့ကလေးချင်း တစုံ တရာကို အရှုံးအနိုင်ကစားကြသောအခါ၌ ကျွန်တော့်သားအရင်းဘက်က နိုင်စေချင်သော စိတ်ဆန္ဒရှိကြောင်း ကျွန်တော်ဝန်ခံပါသည်။ ဘယ်လိုပင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထားပါသည် ဆိုသော်လည်း သွေးက သွေးဘဲကိုခင်ဗျ။ သို့သော်....

မြေး

မြေးကျတော့ သွေးနှင့်မဆိုင်တော့ပြန်ဘူးဟု ကျွန်တော်ထင်ပြန်သည်။ ယခုကျွန်တော့်မှာ ရှိနေသော မြေးများသည် မယားပါသားများက မွေးတာမို့ ကျွန်တော်နှင့် သွေးမစပ်ပါ။ သို့သော် သူတို့ကလေးတွေကို ကျွန်တော် ချစ်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်းကား ကျွန်တော့်ကိုယ်ပင် ကျွန်တော် အံ့ဩမိရတော့သည်။ မူလက ကျွန်တော်သည် ကလေးကို သိပ်ချစ်တတ်သူမဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မိသည်။ အကြောင်းမှာ ယခင်အိမ်ထောင်နှင့် နေစဉ်ကကိုယ့်သားသမီး အရင်းများနှင့် သိပ်ပြီး လက်ပွန်းတတီး မနေခဲ့။ ဘာကြောင့် လက်ပွန်းတတီး မနေခဲ့သနည်း။ ယခုပြန်စဉ်းစား တော့ အကြောင်းရှာတွေ့ပါပြီ။ ယောက္ခမကြီးကြောင့်ကိုးဗျ။ ယောက္ခမကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ဘယ်တော့မှ မတည့်တော့ ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ညအိပ်ချိန်လောက်ပဲ ရှိနေသည်။ တခါတရံ လနှင့်ချီ၍ အခြားမိတ်ဆွေများအိမ်တွင် သွားနေသည်ဆိုတော့ ကလေးများနှင့် အနေဝေးပြီး စိမ်းသလို ဖြစ်ကြသပေါ့။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ကျွန်တော်ဘုရင်မို့၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်အလုပ်ကလည်း အိမ်မှာတွင် စာရေးရုံဘဲ ဆိုတော့ ဒီကလေးတွေ မြေးတွေနှင့် အမြဲတစေရှိနေသည်။

ဟိုယခင်တုန်းက ကြက်သားဟင်း ချက်လျှင် အသဲအမြစ်ကို ကျွန်တော်သာစား၏။ ယခုကား ကျွန်တော် မစားရက်တော့။ ဒီမြေးကလေးများကိုကျွေးသည်။ မြေးမလေး နှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် အကြီးမကလေးက ကြက်ဝှေးစေ့ကို ကြိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား....

"ပါပါ၊ ကြက်သားဝယ်ရင် ကြက်ဖဝယ်ပါနော်၊ ဒါမှ မီမီကြက်ဝှေးဥ သုံးခုစားရမှာ"ဟု ဆို၏။ သူက ကျောက်ကပ်တလုံးကိုပါ ထည့်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ အငယ်မက...

"ဟော့...အက်ဖီကတော့ ကြက်ဖဝယ်ဝယ် ကြက်မဝယ်ဝယ် အသဲစားရတာဘဲကွ..."

သူကအသဲစားသမား။ ထို့ကြောင့် ခြောက်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော အကြီးမက...

"နင်ဟာ..အသဲစား ဘုရင်မပေါ့"ဟုပြော၏။ အငယ်က အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သေးဘဲ..

"အို...အသဲစားတာ ကောင်းတာပေါ့..."

www.burmeseclassic.com

အကြီးမလဲ ယင်းအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်မည် မဟုတ်ပါ။ ဒီသီချင်းထဲက စကားလုံးကို သူရနေ၍သာဘဲ။

ဒီကလေးမနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ဘက်က မျိုးရိုးနွယ်ခဲ့၍မသိ။ အင်မတန် အဆိုအက ဝါသနာပါကြသည်။ သီချင်းတော်တော် များများလည်းရကြပြီး အတော်ကောင်းမွန်အောင်လည်း စည်းနှင့်ဝါးနှင့် ကတတ်ကြသည်။ အရွယ်လေးတွေနှင့် မလိုက်အောင် တော်သည်ဟု ချီးမွမ်းခြင်း ခံရသည်။ မင်းသမီး နွဲ့နွဲ့စန်းသည် ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် ကပ်လျက်အိမ်မှာ နှစ်နှစ်လောက် နေသွားခဲ့ဘူးရာ "ဦးဆွေ မြေးတွေကြီးရင် ပန်တျာကျောင်း ပို့ပါ"ဟု ပြောသည်။

ဩော်...ဘယ်ဘက်အမျိုး နွယ်ခဲ့၍မသိဟု ကျွန်တော်ဆိုခဲ့မိသည်။ သူတို့ဖွားအေ ကျွန်တော့်ဇနီး မေကအင်မတန် သီချင်းဆိုဝါသနာပါတာလား။ ငယ်ငယ်ကလည်း ကျောင်းကွန် ဆက်တွေမှာ အဆိုအကတွင် နာမည်ရဆိုသကိုးဗျ။ အင်း...အင်း..ဒါကြောင့် ဒါကြောင့်...။

ဝက်နှင့်ကြက်

ကျွန်တော့်မြေး အကြီးဆုံးလေးနာမည်မှာ 'မီမီဂဲလ်'၊ အငယ်ကျတော့ 'အက်ဖီ'ဟူ၍ သူတို့ဖွားအေက အင်္ဂလိပ်လို မှည့်လေရာ အငယ်မလေး နှစ်ခါလည်လောက်ရောက်တော့ ဝက်ကလေးလို ဝ, သဖြင့် ကျွန်တော့်က သူ့အား 'ဝက်ဖီ'ဟုခေါ်၍ အကြီးမအား 'ကြွက်ဖီ'ဟု ခေါ်မိတော့၏။ နောက်တဖြေးဖြေးနှင့်ကား ဝက်နှင့်ကြက်ဟူ၍သာ ခေါ်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် နာရီပေါင်းများစွာ စာရေး၊ သို့မဟုတ် စာဖတ်နေရာမှ ခေါင်းထောင် ထလိုက်၍ သူတို့ကလေးတွေကို မမြင်၊ သူတို့ကလေးတွေအသံ မကြားရသော်...

"ဟေ့...ဝက်တွေ, ကြက်တွေ မရှိကြဘူးလား၊ ဘယ်သွားကြလဲ"ဟု ကုန်းအော်မိတတ်၏။

တခါတရံ မြို့ထဲက သူတို့ဖွားအေအိမ် တရက် နှစ်ရက် သွားနေပါက ကျွန်တော်လွမ်းရ သည်။ "ဟဲ့...ကလေးတွေ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာကြမယ် ပြောသွားသလဲဟ...'ဟု သူတို့ဖွားအေ ကြီးကို မေးရသည်။

ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော့်သားသမီးအရင်းများက အိမ်ထောင်မပြုကြသေး၍ ကျွန်တော့် တွင် သွေးစပ်သောမြေး မရသေးပါ။ အကယ်၍ ရလာလျှင်လည်း ဒီမြေးတွေထက်တော့ ပိုချစ်နိုင် တော့မည်မထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မြေးကျတော့ သားသမီးလို သွေးနှင့်မဆိုင်တော့။ နီးစပ်ရာ ပိုချစ် မှာဘဲဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်၏။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်ကြီးသော ရှုမဝ ဦးကျော်က ပြောဘူး၏။

"အိမ်မှာ ကြက်သားချက်ရင် ကိုယ်က အသဲ,အမြစ်မှ စားချင်တယ်ဆိုတာ လူငယ့်စိတ်ဗျ၊ လူကြီးစိတ်ဖြစ်လာတော့ရင် မစားချင်တော့ဘူး"ဟု ဆိုရာ (ဦးကျော်မှတ်မိဦးမလား) ကျွန်တော်က

"ဒါဘာဆိုင်လဲဗျ။ အသဲအမြစ်ကြိုက်တဲ့လူက အသဲအမြစ်စားမှာပေါ့ဗျ။ ခြေထောက်ရိုးနဲ့ ခေါင်းကြိုက်တဲ့လူက ခြေထောက်နဲ့ခေါင်း စားမှာပေါ့၊ တင့်တယ်နဲ့ကျွန်တော်ဆိုရင် အရက်

သောက်တဲ့အခါမှာ သူကခြေထောက်ရိုးနဲ့ခေါင်း ကျွန်တော်က အသဲအမြစ်စားတယ်”

ဒီတော့ ဦးကျော်က “ကိုရင်ငယ်သေးတယ်၊ နားမလည်သေးဘူး”ဟု ပြန်ပြော၏။

ဟုတ်ကဲ့...ဦးကျော်။ ကျွန်တော်အခုနားလည်ပါပြီ။

ကြက်သားဝယ်လျှင် မြေးကြီးမှာတဲ့အတိုင်း ကြက်ဖကို ရွေးဝယ်ရပါသည်။ အသဲကိုလည်း ကျွန်တော်မစားတော့ပါ။ မြေးငယ်စားသည်ကိုသာ ကြည့်၍နှစ်သိမ့်လှပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အဆိုအကတွေ ဝါသနာမပါ,ပါ။ အငြိမ့်ဇာတ်ပွဲတွေလည်း အလွန်ဘဲ ကြည့်ခဲလှပါသည်။ သို့သော် ဒီမြေးမလေးနှစ်ယောက် ဆိုကြ,ကကြလျှင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ကြည့်မဝနိုင်တော့ပါ။ အားအားရှိလျှင် သူတို့ကလေးတွေကို ဆိုခိုင်း ကခိုင်းရပါသည်။ မှုံရွှေရည် သီချင်းများ သူတို့အစ,အဆုံး စည်းချက်, ဝါးချက်ကျအောင် ကလိုက်ပုံမှာလည်း နွဲ့နွဲ့စန်းကပင် ချီးမွမ်းပါသည်။

နို့ပြီး သူတို့မရတဲ့သီချင်း ရေဒီယိုက တီးလုံးလာတာကိုလည်း စည်းဝါးမှန်အောင် ကြည့်ကောင်းအောင် က,တတ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ငှက်ကြီးဝံပို

တိုက်ဆိုင်မှုကလေးတခု ပြောရဦးမည်။ ဤမြေးမနှစ်ယောက်အနက် အငယ်မ အက်ဖီက ကျွန်တော်နှင့်တော်တော်တူပါသည်။ အသားအရောင်ရော၊ မျက်စိအစ်ပုံရော။ နို့ပြီးသူ့အမေနှင့် အဖေမှာ ပါးချိုင့်မပါဘဲနှင့် သူ့တွင်ပါလာပါသည်။ အသားရောင်ကလည်း သူ့အမေ,အဖေက် ဖြူပြီး ကျွန်တော်နှင့်တူနေပါသည်။ ဒါကြောင့် ဒီကလေးအဖေကို ကျွန်တော်၏ မယားပါသားမှန်း မသိ၊ သားအရင်းဘဲ အောက်မေ့သူတွေက “ဒီမြေးအငယ်မလေးက သူ့အမေအဖေနဲ့ မတူဘူး၊ ဖိုးအေနဲ့တထေရာထဲဘဲဟေ့၊ ပါးချိုင့်ရော ဘာရော”ဟု ပြောသံများကြားရသည်၌ ကျွန်တော့်မှာ လွန်စွာမှ ဝမ်းသာလှပါသည်။ ယင်း၌ ငန်းတော်ရေ မြွေမင်းသားနှင့် မထွေးလေးပုံပြင်ကို သတိရ မိပါသည်။

မထွေးလေးတို့ သားအမိ လက်ပံပင်ပေါ်ရှိ ငှက်ကြီးဝံပို၏ အသိုက်တွင် နေရသောအခါ၊ မထွေးလေးက သားချော့ရာ၌ “ငန်းတော်ရေ မြွေမင်း၏သား၊ လက်ပံပင် မိခင်သိပ်တယ်၊ အိပ်ပါတော့လား”ဟုဆိုလျှင် ငှက်ကြီးကမကြိုက်။ ‘တပေါက်နှစ်ပေါက် ပေါက်လိုက်ရမလား..”ဟု ကြိမ်းသတဲ့။ ဒီတော့မှ မထွေးလေးက “ငှက်ကြီးရယ်ဆို ဝံပို၏သား၊ လက်ပံပင် မိခင်သိပ်တယ်၊ အိပ်ပါတော့လား...”ဆိုတော့မှ ငှက်ကြီးက ဟား ဟား...ဟားဟား..နဲ့ သဘောကျသတဲ့။

ဟဲ..ဟဲ..ကျုပ်လဲ ဒီပုံဖြစ်နေပြီကော။ ကိုယ်နှင့်သွေးမစပ်တဲ့မြေးကို “သူတို့မြေးအဖိုးရယ် မပြောရဘူး တူလိုက်တာ”ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ငှက်ကြီးဝံပိုလိုဘဲ ဟား...ဟား..ဟား...ဟား...။

မြေး မထိနဲ့

တကြိမ်သောအခါက မြေးအကြီးမ အပြစ်တခုရှိသဖြင့် သူ့အဖေက တော်တော်ဘဲ ရိုက်နေရာ၊ ဖွားအေကြီးကလည်း “ကြောက်တဲ့လူရှိအောင် တခါတလေတော့ ရိုက်ပေးမှ”ဟု

ဆို၍ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်တော့်မှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ “အပြစ်ရှိတာနဲ့ရိုက်တာ တခြားစီဘဲကွ၊ နောက်ဒီလိုမနေနဲ့၊ ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့ဆို ပြီးရောပေါ့ကွ၊ ခလေး ကျွဲရိုက်နွားရိုက်ရိုက်ရသလားကွ”ဟု ဆိုပြီး ကလေးကို သူ့အဖေလက်ထဲမှလုယူကာ “ဟော့ကောင်မင်းဟာ ငါ့သားအရင်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါက မင်းပထွေး ဒါပေမယ့်လို့ မင်းဟာရှစ်နှစ်သားကလေးက ငါ့ဆီရောက်လာတာ ဒီနေ့အထိ မင်းကို ငါက တချက်ရိုက်ဖူးသလား”ဟု ဒေါသတကြီးပြောလိုက်မိသည်။ နောက်သွေးအေးသွား သောအခါ၌ (မင်းဟာ ငါ့သားမဟုတ်ဖူး၊ ငါကမင်းပထွေးကွ)ဟု ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

စင်စစ်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ကလေးမြေးငယ်ကို ရိုက်တတ်သူမဟုတ်ပါ။ သားသမီးအရင်းတွေကိုရော မယားပါသားတွေကိုရော ကျွန်တော်တခါမျှ မရိုက်ခဲ့ပါ။

သို့သော် တကြိမ်ကအဖြစ်တခု ကျွန်တော်ယခုတိုင် အမှတ်ရနေပါသေးသည်။ မြေးငယ် ‘ဝက်’ခေါ်သည့် အက်ဖီသည် ဆော့ရင်း ကျွန်တော့်စာပွဲပေါ်က ဖွင့်ထားသော ဖောင်တိန်အောက်သို့ ဒေါက်ကနဲ ကျသွားသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်၍ စိတ်မြန်လက်မြန် လူဖြစ်ရကား ကလေးကျောကို ဖြန်းကနဲ တချက်ရိုက်လိုက်မိသည်။ ရိုက်ပြီးပြီးချင်း စိတ်မကောင်းလွန်း၍ မြေးကိုချော့လိုက်ရတာ။ ဒီနေ့နောက်ထပ် စာမရေးနိုင်တော့ဘူး။ ဒီမြေးလျှောက်ချီပြီး မုံ့ဝယ်ကျွေးနေရတော့သဗျာ။

‘မောင်’ နှင့် ‘ပါပါး’

သားသမီးအချစ် မြေးအနှစ်ဟု ဆိုစကားပြုကြရာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့မရှိခင်က စိတ်အတွေးဖြင့် မြေးကို ကိုယ့်ရင်နှစ်သည်းချာ အောက်မေ့ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ပထမမြေးဦး မွေးခါနီးတုန်းကလည်း ငါ့မယားပါသားက မွေးတာ၊ ငါ့သွေးပါတာမဟုတ်၊ ဒီကလေးတော့ ငါချစ် လို့ရမှာ မဟုတ်ဖူးဟု ထင်ခဲ့သည်။ ဒီကလေးမွေးရင်တော့ ငါ့အိမ်မှာ ဆူဆူညံညံနဲ့ ငါ့အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တော့မှာဘဲဟု မလိုစိတ်ထားပင် ပေါ်ခဲ့ပါ၏။

သို့သော် မွေးဖွားလာပြီး ကလေးငယ်မျက်နှာမြင်ရတော့ ကရုဏာစိတ် ပေါ်လာ၏။ ထိုစဉ်မှာ သူ့အဖေရော အမေရော ဘာအလုပ်မှမရှိ။ အိမ်ပေါ်တင်ကျွေးထားရသည်ဖြစ်ရာ “သြော် ဒီကလေးလဲ ငါကျွေးမွေးပြုစုရမှာပါလား”ဟု စေတနာသန်သောသဘော သက်ဝင်လာ ၏။

ယခင် အိမ်ထောင်နှင့် နေစဉ်က ကျွန်တော်ကလေးချီတာမြင်လျှင် အိမ်နီးပါးနားများက “မောင်ကြင်ဆွေ ကလေးချီတယ်ဟေ့၊ ဒီနေ့ မိုးရွာလိမ့်မယ်”ဟု ပြောစမှတ်ပြုလောက်အောင်ပင် ကျွန်တော်က ကလေးချီခဲလေရာ ယခုမြေးငယ်ကျတော့ ချီချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။

နောင်...ဒီကလေးက စကားတလုံးနှစ်လုံး ပြောတတ်လာသောအခါ၊ သူ့အလိုလို ကျွန်တော့်အား “ပါပါး”ဟု ခေါ်လာ၏။ ဒါကြောင့် ယခုမြေးများက ကျွန်တော့်အား “ပါပါး” “ပါ” “ပါပါ”ဟုခေါ်လေ့ရှိလေရာ၊ ဟိုယခင်တုန်းက မေက ကျွန်တော့်အား ‘မောင်’ဟု ခေါ်သည်ကို သုတိသာယာ ဖြစ်ဘိသို့ ယခုမြေးများက ကျွန်တော့်အား ‘ပါပါ’ဟု ခေါ်ရာတွင် ကြီးစွာသော ပီတိသောမနဿဖြစ်ရ၏။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် မေက ကျွန်တော့်အား ‘မောင်’ဟု ခေါ်သည်ထက် မြေးများက ‘ပါပါး’ ဟု

www.burmeseclassic.com

ခေါ်သည်ကို ပို၍နှစ်သက်မိ၏။

သူတို့ဖအေ,မအေနှင့်လည်းကောင်း၊ ဖွားအေကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ တစုံတခု မကျေနပ်မှု ရှိလျှင်... "ပါပါးကို တိုင်ပြောလိုက်မယ်၊ ပါပါး...ဟောဒီမှာ..."ဟူသော အသံမျိုးကို ကြားရလျှင် ကျွန်တော့်မှာ အူလှိုက်အသဲလှိုက် ရှိလှပါသည်။ ကိုယ်စာရေးနေရာမှပင်.... "ဘာလဲသမီး အေးကွာ၊ ဒီမာမီကြီးကို ပါပါးရိုက်ပါ့မယ်"ဟု ပြောလိုက်ရတာ လွန်စွာအရသာရှိဘိ၏။

အမကြီး ခင်မျိုးချစ်သည် ကျွန်တော့်ထက် မြေးရနောက်ကျ၏။ သူ့ချွေးမမွေးခါနီးတုန်းက

"ငဆွေရယ်၊ ငါ့အိမ်လဲ နှင့်အိမ်လိုဘဲ ကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်လာအုံးမှာဘဲ၊ ငါတော့ နားငြီးမခံနိုင်ဘူးဟေ့...၊ ကလေးမြေးငယ် ကရိကထလဲ မခံချင်ဘူးတဲ့"ဟု ပြောတော့ ကျွန်တော်က ရယ်မော၍ "စောင့်ကြည့်ရအုံးမပေါ့ဗျာ.."ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော်မြေးရခါနီးတုန်းက ကျွန်တော့်စိတ်ဖြစ်စဉ်ကိုလဲပြောပြရာ၊ အောင်မယ်သူက ခပ်မာမာပင်..

"ဟဲ့..ငါကတော့ မင်းစိတ်မျိုးမထင်နဲ့ကွ၊ ဒီသံယောဇဉ်တွေ ရမယ်မထင်ဘူး"ဟု တရား သမားပီပီ တရားစကားနှင့် ပြောခဲ့လေရာ၊ ဟားဟား..သူ့ချွေးမက မွေးချလိုက်တော့ ယောကျ်ား လေးတယောက်၊ မိန်းကလေးတယောက် အမြွှာပူးခင်ဗျာ...၊ မရွှေစာကြီး တချီထဲနဲ့ မြေးတရှဉ်း ရရော၊ အခုတော့ "သော်တာဆွေ...မင်းပြောတာ ဟုတ်သကွ"ဝန်ခံရှာ၏။

သားချစ်နှင့် မြေးချစ်

သားသမီးကို ချစ်သောအချစ်နှင့် မြေးကိုချစ်သော အချစ်၊ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်က မတူသော အချက်များကို တွေ့ရသည်။ မြေးကိုချစ်သောအချစ်က ပို၍ မွန်မြတ်သန့်စင်သည်ဟု ထင်မိ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သားသမီးကိုချစ်ရ၊ ကျွေးမွေးပြုစုရသည်မှာ ကိုယ်ကမွေးတဲ့ ကိုယ့်ရင်သွေးတွေကဘဲ၊ ကိုယ့်တာဝန်လုံးလုံး မဟုတ်ပေဘူးလား။ မြေးကျတော့ တကယ်ဆိုရင် သူ့မှာ အမေနဲ့အဖေနဲ့ကဘဲ၊ ကိုယ်ကနေမယ်ဆို အနေသာကြီးကဘဲ။ ဒါကိုမနေနိုင်လို့ ကိုယ်ကဝင်ချစ်တာဟာ စေတနာသက်သက် မဟုတ်ပါလား။

နို့ပြီး သားသမီးအပေါ် မိဘများက ချစ်ကြသည်မှာ မြော်လင့်ချက်အချို့ရှိနေ၏။ ဘယ်သူ့သားသမီးလေးတွေဟာဖြင့် တော်လိုက်တာကွယ်...ဆိုသောဂုဏ်။ နောင် ဒီသားသမီးတွေ ကြီးပြင်း၍ သူတို့အလုပ်အကိုင်များ ရသောအခါ မိဘများပင်ပန်းနွမ်းနွယ်လျှင် ခိုလှုံရမှာဘဲ ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်သည် မိဘတို့မှာ ရှိတတ်စမြဲတည်း။

ဟော...မြေးကျတော့...ဩော်...သူတို့လေးတွေ အရွယ်ရောက်အောင်မှ ငါ့အသက် ရှည်ပါဦးမလားဟု စိတ်ထဲတွင် တွက်ဆနေရလျက် ဘာမျှပြန်၍ ရယူချင်သောဆန္ဒမရှိ။

မြေးသည် အဖိုး,အဖွား၏ ကြီးဖော်

တနည်းအားဖြင့် အဖိုးအဖွားသည် မြေးများကို ချစ်သည့်အကြောင်းတချက် ရှိပါသေး၏။ မြေးရလာသောအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့အရွယ်သည် ကြီးကြပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်နှင့်ဟိုယခင် ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တို့လည်း အချို့သေဆုံးကြပြီ။ အချို့အနေဝေး၍ သွားကြပြီ။ အချို့အဆင်မပြေ၍ လူချင်းမတွေ့နိုင်ကြတော့ပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပင် ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

သာဓကေ တင်ကြည့်စမ်းပါမည်။ ယခင်က နေ့စဉ်သောက်ဖော်စားဖက်များ ဖြစ်ကြသော သန်းဆွေ၊ မိုးဝေ သေကြပြီ။ မင်းရှင် တင့်တယ် ရှိကြသေးသော်လည်း လူချင်းအနေဝေး၍ အလုပ်ချင်း အလှမ်းကွဲသွားကြပြီ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့မှာ ဟိုတုန်းကလို မရွှင်ကြတော့ပြီ။ ငှင်းပြင် ငယ်စဉ်ကလိုလည်း ဟေးလား ဝါးလား မပျော်ပါးချင်တော့။ သည်တော့ ကိုယ့်အိမ်မှာပင် အနေများတော့၏။ ကိုယ့်အိမ်မှာဆိုတော့ မငယ်ကြတော့ပြီဖြစ်သော ကိုယ့်သားသမီးတွေက ကိုယ့်ကို ကွယ်ရာတွင် 'ဘူတာကြီးဘဲ၊ အဖိုးကြီးဘဲ'ဟု ပြောကြ၍ တယ်ပြီး ဆေးဘော်ကြောဘက် မလုပ်ကြတော့။ သူတို့ခေတ် သူတို့အမြင်နှင့် ခြားနားပစ်ခဲ့ကြပြီ။

ဒီတော့ ကျုပ်တို့မှာ မြေးငယ်တွေဘဲ အဖော်လုပ်ရတော့သဗျ။ သူတို့ကလေးတွေ ဆိုတော့ ကိုယ်ပြောချင်ရာ ပြော၊ ဆိုချင်ရာ ဆိုတိုးတိုးဖော်ရသဗျ။ တခါတရံ ကိုယ်က ငယ်မူပြန် လို့ ကိုယ့်ခေတ်က ကိုယ်ရခဲ့တဲကသီချင်း ဆိုချင်လဲဆို၊ ခေတ်မမီဘူး၊ အသံမကောင်းဘူး၊ စည်းဝါးမကျဘူးလို့လဲ သူတို့က မပြောဘူးဗျ။ ကျေနပ်နှစ်သက်စွာဘဲ နားထောင်နေကြသဗျ။

တခါတရံ ကျုပ်တို့လင်မယားချင်း ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး စိတ်ပြေစ ပြုကြလို့ ပြန်စကားပြောချင်ရင် မြေးကလေးတွေကို အသုံးချရသဗျ။ " ဟဲ့ သမီး၊ နင့်မာမီကြီး သွားပြော ချေစမ်း ထမင်းရှုးလို့.."

"ဟဲ့..မြေး၊ ပါပါကြီး ကော်ဖီသောက်မလားလို့ သွားမေးစမ်း..."

အင်း..ဟင်း..။ ဒီလိုများလဲ အောင်သွယ်လုပ်ခိုင်းရသေးဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ မြေးကို ချစ်ကြတာ အကြောင်းတချက်ပဲ ခင်ဗျ။

မြေးဆန္ဒ

လွန်ခဲ့သော ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့က ကျွန်တော်က 'ဝက်'ဟုခေါ်သည့် မြေးငယ် အက်ဖီ လေးနှစ်ပြည့်ပါသည်။ သူတို့လေးတွေကို မွေးနေ့ပွဲ လုပ်ပေးလေ့ရှိရာ သည်နှစ်သည် အချိန်မှာတော့ ခရစ်စမတ်ပွဲနှင့်လည်း နီးခဲ့၍ ကျွန်တော်တို့မှာ တော်တော်ဘိုင်ကျနေ၏။ ရှိငွေမှာ နောက်ထပ်ငွေမရမီ အလျင်မှီရုံလောက်သာဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မာမီကြီးက..

"မြေးရေ...မြေးမွေးနေ့တော့ မာမီကြီးတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဘာမှမကျွေးနိုင်တော့ဘူး ကွယ်.."ဟု ပြောတော့ မြေးငယ်က...

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မာမီကြီးရယ်...၊ ဟိုက မာမီကြီးပို့လိုက်တဲ့ အက်ဖီရဲ့ ဘဲ့ဒေးကိတ်ပဲ အက်ဖီသူငယ်ချင်းတွေကို ဝေမျှကျွေးရမှာပေါ့"ဟု ပြန်ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖို၍ သွားပါသည်။ မြို့ထဲရှိ သူ့မိခင်ဘက်က ဖွားအေက သူ့မြေးများ မွေးနေ့ကို ပြည်သူ့ မုံ့တိုက်မှ မွေးနေ့ကိတ်ဝယ်၍ ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ဒီကိတ်မုံ့လေးကိုဘဲ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိ တဲ့ သူ့မိတ်ဆွေကလေးတွေကို ခွဲဝေကျွေးပါမည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့ကျွန်တော်ရင်ဆို့ သွားလျက်....

"ကဲ....အမေကြီးရေ၊ မင်းဟိုလက်စွပ်ကလေးဘဲ အပေါင်ဆိုင် ပြန်ပို့တာပေါ့ကွာ..."ဟု ပြောပြီး မုံ့ဟင်းခါး ငါးပိသာကျွေးလိုက်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

သြော်…ဒီမြေးလေးတွေ လူဖြစ်လာမှ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကြီးလှ၍ ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေကြေးကျပ်တည်းကြသည်။ သူတို့လေးတွေ ဝတ်ရသည်မှာလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဟိုတုန်းကဆို လျှင် ကလေးနှင့်လိုက်သော အမျိုးအစား အဆင်လှလှလေးတွေ ချုပ်ပေးရသည်။ ယခုတော့ ဖျင်စအသစ် ဝယ်နိုင်သည်က နည်းပါးလှ၍ သူတို့အဖေ ပုဆိုးဟောင်းနှင့် ကျွန်တော့်ပုဆိုး အပြဲ များကို အင်္ကျီ ဘောင်းဘီလေးတွေ ချုပ်ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် တခါတရံ ကျွန်တော့်မြေးများ အား "ဟဲ့ ပုဆိုးစုတ်ကလေးတွေ"ဟု ခေါ်မိတတ်၏။ သူတို့လေးတွေကတော့ နားမလည်ရှာဘူး။ "ဟော့ ငါဒက်ဒီ့ ပုဆိုးဝတ်ရတယ်ကွ၊ ပါပါးပုဆိုး ဝတ်ရတယ်"နှင့် ဂုဏ်ယူကြ၏။ သြော်..သူတို့ စိတ်ထဲ ကလေးဆိုတာ ဒီလိုဘဲ၊ လူကြီးအဝတ်ဟောင်း ဝတ်ရသည်ဟု မှတ်ယူကြလိမ့်မည် ထင်ပါ ၏။

ကဲ….သားမြေးတွေအကြောင်း သည်တွင် ခေတ္တရပ်နားပြီး ဆွေမျိုးများအကြောင်း ရေးပါ ဦးမည်။

ဆွေမျိုး

ကျွန်တော်သည် တခါတရံ အလျဉ်းသင့်၍ အိမ်ထောင်ရေးဆောင်းပါးများ ရေးသော အခါ၌ ကြင်ဘက်ရှာသူတို့အား မိမိချစ်သူတယောက်တည်း ဝ,ကွက်မကြည့်ဘဲ ဆွေမျိုးအသိုက် အဝန်း၏ အခြေအနေ၊ စိတ်နေသဘောထားတွေကိုပါ စူးစမ်းဘို့ အကြံဉာဏ်များ ပေးခဲ့ပါ၏။ အကြောင်းမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုလျှင် လင်သည်မယားဘက်က ဆွေမျိုး၊ မယားသည် လင်ဘက် ကဆွေမျိုး စက်ကွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ရပြီ မလွဲတည်း။ ထိုအခါ ဤဆွေမျိုးတို့က ကောင်းမွန်ပါ က စိတ်ချမ်းသာရာရ၏။ မကောင်းဘူးဆိုလျှင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေနှင့် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကြုံရတတ်၏။ ဆွေမျိုးဆိုတာတွေကလည်း ကင်းကွာ၍ရသည်မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့် သီးသန့်နေပေမင့်လည်း သူတို့လာကြပေလိမ့်မည်။ ကိုယ်ကလည်း သွားရသောအလှည့်ရှိပေ မည်။ ထိုအခါ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုရှိကြသည်၊ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှတမှုရှိကြသည်ဆိုလျှင် ကောင်း၏။ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ယက်ချင်တဲ့ လိပ်မျိုးတွေ၊ အနိုင်အထက် ကျင့်ချင်တဲ့ ကျားမျိုးတွေ နှင့် တွေ့လျှင်ကား အခြားနိမ်းတတ်လေသတည်း။

ထို့ကြောင့် ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းကို ကြည့်ဟုဆိုရာ၌ ပထမသူတို့သားအမိ သားအဖ ညီအကို မောင်နှမဆက်ဆံပုံကို ကြည့်ပါ။ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာရှိပါသလား၊ အပြောအဆို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရှိပါသလား၊ အပြောအဆို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနှင့် အကြီးက အငယ်ကို အနိုင့်အထက် ပြုကျင့်တတ်ပါသလား၊ မိဘမသေခင်က အမွေခွဲချင်နေကြသလား…။

ဒုတိယ သူတို့ဆွေမျိုးချင်း ဆက်ဆံပုံ၊ အပေးအယူမျှတပါ၏လော။ မနာလိုဝန်တိုမစ္ဆရိယ ရှိတတ်ပါသလား။ အတင်းအဖျင်းပြောတတ်ပါသလား။ တဦးကိုတဦး ကျွေးချင်မွေးချင် ပေးချင် ကမ်းချင်ရှိပါသလား။ အခြေအနေမြင့်သူက နိမ့်သူကို ဘယ်လိုသဘောထားပါသနည်း။ ၎င်းတို့ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရပေမည်။

ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော် ရေးပြနိုင်တာ သော်တာဆွေ စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းလှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီအကောင်းအဆိုးနှစ်မျိုးထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့ရလို့ဘဲဗျို့။ မယုံ မရှိနဲ့ ကိုယ်တွေ့တွေ ကိုယ်တွေ့တွေ။ ကဲ…လာပါပြီခင်ဗျာ။

ပထမတမျိုး

www.burmeseclassic.com

"ဒီမှာ မောင်ကြင်ဆွေရဲ့၊ ဆွေမျိုးကြောင့်ကြ, သုံးကြောင့်ကြရှိသကွယ့်၊ ကိုယ့်ထက်သာ မှာ စိုးတယ်၊ ကိုယ့်ထက်နာမှာ စိုးရတယ်၊ ကိုယ်နဲ့တန်းတူနေမှာ စိုးရတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ဒင်းတို့က ကိုယ့်ထက်သာနေရင် ကိုယ်ကအောက်ကျ, နောက်ကျဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ထက်နာ–ကိုယ့်ထက်ဆင်းရဲတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကပေးရကမ်းရလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဆီလာတောင်း ကြ, ရမ်းကြလိမ့်မယ်၊ နို့ပြီး ကိုယ်နဲ့တန်းတူနေတယ်ဆိုရင်လဲ ကိုယ့်ကို ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် လုပ်လိမ့် မယ်ကွယ့်...."

ကဲ...စာရှုသူခင်ဗျာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် တောထွက်ပြီး သစ်တပင်ရင်း ဝါးတပင်အောက် မှာ တကိုယ်တည်း တရားကျင့်နေဘိုပဲရှိတော့တယ် ခင်ဗျ။ အိမ်ထောင်သားမွေးမှု မပြုပါလေနဲ့ တော့။

ဤဆုံးမသြဝါဒကား ကျွန်တော့်ပထမ ယောက္ခမကြီး၏ မိခင်အဖွားကြီးက ကျွန်တော် သူတို့အိမ်တက်ရောက်၍ မကြာမီမှာ သွန်သင်ပြောပြလိုက်တာ ခင်ဗျ။

တနည်းတဖုံအားဖြင့် ရယ်စရာစကားဟူ၍ ယူဆဘွယ်ရှိသော်လည်း အမှန်စင်စစ်ကား ကျွန်တော့်ယောက္ခမ အိမ်ထောင်နှင့် သူတို့ဆွေမျိုးသားချင်းများ ကျင့်သုံးကြသည်က ဤအတိုင်း ပင်။ သမီးယောက်မ၊ ချွေးမနဲ့ယောက္ခမ ကွယ်ရာတွင် တယောက်နှင့်တယောက် အတင်းပြော ကြလား၊ အလွန်ပြော။ လလယ်ရက် ငွေကျပ်လို့တဦးက တဦးစီချေးရင် အတိုးနဲ့။ ထိုအခါ အတိုး ပေးရသူကလည်း သူများငွေချေးပြီး တနည်းတဖုံ ကြွားသေးဗျ။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင်...

"အို..ကျုပ်တို့ ဘဏ်မှာငွေရှိသားဘဲ၊ ကျုပ်တို့ သမီးယောက်မချင်း သူက ဒီငွေတိုးလေးရ မျှ စားရတာမို့ တမင်ချေးတာပါ"တဲ့။ ကြုံဘူး, ကြားဘူးကြရဲ့လား ကိုယ့်လူတို့။

သူတို့အမျိုးမှာ ညီအကိုမောင်နှမချင်းလည်း မတည့်တတ်ကြ။ တဖြုန်းဖြုန်း ရန်ဖြစ်တတ် ၏။ ကျွန်တော့်ဇနီးတွင် မွေးပေါက်ဖော် လေးယောက်ရှိရာ အကြီးဆုံးသည် အငယ်တွေကို အနိုင် ကျင့်တတ်၏။ နာနာကျည်းကျည်း ထိုးခတ်တတ်၏။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲရေးတတ်၏။ မိဘက သားမြေးများ အပေါ်၌ သဘောထားပုံလည်း မကောင်းပါ။ ကျွန်တော့်သား 'သော်သော်' မွေးတဲ့ ၁၉၄၈–ခုနှစ်က ရောင်စုံသူပုန်တွေအားကောင်း၍ 'ရန်ကုန် အစိုးရ'ဟု ခေါ်လောက် အောင် နယ်တွေအဆက်အသွယ် ပြတ်သဖြင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းများ အခြေပျက်လေ ရာ ထိုခဏမှာ ကျွန်တော့်တွင် ဝင်ငွေမရှိ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို သူထမင်းအလကား ကျွေးမထားနိုင်ပါဘူးဟု ယောက္ခမကြီးက အကုန်နှင်ချ၏။ ဒါကို ကျွန်တော်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ သို့သော် ယခုတိုင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အခဲမကျေနိုင်သည်ကား...ကျွန်တော့်သားအကြီးက 'ကျော် ကျော်'မို့ အငယ်ကို 'ဇော်ဇော်'ဟု မှည့်မည်ပြုရာ ယောက္ခမကြီးက ဘာပြောတယ်ထင်ပါသနည်း။

"ဟေ့....နင့်သားကို ဇော်ဇော်လို့ မမှည့်နဲ့၊ ငါ့ဦးလေး ဦးဇော်ဖေဆိုတာ ရှိနေတယ်၊ ဟိုတုန်းက ပဲခူးမှာ ဌာနာအုပ်ကြီးပေါ့၊ နင့်နာမည်ပါတဲ့ 'သော်သော်'လို့ မှည့်ပါလားဟဲ့"ဟု ဆိုသဖြင့် ယခု ကျွန်တော့်သားမှာ 'ဇော်ဇော်'မဖြစ်ဖဲ 'သော်သော်'ဖြစ်နေပါ၏။

ကဲ...ဘာဆိုင်သနည်း။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေးမရှိ၍ အိမ်ပေါ်ကနှင်ချတာ ဘာမျှမပြော လိုပါ။ ဒီကလေး (သူ့မြေး)နာမည်မှည့်တာများ ကျွန်တော့်ငွေမရှိတာနဲ့ သူ့အမေမောင်၊ သူ့ဦး လေးနာမည် 'ဇော်'တလုံးပါတာနဲ့ 'ဇော်ဇော်'မမှည့်ရဘူး ဆိုတာ စာဖတ်သူများ စဉ်းစားကြည့်ကြ

www.burmeseclassic.com

စမ်းပါခင်ဗျာ။

သို့သော် ကျွန်တော် ဤကိစ္စကို သူတို့အိမ်ပေါ်မှာပင် ဂလဲ့စားချေခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် ဂလဲ့စားချေပုံကား…

၁၉၅၂–ခုနှစ် ကျွန်တော့်သမီး အထွေးဆုံး မေဘယ်လ် မွေးသောအခါ ကျွန်တော်အိမ် တွင်မရှိ။ ကျေးတောရွာ နောက်ခံထားသော ဝတ္ထုတပုဒ်ရေးရန် ကိုယ့်ရွာသို့ပြန်နေ၏။ ဤဝတ္ထု 'ဘွဲ့နှော ကြက်သူခိုး'ပြီး၍ ပြန်လာခဲ့သောအခါ အလဲ့…အိမ်မှာ သူ့ဦးလေး ဦးဇော်ဖေဆိုတာ အဖိုးကြီး, အဖွားကြီး လင်မယား၊ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ ရောက်နေသဗျ။

ဒီအချိန် ဒီအခါမှာ ယခင်ဌာနအုပ်ဟောင်းကြီးဟာလဲ ပင်စင်ပါရောင်းပြီး သူ့အဖွားကြီး က ဖဲရိုက်ပစ်လို့တဲ့။ ဖြူခါပြာခါ ကျနေသဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီးက ကျွန်တော့် ဘာပြောသလဲသိလား။

"ဟော့…ဒီမှာ မောင်ကြင်ဆွေ၊ သူတို့လာနေကြတာ မင့်မိန်းမ မျက်နှာမြင်တာကိုလာကြ တာကွ၊ အခုဒီမှာနေကြတာလဲ ဟိုငါ့ဦးလေး သမီးနှစ်ယောက်က မင့်မိန်းမကို ပြုစုဘို့၊ အနီး ဘာလျှော်ဘို့ပေါ့ကွာ"ဆိုတော့ ကျွန်တော်က….

"ဟာ ကောင်းတာပေါ့ခင်ဗျာ…"

အမှန်မှာတော့ ဟိုဟာတွေက စားစရာ,နေစရာမရှိလို့ တက်လာကြတာဗျ။ ဆွေမျိုး ကြောင့်ကြ, သုံးကြောင့်ကြမှာ ဒုတိယအကွက် ဝင်နေသကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ယောက္ခမ ကြီးက ဘာဆက်လက်ပြောသလဲဆိုရင်…

"အဲဒီတော့ သူတို့စားစရိတ်ကို မင်းကခံကွာ"တဲ့။

နိပ်ပေ့၊ ကျိတ်ဟ…။

အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်က အဖေ့ဆီကလဲ ငွေရလာတယ်။ လုံးချင်းဝတ္ထုတပုဒ်ကလဲ ပြီးလာတယ်ဆိုတော့ ငွေကဖြိုးနေသကိုးဗျ။ ဒါကြောင့်သူ့နာမည်မှာ 'ဇော်'ပါတာနဲ့ ငါ့သားနာ မည်တောင် 'ဇော်ဇော်'မမှည့်ရအောင် ဒီလောက်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မိသားစု တော့ ငါက ကျွေးလိုက်မဟဲ့လို့ စိတ်ထဲကခဲပြီး…

"ကျွေးမယ်ဗျာ"ဟု အာမခံပြီး နေ့စဉ်ဘဲ ကျွန်တော်က ဟင်းလျာကောင်းကောင်းမွန်မွန် တွေ ဝယ်ခြမ်းပေးသဗျ။ ကျွန်တော့်မူရင်း သူ့ကိုပေးနေကျ၊ ထမင်းလခကိုလဲ မပျက်စေရဘူး။ သည်တော့ သူတို့အဲဒီအမျိုးတွေက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုခေါ်ကြမှတ်သလဲ။ "သူဌေးလေး… သူဌေးလေး"တဲ့။ ဟဲ…ဟဲ..။

စင်စစ်တော့ သူတို့အမျိုးတွေဟာ ဆွေရယ်, မျိုးရယ်လို့ တဦးကို တဦးအိမ်ပေါ်တင်ပြီး ထမင်းကြာကြာကျွေးတဲ့အမျိုးမဟုတ်ဖူးဗျ။ ပြောခဲ့ပြီကော။ သော်သော် မွေးစနှစ်၊ ၁၉၄၈–ခုနှစ် မှာ ကျွန်တော်ဘိုင်ကျလို့ ယောက္ခမကြီးက သမီးနဲ့မြေးတွေကို အိမ်ပေါ်ကမောင်းချ၊ သံလျင်က အဒေါ်က သနားတယ်လို့ခေါ်သွား။ ပယ်ပယ်၊ ကျော်ကျော်၊ သော်သော်၊ ကလေးသုံးယောက်နဲ့

www.burmeseclassic.com

နော်မာဟာ နှစ်လလောက် ကြာခဲ့တယ်။ အဲဒါကို နောက်တိုင်းပြည် အခြေအနေကောင်းလို့ ကျွန်တော်ဝင်ငွေရတော့ရင် ထမင်းကျွေးတောင်းတဲ့အတွက် တလ ၅ဝိ–နှုန်းနဲ့ရက်တွက်ပါ ပေးလိုက်ရသဗျ။

ဒါကိုလဲ ကျွန်တော်ကစိတ်ထဲ တေးထားပြီး အဲဒီအဖိုးကြီး အဖွားကြီးမိသားစုကို ကျွန်တော်က ရက်ရက်ရောရောကြီး ကျွေးနေခြင်းဘဲ။

ဒါပေမယ့် တော်တော် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးတွေခင်ဗျ။ "သူဌေးလေးက ဒီနေ့ ဒို့ကို ဘာဟင်းကျွေးအုံးမယ် မသိဘူးဟေ့"နဲ့ သူတို့ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နေ့စဉ် ချက်ပြုတ်စားနေကြလို့ တလက နှစ်လ,သုံးလဝင်လာတော့ ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီးက အဲဒီအဖိုးကြီး,အဖွားကြီး မိသားစုကို မသဒ္ဓာချင်ဘူး ဖြစ်လာပြန်သဗျ။ ငါ့သမီးနဲ့သားမက်လုပ်စာကို ဒင်းတို့အလကား လာစားနေတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ပေါက်လာဟန်တူသဗျ။ နို့ပြီး ဒါတွေအတွက် ငါ့သားမက်ကုန်နေတဲ့ငွေကို ငါရရင် ကောင်းမှာဘဲလို့ တွက်ဆလာတယ်လဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ။ သူ့ဧည့်သည်တွေအပေါ်မှာ ငြူငြူစူစူဖြစ်လာတယ်။ တနေ့ရွှေဧည့်သည်၊ နှစ်နေ့ ငွေဧည့်သည်လို့ ရွတ်လာတယ်။

အကြောင်းပြချက်ကလေး တခုလဲဖန်တီးလိုက်ဗျ။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် အဖိုးကြီးအဖွားကြီး မှာ သမီးနှစ်ယောက် ပါခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ တယောက်က အိမ်ထောင်ရှင်၊ လင်နဲ့ ခဏကွဲလာတာ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရောက်ပြီး တလမကြာခင်ဘဲ သူ့လင် က လာခေါ်လို့ပါသွားပြီ။ ကျန်တဲ့အငယ်မက အပျိုလေး၊ ဒီဟာလေးနဲ့ကျွန်တော့်ကို ယုတ်ပတ် လာသဗျ။

"အင်း...ဒီအရွယ်တွေဆိုတာ တအိမ်ထဲ ကြာကြာနေလို့ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဖူး၊ နို့ပြီး ကောင်မလေးကလဲ အနေအထိုင် ရဲတင်းပါဘိသနဲ့"

မအေကြီးက စကားခင်းပေးလိုက်တော့ သမီးဖြစ်သူက...

"ဟုတ်တယ်....ကိုကြင်ဆွေ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်နေပြီး ကိုကို ကိုကို...နဲ့"ဟု ထောက်ခံ လိုက်၏။ သူတို့ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပြောနေကြသည်ကို ကျွန်တော်ကကပ်လျက် အိပ်ခန်းထဲမှနေ၍ ကြားနေရ၏။

ကောင်မလေးက ကျွန်တော်နှင့်ရင်းရင်းနှီးနှီးနေ၍ ကိုကိုခေါ်တာမှန်ပါသည်။ သို့သော် ကလေးမက သူတို့ထင်သလို စိတ်မျိုးမဟုတ်ရှာပါ။ ကျွန်တော့်အား ကျွေးမွေးထားသူရယ်လို့ အရေးပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း "ခင်ဗျားတို့ အမျိုးထဲတော့ ဒီတယောက်ထဲနဲ့ဘဲ ရေးဆလံ၊ ဒိုးဆလံပါဗျို့"ဟု အော်ပြောလိုက်ချင်ပါ၏။

သည်လိုနှင့် တယ်ပြီးမကြာပါချေ။ နော်မာတို့သားအမိနှင့် ဟိုသားအမိ ပူညံပူညံဖြစ်ကြ ပြီး ထိုအဖိုးကြီးနှင့် အဖွားကြီးတို့ လစ်ကြပါလေသတည်း။

ထိုအခါ ယောက္ခမကြီးက ကျွန်တော့်အား "မင်းတို့နောက်ထပ်ကလေးတယောက် တိုးလာပြီကွာ၊ ငါ့ကို ထမင်းလခငါးဆယ်တိုးပေးတော့"ဆိုသည်နှင့်အညီ ကျွန်တော်က ပေးလိုက် ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

ဤနေရာ၌ ခေတ္တဖြတ်ပြောပါရစေ။ လွန်ခဲ့သောသုံးလလောက်က ကျွန်တော့်သားသမီး များက သူတို့ဆွေမျိုးများမကောင်းကြောင်း ရေးရပါမည်လား၊ သူတို့ဦးလေးက ရှက်လှပါသည် ဆို၍ ကျွန်တော့်ကိုလာပြီး ရန်တွေ့ကြပါ၏။ သည်အခါမှာ ကျွန်တော်က (ဩော်...ငါ့သားသမီး လေးတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာကြပါလား)ဟု ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ပါ၏။ ပယ်ပယ်နဲ့ သော်သော်က "ဒါဒါ...နောက်မရေးပါနဲ့တော့"ဟု တားမြစ်သွားကြသေး၏။ အခု ဒါဒါ စိတ်ထဲရှိတာကို ထုတ်ပြောတော့မယ် သားတို့သမီးတို့ရေ။ မင်းတို့အဖေဟာ စာရေးဆရာ။ ဟုတ်တာမှန်တာကို မကောင်းမကောင်းဘူး၊ ကောင်းရင် ကောင်းတယ်ရေးရမှာဘဲ။ တနည်းအား ဖြင့်လဲ ဒါဟာ ငါ့ဘဝရှင်းတမ်းဘဲ။ အေး...မင်းတို့ကိုလဲ ငါပြောချင်တယ်။ မင်းတို့မှာ ဟိုဘက် အမျိုးက မကောင်းတဲ့စိတ်ထားမျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ထုတ်ပစ်လိုက်ကြ၊ ခါပစ်လိုက်ကြ။ ညီအကို မောင်နှမဆွေမျိုးသားချင်း ဘယ်လိုစိတ်ထားရမယ်ဆိုတာကို ဒါဒါဘဝကိုယ်တွေ့တွေနဲ့ ရေးပြပါ မယ်။ စာဖတ်ပရိသတ် အားလုံးအတွက်ပဲ။ အဲဒါမရောက်ခင် မင်းတို့အမျိုးတွေ မကောင်းခဲ့ပုံ တွေ ကျန်သေးတယ်။ ရေးပြဦးမယ်။ အခုလက်ရှိ သက်ရှိတွေနော်။ မယုံရင်မေးကြည့်ကြ။

သောသော်ကျောင်းနေ နောက်ကျရခြင်း

သော်သော်သည် ၁၉၄၈–ခုနှစ်တွင်မွေးဖွားခဲ့၍ မေနှင့်ကျွန်တော် ညားသော ၁၉၅၄ခုနှစ် မှာ ၆နှစ်သားရှိပြီ။ သို့သော်လူကောင်က ငယ်စဉ်က ခပ်ညှက်ညှက်မို့ ကျောင်းမနေရသေး။ ၁၉၅၅– ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ကျောင်းတွေဖွင့်စမှာ သော်သော်အား ကျောင်းအပ်တော့မည်၊ ကျောင်းဝင် ကြေးပေးပါဟု ပယ်ပယ်နှင့်ကျော်ကျော်ကလာတောင်း၏။ ထိုစဉ်က ပယ်ပယ်နှင့်ကျော်ကျော် နေကြသော စိန်ဖီလိုမီနာ့စ်မို့ ငွေကတော်တော်လေးများ၏။ သူတို့လာသောနေ့မှာ ကျွန်တော် တို့တွင် ငွေလွယ်လွယ်မရှိသဖြင့် "မင်းတို့ဖွားအေကြီးကို ခေတ္တစိုက်ပြီး ကလေးကျောင်းအပ်ထား ခိုင်းလိုက်ပါကွာ၊ နောက်တနင်္ဂနွေတော့ လာခဲ့၊ ဒါဒါပေးပါမယ်"ဟု ပြောလွှတ်လိုက်၏။

သို့နှင့် နောက်တနင်္ဂနွေ လာကြ၍ "ဘယ့်နှယ် သော်သော် ကျောင်းအပ်ပြီးပြီလား" မေးတော့၊ "မအပ်ရသေးဘူး"တဲ့၊ "ဟဲ့...နေရာမရဘဲ နေပါအုံးမယ်ကွာ..."ဆိုတော့.... "မယ်သီလရင်တွေနဲ့ မာမီကြီးနဲ့ခင်တယ်၊ ဘယ်အချိန် သူသွားပြောပြောရတယ်၊ အပ်ပြီးတယ် ဆိုရင် ဒါဒါကငွေမပေးဘဲ နေမှာစိုးလို့တဲ့"

"ဟဲ့...ငါ့သားအတွက် ငါကမပေးဘဲ နေမလားကွ"ဆိုပြီး သူတို့တောင်းသောငွေကို ပေးလွှတ်လိုက်၏။ သို့သော် နောက်တနင်္ဂနွေလာကြတော့ သော်သော်အတွက် နေရာမရှိတော့ ၍ မရတော့တဲ့။ ယင်းသို့ဖြင့်သော်သော်သည် ကျောင်းနေတနှစ်နောက်ကျခဲ့ရပါ၏။

သို့သော် သော်သော်က ဉာဏ်ကောင်း၍ တန်းကျော်တွေတက်ခဲ့ရ၏။ တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲမှာ ဒီသုံးခုရသဖြင့် ဆရာဝန်လိုင်းလိုက်ရ၍ ယခု [illegible] နောက်ဆုံးနှစ်၊ အကယ်၍သာ သူ့ဖွားအေကြီး ဒီငွေလေး တပတ်လောက်ကို မတွက်ကပ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ယခုနှစ် ကျွန်တော့်သား ဆရာဝန်ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ဒီကလေးကျောင်းစရိတ်ဆိုတာက သူတို့လစဉ်ပေး ၂၅ဝိ အပြင် တောင်း တာနော်။ ကျွန်တော်ပေးခဲ့ပါ၏။ မေကလဲ ကြည်ဖြူခဲ့ပါ၏။

သူတို့ဆွေမျိုးချင်း မလိုတမာ ရှိလိုက်ကြပုံများ

ယင်းသို့ ကျွန်တော်က ငွေကိုမှန်မှန်ပေးနေတော့ သူတို့ဆွေမျိုးချင်း ဘယ်လို တွန်းကြ

www.burmeseclassic.com

ပါသနည်း။

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မိုးတွေ တဖွဲဖွဲရွာနေခိုက် သူတို့ခြေရင်း ခေါင်းရင်း အိမ်ချင်းကပ်လျက်နေ ကြသော နော်မာ၏ ညီမတဝမ်းကွဲသည် ထီးမပါ ဘာမပါနှင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ရောက်လာပြီး...

"ကိုကြင်ဆွေ....ကိုကြင်ဆွေ...ရှင်ကတော့ နော်မာ့အကြောင်းဘာမှ မသိဘူး၊ ငွေတွေသာ မှန်မှန်ပေးနေတာဘဲ"ဟု မေ့ရှေ့တွင် ပြော၍ ကျွန်တော်က...

"ဟဲ့ ....နော်မာ ဘာဖြစ်လို့တုန်း...."

"အိမ်ရှေ့အိမ်က ကျောင်းဆရာတယောက်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်တော့၊ အဲဒါသူတို့ကို ငွေမပေး နဲ့တော့..."

ဒီအချိန်မှာ ဒီကောင်မက အသက် ၂၀ကျော်၊ အိမ်ထောင်နှင့်။ သူနော်မာတို့သားအမိနှင့် ရန်ဖြစ်ထားဟန် တူပါသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က...

"ဟဲ့..ဒါ...ငါနဲ့ဘာဆိုင်တုန်း၊ ငါတောင် အခုနောက်မိန်းမယူထားပြီဘဲ၊ နော်မာလဲ သူနောက်လင် ယူချင်ယူနိုင်တာပေါ့။ ငါအခုငွေပေးနေတာက ငါ့သားသမီးတွေအတွက် ပေးနေ တာဘဲ။ နော်မာလင်ယူလဲ ငါကတော့ ပေးနေမှာဘဲ၊ သွားသွား နင်...ငါ့အိမ်ပေါ်က ခုချက်ခြင်း ဆင်းသွား"ဟု မောင်းထုတ်လိုက်၏။

ဒင်းလမ်းမ ရောက်သွားမှ ကျွန်တော်နောင်တရ၏။

"တောက်..ဒီဟာမ၊ ငါပါးချလွှတ်လိုက်ရ အကောင်းသား"

အကြောင်းမှာ တနေရာ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၉၄၈–ခုနှစ် နော်မာတို့ သားအမိတွေ သူတို့အိမ်သို့သွား၍ ခိုကိုးရစဉ် ကျွန်တော့်သမီး ပယ်ပယ်က လေးငါးနှစ်။ သူက အပျိုပေါက်။ သူကျောင်းသွားခါနီး အလှပြင်နေသည်ကို ကလေးက မော့်ကြည့်နေမိသဖြင့် ဘာမပြော ညာမပြော ကလေးပါးကို ဖျန်းကနဲ ရိုက်လိုက်၏။ အနီး၌ရှိနေသော ကျွန်တော်က... "ဟ..ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာလဲဟယ်..."ဆိုတော့ "ရိုက်ချင်လို့"တဲ့။

ပစ်စာတစောင်

ကျွန်တော်ငွေမှန်မှန် ပေးနေသည်ကို နော်မာအား မနာလိုသူကား ဒီဟာမတကောင်ထဲ မဟုတ်သေး။ နောက်တကောင်မ ရှိနေသေး၏။ သူ့ပစ်စာမှာ နာမည်မပါသော်လည်း လူချင်း နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့ဘူးတာကလား။ သူ့လက်ရေးနှင့် သူ့လေသံကို ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ နော်မာနှင့် ဆွေမျိုးချင်း အလွန်ရင်းပါသည်။ သူ့စာမှာ...

ဟဲ့..ကြင်ဆွေ

နင်က အဝေးမှာနေပြီး ဘာမှမသိဘူး။ နင့်မယားကို ငွေမှန်မှန်ပေးနေတယ်။ နင့်ဟာမက ခုနောက်မီးလင်းနေပြီ သိရဲ့လား။ နင် နွားကျခံပြီး ငွေပေးမနေနဲ့တော့။

နင့်ကို နွားမဖြစ်စေလိုသူ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်က ဤစာနှင့်ပူးတွဲ၍ အရင်ဟိုဟာမ ပြောသွားတာတွေပါ ရေးထည့်ပြီး နော်မာ့ထံသို့ သူတို့ပြောတာတွေ ဟုတ်နေလျှင် နော်မာ ကောင်းမွန်စွာ အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ပါ သည်။ ယင်းသို့ပြုသော်လည်း ကျွန်တော်က ကိုယ့်သားသမီးအတွက် ပေးနေသော ငွေကိုတော့ မှန်မှန်ပေးနေမှာဘဲဟု စာရေးလိုက်၏။

သို့သော် နော်မာသည် သူတို့စွပ်စွဲသကဲ့သို့ မဟုတ်ပါချေ။ အကယ်၍ နော်မာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားလည်း ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာပါညမ်။

သြော်...နော်မာတို့အဖြစ်ကလည်း...

ကျွန်တော်သူ့ကို အလွန်သနားပါသည်။

သနားရာမှ 'ဒီလောက်တောင်ဟယ်..'ဟု ဒေါသလည်းထွက်ရ၏။ ဥပမာတခု ပြပါမည်။

၁၉၆၂–ခုနှစ် တနေ့သော နံနက်ခင်း၌ သူသည်တယောက်တည်း ကျွန်တော့်အိမ်သို့ မလာစဖူး စိတ်ညစ်ညူးသောမျက်နှာနှင့် ရောက်လာ၏။ သူဘယ်လိုဖြစ်လာပါသနည်း။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း။ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တော့....

သြော်အဖြစ်က ဒီလိုတဲ့ဗျာ။ သူတို့နဲ့ခေါင်းရင်းအိမ်က မိန်းမကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်သတဲ့။ ဒီတော့ အဲသည်အဒေါ်ကြီးက "နင်တို့ဟာ မောင်ကြင်ဆွေပေးလို့ စားနေရတာ၊ အခုမောင်ကြင် ဆွေကို နောက်ထပ် ငွေမပေးတော့ဘို့ သွားပြောမယ်"ဆိုလို့တဲ့ဗျာ။ အဲဒါ အခုဒီမိန်းမကြီး လာပြောသွားပြီလား၊ သူဘယ်လိုပြောပြော ကျွန်တော်က ငွေမပေးဘဲတော့ မနေပါနဲ့ လာပြော တာတဲ့ဗျာ။

"ဒီမိန်းမကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမှတော်တာလဲ မဟုတ်၊ အိမ်ချင်းကပ်နေခဲ့၍ လူချင်း သိရုံဘဲ။ ဒီအဒေါ်ကြီးကလဲ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ခြိမ်းချောက်တယ်။ ဒါကြောင့်...

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နော်မာရယ်၊ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော၊ ငါ့သားသမီးအတွက် ငွေကို တော့ ငါပေးမှာပေါ့ဟ"ဆိုပြီး အနီးရှိ မေအား...

"အခု ဒီလထဲအတွက်ကော ပေးပြီးပြီလား"

မေက "ပေးပြီးပါပြီ"ဟု ပြော၍ နော်မာက "ရပြီးပါပြီ ကိုကြင်ဆွေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေရယ်"ဟု ဆိုပြီးမေ့လက်ကို သူကကိုင်၏။

"ကဲ..ဒါဖြင့် နော်မာစိတ်အေးလက်အေး၊ စိတ်ချလက်ချသာ ပြန်ပေရော့၊ မေသူ့ကို ဘတ်စ်ကားဂိတ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့လိုက်စမ်းကွာ"

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး တယောက်လက် တယောက်ကိုင်၍ လမ်းမရောက်သွားကြတော့ ကျွန်တော် သူတို့ကိုကြည့်ကာ အတိတ်ဆီသို့ပြန်သွားမိသည်။

၁၉၄၂–ခုနှစ်၊ နော်မာနှင့်ကျွန်တော်ညားကြတော့ သူက ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ကျွန်တော်က နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်။ နော်မာနှင့် ကျွန်တော် ဆယ့်နှစ်နှစ်ပေါင်းခဲ့ပြီး၊ ၁၉၅၄–ခုနှစ်မှာ မေနှင့်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ညားကြတော့ မေကနှစ်ဆယ်၊ ကျွန်တော်က သုံးဆယ့်ငါးနှစ်။

နော်မာနှင့် ကျွန်တော်သည် တလမ်းတည်း အိမ်ချင်းနီးကပ်စွာ နေခဲ့ကြ၍ လူချင်း မြင်တွေ့ပြီး ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။

မေနှင့် ကျွန်တော်သည် အလွန်ဝေးကွာသော မြို့များမှ လူချင်းမမြင်ဘူးပဲလျက် သော်တာဆွေဝတ္ထုတွေ နှစ်သက်ခဲ့ရာမှ လူချင်း ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။

နော်က စာရေးဆရာကိုမသိ၊ ငွေကိုသာကြည့်တတ်သည်။

မေက ကျွန်တော့်ကို သော်တာဆွေ၊ အနုတ်လက္ခဏာ တလ ၂၅ဝိနှင့် ယူခဲ့သည်။

ဤကား နော်မာနှင့်မေ ခြားနားချက်။

သူတို့ချင်း ခြားနားသလို သူတို့ဆွေမျိုးချင်းလည်း ခြားနားလှ၏။

အရေးပေါ် ကြားဖြတ်မှာကြားချက်

စာဖတ်သူများ ခင်ဗျား–

ကျွန်တော့်ဇနီးနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ဆွေမျိုးများ အကြောင်းရေးနေရာမှ ယခု ရှုမဝ ဦးကျော်အကြောင်း ကြားဖြတ်ဝင်ရသည်မှာ ဤ'ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း'ကို ရှုမဝတွင် လစဉ် ရေးနေခိုက် ထိုလ (ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၇၄)တွင် ဦးကျော်အနိစ္စရောက်ပါသဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်ရေးရန် တာဝန်ရှိသည်နှင့် ရေးလိုက်ရပေရာ ယင်းဆောင်းပါးသည် ကျွန်တော့်ဖြစ်အင် တစိတ်တဒေသ ပါဝင်နေ၍၎င်း၊ ဦးကျော်အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ဘဝ မှတ်တမ်းထဲတွင် ပါဝင်စေလို၍၎င်း ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှုမဝ ဦးကျော်မည်သော ဇွဲသတ္တိခဲ

၁၉၄၇–ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ဒုတိယသီတင်းပတ်၊ တခုသော နံနက်ခင်း၌ လမ်းလျှောက် တုတ်ကိုင်၍ ဆေးတံကြီးခဲထားသော အသားညိုညို၊ အရပ်ရှည်ရှည် လူကြီးတယောက်နှင့် လက်ဆွဲသားရေအိတ် ကိုင်ထားသည့် အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ပြတ်ပြတ် လူငယ်တယောက်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အနောက်ဖက်တန်း၊ အခန်းနံပတ် ၁၄၆–တွင်ဖွင့်ထားသော သံတခါး ပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ကြပြီး အတွင်းမှာ လူတယောက်မှမတွေ့ရ၍ လူငယ်က အပေါ်ထပ် လှေကားဝ ကို မော့်ကြည့်လျက်...

"ရှုမဝဦးကျော်ရှိပါသလား ခင်ဗျာ"ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးအနက် လူကြီးက ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၊ လူငယ်က သော်တာဆွေ။ သူတို့ သည်မန္တလေးမြို့မှ ရန်ကုန်၊ ယခုမနက်ဆိုက်ရထားနှင့် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့နံနက်ခင်းက ဖော်ပြခဲ့သော အခန်းအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့ သော ရှုမဝဦးကျော်ကို ယခု ၁၉၇၄–ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅–ရက်၊ နေ့လယ် ၃–နာရီခန့်၌ ကြံတောသုသာန်က သင်းချိုင်ဂူထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်အထိ၊ စိစစ်လေ့လာကြည့်ရှုခဲ့ရာ ရှုမဝ

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်သည် အင်မတန် ဇွဲသတ္တိကောင်းသူ၊ အလွန်ဝီရိယရှိသူ၊ အလုပ်တခုကို မဖြစ်မနေလုပ်တတ်သူဖြစ်လျက် လူချင်းပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမှာလည်း တဖက်သားကိုကူညီတတ်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ရန်ငြိုး,အာဃာတမထားတတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံလှပါပေ၏။

အောက်ပါစာကို ကြည့်စမ်းပါ။

ရှုမဝတိုက်

စာတည်းအဖွဲ့နှင့်ပုံနှိပ်ဌာန

အမှတ်၁၊ ဆင်းဒဝစ်လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၁၁၊၁၀၊၅၈။

သော်တာဆွေသို့

ခင်ဗျားသည် စော်ကားလွန်းအားကြီးသည်။

ခင်ဗျားပြုမူပုံသည် ကျွန်တော်၏လူငယ်များကို အုပ်ထိန်း၍မရလောက်အောင် ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော်တသက်နဲ့တကိုယ် ဘယ်သူ၏လက်နဲ့မျှ အရှုယ်ပင်မခံခဲ့ရဘူးပေ။

ခင်ဗျားတို့မူးချင်တိုင်းမူးပြီး စော်ကားချင်တိုင်း လာ၍စော်ကားနေတာ ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်ပါ။

ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ယခုအချိန်ကစ၍ လူချင်းအဆက်ဖြတ်ပြီဖြစ်ကြောင်း။

မောင်ကျော်

၁၉၅၈–ခု၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၁၁–ရက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ရှုမဝကားမောင်းသော ဒရိုင်ဗာကိုသိန်းမောင်သည် ရှုမဝကားနှင့် ခုနစ်မိုင်ရွာတန်းရှည်ရှိ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာပြီးအထက်ပါစာကို ပေးပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့်။ ဒီဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုရခဲ့သလဲမသိ။ "မောင်ဟာ ညကအရက်တွေအလွန်အကျွံမူးပြီး ကိုသိန်းမောင် ရှုမဝကားနဲ့လာပို့တာဘဲ"ဟု ကျွန်တော့်ဇနီးမေ ပြောတာဘဲသိ၏။ "မောင်ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ"ဟု မေမေးသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မဖြေနိုင်။ ကျွန်တော်မှာ ထိုစဉ်က ဒီလိုဘဲအရက်သိပ်မူးခဲ့ပြီဆိုလျှင် မူးတုန်းကိုယ်လုပ်ခဲ့တာတွေ မမှတ်မိတော့။ ထို့ကြောင့် ဦးကျော် ပေးခိုင်းသောစာကို ဖတ်ပြီး–

"ကိုသိန်းမောင်၊ ကျွန်တော်မနေ့က ရှုမဝတိုက်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဗျာ"

"ဦးကျော်နဲ့ အာစရိက စာပွဲမှာထိုင်ပြီး စကားအချီအချပြောနေကြရင်း အာစရိက ဦးကျော်ခေါင်းကို စီးကရက်သံဗူးနဲ့ ကောက်ထုတာဘဲဗျာ"

သည်တော့မှ ကျွန်တော်က တအံ့တသြဖြစ်လျက်.....

"ဟာ…ဟုတ်လား၊ ဦးကျော် တော်တော်နားသွားသလား"

"သိပ်မနာပါဘူး၊ နဖူးမှာ နဲနဲတော့ ရောင်သွားတယ်"

"နို့ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာနဲ့ ခေါင်းက ဒဏ်ရာတွေကကော ဦးကျော်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဆော်တာလား"

"ဘယ် ဟုတ်ရမလဲ၊ ဦးကျော်က အာစရိကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ သူ့ကောင်လေး တွေက ဝိုင်းဆော်ကြတာ"

"ဆော်ထိုက်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်စိတ်မဆိုးဘူးလို့ အဲဒီလူငယ်တွေကို ပြောလိုက်ပါ"

"ဦးကျော်က အာစရိ လဲနေတော့ ဟဲ့မလုပ်ကြနဲ့၊ မလုပ်ကြနဲ့လို့တားပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆေးတိုက်လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်၊ အာစရိကို ဆရာဝန်က ဆေးထိုး‚ဆေးထည့်ပြီးမှ ကျွန်တော်ဒီအိမ် ပြန်ပို့ရတာ"

"အင်း…ကျုပ်တော့ဘာမှ မမှတ်မိဘူးဗျာ"

အမှန်ဘဲ။ ဦးကျော်ကို ကျွန်တော်ဘာ့ကြောင့် စီးကရက်ဗူးနှင့် ကောက်ပေါက်မိသနည်း။ ယခုတိုင် စဉ်းစား၍မရပါ။ ဘာမျှ ရန်ငြိုး‚ရန်စရှိစရာ လူချင်းလဲမဟုတ်။ ကျွန်တော့်တွင် အရက် ငြိုပြဟ်ဆိုးဝင်လျှင် မြင်ရာလူကို ထိုးနှက်ချင်သော၊ ကျွန်တော်မသိသော ကျွန်တော်၏ အတွင်းစိတ် ယုတ်သာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု သတ္တုချရပါတော့၏။

အဲ…ဖြစ်ပြီး အမူးပြေပြီဆိုလျှင်တော့ စိတ်မကောင်းခြင်း နောင်တရခြင်းတွေ အပြည့်။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဘယ်လောက်ထိခိုက်ပါသနည်း။ ဦးကျော်၏ ထိုစာကလေး ကို ယခုတိုင် မပျောက်ပျက်အောင် သိမ်းဆည်းထားသည်ကိုသာ ကြည့်ပါတော့။

ရှုမဝတိုက်ကို ကျွန်တော်တော်တော်နှင့် မသွားဝံ့တော့ပေ။ သို့သော်ရှုမဝအတွက် ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးခြင်းကိုကား မပျက်။ ထိုအောက်တိုဘာလထဲမှာ ရှုမဝတွင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်စရာတွေကား ပြီးခဲ့ပြီ။

အဲ…နိုဝင်ဘာလဆန်း မဂ္ဂဇင်းထွက်ရက်ရောက်တော့ ကျွန်တော်မနေနိုင်တော့ပါ၊ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဦးကျော်ကို ကျွန်တော်ချစ်သောစိတ်က လှုံ့ဆော်လာသဖြင့် အို…ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ ဟု ရှုမဝအတွက် ရေးထားသော 'မိန္ဒေနီ'ဝတ္ထုကို ကိုင်ကာ အိမ်မှာထွက်ခဲ့ပေတော့သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝကို ဖန်တီးရာတွင် ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေးသူများမှာ ကျွန်တော့် အဖေနှင့် အမေပြီးလျှင် ရှုမဝဦးကျော်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ဦးကျော်ကိုလဲ ကျွန်တော်ပြောဘူးပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါ။ ၁၉၅၄–ခုနှစ်၊ မေနှင့်ကျွန်တော်ညားကြတော့ ယောက္ခမဟောင်းကြီးက ကျွန်တော့်တွင် သားသမီးငါးယောက်ရှိရာ၊ တယောက်လျှင် ငါးဆယ်စီ၊ တလနှစ်ရာ့ငါးဆယ်ပေး နိုင်ပါက ကြွလိုရာ ကြွ၊ ယူလိုရာမိန်းမ ယူဆိုသောအခါတွင် ထိုစဉ်က ရှုမဝမှ တပုဒ်သုံးရာသာ ရနေသော ကျွန်တော့်အဖို့ အခက်မဟုတ်တုံလော။ ထို့ကြောင့် ဦးကျော်က ဖန်တီးပေးပါသည်။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ 'အဟိ'ကဏ္ဍထည့်ပေးကာ တလသုံးရာ၊ ဝတ္ထုဖိုးနှင့် ခြောက်ရာကျပ်ဟူ၍

ပေးလေသောကြောင့် ဒီဖေကို ယခုထိ တိမ်တိမ်မည်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ဤမျှ ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစားရှိနေသော ဦးကျော်အား သူကလူချင်း အဆက်ဖြတ်ပြီဆို သော်လည်း ကျွန်တော်ကမဖြတ်နိုင်ပါ။ သူပြောလိုရာ ပြော၊ ပြုလိုရာ ပြုစေတော့ဟု ကျွန်တော် ရှမ၀တိုက်ထဲ ရဲဝံ့စွာဘဲ ဝင်သွားပါသည်။ ဦးကျော်သည် သူထိုင်နေကျစာပွဲမှာဘဲ ထိုင်နေပါ သည်။ ရှမ၀တိုက်သားများက ကျွန်တော်လာတာမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ကြ အုံးမလဲဟု စိတ်စောကြသည်။

သို့သော် ဦးကျော်သည် ကျွန်တော့်မြင်သောအခါ ပြုံးတုံးတုံးလုပ်နေ၍ သူ့စာပွဲနား ရောက်တော့....

"ဟင်း....ဟင်း....ကိုရင်ကြီး လာမှလာပါအုံးမလားလို့ ကျုပ်ကစိုးရိမ်နေတာ...."

ဒီတော့ ကျွန်တော်က မာမာဘဲ။

"ခင်ဗျား မလာနဲ့ဆိုတော့ကော မလာဘဲ နေရမလားဗျ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်က ရှိနေတာ ဘဲ၊ ဟောဒီမှာ ရှမ၀အတွက် ဝတ္ထု"ဟု စာမူကို လှမ်းပေးလိုက်တော့ သူဝမ်းသာအားရယူပြီး၊ တခါတည်း ဖတ်လေတော့သည်။

ဦးကျော်သည် ကျွန်တော့်စာများကို သူအားနေလျှင် ချက်ခြင်းဖတ်လေ့ရှိသည်။ ပြင်စရာ ဖြတ်စရာရှိလျှင် နှစ်ဦးသဘောတူ ဆွေးနွေးကြသည်။ 'မိန္ဒြေနီ'ဝတ္ထုကို သူတထိုင်တည်းနှင့် ဖတ်ပြီး ဘာမျှပြင်စရာ ဖြတ်စရာမရှိ၊ "သိပ်ကောင်းတာဘဲ"ဟု စာပွဲကို လက်နှင့်ပုတ်၍ ပြောသည်။

"သော်တာဆွေရေးတာ မကောင်းတာများရှိဘူးလို့လား"ဟု ကျွန်တော်ကပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ပလဲနံပ သင့်နေကြတော့ ရှမ၀တိုက်သားတွေက ပြုံးစိစိလုပ်နေကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်နှင့်ဦးကျော်ကို လင်မယားဟု ခေါ်ကြသည်။ ဘာကြောင့်ဆို စာမူနှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းခုံကြရမှာလည်းကောင်း မကြာခဏဆူဆူညံညံဖြစ်တတ်သည်။ နောက်ပြီး ပြန်တည့်ကြလေသည်။

ဦးကျော်၏ သားသမီးများသည် သူတို့အဖေအပေါ်၌ ကျွန်တော့်လောက် နွဲ့ဆိုးဆိုးကြ လိမ့်မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ငွေအသုံးလိုလျှင် ကိုယ်ကရစရာရှိရှိ၊ မရှိရှိ အတင်းတောင်းတတ် သည်။ မပေးဘဲ မနေရအောင်လုပ်သည်။

ဥပမာ–သူ့ဆီပိုက်ဆံတောင်းနေတာ တနာရီလောက် ရှိနေပြီဆိုအံ့။ ဦးကျော်ကလည်း ကိုရင့်ပေးစရာမရှိဘူးဆို၍ ဘူးခံနေပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က....

"ဦးကျော်....ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မပေးဘူး ပေးမယ်နောက်ဆုံး တခွန်းထဲပြောတော့ဗျာ"

သူ့ပါး စူဖောင်းဖောင်းလေးနှင့်....

"မပေးဘူးဗျာ...၊ မပေးဘူး မပေးဘူး....။ အခွန်းတရာပြောတယ်...."

www.burmeseclassic.com

"ကဲ...ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့အခန်းထဲရှိ ရေဒီယိုကို မ,သွားလေတော့၏။

"ဒါဟာ ရေဒီယိုပြန်ပေးဆွဲတာဘဲ၊ ကိုသိန်းမောင်ကို လွှတ်ပြီး ငွေ၅ဝိ–နဲ့ ကျွန်တော့်အိမ် မှာလာရွေးပါ"ဟု ပြောပစ်ခဲ့၏။

တကြိမ်လည်း ကျွန်တော်က တတွတ်တွတ် တောင်းနေသည်။ သူသွားရာလိုက်သည်။ အိပ်မည်လုပ်သည်ကိုလည်း ခြေထောက်ဆွဲတောင်းနေသည်။

"အောင်မယ်လေးလေ၊ ကျုပ်တော့ သေတော့မှာဘဲ၊ နားပူလိုက်တာ..."

"မပူချင် ပေးလိုက်ပါလားဗျ၊ အလွယ်လေး"

"ပိုက်ဆံပေးဘို့က မရှိဘူးဗျ၊ မရှိဘူး..."

"အောင်မယ်လေး..မင်္ဂလမ်း ကုလားမရှိဘူး၊ ရန်ကုန်မြစ်ထဲ ရေမရှိဘူး၊ ရှုမဝဦးကျော်မှာ ငွေမရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်ကမယုံသေးဘူး...."

ဒီလိုဦးကျော်အား ကျွန်တော်ကအတင်း ကပ်ပူနေသည်ကို ရှုမဝတိုက်သားများရော၊ ဦးကျော်အိမ်သားများရော အားလုံးမြင်ကြကြားကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ ဘာမျှဝင်၍ မစွက်ဖက်ကြ။ ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်နေတတ်ကြ၏။ သူတို့မှာ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ကို ရိုးနေပြီ။

ဦးကျော်သည် နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် အိပ်စက်လေ့ရှိရာ သူသည် ထိုနေ့၌ အိပ်ချင်လာ၍ စိတ်တိုလာပြီး ဖြစ်ရာ....

"ပိုက်ဆံမရှိပါဘူးဆိုနေတာ၊ ကဲဟော့ဒါဘဲ ယူသွား"ဟု သူစိတ်လုပ်၍ သူ့လက်က မြလက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးရာ၊ ဒီဖေကိုက ဘာချမ်းသာပေးမလဲ၊ အပေါင်ဆိုင်သွားပေါင်ပစ်လိုက်တာ ပေါ့။

သူ့ဝါသနာ

ရှုမဝဦးကျော်သည် ကြည်လင်အေးမြသော မျက်နှာရှိသည်။ စကားပြောလျှင် တိုးတိုး ညင်သာ ပြောတတ်သည်။ သူ့တွင်မယဉ်ကျေး မဖွယ်ရာသော ပျော်ပါးမှုမရှိ။ သူမက်မောသည် က စီးကရက်သောက်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းနှင့် စာဖတ်ခြင်း။

စီးကရက်ကို အကောင်းစားမှ တမျိုးတည်း သီးသန့်လျက် တလိပ်ပြီးတလိပ် အဆက် မပြတ်သောက်၏။

ရုပ်ရှင်ကိုဇတ်ကားတိုင်းလိုလိုကြည့်၏။

စာကို နာမည်ကြီးစာအုပ်တွေကိုရော၊ ရှုမဝတိုက်သို့ ပို့သောစာရေးဆရာ ကြီးငယ်တို့၏ စာမူတွေရော အားလုံးဖတ်၏။

စာရေးဆရာငယ်တွေ စာမူများ ဖတ်ရသည်မှာ မဂ္ဂဇင်းတွင်သုံးရန် သင့်မတင့် တည်းဖြတ် ရန် ဖတ်ခြင်းဖြစ်၍ နာမည်ရ စာရေးဆရာကြီးတို့၏ လက်ရေးမူများကိုကား သူတည်းဖြတ်ရန်

www.burmeseclassic.com

ဘာမျှမလို။ မုချဧကန် မဂ္ဂဇင်းထဲ ထည့်ရမည်ဖြစ်လျက်၊ သူကနှစ်သက်ခုံမင်လှစွာ ရှေးဦးစွာ ဖတ်လိုသောကြောင့် ဖတ်ခြင်းသာဖြစ်၏။

သူစာမူတခုဖတ်ပြီး နှစ်သက်လှသည်ဆိုတော့ တယောက်ထဲ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် သူ့မျက်နှာရှေ့တွင် စီးကရက်မီးခိုးတွေ ဝေနေလေရော့။

ဦးကျော်သည် အလုပ်ကိုအင်မတန် ကြိုးစားသူဖြစ်၏။ ယခင်မဂ္ဂဇင်းတမျိုးတည်းလုပ်စဉ် အခါက သူ့စိတ်အာရုံကို မဂ္ဂဇင်းထဲမှာသာ ထား၏။

ရှုမဝ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

ဟိုယခင်က သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ မြန်မာ့အလင်း မဂ္ဂဇင်း၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းဟူ၍သာ ရှိခဲ့ပေရာ၊ ဦးကျော်စတင်တီထွင်လိုက်သော ရှုမဝကျတော့ ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းဟူ၍ အမည်သ,လိုက်သည်နှင့် အညီ သူ့မဂ္ဂဇင်းမှာ အတွင်းပုံတွေပါ နှစ်ရောင်သုံးရောင်ခြယ်ရပေသည်။ ဒီလိုရောင်စုံပါရာမှာ စာအုပ်ကို ဗလတ်– ဗလတ်လှန်၍ ကြည့်သောအခါ အရောင်မထပ်ဖဲ တမျိုးပြီးတမျိုး ကူးပြောင်းသွားရန်လဲ စီစဉ်ရသည်။

ပုံရိုက်ဆရာသည် ရုပ်ပုံတခုကို အရောင်အနု အရင့် အတွဲအဖက်သုံးမျိုးရိုက်ပြီး ပြရသည်။ ဦးကျော်သည် ဤသုံးပုံကို အချိန်အတော်ကြာကြည့်သည်။ အနီးတွင် ကျွန်တော်တို့ ရှိနေလျှင်ခေါ်ပြပြီး သဘာတူဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ရုပ်ပုံတခုကို ဒီမင်ဒီအရောင်နှင့် ရိုက်စေဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသော်လည်း ဦးကျော်အလုပ် ကတော့ မပြီးသေးချေ။ စက်ခန်းဝင်ပြီး မကြာခဏသွားသွား ကြည့်ရသေး၏။ အကြောင်းမှာ မင်လွှတ်တာ အနည်းအများ၊ စက်ဆရာမှာ သူက တဆက်တည်းမြင်နေရ၍ အရောင်ပြောင်း သည်ကို မသိနိုင်သဖြင့် ဦးကျော်က ကြည့်ပြီးပြောရ၏။

ထို့ကြောင့် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းကြီး တဟုန်ထိုး တက်နေစဉ်က ရှုမဝ၏ အလှသည် မယှဉ်သာ အောင် ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။

စာရေးဆရာစုံ မဂ္ဂဇင်း

ရှုမဝသည် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းသာမဟုတ်သေး၊ စာရေးဆရာစုံ မဂ္ဂဇင်းဖြစ်အောင်လဲ ဦးကျော် က စတင်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ [ကလောင်သစ်များ ရေးသားပေး ပို့နိုင်ကြပါသည်]ဟု ခေါ်ငင်သည်ကို ကျွန်တော် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် တွေ့ရပါသောကြောင့် သော်တာဆွေ ရှုမဝသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါတော့၏။

တင့်တယ်သည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းနှင့် နာမည်ရလာသူဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သန်းဆွေ၊ မင်းရှင်၊ ရဲခေါင်၊ သော်တာဆွေတို့ကို ရှုမဝကပေါက်ဖွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဒဂုန်တာရာ၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ သာခု၊ လင်းယုန်နီတို့လည်း ရှုမဝမှာ ဝင်ရောက်ကျက်စားကြသည်။

ရှုမဝသည် ကလောင်ဟောင်း။ ကလောင်သစ်၊ စာရေးဆရာကြီး၊ စာရေးဆရာငယ်တို့ ပျော်မွေ့ရာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရှုမဝသည် သူခေတ်ကောင်းစဉ်က စာရေးဆရာတွေကို စာမူခအများဆုံးပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ရှုမဝတိုက်သည် လစဉ်မဂ္ဂဇင်းသာ မဟုတ်သေး၊ အခြားစာအုပ်များ ထုတ်ဝေမှု မှာလည်း အောင်မြင်ခဲ့၍ ဦးကျော်သည် သူ့ကြိုးစားမှု၊ သူ့စိတ်စေတနာနှင့် အကျိုးပေးကာ လွန်စွာကြီးပွားခဲ့ပေသည်။ ဖော်ပြခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အနောက်ဖက်တန်း၊ အမှတ် ၁၄၆ တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးနှင့် သီတာအေးမည်သော ပုံနှိပ်စက် ပိစိကွေးကလေးမှသည်၊ ယခု ဆင်းဒဝစ်လမ်းက အိမ်ကြီးနှင့် ပုံနှိပ်စက်ကြီးငယ်တွေ၊ မော်တော်ကားတွေနှင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်၏စွမ်းပကား

လူကြည့်တော့ အေးစက်စက်၊ ပျော့ညက်ညက်ကလေးဖြစ်သော ဦးကျော်သည် လစဉ် မဂ္ဂဇင်းကြီးတခုကို အောင်မြင်ခဲ့၍ စာရေးဆရာသစ်၊ ပန်းချီဆရာသစ်တွေ ပေါက်ဖွားပေးခဲ့ရုံ သာမကသေး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားသစ်၊ မင်းသမီးသစ်၊ ဇာတ်ဆောင်သစ်များကို ဖန်တီးရန်လည်း ရှိသေးသည်ကို ဟိုယခင်က မည်သူမျှ မတွေးထင်ခဲ့။ ဦးကျော်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ သူ့စိတ်အကြံအစည်လည်းမရှိ။ သည်လိုဖြစ်လာရန် စတင်ဖန်တီးလာသူကား ကိုတင့်တယ်ဟု ဆိုရမည်ပင်။

၁၉၅၂ခုနှစ်၊ ဆရာတင့်တယ် ဗိလတ်မှ ပြန်ရောက်ခါစ ရှုမဝဦးကျော်နှင့် တိုင်ပင်ကြသည် က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှတဆင့် ရှုမဝသတင်းစာ ထုတ်ကြရန်။

တင့်တယ်သည် စိတ်ကူးယဉ်ပုံစံကြီးကို ဆွဲ၏။ ဆရာဖေမြ၊ ဆရာဇော်ဂျီ၊ ဆရာဇဝန၊ ဇကွဲသုံးလုံးကို အမှူးပြု၊ ထိုစဉ်က ကြေးမုံသတင်းစာ မထုတ်ရသေးသော အောင်ဗ (ကိုသောင်း) ကို သတင်းထောက်ချုပ်ခန့်၊ သော်တာဆွေနှင့် သန်းဆွေက တွဲဘက်အယ်ဒီတာ။

အောင်မလေးဗျာ...အဲသည်တုန်းက ဆရာတင့်တယ်ရဲ့ အကြံအစည်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကတကယ့်အံ့ဘွယ် ဘနန်းကြီးပါဗျာ။ အတိုချုပ်က မြန်မာပြည်တွင် စောင်ရေအများဆုံး၊ သြဇာတိက္ကမအရှိဆုံး သတင်းစာကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက ဖ–ဆ–ပ–လအစိုးရကို ကြိုးကိုင်မယ်လို့ဗျို့။ ဆရာတင့်တယ်ဟာ အရက်ကလေးထွေထွေနဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး လက်ကြားညှပ်ပြီဆိုရင် မစားရဝခမန်း အင်မတန်အပြောကောင်းတယ်။ သည်အခါမှာ တိုင်းပြည်ထိပ်သီး သတင်းစာတိုက် ပိုင်ရှင်လောင်းကြီး ဦးကျော်ကလဲ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တဝေဝေထဲမှာ သူ့ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်။ ကျွန်တော်တို့ တွဲဘက်အယ်ဒီတာလောင်း နှစ်ယောက်ကလဲ အဟီး..ဟီး။

သည့်နောက်တော့ သူတို့သတင်းစာထုတ်မယ့်အကြောင်း တဖြည်းဖြည်း ရပ်ဆိုင်းသွား ပြီးတော့ တခါရုပ်ရှင်ရိုက်ကြမယ် လုပ်ကြပြန်ရောဗျို့။

အင်း...ဦးကျော်ရဲ့စာပေနဲ့ ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ ရှိစုမဲ့စု ငွေလေးကုန်ဘို့...ကုန်ဘို့။

“ဒီမှာ ဦးကျော်၊ ခင်ဗျားစာပေနယ်မှာ အောင်မြင်နေပြီ၊ စာဖတ်သူတွေအတွက် လစဉ် မပြတ်အကျိုးပြုနေပြီး၊ သို့သော် တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေအတွက် ကျန်နေသေးသလဲ၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားစမ်း...”

ဆရာတင့်တယ်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ဒီနေရာ မျိုးမှာ ဦးကျော်ကတော့ ဘာမျှမပြော။ နားထောင်ရုံ သက်သက်ပင်။ သည်တော့မှ ဆရာတင့်တယ်က သူ၏ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးကို ဖြလိုက်ပြီး သူ့စကားကိုဆက်၏။

“စာမတတ်လို့ စာမဖတ်နိုင်တဲ့လူတွေ စာတတ်သော်လဲ စာဖတ်ဝါသနာမပါတဲ့လူတွေ စာပေကို မြတ်နိုးရမှန်း မသိတဲ့ဆေးလိပ်ခုံ စက်ချုပ်ရုံက မိန်းကလေးတွေ ဆိုက်ကားသမားတွေ ခေါင်းရွက်ဗျက်ထိုး ဈေးသည်တွေ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့က ဥပေက္ခာထားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူတို့အတွက် အသိပညာကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုပေးမလဲ...”

www.burmeseclassic.com

ဆရာတင့်တယ်သည် သူ့စကားရပ်ပြန်ကာ ကျွန်တော်တို့အား မေးခွန်းထုတ်သည့် သဘောနှင့် သူ့မျက်လုံးပြူကြီးကို ဝိုင်းဝိုင်းလှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရသည်နှင့်...

"လောက်စပီကာနဲ့ စာဖတ်ပြမယ်..."

သည်တော့ ဆရာတင့်တယ်သည် ကျွန်တော့်ဘက် ဖျတ်ကနဲမျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး "မောင်ဆွေ၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း'ဟု ပြောပြီးမှ ဦးကျော်ဘက်လှည့်၍ "ရုပ်ရှင်ဗျ...ရုပ်ရှင်၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ သူတို့ကိုကျုပ်တို့ ပညာပေးရမယ်"

ယင်းသည် ဆရာတင့်တယ်၏ စိတ်ကူးယဉ်စေတနာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါမှာ ဆရာတင့်တယ်တွင် ဗိလတ်က ဝယ်လာခဲ့သော ရုပ်ရှင်ရိုက်နည်း စာအုပ်ထူကြီး၊ ပုံအမျိုးမျိုးနှင့် ပါလာသည်။ ဒါကြီးကို လှန်၍လှန်၍ ဖတ်ပြီး ရုပ်ရှင်ဘယ်လိုရိုက်ရမည်ကို ဦးကျော်အားဘာသာ ပြန်၍ ပြောပြနေသည်။ မြန်မာပြည်က ရုပ်ရှင်သမားတွေ ဒါတွေ နားမလည်ကြောင်း၊ သူသာ တကားရိုက်ပြလိုက်ပါက ဟိုလူတွေ မျက်ဖြူဆိုက် ကုန်ကြပေတော့မည်။

သို့ဖြင့် ရှေးဦးဆုံး သူ့ဝတ္ထု 'လာလုလုငေး'ကိုရိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဇာတ်လိုက် မှာ ပြဇာတ်နယ်မှ တက်သစ်စ မင်းသားမြင့်စိုး၊ မင်းသား၏သူငယ်ချင်း ဇာတ်ရံအဖြစ် သန်းဆွေ နှင့် သော်တာဆွေ။

သည်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ဝမ်းသာရတယ်လေ။ "ဟေ့..သန်းဆွေရ၊ သူတို့သတင်း စာထုတ်မယ်လုပ်တုန်းက ဒို့ကို တွဲဘက်အယ်ဒီတာ၊ အခုရုပ်ရှင်ရိုက်တော့ မင်းသားဇာတ်ရံ၊ တကယ်လို့ သူတို့နောက်တခါ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီဖွင့်အုံးမယ်ဆိုရင် ဒို့အဆိုတော်တွေ ဖြစ်နေအုံး မလားဘဲနော်၊ ဟီး...ဟီး.."

မင်းသမီးကိုလည်း သူတို့အသစ်စက်စက်ပဲ တင်ချင်သည်။ သို့နှင့် ဦးကျော်၏တခုသော မွေးနေ့ထမနဲပွဲတွင် အဆိုတော် ဒဂုန်ခင်ခမျာ ကြမ္မာဆိုး ငင်ရှာပါတော့၏။

ဤအချိန်မှာ ဆရာကျော်သည် မည်မျှဖြိုးနေပါသနည်း။ သူ့မွေးနေ့ပွဲတွင် ညမှာ အငြိမ့် နှင့်၊ မနက်ခင်းဧည့်ခံပွဲမှာ ဒဂုန်ခင်၏ စန္ဒယား အဆိုအတီးနှင့်။

ထိုအခါ၌ ဒဂုန်ခင်၏ နာမည်ကြီးခေတ်စားနေသော 'တောကမောင်ကြီးတွေက မိရွှေမိကို ခင်ကြသယ်တော့'ဆိုနေစဉ် ဆရာတင့်တယ်သည် စန္ဒယားခုံ၌ ထိုင်နေသော ဒဂုန်ခင်အား ရှေ့က ကြည့်၊ ဘေးကကြည့် နောက်ကကြည့်၊ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးသည့်နောက် ဦးကျော်အား အသာလက်တို့ခေါ်သွားပြီး (ကျွန်တော်ကလဲ ကပ်လိုက်သွားသည်။)

"တွေ့ပြီဦးကျော်၊ တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ဒဂုန်ခင့်မျက်လုံးမျက်ခုန်းက အော်ဒရီဟာဘန် မျက်လုံးမျက်ခုန်းအတိုင်းဘဲ၊ မြန်မာရုပ်ရှင်မင်းသမီးထဲမှာ ဒီလိုမျက်ခုန်း မျက်လုံးမျိုးမရှိသေးဘူး"

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်ကတော့ ဘာမျှပြန်မပြောသေး။ ဘယ်လက်က သူ့ရင်ပတ်ပိုက်လို့။ ညာလက်က သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ စီးကရက်တေ့လျက် ကျွန်တော်ကသာလျှင် အငြိမ်မနေနိုင်။

"အော်ဒရီဟာဘန် မျက်လုံးမျက်ခုန်းနဲ့ တူတယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ ဒဂုန်ခင်က တင်မရှိရင်မရှိနဲ့"

ဒီတော့ ဆရာတင့်တယ်ဟာ ကျွန်တော့်ဘက်ဖျတ်ကနဲ လှည့်တဲ့ပြီး...

'မောင်ဆွေ၊ မင်းနားမလည်ဘဲနဲ့ လူကြီးတွေထဲ ဝင်ပြီးမအာချင်စမ်းနဲ့ကွ၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ မိန်းမတွေအတွက် တင်,ရင်ဆိုတာက လိုချင်သလို လုပ်လို့ရတယ်ဟေ့..."

မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဒဂုန်ခင်သည် ဤအတု,အခု,အဖုတွေကို သုံးလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ သူ့ဟာသူ ပန်တျာကျောင်းက နည်းပြဆရာမဟူ၍ ရိုးရိုးနှင့်ယဉ်ယဉ်နေသူ။ တကယ်တဲဗျာ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရမှာ ဒါတွေသုံးရတော့ အလေ့အကျင့်မရှိတဲ့အတွက် သူ့ခမျာလမိုင်းမကပ်တော့ဘူး၊ လမ်းလျှောက်ရာမှာ တင်ပါးက လူနဲ့မလိုက်ချင်တော့သလို။ လူကရှေ့ရောက်၊ သူကနောက်ကျန်ခဲ့။ ရင်သားများကလည်း စောင်းလိုစောင်း၊ ရွဲ့လိုရွဲ့။ ဘယ်လိုမှအပေါက်အလမ်းမတည့်တော့။ သူ့ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းက မင်းသမီးကားဗျ။ ဒဂုန်ခင်ဟာ သီချင်းဆိုရာမှာ အသံကောင်းပေမယ်လို့ စကားပြောရာမှာ အသံမာတယ်။

ဒါဟာ ကျွန်တော်က မင်းသမီးတယောက်ထဲ ပြောနေတာနော်။ ဒါရိုက်တင်ကလဲ ချာလိုက်တာလွန်လို့။ ဇာတ်ကားတခုလုံးဟာ ဘယ်နေရာမှ ရစရာမရှိဘူး၊

ဒါနဲ့ 'လာလုလုငေး'ဇာတ်ကားကြီး ရုံတင်တော့ ရှုံးလိုက်တဲ့အမျိုးဗျာ။ အရင်းတပြားမှ မရတဲ့အပြင် ရုံခ၊ ကြော်ငြာခတွေအကြွေးတင်ရော။

ရှေးဦးစွာ စပြတဲ့ သောကြာနေ့၊ ပထမ ၁၂–နာရီခွဲပွဲမှာ စာရေးဆရာကြီးတင့်တယ်၊ ရှုမဝ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ၊ လာလုလုငေး ဝတ္ထုကလဲ လူကြိုက်များတဲ့အရှိန်နဲ့ ရုံပြည့်ခမန်းဘဲ လာပါ တယ်၊ နောက်ပွဲတွေကျတော့ တနေ့တခြား ရေနည်းငါးဆိုသလို တပွဲတခြား လူနည်းနည်းသွား လိုက်တာလေ၊ ခုနစ်ရက်တပတ်နဲ့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။

လာလုလုငေးဟာ အဖျင်းတကာ့ ထိပ်တင် အဖျင်းဘုရင်ဆိုတဲ့ နာမည်သတင်း ပြန့်သွား တော့ နယ်ကစရန်ငွေ ကြိုပေးထားတဲ့ရုံရှင်တွေကလဲ နောက်ထပ်မရှုံးအောင် စရံအဆုံးခံကြတယ် မြေနီကုန်းက ရုံပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးများလေ၊ သူကစဘော်ငွေ ၅၀၀၀ိ (ငါးထောင်)ပေးထား တော့ လာလုလုငေး အစမ်းပြတဲ့ပွဲမှာဘဲ ကြည့်ရင်းငိုလိုက်တာလေ။ ဦးကျော်က ခင်ဗျားငွေ ပြန်ပေးပါ့မယ်ဆိုတော့မှ တိတ်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် လာလုလုငေးဟာ မြို့ထဲက ရွှေဂုန်ရုံမှာ ကြည့်သူမရှိဘဲ ခုနစ်ရက်ပြပြီးတဲ့ နောက် ဘယ်ရုံမှ မသွားတော့ဘူး။ ယခုရှုမဝဖလင်သေတ္တာတွေထဲမှာ ရှိနေလေရဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ချင်တယ်တော့ မလုပ်ကြနဲ့။ မင်းသမီး ဒဂုန်ခင်က သူ့ကိုသနားရင်ဖြင့် ဒီကားမပြပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ထားတယ်ခင်ဗျ။ မင်းသမီးကားဗျ။

သည်ဇာတ်ကားကို စတင်ရိုက်မည်စီစဉ်တုန်းက ဆရာတင့်တယ် စီမံကိန်းချသည်မှာ

အချိန်လေးလနှင့် ခြောက်လကြားငွေလေးသောင်းနှင့် ခြောက်သောင်း။ သို့သော် ကားပြီးတော့ လေးနှစ်ကြာ၏။ ငွေသုံးသိန်းကျော် ကုန်၏။ မူလက နှစ်သိန်းလောက်ငွေယားကလေးရှိနေသော ဆရာကျော်မှာ ငွေတသိန်းမျှ ကြွေးတင်တော့၏။

ထိုအခါ ဆရာကျော်မနေနိုင်တော့ပြီ။ ငွေမျောငွေနှင့်လိုက်ရာတွင် ရုပ်ရှင်နှင့်မျောသဖြင့် ရုပ်ရှင်နှင့်လိုက်မှဘဲဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ၊ သူ့ 'လာလုလုငေး'နောက်မှ ရိုက်၍ အရင်ပြပြီး ဇာတ်ကားရော၊ ဒါရိုက်တာရော၊ မင်းသမီးရော အကယ်ဒမီရသွားသော 'ကကြီးရေက'ဇာတ်ကား ဆရာ သာခုကို ချဉ်းကပ်ပါလေ၏။

ထိုစဥ်က ဦးကျော်၏ 'ရွှေရင်သိမ်းသစ်'ကို ဒါရိုက်တာ သာခု၊ မင်းသမီးမြတ်မွန်၊ မင်းသား မောင်ယဉ်ထွေးနှင့်ရိုက်ရန်စီစဉ်ကြ၏။

နောက်တော့သာခုက ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း မကြိုက်ဖူး၊ မောင်ယဉ်ထွေးကို သဘောမကျဘူးဟု ဂျီးများလာ၏။

ဦးကျော်သည် သူ့'ရွှေရင်သိမ်းသစ်'ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်တို့အား ဖတ်စေ၍ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထု ရှည်အဖြစ်နှင့် ပထမကြော်ငြာသဘော ရှုမဝမှာ ထည့်ရကောင်းမလားဟု တိုင်ပင်၏။

ကျွန်တော်က သူ့ဝတ္ထုကိုဖတ်ကြည့်ပြီး "ခင်ဗျားဟာ ရုပ်ရှင်အဖြစ်နဲ့ စွံ မစွံတော့ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်နားမလည်လို့ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်ဘို့တော့ ခင်ဗျား လူပျိုပေါက်က စိတ်ကူးတာကြီး အနှစ် ၂၀-လောက် နောက်ကျနေပြီ၊ ခေတ်မမှီတော့ဘူး"ဟု ပယ်ချလိုက်၏။ သန်းဆွေကလည်း ကျွန်တော့်ဘက်က ထောက်ခံ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ရွှေရင်သိမ်း သစ်ဝတ္ထုရှုမဝမှာ မပါခဲ့။

သည်နေရာ၌ အလျဥ်းသင့်၍ ဦးကျော်စိတ်ထားတခုကို ပြောရဦးမည်။ သူသည် ငယ်စဉ် ကပင် စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့၏။ နှစ်ပဲတန်ခေတ်တွင် မန္တလေးမှ နှစ်အုပ်လား ထုတ်ခဲ့ဘူးသည်။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထုတ်တော့လည်း သူစာရေးဆရာဖြစ်ချင်တုန်း။ ထို့ကြောင့် သူ'ဇော်ဟိန်း'ဟူသော နာမည်နှင့် ကလောင်စမ်း၏။ သို့ရာတွင် (ငါ့မဂ္ဂဇင်း ငါအယ်ဒီတာချုပ်ပဲ၊ ငါရေးချင်တာ ရေးမှာပေါ့)ဟူသော စိတ်ထားမျိုး သူ့တွင်မရှိ။ သူရေးပြီး တင့်တယ်၊ သန်းဆွေ၊ ကျွန်တော်တို့အား ပြလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့က "ခင်ဗျားဟာ မနိပ်ပါဘူးဗျာ"ဆိုလျှင် သူမထည့် တော့။ ယခုသူနောက်ပိုင်း၌ ရေးခဲ့သော "ဖိုးရှုမဝ"ကိုပင် သူ့ကော်ပီကို ကျွန်တော့်အား ပထမ ဖတ်စေ၏။ အပိုအလိုဖြတ်ပါ-ပြင်ပါ ဟုအပ်၏။

"ခင်ဗျား..ဖိုးရှုမဝမှာ ဟာသပါနေတယ်၊ ခင်ဗျား သိရဲ့လား"ဟု ကျွန်တော်ကပြောတော့ "ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့်ခင်ဗျားကို တည်းဖြတ်ခိုင်းတာပေါ့"ဟု ပြန်ပြော၏။

ဦးကျော်၏ မဟာစွန့်စားခန်းကြီး

မောင်ယဉ်ထွေးနှင့် ပတ်သက်၍ သာခုနှင့်ကျွန်တော် စကားပြောခဲ့ဘူး၏။

"ဦးကျော်နယ်ကွာ၊ ငါ့သဘောတော့ မောင်ယဉ်ထွေးအစား သူ့သား မောင်ဆွေကို မင်းသားလုပ်ခိုင်းချင်သေးတယ်..."ဟု သူကပြော၍ ကျွန်တော်က "မောင်ဆွေ့ထက် မောင်ယဉ်

www.burmeseclassic.com

ထွေးက အရပ်အမောင်းကောင်းတယ်၊ ရုပ်လဲချောပါတယ်....”

“ဟ...မင်းသားက ရုပ်ချောတာထက် အမူအရာကောင်းဘို့ လိုတာကွ၊ မောင်ယဉ်ထွေး မျက်နှာ ငါကြည့်ရတာဖြင့် မထုန်တေတေး အေးစက်စက်နဲ့...

သည်အကြောင်း ကျွန်တော်က ဦးကျော်ကိုပြောပြတော့...

“ဟုတ်တယ် မောင်ယဉ်ထွေး အေးစက်စက်မျက်နှာနဲ့ ရှိးသားတဲ့အမူအရာဘဲ ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်းနဲ့ အံကိုက်နေတာဗျ”

သို့သော် သာစုကတော့ မောင်ယဉ်ထွေးကို ဘယ်လိုမျှဘဝင်မကျ။ ဦးကျော်အား “ခင်ဗျား မင်းသားခင်ဗျားဘဲ ရအောင်သင်၊ ကျုပ်တော့မသင်ချင်ဘူး၊ နို့ပြီး...မြတ်မွန်ကိုလဲ ခင်ဗျားကောင်နဲ့ ဇာတ်တိုက်ဖို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး ပေးမထားနိုင်ဘူး.....” ဆိုလေသဖြင့် ဦးကျော် ခမျာမှာ စမ်းစမ်းအေးကို မြတ်မွန်ကိုယ်စား မောင်ယဉ်ထွေးနှင့်ဇာတ်တိုက်ရန် ခေါ်ရလေ၏။

သာစုလက်ထဲ ရောက်သောအခါ၌ မောင်ယဉ်ထွေးကို စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရန် ဦးကျော်သည် ကြိုးစားပမ်းစား သင်ရှာ၏။ အခါမလပ် စိတ်ကူးရတိုင်း သင်ကြားနိုင်ရန် စမ်းစမ်းအေးအား ရှုမဝ တိုက်မှာ နေစေတော့၏။

ထိုမှတဖန် ဇာတ်ကားတွေ တကားပြီးတကား အောင်ပွဲဆင်နေသော သာစုထံမှ နောက်ဆုံးရာဇသံ လာပြန်၏။ မောင်ယဉ်ထွေးနှင့်တွဲရန် သူ့မင်းသမီးကိုလည်း မပေးနိုင်၊ ဦးကျော်ဝတ္ထုကို မကြိုက်၍သူလည်း ရိုက်မပေးနိုင်၊ ဇာတ်လမ်းနှင့် မင်းသားမကောင်းသည့် အတွက် ဒါရိုက်တာနှင့် မင်းသမီးနာမည်ပျက်မခံနိုင်။

သည်တော့မှ ဦးကျော်သည် လွန်စွာခံပြင်းလျက်၊ သူ၏မီးခဲပြာဖုံး သတ္တိပေါ်လာတဲ့ပြီး...

ဟော့–ငါဒါရိုက်တာ၊ မင်းသားမောင်ယဉ်ထွေး၊ မင်းသမီးသစ် စမ်းစမ်းအေး၊ ငါ့ရွှေရင် သိမ်းသစ်ကားကို ငါကိုယ်တိုင်ရိုက်တော့မည် ဟုဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသတည်း။

ယင်းသည် ဦးကျော်၏ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသတည်း။

အသေအရှင်ပွဲကြီးပေကဘဲ။

ဤပွဲမှာ ဦးကျော်ကွဲခဲ့သော် ကိစ္စပြီးပြတ်ပြီး ယခုလိုရှုမဝရုပ်ရှင် မဆိုထားနှင့် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း ပင် ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်လေမည်မသိ။

ယခုကား ဦးကျော် အောင်ခဲ့ပြီ။ သူ၏လုံ့လဖွဲ့သတ္တိဖြင့် မည်သူမျှမမြော်လင့်ခဲ့သော အောင်ပွဲကြီးကို ဦးကျော်ရယူခဲ့လေပြီ။

ဦးကျော်သည် သူ့ဘဝတာတွင် အောင်ပွဲများဖြင့်သာ အဆုံးသတ်သွားပါ၏။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း နှင့် ရှုမဝရုပ်ရှင် အစွန့်ရှည်ပါစေ။

မေတို့ဆွေမျိုး

www.burmeseclassic.com

မေတို့ဆွေမျိုးများနှင့် ကျွန်တော်ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံရသည်က မေနှင့်ကျွန်တော် ညားပြီး ငါးလမျှအကြာ ၁၉၅၅–ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ကျွန်တော်တို့အား (ဟန်းနီးမူး ထွက်ပါလား... ဟူသော) တင့်တယ်၏ခေါ်ဆောင်မှုဖြင့် မောင်းမကန်သို့ သွားကြစဉ်က ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ စီးခဲ့သော မတန်းသင်္ဘောသည် ထားဝယ်မရောက်မီ မော်လမြိုင်မှာ တညအိပ်ရသည်။ မေ့အမေဒေါ်စောမွန်၏ယောက်ျား ဦးမော်တင်သည် အကောက်ဌာနမှ အရာရှိဖြစ်ပေရာ ထိုစဉ်က အကောက်တော်ဝန်ထောက်အဖြစ်နှင့် မော်လမြိုင်မြို့မှာ တာဝန်ကျနေ၏။

မတန်းသင်္ဘောမော်လမြိုင် ဆိပ်ကမ်းဆိုက်သည်၌ အကောက်ဌာနက အရာရှိများ သင်္ဘောပေါ်တက်လာကြသောအခါ မေက သူ့ခဲအိုကို မျက်စိရှာ၍ မတွေ့သည်တွင် အရာရှိ ငယ်တယောက်အား "ဦးမော်တင် သင်္ဘောကို မလာဘူးလားရှင်...."ဟု မေး၍အရာရှိငယ်က...

"ဆရာ ဒီနေ့မလာဘူး ပြောပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ"

"အထူးကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျမက ဦးမော်တင့်ဇနီး ဒေါ်စောမွန်ညီမပါ။ ဒီသင်္ဘောနဲ့ကျမတို့ မောင်းမကန်ကို သွားတယ်လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါရှင်...."

ထိုအခါ အရာရှိငယ်တဦးက ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ...

"ဟာ....ဒီလိုဆို ကျွန်တော်အခုဘဲ ဆရာ့ကို သွားပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ သူတို့အိမ်အနီးလေး ပါ"

မေက "ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အားနာစရာကြီး၊ နေပါစေရှင်..."ဟုဆိုသော်လည်း မရ။

မကြာမီ၌ မေကကမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်၍....

"ဟော ကိုကိုတင်နဲ့ မမမွန်တို့လာကြပြီ၊ မညိုမဖြူလဲဘဲ"

မေပြရာ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အသက် ၃၀နှင့် ၄၀ကြား လင်မယားနှစ် ယောက်။ ဖနှစ် ၇နှစ်အရွယ် သမီးလေးနှစ်ယောက်။

ယခင် မယားဟောင်း၏ ဆွေမျိုးများနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ယခု မယား၏ ဆွေမျိုးများက ဘယ်ပုံလာကြမည်နည်း။ မေးခွန်းပေါ်လာသည်။

သူတို့သည် ကမ်းစပ်ရောက်၍ မေ့ကိုမြင်ကြရသောအခါ လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြသည်။ လက်တွေပြကာ သင်္ဘောပေါ်သို့ ကလေးမနှစ်ယောက်က အပြေးတက်လာကြပြီ။ မေ့ကိုဖက်လဲတကင်း ပြုကြသည်။ သူတို့သည်မေ့အား 'မဖြူ'ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကလေးများက 'လေးလေးဂျဲ'ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဦးမော်တင်သည် အရပ် ဖပေကျော်မြင့်သည်။ ကျွန်တော့်အားတွေ့လျှင် တွေ့ချင်းလက် ကိုဆန့်တန်းပေးကာ...

"ကိုဆွေ့စာတွေ ကျွန်တော်အင်မတန်ကြိုက်တာ၊ မဖြူကို ဝတ္ထုတွေထည့်ရေးနေကတဲက ထင်သားဘဲ၊ ဟဲဟဲ...ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ မယားညီအကိုဖြစ်နေပြီ..."

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများတွင် တခြားသူက ကျွန်တော့်ကို 'ကိုဆွေ'ဟုခေါ်စေရာ ကျွန်တော့် အား လူချင်းတွေ့လျှင် 'ကိုဆွေ'ဟုခေါ်သည်မှာ ကျွန်တော့်စာနှင့် မည်မျှရင်းနှီးကြောင်း ထင်ရှား လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း သူ့လက်ကိုစိတ်ပါလက်ပါ ဖျစ်ညှစ်ကာ…

"ဝမ်းသာပါတယ် ကိုကိုတင်…."

မေကခေါ်သည့်အတိုင်း သူ့အမကိုလည်း…

"မမမွန်တို့ မော်လမြိုင်မှာရှိတယ်လို့ မေကပြောထားပါတယ်…"

စင်စစ် မရီးရယ်လို့ ဝါကကြီးနေသဖြင့် 'မမမွန်'ဟု ခေါ်ရသော်လည်း အသက်ချင်းမှာ ကျွန်တော်က ဖြနှစ် ကြီးနေပါ၏။ သို့သော် ရုပ်ရည်ပုံသဏ္ဍာန်ချင်းကမူ သူကဝဝခန့်ခန့် မင်းကတော်ကြီးဟာမို့ ကျွန်တော့်လို သေးသေးသွယ်သွယ် လူအငယ်စားက 'မမ'ဟု ခေါ်ထိုက် သောအသွင် ရှိနေပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးသစ်များ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ကြပြီးနောက် တင့်တယ်နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါ၏။ ယင်းမှာ မကြာမီအတွင်းတွင် အထက်တန်းခရီးသည်များမှ သွားရောက် ခွင့်ရှိသော အရက်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိကြကာ သင်္ဘောကကပ်ပတိန်က ဝီစကီနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ခံလေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးသစ် တွေ့ဆုံပွဲသည် အင်မတန် မင်္ဂလာအခမ်းအနားနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ချေ၏။ အကြောင်းမှာ သင်္ဘောအရာရှိတို့ သည် အကောက်တော် အရာရှိတို့အား ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ပြုလုပ်တတ်ကြကုန်၏။

ဘယ်လိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျုပ်တို့အဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျ….။

ထိုည လူချင်းခွဲကြသောအခါ၌ မေက မမမွန်၏ ကလေးများအား မုံ့ဖိုးတယောက် တဆယ်စီပေးလိုက်၍ ကိုကိုတင်က ကျွန်တော့်အား ဝှိုက်လေဘယ်လ် ဝီစကီတပုလင်းပေးခဲ့ပါ ၏။ နိပ်လိုက်ပလေဗျာ…။

ကြက်မျိုး၊ ဘဲမျိုး

ကျွန်တော်သည် ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ မွေးမြူလေ့ရှိသူမို့ ဤတိရစ္ဆာန်နှစ်မျိုးကို လေ့လာ မိပါ၏။ သူတို့နှစ်မျိုး၏ စိတ်နေစိတ်ထားမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် ခြားနား၏။

ကြက်အမျိုးသည် တကောင်နှင့်တကောင် အကြင်နာတရားမရှိချေ။ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း အချင်းချင်း အင်မတန် ရက်စက်ကြ၏။ နိုင်ကောင်သည် ကြောက်ကောင်ကို အနီးကပ်မခံ။ တခါ တရံ မြင်သည်နှင့် လိုက်လံထိုးဆိတ်၏။ မိတ်လိုက်နေသော ကြက်ဖနှင့် ကြက်မ၊ သားမခွဲသေး သော ကြက်သားအမိတို့သာလျှင် သင့်တင့်စွာအတူတကွ နေတတ်၊ စားတတ်ကြ၏။ အခြားမဲ့၌ ကား တကောင်နှင့်တကောင် သင့်မြတ်သည်မရှိချေ။ သင်သည် စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်လိုလျှင် နေဝင်ရီတရောတွင် ကြက်စင်ပေါ်သို့ ကြက်တွေ အိပ်တန်းတက်နေကြသည်ကို မကြည့်ပါနှင့်။ သူတို့အော်မြည်ကြသည်ကိုလဲ မကြားချင် ပြုနေပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် နိုင်ကောင်က ကြောက်ကောင်ကို အဆင့်ဆင့်အသီးသီးလိုက်လံထိုးဆိတ်နေကြလေရာ ညမှောင်၍ သူတို့မျက်စိ တွေ မမြင်ကြတော့မှ ငြိမ်းအေးသွားတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ဘဲများကား ဤသို့မဟုတ်။ တကောင်နှင့်တကောင် ထိုးဆိတ်ခြင်းလဲ မပြုတတ်။ နိုင်ကောင်, ကြောက်ကောင် ဟူ၍လည်းမရှိ။ အချင်းချင်း သင့်တင့်စွာ အုပ်စုဖွဲ့၍နေတတ်၏။ ဘဲနှစ်ကောင်မှသည် ရာချီသောအုပ်အထိ၊ အိပ်အတူ, စားအတူ သွားအတူ။ ဘဲတအုပ်မှာ ခေါင်းဆောင်တကောင်တော့ ရှိတတ်၏။ ၎င်းခေါင်းဆောင်သွားရာကို နောက်က တစုတရုံးတည်း တန်းလိုက်၏။ ၎င်းခေါင်းဆောင်ရပ်နားလျှင် အားလုံးဘဲ ရပ်နားပြီး အိပ်စက်သူကအိပ်စက်၊ အမွေးအလေး သန့်စင်သူက သန့်စင်နှင့် နှုတ်ကလည်းအော်မြည်ခြင်း မပြုကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နေတတ်ကုန်၏။ ဘဲခေါင်းဆောင်က မပြုကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နေတတ်ကုန်၏။ ဘဲခေါင်းဆောင် က စတင်အသံပေးပြီး သွားပြန်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် အားလုံးဘဲ ပါးစပ်ကအော်မြည်ကာ လိုက်ကြပြန် ကုန်၏။

ဘဲအမျိုးသည် စည်းရုံးခြင်း၊ ညီညာခြင်း၊ အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းတရား ရှိကြကုန် ၏။ ကြက်အမျိုးကား ဤသို့မဟုတ်၊ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဘဲနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်။

ယင်းသို့ ကြည့်ရှုသုံးသပ်သောအခါတွင် လူတွေမှာ ကြက်အမျိုးနှင့်တူသော လူတန်းစား၊ ဘဲအမျိုးနှင့်တူသော လူတန်းစားဟူ၍ နှစ်ရပ်တွေ့လာရ၏။ ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ ဂုဏ်ကြီးဂုဏ်ငယ် နှင့်မဆိုင်။

၃၀-၃-၇၄ နေ့၊ နံနက်ခင်းက အထက်ပါစာကို ကျွန်တော်ရေးပြီး ရှေ့ဆက်ရန် စဉ်းစား နေစဉ် နေ့လယ်ခင်း၌ စာပို့လုလင်ရောက်လာ၍ သော်တာဆွေ စာပေသင်တန်းသို့ လာသော စာတွေ ဆယ့်နှစ်စောင်ထဲမှ လက်နှိပ်စက်စာလုံးနှင့် ဒေါ်ခင်မေရီနာမည်နှင့် စာတစောင် ပါလာ လေရာ ကျွန်တော်က....

“ဟေ့...မေရေ...ဟောဒီမှာ မေမျှော်နေတဲ့ စာခင်ဗျ...”

မေသည် ရေချိုးနေရာမှ ချက်ခြင်းပင် ပခုံးပေါ် တဘက်တင်၍ ရောက်လာပြီးစာကို ဖောက်ဖတ်သည်။ ကျွန်တော်ပါ ကြားစိမ့်ငှာ အသံထွက်၍ဖတ်သည်။ သူ့စာဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်က...

“အောင်မယ်...ဒီစာက အခုငါရေးနေတဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ အကျုံးဝင်နေသကွ၊ ပေးစမ်း...”

ထိုစာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

၂၆-၃-၇၄

တောင်ကြီး

ချစ်သောညီမ

စာရေးလိုက်ပါသည်။ တောင်ကြီးအိမ်မှာ ရှိသောသူအားလုံး နေကောင်းကြပါသည်။ ညီမ တို့အားလုံးလည်း နေကောင်းကြမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

တနေ့က ကိုတူးဆီကစာရ၍ နီငယ်တို့မိသားစု တောင်ကြီးကိုလာဘို့ စီစဉ်နေကြ ကြောင်း သိရ၍ဝမ်းသာပါသည်။ ကလေးများကိုလည်း အလွန်ဘဲ တွေ့ချင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် အခု

တောင်ကြီးကိုတက်လာရင် အရင်ကလို သက်သက်သာသာတော့ မရှိတော့ပါ။ မီးရထားက ရွှေညောင်ဘူတာကို ညသန်ကောင် ၁၂–နာရီ၊ သို့မဟုတ် တနာရီမှ ဆိုက်သည်။ တခါတရံ အစောဆုံး ည၁၀–နာရီမှာ ဆိုက်ပါသည်။ ဒီက ခရီးသည်ကြိုကားတွေကလည်း ဓာတ်ဆီအခက်အခဲကြောင့် ညပိုင်းကို သိပ်မဆွဲတော့ပါ။ ရွှေညောင်မှ တောင်ကြီးကိုညအချိန် သိပ်မဆွဲတော့ပါ။ ရွှေညောင်မှ တောင်ကြီးကို ညအချိန် တက္ကစီ စင်းလုံးငှားရင် ၁၀၀–ကျပ်ဆိုတယ်။ ဆစ်၍ရရင် အနည်းဆုံး ၉၀–ကျပ်ဘဲ၊ တယောက်ချင်းစီးရင် လူကြီး ၁၅–ကျပ်၊ ကလေး ၇–ကျပ်ခွဲ။ အဲဒါလဲ ကားက အလွန်နည်းနေ၍ အလုအယက် ပြေးတက်ရသည်။ တချို့ကတော့လည်း ညအချိန်ကြီး ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရွှေညောင်ဘူတာမှာ အိပ်ကြရသည်။ နံနက်မှ တောင်ကြီးကို တက်ရသည်။ ညအိပ်ခရီးသည် ရှိနေပြန်တော့ ခါးပိုက်နှိုက်နဲ့ အလစ်သမားများကလဲ ရှိလာကြပြန်ရော။

အဲဒါကြောင့်မို့ ကလေးများပါလာရင် အခက်အခဲတွေ့မည်စိုး၍ အိပ်ရာခေါင်းအုံးနဲ့ စောင်များပါ ယူခဲ့ပါလို့။ ညမှောင်နဲ့မဲမဲ 'နိုရာ'နဲ့ ကလေးများ အားငယ်ဝမ်းနည်းနေမှာ အလွန် သနားပါသည်။ မမတင်လဲ အရင်ရုံးမဟုတ်၊ ယခု ရုံးပြောင်းသွားရလို့ ရုံးကားမသုံးနိုင်တော့ပါ။ ဟိုတုန်းကလို လာမကြိုနိုင်ပါ။

တောင်ကြီးမှာ အချိန်မဟုတ် မိုးကလဲ အလွန်ရွာနေပါသည်။ တနေ့က လေကြီးမိုးကြီး ကျလာတာကြောက်စရာဘဲ၊ ဒို့အိမ်နံဘေးက တရုတ်ဘုံကျောင်းက ခေါင်မိုးတွေအားလုံး လွင့်ပါကုန်ရော။

နီကြီးကော....အစ္စျနျ္ဇအ ဖက်ကို တခါပြန်သွားရသည်ဟု ကိုတူးစာထဲမှာ ပါသည်။ အလုပ်အကိုင်ကော အဆင်ပြေရဲ့လား....။ အလွန်ရခဲသော အလုပ်ကိုရသွားလို့ အလွန်ဝမ်းသာပါတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ရှာနိုင်ဖွေနိုင်တုန်းမှာ စုမိဆောင်းမိအောင်ပြောပါ။ သူ့သားလေး နှစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ပို့ပေးပါ။ အလွန်ဘဲ ကြည့်ချင်တွေ့ချင်ပါသည်။ 'မကြီး'ကော အလုပ် လုပ်နေတုန်းဘဲ မဟုတ်လား။

ကိုမော်တင် စစ်တွေပြောင်းရမည်ကိုလဲ ကြားရပါသည်။ ဒေါ်စောမွန်တော့ အထုပ်အပိုး ပြင်ပြီး နွေရာသီရက်အား ခရီးထွက်တော့မှာပေါ့လေ။ ဒီမှာတော့ ဒို့ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတွေ ဘယ်မှမသွားရ။ ဧပြီလ ပထမသီတင်းပတ်မှာ အခြေခံပညာရေး စစ်တမ်းကောက်ယူဘို့ သင်တန်းတက်ပြီး ဒီတနွေလုံး မေလကျောင်းပြန်ဖွင့်တဲ့အထိ လုပ်အားပေးရမယ်လို့ အထက်က အမိန့်ရောက်နေတယ်။

ကိုတူးစာထဲမှာ သူတို့မိသားစု ဘတ်ဂျက်အခက်အခဲ အလွန်ကြီးမားနေကြောင်း ရေးလာ လို့ အလွန်စိတ်မကောင်းပါ။ အိမ်နောက်က မြေကွက်ကို မြန်မြန်ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းရပါစေလို့ဘဲ ဆုတောင်းပါသည်။

တောင်ကြီးမှာလည်း မကြုံဘူးအောင် အစစအရာရာ ရှားပါးပါသည်။ ငရုတ်သီးခြောက် ပြား ၅၀–ဖိုးဝယ်ရင် မရောင်းဘဲ။ ၇၅–ပြားဖိုးမှ ဆယ့်လေးငါးတောင့်လောက်ရသည်။ နို့ဆီက တဗူး ၆–ကျပ် ၅၀–ပြား၊ ဆပ်ပြာတတောင့် ၉–ကျပ်၊ သကြား ၁၈–ကျပ်၊ ကြံသကာ ၆–ကျပ်။

ညီမတို့ရော အလုပ်အကိုင် ဘယ်လိုနေကြသလဲ။ ခုအခါ မစုမိချင်နေပါစေ။ ကြွေးမတင် ရင် ဘုရင်ဘဲဆိုရမယ်။

ညီမတို့အားလုံး ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါစေ...။

ကိုဆွေ့ကို သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။ နီငယ်တို့လာဖြစ်ရင် ကြိုတင်စာရေးပါလို့ နော်။ သတိဝိရိယနဲ့ လာပါလို့။ ကလေးများပါလို့ ပိုပြီးစိတ်ရှည်ရှည် ခေါ်ခဲ့ပါလို့ ပြောပေးပါ။

ချစ်သောအမ

ခင်ထားရီ

ဏ္ဍ

နီငယf S.I.P. Training တက်ရမည်ဆို၍ ဝမ်းသာပါသည်။ အကယ်၍ တောင်ကြီးလာနေရင် သူ့ ဏ္ဍမငယ်ငယ်ပါ တက်ရက်နှင့် ကြုံကြိုက်နေမည်ဆိုလဆင် နောင်အဆင်ပြေမှ လာပါလို့ မမတင်က ပြောပါသည်။ အလုပ် အလွန့်အလွန်ရှုပ်ပါး၍ ရတုန်းရခိုက် ကြိုးစားပါလို့လဲ မှာပါသည်။

မေတို့မောင်နှမများမှာ ဒေါ်တင်တင်၊ ဒေါ်စောမွန်၊ ဦးခင်မောင်အေး(ကိုတူး)၊ ခင်ထားရီ၊ ခင်မေရီ။

ဒေါ်တင်တင်က တောင်ကြီးတွင် ရုံးဝန်ထောက်၊ ခင်ထားရီက ကျောင်းဆရာမ၊ ဒေါ်စောမွန်က ရန်ကုန်အလုံတွင် ကျောင်းဆရာမ၊ ဦးခင်မောင်အေးက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခ(သစ်တော)၊ ခင်မေရီက စာရေးဆရာကတော် မေ။

အထက်ဖော်ပြပါစာမှာ ခင်ထားရီက မေ့ဆီရေးသောစာဖြစ်ပါသည်။ ဤစာကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ညီအမ မောင်နှမတွေ၏စိတ်ထားကို သိသာနိုင်ပါသည်။

ထိုစာထဲတွင်ပါသည့် နီကြီး၊ နီငယ် ဆိုသည်မေ့သား ခင်မောင်ဦး(အနီ)နှင့် ခင်မောင်စိုး(အငယ်)တို့အား သူတို့တောင်ကြီးမှာခေါ်သော နာမည်များ ဖြစ်ပါသည်။

နီကြီးျရှုအ ဖက်သွားသည်ဆိုခြင်းမှာ ခင်မောင်ဦးသည် ယခုသင်္ဘောသားအလုပ်နှင့် ဂျာမနီပြည်သို့ သွားပါသည်။ နီငယ်ျူ့ဏ္ဍမငယ်ငယ်ပါ တက်ရမည်ဆိုသည်က ခင်မောင်စိုးသည် ရဲအုပ်အတတ်သင် ကျောင်း လျှောက်ထား၍ဖြစ်ပါသည်။ 'မကြီး'ဆိုသည်က ခင်မောင်ဦး၏ ဇနီး။ သူတို့ဆွေမျိုး စုသည် တဦးကိုတဦး ဤမျှပင် ဂရုစိုက်ကြသည်။

အကြီးဆုံး ဒေါ်တင်တင်ဆိုလျှင် သူ့မောင်နှင့်ညီမတွေသာမက မွေးသမျှ တူ–တူမတွေ ၏ မွေးနေ့များကို မှတ်သားထားလျက် ကလေးမွေးနေ့တိုင်းကို စာရေးသည်။ လက်ဆောင်ပို့ သည်။ သူတို့သည် ခရစ်ယန်များဖြစ်ကြလေရာ နှစ်စဉ် ခရစ္စမတ်ကဒ်များ တဦးနှင့်တဦး ပို့ကြ သည်မှာ အလုပ်ကြီးတခု။

ဒေါ်တင်တင်တို့ တောင်ကြီးမှ ရန်ကုန်လာပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ရန်ကုန်က မောင်နှမတွေ အတွက် ရှမ်းပြည်ထွက်ပစ္စည်းတွေ တပုံတပင်ကြီးပါလာ၏။ ကလေးတွေအတွက်ဆိုလျှင် အဝတ်စနှင့် အကျႌကလေးတွေ လူစေ့တက်စေ့။ ကျွန်တော့်အတွက်လဲ ပါတာခင်ဗျ။ ဘာလဲ သိလား။ ရှမ်းပြည်ထွက်အရက်၊ ရွှေလိမ္မော်၊ ဆတ်ချိုနု စသည်ဖြင့်...။

www.burmeseclassic.com

ခင်မောင်စိုး၊ သူ့ဇနီး နိုရာ (ဥြမ)နှင့် ကျွန်တော့်မြေး 'ကြွက်''ဝက်'တို့သည် (၃၁-၃-၇၄)နေ့ ညနေရထားဖြင့် တောင်ကြီးသို့သွားကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တောင်ကြီးမှာ ရှားသည်ဆိုသော ဆပ်ပြာနှင့် ငရုတ်သီးများကို အမှုန့်ကြိတ်ပေးလိုက်ရ၏။ ခင်ထားရီကြိုက်သော မရမ်းချိုသီးများလည်း ဝယ်ပေးလိုက်ရ၏။ ခင်ထားရီသား နီစန်းအတွက် ချိုချဥ်ထုပ်များလည်း ပါသွား၏။ အခြား ကျွန်တော်မသိလိုက်တာတွေ ရှိသေး။ သူတို့ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် တဦးကိုတဦး အင်မတန် ချစ်ခင်ကြင်နာကြ၏။

တောင်ကြီးရှိ ညီအမတို့သည် ရန်ကုန်နေ မောင်ညီမနှင့် တူ-တူမတို့အား နွေရာသီတွင် တောင်ကြီးသို့ လာရောက်နေထိုင်ကြစေလို၏။ ကျွန်တော်သည် မေနှင့်ညားပြီး များစွာသောနွေရာသီတို့တွင် တောင်ကြီးအေးရိပ်သာကို သွားရောက်ခိုလှုံခဲ့ဘူးပါ၏။ တခါတရံ အိမ်လုံးကျွတ်လာခဲ့ကြ၍ တောင်ကြီးမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေဆုံကြလျှင် လွန်စွာ ပီတိသောမနသဖြစ်ရ၏။ သူတို့ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ မမတင်နှင့် ခင်ထားရီတို့က အိမ်တလုံး သီးသန့်ဆောက်နေကြ၍ မေတို့ မိဘလက်ထက်က အိမ်ကြီးမှာ တည်းခိုကြရ၏။

မှတ်မှတ်ရရ တနှစ်များ ရန်ကုန်ကသုံးအိမ်ထောင် ဆုံမိကြရာ၊ ၃-နှစ်မှ ၁၂-နှစ်ထိ ကလေးချည်း တဒါဇင်ကျော်၏။ ကျွန်တော့်သား ကျော်ကျော်၊ သော်သော်တို့က ပါလိုက်သေး ၏။ စားသောက်ချိန်မှာ သူတို့အား သံချောင်းခေါက်၍ ခေါ်ရ၏။ ထမင်းနှစ်ကြိမ်အပြင် မနက်စောစော၊ နေ့လယ်စာ၊ တနေ့လျှင် လေးကြိမ်ကျွေးရ၏။ ဤကလေးတွေ ကျွေးမွေးမှုအတွက် ခင်ထားရီက စီမံရ၏။

ယင်းသို့ ကလေးရောလူကြီးပါ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ကို တလလောက် ကျွေးမွေးရပြီး နောက်တအုပ်စီ, တအုပ်စီ ပြန်သွားကြသောအခါ ဒေါ်တင်တင်နှင့် ဒေါ်ခင်ထားရီတို့က မျက်ရည်စို့ကြသေး၏။ ဒေါ်တင်တင့် ယောက်ျား ဦးထွန်းနီက ကလေးတွေကို တရှုပ်ရှုပ်နမ်း၍ နှုတ်ဆက်၏။

ထိုအချိန်က ဘိုင်စကယ် သုံးဘီးစီး၊ ငွေလိမ့်၊ ဂေါ်လီပစ်၊ ဇယ်တောက်၊ ဖန်ခုန်ခဲ့ကြသော ကလေးတို့သည် ဤစာရေးနေချိန်၌ လူပျို အပျိုဖြစ်ကြ၍ အချို့အိမ်ထောင်ပင် ကျကုန်ကြလေပြီ။

မုံတဝဂူ

၁၉၅၆-ခုနှစ်၊ ဦးကျော်၊ မောင်ဆွေတင့်၊ အထွန်း၊ ကိုဖေသိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားတောင်ကြီးတွင် တအိမ်တည်း အတူတကွနေခဲ့ကြသော အကြောင်းကို ရေးသားဖော် ပြစဥ်က (ရှမ်းပြည် တောင်ကြီးမြို့သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ကြလျှင် တောင်ပေါ်တက်ခြင်းနှင့် မုံတဝဂူ သွားရောက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါက ကာယဒုက္ခနှင့် စိတ္တသုခပြည့်စုံကြရမည် မဟုတ်ပေ။)ဟု ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုစဥ်က ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပေါ်တက်ခြင်းနှင့် အင်းလေးသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်းသာ ပြုခဲ့သည်။ မုံတဝဂူသို့ မသွားဖြစ်ခဲ့ကြချေ။

ဖော်ပြခဲ့သော ၁၉၅၈-ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်က ဆွေမျိုးသုံးအိမ်ထောင် ဆိုကြသောအခါမှ ကျွန်တော်လည်း မုံတဝဂူသို့ ရောက်ဖြစ်ပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ယခုတခါ နောက်တဖန် သွားချင်စိတ်ကား မရှိတော့ပါ။ တချီထဲနှင့်နံပြတ်ပါရော။

ဤမုံတဝဂူ မရောက်ဖူးခင်က ကျွန်တော်သည် ပင်းတယဂူကို ရောက်ခဲ့ဘူးပြီးဖြစ်၍ မုံတဝဂူလဲ ပင်းတယဂူလိုဘဲ သွားရလာရအထဲဝင်ရ ကောင်းမှာဘဲဟု အောက်မေ့ခဲ့၏။ သို့သော် ...ပါစင်အောင် လွဲပါချေ၏။

ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပင်းတယသွားစဉ်က တောင်ကြီးကနေပြီး ဟဲဟိုး၊ အောင်ပန်း မြို့တွေ ဖြတ်ပြီး မော်တော်ကားနှင့် သွားကြသည်။ ပင်းတယဂူဝ ရောက်တော့မှ အထဲဝင်ကြရုံဘဲ မဟုတ်လား။

မုံတဝဂူကတော့ ဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ အိမ်ကထွက်ကတည်းက ခြေလျင်၊ တောင်ကြီးမြို့ တောင်ဘက်စူးစူး၊ ဝါးဖြားရွာ ဖြတ်ပြီးသွားရသဗျ။ နည်းတဲ့ခရီးလဲ မဟုတ်။ သုံးလေးမိုင်လောက် ရှိမည်ထင်ပါသည်။ ဟိုမှာ ထမင်းစားကြဘို့ အိမ်ကချက်ပြုတ်ပြီး သယ်ဆောင်လာကြရသေး သည်။ လူတစု တအုပ်ကြီးဟာ ခရီးရှည်တော့လမ်းမှာ တကွဲစီ တတွဲစီ ဖြစ်ကြရော။ သစ်ပင် ဝါးပင်တွေက နည်းနည်းကျဲကျဲဟာမို့ လူတဖွဲ့နဲ့တဖွဲ့ကိုတော့ လှမ်းမြင်ကြရပါသည်။ ခေါင်းဆောင် လမ်းပြလုပ်သူက မမတင်တို့ရုံးမှ မင်းစေလုလင် ကိုအုန်းဖေ။ သို့သော် ကိုအုန်းဖေသည် လုလင်ဆိုပေမင့် လုံမပျိုကဲ့သို့ ပြောဟန်ဆိုဟန်နှင့် ကိုယ်လက် လုပ်လီ– လုပ်လဲ့ ရှိဘိသည်။ သူသည် ဤမုံတဝဂူကို သွားနေကျ။ သည်လို မရောက်ဖူးသေးတဲ့လူတွေ ခေါ်သွားဘို့ ဝါသနာပါသတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီခရီးမှာ သူသိပ်ပျော်နေပါတယ်။ ရှေ့ရောက် သွားလိုက်၊ နောက်ကလူတွေ စောင့်ခေါ်လိုက်၊ ဟိုအကြောင်း, သည်အကြောင်းတွေပြောလိုက် နှင့်။ ယောကျ်ားတွေ နားတော့သိပ်ပြီး မချဉ်းကပ်။ အမျိုးသမီးတွေနဲ့သာ သူ့အဖွဲ့နဲ့ကျသည်။ အမျိုးသားများကို သူရွံ့တွန့်တွန့်ရှိသည်။

ဤခရီးမှာ လမ်းတွင်ဇီးပင်တွေ အင်္ဂလိပ်လို Ras berry ခေါ်တဲ့ ငါးဥသီးတွေရှိသဖြင့် ၎င်းတို့ကို ခူးစားကြကာ ကလေးတွေမှာ အလွန်ပျော်ကြသည်။ သွားရသည်မှာလည်း ပြေပြေ ဆင်းဆင်း နံနက်ခင်းနေကလည်း မပြင်းသေးသည်မို့ ပြေး၍ပင် ကောင်းနေပါသည်။

သို့နှင့်အိမ်က ၈နာရီလောက် ထွက်ခဲ့ကြရာ ၁နာရီကျော်ကျော်လောက် ကြာတော့ ၉နာရီခွဲလောက်မှာ မုံတဝဂူသို့ရောက်ကြပါသည်။ ဂူသည် တောင်ကမ်းပါးရံကို ဖောက်ထားပါ သည်။ ၎င်းဂူအနီးမှာ စမ်းရေအိုင်ကြီးရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဤရေအိုင်နံဘေးမှာ ခေတ္တ စခန်းချကြပါသည်။ အိမ်မှသယ်ဆောင်လာခဲ့သော စားသောက်စရာများကို လူစောင့်နှင့်ဒီမှာ ထားခဲ့ပြီး၊ ဂူထဲဝင်ပြီး ပြန်ထွက်မှ နံနက်စာကို စားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လိုဘဲ အခြား လာကြသူများလဲ ရှိပါသည်။

အပန်းဖြေကြ၍ ပြေလောက်တော့ “ကဲ...ဂူထဲဝင်ကြစို့”ဆိုသောအခါ “အပေါ်အင်္ကျီ အနွေးထည်တွေကို ချွတ်ခဲ့ကြ”ဟူသော ကိုအုန်းဖေအမိန့် ထွက်လာပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် နည်း။ ကျွန်တော်နားမလည်ပါ။ ဒီအပြင်ဘက် နေရောင်အောက်မှာတောင် စမ်းအိုင်ဘေး၌ အေးစိမ့်စိမ့်ရှိနေသေးတာ၊ ဂူထဲမှာ မည်သို့ရှိမည်နည်း။ ပင်းတပယဂူထဲ ဝင်ကြတုန်းက ကျွန်တော်တို့ အပေါ်အင်္ကျီတွေ ချွတ်မပစ်ခဲ့ကြရပါ။

တဖန် ဖယောင်းတိုင်တွေ ဝေပေးကြပြန်လေတော့၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အလိုဘုရားရေ၊

မလွယ်တဲ့ကိစ္စပါလားဟဲ့။ ဘာဇာကြောင့်ပါနည်း။

သြော်...ဒီလိုကိုး၊ ပင်းတယဂူမှာက ဗမာ့ခေတ် ဦးအုန်းခင်၊ ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးတို့ ကောင်းမှုကြောင့် လျှပ်စစ်မီးတွေရှိနေ၍ ဒီမုံတဝဂူမှာတော့၊ ဂူဝက ဆယ်ပေလောက်မှာ မှောင်အတိ။

ကိုအုန်းဖေက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတလုံးနှင့် ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်မှာ အလယ်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတလက်၊ နောက်ဆုံးက တလက်။ ကျန်လူများက ဖယောင်းတိုင် ကိုင်ကြရသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး သုံးလက်ကြီးတောင်ပါနေတာ၊ ဖယောင်းတိုင် တွေ လိုပါသေးသလားတဲ့။ လိုပါတယ်ခင်ဗျ။ ဘာကြောင့်ဆို လမ်းက ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့် မဟုတ်။ ဒေါင့်ဒဲတွန့်လို ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်။ နို့ပြီး လူတွေက မတ်တတ်ချည်း သွားနေသည်မဟုတ်။ ငုံ့တိုးသည့်အခါတိုးရ၏။ လေးဘက်ထောက် တွားသွားသည့်အခါ သွားရ၏။ တယောက်ဖင်နှင့် တယောက်ခေါင်း တိုက်သည့်အခါ တိုက်၏။ ဂူထဲသို့ အရင်သွားပြီး ပြန်လာတဲ့လူများလဲ ဒီလမ်းဘဲဖြစ်သဖြင့် ပခုံးချင်း၊ ဘေးချင်းတိုက်ကာ ရှောင်ကြရသေး၏။ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ ကိုယ်စီနှင့်။

အပေါ်အကျီ အနွေးထည်တွေကို ချွတ်ခဲ့ခိုင်းသည်ကိုလည်း ဒီအထဲရောက်မှ ကျွန်တော်သိပါပြီ။ ဤဂူတွင်းလမ်းကြောင်းသည် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက် အချို့နေရာမှာ ရေစပ်စပ် ရွှံ့စေးစေးဖြစ်နေရာ အကျီကောင်းတွေ ပစ်ရကုန်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ဤမျှသွားရခက်ခဲသောခရီး၊ တဖြည်းဖြည်းစိတ်ပျက်လာလျက် ဂူတွင်း နက်လာလေလေ၊ ဒေါသ ထွက်လာလေလေနှင့် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ တကုန်းကုန်းသွားနေသော မေ့ထမီ ခါးပုံစကို ဆွဲလိုက်နေရာမှ...

"ဟေ့...မေရ...မရောက်သေးဘူးလားကွ"

"နီးပါပြီ...မောင်ရ...."

"ရောက်တော့ ဘာတွေ့ရမှာလဲဟ..."

"မောင်ရောက်တော့ ကြည့်ပေါ့..."

ငါ့လခွီးတဲ့မှ ဒီလိုမှန်းသိ ငါမလိုက်ဖူးဟေ့၊ ဘုရားစူး"

"တောက်....ဘယ်သူကများ အီးပေါက်လိုက်ပြန်ပါလိမ့်ဟေ့....."

"ဤဂူတွင်း လမ်းခရီး၌ အီးပေါက်ခြင်း သည်းခံပါဗျို့..."

လူငယ်တယောက်က ထအော်လိုက်၏။ လူတန်းကြီးက တဟားဟား ပွဲကျသွား၏။

ဤသို့ နာရီဝက်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရပြီးတဲ့နောက် ရောက်ပါပြီတဲ့ဗျို့။

'ရောက်ပါပြီတဲ့ဗျို့'ဆိုရသည်က လမ်းဆုံး၍သာ။ ဘယ်ကိုရောက်တာတဲ့လဲ၊ ရှေ့မှာ ချောက်ကြီးခင်ဗျ။ အောက်မှာ ရေစပ်စပ်နှင့်။ သူ့ကမ်းပါးစောက်က ပေ ၂၀ လောက်နက်မယ်။

www.burmeseclassic.com

အထဲ ဆင်းချင်တဲ့လူ ဆင်းဘို့ထင့်၊ ဆယ့်ငါးတောင်လောက် မျှင်ဝါးတလုံး ထောင်ထားတယ်။ ဒီဝါး ဆွဲဆင်းချင် ဆင်းကြပေ့ါ။ ဒီလိုနာရီဝက်လောက် လေးဘက်ထောက် မိကျောင်းတွား၊ ငါးရှဥ့်တိုး၊ အမျိုးမျိုး ပင်ပန်းကြီးစွာ လာခဲ့ကြတာ ဘာမှရစရာမရှိတဲ့ ဒီချောက်ကြီးထဲ မည်သူက ဆင်းချင်မည်နည်း။

ဩော်..တခုတော့ရှိရဲ့။ တဦးနဲ့တဦး ဂေါ်ရည်သွေးနေကြတဲ့ အပျိုလေးနဲ့ လူပျိုလေး ဒီချောက်ကြီးထဲ ငုံ့ကြည့်ရင်း ကောင်မလေးရဲ့ ခေါင်းစည်းပုဝါလေးက အောက်ကျသွားတယ်၊ ဒီတော့ ကောင်လေးက ကဗျာကရာ ဒီဝါးလုံးတွယ်၊ အောက်ဆင်းသွားတဲ့ပြီး၊ သူ့ငနဲမ ပုဝါလေးကို ကောက်ယူတဲ့ကာ ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ပြီး ပြန်တက်လာတယ်။ ဟား....ကျွန်တော်သာ ဆိုရင်လေ၊ ဒီပုဝါ ချောက်ထဲက မြေကြီးမထိရအောင် ဝါးလုံးကို တခါထဲလျှောတိုက် ဆင်းချလိုက်မှာဘဲ။ ကိုယ်ကအရင် ပုဝါအောက်ရောက်တော့မှ လည်ပင်းပတ်ပြီး ယူခဲ့မယ်။

ဒါဟာ ကျွန်တော်က လူပျိုလေးတယောက်နေရာက စိတ်ကူးတာဘဲ။ တကယ်လို့ ဒီအခု အချိန်မှာ မေ့ခေါင်းက ပုဝါလေး ကျသွားမယ်ဆိုရင်....

“မင်းကိုက ကချော်ကချွတ်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ နေပစေ၊ အစားလိုချင် မြို့ထဲရောက်မှ ပြန်ဝယ်ယူ၊ တယ်...ငါလူပါတောင် ကန်ချလိုက်ချင်သေး”

ဒီလိုဘဲ ကျွန်တော်ပြောပစ်လိုက်မှာဘဲ။

အဓိပ္ပာယ်ကား ဤမုံတဝဂူခရီးသည် ဂေါ်ရည်သွေးနေကြသော အပျိုလေး၊ လူပျိုလေးနှင့် သမီးရည်းစားတို့အဖို့ အလွန်ကောင်းလှပါသည်။ မှောင်မိုက်မိုက် ချောင်ကြိုကြတဲ့အခါမျိုး။ သို့သော်မေနှင့်ကျွန်တော် ညားသည်က ငါးနှစ်ကျော်နေပြီဆိုတော့ နေရာကောင်း၊ အကွက်ကောင်း တွေ့ပါသော်လည်း မိုးလွန်မှထွန်ချပါတကား။ အချားနိမ်း ပေတည်း။ အချည်းနှီးသော ဤခရီးကို ကျွန်တော့်အား ခေါ်လာရပါမည်လားဟု နှုတ်က တဖျစ်တောက်တောက်။

ရွှေပွဲလာအားလုံးပင် ဂူပေါက်ထဲမှ ကြွက်တွေလို တယောက်စီတယောက်စီ ထွက်လာကြ ကာ၊ ဒီချောက်ကြီး ငုံ့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတွေ ချကြ၏။

“ခေါင်းဆောင်လမ်းပြ ကိုအုန်းဖေခင်ဗျာ၊ ရှေ့ခရီးဆက်စရာ ရှိပါသေးသလား...”

“မရှိပါဘူးဆရာ၊ ပြန်ကြရုံ ရှိပါတော့တယ်”

“အပြန် ဘယ်လမ်းက ပြန်ရမှာလဲခင်ဗျ”

“ဒီ ဂူပေါက်ထဲဘဲ ပြန်ဝင်ပြီး သွားကြရမှာဘဲဆရာ့...”

“ဟိုက်...ဩော်...ဒုက္ခပါဘဲလား”

ကျွန်တော်ခေတ္တ စကားနားပြီး...

“ဒီဂူပေါက်ဟာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူတွေက ဘာလုပ်ဖို့ ဖောက်ကြတာတဲ့လဲဗျ”

“ဘယ်တုန်းကလဲတော့မသိဘူးစရာ့၊ စော်ဘွားကို ပုန်ကန်တဲ့ သူပုန်တွေ ပုန်းခိုဘို့ ဖောက်တာလို့

ပြောကြတာဘဲ စရာ့"

"တောက်...သူပုန်တွေနှယ်...ဖောက်မယ့်ဖောက်လဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းနဲ့ လူကောင်းကောင်းသွားနိုင်အောင် ဖောက်ကရောပေါ့၊ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခများလိုက်တာဗျာ"

"ဆရာ..ခုလိုလာမယ်မှန်း မသိလို့ နေပါလိမ့်မယ်ဆရာ..."

"ကျွန်တော်မေ့သွားလို့ပါ ဆရာ..."

မောပန်းခြင်းကို ရယ်မောခြင်းဖြင့် ဖြေဖျောက်ကြကုန်သည်။

ထိုနေရာမှာ တအောင့်တနား နေကြပြီးနောက် လာလမ်းအတိုင်း အလာတုန်းက ဒုက္ခမက၊ နှစ်ထပ်ကွမ်းမို့ ပိုမိုပင်ပန်းစွာပြန်ခဲ့ကြရတော့၏။

ဂူဝက စမ်းရေအိုင် ရောက်တော့မှ ကျွန်တော်သက်ပြင်းကြီးချကာ အရက်ပုလင်းဖွင့်လိုက်ပါတော့၏။

အချိန်မှာ ၁၁–နာရီလောက်ရှိချေပြီ။ ဒီရောက်မှ မီးဖိုပေါ်တင်၍ ငဖိန်းကြော်ကိုခတ်ထား သောဟင်းချိုအိုးထဲကို ယခုမှ လိုက်ခူးကြသော ဟင်းရွက်စုံတွေခတ်၊ ပါလာခဲ့သော ကြက်သားဆီပြန်၊ ငသဖွဲ့နှင့် ပဲပုပ်ကြော်၊ သရက်သီးသနပ်တို့နှင့် ထမင်းကို ဖက်ခင်း၍စားရရာ လူတွေကပန်းနေတော့ တယ်ပြီးမြိန်လှသကိုး။

စားပြီးတယ်ဆို သစ်တပင်ရိပ်မှာ အရက်သမားတို့စည်းစိမ်ဖြင့် ကျွန်တော်အိပ်တော့ သည်။

အချို့က ရေကူး၊ အချို့က တောထဲတောင်ထဲ လျှောက်လည်။

နေ့လယ် ၂–နာရီလောက်ရှိတော့မှ အားလုံး လူပြန်စု၍ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

အပြန်သည် အလာတုန်းကထက် ပင်ပန်း၏။ အလာတုန်းကတောင်ခြေ အဆင်း၊ အခုပြန်အတက်။ နို့ပြီး နေကလည်း နံနက်နေနှင့် နေ့ခင်းနေ။

ကလေးတွေဘဲ ကောင်းတယ်။ သူတို့သည် နေပူကိုလည်းမကြောက်ရ၊ မောရပန်းရမှန်းလည်းမသိ။ ပြေးလိုက် လွှားလိုက်။ ငါးဥသီးတွေ၊ ဇီးသီးတွေခူးစားလိုက်နှင့် တဟီးဟီး၊ တဟားဟား။

ကျွန်တော်မူကား အလာတုန်းက အေး၍ ဝတ်လာခဲ့သော ကုတ်အင်္ကျီကို ကျောပေါ်တင်ရသည်မှာ အင်မတန်လေးလံသော ဝန်ထုပ်ကြီး တင်နေပါ၏။ သည်အထဲ မလွှဲမရှောင်သာသဖြင့် အရက်ပုလင်းပါသောအိတ်ကို လွတ်ထားရသေး၏။ အကြောင်းမှာ အရက်သမားတခုခုဖြစ်လျှင် အရက်ပဲအားကိုးတတ်သည့်အတိုင်း အမောပြေ၊ အပူခံဟု လမ်းမှာ အရက်ကို တစွတ်စွတ် သောက်လာခဲ့၏။ လူမူးလာသောအခါ၌ စိတ်ကူးယဉ်မိ၏။

ဤတောလမ်းခရီးဝယ် သော်တာဆွေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်ကို ပဏ္ဍုကမ္ဗလာမြကျောက်ဖျာတင်းသဖြင့် သိကြားမင်းသိ၍ ကုန်းနှီးအပြည့်အစုံနှင့် စီးမြင်းတကောင် ဖန်ဆင်းလွှတ်လိုက်လေ၏–ဟူ၍။ သို့သော် တောခွေးတကောင် ဖြတ်ပြေးသည်ကိုသာ မြင်ခဲ့ရပါ၏။

www.burmeseclassic.com

သည်လိုနှင့်ဘဲ အိမ်ပြန်ရောက်၊ နောက်တနေ့ကျတော့ မနေ့က ခရီးပန်းတာနဲ့၊ အရက်သောက်လွန်တာနဲ့ အရက်နာ ကျပြီး ကျွန်တော်အိပ်ရာက မခွာနိုင် ဖြစ်ပါရောလားဗျ။

ဒီလို အရက်နာကျတာမျိုးတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမက ရိုးနေပြီ။ ဝမ်းနုတ်ဆေးကျွေးပြီး အနားမှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတအိုးထားပေး၏။ လူကတော့ခေါ်မှလာ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့် အား အနားက တဖဝါးမကွာ ဂရုတစိုက် ပြုစုသူတယောက်သည် မောင်းထုတ်လို့မှ မရအောင် ရောက်လာ၏။

စေတနာရှင်

လူကြီးထဲကတော့ မဟုတ်။ အသက် လေးငါးနှစ်သားမျှရှိဦးမည်။ သူ့နာမည်ဖိုးမော်ဟု ခေါ်၏။ ဦးမော်တင်၊ ဒေါ်စောမွန်တို့၏ ဆဋ္ဌမမြောက်သားဖြစ်၏။ သူ့အား မော်လမြိုင်မှာမွေး သောကြောင့် ဖိုးမော်ဟု မှည့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ အမတွေနှင့်နေရသောကြောင့် မိန်းကလေးဟန်ပန် ရှိ၏။ မိန်းကလေးလိုဘဲ ကန္ဒဲ့ကရပြောတတ်၏။

ကျွန်တော့်အိပ်ရာနံဘေး ကျုံ့ကျုံ့လေးလာထိုင်နေလျက်....

"ဦးလေးဆွေ ဘာလိုချင်လဲ၊ ဖိုးမော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြောနော်"

"ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူးကွာ၊ ဘာမှလဲ လုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး"

"ဦးလေးဆွေ ဒီလိုဖြစ်တာကို ဖိုးမော်သိပ်သနားတယ်"

"အေးကွာ..ကိစ္စမရှိပါဘူး"

"ဦးလေးဆွေ...နှိပ်ပေးရမလား၊ နင်းပေးရမလား၊ ဖိုးမော်နင်းနှိပ်ပေးပါမယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဘာမှလုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဖိုးမော်သွားကစားချေပါ"

"ဖိုးမော် မကစားချင်ပါဘူး၊ ဦးလေးဆွေ အနားမှာ ပြုစုနေချင်ပါတယ်"

သူက စကားလေးလဲ တော်တော်တတ်တဲ့ကောင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အင်း... ဒီကောင်တော့ ငါ့ဆီက မုံ့ဘိုးလိုချင်လို့ဘဲ အောက်မေ့မိ၍ ငွေတကျပ်ထုတ်ပေးကာ...

"ရော့...ရော့..ဖိုးမော်၊ မုံ့သွားဝယ်စားချေ"

သို့သော် သူက ခါးခါးသည်းသည်း ငြင်းလျက်....

"ဦးလေးဆွေဆီက မုံ့ဘိုးလိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ"

"နို့...တခြားကလေးတွေနဲ့ မကစားဘဲ ဘာကြောင့် ငါ့အနား လာနေတာတုန်း"

"ဒီလို...ဦးလေးဆွေရဲ့၊ မညိုမဖြူတို့က ပြောတယ်၊ နင့်ဦးလေးဆွေမနေ့က အရက်တွေ သိပ်သောက်လို့ ဒီနေ့သေတော့မယ်တဲ့၊ သေရင်နင့်ကို သရဲချောက်လိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးဆွေကို မသေခင် ကျွန်တော်လာပြီးပြုစုတာပါ၊ ဦးလေးဆွေသေရင် ကျွန်တော့်ကို သရဲ

မချောက်နဲ့နော်၊ နော်”

သြော်...ဒီလိုကိုး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိလာ၍...

“အေး အေး၊ မချောက်စေချင်ရင် မင်းအခု ငါ့အနားမှာမနေနဲ့”ဟု ဆိုတော့မှ သူထိုင်ရာ မှထ၍...

“မညိုနဲ့မဖြူတို့ကိုတော့ အရမ်းကြီးချောက်လိုက်စမ်းပါနော်”

“အေး...အေး...သွားတော့ကွာ”

သို့တိုင် သူအခန်းထဲက မထွက်သေးဘဲ...

“ဦးလေးဆွေ၊ ဘယ်တော့သေမှာလဲ ဟင်”

“ညသန်းကောင်လောက်” (ကျွန်တော့်နှုတ်ထဲ တွေ့ရာပင်)

“လေးလေးဂျဲ ပြောပြီးပလား”

“ပြောပြီးပြီ”

“ဒါနဲ့တောင် လေးလေးဂျဲက မဖြူနဲ့မညိုတို့က ဦးလေးဆွေသေတော့မယ်ပြောတယ် ဆိုတော့ တောက်တီးတောက်တဲ့ တဲ့”

“အေး၊ မင်းသရဲချောက် မခံချင်ရင် မြန်မြန်သွားတော့ကွာ”

ယင်းမှ သူထွက်သွားတော့၏။

ကမြင်းမ ကောင်၊ ယခု ဤစာရေးနေချိန်မှာတော့ လူပျိုဖြစ်နေချေပြီ။

အခန်း (၇)

အဟိ

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲတွင် ဟာသကဏ္ဍတခု ကျွန်တော်က တာဝန်ယူ၍ ထည့်သွင်းရတော့မည် ဟု ကဏ္ဍနာမည်ကို ဦးကျော်၊ တင့်တယ်နှင့် ကျွန်တော်သုံးယောက် တိုင်ပင်စဉ်းစားသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်လိုအမည်ပေးရမည်မသိ ဖြစ်နေသောအခါ တင့်တယ်က ရုတ်တရက် သွက်လက်စွာပင်....

“ကိုရင် သုံးသုံးနေတဲ့ စကားလုံးတခုရှိသားဘဲလေ... ‘အဟိ’ဆိုတာ”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်ချက်ခြင်းသတိရတော့၏။ သူများကို ပြောင်နောက်သောအခါ၊ ဥပမာ (စင်စစ် အမှန်အားဖြင့် ဤဝတ္ထု ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းကလေးမှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက် ကလေးဘဲဟု ဘဲဆိုဘဲ၊ ဆိုရင်တော့တာဘဲ။ အဟိ)

၁၉၃၈–ခုနှစ်က ရေးတော့ ဗိုလ်ဘင်ရိုး ဝတ္ထုနိဒါန်းတွင် ထိုစဉ်က သူ့ဝါကျတွေမှာ ‘ဘဲ’တွေ အများကြီး သုံးနေသော ဇန်းမော်တင်အောင်ကို ကလိခြင်း။

နို့ပြီး....(အဲ အဲ နို့ပေတဲ့တချက်ကလေးတော့ အခွင့်သင့်လို့ ဂုဏ်ယူပါရစေ။ အနီးလို ကိစ္စမျိုးတွေကြောင့်ဘဲ ထင်ပါရဲ့။ (အဟိ)အချို့ လက်ဝဲဆရာ ဆိုသူများက (အဟိ)ကျွန်တော့်ကို တိုးတက်နေသော အစိတ်အပိုင်းအပေါက်ဝသို့ ခေါင်းပြူနေပြီ ဆိုလားဘဲ။ (အဟိ)ချီးမွမ်းကြ တယ်။ တချို့ကတော့ (အဟိ) ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှ....

"ဒီ သော်တာဆွေဆိုတဲ့ ခွေးမသားဟာ အလကားအကောင်၊ တိုင်းပြည်စာဖတ်ပရိသတ် ညံ့လို့ ဒီကောင်စာရေးဆရာ ဖြစ်နေတာ....'တဲ့။ (အဟိ)ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်စာဖတ် ပရိသတ်ကို ဆဲကြပါသည်။ (အဟိ)

ထိုစဉ်က သူတို့ကိုယ်သူတို့ လက်ဝဲဆိုသူများက ကျွန်တော့်ကို ဝေဖန်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်က "ကျေးဇူးဆပ်နည်း နိသျည်း'ဝတ္ထု စကားချီးတွင် သူတို့အား ကလိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အရေးအသားကို အကြောင်းပြု၍ တင့်တယ်က အဆိုပြုရာ ဦးကျော်ကလည်း သဘောကျ၍ 'အဟိ'ဖြစ်သွားပါတော့၏။

ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းတွင် နှစ်ဖောင်၊ ဆယ့်ခြောက်မျက်နှာ တာဝန်ယူရမည်။ ဤသို့ ကဏ္ဍတခု ပြုစုရသည်မှာ ဝတ္ထုတပုဒ်တည်း စာမျက်နှာ လေးငါးဆယ် ရေးရသည်ထက် ခက်ပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းကြီးထဲက မဂ္ဂဇင်းကလေးဖြစ်နေရာ တတ်နိုင်သမျှ အခန်းစုံအောင် ပါရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းကြီး၊ အယ်ဒီတာ အာဘော်၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ စာပြောင်တို့ အပြင် အမေ့ပြိုင်စိုလား၊ ဤလည်း တအဟိ၊ လင့်ဖနောင့်ပေါက်ဆေး၊ မယား ဖိနပ်စာ၊ အဟိ အသံလွှင့်ဌာန၊ အဟိ လွှတ်တော်စသော အခန်းများကို တီထွင်လိုက်ရသည်။ အခန်းတိုင်းတွင် ဤပုံစံမျိုး မည်သူမဆို ရေးသားပေးပို့နိုင်သည်။ ဟာသ၊ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ စာပြောင်များ လည်း ရေးပို့နိုင်ပါသည်ဟု ကျေညာချက်ဖြင့် နှစ်လလောက်သာ ကျွန်တော်တယောက်တည်း ကလောင်နာမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် စာပုံစံတွေ အမျိုးမျိုး ရေးခဲ့ရသည်။ သုံးလမြောက်မှစ၍ အခြား ဝါသနာရှင်တွေ ဝင်လာကြတော့၏။

လာသမျှ ကျွန်တော်က ပထမဖတ်၍ ရွေး၊ ကျွန်တော် ရွေးတာများကို တဖန် ဦးကျော်အား တင်ပြရသည်။ ဦးကျော်သည် မည်သည့်စာကိုမျှ သူမဖတ်ဖဲနှင့် လွှတ်ပေးသည် မရှိချေ။ ကျွန်တော်ရေးတာ ရွေးတာတွေသည် မကောင်းမှာစိုး၍တော့မဟုတ်။ ကောင်းမှာကို တော့ ယုံကြည်သည်။ သို့သော် ဟာသဆိုတော့ အပြောင်အလှောင်, အငြိအစွန်း ရှိမှာစိုး၍ဖြစ် ၏။ ဦးကျော်၏ စာတည်းဘဝမှာ ကျွန်တော် ဟာသဆရာနှင့် ဟိုလက်ဝဲဆရာတွေကို အမြဲ သတိထားနေရရှာ၏။ ကျွန်တော်သည် နောက်ပိုင်း၌ အသက်အရွယ်အလျောက် လက်ရာပြောင်း ခဲ့၍ ထိုလူများကား ဦးကျော်သေခါနီးအထိ ငြင်းကြ ခုံကြတုန်းဖြင့် ၎င်းတို့လည်း သည်အတိုင်း ဘဲ သေကြအံ့ထင်၏။ (ဤကား စကားချပ်)။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော့် အဟိကဏ္ဍဖွင့်သောအခါ ထိုစဉ်က မောင်ဆွေတင့်နာမည်နှင့် ဝတ္ထုတွေ မရေးတတ်သေးသော ဦးကျော်သား မောင်ဆွေသည် ပန်းချီလိုလို၊ ကာတွန်းလိုလို ပုံဆွဲ လေ့ကျင့်နေလေ၏။ ကျွန်တော့်အဟိကဏ္ဍအတွက် လက်တည့်စမ်းသောအခါ ဦးကျော်က သူ့သားပုံများကို သူ့ဆန္ဒသက်သက်ဖြင့်မသုံးပေ။ "မင့် ဦးလေးဆွေပြ၊ သူ့အဟိမှာ သူအယ်ဒီ တာ သူကြိုက်မှ သုံးနိုင်မယ်"ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော်က ရွေးချယ်ရန် သုံးတော့္ဍ ပုံငယ်တခုကို

www.burmeseclassic.com

၅ကျပ်နှုန်း သူ့သားအား ပေး၏။ မောင်ဆွေ့ပုံများကို ကျွန်တော်ကလည်း နှစ်သက်၍ သုံးခြင်းဘဲ ဖြစ်၏။ မကြိုက်လျှင်ပယ်ချသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အဟိကဏ္ဍမှာ မောင်ဆွေနှင့် တက်သစ်စ ပန်းချီမောင်စိန်ပုံများကို သုံး၏။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ အဟိကဏ္ဍသည် အောင်မြင်၏။ နှစ်သက်အားပေးသူတွေ ရှိလာ၏။ ဟာသအတိုအထွာ၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ စာပြောင်၊ ဝတ္ထုတို၊ ကလောင်သစ်တွေ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည်။ အဟိတွင် လက်စွဲသုံးနိုင်သော ပင်တိုင်ကလောင်ရှင်တွေရလာသည်။ မစံလှဝင်းခိုင်၊ ခင်ဂွမ်းဂွိ၊ ရွှေကူမေနှင်း၊ အီကြာကွေး၊ ငွေမောင်း၊ မောင်လရောင်၊ ရွှေတည်ရန်နောင်၊ အောင် (လျှပ်စစ်)၊ ကျိုက်လတ်မိုးမြင့်၊ မောင်ရည်တင့်၊ သုဝဏ္ဏကျော်စိန်၊ သူရတက်ပု၊ ဖုန်းဖုန်း၊ နတ္တလင်း ချစ်လွင်၊ ပေါင်းတည်စန်းမြင့်၊ ပြည်အေးကို၊ မမညွှန့်....။

၁၉၅၉–ခုနှစ်ရောက်သောအခါ ဦးကျော်ကကျွန်တော့်အား–

“ကဲ.....ကိုရင့်မှာ တပည့်လက်သား စုံပြီ၊ အဟိဆိုတဲ့ နံမယ်လဲ ပရိသတ်ရှိနေပြီ၊ ကိုရင့် ဖာသာကိုရင် တကျပ်တန်သီးသန့် အဟိထုတ်ပေရော့၊ ရှုမဝထဲမှာ အဟိကဏ္ဍစထည့်ကထဲက ကျုပ်ဟာ ကိုရင့်ကို စာတအုပ်ထုတ်သွားနိုင်ဘို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့တယ်။ ကဲ...အခု အချိန်တန်ပြီ”

ဦးကျော်သည် သူ၏စေတနာအတိုင်း ကျွန်တော့်အား စာရေးတာအပြင် စာတအုပ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖြစ်အောင် ကြံဆောင်စီမံပေးလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဟိကို လစဉ် စာစောင်အဖြစ် အရေးပိုင်ရုံးတွင် သွားရောက်မှတ်ပုံတင်၍ ၁၉၅၉ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် အဟိ နံပတ်တစ်ကို စတင်ထုတ်ဝေလိုက်ပါတော့၏။

ထိုစဉ်က မည်သူမဆို စာနယ်ဇင်း ထုတ်ဝေနိုင်သည်။ လုံးချင်းဝတ္ထုဆိုလျှင်ကား မှတ်ပုံတင် နေရန် မလို။ ဘာစာပေတိုက်၊ ညာစာပေတိုက်ဟူ၍ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာပြီး ထုတ်လိုက်ရုံဘဲ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ‘သော်တာစာပေ’ဟူသော အမည်ကို ယူလိုက်ပြီး ‘အဟိ’ကို လစဉ် ထုတ်ဝေသည်။ နောင်၌ သော်တာစာပေမှ လုံးချင်းဝတ္ထုများကိုလည်း ထုတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ပိုင်စာအုပ် စတင်စဉ်က မ,တည်ငွေတထောင် ကိုယ့်မှာရှိ၍ မဟုတ်။ မန္တလေးစာအုပ်ကိုယ်စားလှယ် ရဲရင့်ဦးဌေးဆီမှာ လစဉ်အလီလီ စာအုပ်ဖိုးတွေထဲမှ နှိမ်သွားပါဟူ၍ ချေးယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးဌေးကလည်း ထိုငွေကို ချက်ခြင်းဘဲ ပို့လိုက်၏။

ကျွန်တော်၏ပထမဦးဆုံး စာအုပ်ထုတ်ရန် ဩဂုတ်လကို ရွေးချယ်သည်မှာ ကျွန်တော် သည် ၁၉၄၇–ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လမှာစတင်၍ စာရေးဆရာဖြစ်သောကြောင့် ဤလကို ကျွန်တော်၏ ကံကောင်းသောလဟု စိတ်ထဲမှတ်ယူမိသည့်အတွက် ဖြစ်ပါ၏။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ၅၀၀၀–ရိုက်ရာ ၄၀၀၀–ကျော်ကုန်သဖြင့် တော်တော်ဘဲ အကျိုးရှိပါ ၏။ ထို့နောက် ကြော်ငြာက လစဉ် ၂၅၀–ကျပ်၊ ၃၀၀–ကျပ်ရပြန်သည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ရကား၊ လစဉ် ဤအဟိထုတ်ခြင်းနှင့် ရှုမဝအတွက် ဝတ္ထုတာပုဒ် ရေးခြင်းဖြင့် ပင်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်၏ ဘဝရပ်တည်ရေးမှာ ပြေလည်တင့်တယ်လျက် ရှိလေပြီ။

နွားဝယ်ဘို့ ငွေ ၈၀၀ိ

ဤသို့ ကိုယ့်စာအုပ်ကိုယ် မထုတ်မီကမူ ရှုမဝကပေးသော ငွေ ၆၀၀–ကျပ်မှ ယခင်အိမ်ထောင်ဟောင်းက ကလေးစရိတ် ၂၅၀–ကျပ်ပေးရ၍ ကျန် ၃၅၀–ကျပ်နှင့် ၁၅၉၇–ခုနှစ်တွင် မေ၏သားနှစ်ယောက်ပါ ရန်ကုန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ လစဉ် အလျင်မှီရုံ လောက်သာရှိ၏။

ထိုစဉ် တနေ့သ၌ ဦးခင်မောင်လတ်နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် လင်မယားသည် ရွာတန်းရှည်ရှိ ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးသို့ လာရောက်လည်ပတ်ကြရာ ကျွန်တော့်အိမ်အနီးမှာ နို့စားနွားမ မွေးမြူသူများရှိကြ၍ နွားခြံတွေမှာ နွားမ,မြည်သံ၊ နွားကလေးအော်သံတွေနှင့် နွားနို့ညှစ်နေကြသည်များကို မြင်ရသောအခါ....

"အောင်မယ်၊ မင်းတို့ရွာကလေးက တကယ့်တောရွာလေးဘဲ၊ ပျော်စရာကွယ်၊ ရန်ကုန် အနီးမှာ ဒီလိုနို့စားနွားမ,တွေ မွေးကြတာ သူတို့တော်တော် အကျိုးရှိကြမှာပေါ့..."

"ရှိတယ်ကိုလတ်ရဲ့၊ ကျွန်တော်တောင် သူတို့အားကျပြီး နွားမွေးချင်စိတ် ပေါ်မိတယ်..."

ကိုလတ်က စိတ်ပါဝင်စားကာ....

"အေး...မွေးပါလားကွ...."

"မွေးတာက ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာက ငွေရင်းမရှိဘူး..."

"ငွေရင်း ဘယ်လောက်တောင် လိုမှာလဲ"

"နို့စားနွားမက ဈေးမသေးဘူး၊ အနည်းဆုံး ၅၀၀–ကျပ်ဘဲ၊ ဒီတော့ နွားခြံဆောက်ရမှာနဲ့၊ နွားစာဝယ်ရမှာနဲ့၊ ၇၀၀–ကျပ် ၈၀၀–ကျပ်လောက် မ,တည်ရမှာဘဲ..."

ဦးခင်မောင်လတ်မှာ သူတတ်နိုင်လျှင် တဖက်သားကို အမြဲတမ်းကူညီမစချင်စိတ် ရှိသူဖြစ်ရကား မဆိုင်းခဏပင်...

"ဒါဖြင့် မင်း နက်ဖန်ခါ ငါ့ဆီလာပြီး ၈၀၀–ကျပ် ယူလှည့်ကွာ..."ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

နောက်တနေ့ ကျွန်တော် သူတို့အိမ်ရောက်သွားသောအခါ ကိုလတ်သည် ကျွန်တော့် အား တက္ကသိုလ်စာတိုက်သို့ ခေါ်သွား၍ ငွေ ၈၀၀–ကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

နို့စားနွားမ မွေးမြူရေး

စင်စစ် နွားမွေးမြူရေးအကြောင်း ပြောကြစဉ်က ကျွန်တော်သည် အကယ်နွားမွေးလို၍ မဟုတ်။ စကားအဆင်သင့်၍သာ (ကျွန်တော်တောင် သူတို့အားကျပြီး နွားမွေးချင်စိတ် ပေါ်မိ တယ်)ဟု ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်ကား နို့စားနွားမမွေးမြူရသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ချေ။ ခိုင်းနွားမျိုးကဲ့သို့ ကောက်ရိုး၊ မြက်ကျွေးထားရုံနှင့်မပြီး။ နွားမမှ နို့ရစိမ့်သောငှာ

www.burmeseclassic.com

ဖွဲနု၊ ဆန်ကွဲ, နှမ်းဖတ်ကို ဆားနိုင်နိုင်နှင့်ကျို၍ နယ်ဖတ်ကျွေးရသည်။ အစာတွင် ဆားငန်မှ အရည် များများသောက်၍ နွားနို့များများထွက်၏။ ကျွန်တော်သည် မြင်းလှည်းသမားဘဝက မြင်းမွေးခဲ့ ဘူးရာ နို့စားနွားမသည် မြင်းထက် ကျွေးရ မွေးရကရိကထနိုင်၏။

အကယ်၍ ကိုလတ်ပေးသော ငွေ၈၀ဝိ–ကျပ်ထဲမှ ၅၀ဝိ–ကျပ်၊ ၆၀ဝိ–ကျပ်တန် နွားမဒန်း မတကောင် ဝယ်လိုက်ပါအံ့။ သူ့ကိုသားတင်ရမည်။ သားမွေးအောင် စောင့်ရမည်။ သားမွေးမှ နို့ရမည်။ သားနှင့်နို့ကျနေပြီဖြစ်သော နွားမကိုကား တထောင်အောက် မရနိုင်ချေ။

ကဲ…ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် နွားမဒန်းတကောင်ဝယ်၍ သားတင်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစု လိုက်ရာ တနှစ်ကြာသောအခါ သားကျပါပြီ၊ နို့ရပါပြီတဲ့။ သူ့အတွက် ကျွန်တော်မည်မျှအရင်း အနှီးဝင်နေပြီနည်း။

သူ့ကို ကျွန်တော်ခြောက်လလောက် နို့ညှစ်ပြီးသောအခါ တဖန်သားတင်ပေးရမည်။ ဇည်းကပ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် နို့အရနည်းလာပြီး ဇည်းရင့်သောအခါ၌ နို့မရတော့ပြီ။ ထိုအခါ ဤနွားမသားအမိကို ကျွန်တော်က သူတို့ဆီက ဝင်ငွေမရဘဲနှင့် အလကားသက်သက် ကျွေးထားရတော့မည်။

ထို့ကြောင့် နို့စားနွားမ မွေးမြူလိုသူတို့သည် အနည်းဆုံး နှစ်ကောင်ရှိမှ ဖြစ်၏။ တကောင် နို့မရချိန်တွင် တကောင်က ရနေရမည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ နွားမနှစ်ကောင်သည် တလှည့်စီ ဝင်ငွေရနေ၍ သူတို့ချင်း တပြန်စီကျွေးနေရာ၌ လူကသူတို့အား ပြုစုခ ဝင်စားရမည်။

ယင်းသို့မှ နွားမကြီးများက နွားကလေးတွေမွေး၍ နို့စားနွားမ ဆယ်ကောင်ဖြစ်လာပြီ ဆိုအံ့။ ဒီလိုနဲ့ ငါးကောင်စီ၏ ရငွေကို ငါးကောင်စီက စားနေကြ၍ လူက သူတို့အား ပြုစုကျွေး မွေးခကြားဝင်စားရမည်သာ ဖြစ်သည်။ နို့စားနွားမ အကောင်နှစ်ဆယ် ဖြစ်လာပါပြီတဲ့။ ထိုနည်း ၎င်းဘဲ။ နွားများလာတော့ ကိုယ်ချည်းမတတ်နိုင်သဖြင့် အလုပ်သမား ငှားရတော့မည်ဖြစ်၍ အလုပ်သမားများအား ဖဲ့၍ပေးရပြန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် နို့စားနွားမ မွေးမြူသူတို့သည် နွားတွေသာ တင်းကုပ်မဆံ့အောင် များလာမည်။ ငွေကတော့ အဖတ်တင်မလာဘဲ ရငွေနှင့် ထွက်ငွေက ညီမျှလျက်သာ ရှိနေ၏။ ဘယ်တော့မှ ငွေတွေ လုံးကနဲခဲကနဲ ရမည်နည်း။ နွားတွေ တအုပ်တမကြီး ရောင်းပစ်သောအခါမှဘဲ ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဒီလိုတအုပ်တမကြီး ဖြစ်လာဖို့က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများမှာ အင်မတန် အသုံးစရိတ်ကျဉ်းသော ဟိန္ဒူကုလားများကဲ့သို့ မလွယ်ကူချေ။ ရွာတန်းရှည်နေစဉ်က နို့စားနွားမ မွေးမြူခြင်းဖြင့် ကြီးပွားနေသည်ဆိုသော ကိုစောလှကို ကျွန်တော်လေ့လာခဲ့သည်။ သူ့နွားခြံမှ နွားတွေ နှစ်စဉ် တိုးတက်နေသည်တော့မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဗမာပီပီ သာရေးနာ ရေးကြုံလာတိုင်း ထုတ်ထုတ်ရောင်းရသဖြင့် နွားမဆယ့်ကိုးကောင်ထက် တိုးတက်ခဲ့သည်မရှိချေ။ လူပင်ပန်းလိုက်သည်ကလဲ အလွန်ဘဲ။ နံနက် ၃နာရီက ထပြီးနို့ညှစ်ရသည်။ တဖန်နေ့လယ် ၃နာရီမှာ ညှစ်ရပြန်သည်။ နွားမတကောင်ကို တနေ့နှစ်ခါညှစ်ရသည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ မသက်မသာ ခံစားမိသည်ကား နွားမကြီးနှင့် သူ့သား ကလေးရဲ့ဖြစ်အင်။ တင်းကုပ်ထဲတွင် နွားသားအမိနှစ်ကောင်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြိုးတိုတိုနှင့် ချည်ထားသည်။ နွားမကြီးနို့သည် သားကလေးဘက် လှည့်မပေးနိုင်အောင် နံဘေးမှ ညှပ်တန်း

ရိုက်ထားသည်။

နို့ညှစ်တော့မည်ဆိုတော့မှ နွားကလေးအား ကြိုးဖြည်၍ နွားမကြီးနား ဆွဲလာကာ ခဏကလေးစို့စေသည်။ နွားမကြီးက သူ့သားကလေး စို့စိမ့်သောငှာ နို့ကိုချပေးလိုက်သောအခါ နွားကလေးကို ဆောင့်ဆွဲယူ၍ တိုင်မှာချည်ထားလိုက်ပြီး၊ နွားမကြီး၏ နို့ကိုညှစ်ယူတော့၏။ စင်စစ်ကား နွားကလေးသောက်ရမည့်နို့ကို လူက လုယူခြင်းဘဲဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်မှာ နွားကလေးက နို့စို့ချင်လွန်းလို့ တဘဲဘဲအော်နေ၏။

ကိုလတ်ပေးလိုက်သော ငွေ ၈၀ဝိကို ကိုင်၍ အထက်ပါအကြောင်းများကို လင်မယား နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးကြသောအခါ မေက...

“ဒီလိုဖြင့် နွားမ မဝယ်နဲ့ပေါ့ မောင်ရယ်...”

“နွား မဝယ်တော့ ဒီငွေကို ဒို့ဘာလုပ်မလဲ၊ ပြန်ပေးလိုက်ရမှာကလဲ နမြောစရာကြီး...”

“အို...ဘာလို့ ပြန်ပေးရမှာလဲ သူတို့မှာ ပိုလျှံလို့ ကိုယ့်ပေးတာဘဲ၊ မေလက်ကောက် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်လေ....”

ဩော်...ကိုယ့်သားမယားဆိုတော့ ရွှေဝတ် ရွှေထည်ဆင်ရဦးမှာပါလား။

“အေး...လုပ်...လုပ်...”

ယင်းသို့ဖြင့် ဆရာလတ်တို့ လင်မယား ကျွန်တော်တို့ရွာသို့ သူတို့ဝယ်ပေးသော ကျွန်တော်တို့နွားမကို ကြည့်ရအောင် လာကြသောအခါ ကျွန်တော်က မရွံ့မရဲမျက်နှာဖြင့် နွားမဖြစ်ဖဲ လက်ကောက်ဖြစ်သွားရသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြရတော့၏။

ဒီတော့ ကိုလတ်က ဝမ်းသာအားရဘဲ...

“ဟင်း...အလဟဿ သုံးစားမပစ်ဖဲ လက်ကောက်အဖတ်တင်တာ တော်သေးတာပေါ့ကွာ ...”တဲ့။

ထိုမှစ၍ သူတို့ငွေ ၈၀ဝိ အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ စကားဆက်မပြောကြချေ။

သားရှင်ပြုခြင်း

အဖေသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ထက်ဆယ်နှစ်ငယ်သော သားတယောက်ကို ဖွားမြင် ခဲ့၍ ဤသားနှစ်ယောက်ကို တကြိမ်စီ အခြားကိုတ္တိမသားများနှင့် ရှင်ပြုခဲ့ပြီးနောက်၊ ယခု မြေးများကို ရှင်ပြုချင်ပြန်ပြီတဲ့။ ကျေးတောရွာ လူကြီးများသည် ငွေယားကလေးရှိလျှင် ဒါမျိုးဘဲ စိတ်ကူးနေတတ်၏။

ကျွန်တော့်အမေသည် သားသမီးကိုးယောက် ဖွားမြင်ခဲ့ရာ၊ ငါးယောက် အဖတ်တင်ခဲ့ သည်။ အကြီးဆုံးသမီးက ကျွန်တော်အရွယ်မရောက်မီကပင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သော်လည်း သားသမီးမထွန်းကားချေ။ ဒုတိယနှင့် တတိယ သမီးများက ငယ်စဉ်ကပင် သေဆုံးကုန်ကြသည်။ ကျွန်တော်က စတုတ္ထမြောက် သားဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အောက် ညီမလေးကလည်း ငယ်စဉ်ကပင် ဆုံး၏။ ထိုညီမ၏အောက် ဆဋ္ဌမမြောက် သားကား လူချောက်ကလေးဖြစ်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

လူခြောက်

သူ့ကို ဖွားမြင်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ခြောက်နှစ်သားလောက်ရှိ၍ ကောင်းမွန်စွာ မှတ်မိနေပါပြီ။ ယောကျ်ားကလေးအင်္ဂါစုံပါ၏။ နေ့စေ့လစေ့ မွေးခြင်းဘဲဖြစ်၏။ သို့သော်မိခင်ကား ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဗိုက်မပေါ်ခဲ့ချေ။ အကြောင်းမှာ ဤလူခြောက်ကလေး အရပ်သည် တထွာသာသာမျှရှိ၍ သူ့အရပ်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အချိုးကျသော လူကလေးဘဲဖြစ်၏။ သူ့အသားရောင်က လူအသားရောင်နှင့်မတူ၊ ချောကလက်ရောင်ဖြစ်နေ၏။ မွေးစဉ်က ဝဝလင် လင်လေးဖြစ်သော်လည်း အသက်မရှုပါ။ သို့ရာတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပုပ်၍မသွား၊ တဖြည်း ဖြည်းခြောက်သွား၍ နောက်ဆုံးမှာ ကမ္ဗဋ္ဌာန်းရုပ်လေးသာ ဖြစ်သွားတော့၏။

သည်လိုလူခြောက်ကလေးမွေးလျှင် မိဘကိုကောင်းကျိုးပေးတတ်သည်ဆို၍ သူ့အား ပုဆိုး, အကျီများ ဝယ်ပေးရသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ဝယ်တိုင်း သူ့ဘို့ ငယ်ငယ်ကလေး ချုပ်ပေး ရသည်။ သူ့ကိုမှန်သေတ္တာထဲမှာ ရေမွှေးနှင့်ထားသည်။ ကိုယ့်လူက မိဘကိုဘယ်မျှကောင်းကျိုး ပေးမည်တော့ မသိ။ သူ့မွေးပြီး ကာလများစွာကြာအောင် ဟိုကသည်က လာရောက်ကြည့်ရှုကြ သူများကို မင်္ဂလာတပါးလုပ်၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရသည်များကိုတော့ ကျွန်တော်ကောင်းစွာမှတ်မိ ၏။

သူ့ကို လာရောက်ကြည့်ရှုသူတွေ ရိုးသွားကြသောအခါ သူ့အား အိမ်အပေါ်ထက် အခန်းထဲမှာ ထား၏။ ကျွန်တော် သူ့အနား သွားသွားပြီး စကားပြော၏။ သူက ဗုဒ္ဓဟူးသားကိုး၊ သူ့နာမည် မောင်လုရွှေဟု ပေးထား၏။

“ဟော့ကောင်....ငါ့ညီမောင်လုရွှေ၊ လူခြောက်တွေဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ စကားပြောတယ်တဲ့ ကွ...၊ မင်း ငါညအိပ်တဲ့အခါမှာ အိပ်မက်ထဲ လာစကားပြောပြပါလားကွ၊ ဒို့ညီအကိုနှစ်ယောက် အိပ်မက်ထဲမှာ ကစားကြရအောင်လားကွ....”

သို့သော်.....သူသည် ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲသို့ တခါမျှ မှတ်လောက်သားလောက် ရောက်မလာခဲ့။ ကျွန်တော့်မိဘများလည်း သူ့အတွက် ဘာမျှထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်သည်ဟု မကြားမိခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူ့အားအသက်မရှိတော့သော လူခြောက်ဟုဆိုကြ၏။

ဤဆဋ္ဌမမြောက် လူခြောက်ကိုမွေးပြီးနောက် သတ္တမမြောက်က သမီးမိန်းကလေး အမြင့်။ အဋ္ဌမမြောက်က သားယောကျ်ားလေး မောင်အေး။ နဝမမြောက် အငယ်ဆုံးက သမီး ချိုချို ကျွန်တော်တို့အမေသည် ၁၉၄၁–ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်သည်။

အမြင့်သည် ကျွန်တော့်အမေသေပြီး မကြာမီပင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ကျွန်တော့် အရင် အိမ်ထောင်ကျသော်လည်း ရှေ့ဦးပိုင်းမှာ သမီးတွေချည်းဆက်မွေးနေ၍ အဖေမှာ ရှင်ပြု ဘို့မြေးမရခဲ့။ ကျွန်တော့်ကျတော့ လားလား ကိုယ်ပိုင်မွေး သားနှစ်ယောက်အပြင် မယားပါ သားနှစ်ယောက်ကပါ တိုးလာတော့ အဖေအကြိုက်တွေ့သွားကာ “ကဲ...မင့်သားတွေ ရှင်ပြုဘို့ ငါ့ပေးတော့ကွ...”ဟု တောင်းလေတော့၏။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာလည်း ဖခင်ကျေးဇူးဆပ်ရန် ဒါဘဲတတ်နိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် “အဖေ သဘောရှိပါဘဲဗျို့...”

www.burmeseclassic.com

ဘာသာရေး

သို့သော် စင်စစ်တွေးကြည့်တော့၊ ကျွန်တော့်သားတွေသည် ခရစ်ယန်မ,တွေက မွေးတာချည်းဖြစ်နေ၏။ နော်မာကပ္ပ.ယ ရိုမန်ကက်သလစ်။ မေက ဘက်ပတစ်။ ကျွန်တော်က မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ဘာသာရေးကို အယူသည်းကြသူများ မဟုတ်။ မေ၏ခရစ်ယန်ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်ကခွင့်ပြု၏။ ကျွန်တော်၏ ဗုဒ္ဓဘာသာကိစ္စကိုလည်း မေကခွင့်ပြု၏။ နော်မာကား အထူးပြောစရာမရှိ။ ဒီသားသမီးတွေစရိတ် ကျွန်တော်က ပေးထားတာဘဲ။ ထို့ကြောင့် နောင်ကြီးတော့မှဘဲ သူတို့အသိတရားနဲ့ သူတို့ကြိုက်ရာဘာသာ ကိုးကွယ်ကြပစေ။ အခုတော့ အဖေ့ဆန္ဒအတိုင်း ရှင်ပြုပစေဟု နှစ်မိသားတွေကို ကျွန်တော်,မသွားတော့၏။ ဒီကောင်တွေက ဆယ်နှစ်ကျော်တွေ။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ နွေရာသီဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က ၇၃ နှစ်ရှိပြီး ၁၉၇၂–ခုနှစ်၊ ၈၆–ခုနှစ်မှ သေမည့်အဖေသည် "ငါ...နောက်ဘယ်လောက်ကြာ နေရမယ်သိတာမဟုတ်ဖူး၊ မင်းသားတွေလဲရှင်ပြုချိန်ရောက်တုန်း၊ ငါ့မှာလဲ ငွေရှိတုန်း"ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ထိုအချိန်တွင် သားတွေနှင့်ကျွန်တော်တို့ လင်မယား သွားဘို့စရိတ်မှ အနိုင်နိုင်ပါ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လင်မယား သားတွေရှင်ပြုဘို့ ရွာခဏပြန်ကြမယ်လို့ အမကြီး ခင်မျိုးချစ်နဲ့ ကိုလတ်တို့အိမ် သွားနှုတ်ဆက်တော့ သူတို့သည် ဝမ်းသာအားရ "အောင်မယ်..ဒို့လဲ ဒါနပြုပရစေကွယ်"ဟုဆို၍ ငွေတရာပေးလှူလိုက်ပါ၏။

ဤအလှူတွင် ကျွန်တော့်ရွာသားများက "ဒို့ရွာအလှူတွေမှာ ဝက်သားတွေစားနေရတာ ရိုးနေပြီ၊ ငါးခြောက်ထောင်း စားချင်သကွယ့်၊ ရန်ကုန်သားတွေ ရန်ကုန်က ငါးခြောက်ဝယ်ခဲ့ပါ.." ဟု တောင်းဆိုကြ၏။

ဤတွင် စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ စစ်မဖြစ်မီခေတ်နှင့် စစ်ပြီးခေတ်သည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ၏။ ရှေးအင်္ဂလိပ်ခေတ်က 'ဝက်သားတုံးကြီး ဒူးခေါင်းလောက်၊ သူများစားတာ မြင်ဘူးပါရဲ့...'ဟုပင် သံချပ်ထိုးကြ၏။ အလှူအတန်းတို့တွင် ဝက်သားကျွေးပါက တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ အလှူမှု။ ငါးခြောက်ထောင်းခေါ် ငရံ့ခြောက်ကို ပြုတ်ထောင်းပြီး ကြော်ထားသည်များ ကျွေးသည်ကိုတော့ ဆင်းရဲသားစာ၊ ဖွတ်ကျားအလှူဟု ယူဆကြ၏။

ဟော...ယခုတော့ ဝက်သားသည် ဖွတ်ကျားအလှူ။ ငါးခြောက်ထောင်းအလှူမှ အကောင်းစားဖြစ်နေပြန်ချေသည်။ ပိုက်ဆံကုန်တာမှာလည်း ဒီခေတ် ငရံ့ခြောက်ဈေး၊ ဆီဈေး၊ ကြက်သွန်ဈေးက ကြီးလှသဖြင့် ဝက်သားထက် များစွာပိုကုန်နေ၏။ စင်စစ်တော့ လူတွေ၏စိတ်သည် စားရတာများသည်ကိုရိုး၍ စားရခဲသည်ကို တမ်းတကြခြင်းသာဖြစ်၏။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော် သူတို့ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေရှိ၍တော့ မဟုတ်ပါ။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ညီ ဗိုလ်မှူးမောင်အေးအား ပြောပြသောအခါ လိုသမျှ ငရံ့ခြောက်တွေကို သူကဝယ်ပေးလိုက်ပါ၏။

ဤရှင်ပြုပွဲကို သတ္တုချကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်ကသားစိုက်၊ လှူဘွယ်ဒါတဗ္ဗဝတ္တုအစုံစုံကို အဖေနှင့်ညီတို့က အကုန်အကျခံကြ၍ လုပ်အားမှာ ရွာသူရွာသားတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

www.burmeseclassic.com

အဲ ဆရာလတ်နှင့် အမကြီးခင်မျိုးချစ်တို့ ငွေတရာပါသည်ကိုလည်း ယမမင်းထံ သက်သေခံရန် မှတ်တမ်းတင်လိုက်ပါ၏။

သူတို့အမှု

ရှုမဝဦးကျော်သည် ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ရှုမဝရုပ်ရှင်ကို တည်ထောင်သည်ဟု မှတ်တမ်းတင်လျက် 'လာလုလုငေး'ဇာတ်ကားကို ဒါရိုက်တာတင့်တယ်နှင့် စတင်ရိုက်ကူးသည်။

လာလုလုငေးသည် ရှုမဝ၏ ပထမကား ဖြစ်သော်လည်း တင့်တယ်၏ ရှေ့ဦးဆုံး မဟုတ် ချေ။ တင့်တယ်သည် ရွှေမြင့်မိုရ်ရုပ်ရှင်မှ 'ကျမ အနုပညာသည်' နှင့် 'မမထား' ဇာတ်ကားတွေကို အရင်ရိုက်နေစဉ်မှ ဦးကျော်က သူ့စာရေးဆရာကြီးကို ဒါရိုက်တာအဖြစ်နှင့် သူများဦးပါပြီရယ်လို့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လာလုလုငေး ဇာတ်ကားကို ရိုက်ရန် ထိုးအပ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်၌ တင့်တယ်အား စာပေနယ်မှာရော၊ ရုပ်ရှင်နယ်မှာရော၊ ဘီအေ ဘီအယ်လ်၊ ဗိလတ်ပြန် စာရေး ဆရာကြီးဟူ၍ လွန်စွာအထင်ကြီးနေပါ၏။ တင့်တယ်သည် ဒါရိုက်တာ မလုပ်မီက ရုပ်ရှင်နယ်မှာ ဟိတ်ပြေးနေသည်ကတော့ အေဝမ်းရုပ်ရှင်မှ 'အကျော်အမော်'ဇာတ်ကားနှင့် ဖိုးပါကြီး အကယ်ဒမီ ရသော 'ဖိုးပြုံးချို'ဇာတ်ကားမှာ တင့်တယ်၏ဇာတ်ညွှန်းများ ဖြစ်ကုန်၏။

လွန်ခဲ့သော ဧပြီလ ရှုမဝက 'ရှုမဝဦးကျော်မည်သော ဇွဲသတ္တိခဲ' ဆောင်းပါးတွင် ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း တင့်တယ်သည် ဗိလတ်က ပြန်လာသောအခါ ပထမ ရှုမဝ သတင်းစာထုတ်ရန်၊ ဒုတိယ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် ဦးကျော်အား နားချသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ဦးကျော်သည် မလုပ်မီမှာ အလွန်ချင့်ချိန်တတ်သူ ဖြစ်ရကား၊ စောင့်ဆိုင်းစဉ်းစားနေစဉ်၌ ရွှေမြင့် မိုရ် ရုပ်ရှင်နှင့် တင့်တယ်ဆက်သွယ်သွားမိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယင်းကား ကိုဌေးကြွယ်ကောင်းမှုတည်း။ ထိုစဉ်က ကိုဌေးကြွယ်သည် ဖ–ဆ–ပ–လ ပါလီမန်အမတ်၊ ရွှေမြင့်မိုရ် ရှ၏ရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် ဦးသန်းဖေနှင့် မနိုင်ရင်ကာ၊ တင့်တယ်နှင့်ကား သောက်ဖော်စားဖက်။ ထို့ကြောင့် ကိုဌေးကြွယ်သည် တင့်တယ်အား ဦးသန်းဖေဆီခေါ်သွားပြီး လျှင်....

"သန်းဖေကြီး မင်းကြီးပွားချမ်းသာချင်ရင် ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်း ဘီအေဘီအယ်လ် ဗိလတ် ပြန် စာရေးဆရာတင့်တယ်ကို ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ လုပ်ခိုင်းဘို့ ရှိတော့တာဘဲ"ဟု တချက်လွှတ် အမိန့်ထုတ်လေသည်။

ဦးသန်းဖေလည်း ရွှေဘောတော် ကျသွားသဖြင့် 'ကျမ အနုပညာသည်'နှင့် 'မမထား' နှစ်ကားပြူးရိုက်ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။ ဒါရိုက်တာဆိုလျှင် ကားရှိမှ တင့်တယ်သဖြင့် တင့်တယ်အား တင့်တယ်ရန် ဦးသန်းဖေသည် အော်စတင် ကားလေးတစီးကို ၈၅၀၀ဝိနှင့် ဝယ်ပြီး၊ တင့်တယ်အား ၁၂၀၀ဝိ ထား၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ယင်းသို့လျှင် တင့်တယ်သည် နေ့ချင်းညချင်း ကားနှင့်ဘာနှင့် ဒါရိုက်တာဖြစ်သွားသော အခါ ဦးကျော်မှာ 'တင့်တယ်က ငါ့အရင်ပြောနေတာ၊ အခုသူများ ဦးသွားပြီ'ဟု မအောင့်နိုင် မအီးနိုင်ဖြစ်ကာ 'လာလုလုငေး'ဇာတ်ကားရိုက်ရန် အမြန်စီမံ၍ ရှုမဝရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို

www.burmeseclassic.com

တည်ထောင်လိုက်လေ၏။

ဟော...လာပြန်ပြီ နောက်တယောက်

သူကား နှောင်းကာလတွင် ဘီသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာမည့် ဦးဘခန့်ပေတည်း။

ကိုဘခန့်သည် ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူမျှ ကျွန်တော့်စာဖတ်ပရိသတ်ဖြစ်၍ အရက် လည်း အလွန်ကြိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် သောက်ဖော်စားဘက်။

တနေ့သ၌ အရက်တပုလင်း၊ ဘဲကင်တကောင်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာကာ စားသောက်ကြရင်း သူက စကားစ၏။

"ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော်တင့်တယ်နဲ့ ရုပ်ရှင်တကား ရိုက်ချင်တယ်ဗျာ"

"ရိုက်ပါလားဗျ"

"အဲဒါ...ဆရာတင့်တယ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မသိဘူးဗျ၊ ကိုဆွေက ပြောပေးစမ်းပါ"

"ခက်ပါဘူးဗျာ...ကျွန်တော်ပြောပေးပါ့မယ်"

"နို့ပြီး..ကျွန်တော်ရိုက်ချင်တာကလဲ သူရေးတဲ့ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲက 'မကြင်သာသည်' ဝတ္ထုရှည်ဘဲ"

"ဟာ...ဒါဖြင့် ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောပေးပါမယ်"

သို့သော် ကျွန်တော်ဤအကြောင်းပြောပြ၍ ဦးကျော်နားပေါက်သွားသောအခါ ဆရာကျော်မှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ရပြန်တော့သည်။

"ဒီ 'မကြင်သာသည်'ဝတ္ထုဟာ ကျွန်တော့် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါခဲ့တာဘဲဗျာ၊ ရှုမဝ ရုပ်ရှင် ကလွဲပြီး တခြားကုမ္ပဏီရိုက်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ကိုဆွေ ဒီလိုလုပ်၊ ခင်ဗျား ကိုဘခန့်ကို ပြောလိုက်၊ တင့်တယ်နဲ့ ဒီဝတ္ထုကို ရိုက်ချင်ရင်ဖြင့် ရှုမဝရုပ်ရှင်နဲ့ရိုက်ရမယ်၊ နို့ပြီး...သူ့ကို လုံးလုံး မပေးနိုင်ဘူး၊ တဝက်ရှယ်ယာဘဲ ပေးနိုင်မယ်လို့...."

ဒီစကား ကိုဘခန့်ကို ကျွန်တော်ပြောပြသောအခါ ကိုဘခန့်က သဘောကျပါသည်။

"အဆင်သင့်ပါဘဲ ကိုဆွေ၊ ဦးကျော်လိုလူနဲ့ အစုစပ်လုပ်ရမှာကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါ တယ်..."

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ချင်း တွေ့ဆုံပြီး ပြောဆိုကြ..."ဟုဆိုပြီး ဦးကျော်နှင့် ကိုခန့် တွေ့ပေး လိုက်သောအခါ မကြင်သာသည် ဇာတ်ကားအတွက် မ,တည်ငွေ တသိန်းထားမည်။ ဒါကို ကိုဘခန့်က ငါးသောင်း၊ ရှုမဝက ငါးသောင်း။ စာချုပ်စာတမ်းလုပ်ကြမည် စီစဉ်ကြသောအခါ ကိုဘခန့်က သဘောကျပါသည်။ သို့သော် သူ့လက်ထဲမှ ယခုငါးသောင်းမရှိသေး၍ ပထမအရစ် အနေနှင့် နှစ်သောင်းငါးထောင် ယူထားပါဟု ပဏာမပြောခဲ့ပြီး နောက်တနေ့တွင် ကိုဘခန့်က ဦးကျော်အား ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ငွေနှစ်သောင်းငါးထောင် ပေးအပ်သည်။ ငါးသောင်းမပြည့်သေး ၍ စာချုပ်စာတမ်းတော့ မလုပ်ကြသေး။

ကိုဘခန့်သည် ယခုဟာ ပထမအကြိမ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ခြင်းမဟုတ်။ သူ့မိတ်ဆွေတယောက် နှင့်

www.burmeseclassic.com

ရှယ်ယာစပ်၍ ဘီဝမ်းဖလင်းဟု နာမည်တပ်ကာ 'လှလေခက်လေ'ဇာတ်ကားတကား ရိုက်ပြီးပြီ။

လှလေခက်လေ ဇာတ်ကား အောင်မြင်သည်။ အမြတ်ငွေတော်တော်များများ ရလိုက် သည်။ သို့သော် သူ့မိတ်ဆွေနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲကြ၍ အစုရှယ်ယာကို ခွဲယူခဲ့ကာ သူ့ဖာသာသူ ကုမ္ပဏီတခုထောင်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သို့သော် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာကျော်နှင့် တွေ့သွားသောအခါမှာ ရွှေမဝရုပ်ရှင်မှာ ရှယ်ယာဝင်ရသော အဖြစ်သို့ (ခေတ္တ)ရောက်သွားရရှာပါ သည်။

ကဲ...ယခုအခြေအနေ၌ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတင့်တယ်အဖြစ်ကို ကြည့်ကြစမ်းပါ။ ရွှေမြင့်မိုရ်ရုပ်ရှင်မှ ကျမအနုပညာသည်နှင့် မမထား၊ ရွှေမဝရုပ်ရှင်မှ လာလုလုငေးနှင့် မကြင်သာ သည်။ မည်သည့် ဒါရိုက်တာဆီမှလည်း နည်းနာမယူဘူး၊ ဇာတ်ကားတကားမျှလည်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ ဘူးခြင်း မရှိသေးပါဘဲနှင့် ဇာတ်ကားလေးကားကြီး တပြိုင်နက် ရိုက်ရသော ဒါရိုက်တာသည် မြန်မာပြည်မှာ ရှိခဲ့ပါသလော။ ကမ္ဘာမှာကော ရှိပါသလော။ ဟေ....ရုပ်ရှင်ဆရာတို့ ဖြေကြစမ်း ပါ။

ဤလေးကားအနက် သုံးကားပြဖြစ်သည်။ 'ကျမအနုပညာသည်'နှင့် 'မမထား'ဇာတ်ကား ကိုဘယ်နှယ်နေသလဲဟု ဦးသန်းဖေအား ကျွန်တော်မေးကြည့်သောအခါ 'ကျွန်တော်ကတော့ ကြိုတင်ငွေတွေ ရထားလို့ မရှုံးဘူးဗျ၊ နယ်ကကန်ထရိုက်တာတွေတော့ ကွဲကုန်တယ်ဗျ....၊ ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီလဲ နံမယ်ပျက်သွားတယ်ဗျ'ဟု ဖြေပါသည်။
'လာလုလုငေး'ဇာတ်ကားအကြောင်းကား 'ဦးကျော်မည်သော ဖွဲ့သတ္တိခဲ'ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

'မကြင်သာသည်'ဇာတ်ကားကိုကား 'လာလုလုငေး'ပြီးကတည်းက ရိုက်လက်စကြီးနှင့် သည်ဘဝ သည်မျှနှင့် တော်ပါတော့ဟု ဦးကျော်က ရုပ်ပစ်လိုက်တော့၏။

တင့်တယ်၏လက်စွမ်းကို ပထမဦးဆုံး အကဲဖမ်းမိသူ

ထိုလူကား ကိုဘခန့်ဖြစ်၏။ သူသည်ဦးကျော်အား ငွေနှစ်သောင်းငါးထောင်ပေးပြီး နှစ်လမျှအကြာ၌ တနေ့တွင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဂျစ်ကားနှင့် ရမ်တပုလင်းနှင့် ဘဲကင်တကောင်နှင့် ဖြစ်သော်လည်း ခါတိုင်းလို သူ့မျက်နှာက မရွှင်ပျပါ။ သောက်ကြ စားကြရင်းမှ သူက စိတ်ပျက် အားပျော့သောအသံနှင့် စကားစ၏။

"ကိုဆွေ့တော့ အပူကပ်ရအုံးမှာဘဲ..."

"ဘာများလဲ ကိုဘခန့်..."

"ဦးကျော်ဆီက ငွေနှစ်သောင်း ငါးထောင်ကို ပြန်လိုချင်တယ်ဗျာ..."

ကျွန်တော်မှာ အံ့အားသင့်သွားလျက်...

"ဗျာ..ဘာဖြစ်လို့လဲ.."

"ခင်ဗျားလူကြီး သောက်သုံးမကျပါဘူး"

"ဟင် ဦးကျော် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဦးကျော်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တင့်တယ်ဟာ ရုပ်ရှင်မှ မရိုက်တတ်တာဘဲ"

"ဘယ့်နှယ်၊ ဘီဘောဘီအယ်လ် ဗိုလပ်ပြန် စာရေးဆရာကြီးဘဲဗျာ"

"ဘီအေ ဘီအယ်လ် ဗိုလပ်ပြန်စာရေးဆရာနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာဘာဆိုင်လဲဗျ"

"အေးလေ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူကဆိုင်တယ်ပြောလို့ တင့်တယ်ကို အလုအယက် ဒါရိုက်တာ လုပ်ခိုင်းနေကြတာတုန်း"

"ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ"

"ကျွန်တော်ပြောတတ်ပါတယ်၊ 'သူများယောင်လို့ ပေါင် အမောင်တောင်မှန်း မြောက်မှန်းမသိ'ပါဘဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အခုရွှေမြင့်မိုရ်မှာ သူရိုက်တာတွေ သွားလေ့လာကြည့်တော့ ရုတ်တမ်းတွေဘဲ၊ လူကလဲ ကားရိုက်တုန်းမှာဘဲ မူးနေလိုက်တာပေလို့"

"ခင်ဗျားအစက တင့်တယ် သောက်တတ်မှန်းမသိဘူးလား"

"ဒီလို လုပ်ငန်းခွင်မှာတော့ သောက်လိမ့်မယ် မထင်မိပါဘူးဗျာ၊ ခုဖြင့် ဒုက္ခရောက်တော့ မှာဘဲ၊ 'မကြင်သာသည်'မှာ ကျွန်တော် ရှယ်ယာမပါချင်တော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ငွေ ဦးကျော်ဆီကပြန်တောင်းပေးပါ ကိုဆွေရာ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့"

ကိုဘခန့်ကြီးကို ကျွန်တော်သနားစိတ်ပေါ်လာ၏။

"အေးလေ၊ ကျွန်တော် ဦးကျော်ကို ပြောကြည့်မယ်"

"ပြောတဲ့အခါမှာ တင့်တယ်ရိုက်တာ မကြိုက်လို့ဆိုတာကို မသိပါစေနဲ့၊ တင့်တယ်ရိုက်တဲ့ကားတွေက များနေတော့ ကြာမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်ငွေက အတိုးနဲ့ချေးရတာမို့ မအောင့်နိုင်လို့ လို့ပြောပြပါနော်.."

'ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ"

သို့နှင့် ကိုဘခန့်၏ဆန္ဒကို ဦးကျော်အား ပြောပြသောအခါ ဦးကျော်က ဝမ်းသာအားရ ပင်....

"အား...ကြိုက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရှမဝရုပ်ရှင်မှာ သူလိုလူ ရှယ်ယာပါတာလဲ မလိုလားပါဘူး"

"ဒါဖြင့် သူ့ငွေ နှစ်သောင်းငါးထောင် ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့"

"ပေးမယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်"ဆို၍ သူခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ "ငွေတွေက အလုပ်ထဲဝင်သွားပြီဖြစ်လေတော့ နှစ်သောင်းငါးထောင်ကို တခါထဲမပေးနိုင်ဘူး၊ တလငါးထောင်စီ ငါးလပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ"

www.burmeseclassic.com

ဒီအဖြေကြားရတော့ ကိုဘခန့်ကလည်း ဆုံးပြီးသားငွေ ပြန်ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာသွား သည်။

"ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရရင် တော်ပါပြီဗျာ"

ယင်းသို့ဖြင့် ကိုဘခန့်သည် ဦးကျော်ဆီက ငွေ ပြန်ရဘို့သေချာတော့ သူ့တွင်နောက် ထပ် ရှိလာသောငွေနှင့် မ,တည်ကာ သူ့ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီနှင့် ဇာတ်ကားရိုက်ရန် စီမံလေသည်။ သူ့ကုမ္ပဏီနာမည် သူပေးလိုက်သည်က 'ဘီသုံးလုံး'တဲ့။ သူရွေးချယ်သည်က သာခု၏ 'တဖောက် ကန်း'ဝတ္ထု။ ဒီနာမည်ကြီး မကောင်းပါဘူးဆို၍ သာခုဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်နာမည် မြဒင်ကို ယူကာ ဗိုလ်မြဒင်။ ကိုဘခန့်သည် တင့်တယ်ရိုက်တာ ကြည့်ပြီး ကတည်းက တရားကျလာဟန် တူပါ၏။

"ရုပ်ရှင်ရိုက်တာမှာ ဒါရိုက်တာက အရေးကြီးဆုံးဗျ၊ ဒါရိုက်တာကတော့ စိတ်ချရတာထဲက ငှားမှာဘဲ၊ ဦးချင်းစိန် ဘယ့်နှယ်လဲဗျ"

"ဟာ....ကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

"မင်းသား မင်းသမီးတော့ နာမည်ကြီး သောင်းကျော်တွေကို မငှားနိုင်ဘူးဗျို့၊ ကျွန်တော့်မှာ ငွေက လေးငါးခြောက်သောင်းလောက်ရှိတာ၊ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီက အသစ်ဆို တော့ နယ်က ဘုတ်ကင်တွေလဲ လာမှာမဟုတ်ဖူး၊ ဒါကြောင့် မင်းသားမင်းသမီးအသစ်ကို တင်မယ်ဗျာ"

"ခင်ဗျား စိတ်ကူးထားတာ ရှိပလား"

"ရှိပြီ၊ မင်းသမီးက"ဟုဆိုပြီး "ကိုဆွေ၊ ခင်ဗျားမရီနဲ့နော်"

"အလို...ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ရီရမှာတုန်း"

"ကျွန်တော့်မိန်းမ မမြရီကို စိတ်ကူးတယ်ဗျာ"ဆိုပြီး သူကရယ်နေသဖြင့်..

"ဘယ့်နှယ်၊ ကျွန်တော့်တော့ မရီနဲ့ဆိုပြီး ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်ရီနေသတုန်း"

"အဲဒါ ဖြစ်ပေါ့မလား"

"သူ့ရုပ်ရည်က ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ အမူအရာကောင်းရင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျ၊ အဲ-တခုတော့ ပြောရအုံးမယ်၊ မမြရီ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတုန်းမှာ ခင်ဗျားကတော့ သူ့ကိုမရိုက်နဲ့ဗျ"

အကြောင်းမှာ ကိုဘခန့်သည် မယားငယ်ငယ်လေး ယူထားပြီး သူအရက်မူးလျှင် ကောင်မလေးကို အလွန်ရိုက်တတ်သူဖြစ်ပါ၏။

"နို့ပြီး မင်းသားကကော..."

"ထွန်းဝေ ထွန်းဝေကို ကိုဆွေသိလား"

ထိုစဉ်အခါက ကိုထွန်းဝေသည် ဗြိတိသျှဘားမားမှ ဇာတ်ကားအချို့တွင် ဇာတ်ရံမျှ ခေတ္တ ခဏ ပါဘူးသေး၏။ ကိုထွန်းဝေကို ကျွန်တော်သိသည်မှာ သူရန်ကုန်မရောက်မီက ဖြစ်၏။

၁၉၅၁–ခုနှစ်၊ ကျွန်တော် ဆရာမြမျိုးလွင်၏အိမ်တွင် နေစဉ် ရုပ်ရှင်ချောမောသော လူရွယ်နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူတို့မန္တလေးမြို့မှာ ပြဇာတ်ကချင်၍ ဇာတ်ညွှန်းတပုဒ် လောက် ရေးပေးစမ်းပါဟု ပြော၏။ ထိုစဉ် ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော့် ပြဇာတ်တခုက ဝင်းဝင်းရုံတွင် ကပြီးတာ မကြာသေး။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က ရေးပေးပါမည်ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း သူတို့ နောက်ထပ်ပေါ်မလာကြတော့။ အလုပ်မဖြစ်ကြ။ ဤနှစ်ယောက်အနက် တယောက်က ကိုထွန်းဝေ၊ တယောက်က ကိုဇော်ဝင်း၊ ကိုဇော်ဝင်းသည် ကိုထွန်းဝေထက်အရင် ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်သွား၍ အေဝမ်းကုမ္ပဏီမှ 'သားရွှေဒေါင်းတောင်'ဇာတ်ကားကို ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ် နှင့် ရိုက်ခဲ့ဘူး၏။

ကိုထွန်းဝေကား ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တမနက် သူ့အဖော် တယောက်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာပြီး သူ့အကြံအစည်ကို ပြောပြ၏။ သူစိတ်ကူးသည်မှာ စာစောင်နာမည်က 'ဝတ္ထုနေ့စဉ်'တဲ့ခင်ဗျ။ နေ့စဉ်ဝတ္ထုတိုတပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်နှင့် အခန်းဆက်ဝတ္ထု ရှည်ပါသော စာစောင်ကို သတင်းစာကဲ့သို့ နေ့စဉ် ထုတ်ဝေသွားမည်တဲ့။ ဒါကြောင့် စာရေး ဆရာတွေ စုံအောင် ဝတ္ထုလိုက်တောင်းမည်တဲ့။

ကျွန်တော်က "ကောင်းဗျာ၊ လုပ်ပေါ့၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ရေးပေးပါ့မယ်"ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

သို့သော် သူ့ပုံစံကား မြန်မာပြည်မှာလဲ မပေါ်သေး။ ကမ္ဘာမှာလဲမရှိသဖြင့် သူလဲ မလုပ်ဖြစ်။

ယင်းမှ ကိုထွန်းဝေနှင့် ကျွန်တော် အဆက်ပြတ်သွားပြန်လေရာ တနေ့သ၌ ဗြိတိသျှဘား မား ရုပ်ရှင်ခြံထဲတွင် ရွှေဒုံးဘီအောင်၏ 'မာလာရီ' ရုပ်ရှင်ကား ရိုက်နေရာသို့ ကျွန်တော်နှင့် ရှုမဝဦးကျော် ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကိုထွန်းဝေအား ဆရာရွှေဒုံးဘီအောင်နောက်က ဖိုင်ကလေးပိုက်၍ ဇာတ်လမ်း မှတ်တမ်းလိုက်ရေးနေသည်ကို တွေ့ရပြန်တော့၏။ ဦးကျော်သည် ထိုစဉ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်ရိုက်သည်များကို လေ့လာနေသူဖြစ်၏။ သူခေါ်သွား၍ပင် ဤဗြိတိသျှ ဘားမား ခြံထဲသို့ ကျွန်တော်ပါသွားခြင်းဖြစ်၏။

ဦးကျော်သည် ကိုထွန်းဝေအား ဆရာသုခရိုက်သည့် 'သည်ဆောင်းဟေမန်'ဇာတ်တွင် မြင့်မြင့်ခင်၏မောင်အဖြစ်နှင့် သရုပ်ဆောင်သည်ကို မြင်ရကတည်းက သဘောကျနေ၏။

'စကားပြော ပြတ်သားတယ်၊ ဒိုင်ယာလော့ကောင်းတယ်ဗျ' ဟုချီးမွမ်း၏။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ကိုဘခန့်အားပြောပြပြီး–

"အခု ရှုမဝက ရိုက်နေတဲ့ 'လာလုလုငေး'ထဲမှာတောင် ကိုထွန်းဝေကို ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ ဇာတ်ရံသုံးထားသေးတယ်"

"ဟာ…ကျွန်တော်တော့ ထွန်းဝေကို တခါထဲ မင်းသားတင်လိုက်တော့မယ်ဗျာ…"

ကိုဘခန့်သည် အားရပါးရကြီး ပြောချလိုက်လေ၏။

ခါတော်ချိန်သင့်၊ ပန်းနှယ်ပွင့်၏။ ကိုထွန်းဝေသည် ဤတကားတည်းနှင့်ပင် အကယ်ဒမီ

www.burmeseclassic.com

ရ၍နာမည် တဟုန်ထိုးတိုက်သွားလေသည်။ ကိုဘခန့်လည်း ဤ'ဗိုလ်မြဒင်'ဇာတ်ကားနှင့်ငွေတွေ အလွန်ရ၍ ဘီသုံးလုံးရုပ်ရှင် ကြီးပွားလေသတည်း။

ယင်း၌ စာရှုသူသည် ကိုထွန်းဝေမင်းသားဖြစ်လာပုံ၊ ရှုမဝဦးကျော်ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာပုံ၊ စမ်းစမ်းအေး မင်းသမီးဖြစ်လာပုံတို့ကို အကြောင်းအကျိုးဆင်ခြင်၍ ကြည့်စေလိုပါသည်။

မှန်သောဗေဒင်

စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ဗေဒင်လက္ခဏာကို ဝါသနာမပါ။ ပိုက်ဆံကုန်ခံ၍ မေးမြန်းလေ့ရှိသူမဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဤပညာကို လေ့လာသင်ကြားနေသူ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလိုသူတို့သည် ကျွန်တော်နှင့် အခွင့်ကြုံပါက စာရေးဆရာဖြစ်သော ကျွန်တော့်လက္ခဏာကို ကြည့်လိုကြသည်။ စူးစမ်းလိုကြသည်။ ဟောကိန်းထုတ်၍ သူတို့ပညာစွမ်း ပြလိုကြသည်။ ကျွန်တော်သတိပြုမိသမျှ သူတို့သည် အမှန်ကြီးလည်းရှိ၏။ အမှန်လေးလည်းရှိ၏။ တကက်တက်စင်အောင် လွဲတာလည်းရှိ၏။

လွန်ခဲ့သော နွေရာသီ ဧပြီလအတွင်းက ကျွန်တော်နှင့်အိမ်ချင်းကျောချင်းကပ်နေသော ဗိုလ်ကြီးကြည်ကတော်၊ ဒေါ်ကြည်က "ဦးဆွေ၊ ခဏလာစမ်းပါ"ဟု လှမ်းခေါ်သဖြင့် သူတို့အိမ်ထဲရောက်တော့ အသားဖြူဖြူနှင့် လူငယ်တယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

"သူက မောင်သိန်းအောင်တို့ အမြတ်တော်ခွန်ရုံးက စာရေးကျော်မျိုးထွန်းပါ၊ ဦးဆွေ လက္ခဏာကို ကြည့်ချင်လို့တဲ့"

ထိုသူငယ်သည် ဤပညာကို အတော်ကြိုးစားနေဟန်ရှိပါသည်။ သူ့တွင်လက္ခဏာကြည့် ရန် ပစ္စည်းအစုံပါသည်။ စက္ကူပေါ်တွင် ကျွန်တော့်လက္ခဏာကို ဘယ်ရောညာရော ယူပြီးနောက် နှစ်ယောက်ထဲ အိမ်အပေါ်ထပ်တက်၍ ဟောပါသည်။

အတိတ်ကိုဟောရာ၌ "ဆရာမှန်ရင်မှန်တယ်၊ မှားရင်မှားတယ် ပြောပါဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုအားမနာပါနဲ့"ဟု ပြောပါသည်။ သူ့ဟောချက်တွေမှာ မှန်တာများပါသည်။

အနာဂတ်ကို ဟောရာ၌ ကျွန်တော်သည် ၁၉၁၉–ခုနှစ်၊ မေလဖွားဖြစ်၍ ထိုဗေဒင် ဟောချိန်က ၅၅–နှစ်၊ မေလကျော်လျှင် ၅၆–နှစ်ထဲရောက်ကာ ကြာသာပတေးဂြိုလ်ထဲဝင်ပြီဖြစ်၍ ရှေ့အဖို့ အလွန်ကောင်းတော့မည်၊ သည့်ထက်နာမည်ကြီးဦးမည်၊ ဝင်ငွေလည်းကောင်းမည် စသည်ဖြင့် အကောင်းတွေချည်း ဟောပြီးနောက်....

"ဒါပေမယ့် ဆရာရော....ဂြိုလ်ကူး၊ ဂြိုလ်ပြောင်းလေးမှာတော့ နဲနဲအန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ဝမ်းဗိုက်ကို ဥပါဒ်ပေးလိမ့်မယ်"

ဟယ်...သောက်ကျိုးနဲခင်ဗျာ...။ သူဟောတဲ့ ကောင်းမယ့်ဟာတွေ၊ နောက် မမှန်ချင်ရှိရ မယ်၊ ဇွန်လဆန်း တရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဝမ်းကိုက်ပါရောခင်ဗျာ။ ခဏ၊ ခဏ နောက်ဖေးအိုးပေါ်ထိုင်ရ၊ သွားလိုက်တော့ တစက် နှစ်စက်။ အစားပျက်အအိပ်ပျက်။ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဖြာသော ဆေးဝါးများနှင့် ကုသပါသော်လည်း တော်တော်နှင့်မပျောက်။ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သော ဇူလိုင်လ ရှုမဝတွင် 'ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း' မရေးနိုင်ခဲ့တော့။ တလမပြတ်စိမ့်ငှာ

ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်သေးသော်လည်း ဦးနှောက်က မကြည်၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေက ခွန်အား မရှိ၊ စိတ်က မလန်းဆန်း။

ခါတိုင်း ပေးနေကျအချိန် လဆန်း ၁၀–ရက်ကျော်တော့ အယ်ဒီတာ မောင်မြင့်မြတ်က ဖုန်းဆက်၍တောင်း၏။ ကျွန်တော့်ဖြစ်ထွေ ပြောပြ၍ "ဒါပေမယ့် ငါကြိုးစားတုန်းပါဘဲကွာ... လေးငါးရက်လောက် စောင့်ပါအုံး"

သို့သော် ၁၇–ရက်နေ့ရောက်တော့...

"မောင်မြင့်မြတ်ရေ...ငါလက်မြှောက်လိုက်ပြီကွာ.."ဟု ပြောလိုက်ရတော့၏။

ကျွန်တော့်စာရေးဆရာ သက်တာတွင် ဤမျှလောက် ရက်ရှည်အောင် စာရေးပျက်ခဲ့ သည်မရှိသေး။

ပါနေကျ လစဉ်ကို တလပျက်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်အပြစ်တင်မိ၏။ ကြည့်စမ်း၊ မေလအတွင်းက ရေးနိုင်ရက်သားနှင့် ရက်များစွာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့မိသည်ကို နောင်တရ ခဲ့သည်။ နောက်ဆိုရင်တော့ ရေးစရာ တာဝန်ရှိသည်ကို အချိန်လိုသေးတာပဲဟု ဆိုင်းမထား တော့ဘဲ စာရေးနိုင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရေးလိုက်တော့မှာဘဲဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

သို့နှင့် ဇွန်လ ၂၅ ရက်လောက်တွင် ရောဂါသက်သာလာ၍ လူတဖြည်းဖြည်း ပြန်လည် လန်းဆန်းစပြုသည်တွင် ၂၉ ရက်နေ့နံနက်တွင်ကား ကျွန်တော်စာရေးတော့မည်ဟု "မေရေ ဒီနေ့မနက် ဈေးသွားကွာ၊ ငါစာပွဲ စောစောထိုင်တော့မယ်"ဟု ပြောလိုက်၏။

မေ ဈေးသို့ထွက်သွားလေပြီ။

ကျွန်တော် စာရေးစာပွဲတွင် ထိုင်လေပြီ။

သို့သော် စာရေးတဲ့အလုပ်က တော်တော်ကြာ ဖြတ်ထားပြီး ပြန်ရေးတော့ ချက်ခြင်း အရှိန်မရတတ်ဖူးခင်ဗျ။ ယခင် နာမကျန်းဖြစ်စဉ်က မောင်မြင့်မြတ်ဆီက ဖုန်းလာ၍ ကျွန်တော် ကြိုးစားရေးသားထားသော သုံးမျက်နှာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုံးဝ မကြိုက်။ အခုအသစ် ပြန်ရေးရမှာဘဲဟု ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း (၂၂)ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး တော့လည်း ဘာက စရေးရမည်မသိ ဖြစ်နေဘိ၏။ ဖောင်တိန်ကို စက္ကူနှင့်မတို့နိုင်ဘဲ အတော် ကြာကြီး ငူနေပြီးနောက်၊ အနည်းငယ်လမ်းလျှောက်မည်ဟု ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လည်း ငါစာရေးဆရာမှ ဟုတ်ပါလေတော့လားဟု အောက်မေ့မိ၏။

ဂျော်ကီ

ဂျော်ကီသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ ခွေးဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို သူအင်မတန်ချစ်၏။ ကျွန်တော်စာရေးလျှင် ကျွန်တော့်စာပွဲအောက်မှာ အိပ်နေ၏။ ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်တက်လျှင် အိမ်ပေါ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ထမင်းစားလျှင် ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်နားမှာ ထိုင်၏။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်လျှင် ကျွန်တော်က "ဂျော်ကီ မလိုက်နဲ့၊ ပြန်တော့"ဟု မပြောမချင်း လိုက်၏။

ဤခွေးကို ကျွန်တော်တို့ယခင်က မွေးရသည်မဟုတ်။ မူလမေ့အကို ကိုခင်မောင်အေး ၏

ခွေးဖြစ်၏။ ကိုခင်မောင်အေးသည် အလုံတွင် သစ်တောမင်းကြီးအလုပ်နှင့် နေရာမှ ပါမောက္ခ(သစ်တော)အဖြစ်နှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရသည်၌ သထုံကျောင်းဆောင် အပေါ်ထပ်မှာနေရသဖြင့် ခွေးမွေး၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့်သူ့ညီမ 'ဒေါ်ခွေးချစ်'ဆီ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဂျော်ကီ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရောက်တော့ အခါလည်ကျော်သားရှိနေပေပြီ။ ဒေါက်တောင် ဆုပ်မျှရှိသော ခွေးပု၊ ခြေတို၊ မွေးရှည်မျိုး။ တကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူပြီး ခေါင်းတခုထဲ ကွက်မဲနေ၏။ နားရွက်ကုပ်၏။ မျက်လုံးပြာ၏။ မြင်သူတိုင်းက "ဟယ်...ချစ်စရာလေး"ဟု ပြော တတ်ကြ၏။ အချို့က သူ့ကိုသားစပ်လိုကြ၏။

ဂျော်ကီသည် ဗမာခွေးမျိုးမဟုတ်ချေ။ သို့သော် မစင်ကိုတော့ ကျုပ်တို့ဗမာခွေးတွေထက် ကြိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တခါအိမ်သာတွင်းထဲ ကျလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ လွန်စွာ ဒုက္ခများခဲ့ရ ၏။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ရေလောင်းကျင်းအိမ်သာ။ ကျင်းမှာ ရှိုးရှိုးတွင်းဆိုလျှင် ကြွက်တွေ က ဖောက်လွန်းလို့ တခါတည်းနှင့် အကြာကြီးသုံးရအောင် ရေထွက်လုနီးပါး အနက်ကြီးတူးပြီး ကြွက်မဖောက်နိုင်အောင် အပေါ်ယံ လေးပေကျော်ကို အုတ်အင်္ဂတေကိုင်ထားရ၏။ အဝကို အုတ်အင်္ဂတေအပြားကြီး ဖုံးထား၏။ လူထိုင်ဘို့ အုတ်အင်္ဂတေခုံရော၊ ကျင်းတူးခပါငွေ ၃၀၀ ကျော်ကုန်၏။

ဂျော်ကီရောက်ပြီး ခြောက်လမျှအကြာ တနေ့သ၌ ဂျော်ကီပျောက်လျက် အိမ်သာကျင်း ထဲမှ တဗွက်ဗွက် ခွေးရေကူးသံကြားရ၏။ ဘသားချောသည် ယိုပေါက်မှ မစင်ကုန်းနိူက်ရင်း ချော၍လျှောကျသွားခြင်းတည်း။

ကဲ...ခွေး အသေထားမလား၊ ဖုံးထားသော အုတ်အင်္ဂတေပြားကြီး ဖွင့်ပြီး ဆယ်မည်လား။ ဒေါ်ခွေးချစ်က ဆတ်ဆတ်လူး။ သူ့ခွေးအသေမထားနိုင်ပါဘူး၊ ဒါဖြင့် ငါးပေပတ်လည်နှင့် လက်တဝါးမျှထူသော တွင်းနှုတ်ခမ်းနှင့် အင်္ဂတေအသားကိုက်နေသည့် အဖုံးကြီးကိုဖွင့်ရန် အရပ်ကူပါ လူထပ်ပါဟု အိမ်နီးပါးနားများကို ခေါ်ရတော့၏။ သံတူရွင်းတွေ၊ ကုတ်တွေ၊ ပေါက်ပြားတွေ ရှာရ၏။ ပထမတွင်းနှုတ်ခမ်းနှင့် အဖုံးအင်္ဂတေသားကိုက်နေသည်ကို သံတူရွင်း များနှင့် ထိုးခွာပြီးမှ ယောက်ျားလေးငါးယောက်အားနှင့် ကုတ်နှင့်ကော်၍ ဖွင့်ရ၏။ ပင်ပန်းကြီး စွာတကား။ သို့သော်တဖက် ဝင်းထရံက ခံနေသဖြင့် လိုချင်သလောက် ဖွင့်၍မရ။ တောင်ဆုပ် မျှသာ ပွင့်၏။ အင်း...ဤအပေါက်နှင့်ပင် ဆယ်ရပေတော့မည်။

ရေတွင်းလောက်နီးပါး နက်နေတာဘဲ။ အထဲဘာမျှမမြင်ရ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှစ်လက်နှင့် ထိုးကြည့်တော့မှ ခွေးစုတ်တကိုယ်လုံးမပြီး တွင်းထဲပတ်ပတ်ချာလည် ရေကူးနေ၏။ ပါးစပ်က လည်း တအီးအီးနှင့် လူကိုအကူခေါ်နေ၏။

နွေရာသီမို့ တွင်းကလည်းအလွန်နက်နေ၏။ ခွေးကူးပုံကြည့်၍ ရေကခွေးတရပ်သာသာ တော့ရှိပုံပေါ်၏။

အကယ်၍ အပေါက်ကို လိုသလောက်သာ ဖွင့်ရမည်ဆိုပါက အိမ်တွေ ရေနံချေးသုတ်

www.burmeseclassic.com

သောလေ့ကားနှင့် ကျွန်တော်ဆင်းဆယ်မည်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ အပေါက်ကလေ့ကားချပြီး လူမဆင်းသာ။ ထို့ကြောင့် ကြိုးကွင်းလျှော၍ချ၏။ သို့သော်ဤနည်းသည်မဖြစ်ပေ။ ခွေးသည် သူ့ခေါင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မခံ။ ပါးစပ်နှင့် ကိုက်၏။ လက်နှင့်တွယ်၏။ ဤသို့ဖြစ်၍ အပေါ်သို့ ဆွဲကြည့်သော် တတောင်လောက် မြောက်လျှင် ပြုတ်ပြုတ်ကျ၏။ ခွေးပါးစပ်သည် ခွေးကိုယ်မြဲအောင် ခံနိုင်သည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် တနည်းကြံရ၏။ ကြက်ဥကျင်းလုပ်ရန် ဈေးအမှိုက်ပုံမှ ကျွန်တော်ယူခဲ့သော ဇကောသာသာ အဝကျယ်သည့် တထွာလောက် ဖောက်ရှိသော သင်းဘောသီးခြင်းကို ကြိုးလေးဘက်ဆိုင်းပြီး ချရ၏။ သည်တော့မှ ခွေးကောင်က တွယ်တက်၍ သူ့ကိုယ်ခြင်းထဲ ရောက်သည်၌ ဆွဲတင်ရ၏။

ခွေးတွင်းဝနီးလာတော့ အနံ့ကလည်း ဆိုးဝါးလာ၍ အကူလူများ ဝေးရာသို့ရှဲကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မေသာမရှွံမရှာနိုင်ဘဲ။

ခြင်းကို မူလက စောင်းချရ၍ ယခုခွေးပါလာသောအခါ အပေါက်က ဆွဲတင်၍မရတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ခွေးကိုပွေ့ယူရမည်။ အပေါ်ရောက်လျှင် ခွေးက သူ့ကိုယ်ကို ခါလိမ့်မည်ဖြစ်သည့်အတွက် မေ့အား "မင်း ခပ်ဝေးဝေးသွားပြီး ဟောဒီကြိုးကို ဆွဲထားဟေ့..."

ခွေးကို ပွေ့ချီတင်လိုက်၍ လွှတ်လိုက်သောအခါ ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူ့ကိုယ်ကို ခါလိုက်သည်၌ အသားဖြူသော ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးသည် မျက်နှာပါမဲမှောင်၍ သွားလေ၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်သုံး၍ သွန်ချထားသော မစင်ရေတို့သည် အိမ်သာကျင်းထဲ၌ ပုံဆွဲမင်ကဲ့သို့ မဲနက်ပြီးပျစ်ချွဲနေ၏။ ခွေးဖြူလည်းခွေးနက်၊ ကျွန်တော်လည်း လူနက်ဖြစ်သွားကြသဖြင့် အားနာစရာကောင်းလှသော အကူလူတို့မှာ ပင်ပန်းရှုံ့ရှာကြသည့်အထဲမှ ဟားကွက်ရသွားကြ၍ ကျွန်တော်ဝမ်းသာမိပါသေးသည်။

စင်စစ် ဂျော်ကီ၏အသက်ကို ကယ်ရသည်မှာ လူငါးယောက်ခြောက်ယောက်။

သို့သော် သူသည်ကျင်းထဲမှ ဆွဲယူသူ၊ အပေါက်ဝမှ ပွေ့တင်သူ၊ သူ့မျက်မြင် ကျွန်တော့်တယောက်ကိုသာ သူ့အသိဉာဏ်မှာရှိလျက် ဂျော်ကီသည် ထိုနေ့မှစပြီး ကျွန်တော့်ကို အလွန်ချစ်ခင်ရှာသည်။ ခွေးပေမင့် အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဟု သူသိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အနားမှ မခွာဘဲနေတတ်ပြီး၊ သွားလေရာကို လိုက်တတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကံကြမ္မာ

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဇွန်လ ၂၉ ရက်၊ စနေနေ့မနက်က ကျွန်တော် စာရေးတော့မည် ဟု စာပွဲတွင်ထိုင်၍ မိမိကိုယ်မိမိ 'ငါ...သော်တာဆွေမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား'ဟု ထင်ရလောက်အောင် ခေါင်းထဲတပြုံကြီးရှိပါလျက်၊ လက်က ဘာစာရေးရမှန်းမသိဖြစ်နေကာ တွေဝေငေးမှိုင်နေရာမှ ခဏတော့ နည်းနည်းလမ်းလျှောက်ဦးမည်ဟု အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့သည်၌ ဂျော်ကီက ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှင့် ကပ်ပါလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှာ အိမ်ရှေ့အဖီထုတ်၍ မုံ့ဟင်းခါးဆိုင် ဖွင့်ထား သည်။ မုံ့ဟင်းခါး စားနေကြသောလူများထဲမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတယောက်က..

www.burmeseclassic.com

"ကိုဆွေ..လာဗျို့၊ မုံ့ဟင်းခါးစား၊ ဘယ့်နှယ် ဝမ်းကိုက်တာ"

"ပျောက်သွားပြီဗျ ကျွန်တော်ဒီနေ့ဘဲစာရေးတော့မလို့"

"ကောင်းပါလေဗျာ၊ လာဗျာ...မုံ့စားရအောင်"

"ကျွန်တော်စာရေးမယ့် မနက်ဆိုရင် ဗိုက်လေးမယ့်အစာ မစားဘူး၊ ကော်ဖီတခွက်ပဲ သောက်တယ်"

ထိုစဉ်၌ ဂျော်ကီသည် မုံ့ဟင်းခါးဆိုင်နား လာသောခွေးနီလေးတကောင်ကို လိုက်ကိုက် သည်။ ခွေးနီလေးက လွတ်အောင်ပြေးသည်။ ကျွန်တော် ဟိုလူနှင့်စကားဖြတ်ပြီး "ဟဲ့...ဂျော်ကီ ပြန်ခဲ့"ဟု ခေါ်သောအခါ ချက်ချင်းပြန်လာသည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နားရောက်တော့ သူထိုင်ချလိုက်ပြီး၊ သူ့မြီးဒူးသူ တအင်းအင်းနှင့် ပြန်ကိုက်နေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဒီကောင် သူ့အမေက ရေမပြတ် ချိုးပေးနေရက်သားနဲ့ ဘယ့်နှယ် ဝဲသန်းစွဲနေရပါလိမ့်ဟု အောက်မေ့မိ သည်။

မေသည် သူ့ကိုယ်သူ အိမ်ရှိခွေးများ၊ ကြောင်များ၏ အမေဟုဆိုလျက် ဂျော်ကီကို အထူး ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးပြုစုသဖြင့် ဂျော်ကီ၏ကိုယ်သည် ဖြူဖွေးသန့်စင်လျက် အလွန်ဝသည်။ မြင်သူတိုင်းက နှစ်သက်ကြသည်။

ယခု သူ့မြီးဒူးသူ ပြန်ကိုက်နေသည်မှာ ကြာလှသဖြင့် ကျွန်တော်က "ဟဲ့....ဂျော်ကီ.. တော်တော့၊ ငါအိမ်ထဲပြန်တော့မယ်၊ လာ...လိုက်ခဲ့"ဟုဆို၍ ကျွန်တော်ကသွားတော့ သူနောက် မှ လိုက်တော့လိုက်ပါသည်။ သို့သော်နောက်ခြေနှစ်ခုက ဒရွတ်ဆွဲလျက် ရှေ့လျက်နှစ်ချောင်း သာ ထောက်နိုင်တော့သည်။ မုံ့ဟင်းခါးဆိုင်ရှိ လူတိုင်းအံ့အားသင့်ကြသည်။ ထိုစဉ် ကိုဖေသိန်း လည်း မုံ့ဟင်းခါးစား ရောက်လာ၍...

"ကိုဆွေ..ခင်ဗျားခွေးဘာဖြစ်တာလဲဗျ"

"မသိဘူးဗျ...ခုန အကောင်းဘဲ"

လူအများ အံ့သြစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြစဉ်၊ ဂျော်ကီသည် နောက်ခြေ ဒရွတ်ဆွဲနှင့် ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းသာ လှမ်းလျက် အိမ်ထဲဝင်ရာ တံခါးဝရှိတန်းကို မကျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသော ကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ရင်ပတ်ကို ပွေ့ချီ၍ ယူခဲ့ရ၏။ အိမ်အောက်ရောက်လျှင် သူ့ကိုချလိုက် ပြီး ခြေနှစ်ချောင်းကိုဆွဲကာ ဖျစ်ညှစ်ပေး၏။ သို့သော်...မရ။ ဒရွတ်ဆွဲက မထ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထင် လူများခြေကျင်သလို ခေတ္တခဏအကြောဆွဲသွားတာ၊ မကြာမီ ပြန်ကောင်းသွားမှာဘဲဟု အောက်မေ့လျက် သူ့အားထားခဲ့ပြီး စာရေးစာပွဲပြန်ထိုင်၏။ စာရွက်ကိုပြင်၏။ ဖောင်တိန်ကို ဖွင့်၏။ သို့သော် တော်တော်ကြာသည့်တိုင် စာတလုံးမျှ မင်က မထွက်။ "ဟင်...ငါ အနှစ်အစိတ်ကျော် စာတွေမပြတ် ရေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်နေပါ ကောလား"ဟု မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ထဲကပြောမိသည်။ ထိုစဉ်တွင် ဂျော်ကီသည် ကျွန်တော့်စာပွဲ အောက် ရောက်လာ၍ သစ်သားတန်းကို တဂျစ်ဂျစ်ကိုက်နေသဖြင့် "စာရေးမရတဲ့အထဲ ဒီခွေးက တမျှောင့်"ဟု သူ့ကိုယ်ကိုမ,ချီ၍ နောက်ဖေးဘက် ကြက်ခြံနား သွားချထားလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် စာပွဲပြန်ထိုင်လည်း စာမရေးနိုင်ဘဲ ငိုင်မြဲငိုင်နေ၏။ ထိုစဉ် သစ်သားကို ခွေးကိုက်သံကြားပြန်၍ နောက်ဖက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဂျော်ကီသည် ရေကပြင်အောက် ရောက်နေကာ သူ့လမ်းတွင် တွေ့ရာသစ်သားတိုင်ကို ကိုက်ပြီး နောက်ခြေဒရွတ်ဆွဲနှင့် ရှေ့လက် တွားကာ ကျွန်တော့်အိမ်နောက်ဖက်သို့ မရပ်မနား ထွက်သွားပါလေတော့၏။

သည်တော့မှ သည်ခွေးတော့ တခုခုလုပ်ရန်လိုလာပြီဟု ကျွန်တော် သိ၍ အိမ်ပေါ်က သားတယောက်အား လှမ်းခေါ်ပြီး...

"ဟေ့ကောင်...ဂျော်ကီနောက် လိုက်သွား၊ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီး အိမ်အောက်မှာ သံကြိုးနဲ့ ချည်ထား၊ နင့်အမေ ဈေးကပြန်လာရင် တိရစ္ဆာန်ကုဆေးရုံ ပို့သင့်ပို့ရမှာဘဲ"

ဂျော်ကီကား အိမ်မှ ပေတရာကျော်လောက် ရောက်သွား၍ ဝင်းထရံတခုကို ကွေ့လိုက် သဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် စာရေးစာပွဲမှာ ထိုင်၍ ငိုင်လျက်ပါဘဲ။ ထိုသို့ စာရေးမရနိုင် ရှိနေရသည့်အထဲ ကျွန်တော့်သား ခင်မောင်စိုး ခွေးနောက် လိုက်သွားတာကြာပြီ၊ ခုတိုင် ပြန်မရောက်သေးပါလားဟု စိတ်ထဲ ဇနိုးဇနောင့် ဖြစ်လာသော ကြောင့် ထိုင်ရာမထ,ပြီး အိမ်နောက်ဖေးဘက် လိုက်သွားမိပြန်တော့သည်။

ကျောဘက်ရှိ ဗိုလ်ကြီးကြည်၏ အိမ်ဝင်းထရံထောင့်ကို ကျော်လွန်သောအခါ လမ်းကျဉ်း လေးထဲမှာ ကျွန်တော့်သားသည် ခွေးအား ကလေးများနှင့် ဝိုင်းအုံကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်

"ဟေ့ကောင်...ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲကွ၊ အိမ်ပြန်ယူခဲ့ပါဆိုတာကို..."

သားသည် မျက်နှာကို ရှုံ့တွလျက်...

"ကျွန်တော့်ကိုက်လို့ ဒက်ဒီရဲ့"ဟု သူ့ခြေသလုံးမှာ သွေးစို့နေသည်ကိုပြ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က...

"ဒါဖြင့် ဖယ်ကြကွာ၊ ငါဘဲယူခဲ့မယ်"ဆိုပြီး ဂျော်ကီ့ကိုယ်ကို သူလက်ပြင်နှစ်ဖက်အောက် မှမ,၍ ယူခဲ့သည်။ မကြာပါ ခြေလေး, ငါးလှမ်းမျှ လှမ်းရသေးသည်။ ဂျော်ကီ့ပါးစပ်သည် နောက်ဖက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်မကို ဝါးလိုက်ပါလေတော့၏။

"ဒီခွေး..ငါ့ပါ ဆော်ပဟ"ဟု အော်ပြီး အောက်လွှတ်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်မကား သွေးငေါက်တောက် ပန်းလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ခွေး၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်သည်။ သခင်မှန်းမသိတော့ပြီဖြစ်ရကား...

"ဒီခွေး ရူးပြီဟေ့..သတ်ပစ်ကြတော့"ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်ရတော့၏။

သို့တိုင်မည်သူမျှ မလှုပ်မရှား နေကြပြန်သဖြင့် ကျွန်တော့်သားအား "သွား...ခင်မောင်စိုး၊ ဗိုလ်ကြီးကြည်အိမ်မှာ ပေါက်ပြားကြီးရှိတယ်၊ ယူပြီးအနှောင့်နဲ့ ထုသတ်လိုက်..."

အောင်မယ်....ဒီကောင်က ကိုယ့်အိမ်ကခွေးမို့ မသတ်ရက်ဟု အင်တင်တင်လုပ်နေရာ..

"ဟကောင်ရ၊ ဒါဟာ..ဝေဒနာဆိုး ခံစားနေရတဲ့ ဒီခွေးအတွက်ရော ဒို့လူတွေအတွက် ရော

သတ်ရမှာကွ…၊ ငါ့လက်က ခုမဆုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်ဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါကိုယ်တိုင် သတ်မှာကွ”

ထိုစဉ် ဗိုလ်ကြီးကြည်၏သား ညီနောင်၊ ဒါမျိုးဆို အင်မတန်အားကိုးရသော သက်သက်နှင့် ဆက်ဆက် ပေါက်ပြားကြီးဆွဲပြီး သူတို့အိမ်ဝင်းထဲမှ ထွက်လာသဖြင့်…

“ဟုတ်ပြီ ဆက်ဆက်၊ တချက်ထဲနဲ့ အသက်ထွက်အောင် အုတ်ဆက်ကို ထုကွာ..”

သုံးလေးချက်နှင့်ပင် ဂျော်ကီ အသံမပြည်နိုင်ဘဲ စန့်၍သွားလေတော့၏။

“ကဲ…ခင်မောင်စိုး၊ ဒို့ခြံထဲဆွဲသွားပြီး အိမ်ရှေ့က အုန်းပင်အောက်မှာ မင်းအမေ ပြန်မရောက်ခင် မြုပ်ကွာ၊ သူမြင်ရင် ငိုတော်မူနေအုံးမယ်”

ကျွန်တော့်လက်မှာ သွေးတွေထွက်လိုက်သည် အလွန်ဘဲ။ ဒဏ်ရာဘယ်နှစ်ပေါက် မှန်းတောင် မမြင်ရ။ ဆက်ဆက်က ဓာတ်ဆီနှင့်နယ်ပြီး အဝတ်စနှင့် ပတ်တီးစည်းပေးမှ သွေးကျ ရပ်သွား၏။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်လက်က ဒဏ်ရာကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရတော့သည်။ တလလောက် စာမရေးနိုင်ဖြစ်ခဲ့တာ အခုဝမ်းကိုက်ပျောက်၍ ရေးမည်ကြိုးစားနေတုန်းမှ မိနစ် ပိုင်း၊ အတွင်းမှာ ခွေးကိုက်ခံရသည်။ ဒီဒဏ်ရာကြောင့် ဘယ်လောက်ကြာ စာမရေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ ဦးမည်နည်း။ ‘တောက်’ဂျော်ကီရယ်၊ မင်းမနေနိုင်လို့ ကိုက်ရတာ ဘယ်ဘက်လက်မ,ဆိုရင် ပြတ်သွားတောင် ငါမနမြောပါဘူးကွာ၊ ခုတော့သူနဲ့ စာရေးနေရတဲ့ ညာဘက်လက်မ,မှ”ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။

ကျွန်တော့်မှာ စာမရေးနိုင်သည်ကို စိတ်မကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ခွေးရူးကိုက်ခံရသူတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းဗိုက်တွင် ဆေးဆယ့်လေးချက် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ထိုးရမည်ကို သည်လောက် မမှုပါ။

ထို့အပြင် ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ ကိုယ့်ဝတ္ထုဆောင်းပါးတွေ ရေးရရုံသာ မကသေး၊ သော်တာဆွေ စာပေသင်တန်းဟု စာပေးစာယူသင်တန်းလည်း ဖွင့်ထားပါသဖြင့် အခု ဝမ်းကိုက် သည်အတွင်း ဖတ်စရာ၊ ပြန်စရာစာတွေ အကြွေးတင်နေလိုက်တာလေ ဆန်တခွဲသာသာဝင်မည့် ခြင်းတောင်းနှင့် အပြည့်ရှိနေပါပြီ။ ကဲအခုတခါ ခွေးရူးကိုက်တာနှင့် ဆက်လက်ပြီး နောက်မည်မျှ ကြာ စာမရေးနိုင် ဖြစ်နေပါဦးမည်နည်း။ ဒီအတွင်း စားဘို့သောက်ဖို့က မည်သို့ကြံရပါမည် နည်း။ ကျွန်တော့်တွင် ၄တ်တုတ်စာသာရှိ၍ စာရေးစာပွဲ မထိုင်နိုင်သောအခါ မရှိပါ။

အခု လက်ငင်းက သက်ပြင်းချပြီး ဆေးရုံသွားဘို့ဘဲ ရှိတော့တာဘဲ။ ဘယ်ဆေးရုံ သွားရ ပါမည်နည်း။ ရန်ကုန်တွင် ယခင်ကအထူးသီးသန့်ထားသော ခွေးရူးကိုက်ဆေးရုံလည်း မရှိတော့ ပြီ။

ဗိုလ်ကြည်ကို မေးကြည့်တော့…

“အင်းစိန် တိရစ္ဆာန်ဆေးရုံကို သွားပေါ့ ကိုဆွေရဲ့”ဆိုသဖြင့် ခွေးသေကောင်လဲ မြုပ်ပြီး၊ မအေကြီးလဲ ဈေးကပြန်ရောက်လာ၍ စရိတ်စကတောင်းပြီး သားအဖနှစ်ယောက်အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ ကြရတော့၏။ ခင်မောင်စိုး ညို့သကျည်းမှာတော့ ဒဏ်ရာသိပ်မရှိပါ။ အစွယ်ခြစ်ရာ သွေးစို့ရုံ

လေးဘဲ။ သို့သော်ခွေးရူးပြီး ကာကွယ်ရေးဆေးတော့ ကျွန်တော့်နည်းတူ ထိုးရမည်။ ကျွန်တော့် လက်မ,ကတော့ တဖျဉ်းဖျဉ်း နာကျင်လျက်။

သို့နှင့် အင်းစိန်လမ်းမကြီး ရောက်တော့ အဆင်သင့်ဘဲ စီးသူမပါသော အစိုးရ လေးဘီး ကားပြာ သုံးယောက်စီးလေး လာသဖြင့် လက်တားပြီး ခရီးပြောကာ တက်စီးခဲ့ကြလေ၏။

သည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်သည် ပိုက်ဆံကို အထူးဆင်ခြင်၍ သုံးနေရပါသဖြင့် ကားမီတာ သေတ္တာတွင် တဖြောက်ဖြောက်တက်နေသော ဂဏန်းကိုကြည့်နေမိပါသည်။

"အင်း..တော်ပါသေးရဲ့။ တိရစ္ဆာန်ကုဆေးရုံရှေ့ ရပ်လိုက်တော့ တကျပ်နှင့်ပြားရှစ်ဆယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ငွေကျပ်တန်နှစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ကားမောင်းသူက....

"သုံးကျပ်ကျတယ်ဆရာရဲ့"

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်လျက်...

"ဟ..မီတာမှာ တကျပ်ပြားရှစ်ဆယ် ပြနေပါလားကွယ့်"

"ခင်ဗျား မသိသေးဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ယာဉ်ဌာနက အခစျေးနှုန်းတွေ တက်ထားတာ၊ သတင်းစာတွေထဲမှာတောင် ပါပြီးပြီ"

အမှန်ဘဲ ကျွန်တော် မသိသေးပါ။ သားတော်မောင်က...

"ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီရဲ့"ဆိုသဖြင့် နောက်တကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံရှေ့သို့ရောက်တော့ စနာရီထိုးပြီး၍ ဆေးရုံဖွင့်ထားပါပြီ။ ဆေးရုံ ရှေ့မှာ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ၊ ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေ၊ ပိုင်ရှင်အသီးသီးနှင့် ကုသရန် ရောက်နေကြ ပါပြီ။ သို့သော် ဆရာဝန်ကတော့ မရောက်သေး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တိရစ္ဆာန်ပါသူမဟုတ်၍ အထဲဝင်ပြီး ဆရာဝန်စာပွဲရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်သည်။ မကြာမီ ဆရာဝန်ရောက်လာလျက် ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း...

"ဘယ့်နှယ်...ကြက်ပဲလား ဦးသော်တာဆွေ"

သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော်တိုက်ကြက်များကို အခါများစွာ ကုသဘူးပါသည်။

"ဒီတခါတော့ ကြက်မဟုတ်ဖူး ဒေါက်တာရေ့၊ ကျွန်တော့်ကို ကုဘို့ဘဲ"ဟုဆိုပြီး လက်က ဒဏ်ရာကိုပြ၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်စကားဆုံးအောင် နားထောင်နေပြီးမှ....

"ဦးသော်တာဆွေ၊ ခွေးရူးကိုက်တာတော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံက လူကိုမကုဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ကိုသာ ကုရတယ်ခင်ဗျ"

ကျွန်တော့်ကိုယ် တွန့်ကနဲဖြစ်သွားပြီး...

"အား...ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကုရမှာလဲ"

"ဦးသော်တာဆွေနေတဲ့အရပ်က ဘယ်ဒေသလဲ"

"ကမာရွတ် လှိုင်ဒေသစိတ်ပါ"

"ဒါဖြင့် မြောက်ဥက္ကလာပ ဒေသန္တရဆေးရုံကိုသွားပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာ"ဟုပြောပြီး ကျွန်တော်တို့သားအဖနှစ်ယောက် ထိုင်ရာမှ ထခဲ့ကြတော့သည်။

မြောက်ဥက္ကလာပဆိုတော့ သမိုင်းလမ်းဆုံက နံပတ် ၆ကားစီးမှဘဲ။

ဆေးရုံရှေ့ အင်းစိန်လမ်းမကြီးရောက်တော့ မကြာမီ 'ကြားကား'ခေါ် ပုဂ္ဂလိကကားလေး ရောက်လာ၍ သက်သာချောင်ချိစွာနှင့် သမိုင်းလမ်းဆုံသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ကားခတယောက် တမတ်စီဘဲ ပေးလိုက်ရ၏။ သမိုင်းလမ်းဆုံမှ မြောက်ဥက္ကလာပသို့ ကား၊ ဒီလို'ကြားကား'ဆိုတာ မရှိတော့ပြီ။ နံပတ် ၆သာ မရမက တိုးတက်စီးရပေတော့မည်။ တစီးပြီးတစီး လာဘို့ကလည်း အကြာကြီး။

ဒီနံပတ် ၆စောင့်နေဆဲတွင် အစိုးရလေးဘီးကားပြာလေး လာတာမြင်တော့ သားတော် မောင်က ကမာရွတ်က အလာတုန်းကလိုဘဲ အောက်မေ့၍ လက်တားမည်ဟု သူ့လက်မြောက် လေရာ၊ ကျွန်တော်က ဖျတ်ကနဲပုတ်ချပြီး....

"မင်းအိတ်ထဲ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလို့လဲ"

"ဆယ်ပြား"

"နင့်မေလွှား..ဒီကနေ မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံကို အစိုးရကားတွေ အခုနှုန်းနဲ့ဆိုရင် ၇ကျပ် ၈ကျပ်ထက် အောက်မှာမဟုတ်ဖူး၊ မင်းအမေ ငါ့ပေးလိုက်တာက တဆယ်ပြည့်တာ မဟုတ်ဖူးကွ"

ယင်းသို့ဖြင့် လူတွေတင်းကြမ်းပြည့်နှင့် ညာဘက်စောင်းပြီး ကိုင်းညွှတ်လာသော နံပတ် ၆ကားယ်ကို အတင်းတိုးရှိုး၍ လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ အသက်ရှူလည်း ကြပ်၊ လူမှာလည်း အနေခက်၊ လက်ကလည်း သွေးတစက်တစက်ပြန်ထွက်လာ၍ အနာကပိုနာ လာသည်။ မိနစ်လေးဆယ်မျှကြာမှ မြောက်ဥက္ကလာပ ဆေးရုံရှေ့ရောက်၍ ဆင်းခဲ့ရသည်။

တခါမျှ ဒီကိစ္စမျိုးကြုံဘူးသေးသည်မဟုတ်၍ ဆေးရုံထဲရောက်တော့ ဘယ်သွားဘာလုပ် ရမည်မသိ။ လူတွေကတော့ အပြည့်ဘဲ။ ရှုစိ ရှုစိနှင့်။

ဒါနဲ့ ဘယ်နေရာက ဘယ်သူ့ထံသွားမေးသင့်သလဲဟု ဟိုဟိုဒီဒီမျက်စိရှာတော့ အခန်း၀ တခုမှာ စာပွဲတလုံးနှင့် လူငယ်နှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်မြင်၍ သူတို့ထံသွားပြီး...

"ကျွန်တော်တို့ ခွေးရူးကိုက်လို့ဗျာ...ဘယ်ဆေးခန်း သွားရမလဲ"မေးတော့ ထိုသူငယ်က အေးဆေးစွာဘဲ...

"ဟိုမှာ စာအုပ်သွားဝယ်ပါ"

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်က နားမလည်၍..

"ဘယ်မှာစာအုပ်ဝယ်ရမှာလဲခင်ဗျာ"

"ဟို ဒေါင့်ချိုးအကွေ့မှာ" သူလက်ညှိုးညွှန်ပြ၍... "တအုပ်ပြား ၃၀၊ လူနာလက်ကိုင်စာ အုပ်ဖဲ"

"အဒီစာအုပ်ဝယ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားရမလဲ"

"ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ"

စာအုပ်ကို တန်းစီ၍ဝယ်ခဲ့ရ၏။ သူ့ဆီရောက်တော့ နာမည်၊အသက်၊ နေရပ်၊ အဖေ နာမည်မေး၍ရေးပေးသည်။ တယောက်က လက်မှတ်ထိုးသည်။

ဒါပြီးလျှင် ဒီစာအုပ်ပြန်ပေးတော့ ကျွန်တော်က...

"ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"ဟိုမှာ သွားထပ်လဗျာ"

"ဘယ်မှာလဲ"

"ခင်ဗျားခုန စာအုပ်ဝယ်တဲ့ စာပွဲရှေ့နားမှာ အပေါက်ရှိတယ်"

ဟိုက် သမဝါယမဆိုင်မှာလို ထပ်ထားတဲ့စာအုပ်တွေက တပုံကြီးပါလား။

နာရီဝက်လောက်ကြာပြီ။ ဇနာရီခွဲလောက်မှ လူတယောက်က ဤစာအုပ်တွေယူပြီး အခန်းတခုထဲ ဝင်သွား၏။ ၅မိနစ်လောက်ကြာတော့ သူဒီစာအုပ်တွေကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာပြီး နာမည်တယောက်စီခေါ်ကာ တန်းစီစေ၏။ လူတွေက လေးငါးဆယ်။ အခန်းကကျဉ်းတော့ ကွေ့ကာကောက်ကာ ထောင့်ထဲတွန့်စီရ၏။ ကျွန်တော်တို့က လူအစိတ်လောက် နောက်မှကျ၏။ ရှေ့ဆုံးလူကစတင်ပြီး ဆရာဝန်ခန်းထဲဝင်ရ၏။ လူနာတဦးကို ၂မိနစ်၊ ၃မိနစ်မှ ၅မိနစ်အထိ ကြာတာတွေ့ရတော့ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ တနာရီ၊ တနာရီခွဲလောက်ကြာမှ ရောက်တော့မည်ဟု မှန်းဆရ၏။

အနာက သွေးတစက်စက်နှင့် တစစ်စစ်နာနေသည်။

အမှန်က ကျွန်တော်တို့လိုလူနာကို အရေးပေါ်ဌာနသို့ အမြန်ဆုံးပို့ဘို့ကောင်းသည်။ ဤခွေးရူးကိုက်ရောဂါသည် အလွန်ဆိုး၏။ ယခုလို ကျွန်တော့်အနာကကျသော သွေးစက်ထိသူ ပင် ကူးနိုင်သည်ဟုသိရ၏။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်သွေးစက်ထိသူပေါင်း မည်မျှရှိမည်နည်း။ လူတွေပွတ်ခဲနေတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာရော ဆေးရုံတွင် တန်းစီရာမှာရော။

သို့သော် တန်းစီရာမှာတော့ သိပ်မကြာလိုက်။ ၁၅မိနစ်ခန့်တွင် အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ ခေါင်းကြီးကြီး၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် လူငယ်တယောက် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး..."

"ဆရာ ဦးသော်တာဆွေ မဟုတ်လားခင်ဗျာ"

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်နံမယ်သက်ဦးပါ၊ ဆရာကမသိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာ့ကိုသိတာပေါ့ ဆရာ့စာဖတ်ပရိသတ်ဖဲ ဆရာအခုဘာဖြစ်လို့လဲ”

လက်ကအနာပြပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သူကသွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ…

“အာ..ဆရာ၊ ဒါမျိုးကိုဒီလို ဘယ်တန်းစီနေလို့ဖြစ်မလဲ၊ လာလာ”ဟု ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို အခန်းတခုထဲခေါ်သွားပြီး၊ အမျိုးသမီးဆရာဝန်ကို ပြောပြသည်။ ဆရာဝန်မကလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင်…

“ဦးသော်တာဆွေကို ခုမှတွေ့ဘူးပေမယ်လို့ ဦးသော်တာဆွေသမီး ဒင်ပယ်လ်ဆွေနဲ့ တော့ သိပါတယ်”ဆိုပြီး သွေးစို့နေသော ကျွန်တော့်လက်ကအနာကို ပထမ ပြုစုစေသည်။

မောင်သက်ဦးသည် ထိုဆေးရုံက အလုပ်သမားပင်ဖြစ်ရာ၊ ဆိုင်ရာဌာနကို သူက ဦးဆောင်၍ခေါ်သွားသည်။ အခြားသူနာများအား ခေတ္တဖယ်၍ ကျွန်တော့်အား အရင်လုပ်ပေး စေသည်။

ဆက်ဆက်အိမ်ကစည်းပေးလိုက်သော ပတ်တီးကိုဖြည်၊ ရေနွေးနှင့်ဆေး၊ ဝါဂွမ်းနှင့် သုတ်ပြီး အရက်ပြန်ပွတ်တော့မှ ကိုယ့်လက်မကအနာကို သေချာစွာမြင်ရသည်။ လက်သည်းရင်း နှင့် အထက်အောက် အပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်။ လက်ချောင်းအလယ်မှာ အပေါက်ငယ် ငါးပေါက်။

ဆေးထည့်၊ ပတ်တီးစည်းပြီးသောအခါ ဆရာဝန်အခန်းသို့ ပြန်၍ဝမ်းဗိုက်တွင် ဆေးထိုးရ သည်။ အား..ဒီဝမ်းဗိုက်ဖဲ ဒုက္ခများပြန်ပြီကော။

“ဦးသော်တာဆွေ…ဒီနေ့ကစပြီး နေ့ဆက်မပြတ် ၁၄ရက်၊ ဆေး ၁၄လေးလုံးထိုးရမယ်၊ နောက်တပတ်ခြားစီ ၂လုံး၊ ပေါင်း ၁၆လုံးထိုးရမယ်၊ ကဲ အခုလဲ လက်မကအနာအတွက် ပင်နီစလင်တလုံး သွားထိုးလိုက်ပါအုံး”ဟုပြော၍ စာတရွက်ရေးပေးလိုက်ပါသည်။

မောင်သက်ဦးပင် ဦးဆောင်သွား၍ ဆေးထိုးခန်းက ဆရာမများအား ကျွန်တော် သော်တာဆွေဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတော့ သူတို့လည်းဝမ်းသာကြလျက် မကြာခဏအသံလွှင့်သော ကျွန်တော့် ဒန့်သလွန်သီးဇာတ်လမ်းကို အလွန်သဘောကျကြောင်း ပြောကာ၊ ဖော်ရွေစွာ ပြုစု ကြပါသည်။

ဆေးထိုးမည့်ဆရာမသည် ဆရာဝန်ရေးပေးလိုက်သည်ကို ကြည့်ကာ…

“ဆရာ အရင်က ပင်နီစလင်ထိုးဘူးလား”

“ထိုးဘူးပါတယ် ဆရာမ”

“ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်ကတော့ တက်စ်လုပ်အုံးလို့ ရေးပေးလိုက်တယ်၊ မကြာပါဘူး ဆရာရယ်၊ ၁၀မိနစ်ထဲပါ၊ ၁၀မိနစ်ကြာလို့မှ ဘာမှမဖြစ်ရင် ထိုးလိုက်ရုံပါဘဲ”ဟုပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်မောင်းမှာ ဆေးနှစ်စက်သုံးစက်ခန့် ထိုးသွင်းလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အား ခုံရှည်တခုမှာ ထိုင်၍နေစေပြီး...

"ဆရာ..မတည့်ရင် ကိုယ်လက်တွေ ယားလာမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းမူးလာမယ်"

ကျွန်တော်နာရီကိုကြည့်၍နေသည်။ ၁၀နာရီထိုးရန် ၅မိနစ် အလိုမှ ၁၀နာရီ ၇မိနစ်ရှိ သွားသောအခါ ကျွန်တော်ဆရာမဆီထသွားပြီး...

"ဘာမှမဖြစ်ဖူး ဆရာမ"

ဒီတော့မှ Pen/strep ပင်နီစလင်ကို ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ (ပင်နီစလင်မှာ အမျိုးတွေ အများကြီးရှိပါသည်။)

ကဲ သည်နေ့တော့ ပြီးပဟဲ့ဟု ကျွန်တော်တို့သားအဖသည် ဆရာမများနှင့် ဆရာဝန်မကို ရော သွားရောက်နှုတ်ဆက်ပြီး၊ ဆေးရုံဝင်းမှထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမရောက်သော် ရပ်ထားသော သုံးဘီးကားတစီး အဆင်သင့်တွေ့၍ သုံးကျပ်ခွဲနှင့်ဈေးတည့်ပြီး စီးခဲ့ကြသည်။ ယင်းသည် သူက ဆေးရုံပို့ပြီး ဗလာပြန်ရမည်မို့ ဤဈေးနှုန်းနှင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှ ဤဆေးရုံသွား မည်ဆိုသော်သည်မျှနှင့်မလိုက်။ ငှားတိုင်းလိုက်ကြရသည့် အစိုးရလေးဘီးကားတို့က ဖော်ပြခဲ့ သည့်အတိုင်း ဈေးတွေမတန်တဆတက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ နေ့စဉ်တက္ကစီကားငှား၍ မသွားနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အိမ် ဖိမိုင်မှ ပထမနံပတ် ၉ကို စမိုင်မရမ်းကုန်း စီး၊ ထိုမှ နံပတ် ၆။ နေ့စဉ် ဤကားနှစ်တန်းစီး၍ သွားရမည့်ကိစ္စကား...အောင်မာလေး ရင်လေး လိုက်ပါဘိတော့ခင်ဗျာ။ ထိုင်ခုံရဘို့ မမြော်မှန်းနိုင်၊ ကားပေါ်လူရောက်ဖို့ပင် အနိုင်နိုင်။

သည်လိုတွေး၍လာခဲ့ရာ၊ ၅မိနစ်မျှကြာသောအခါ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးတွေ ယားလာ သဖြင့် 'အောင်မယ်..ဒုက္ခရောက်ရတဲ့အထဲ ဘယ်ကများ ငွေရဦးမှာလဲ'ဟု အောက်မေ့မိ၏။ နောက်တော့ လက်ဖဝါးသာမက တကိုယ်လုံး တဖျဉ်းဖျဉ်းထပြီး အုတ်ဆက်က အလွန်ယားလာ ပါလေသည်။ မျက်နှာမှာလည်း အသားတွေ တင်းမာလာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နေရာ အနှံ့အပြား တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရာမှ နောက်ဖက်၌ ထိုင်လိုက်လာသော သားဘက်သို့လှည့်၍..

"ဟေ့ ငါ့မျက်နှာဘယ့်နှယ်နေလဲ ကြည့်စမ်းပါကွယ့်"ဆိုတော့ သူအလန့်တကြားဖြစ်ကာ..

"ဟာ .... ဒက်ဒီ 'အလားဂျစ်'ဖြစ်ပြီ၊ ဆေးရုံမြန်မြန်ပြန်မှ ကားဆရာ ပြန်လှည့်ပါဗျို့"

ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးသည် ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး အနီကွက် အပိန့်အပိန့်ကြီးတွေ ရဲကနဲ ရဲကနဲထွက်ထွက်လာကာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်အောင် ယားယံ၏။ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်။ ကိုယ်တိုင်သာမက နံဘေးလူကိုပါ ကုတ်ခိုင်းရ၏။ မျက်နှာတပြင်လုံးသည် တင်းကြပ်လျက် ဖူးရောင်နီမြန်းနေ၏။

ဆေးရုံပြန်ရောက်၍ ဖြေဆေးထိုးပြီးသည့်တိုင်အောင် နာရီဝက်လောက် ယားယံနေသေး ၏။ နောက်မှ တဖြေးဖြေးအရောင်တွေရော၊ အယားတွေရော ကျဆင်းသွား၏။ ကိုယ်တွင် အချို့ နေရာတွေမှာ ကုတ်သောလက်သည်းရာတွေ သွေးစို့၍ ကျန်ခဲ့၏။

ဆေးနှင့်မတည့်ခြင်းသည် ကြောက်ဖွယ်ပါတကား။ ပြန်၍ဖြေဆေးမထိုးရပါမူ ဘယ်အထိ

ဤဝေဒနာကို ခံစားရမည်မသိ။ အချို့မှု...ဤသို့မယားဘဲ မူးဝေလဲကျပြီး အော့အန်ပါသတဲ့။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာရမ်းကုများကို သတိထားကြပါကုန်။ ပင်နီစလင်သည် ယခင်ကတည့်ခဲ့သော်လည်း နောင်မတည့်ခင် မတည့်ပြန်ဘူးတဲ့။ မရေရာသောဆေးဘဲ။ ထို့ကြောင့်ထိုးတိုင်းစမ်းရပါသတဲ့။

ကျွန်တော့ကိုစမ်းကြည့်ပါ။ ယခင်က ပင်နီစလင်တွေများစွာ ထိုးခဲ့ဘူးပါသည်။ နို့ပြီး ၁၀မိနစ်လဲ စမ်းသပ်မှုပြုပါသေးသည်။ သို့တိုင် ဤစမ်းသပ်ချိန်တွင် ဘာမျှမဖြစ်ဖဲ၊ ထိုးပြီး ၁၀မိနစ်လောက်ကြာမှ ဒုက္ခတွေ့ရသည်။ ကိုယ့်အိတ်ထဲ ငွေလေးငါးကျပ်ရှိ၍ သုံးဘီးကား စီးမိလို့ပေါ့ဗျာ။ ပြည်သူ့ဘတ်စ်ကားသာ စီးမိမည်ဆိုလျှင်၊ လမ်းမှာရပ်ခိုင်း၍လည်း ရမည်မဟုတ်။ ရှေ့မှတ်တိုင်ရောက်မှဆင်း၊ ဆေးရုံပြန်ဘို့ကားကိုလည်း မည်မျှကြာအောင် စောင့်ရဦးမည်နည်း။ သည်အတွင်း ကားဂိတ်မှာ ကျွန်တော်အမဲခြောက်ဖုတ်က, ကနေရပေလိမ့်မည်။ ဩော်..ဒုက္ခများရောက်ချင်တော့ ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်နေရင်း....။

ဆေးထိုးရသူများ

အစပထမ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ခွေးကိုက်ခံရသော ကျွန်တောတို့သားအဖနှစ်ယောက် သာလျှင် ခွေးရူးရောဂါကာကွယ်ဆေးထိုးရမည်ဟု အောက်မေ့ခဲ့သည်။ စင်စစ်ကား ဤခွေးနှင့် ထိတွေ့သူအားလုံး ထိုးရမည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးကြည်သား ဆက်ဆက်နှင့် သက်သက်နှစ်ယောက်ပါ ပါဝင်နေသည်။ ဆက်ဆက်က ခွေးကိုရိုက်သတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်အနာကို ဓာတ်ဆီနှင့်နယ်၍ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ သက်သက်က ခွေးသေကိုအမြီးက ဆွဲလာပြီး ခင်မောင်စိုးနှင့် တွင်းတူး၍ မြှုပ်ကြသည်။

သို့အတွက် ဗိုလ်ကြီးကြည် သူ့သားနှစ်ယောက်ကိုဆေးထိုးရန် အင်းစိန်တိရစ္ဆာန်ကုဆေးရုံ ကဆရာဝန်ကြီးကို ဖုန်းဆက်သောအခါ၊ သူ....ကျွန်တော့်အား ညွှန်ကြားမှုလွဲပြီကိုသိရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ဤတိရစ္ဆာန်ကုဌာနက လူတို့အားမကုသ။ ဘီပီအိုင်မှာ ခွေးရူးကာကွယ်ဆေး ရနိုင်သည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့်....ဗိုလ်ကြီးကြည်သည် ဤဆေးကိုဝယ်ပြီး အင်းစိန်မီးရထားဆေးရုံမှ သူ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာတင်ဦးထံမှ သူ့သားတွေကိုထိုးစေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလည်း အင်းစိန်သို့လိုက်ခဲ့ကြရန် ကိုဖေသိန်းအိမ်ကဖုန်းကိုဆက်၍ခေါ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သားအဖနှစ်ယောက်သည် မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံမှာ တန်းစီနေကြလေပြီ။

နောက်တဦးတိုးလာခြင်း

ထိုသူကား ကျွန်တော့်ဇနီးမေ (ဒေါ်ခွေးချစ်)ဖြစ်တော့၏။ ထိုနေ့ညနေ ဗိုလ်ကြီးကြည်နှင့် ကျွန်တော်တို့တွေ့သောအခါ ဤခွေးသည် ယနေ့မှ စိတ်နောက်ဖောက်ပြန်သော်လည်း လွန်ခဲ့သော ၁၀ရက်ကပင် သူ့ကိုယ်တွင် ရောဂါပိုးများ ပြန့်နှံ့ထကြွနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဒီ၁၀ရက် အတွင်း သည်ခွေးနှင့်တွေ့ထိသူများပါ ကာကွယ်ဆေးထိုးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်ကြီးကြည်က ဆရာဝန်ထံကသိခဲ့ရ၍ ပြောပြတော့ ဒေါ်ရွှေမေထံသို့ ဒါရိုက်ဦးတည်ချက် ဖြစ်သွားတော့၏။ အကြောင်းမှာ သူသည် အားအားရှိလျှင် ခွေး၏နှာခေါင်းကို သူ့နဖူးနမ်းစေ၍ သူကခွေး၏ နှာခေါင်းကို နမ်းလေ့ရှိ၏။ ကြောင်များနှင့်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

“ကိုဆွေတို့လဲ နက်ဖန် မြောက်ဥက္ကလာ မသွားနဲ့တော့၊ အင်းစိန်မှာဘဲထိုး၊ မေလဲလိုက်ခဲ့”ဟု

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ကြီးကြည်က ပြောတော့၊ အင်းစိန်မြောက်ဥက္ကလာထက် သွားရန်ပြန်ရန် များစွာလွယ်ကူသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သားအဖနှစ်ယောက်မှာ လွန်စွာဝမ်းသာသွားကြသည်။ သို့သော်မေကမူ သူ့မှာဘာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ မရှိဘဲနှင့် အသားအနာခံ၍ အင်းစိန်သွားပြီး မထိုးနိုင်ပါဘူး၊ နောက်မှဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ဟုဆို၏။

ဒီဟာမ ခေါင်းမာမှန်း ကျွန်တော်သိ၏။ သူ့အားဘယ်လိုမှခေါ်ရမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်

"ဒီမှာ ဗိုလ်ကြည်၊ ဒီဆေးကို အိမ်ယူလို့မရဘူးလား..."

"ရတာပေါ့၊ ကိုယ်ဝယ်ထားတာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီမှာက ဘယ်သူထိုးမလဲ၊ နို့ပြီးဒီဆေးက အအေးသေတ္တာထဲ ထည့်ထားရတယ်..."

"ကိုအေးမောင်အိမ်မှာ ဖရစ်ဂျစ်ဒါရှိတယ်၊ နို့ပြီးတော့ စမ်းစမ်းတို့ ဆရာဝန်လင်မယား လေ..."

အားလုံးပင် ရွှင်လန်းသွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ကိုအေးမောင်တို့အိမ်မှာ ဗိုလ်ကြီးကြည်အိမ်မှ လှမ်းခေါ်လို့ကြား ရသည်။ ဒေါက်တာစမ်းစမ်းဆိုတာက စာရေးဆရာထင်လင်း၏သမီး။ သူ့ခင်ပွန်းလည်း ဆရာဝန် ဘဲ။ ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှာ ငှားရမ်းနေကြသည်။

အဆင်များပြေချင်တော့လဲ ဟုတ်လား။

နောက်တနေ့မနက်မှာ ကျွန်တော်တို့သားအဖနှင့် ဆက်ဆက်၊ သက်သက်တို့ ဗိုလ်ကြီး ကြည်ကားနှင့် လိုက်သွားပြီး အင်းစိန်မှာထိုးကြသည်။ ပြီးလျှင် ဆေးတွေယူလာခဲ့၍ ကိုအေး မောင် ဖရစ်ဂျစ်ဒါထဲ သွားထည့်ထားလိုက်သည်။

နောက်တနေ့မနက်မှာ စမ်းစမ်းယောကျ်ား ဒေါက်တာမောင်မောင်ရေးက လာပြီးထိုးပေး သည်။ ဒီလိုကိုယ့်အိမ်မှာဘဲ ကိုယ်ထိုးနေရတော့ ဒေါ်ရွှေမေကြီး မငြင်းနိုင်တော့ဘူး။

စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်သည် သူ့ဒဏ်ကိုခံရခြင်းပင်။ ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့ပြီ။ ထိုဇွန်လ ၂၉ရက်၊ စနေနေ့နံနက်က အမှန်ဆို ကျွန်တော်ဈေးသို့သွားနေကျကို ဒီနေ့တော့ မရေးတာကြာ ပြီဖြစ်တဲ့စာကို စောစောစီးစီး စရေးလိုက်မည်ဟု သူ့အားကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဈေးကိုလွှတ်လိုက် သည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်ဈေးကိုသွားမည်ဆိုက သူ့ခွေးကိုကျွန်တော့်ထက်ပို၍ ယုယုယယ ပြုစုမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူသာလျှင် အကိုက်ခံရပေမည်။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော် အကိုက်ခံရ တာဘဲ ဝမ်းသာမိပါသည်။

ယခုဆေးထိုးကြသည်မှာ ဆက်ဆက်၊ သက်သက်နှင့် မေတို့က အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ၇လုံး၊ ကျွန်တော်တို့သားအဖက ခွေးကိုက်ခံရသူများမို့ တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့်၊ ရက်ဆက် ၁၄လုံး၊ နောက်တပတ်ခြားမို့ နှစ်လုံး၊ ပေါင်း ၁၆ လုံး။

သည်လိုရက်ရှည်များစွာဆိုတော့ မလွဲသာ မရှောင်သာ၍ ထိုးပေးနေကြသော ဒေါက်တာ မောင်မောင်ရေးနှင့် စမ်းစမ်းတို့လင်မယားကို အားနာစရာကောင်းလာသည်။ သူတို့မှာမနက် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ထမင်းဟင်းကို စားသွားကြရသည်။ ညနေမိုးချုပ်မှ ပြန်ကြရသည်။ တခါတရံ

www.burmeseclassic.com

နိုက်ဂျူတီကျကြသေး၏။

သည်အကြောင်း ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတော့ ဖျတ်ကနဲကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်ဝါးနှင့်ရိုက်လိုက်မိသည်။ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်သားအရင်းခေါက်ခေါက် သော်သော်ကိုမေ့နေတယ်။ သော်သော်သည် ဆရာဝန်သင်တန်း နောက်ဆုံးပိုင်းရောက်နေပြီကဘဲ။ ထို့ကြောင့် စမ်းချောင်းသူ့အမေအိမ်တွင် နေသော သော်သော်ထံ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ယခုဆို သော်သော် နေ့စဉ်အချိန်မှန်လာ၍ ဆေးထိုးပေးနေသည်။ ကျွန်တော့်လက်မက အနာကိုလည်း၊ အိမ်မှာပင် ဆေးဝါး ဝါဂွမ်းပတ်တီး အစုံအလင်နှင့် နေ့စဉ်ပြုစုခဲ့ရာ၊ ဆေး ၇လုံး ထိုးပြီး ၇ ရက်မြောက် ဇူလိုင်လ ၅ရက်နေ့၌ စာစ၍ရေးနိုင်သည်။ အနာက ပျောက်ကင်းသေးသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဂွမ်းများများခံ၊ ပတ်တီးထူထူစည်းပြီး လက်မကို အသာမှေး၍ စာကိုတလုံး ချင်း ရေးရပါသည်။ သူငယ်တန်းကလေး ရေးသကဲ့သို့ နှေးကွေးပါသည်။ ယခုအစကနေ၍ ဤနေရာအထိ၊ တမနက်လျှင် ၄နာရီနှုန်းဖြင့် ၅ရက်၊ နာရီ ၂၀ခန့် ရေးခဲ့ရပါသည်။ စာရေးစဉ် လက်မက ကျဉ်တင်တင် အောင့်တောင့်တောင့် နေပါသည်။ ဒီစာမူပြီးလျှင်တော့ နားရဦးမည်။ လဆက်မို့ နှစ်လပြတ်မခံနိုင်၍သာ ကြိုးစားရေးနေရသည်။ ယနေ့သည် ဇူလိုင်လ ၉ရက်၊ ဆေးဆယ့်တစ်လုံး ထိုးပြီးပါပြီ။ ဝမ်းဗိုက်သည် ဖူးရောင်တင်းမာပြီး အနီပြင်ကြီးဖြစ်ကာ ယားယံ နေပါ၍ ဘယ်လက်က ဗိုက်ကို တရှရှကုတ်ရင်း၊ ညာလက်က တရှရှ စာရေးနေရပါသည်။

ယူဆချက်များ

ဤခွေးကိုက်ခံရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ့်အိမ်ကခွေးက ကိုယ့်ပြန်ကိုက်တယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ အင်မတန် ကံနိမ့်နေ၍ ကြမ္မာဆိုးဝင်ခြင်းဟု ပြောပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဤအဆိုးထဲမှ အကောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်နိုင်သည်ကား...ယခုမိတ်ဆွေဖတ်နေသော စာပင်။

အချို့က အိမ်ကခွေး ယင်းသို့သေသွားခြင်းသည် အိမ်သားထဲမှ တယောက်ယောက်၏ ဒဏ်ကိုခံသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်မှာ နောက်ထပ်မကောင်းဆိုးဝါး မဖြစ်နိုင်တော့..တဲ့။ ဒါဗမာလူမျိုးတွေအယူ။

ဘာဘဲဖြစ်နေနေ၊ မပူပင်တတ်သော ကျုပ်တို့အိမ်နီးပါးမိတ်ဆွေ ဒေါ်ကြည်စုက မူကား.. ကျွန်တော် ခွေးကိုက်ခံရတဲ့ သတင်းကြားတော့ သူလာကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာက ဝမ်းသာအားရနှင့်...

"ဟာ..ဒီနေ့ စနေနေ့ဘဲ၊ စနေနေ့မှာ ခွေးကိုက်ခံရရင် ထီပေါက်တတ်တယ်ဗျ၊ စနေနံက 'ထ'ထီ၊ ခွေးက တနင်းလာနံ ငွေဗျ၊ 'စနေခွေးကိုက် သိန်းဆုပိုက်'အတိတ်နဲ့ ထီတစောင်သွား ထိုးဗျာ....

ဒါကို ကျုပ်မိန်းမက သဘောကျပြီး တကယ်ဘဲ ထိုးသဗျ။ အကယ်တိ ဤအတိတ်နဲ့များ ထီပေါက်နေရင်ဖြင့် ကျုပ်တို့အရပ်သားတွေ စနေနေ့တွေမှာ ကိုက်တတ်တဲ့ခွေး လိုက်ရှာနေမှာ စိုးရသေး။

အချို့ကလည်း ကျွန်တော့်မှာ ယင်းသို့ဖြစ်သည့်အတွက် ဒါနပြုခြင်း၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေး

ခြင်းပြုသင့်သည်ဟု ပြောပါသည်။ သည်တော့မှ မကောင်းတာတွေ ပျောက်၍ အကောင်းဝင် မည်။

ယင်းကိုလည်း ကျွန်တော့်ခရစ်ယန်မက သဘောကျ၍...

"ဟုတ်သားပဲမောင်...ဇူလိုင်လ ၄ရက် မြေးကြီးမွေးနေ့နဲ့ တခါထဲ တွဲလုပ်လိုက်ပါလား၊ မောင်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးတွေလဲ ဆွမ်းကျွေးလေ၊ နေ့ခင်းမှာ မေတို့ဘစ်ရှော့လဲ အိမ်ပင့် ပြီး ဆုတောင်းမင်္ဂလာပြုခိုင်းမယ်..."

ဘစ်ရှော့ဆိုသည်မှာ ခရစ်ယန်ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် အယူအဆတွင်လည်း ဒါနပြုခြင်းသည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် 'ဒါနဉ္စဓမ္မစရိယာ' မင်္ဂလာတပါး ဖြစ်ပါသောကြောင့်....

"ကောင်းပြီ မင်းမြေးမွေးနေ့မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးမယ် စိတ်ကူးထားတယ် မဟုတ် လား၊ ဒီတော့ ဒို့ဘုန်းကြီးအတွက် ဆွမ်းသပ်သပ်ချက် မနေနဲ့တော့၊ အိမ်လဲမပင့်ဘူး၊ ဇမာဘုန်း ကြီး အိမ်ပင့်ရတာ ကရိကထများသကွ၊ ငါကိုယ်တိုင် ကျောင်းသွားပို့မယ်၊ အဲ...မင်းတို့ ခရစ်ယန် တော့ မင်းတို့ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ကြပေရော့.."

ထို့ကြောင့် ဇူလိုင် ၄ ရက်နေ့မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲအချိန်တဆယ်ကို အိမ်နီးနားချင်းများ လည်း ကျွေးသည်။ မနက်ပိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း ကျွန်တော်သွားပို့သည်။ နေ့ခင်းပိုင်း မှာ သူတို့ဘုန်းကြီး ဘစ်ရှော့နှင့် တပည့်တပန်းများ ရောက်လာကြကာ စားသောက်ပြီးတဲ့နောက် ဓမ္မသီချင်းများ သီဆိုကြပါသည်။ ပြီးလျှင် ဘစ်ရှော့က တရားအနည်းငယ်ဟောပါသည်။

အဓိပ္ပာယ် အတိုချုပ်မှာ...

ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့သော သူကိုကောင်းကင် နိုင်ငံတော်က လက်ခံ၏။

ကလေးသူငယ်တို့မည်သည် မကောင်းမှုကိုမပြု။ အမုန်းတရားမရှိ။ ချစ်ခြင်းကိုသာ သူသိ၏။ (နို့စို့ရွယ်လောက်ကို ဆိုပါလိမ့်မည်။)

ဤကဲ့သို့သော သဘောတရားရှိသူအား ကောင်းကင်ဘုံက တံခါးဖွင့်ထားပါ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာပြုပါရန်၊ ဘုရားသခင်ထံ ဆုမွန် တောင်းပါသည်။

"အာမင်"

ဆုတောင်းဆုံးသောအခါ၊ သူတို့ခရစ်ယန် ထုံးစံအတိုင်း အားလုံး တပြိုင်တည်းဆိုလိုက် ကြရသည်။

ကဲ...စာရှုသူများခင်ဗျာ...၊ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယန် လင်မယားနှစ်ယောက် သည် အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာသော ကောင်းမှုကိုပြုလိုက်ကြပါပြီ၊ 'သာဓု'ခေါ်လိုခေါ်၊ 'အာမင်'ဟုဆိုလိုသူ ဆိုကြပါကုန်။

www.burmeseclassic.com

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ဗုဒ္ဓဘာသာအမှုကို ပြုရလျှင် စိတ်ချမ်းသာသည်။

ခရစ်ယန်သည် ခရစ်ယန်အမှုကိုပြုရလျှင် စိတ်ချမ်းသာသည်။

မိုဟာမေဒင်သည် မိုဟာမေဒင်အမှုကိုပြုရလျှင် စိတ်ချမ်းသာသည်။

ဤကား ဘုရား တရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးပေတည်း။

ဘာသာကိုးကွယ်သူတို့၏ သုခပေတည်း။

ခွေးကိုက်ခံရခြင်း

'ခွေးရူးကိုက်သော် ကုရန်မခက်၊ ခါးအထက်ကို ချက်နှင့်တိုင်းကာ အောက်ပင့်ခွာလျက်' (ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းလဲမသိ) ဤကဗျာကို ဤမျှသာဖော်ပြပြီး၊ ဤအရေးအသားသည် 'ခ'ခွေး အက္ခရာများထပ်၍ ဂမ္ဘီရသသင့်သည်ဟု ကဗျာသင်ခန်းစာတွင် သင်ကြားခဲ့ရပါသည်။

ဟော…ယခု ကျွန်တော့်မှာ တကယ်ခွေးရူးကိုက်ခံရတော့၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးကလဲ ဤကဗျာ နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဘဲ။ ခါး၏အထက်၊ ချက်၏ပတ်လည်မှာ ရက်ဆက် ၁၄လုံး၊ တပတ်ခြား ၂လုံး၊ ပေါင်း ၁၆လုံး ထိုးရရာ၊ မနေ့က ၂၆ရက် ဇူလိုင်တွင် နောက်ဆုံးအလုံးထိုးပြီးခဲ့ပြီ။ ဝမ်းဗိုက်တွင် အကျိတ်အဖုများဖြစ်၍ နီရဲယားယံနေ၏။ လက်မ,က ခွေးကိုက်ဒဏ်ရာလည်း အကင်းမသေ သေး။ လက်သည်းခွံအရင်းက ညိုမဲလျက်၊ ထုံကျဉ်နေ၍ ဖောင်တိန်ကို မဖိနိုင်သေးပါ။ ဝါဂွမ်း ထူထူခံ၊ ပတ်တီးစည်း၍ ဤစာကိုရေးရ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းကိုက်နှင့် ခွေးကိုက်နှစ်ခု ဆက်လိုက်သဖြင့် တလစာရေးပျက်ခဲ့သည်။ ဩဂုတ်လတွင် ပါခဲ့သော ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း (၂၂)သည်လည်း (၂၁)နှင့်အကြောင်း အရာမဆက်။ အရေးပေါ်သီးသန့်ဖြစ်သွား၏။ ယခုမှဆက်ရပါမည်။ ဤစဉ်က ရေးခဲ့သည်မှာ ဘီသုံးလုံးကုမ္ပဏီ ကိုဘခန့်က ကိုထွန်းဝေကို ပထမဦးဆုံး မင်းသားသစ်တင်ခဲ့သည့်အကြောင်း။

အနုပညာသည်၏ အရည်အသွေး

စာရေးဆရာများသည်လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်များသည် လည်းကောင်း၊ ဒါရိုက်တာများသည်လည်းကောင်း၊ အဆိုတော်များသည်လည်းကောင်း၊ တကယ်စွံမည့်သူသည် စကတည်းက တပုဒ်တည်း၊ တကားတည်းနှင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်သွား၏။ စကတည်းက သမန် ကာ ရှန်ကာဆိုလျှင် နောင်လဲ ဒီလိုဘဲ သမန်ကာရှန်ကာ ဖြစ်သွားတော့၏။

သက္ကရာဇ်ကိုဖြင့် မမှတ်မိတော့ပြီ။ တခုသော နံနက်ခင်း၌ ကျွန်တော်သည် ကျောက်မြောင်းရှိ ဆရာသုခ၏အိမ်သို့ အလည်ရောက်နေစဉ်၊ အမာစိန်နှင့် ကိုမောင်မောင်အေး တို့ လင်မယားလည်း ရောက်လာကြပြီး၊ ဆရာသုခအား အမာစိန်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတင်ရိုက် ရန် ပြော၏။ ထိုအချိန်၌ အမာစိန်သည် ရုပ်ရှင်တကားရိုက်ဖူးပြီ။ သို့သော် မအောင်မြင်၊ သာမန် ထဲ ရောက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာသုခက…

"ရုပ်ရှင်မင်းသားမင်းသမီးဟာ ပထမဦးဆုံးတကားမှာ အရေးအကြီးဆုံးဘဲကွ၊ ဒေါင်ကနဲ လွှတ်ရင် ထိပ်ကပြေးမှ၊ ညည်းမန္တလေးမှာ အငြိမ့်ကနေစဉ်တုန်းကဘဲက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး

www.burmeseclassic.com

လုပ်မယ်စိတ်ကူးရင် ငါ့ဆီလာခဲ့လို့ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

အမာစိန်သည် မျက်ငယ်လေးနှင့်…

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အေး…ခုတော့ ညည်းငါ့ဆီလာတာ မိုးလွန်မှထွန်ချသလိုဖြစ်နေပြီ၊ သည့်ပြင်ဒါရိုက်တာနဲ့ တကားရိုက်ပြီးပြီ၊ မဟန်ဘူး၊ အဲဒါဟာ နောင်အတွက် မလွယ်တော့ဘူးကွ၊ ရုပ်ရှင်မှာ ရှေးဦး ဆုံးကား စွဲဘို့ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတာ၊ စထွက်ကထဲက အိရော အိရောဆိုရင် နောက်လဲ အိရော အိရောဘဲဟေ့”

ဆရာသုခစကားမှန်လှသည်။ ယခုထိပ်တန်းရောက်နေကြသော မင်းသားမင်းသမီးတို့မှာ ပထမဦးဆုံးကား ကတည်းက ထူးချွန်လာသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဆရာသုခ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒါရိုက်တာအဖြစ်နှင့် သူ၏ပထမဦးဆုံးကား ‘ဂုဏ်ရည်မတူ’ကတည်းက ‘မယ်သုံပေါက်စီ၊ ပေါက်စီ မယ်သုံ’နှင့် သောသောညံ၍လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသူများအကြောင်း ပြောရလျှင် သာခုနှင့် ဝဏ္ဏသားအဖသည် ပထမ ဦးဆုံးကားတွင် အကယ်ဒမီရကြသူများဖြစ်သည်။ ရွှေမဝဦးကျော်မှု ‘ရွှေရင်သိမ်းသစ်’၌ အကယ်ဒမီ မရသော်လည်း၊ မေနွဲ့ဇာတ်ရံဆုရခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာသစ် တယောက်အနေနှင့်အများတကာ ချီးမွမ်းခံရသူဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသားသစ်၊ မင်းသမီးသစ် မွေးထုတ်ရာ၌ ရဲရင့်အောင်မြင့်သူဖြစ် သည်။ ယခုဖခင်လက်ရာ ဆက်ခံရသော သားကလေးမောင်ဆွေတင့်သည် အထူးကြိုးစားလျက် ရှိပေသည်။ ရှေ့ဦးဆုံးကားသည် အလွန်အရေးကြီးလှဘိ၏။ မောင်ဆွေတင့်…။

ဇွန်လ ရှုမဝတုန်းက ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သည့် ကိုဘခန့်သည် သူ့‘ဗိုလ်မြဒင်’ကားမှာ ကိုထွန်းဝေကို စွတ်ရွတ်ပြီး မင်းသားတင်လိုက်ရာ ကိုထွန်းဝေမှာ ဤတကားတည်းနှင့် အကယ်ဒမီ ရ၏။ လျှမ်းလျှမ်းတောက်သွား၏။ ဗိုလ်မြဒင်မှာ သာခု၏လက်သံနှင့် ထွန်းဝေ၏လက်သံသည် အင်မတန် ကိုက်ညီသွားသည်။ ဤကားမှာ မှန်းဆသည်ထက် အောင်မြင်သွားသည်။ ဝင်ငွေမှာ မြော်လင့်သည်ထက် ရလေရာ ကိုဘခန့်၏ဘီသုံးလုံးကုမ္ပဏီ ထောင်တက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ကိုဘခန့်ကြီးသည် မော်မဆုံး၊ ပျော်တပြုံးပြုံးဖြစ်လျက်၊ သူ၏ ဒုတိယကားအဖြစ် ကျွန်တော်၏ ဘွန္နောကြက်သူခိုး ဝတ္ထုကို ရိုက်မည်ဟုပြောတော့၊ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်ရသည်။ ဤဝတ္ထုမှာ အများအားဖြင့် ပြနေကြသော ရုပ်ရှင်များလို ကောင်မလေးနှင့်ကောင်လေးချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်းလည်းမပါ၊ ကျေးတောသား တက်ပုတို့ လင်မယားနှင့် သူ့ယောက္ခမကြီး ရန်ဖြစ်နေကြ သည်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်က…

“ကိုဘခန့်ရဲ့ ဒီဝတ္ထု ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားဗျ”

ကိုဘခန့်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် ရဲရင့်ပြတ်သားသူဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျ၊ ခုပြနေကြတဲ့ ဇာတ်ကားတွေနဲ့ မတူဘူး၊ တမျိုးတဘာသာ လာရမယ်၊ ဒီတော့ ဇာတ်ညွှန်းပါ ကိုဆွေခွဲပေးဗျာ”

ထိုအချိန်က ပေါက်ဈေးမှာ ဝတ္ထုချည်း ငွေ ၃၀၀၀ိ၊ ဇာတ်ညွှန်း ၂၀၀ဝိ၊ ကျွန်တော်သည်

စာရေးဆရာအဖြစ်မှ ဤမျှငွေကို မရခဲ့သေးဘူးပေရာ၊ ငါးထောင်ကြီးသောငွေကို လိုချင်သည် ဖြစ်၍ ဝမ်းသာအားရဘဲ သဘောတူလိုက်၏။

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒါရိုက်တာ ဘယ်သူ့ရိုက်ခိုင်းမလဲ"

"ဦးချင်းစိန်ဘဲ"

"ဒါဖြင့် အရင်ဗိုလ်မြဒင်တုန်းက ဆရာချင်းရဲ့ ရိုက်ကွက်ဇာတ်ညွှန်းအတိုအစတွေ ကိုဘခန့်ဆီ ရှိမှာပေါ့"

"ရှိပါတယ်"

"ဒါဖြင့် အဲဒါတွေယူခဲ့ဗျာ၊ သူ့ပုံစံကျွန်တော် ကြည့်ရေးပေးမယ်"

စင်စစ် ဇာတ်ညွှန်းရေးရသည်က ပုံစံရှိနေ၍ မခက်ပါပေ။ ခက်သည်က...။

စာရေးရာ၌ ခံစားမှုစိတ်အာရုံ

ကျွန်တော် ဤဘွန္လောကြက်သူခိုး ဝတ္ထုရေးရာ၌ စိတ်အာရုံခံစားမှု အပြည့်အဝရှိသည်။ ၁၉၅၃ခုနှစ်၊ မိုးရာသီ၌ ကျွန်တော်ရွာသို့ ပြန်သွားစဉ် နံနက် ၄နာရီခန့်၌...

"မနုဿတ္တ၊ ဒုလ္လဘသည်၊ ရခဲဘိခြင်း၊ ရစဉ်တွင်းဝယ်၊ အရင်းမပျက်၊ အမြတ်ထွက်အောင်၊ ဆောင်ရွက်ကြလော့၊ ဒါနကိုပြု၊ သီလကိုစုကာ၊ ဘာဝနာကို စီးဖြန်းပါမှ၊ သံသရာ ဤစခန်းက၊ လွတ်လမ်းကိုမြင်တော့သည်။

သံပြိုင် 'ဘွန္လော သပ္ပုရိသအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့...'

ကျေးရွာထုံးစံ ဝါတွင်းကာလ နံနက်စောစော၌ ဤသို့သော နိဗ္ဗာန်ဆော်သံကိုကြားတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ထိုဝတ္ထုစ၍ ပဋိသန္ဓေတည်တော့၏။

တောရွာက ကာလသား လူပွေလူလည်တို့သည် ဤသို့နိဗ္ဗာန်ဆော်ထွက်ရင်း ကြက်ဝင် ခိုးတတ်၏။ ယင်းကို အစဦးအခြေခံ၍ ဇာတ်လမ်းကို တွေးတောဖန်တီးလိုက်သည်။

ဇာတ်ကောင်များကား

ကျွန်တော် ဤမိုးတွင်းကြီး၌ ရွာသို့ပြန်ခဲ့သည်မှာ ယောက္ခမကြီးနှင့် ထုံးစံအတိုင်း ရန်ဖြစ်ခဲ့လို့ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် 'ဖြူပြာမူလကျီ'ဝတ္ထုတိုကစပြီး ဇာတ်ကောင်ဖန်တီးထားသော တက်ပု၊ မနော်၊ သားဟစ်တလုံးနှင့် ယောက္ခမတို့ကို ဖော်ထုတ်လိုက်၏။ နောက်ထပ် အသစ်ဖြည့် သည်ကား၊ ကျွန်တော့်ရည်းစား နှစ်ယောက်။ ထိုစဉ်က သူနာပြုဆရာမ 'ခိုင်'နှင့် မန္တလေးမခင်နီ။ သူ့ကို 'အရီ'လုပ်လိုက်မည်။ တောမြို့သူကလေး ထိုစဉ်ကထုတ်ခဲ့သော ဘွန္လောကြက်သူခိုး ဝတ္ထု ကျောဘက်အဖုံးမှာ သူ့ဓာတ်ပုံကို ဦးအုန်းလွင်အား ကြည့်ဆွဲစေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အလွန်လှတဲ့ ကောင်မလေး။ (ခုတော့ သေလေလား၊ ရှိသေးရဲ့လားမသိ။)

စာရေးစဉ်၌ စိတ်က ဤရည်းစားဆီရောက်နေ၍ အင်မတန်ရေးကောင်းသည်။ ကျွန်တော်

စာရေးကောင်းလျှင် ကဗျာဖြစ်သွားတတ်သည်။

ညနေဆီ နေခြည်လျှပ်ရင်ဖြင့်

မရွှေရီ ကေသီနတ်ရယ်က

ရေကြည်ခပ်ရန်တဲ့ လာခဲ့ပြီ။

အလှထူးပါဘိ

မြဖူးမှာ ရွှေစာရံသို့

နေဝါလျှံ ကြည်ကြည်လဲ့တွင်ဖြင့်

ကိုယ်မူဟန် သီသီနွဲ့ငယ်နှင့်

ချစ်ဖွယ်ဂေါ်ရီ။

ဇာတ်ကွက်နှင့် ဆီလျော်အောင် ယင်းသို့သူ့အလှကိုဖွဲ့ခဲ့သည်။ သမီးရည်းစားအချစ် သည် လူ၌အင်အားအကောင်းဆုံးဖြစ်ပေရာ၊ ထိုစိတ်ကို အသုံးချရလျှင် လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်လှ သည်။ သူ့ကို တက်ပုမိတ်ဆွေ၊ မြို့သူအပျိုချောကလေးနေရာ ထားပြီး 'ခိုင်'ကိုတော့ တက်ပု (ကျွန်တော့်)မယားနေရာ ထားလိုက်သည်။ ထားရပုံကား ယောက္ခမကြီး ခလောက်ဆန်၍ တက်ပု တို့လင်မယား ကွဲသွားရသောအခါ ဝတ္ထုစာသားမှာ...

"ဟယ်...ကွာမယ် ကွာမယ်ဆိုတုန်းက မတားကြတာက အရပ်က၊ တကယ့်တကယ်ကွာပြီ လို့ လွမ်းရတာက ငါပါလားဟဲ့၊ ဟင် ဒါဘယ်သူတွေက လွန်ကြတာလဲ၊ တကယ်ဆို 'မလျော်ပါ ဘူး မောင်တက်ပုရယ်၊ မနော်ရယ်'လို့ ဝိုင်းတားကြပါတော့တဲ့ကလား၊ ခုတော့ သူတို့မှာ ပါးစပ် အပ်နဲ့ချုပ်ထားသလိုမြဲလို့၊ အရပ်အားကိုးလို့ဖြင့် ဘယ်တော့မှ မဟန်ပါဘူးလေ"

လွမ်းပြီဗျ၊ လွမ်းပြီ။

ကျွန်တော့်မယား မျက်လုံးရွဲရွဲ နှာတံပေါ်ပေါ်လေးကိုတွေးပြီး လွမ်းရတယ်။ သူတခါ တလေ စိတ်ကောက်ပြီဆိုမှဖြင့် 'ဟင့်ဟင့်'ဆိုပြီး ခြေဆောင့်တတ်တဲ့ သူ့ပေါင်တံရှည်ရှည်၊ ခြေသလုံးကက်ကက်ကလေးကိုတွေးပြီး လွမ်းရတယ်။ (ဤကား 'ခိုင်'၏ပုံသဏ္ဍာန်ပင်)

"အမယ်လေး မငွေမြိုင်ရယ်" ကျွန်တော့်မယားက ခြေထိုး ခြေဆောင့်ကောင်းလို့ ဇာတ် မင်းသမီးကြီး မငွေမြိုင်လို့လဲ ကျွန်တော်က ချစ်စနိုးခေါ်တယ်။ ငါတော့ လွမ်းတာနဲ့သေရတော့ မယ်မြိုင်ရယ်။

ယင်းသို့ ခိုင်ကို မြိုင်လုပ်လိုက်ရ၏။

အနီးလို ချစ်သူရည်းစားများကို ချော့မြူပြီးနောက် ယောက္ခမကြီးကိုလည်း စိတ်ထဲ အခဲ မကျေသည်နှင့်...

အို..ယောက္ခမကြီး၊ ယောက္ခမကြီး၊ အသင်သာ သမီးနှင့် သမက်ကြား ဝင်မရှုပ်ငြားက၊

www.burmeseclassic.com

ငါတို့လင်မယား ကွဲကြမည်မဟုတ်ပါတကား။ လင်နှင့်မယား လျှာနှင့်သွားမို့ ဖြစ်ပြီးခဏ ပြန်လို့ တည့်ကြမည် မဟုတ်ပါကလား။

ခုတော့ ယောက္ခမကြားဝင်ရှုပ်လို့ ဗရုတ်ဗယက် ကွဲသွားကြရတယ်၊ ယောက္ခမကြားဝင် တောလို့ ဒရောသောပါး ကွဲကြရတယ်၊ ယောက္ခမ ကြားဝင်အူလို့ ပြုပြုစုစုဖြစ်သွားကြရတယ်၊ ယောက္ခမ ကြားဝင်ဟောင်လို့ မောင်နဲ့မယ်နဲ့ ဝေးကြရတယ်။ လောက၌ ယောက္ခမတို့သည် ကြောက်စရာ့သတ္တဝါမျိုးတွေပါတကား။ ဤကမ္ဘာမြေဝယ် ယောက္ခမတို့သည် မရှိအပ်။ သမီးများ အပျိုဖြစ်၍ လင်ယူတော့မည်ဆိုလျှင် သင်းတို့ကို သတ်ပစ်ဘို့ကောင်းသည်တကား။ သင်းတို့ကို သမီးချောချောမေါးပေးဘို့ သက်သက်သာ အသုံးချဘို့ကောင်းသည်တကား။ သမီးလင်ရပြီဆို လျှင် သင်းတို့အား လူ့ပြည်မှ ထွက်ခွာသွားကြစေကုန်သတည်း။]

...ဟူ၍ ယောက္ခမကြီးအား ရည်ညွှန်းဆော်ထည့်ခဲ့၏။

အချစ်နှင့်အမုန်းသည် အင်အားချင်းမတူဘဲဖြစ်ရကား၊ ဤစိတ်ကို အသုံးချခြင်းအားဖြင့် စာရေးရာမှာ ကျွန်တော်ပျော်လှသည်။ ညောင်းသည်၊ ညာသည်၊ ပင်ပန်းသည် (ရေးနေစဉ်မှာ) မသိ၊ မရှိ။ ကိုယ့်စိတ်ကူးယဉ်အာရုံကို ခံစားနေရသည်မှာ လွန်စွာအရသာရှိပါဘိ။

ဟောဗျို။ သည်ဝတ္ထုကို ယခုပြန်လည်၍ ကျွန်တော်ဇာတ်ညွှန်းရေးရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် လုလုကြီး ဒုက္ခရောက်ပါရောလား။ ရေးချင်စိတ်မရှိဘူး။ အာရုံခံစားမှု မရှိတော့ဘူး။

စင်စစ် ဝတ္ထုတပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးတော့မည်ဆိုလျှင် မူလဝတ္ထုကိုဖျက်ပြီး ပြန်ရေးရခြင်းဘဲဖြစ်၏။ ဝါကျလှလှရေးဘို့မလို။ စာကိုဖွဲ့နွဲ့ရန် အကြောင်းမရှိ။

မည်သူက မည်သို့မျက်နှာနှင့်ခြေဆောင့်၍ လက်မောင်းတန်း၍ မည်သည့်စကားကိုပြော ဟု စကားပြောကိုသာ တိကျပြတ်သားစွာ ရေးပေးရသည်။

စင်စစ်ကား စာရေးဆရာ စာရေးသည်မှာ ဇာတ်လမ်းအသစ်အဆန်းကို စိတ်ကူးပြီး၊ ဇာတ်ကောင်တွေကို ကိုယ်စား၊ ကိုယ်ပွားအာရုံခံစားပြီး ရေးခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ဇာတ်ညွှန်းရေးရသောအခါ၌ ဝတ္ထုသည် မရေးမီနှင့် ရေးစဉ်တုန်းကသာ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံမှာ အသစ်အဆန်းဖြစ်၍ ရေးပြီးနောက်တွင်ကား မသစ်ဆန်းတော့ပါပြီ။ ကိုယ့်ဟာကို ပြန်မဖတ်ချင်တော့ပြီ။ နို့ပြီး ဤဇာတ်ကားမှာ ပါဝင်ကြမည့် မင်းသားဖိုးပါကြီး၊ မင်းသမီး ရွှေစင်မေ၊ မြမြရီတို့လည်း ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပွားကိုယ်စားအဖြစ် အာရုံခံစား၍မရပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဇာတ်ညွှန်းရေးရသည်မှာ အနုပညာသည်၏ ရသမြောက်စာပေကို ရေးသားခြင်းမဟုတ်တော့ဘဲ၊ ငွေလို၍ မိမိကိုယ်မိမိ အတင်းခိုင်းစေခြင်းဖြစ်ရကား များစွာပင်ပန်း လှပါ၏။ ငြီးငွေ့လှပါ၏။ ထို့အတွက် နောက်နောက်တွင် ကျွန်တော်ဇာတ်ညွှန်းမရေးတော့ဘဲ ဝတ္ထုခသာ ယူတော့၏။ ငွေလိုချင်၍တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတင်းခိုင်းစေသောအမှု မပြုတော့ပြီ။

စင်စစ်ကျွန်တော်စာရေးနေသည်မှာ ငွေလိုချင်လို့ အဓိကမဟုတ်ဖဲ၊ စိတ်ကူးနေရတာ၊ ရေးနေရတာ အရသာရှိလို့ဘဲဖြစ်ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ရှင်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်စိစစ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ဇာတ်ညွှန်းမရေးချင်ပါ။ ဒါရိုက်တာ မလုပ်ချင်ပါ။ အဲ...သရုပ်ဆောင် ဇာတ်ကောင်တော့ လုပ်ချင်၏။

ကျွန်တော်သည် ဇာတ်ညွှန်းရေးချင်မည်၊ ဒါရိုက်တာလုပ်ချင်မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်သော အခွင့်အရေးတွေ များစွာရှိခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော့်ကို ငွေတွေပုံအပ်မည့်သူတွေ ရှိပါ၏။ ကျွန်တော့်တွင် ငွေချမ်းသာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိနေတာဘဲ။ သို့သော် ကျွန်တော်မလုပ်ချင်။ ဇာတ်ညွှန်း ဘာကြောင့် မရေးချင်သနည်းကိုတော့ ဖော်ပြပြီးပြီ။ ဒါရိုက်တာ ဘာကြောင့်မလုပ်ချင်သနည်း ကား၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒါရိုက်တာ လုပ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်မရှည်ပါ။ သည်းမခံနိုင်ပါ။ မချော့မော့နိုင်ပါ။ အောက်မကျို့နိုင်ပါ။

ဝတ္ထုတပုဒ်ထဲတွင် ဇာတ်ကောင်တွေ ဘယ်လောက်ထည့်ထည့် ကျွန်တော်တယောက် တည်း စာပွဲတလုံးမှာထိုင်ပြီး ဒင်းတို့အား ခိုင်းလိုရာခိုင်း၊ စေလိုရာစေ၊ ပို့ချင်တဲ့အရပ်ပို့၊ သေဆို သေ၊ ရှင်ဆိုရှင်၊ မီးကိုသေလို့။

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအလုပ်ကတော့ ဒီလိုဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ တကယ်လူတွေကို အသံဘက်က ရော၊ မီးဘက်ကရော၊ ဆက်တင်ဘက်ကရော၊ ရှုခင်းဘက်ကရော၊ ဟာ...နည်းပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်တာဝန်ယူပြီး လုပ်ရတဲ့အလုပ်တွေ။ အခုသည်အလုပ်အကြောင်းသည်မျှ ရေးပြရတာဘဲ၊ ကျွန်တော်ပင်ပန်းလာတယ်။ တော်ပြီ။

စာရေးဆရာအလုပ်သည် တကိုယ်တော်အလုပ်။ ဒါရိုက်တာအလုပ်က အများကောင်းမှ အလောင်းလှသဗျ။

ရုပ်ရှင်အလုပ်သည် သိန်းချီရင်း၍ သိန်းချီမြတ်နိုင် ရှုံးနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ရုပ်ရှင်ဇာတ် ကားတခုကို ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတပုဒ် စာတအုပ်လောက် တန်ဘိုးမထားပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဆရာသုခကိုယ်တိုင် ဟိုတနေ့က ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာပြီး "ဟေ့ကောင်၊ မင်းဘဝ ဇာတ်ကြောင်း ပထမအုပ်၊ ဒုတိယအုပ်၊ တတိယအုပ် ပေးစမ်းကွာ"ဆို၍ ကျွန်တော်ချက်ခြင်းဘဲ ယူပေးလိုက်နိုင်ပါ၏။

ကဲ...ကျွန်တော်က အခု "ဆရာရဲ့ ဂုဏ်ရည်တွေ ကားနဲ့ဘဝသံသရာ ဇာတ်ကားကြည့်ချင်ပါတယ်"ဆိုလျှင် ဒင်းပြနိုင်ပါမလား။ ရုပ်ရှင်ဆိုတာက ကောက်ရိုးမီး။ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဟာမျိုးပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဆောင်တော့ လုပ်ချင်သဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါဟာ ဝါသနာဘဲ ပြောရမှာဘဲ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ် လူပျိုပေါက်က ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်ချင်ခဲ့ ကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့ပါပြီ။ မဖြစ်ခဲ့။ သို့သော်အသက်ကြီး၍ စာရေးဆရာဖြစ်ပြီးတော့မှ ရုပ်ရှင်ထဲ ပါဝင်ခွင့်ရတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်ရုပ်ရှင်

ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ပါခဲ့သောကားမှာ အသံတိတ်၊ ယျလေးလုံး ဇာတ်ကားဖြစ်ပါ သည်။ ရွှေမြင့်မိုရ် ကုမ္ပဏီ၊ ဒါရိုက်တာဦးဘရှင်၊ မင်းသားသစ် (ဤတကားထဲရိုက်ရသည်)

ခင်မောင်သောင်း၊ မင်းသမီး မေနု၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်လောက်က ထင်ပါသည်။ ထိုစဉ်၌ ဦးဘရှင်သည် မြေနီကုန်း မဟာမြိုင်လမ်းတွင်နေ၍ ကျွန်တော့်အိမ်နှင့်နီးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ပုလင်းတူ ဖန်ခွက် ချင်း အင်မတန်ရင်းနှီးကြ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်သည် ဒါရိုက်တာလုပ်ရကောင်းနိုး သူရုပ်ရှင် ရိုက်ရာ လိုက်လေ့လာပါသည်။

တနေ့သ၌တော့ ရွှေမြင့်မိုရ်ခြံထဲတွင် ဦးဘရှင်က "ကိုဆွေတခန်းပါဗျာ"ဆို၍ ကျွန်တော် ဖိုးပါချင်မှာ ပါလိုက်ရပါသည်။ ဘုရင့်သမီးတော် ကြင်ယာရွေးပွဲ၌ ခုနှစ်ပြည်ထောင် မင်းသားများ ကြွရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေရာ ကြယ်နီ၊ သန်းနွဲ့၊ မြင့်ဖေ၊ ချစ်မောင်၊ သောကြာ၊ ကျွန်တော်ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဟာသခန်း။

ဒီဇာတ်ကားပြလို့ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ကြည့်မိတော့ စိတ်ပျက်လိုက်၊ ရှက်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နေရာက လူရွှင်တော်ခန်း။ ဟိုလူတွေကတော့ ပြဇာတ်က,နေကျ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေကျ လူရွှင်တော်တွေဘဲဗျ။ ပရိသတ်ရယ်အောင် လုပ်တတ်ကြတာဘဲ။ ကျွန်တော့်မတော့ စန္ဒကုမ္မာ မင်းသော်တာ ဆိုတဲ့စာတမ်းကြီးနဲ့ ထွက်လာပါတယ်။ ပုဆိုးတောင်ရှည်၊ ထိုင်မသိမ်းအကျီ၊ လည်ပင်းပုတီးကြီးနဲ့၊ နားမှာ စီးကရက်ဖူးက ကုလားရွှေတွေ နားတောင်းပန်လို့၊ ခေါင်းက အဝတ်စတခုကို ပတ်တီးလိုစည်းပြီး၊ ယပ်တောင်ကို ခေါင်းပေါင်းစ လုပ်ထားသဗျ။ မျက်နှာကြီးက လဲ မအီမလယ်ကြီးနဲ့။

အဲဒီအခန်း ရိုက်စဉ်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ရဲဆေးရယ်လို့ တင်ထားတာ တော်တော်ဘဲ မူးနေတယ်။ ဦးဘရှင်ဟာ ကင်မရာနံဘေးနားက ရယ်ပြီး ဝါးခြမ်းတချောင်း ထောင်ပြရင်း....

"ကိုဆွေ၊ ဟောဒီဝါးခြမ်းပြတာ မင်းသမီးဘဲဗျ၊ ဒါကိုကြည့်ပြီးတော့ ငမ်းတဲ့အမူအရာ လုပ်ပါ"

ရုပ်ရှင်ကင်မရာရှေ့မှာ ပထမဦးဆုံး မတ်တတ်ရပ်ဖူးတဲ့ အကောင်၊ ကျွန်တော်ဘာလုပ် တတ်မည်နည်း။ လူမှာ မရှုနိုင်၊ မကယ်နိုင်၊ မအီမလယ်ကြီးသာ ဖြစ်နေတာပေါ့။

စင်စစ် ဤအလုပ်မျိုးသည် လွန်စွာအလေ့အကျင့် လိုပါ၏။ Stage Fright ခေါ် ဇာတ်ခုံပေါ်၌ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ Audience Fright ဟောပြောပွဲ၌ လူထုကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း။ Camera Fright ခေါ် ကင်မရာရှေ့မှာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့သည် လေ့ကျင့်၍ မအောင်မြင်မီ တွင် ရှိစမြဲပင်။

ယင်းတို့သည် တဘာသာစီ သီးခြားကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်ကနေသူသည် ရုပ်ရှင်ကင်မရာရှေ့ ရောက်တော့ လန့်သေးတာဘဲ။ ရုပ်ရှင်သမားလည်း ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အကျင့် မရှိလျှင်မရ။ ပြဇာတ်ရုပ်ရှင်သမားရယ်လို့ လူထုရှေ့မှာ ဟောပြောဖြစ်မည်မထင်နှင့်။ တမျိုးစီ ကျင့်ယူရသည်။

ကျွန်တော်၏ ဒုတိယကားမှာ ရှုမဝက လာလုလုငေးပါခင်ဗျား။ အဲဒီကားမှာလဲ မနိုပ်သေး၊ ရင်ခုန်တုန်းဘဲ။ တတိယမြောက်ကား သာခုရဲ့ ဇည့်သည် ဇာတ်ကားမှာ အတော်လေး ဖြစ်လာပြီး၊ နောက် အကယ်၍သာ နှင့် ဖတ်စ်ကလပ် တို့ကျတော့ ကျွန်တော်အောင်မြင်ပါပြီ။ ဖတ်စ်ကလပ်မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တော်တော်အားရပါသည်။ ဇာတ်လမ်း၏ ရည်ရွယ်

www.burmeseclassic.com

ချက်ကို ဦးဆောင်ရသူလဲဖြစ်နေ၏။ ပရိသတ်၏ ချီးမွမ်းခြင်းကိုလည်း ရခဲ့ပါ၏။

သာခု၏ ဇာတ်ကားများထဲတွင် မေနွဲ့နှင့် ကျွန်တော်လင်မယားချည်း လုပ်ရရာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အကွက်ဝင်လာခြင်းဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမှာ မေနွဲ့နှင့် ကျွန်တော်တွင် ရာဇဝင်ကြေးလေး ရှိနေ၏။

၁၉၄၉–ခုနှစ် မြို့တော်ခန်းမတွင် ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာ ပြဇာတ်ကစဉ်က ရွှေညာမောင် ဦးချင်းစိန်က မင်းသား မောင်ရာဇာ၊ ကျွန်တော်က မောင်ရာဇာရဲ့ ညီလေး မောင်ဆင်၊ မေနွဲ့က မင်းသမီး၊ မောင်ရာဇာကတော်။

အရေးကြီးဆုံးအခန်းမှာ ရှင်ဘုရင်က မောင်ရာဇာကို အခေါ်လွှတ်တော့၊ ဇနီးဖြစ်သူဟာ သူ့လင်တော်မောင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်ပြီထင်၍ မေနွဲ့သည် "အောင်မလေး ကိုရာဇာရဲ့၊ ကိုရာဇာရဲ့"ဟု အော်ပြီးတော့ ကန့်လန့်ကာကွယ်မှ ပြေးထွက်အလာ၊ ကျွန်တော်နှင့် ရွှေညာမောင်က လယ်ကွင်းရှုခင်းမှာ နွားရုပ်တွေနဲ့ လယ်ထွန်ဟန်ပြုနေရာက မေနွဲ့အော်သံကြားတော့ ထွန်နားကခွာပြီး ဇာတ်ခုံရှေ့ပိုင်း မိုက်ကရိုဖုန်းအောက်မှာ ထိတ်လန့်တဲ့ အမူအရာတွေနဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေ။

မေနွဲ့က ပြေးထွက်လာတဲ့ပြီး၊ ရွှေညာမောင်ရှေ့မှာ ပစ်လှဲလိုက်တော့၊ ရွှေညောမောင်က အိုက်တင်ခံနေတုန်း၊ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ၊ တခုခုတော့ လုပ်မှဘဲဆိုပြီး၊ လုပ်မိလုပ်ရာ မေနွဲ့ကို ဖတ်ကနဲ ကောက်ပွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒါ ပထမဦးဆုံးညကိုးဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ဇာတ်တိုက်ထားတာလဲ မဟုတ်ဖူး။

အမှန်က ရွှေညာမောင်က မင်းသားအိုက်တင်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းကိုယ်ကို ကွေးလာပြီးမှ မင်းသမီးကို ယုယုယယလေး ပွေ့ချီမှာကိုဗျ။ ဒီနေရာက လွမ်းခန်း။

ခုတော့ သူ့မင်းသမီးက ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်နေတော့ မင်းသားလဲ ကိုယ်ကြီး ကိုင်းကိုင်းနဲ့ မစန့်တငန့်ဖြစ်ပြီး၊ လေသံခပ်တိုးတိုးနဲ့ "ဟေ့ကောင်....ပြန်ချ ပြန်ချ..."ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ပြီး ဖုတ်ကနဲ လွှတ်ချလိုက်တော့၊ မေနွဲ့တော်တော် အောင့်သွားရှာတယ်။ အသံတိုးတိုးကလေးနဲ့ "သေတော့မှာဘဲ"လို့ ညည်းတယ်။

ဒါနဲ့ ဇာတ်ခုံနောက်ကွယ်ရောက်ကြတော့ မေနွဲ့က ကျွန်တော့်ကိုရန်တွေ့သဗျ။ "ကျုပ်က မင်းသမီး မင်းသားကပွေ့ရမှာကို ရှင်က ဘာလို့ပွေ့ရတာလဲ၊ မင်းသမီးကို ပွေ့ချင်ဖက်ချင်ရင် မင်းသားဖြစ်အောင် လုပ်တော်ရေ့'တဲ့။

အခု သာခုရဲ့ ဇာတ်ကားတွေမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လင်မယားချည်း လုပ်ရတော့ ကျွန်တော်က ဟိုနောက်ကြောင်း ပြန်ဖော်ပြီး "ဘယ့်နှယ်လဲ..ဒေါ်ရွှေနွဲ့"လို့ အသားယူလိုက်သဗျ။ ဒီတော့ သူကလဲ အောက်ကျမခံပါ။ "ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်လင်ကြီးရယ်...နက်ဖန်ခါတော့ ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်ခဲ့အုံးနော်"တဲ့။

မေနွဲ့နှင့် ကျွန်တော်မှာ လင်မယားလုပ်ကြရန် အသက်ရွယ်ချင်း၊ ရုပ်ရည်ချင်း၊ အသားရောင်ချင်း၊ လိုက်ဖက်ညီသည်ဟု ပြောကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်သောအခါ နှစ်ယောက်တွဲရာ၌ အသားရောင်ချင်း တူညီဘို့လိုသည်။ အကြောင်းမှာ မီးရောင်ပေးရာ၌ အသားညိုသူကိုတမျိုး၊

www.burmeseclassic.com

အသားဖြူသူကိုတဖုံ၊ မီးရောင်အနည်းအများ၊ အနီးအဝေး ပေးရသည်။ မေနွဲ့နှင့် ကျွန်တော် သည် နှစ်ယောက်စလုံး အသားဖြူသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဒါရိုက်တာကောင်း

သာခုသည် ဒါရိုက်တာကောင်းတယောက် ဖြစ်သည်ကို အထူးပြောစရာမလို။ သူ၏ပထမ ဦးဆုံးကား ကကြီးရေက တွင်ဇာတ်ကား၊ မင်းသား ထွန်းဝေ၊ မင်းသမီး မြတ်မွန်၊ ဒါရိုက်တာ သာခု၊ အကယ်ဒမီ ၄ ခုရရှိခဲ့သည်။ စရိတ်က ကျဉ်းကျဉ်းနှင့်လည်း ဇာတ်ကားဖြစ်အောင် ရိုက်နိုင်သည်။ ဖတ်စ်ကလပ် ဇာတ်ကားမှာ ထွန်းဝေနှင့် မြတ်မွန်၊ သော်တာဆွေနှင့် မေနွဲ့၊ ဤလေးယောက်ထဲသာ အများဆုံးရိုက်၍ ပြီးစီးသွားသည်။ ဆက်တင် အခမ်းအနားကကော ဘာရှိသနည်း။ မေနွဲ့နှင့် ကျွန်တော်၏အတွင်းဝန်ဧည့်ခန်း။ စာပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ခန်းဆီး၊ လိုက်ကာ သားသားနားနားလေးနှင့် မြတ်မွန်၊ ထွန်းဝေတို့ လင်မယား၏ ဒရိုင်ဗာအခန်း။ အများအားဖြင့် ဤနှစ်ခန်းထဲနှင့်ဘဲ သူ့စတူဒီယိုထဲမှာ ပြီးအောင်ရိုက်သွား၏။

သာခု စိတ်ရှည်ပုံ၊ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိပုံလည်း ပြောရဦးမည်။ တနေ့သ၌ ကျွန်တော်တို့ သည် မနက် ၁၁နာရီခန့် ကတည်းက စ,ရိုက်လိုက်ကြရာ၊ ညနေ ၅နာရီလောက် ရောက်တော့ ကဲ..ဒီနေ့အဖို့ပြီးပြီ၊ အားလုံးပြန်နိုင်ပြီဟု ကြေညာပြီး တခဏ၌ ကင်မရာဖလင်ကို ထုတ်နေသော ဓာတ်ပုံဆရာသည် မျက်နှာပျက်သွားလျက် သာခုအား "ဟာ...ဆရာရေ၊ ကင်မရာဂျမ်းဖြစ် လို့အထဲက ဖလင်တွေ မလည်ဘူးဗျာ"

အခိပ္ပာယ်မှာ အားလုံး ဒီနေ့ရိုက်သမျှ အရုပ်မထင်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ အားလုံး ဟယ်ကနဲ ဖြစ်သွားကြသော်လည်း၊ သာခုမှာမူ မျက်နှာမပျက်ဖဲ ပြုံးရွှင်စွာဘဲ ဓာတ်ပုံဆရာ၏ ပခုံးကိုပုတ်လိုက်ပြီး "ဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြန်ရိုက်တာပေါ့"ဟု ဆို၍ အလုပ်သမားအားလုံးဘက်သို့ "ကဲ..ရဲဘော်တို့၊ ဒို့နိုက်ရှုတင်၊ ညဆက်ရိုက်ကြမယ်..."

ကျွန်တော်တို့မှာ မငြင်းသာ။ နေ့စားအလုပ်သမားတို့မူ နှစ်ဆရကြမည်မို့ ဝမ်းသာကြ ကုန်၏။

ယင်းသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အလုပ်ကြန့်ကြာသွားသည့်ပြင် လူအစိတ် သုံးဆယ်လောက်ကြီး ညစာထမင်း ချက်ကျွေးရသည်မှာလည်း ရှိသေး၏။ စားဖိုမှူး သူ့အမ ဒေါ်ဘုတီအား ချက်ခြင်း ဘဲ ကားနှင့် ဈေးသို့လွှတ်လိုက်၏။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာတွင် အခက်အခဲပေါင်း များစွာရှိလေရာ၊ အချို့ဒါရိုက်တာတို့သည် စိတ်တိုင်းမကျလျှင် ဆဲဆိုခြင်း၊ အော်ငေါက်ခြင်း၊ ကြိမ်းမောင်းခြင်းများ ပြုတတ်ကြသော်လည်း သာခုမူ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာမှာ စိတ်တိုခြင်း၊ ညည်းညူခြင်း၊ နည်းနည်းလေးမျှမရှိပေ။ အမြဲတမ်းဘဲ သူ့မျက်နှာ ပြုံးပြုံးနှင့် သင်ကြားပြသပေးနေ၏။ အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်လျှင်လည်း "အခါ တရာမမှားနိုင်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ဆက်လုပ်"ဟု အားပေးတတ်ပါသည်။

သာခု၏ဖြတ်ထိုးဉာဏ်

သာခု ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာမှာ မည်သည်ကမျှ မီးခြင်း၊ ခိုးခြင်းမရှိ။ သူ၏ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထု ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးများသာဖြစ်ရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းကို ကြိုရေးမထား။ ရိုက်ရင်းမှ တကွက်ပြီးတကွက်၊ တခန်းပြီး တခန်း ရေးသွား၏။ သူ့သားမောင်ဝဏ္ဏ (ယခုအကယ်ဒမီရ ဒါရိုက်တာ)က ဇာတ်လမ်းမှတ်တမ်း

www.burmeseclassic.com

တင်ရ၏။

ညော့သည် ဓာတ်ကားကို ရိုက်စဉ်ကတောရွာမှ ဦးကြယ်နီ၊ ဒေါ်စိန်ခင်လင်မယားသည် မြို့ပေါ်ရှိ ကျွန်တော်နှင့် ဒေါ်မေနွဲ့တို့အိမ်မှာ လာရောက်တည်းခိုသည်။ ဦးကြယ်နီမှာ ညညတွင် အသံပြကြီးနှင့် ထထအော်သော ရောဂါဆိုးရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယားမှာ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ ခဏ ခဏထပြီး သူ့ကိုပြုစုရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏သား ၇တန်းကျောင်းသားလေးမှာ လည်း စာကြည့်ရာတွင် အနှောင့်အရှက်ဖြစ်ရ၏။ ညော့သည် ဒုက္ခပေးတဲ့သဘောပေါ့ဗျာ။ ထိုစဉ် ကသားလုပ်သူမှာ မောင်ဝဏ္ဏ။

ကျွန်တော်နှင့်မေနွဲ့လင်မယားမှာ အိပ်ရာမှ အလန့်တကြားကမန်းကတန်း၊ ကပိုကရို ထရသည့်အခန်းများပါရာ၊ ကျွန်တော်တို့၏ ကုတင်ဘေးစာပွဲပေါ်မှာ လုပသောမီးသီး ဖန်အုပ် ဆောင်းကြီးရှိ၏။

ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ စိတ်ပျက်စွာ ထထိုင်သည့် တခန်းရိုက်ပြီး နောက်တခန်း ရိုက်ရန် ကင်မရာနှင့် မီးအနေအထားကို အလုပ်သမားတွေ ပြောင်းကြရာတွင် ထိုဖန်အုပ်ဆောင်းကို မီးကြိုးတချောင်းနှင့် မတော်တဆ ရိုက်မိသဖြင့် အောက်ကျ၍ အစိတ်စိတ်အမြွာမြွာ ကွဲသွား တော့၏။

ဤအခါမှာ အသင်ဒါရိုက်တာဆိုလျှင် ဘာလုပ်မည်နည်း။ ဒီအခန်း ခဏရပ်ထားပြီး၊ ဒီဖန် အုပ်ဆောင်းမျိုး နောက်တခုသွားဝယ်ခိုင်းမည်ထင်ပါ၏။ သည်နေရာကလည်း ပြန်ထပ်ရိုက်စရာ ရှိသေးသည်။

သာခုကား ဤသို့မဟုတ်။ သူ့နဖူးသူ လက်ညှိုးတချက်ထောက်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး၊ ကင်မရာကို ပြင်စေကာ ဖန်အုပ်ဆောင်း ကျကွဲသံ၊ အသံတု တခုလုပ်လိုက်ပြီး၊ မေနွဲ့က "အမယ် လေးတော်"အော်၍ ပြေးလာကာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဆိုသော အမူအရာမျိုးနှင့် မျက်နှာအနီးကပ် တချက်ရိုက်သည်။ ကျွန်တော်က "မင်းကြောင်က ကြွက်တင်မဟုတ် အိမ်မြှောင်ပါ ခုတ်သကိုးကွ" ဟု လူမပါဘဲ အသံချည်းပြောလိုက်ရသည်။ ပြီးလျှင် မေနွဲ့ခြေထောက်နားမှာ ဖန်အုပ်ဆောင်း အစိတ်အစိတ်မြွာမြွာ ကွဲနေပုံကို ရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သာခုအိမ်က ကြောင်ကြီး စတူဒီယို ထဲယူလာပြီး၊ ကင်မရာရှေ့မှာ ထွက်ပြေးအောင် ကျောကုန်းလက်ဝါးနှင့် ရိုက်လွှတ်လိုက်သည်။ ဖန်အုပ်ဆောင်းအသစ် ဝယ်စရာမလိုတော့ဘဲ သဘာဝအကွက်တခုတိုး၍ ပိုကောင်းသွားလေ သည်။

ဓာတ်ကောင်ကိုင်ပုံ

ကျွန်တော်သည် ယခင်က 'ယျလေးလုံး'နှင့် 'လာလုလုငေး'မှာ ရိုက်ခဲ့ဘူးသည်ဆိုသော် လည်း မဖြစ်စလောက်ဖဲ ရင်ဒိတ်ဒိတ်ခုန်ခြင်း မပျောက်သေးမှု၍ သာခုနှင့် စတင်ရိုက်တော့ အစိမ်းသက်သက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤလိုအစိမ်းအရိုင်းကို သာခုကိုင်ပုံမှာ ညင်သာလှသည်။ ပထမအစမှာ လူချင်းပင် တွဲမပေးသေးချေ။ ဥပမာ မေနွဲ့နှင့်ကျွန်တော် လင်မယားစကားပြော ခန်းကို မီးဖိုခန်းထဲမှာ မေနွဲ့တယောက်တည်း "ဒီမှာ ကိုသော်ရေ"ဟု ကျွန်တော့်ခေါ်သံနှင့် တကပ်ရိုက်လိုက်ပြီးမှ တဖန်ဧည့်ခန်းမှာ ကျွန်တော့်တယောက်တည်း မီးဖိုဘက် နားစွင့်ဟန်နှင့် "ဘာလဲ မနွဲ့"

ဤသို့စကားတိုတိုလေးတွေနှင့် ကျွန်တော့်ကိုစရိုက်ခဲ့သည်။ မေနွဲ့လို သဘာရင့် အကယ်ဒမီရ မင်းသမီးကြီးနှင့်တွဲရသည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့မလွယ်။ သူ့အမူအရာကိုလိုက်နိုင် အောင်၊ အိုင်တင်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားရပါသည်။ မေနွဲ့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သင်ကြားပေးပါ သည်။ သာခုက ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်အချီအချ ပြောရမည့်စကားကို ရေးပေးပြီး သောအခါ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စတူဒီယို ထောင့်တနေရာသွား၍ တယောက်နှင့် တယောက် အပြန်အလှန် တတွတ်တွတ်ပြောကြရသည်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်က မေနွဲ့ကို တကယ့် ကိုယ့်မယားလို စိတ်ထဲမှာထားရသည်။ ယင်းမှာ ရုပ်ရှင်၏သဘော တရားအမှန်ပင်ဖြစ် ချေသည်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန်ကားနှင့် လိုက်ခေါ်သောအခါ ဒေါ်မေနွဲ့အိမ်က ပထမပြန်၍၊ ဒေါ်မေနွဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ပါလာသောအခါ ဒေါ်မေနွဲ့က ကျွန်တော့်ဇနီးအား "ဒီမှာ မေရေ... အခု အချိန်ကစပြီး စတူဒီယိုက မပြန်မချင်း ကိုသော်တာဆွေဟာ ကျမလင်ဖြစ်ပြီရှင့်"ဟု နောက်သလို ပြော၍ ကျွန်တော့်အားလည်း "တော့်မယားမေ မဟုတ်တော့ဘူးနော်"ဟု စိတ်ဓာတ်ကိုသွင်းပေး သောသဘောနှင့် ပြောရှာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဖတ်စ်ကလပ်ကား၌ ဒေါ်မေနွဲ့နှင့် ကျွန်တော့်အတွဲမှာ ကောင်းမွန်စွာ အောင်မြင်ပါသည်။

သာခုလည်း ဤဇာတ်ကားတွင် ကျွန်တော့်ကို အတော်အားရပုံပေါ်၍ "ဟော့...နင့်ကို ပရိဖက်ရှင်နယ်လ် အက္ကတာဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်၊ နောက် ငါရိုက်မယ့် 'ချေးသည်'ဇာတ်ကား မှာ နင်နဲ့မေနွဲ့ဘဲ တွဲပေးမယ်"ဟုပြောပြီး ကျွန်တော့်အား စရံငွေတောင် ပေးထားလိုက်ပါသေး သည်။ သို့သော် ရုပ်ရှင်နယ်မှာ ယခုလက်ရှိ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကြောင့် ဇာတ်ကားများ အရိုက် ကျဲလေရာ၊ သာခု၏ 'ချေးသည်' ဇာတ်ကားမှာ ယနေ့အထိ မရိုက်ဖြစ်သေး။

သာခု၏ 'ဖတ်စ်ကလပ်'ကားပြီးမှ နောက်တကား ကျွန်တော်ရိုက်သည်မှာ 'ကိုယ်ထင် ကုတင်ရွှေနန်း'။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်၏ ပပဝတီ ဝတ္ထုကို နာမည်ပြောင်းရိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာ ကိုဝေဇင်၊ ထုတ်လုပ်သူ ဒေါ်မေမြတို့နှင့် စတင်ဆက်သွယ်စဉ်က ကျွန်တော့်အား ဇာတ်ညွှန်းလည်း ရေးပေးရန်၊ ဇာတ်ဆောင် တနေရာလည်းပါရန် ပြော၏။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က (ကိုယ့်ဝတ္ထု ကိုယ်ဖျက်ပစ်ရမည်) ဇာတ်ညွှန်းတော့ မရေးချင်တော့ဘူးဗျာ။ ဇာတ်ဆောင်တော့ ပါမယ်။

ဤဇာတ်ကားကို ရုံတင်ပြသတော့၊ မေနှင့် ကျွန်တော်နှစ်ယောက်အတူကြည့်နေစဉ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မချိတင်ကဲ ခံစားမှုဝေဒနာတရပ် ပေါ်လာပါသည်။

ကြည့်စမ်း...ဤဝတ္ထု ကျွန်တော်ရေးစဉ်က၊ ကျွန်တော်က လူပျိုအေးဆွေ၊ မေက တောင်ကြီးကဝေဟူ၍ စိတ်ကူးယဉ် သမီးရည်းစားဇာတ်လမ်း ဖန်တီးခဲ့ရာ၊ ယခု ရုပ်ရှင်ထဲကျ တော့ အေးဆွေနေရာမှာ လူရွှင်တော် မင်းသားစိန်မြင့်၊ မေ့နေရာမှာ မင်းသမီးတင်တင်နွဲ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မုဆိုးဖိုသူဌေးကြီး ဦးကျော်မင်းလုပ်ရပြီး၊ ကိုယ့်အိမ်က အစေခံမလေးကို ကိုယ့်တူဆီက လုယူတဲ့အခန်း၊ ဘယ်နိပ်ပါ့မလဲဗျာ။

နို့ပြီး...ဤဝတ္ထုထဲမှာပါသည့် မေနှင့်ကျွန်တော် အပြန်အလှန် ရေးခဲ့သည့်ရည်းစားစာများ ကို

တီးကွက်သွင်း၍ စိန်မြင့်နှင့် တင်တင်နွဲ့ဆိုဟန် သီချင်းတွေကြားရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တမျိုးကြီးဘဲ။ ဒါနဲ့မေ့ကို ကျွန်တော်ကပြောပြတော့ "အို...မောင်ကလဲ၊ ခုမောင့်အသက်အရွယ်က ဟိုတုန်းကလိုမှ မဟုတ်တော့တာဘဲ၊ ဦးကျော်မင်းအရွယ် ရောက်နေပြီ၊ ဦးကျော်မင်းလုပ်တာဘဲကောင်းပါတယ်"ဟု ဇရာကိုပြသော နှစ်သိမ့်စကားကို ပြောပါ၏။

ယင်းသည်မှန်ပါ၏။ ကိုဝေဇင်သည်လည်း သာခုကဲ့သို့ပင် ဇာတ်ကောင်ကိုင်ရာမှာ စိတ်ရှည်၍ သိမ်မွေ့ညင်သာသူ၊ သင်ကြားပြသမှု ကောင်းမွန်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဦးကျော်မင်းနေရာ၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဆိုးလှဟု မှတ်ချက်ချရ၏။

ကျွန်တော်နှင့်တွဲရသော မိန်းကလေးမှာ အသက် ၁၈နှစ် အောက်ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်က ၅၀ကျော်နေပြီ။ ဒါကို ဟာသဖြစ်အောင် ဇာတ်လမ်းနှင့်အမှုအရာက သယ်ဆောင် ရ၏။ ဒေါ်မေမြက သူတို့နောက်ဇာတ်ကားရိုက်လျှင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဦးမည်ဟု ပြောထားပါ သည်။ သို့သော် 'ကိုယ်ထင် ကုတင်ရွှေနန်း'ပြီးမှ ယနေ့တိုင် သူတို့မှာ နောက်တကားရိုက်ခွင့် မရသေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း 'ကိုယ်ထင် ကုတင်ရွှေနန်း'ပြီးမှ 'ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ် မှာ'တွင် မင်းအောင်၊ ဒေါင်းနွယ်ဆွေတို့နှင့် မတောက်တခေါက် ပါလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် မရှိတော့။ သို့အတွက် "ဆရာ...အခု ဘာကားရိုက်နေသလဲ"ဟု မေးသောသူများနှင့်တွေ့သော အခါ "ဘာကားမှ မရိုက်ပါဘူး"ပြောတော့၊ မေးသူက မကျေနပ်ဖဲ "ဟင်...ဘာလို့မရိုက်သလဲ၊ ရိုက်ပါအုံးဆရာ..."

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်က ရင်ဖွင့်ရတော့၏။

"ကျုပ်ကတော့ ရိုက်လိုက်ချင်တာ သေလုရောဗျို့၊ အဲဒါငွားမယ့်ကုမ္ပဏီနဲ့ ဒါရိုက်တာက မရှိလို့ဗျ..."

ဟော...အခုတော့ တကားရိုက်ရဦးမည်ထင်ပါသည်။ ဇာတ်ကားရှည်ကြီးတော့ မဟုတ်မူ ဘဲ ရွှေပြည်စိုးရုပ်ရှင်မှ 'တောင်တန်းပြာမှ နေဝန်းနီ'ဇာတ်ကားနှင့်တွဲပြရန် ပေတထောင်မျှကားတို ကလေး။ မကြာခဏ အသံလွှင့်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်၏ လူ့မနော ဇာတ်ကားကို မင်းသမီး ပေါက်စလေးများနှင့် သော်တာဆွေကိုယ်တိုင် ဒန့်သလွန်သီးရောင်းပုံကို ဒါရိုက်တာ ကိုကျော်ဆန်းက ရိုက်ကူးပါလိမ့်မယ်။ ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ မြော်တော်မူ။

ကဲ...သည်လ သည်မျှနှင့်ရပ်နား၍ ရှေ့လမှာ ဆက်ဖတ်ပါခင်ဗျား။

ဗေဒင်လက္ခဏာပညာနှင့် ကျွန်တော်၏ ယုံကြည်ယူဆချက်

လွန်ခဲ့သော ဩဂုတ်လ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ "ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း (၂၂)တွင်၊ ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာပေါက်စ ကျော်မျိုးထွန်းက ကျွန်တော့်အသက် ၅၅ ကကျော် ၅၆ ထဲဝင်လျှင် အကောင်းထဲရောက်ပါပြီ။ သို့သော် မွေးလအလွန် ဂြိုလ်ကူးဂြိုလ်ပြောင်းလေးမှာ ဝမ်းဗိုက် ဥပဒ်ပေးစရာရှိသည်ဟု ဟောသည့်အတိုင်း၊ ပထမ ဝမ်းကိုက်ပြီးနောက်၊ ခွေးရူးကိုက်ခံရ၍၊ ဝမ်းဗိုက်မှာဘဲ ဆေး ၁၆ ချက် အထိုးခံရသဖြင့်၊ သူ့ဟောကိန်းမှန်လှချေ၏ဟု ဖော်ပြခဲ့သော ကြောင့်၊ ကျွန်တော့်စာဖတ်ပရိသတ်ထံမှ "ဆရာ...ဗေဒင်ကိုယုံသလား၊ ဗေဒင်လက္ခဏာကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ"ဟု အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော မေးခွန်းများ ရောက်လာကြပါသည်။

သို့အတွက် ယခု ကျွန်တော့်သဘောထားကို ဖော်ပြပါအံ့။

စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ဗေဒင်လက္ခဏာပညာကို ဝါသနာပါသူမဟုတ်။ သည့်စာအုပ်မျိုး တွေ ဖတ်လေ့လဲမရှိ။ ပိုက်ဆံပေး၍ မေးမြန်းခြင်းလဲ မပြုတတ်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အား စာရေးဆရာတယောက်အနေဖြင့် ကြည့်စမ်းပါရစေဆိုသော ဗေဒင်လက္ခဏာ ပညာရှင်များ၏ ဟောကြားခြင်းများကိုတော့ ကြားနာခဲ့ဘူးပေရာ၊ ၎င်းတို့မှာ အမှန်ကြီးလဲရှိ၏။ အမှန်လေးလဲရှိ၏။ ဘာမျှမမှန်သူများလဲ ရှိကြသည့်အနက် မှန်သည်များကိုသာ ရွေးချယ်ဖော်ပြပါမည်။

ပထမဦးဆုံး မှန်သူ

ကျွန်တော် စာရေးဆရာအဖြစ်ရောက်မှ ပထမဦးဆုံး မှန်ကန်စွာ ဟောခဲ့သူမှာ မန္တလေး မြို့မှ ဆရာသန်းဖြစ်ပါသည်။

မန္တလာ သာတဲ့ကျေးဆီက၊

အပြန်မှာ စာဖွဲ့ရေးခဲ့မယ်ကွယ့်၊

ညှာနွဲ့လေးရယ်တဲ့ သိစဖွယ်။

အစတုန်းကတော့၊

လုဖုန်းလာပါဆိုလို့၊

မှာတာကို ပျိုမေမေ့ပြီလား၊

စောင့်ရက်တွေ ကိုးဆယ်ပြည့်တောင်မှ၊

တွေ့ရအောင်သူမဖန်ဘူး၊

တမူဟန် စိတ်တော်ပြောင်းတယ်ထင့်၊

လုမျက်ခြယ် နွယ်နွယ်နှောင်းရယ်

ခေါင်းရှောင်တော့တယ်။

ကညာနွဲ့ပျို ပျော်တဲ့စရိုက်ကယ်နဲ့၊

ချာတဲ့ကိုယ် သေဘ်မိုက်ကိုလ၊

လာခဲ့ဆို ကရော်တိုက်တာလာ့၊

မေးလိုက်ချင့် သက်လှယ်ရယ်၊

ဘယ့်နှယ်လဲ ညိုသွေး။

အခုများ

www.burmeseclassic.com

သူ့အား မမင်သာလို့၊

ကြင်ရာသူ ပွေ့ရတက်ကယ်နဲ့၊

မနေသာ ပြန်မည်ရက်မှာဖြင့်၊

နောင့်သဇင် မောင့်ကြင်သက်ကို

ခွန်းဆက်ခဲ့သေး။ ။

သည်လေးချိုးဟာ အခန်း ၁၃ ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း ဒုတိယအုပ်မှာ ပါပြီးပါပြီ။ ပထမဦးဆုံး ဗေဒင်မှန်တဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ နှုတ်ထဲရောက်လာလို့ ကောက်ရေးမိလိုက်တာ ကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ပြီး၊ ငယ်မူငယ်စိတ်ပေါက်လာလို့ပါဘဲ ခင်ဗျာ။ ဒီလေးချိုးကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထဲမှာ၊ ကျွန်တော့်အသက် ၃၅နှစ်က၊ မေမြို့လားရှိုး လမ်း နဂါးဒေါ်ဦးတိုက်ထဲမှာ ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလေးချိုးဖတ်တော့ရင် စာဖတ်သူစိတ်ထဲမှာ မိန်းကလေးတယောက် ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ခုအချိန်မှာဆိုရင် သူကလေးဟာ ရှိမရှိ မသိတော့ ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလဲ သူဟာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒီလေးချိုးဘဲအဖတ်တင်နေပါ တယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်ဟာ အဲဒီကဗျာထဲမှာ အပြည့်အစုံ ပါပါတယ်။

ဒီလေးချိုးကို မန္တလေး မြန်မာ့လမ်းစဉ်သတင်းစာထဲမှာပါပြီး၊ ကျွန်တော်ပြန်မည့်နေ့ တရက်အလိုမှာ မန္တလေးရွှေပြည်ရပ်၊ ရွှေပြည်ဆီစက်ပိုင်ရှင်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုလှဖေဟာ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အသက် ကျွန်တော့်လောက်ဖဲ ခန့်မှန်းရတဲ့ လူတယောက်နဲ့ ကျွန်တော်ရှိရာ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းအိမ်ရောက်လာပြီး မိတ်ဖွဲ့ပေးပါတယ်။

ကိုလှဖေဟာ နန်းတော်ကျွန်းရွာဇာတိဘဲ။ ကျွန်တော်စာရေးဆရာမဖြစ်မီ၊ နန်းတော်ကျွန်း မှာ 'ဘရန်ဒီတပုလင်း'ဝတ္ထု ရေးနေတုန်းကတည်းက သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ကြတာမို့၊ ကျွန်တော့်မူလ နာမည်အတိုင်း....

"ဒီမှာ ကိုကျင်မောင်၊ သူက လက္ခဏာဆရာ ဆရာသန်းပါ။ စာရေးဆရာ သော်တာဆွေ လက္ခဏာ ကြည့်ချင်လို့တဲ့"ဆိုသဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ဆရာသန်းအား ကျွန်တော့်လက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်ရပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်စာရေးသက် ၇ နှစ်မျှရှိသေး၍၊ ဆရာသန်းဟောသည်မှာ ကျွန်တော်သည်စာရေးဆရာအဖြစ်နှင့် သည်ထက်နာမည်ကြီးရဦးမည်။ စာရေးဆရာအဖြစ်နဲ့ဘဲ တည်မြဲသွားမည်၊ သို့သော် အခြေအနေတော့ ပြောင်းလဲဘို့ရှိသည်။ အကောင်းဘက်များပါသည် စသည်ဖြင့်ဟောပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော့်အား "ဆရာ့မှာ အခုလက်ရှိ အိမ်ထောင်နဲ့မဟုတ် လား" မေးပြီး၊ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်တော့ "ဒါပေမယ့် အခုအိမ်ထောင်နဲ့ကွဲပြီး နောက်အိမ် ထောင်ပြုရတော့မယ်၊ သိပ်မကြာဘူး၊ လပိုင်းဘဲလိုတော့တယ်"ဟု ဇူလိုင်လထဲတွင် ဟောလိုက်ရာ၊ မေနှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုနှစ် နိုဝင်ဘာလထဲတွင် ညားသွားကြပါသတည်း။

ဒုတိယအကြိမ် မှန်ကန်ခြင်း

www.burmeseclassic.com

ဤအကြိမ် ဟောကြသူများကတော့ ဗေဒင်ဆရာ လုပ်စားကြသူများမဟုတ်။ အပျော်တမ်း ဝါသနာရှင်များဖြစ်ကြသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများ၊ စာရေးဆရာ မင်းရှင်နောင်(ကွယ်လွန်) နှင့် ကိုမောင်မောင် (တောင်ကြီး)တို့ဖြစ်၏။

အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်မို့ မှတ်မိပါသည်။ ၁၉၆၀ခု နှစ်ဦးလောက်မှာ ထင်ပါသည်။ ရွာတန်းရှည်ရှိ တလအစိတ်နှင့် ကျွန်တော်ငှားရမ်းနေရသော အိမ်ငယ်ကလေးတွင် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေ လာနေကျအတိုင်း ကိုမောင်မောင့်ကားနှင့် မင်းရှင်နောင်ရောက်လာကြပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ထုံးစံ အရက်သောက်နေကြစဉ်၊ မင်းရှင်နောင်သည် ကျွန်တော့်လက္ခဏာကို ကြည့်ပါသည်။ မွေးနေ့၊ ရက်၊ လ၊ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်ကိုမေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကပြောပြီး...

"ကိုယ့်လူ ကောင်းတာရှိရင်သာဟော၊ မကောင်းတာရှိရင် စိတ်မချမ်းသာအောင် မပြောနဲ့"

သူသည် စာရွက်နှင့် တွက်ချက်ကြည့်ပြီး...

"ကိုယ့်လူဇာတာမှာ မကောင်းတာမရှိပါဘူး၊ ကဲ...ကိုယ်ထူးထူးခြားခြားတွေ့တာ ပြောလိုက်မယ်ဟေ့၊ မောင်ရင်ဟာ ဒီအိမ်ကလေးက မကြာခင် ပြောင်းရွှေ့ရတော့မယ်ဟေ့"

"အလိုလေး...ဘယ်ကိုပြောင်းရမှာလဲဗျာ"

"ဒီထက်ကောင်းတဲ့အိမ်၊ ဒီထက်သာတဲ့နေရာ"

"ကျွန်တော့်မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမရှိဘူး"

"မောင်ရင့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပေမယ့် မောင်ရင့် ကံဇာတာက ပြနေတယ်ခင်ဗျ"

"ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ကလေးကိုလဲ နှစ်သက်တယ်ဗျာ၊ ဒီအရပ်မှာလဲ ပျော်တယ်ဗျာ၊ ဘယ်မှ ပြောင်းချင်ရွှေ့ချင်စိတ်မရှိဘူး၊ နို့ပြီး ခင်ဗျားဟောတာ မဖြစ်နိုင်တာ ပြောရအုံးမယ်၊ ကျွန်တော်က ဟောဒီအိမ်ကလေးကို ဝယ်ဘို့စိတ်ကူးထားတာဗျ၊ အိမ်ရှင်က ရောင်းချင်တယ် ပြောသံကြားတယ်၊ တထောင်လောက်ပေးရင် ရမယ်ထင်တယ်၊ အခု ကျွန်တော့် ဝတ္ထုရိုက်တဲ့ 'ဘွဲ့ဘြော'ဇာတ်ကား ရုံတင်ပြီးရင် ကိုဘခန့်ဆီက ကျန်ငွေ ၂၀၀၀ရမယ်၊ အဲဒီတော့ ဝယ်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားတိုင်ပင်ပြီးသား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမင်းရှင်နောင်ရဲ့"ဟု အနီးရှိ မေကပါ ထောက်ခံတော့၊ ဗေဒင်ဆရာ သူ့ဟာသူ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားပြီး သူတွက်ချက်ထားတာတွေကို ကိုမောင်မောင့်ပြတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီပညာမှာ အယူအဆချင်းတူညီကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား ဘယ်ဒင်းက ဘာညာနဲ့ ကျွန်တော် နားမလည်တဲ့ ဗေဒင်စကားတွ ပြောကြပြီးတဲ့နောက် ကိုမောင်မောင်က ရဲရင့်ပြတ်သားတဲ့မျက်နှာနှင့်....

"မင်းရှင်နောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်ကိုဆွေ၊ ခင်ဗျား ဒီအိမ်က ပြောင်းရမှာတော့ 'သိကြား မင်းဖျက်တောင် မပျက်နိုင်ပါဘူးရှင် ဖြစ်နေပြီ"

"အောင်မယ်လေးဗျာ...ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဘယ်လိုအိမ်မျိုးကိုပါလိမ့်"

"ခင်ဗျားမိဘလက်ထက်မှာ ဘယ်လိုအိမ်မျိုး နေခဲ့လဲ၊ အခု ဒီလိုအိမ်မျိုးလေး မဟုတ်ဖူး မှတ်လား"

"ဘယ် ဟုတ်မှာတုန်းဗျာ၊....ဒါတော့" ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် ခပ်မူးမူးလဲ ရှိလာ၍ "ခင်ဗျားက တောင်ကြီးက တရုတ်သူဌေးတန်ဖဲယားသား တိုက်နဲ့နေခဲ့သလို ကျွန်တော်လဲ တော လယ်ပိုင်ရှင်သားဘဲဗျ၊ သွပ်မိုး ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးနဲ့ နေခဲ့တာပေါ့ဗျ..."

"အဲဒီအိမ်မျိုးဘဲ၊ ခင်ဗျားအခုပြောင်းရမှာက (ဇာတာရှင်သည် ယခုသက်ရောက်၌ မူလ ငယ်စဉ်ကထက် မနိမ့်ကျသော အနေမျိုးမှာ နေရမယ်)တဲ့ဗျ"

"ကဲ...ဒါဖြင့် ကိုမောင်မောင်ရေ...ကျွန်တော့် အဖေအိမ် ကျွန်တော်ပြန်မှဘဲ ခင်ဗျားတို့ ဟောကိန်း မှန်တော့မယ်"

"ပြင်စရာ မလိုဘူးဗျ၊ အိမ်က အိမ်သစ်တဲ့ဗျ..."

"ဘုရား...တရား...ကျွန်တော့်အဖေအိမ်မျိုး၊ အိမ်သစ်ဆိုရင် ဒီရန်ကုန်မှာ တသောင်းပေး လို့ ရမှာလဲမဟုတ်၊ ငှားနေလဲ လခတရာထက် မအောက်ဖူး၊ ကဲ...သည်တော့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လမ်းမမြင်၊ ဒီအရပ် ဒီအိမ်ကလဲ ပြောင်းချင် ရွှေ့ချင်စိတ်မရှိ"

"ခင်ဗျား မလုပ်ချင်တိုင်းဖြစ်မယ် အောက်မေ့သလား ကိုဆွေ၊ သတ္တဝါဆိုတာ ကံထားရာ မှာနေရတယ်၊ ခင်ဗျား ကံတရားကို မယုံဘူးလား"

"ကံဆိုတာ ကမ္မကလာတယ်၊ အလုပ်ကိုပြောတာ မဟုတ်လားဗျာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့် အခုလက်ရှိ လုပ်အားဝင်ငွေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ဟောတဲ့ ပုံစံက ဝေးလွန်းလို့ဗျာ"

"ဒါပေမယ့်....ကံဆိုတာက အခုလက်ရှိ အလုပ်အပြင်၊ ဟိုအတိတ်ဘဝက အလုပ်၊ ကံကလဲ ရှိသေးတာကိုးဗျ၊ ဒါကို အခုခင်ဗျားဉာဏ်နဲ့ ဘယ်မြင်နိုင်မှာတုန်း..."

ထိုအခါ မင်းရှင်နောင်က...

"ဒီမှာ....ဖိုးဆွေ၊ အချိန်က စကားပြောလိမ့်မယ်ကွာ...."

"အေး...အဲဒါအမှန်ဆုံးဘဲ သူငယ်ချင်း"

အချိန်၏ ယန္တရားတွင် သတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန်ပျက်၊ တက်ချိန် တက်တက်၊ ကျချိန်ကျ၊ ရချိန်ရ၊ ကုန်ချိန်ကုန်။ ဘယ်အရာမျှ တည်မြဲသည်မဟုတ်။

သူတို့ ကျွန်တော့်အား ဗေဒင်ဟောကြပြီး သုံးလေးလအကြာ မေလထဲမှာထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုဘခန့်ဆီက ငွေ ၂၀၀ဝိ ကျပ်ရပါသည်။ သူတို့ဟောခဲ့တာလဲ မေ့နေပါပြီ။ ငွေရတဲ့နေ့ ညနေကျွန်တော်နေသော အိမ်ရှင် လင်မယားထံသွား၍ ယခုနေသောအိမ်ကို ကျွန်တော်ဝယ်ချင်ကြောင်း ပြောတော့၊ လင်မယားနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ကြပြီး၊ ထောင့်နှစ်ရာရလျှင် ရောင်းမည်ဟုပြောရာ၊ ကျွန်တော်က ဘာမျှ ဆစ်တွက်မနေတော့ဘဲ၊ ကောင်းပြီ နက်ဖန်မနက် ငွေချေစာချုပ်ကြမယ်"ဟု ပြောပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ရောက်၍ မေ့အား ပြောပြတော့…

“အို..မောင်ကလဲ ၁၂၀၀ ကျပ်ဆိုတာ ၁၀၀၀ ကျပ်လောက် ရောင်းချင်လို့ဖြစ်မှာ၊ မောင်ကဆစ်ဖို့ကောင်းတယ်..”

“အို..ကိုယ်ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိနေတာဘဲကွာ၊ သူတို့ပြောဆိုတဲ့ ဈေးရတယ်လို့ဆို ပြီး ဝမ်းသာကြပါစေ…”

သို့သော် ကျွန်တော့်စေတနာနှင့် စိတ်ထင်ကား လွဲချေပြီ။ သူတို့တွက်ဆကြသည်ကား သူတို့ဆိုဈေးကို ကျွန်တော်ကမဆစ်ဖဲ ပေးလိုက်သည်မှာ သူတို့အိမ်သည် သည်ထက်မက တန်နေလို့၊ ဒီထက်ပိုပြောလဲ ရမှာပါဘဲဟု အောက်မေ့ကြမည် တူ၏။ နောက်တနေ့မနက်ကျ တော့ ၁၂၀၀ ကျပ်နှင့် မရောင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ၁၅၀၀ ကျပ်ရမှ ဟုဆို၏။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဒေါသထွက်လေပြီ။

“ဟင်…ခင်ဗျား ယောကျ်ား မဟုတ်ဖူးလား၊ ယောကျ်ားစကား မပြောတတ်ဖူးလား၊ တော်…ခင်ဗျားအိမ်ကို ဘယ်လောက်နဲ့ပေးပေး ကျုပ်မဝယ်တော့ဘူး…”

ထိုမှ တလကျော်ကျော်မျှ အကြာ တနေ့သောနေ့လယ်ခင်း၌ ကျွန်တော့်ညီ ဗိုလ်မှူး မောင်အေး ကားနှင့်ရောက်လာပြီး…

“အကိုကြီး…ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်း”ဟု သူ့ကားနှင့် အခု ကျွန်တော်စာထိုင်ရေး နေသော ခြောက်မိုင် မာလကာခြံက ဤအိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့ပြီး…

“အကိုကြီး…ဒါ….ကျွန်တော် အကိုကြီးဘို့ ဆောက်တဲ့ အိမ်ဘဲ၊ ပြီးပြီ ဒီနေ့ဝါဆိုလဆန်း ၁၃ရက်၊ သဘက်ခါ ဝါဆိုမယ်၊ ဒီတော့ နက်ဖန်ခါဘဲ အကိုကြီးပြောင်းလာပြီး နေပေတော့”ဟု ဤလေးပင် ပတ်ပတ်လည် ဆင်ဝင်အိမ်မြင့်ကြီးကို ပေးအပ်ခြင်းခံရပါသောကြောင့် ၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့တွင် မင်းရှင်နောင်၊ ကိုမောင်မောင်တို့ ဟောကိန်းနှင့်အညီ ပြောင်းရွှေ့ ရတော့ပါကြောင်း။ အခု ၁၄ နှစ်ကျော်ပြီပေါ့ ခင်ဗျာ။

တတိယအကြိမ် မှန်ကန်သူ

ဆရာမိုက်ကယ်ဖြစ်၏။

၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ၆၂ ခုနှစ်လောက်ကဘဲစပြီး မိုက်ကယ်ကို မြဝတီတိုက်မှာ မကြာခဏ တွေ့နေ၏။ သူဘာကိစ္စနှင့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ လာလေ့ရှိသည်ကို ကျွန်တော်မသိချေ။ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်က ပိန်ခြောက်ခြောက်၊ အသားညိုညို၊ နှုတ်ခမ်းမွေး စုတ်ဖွားဖွား၊ အဝတ်အစား မသေမသပ်၊ မျက်နှာထား ခပ်မှိုင်းမှိုင်းနှင့် ခင်မင်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ပြင် ထိုစဉ်က သူသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်မာလာတို့ သားအဖနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း လဲ သတင်းစာများထဲတွင် ဖတ်ထားရသဖြင့် သူ့ကိုခပ်ချဉ်ချဉ် ရှိနေ၍ တနေ့သောအခါ မလွဲ မရှောင်သာ စာပွဲတခုမှာဆုံရာ အယ်ဒီတာ မောင်အုန်းကျော်က….

“ကိုဆွေ…ဒါ…ဆရာမိုက်ကယ်လေ”ဆိုပြီး သူ့အား “ဒါ..ဆရာသော်တာဆွေဘဲ”ဟု

မိတ်ဖွဲ့ပေးသည်၌ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ထဲမလိုလားပါဘဲလျက်၊ သူ့ဆန့်ပေးသောလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရ၏။ သည်နောက်တော့ ကျွန်တော်သူ့ကို မမြင်ချင်ယောင်ပြုနေလိုက်တော့၏။

သို့ရာတွင် တနေ့သ၌တော့ သူနှင့် မလွှဲမရှောင်သာ ဆုံတွေ့ရပေတော့သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လထဲမှာ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ရွှေသို့ဂျာနယ်တွင် ကျွန်တော် အပတ်စဉ် မှန်မှန်ရေး၍ ထိုနေ့က ပန်းဆိုးတန်း၊ ပြန်ကြားရေးဌာနမှ စာမူခ ငွေထုတ်ပြီးအပြန်၊ မိုးအေးအေးရှိသည်နှင့် ကျွန်တော်တယောက်ထဲ ဘလူးစကိုင်းဘားဝင်၍ သောက်နေစဉ် သူရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်စာပွဲဝင်ထိုင်ကာ ကျွန်တော်တယောက်ထဲပါလား၊ သောက်နေတာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဘာအရက် သောက်နေသလဲ မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က 'ရမ်'ဟု ဖြေတော့၊ သူက...

"ရမ်တမျိုးထဲဘဲ စွဲသောက်သလား...စကော့ချ် ဝီစကီတွေဘာတွေကော မသောက်ဖူးလား"ဟု မေးပြန်လေတော့ ကျွန်တော်စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိလာ၍...

"ဟ...မိုက်ကယ်ရ၊ စကော့ချ်ဝီစကီက ဒို့ဗမာရမ်ထက် အပြတ်အသတ်ကောင်းတာဘဲ၊ တပတ်သုံးကျပ်ခွဲ လေးကျပ်ကြီးမို့ မသောက်နိုင်လို့ ဒီတကျပ်ခွဲတန် ရမ်သောက်နေရတာဘဲကွာ၊ မင်းငါ့ကိုအခုစကော့ချ်ဝီစကီ တိုက်မယ်လား၊ သောက်လှချေပေါ့ကွာ"

မိုက်ကယ်၏ ရုပ်ပုံမျိုးသည် သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းရန်ခဲယဉ်းလေရာ၊ သူသည် ကျွန်တော့် ထက်ကြီးမည်လော၊ ငယ်မည်လောမသိ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်သည့်အတိုင်း၊ သူ့အား မင်းငါနှင့်ပြောလိုက်မိသည်။

မိုက်ကယ်သည် ကျွန်တော် ဤသို့ပြောသည်ကို မနှစ်သက်ပုံမပေါ်။ ကျွန်တော့် ပြောဟန်ဆိုဟန်နှင့် အမူအရာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ကာ ခေါင်းနှစ်ချက် သုံးချက်ညိတ်လိုက်ပြီးတိုက်ပါမယ်ဟုဆို၍ စကော့ချ်ပိုက်လေဘယ်တပုလင်း မှာလိုက်လေ၏။

သူ့အရက် နှစ်ခွက်လောက် ဝင်သွားတော့ ကျွန်တော်သူ့အပေါ် စိတ်ပျော့သွားသည်။ ဖော်ရွေလာသည်။ ဒီတော့ သူကကျွန်တော့်လက္ခဏာ ကြည့်ပါရစေ ဆိုလေရာ ကျွန်တော်က...

"ဟ..မိုက်ကယ်၊ ငါတော့ ဗေဒင်လက္ခဏာ ဝါသနာမပါဘူးကွာ"

"အဲဒီ ဝါသနာမပါတဲ့လူမို့ဘဲ ကျုပ်ကကြည့်ချင်တာ"ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကြည့်ပါတော့သည်။

သူသည် ခုတွေလတွေလဲ မေးမနေ။ ကြာကြာလဲ ကြည့်နေသည်မဟုတ်ဖဲ၊ ခဏအတွင်း မှာပင် ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ် ထူးထူးခြားခြား ထင်ရှားတာ တချက်ထဲ ဟောလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား နိုင်ငံခြား သွားရလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော်က ပြက်ရယ်ပြုသော မျက်နှာနှင့်...

"အောင်မလေးဗျာ၊ ဒါများ ထူးခြားသတဲ့၊ ငါ့လက္ခဏာကြည့်တဲ့ လူတိုင်းကဘဲ ဟောဒီ နေရာမှာ စတားပါလို့ဆိုလား၊ ဒီလိုဟောကြတာဘဲ"

www.burmeseclassic.com

သို့သော် သူသည် ဣန္ဒြေမပျက်။

"သူတို့က ဘယ်တော့သွားမယ်လို့ ဟောသလဲ"

ကျွန်တော်က ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာဘဲ...

"အဲသလိုတော့ အချိန်ကိုမပြောနိုင်ကြပါဘူး"

ဒီတော့ သူကရဲရင့်ပြတ်သားစွာ "ကျုပ်ကတော့ အတပ်ဟောလိုက်မယ်၊ သုံးလအတွင်းဘဲ၊ မစွန်းရဘူး"

မိုက်ကယ်ဟောသည်မှာ ဇွန်လထဲမှာ ဖြစ်ပေရာ၊ ဩဂုတ်လနောက်ဆုံးအပတ်မှာ ကျွန်တော် ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ မင်းရှင်၊ သာဂဒိုး တို့နှင့်အတူ သွားရောက်ခဲ့ရလေ၏။

သွေးထွက်ရှံမက၊ သေအောင်မှန်ခြင်း

သုံးလအတွင်း ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားသို့ သွားရမည်ဟု မိုက်ကယ်ဟောစဉ်က ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း သွားရမည်နည်း။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘဲဥအစာရှာမရသလို ဖြစ်နေပါသည်။ အကြောင်းမှာ တော်လှန်ရေးအစိုးရ လက်ထက်ဖြစ်လေရာ၊ အစိုးရအရာရှိများကိုသာ သက်ဆိုင် ရာ ကိစ္စနှင့် လွှတ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဘာအရာရှိမျှမဟုတ်။ ယခင့်ယခင် ဗေဒင်ဆရာ များ ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံခြားသွားရလိမ့်မည် ဟောစဉ်ကမူ ကျွန်တော်မှန်းဆ၍ ရပါသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော့် ချစ်မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသော (ဆေးဝါးဝယ်ယူရေး ကိစ္စနှင့် ကမ္ဘာ လှည့်လေ့ရှိသော) ဒီဆူဇာ ဦးခင်ဇော်၊ အပျင်းပြေ ပြင်သစ်ပြည်၊ ဂျပန်ပြည်တို့သို့ သွားလေ့ရှိ သော မိုးကုတ် ကိုမြမောင် (ကွယ်လွန်)နှင့် ကိုတင်မောင်တို့က ကျွန်တော့်အား တခါခါတော့ ခင်ဗျားပါ ခေါ်သွားဦးမယ်ဟု ပြောဘူးကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော်လှန်ရေးအစိုးရ လက်ထက်ရောက်သောအခါကား ဤကဲ့သို့ ပြင်ပလူများအား ကမ္ဘာ့သုံးငွေကို ဖြုန်းခွင့်မပေး တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မိုက်ကယ်ဟောကိန်းကို ဘဲဥအစရှာမရဖြစ်သည်။

သူဟောစဉ်က သူ့ဝီစကီလဲ သောက်ကောင်းကောင်းနှင့် ကျွန်တော်က အထက်ပါ အကြောင်းများ ပြောပြပြီး...

"ငါတော့ လမ်းမမြင်ဘူး မိုက်ကယ်"

ဒီတော့သူက "ကျုပ်ကတော့ ထင်းထင်းကြီးမြင်နေသဗျ"

"ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ သွားရမှာတုန်း"

"ဒါတော့ ကျုပ်မပြောတတ်"

လား၊ လား၊ ကျွန်တော်သွားရပုံက ဆိုဗီယက် ယူနီယံ စာရေးဆရာအသင်းမှ မြန်မာနိုင်ငံ က စာရေးဆရာသုံးယောက်ကို သူတို့ဌာနီသို့ လာရောက်လည်ပတ်ကြရန် ဖိတ်ကြားလိုက်ရာ၊ တော်လှန်ရေးအစိုးရက သူ့အမှုထမ်း မဟုတ်ဖဲလျက်၊ ကျွန်တော့်အား ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် သီတင်းသုံးပတ် အရှေ့ဂျာမနီတွင် တပတ်၊ တလတိတိ လည်ပတ်ခဲ့ပြီး၊ စက်တင်ဘာလ တရက်နေ့မှာ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်ကြပါ သည်။

ထိုမှ ခြောက်လမျှအကြာ ၁၉၆၄ ခု၊ မတ်လအတွင်း တနေ့သော ၁၁နာရီခန့်၊ ကျွန်တော် နံနက်စာ စားပြီးစတွင် အိမ်ရှေ့မှာ ဂျစ်ကားတစီး ထိုးရပ်လျက် တယောက်တည်းကိုယ်တိုင် မောင်းလာသော မိုက်ကယ်ဆင်းလာပါသည်။ သူယခင်က တခါမျှမရောက်ဖူး။ ဘယ်လိုကဘယ် လို မေးစမ်းလာသည်မသိ။

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်၍...

"ဟာ...မိုက်ကယ်ပါလား၊ လာဟိတ်"

သူအိမ်ပေါ်ရောက်သောအခါ...

"ထိုင်ကိုယ့်လူ၊ နေ့ခင်းကြီး နေပူပါဘိသနဲ့၊ ဘာကိစ္စ"

မိုက်ကိုယ်သည် နှုတ်လေး၍ စကားပြောလည်း နည်းလျက်ပြောလျှင်လည်း တဲ့တိုး တိုက်ရိုက်။

"ခင်ဗျားကို အရက်တိုက်ရင်း လက္ခဏာဟောချင်လို့ပါ၊ ဟော်တယ်တခုခု သွားကြရ အောင်၊ လိုက်ခဲ့ပါ"

"ဟာ...အခုဘဲ ထမင်းစားပြီးတယ်ကွာ၊ အရက်မသောက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ နိုးသိုင့်က်စ်ဖဲ၊ နို့ပြီး မင်းငါ့ကို လက္ခဏာလဲ ဟောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ မင်းဟောတာ မှန်လို့ဘဲ ငါအခုဆိုဗီယက် ယူနီယံနဲ့ အရှေ့ဂျာမနီက ပြန်ခဲ့ပြီလေ"

သူ ဦးခေါင်းလေးလေးရမ်း၍...

"အဲသည်တုန်းက ဒါတခုဘဲ ဟောရသေးတာဘဲ၊ မစုံသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ထပ်ဟောချင် လို့"

"ဒါဖြင့် အခု ဒီမှာဘဲဟောကွာ၊ မင်းဟော်တယ်တော့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး"ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်ဝါးကို ဖြန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီတခါတော့ သူခုနှစ်ဂ္ဂြာဟ်တွေပါမေး၏။

သူ့ဟောကိန်းမှာ ကျွန်တော့်တွင် အကောင်းချည်းဖြစ်နေ၏။ သူဟောသည့်အတိုင်းတွေ ရေးပြရလျှင် ကျွန်တော်ကြွားရာရောက်ချေမည်။ အချို့ကို အခြားဗေဒင်ဆရာတွေဆီကလဲ ကြားခဲ့ဘူးပါပြီ။ သို့သော် အခြားဆရာတွေထက် ထူးခြားမှုတခုကိုတော့ ဖော်ပြသင့်သည်ထင်ပါ သည်။ အဘယ်နည်းဟူမူ၊ သူအားရအောင် ဟောပြီးသောအခါ၊ ကျွန်တော်၏စာရေးသော ဖူးစကက် စက္ကူတရွက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်အား ဖောင်တိန့်ကိုဖွင့်၍မင်တွေ ခါချစေ၏။ ကျွန်တော်လည်း သူပြောသည့်အတိုင်းလုပ်၍ စာရွက်ပေါ်မှာ မင်စက်တွေ တော်တော် များသွား သောအခါ သူက"တော်ပြီ"ဟုဆို၍ ရပ်စေပြီး စက္ကူကိုအလယ်မှ ချိုးခေါက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပြန်ဖြန့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား..

"ကြည့်စမ်း...ဘာတွေ့သလဲ"

ကျွန်တော်က သေသေချာချာ ကြည့်သော် ဦးခေါင်းနှင့် နှုတ်သီးနှင့်၊ မျက်လုံးနှင့်

အတောင်ပံနှစ်ဖက်ဖြန့်၍...

"သိန်းငှက်ပါလားဟ မိုက်ကယ်ရ"

သူက အားရကျေနပ်စွာနှင့် မပြုံးမရယ်၊ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်...

"အဲဒါ ခင်ဗျားဘဲ၊ မှန်ဘောင်သွင်းပြီး ထားလိုက်ပါ"

ကျွန်တော်က သူကျေနပ်အောင် စာရွက်ကို မျင်များသွေ့အောင် မှုတ်ရင်း "အေး ကောင်းပါပြီကွာ၊ ကဲ မင်းဟောချင်တာတွေ ကုန်ပြီမဟုတ်လား၊ ငါက ထမင်းစားပြီး အိပ်လေ့ရှိ တယ်ကွာ"

တကယ်ဆို သူအလိုက်သိစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး သွားဘို့မဟုတ်လား သို့သော် သူကအမိန့်ပေးသံနှင့်...

"ခင်ဗျား ဒီနေ့မအိပ်ရပါဘူး၊ ကျုပ်နဲ့အရက်သောက်ရအောင် လိုက်ခဲ့ပါ"

"ဟ...ထမင်းစားပြီးနေပြီဆိုတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ် အရက်သောက်နိုင်တော့မှာလဲ၊ သွားကွာ ... ငါမလိုက်ဖူးဆို မလိုက်ဖူး"

ကျွန်တော်မှာ ထမင်းစားပြီးတိုင်း အိပ်နေကျမို့ အိပ်ချင်စိတ်နှင့် စိတ်တိုနေရာ၊ သူက ညို့မျက်လုံးလိုလို ပေရင်းရင်းနှင့် ကြည့်နေပြန်သဖြင့်...

"ကဲကွာ..ငါတော့ အိပ်တော့မှာဘဲ"ဟုပြောပြီး၊ ကျွန်တော်နေ့ခင်း အိပ်လေ့ရှိသော ကွပ်ပျစ်ရှိရာ အိမ်အောက် ဆင်းခဲ့တော့မှ သူလည်းနောက်က လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ကွပ်ပျစ်နားရောက်တော့ အသင့်ပြင်ထားသော ခေါင်းအုံးနှင့်သင်ဖြူးပေါ် ကျွန်တော် တုံးလုံးလှဲလိုက်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ...

"ကဲ...မိုက်ကယ်၊ သွားပေတော့"

ဒီတော့မှ ကိုယ်တော်မြတ် ထွက်သွား၏။ ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းသွားသံကြားရ၏။ သည်တော့လဲ သူ့အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ မကောင်းဖြစ်ရပြန်၏။

ကြည့်စမ်း...သူငါ့အိမ် တမင်တကာလာရှာတယ်။ သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြစ်တဲ့ ပညာနဲ့ သူငါ့ကိုအလကား ဗေဒင်ဟောရှာတယ်။ နို့ပြီး ငါ့ကို အရက်တိုက်ရအောင် ဟော်တယ် ခေါ်ရှာတယ်။ ဒါကို ငါက အတင်းမောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ငါမိုက်ရိုင်းရာ ကျနေပါပကောလား။ အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာဟယ်။

ယင်းသို့ ကျွန်တော်အတွေးဝင်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစီးစက်ရပ်သံကြား၍ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ။

မိုက်ကယ်သည် သူ့ဂျစ်ကားကို ဘက်ဂီယာနှင့် ပြန်လာလျက်။ သူ့အား ကျွန်တော် ခေါင်းထောင်ကြည့်နေသည်ကို မြင်တော့ကားပေါ်က မဆင်း၊ လက်ဝါးပက်လက်လှန်၊ လက်ယပ် ခေါ်လျက်...

www.burmeseclassic.com

"လာပါ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်တော့မယ် မဟုတ်လား"

ဒီတော့ မနေသာတော့ပါ။ အိပ်ရာကထ၊ အနီးရှိ တိုင်မှာချိတ်ထားသည့် ရှပ်အင်္ကျီလေး ဝတ်ပြီး သူနှင့်ပါသွားရတော့၏။

မိုက်ကယ်၏ ဝီလ်ပါဝါသည် ကျွန်တော့်ကို နိုင်သွားလေပြီ။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လမ်းကထွက်၍ ပြည်လမ်းမကြီးတက်မည်ပြုသောအခါ သူက ဘယ်ဟော်တယ်သွားချင်သလဲ မေး၍၊ ကျွန်တော်က လကျ်ာဘက်ကို ပြလိုက်သည်။ ကမာရွတ် ဂတ်တဲနီးသောအခါ ကျွန်တော်ရုတ်တရက် သန်းဆွေကို သတိရလေ၍ စကားတခွန်းမျှ မပြောဘဲ နေကြရာမှ...

"ဟေ့...မိုက်ကယ်၊ မင်း သန်းဆွေကို သိလား"

"လူချင်းတော့ မတွေ့ဘူးသေးဘူး၊ နံမယ်တော့ ကြားဘူးပါတယ်"

"အေးကွာ..ဒို့သန်းဆွေကို ဝင်ခေါ်ရအောင်ဟေ့၊ သန်းဆွေက ရယ်စရာမောစရာ ပြောတတ်တယ်၊ မင်း..သူ့ကိုတွေ့ရင် ခင်သွားမှာပါ၊ သန်းဆွေဟာ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်း တယ်"

"သူ့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ"

"ကမာရွတ်အဝိုင်းကြီးရောက်တော့ အင်းစိန်လမ်းဘက် ချိုးမောင်း၊ သူ့ခေါ်ပြီးတော့ ဒို့ကမာရွတ် သဟာယဘုရား သွားသောက်ကြမယ်၊ မင်းဒို့အိမ်ပြန်ပို့တော့လဲ နီးအောင်"

သို့နှင့် သန်းဆွေအိမ်သို့ရောက်ကြသောအခါ အဆင်သင့်ဘဲ သန်းဆွေကို တွေ့ရ၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်သွားကြပြီး...

"ဟေ့...သန်းဆွေ၊ ဒါဗေဒင်လက္ခဏာ ဆရာမိုက်ကယ်ကွ"

သန်းဆွေက ပြုံးရွှင်လျက်...

"နာမည်ကျော်ဘဲ ကြားဘူးပါတယ်"

"အေး...သူကလဲ မင်းကိုကြားဘူးသတဲ့၊ အခုတော့မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပေရော့ကွ၊ ဒို့ မင်းကို သဟာယဘားသွားပြီး၊ အရက်သောက်ကြရအောင် လာခေါ်တာ၊ ဒါနဲ့ မိုက်ကယ်ရေ...မင်းအရက် မသောက်ခင် သန်းဆွေလက္ခဏာ ကြည့်လိုက်အုံးကွာ"ဆိုသဖြင့် သန်းဆွေက လက်ဖြန့်ပေး၍ မိုက်ကယ်က ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှမကြာ တစ်ကနေ တဆယ်အထိ စိတ်ထဲကရေတွက် သလောက်ဖဲကြာမည်။ မိုက်ကယ်သည် သန်းဆွေလက်ကို မနှစ်သက်သလို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး...

"သူ့ကို ဟောစရာမလိုတော့ဘူး၊ သူ့လူ့ဘဝကံကုန်ပြီ၊ သူသေတော့မယ်"

အနီး၌ သန်းဆွေ၏ဇနီးလည်းရှိလေရာ ကျွန်တော်ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်လျက်...

"ဟင်...မိုက်ကယ်၊ မင်းဘာပြောတယ်၊ ဘာပြောတယ်"

www.burmeseclassic.com

"သူသေတော့မယ်၊ နှစ်မကူးဘူး"

"အရှူး..မင်းပါးစပ်ပိတ်"ဟုဆို၍ ကျွန်တော်ထိုးပြုရာ သန်းဆွေကိုယ်က ကြားဝင်ခံ၍....

"မလုပ်ပါနဲ့ ကိုဆွေရာ၊ သူပြောတိုင်း ဖြစ်ရမလားဗျ၊ လာဗျာ...ပျော်ပျော်ပါးပါး ဘားသွား သောက်ကြတာပေါ့..."ဟုဆို၍ သူကဦးဆောင်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းကြ၏။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်တာလေ၊ ဒီကောင့်ကိုခေါ်သွားမိတာ ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ မွေးနေ့ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်လဲမမေး၊ လက်ဝါးကို ခဏလေးကြည့်လိုက်တာနဲ့ သေတော့မယ်။ ဟောတာ။ ဘယ့်နှယ်လုပ် ယုံစရာရှိမတုန်း။

သို့သော် သန်းဆွေသည် နောက်တလမျှ မကြာလိုက်ပါ။ သင်္ကြန်တွင်း ဧပြီလ ၁၄ရက် နေ့မှာ အင်းလျားကန်၌ ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ပါသတည်း။

မိုက်ကယ်ကိုလည်း သည့်နောက်မှာ တခါမျှ မတွေ့ရတော့။ ဘာသတင်းမျှလည်း မကြားရ။ သေလေလား၊ ရှိသေးလားမသိ။ စင်စစ်တော့ မိုက်ကယ်သည် လူဆန်းတယောက်ပင်။ ကျွန်တော်ကသူ့ကို ထိုးမည်ပြုသည်တွင် စိတ်ဆိုးဟန်လည်းမပြ။ ကျွန်တော်ဤသို့ပြုမိသည်ကို သူက သိပြီးပုံသဏ္ဌာန်မျိုး။

ကံကုန်ခြင်း၏ အရိပ်လက္ခဏာ

မိုက်ကယ်သည် သန်းဆွေအား လူ့ဘဝကံ ကုန်နေပြီဟု ဟောခဲ့၏။

သန်းဆွေသည် ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့၊ နေ့လယ် ၃နာရီလောက်သေမည်ဖြစ်ရာ၊ ၁၃–ရက် နေ့ညနေမှာ ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် အရက်အတူသောက်သွား၏။ ညဥ့်ဦး ၇–နာရီလောက်မှ ပြန်သွား၏။

နောက်တနေ့ (သန်းဆွေသေမည့် ၁၄–ရက်နေ့)နံနက်ခင်းတွင် ကိုဖေသိန်း ကျွန်တော့် အိမ်ရောက်လာပြီး...

"ကိုဆွေ...မနေ့ညနေက သန်းဆွေလာတယ် မဟုတ်လား"

"လာတယ်ဗျ..၊ ကျွန်တော်နဲ့ အရက်သောက်ပြီး ၇နာရီလောက်မှာ ပြန်သွားတယ်၊ ဘာပြု လို့လဲ"

"ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထူးဆန်းတာတခု ပြောချင်လို့ဗျာ"

"ဘာများတုန်း"

"ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော်မနေ့ညနေက လှည်းတန်းဈေးက ဟင်းလျာဝယ်ပြီး ပြန်အလာ ပေတရာလမ်းမကူးမယ်အလုပ်၊ နောက်က ကိုဖေသိန်းလို့ ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သန်းဆွေဗျ၊ လိပ်ပြာတောင်ဆိုင်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်လို့၊ သူ့မြင်ရတာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တမျိုး ကြီးခံစားမိတယ်၊ ဒါနဲ့ သူကျွန်တော့်ဆီလျှောက်လာပြီး အနားရောက်တော့ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်မလို့ မှတ်လား၊ အဆင်သင့်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ဘယ်သွားရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့အတူလိုက်ပြီး ကိုဆွေဆီ သွားမယ်ဗျာဆိုပြီး သူကျွန်တော်နဲ့အတူ ပါခဲ့တယ်၊ ဘတ်စ်ကားပေါ် ရောက်ပြီးတဲ့

နောက် ကျွန်တော်သူ့ကိုလုံးဝမေ့သွားတယ်ဗျ၊ ဒါနဲ့ဒီထိပ်ကမှတ်တိုင်ရောက်လို့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းထဲဝင်ခဲ့တော့ နောက်က ကိုဖေသိန်းလို့ ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်အကြည့်လိုက်မှာ သန်းဆွေကိုမြင်ရတော့၊ ကျွန်တော်လန့်သွားလိုက်တာဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ခုထက်ထိ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှုတမျိုးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး”

ထိုစဥ်ကတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှန်းမသိပါ။ နောက်သန်းဆွေသေတော့မှ မိုက်ကယ် အဟောနှင့် ကိုက်ကြည့်တော့ သန်းဆွေလူ့ဘဝကံကုန်နေခြင်း၏ နိမိတ်လက္ခဏာဟူ၍ ယူဆရပါတော့၏။ ယင်းအခိုက်အတန့်၌ ကိုဖေသိန်းကိုပြသည်။ သို့မဟုတ် ကိုဖေသိန်းက မြင်သည်။

ကျွန်တော့်အနေအားဖြင့်ကား ဘာမှမထူးခြား။ သန်းဆွေရောက်လာသည်။ အရက်အတူ သောက်သည်။ စားသောက်ပြီးပြီးချင်း အိပ်တတ်သော ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခုတင်ပေါ်အထိ လိုက်ထိုင်ကာ၊ ကျွန်တော့်ရင်ပတ်ပေါ် စောင်ခေါက်ကို တင်ပေးပြီး “ကျွန်တော်သွားပြီကိုဆွေ”ဟု နှုတ်ဆက်သွားရာ၊ သူ၏နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခွဲခွာသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ပသို့လျှင် တွေးထင်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ၁၀ နှစ်ကျော်ပြီ သူငယ်ချင်း။

ဆန်းစစ်ကြစို့

ကျွန်တော့်အား ဟောကြားခဲ့သည်များအနက် မှန်ကန်လှသော ဟောကိန်းများကို ယခု ရွေးထုတ်ဖော်ပြခဲ့ပြီ။ မမှန်ကန်သည်များကိုတော့ ဟောကြားသောဆရာတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းသောအားဖြင့် ချန်လှပ်ခဲ့ပါ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ကိုဟော၍ မမှန်သောဆရာများသည် အခြားသူအချို့ကမူ သူတို့ အတွက် မှန်ကန်လှပါပေသည်ဟု ကြွေးကြော်ကြသည်။ ထိုနည်းအတူ ကျွန်တော်က မှန်ကန်လှပါ သည်ဟု အခုနဖော်ပြခဲ့သော ဆရာများကိုလည်း သူတို့အတွက် မမှန်ဘူးဟု ပြောကြသူများ ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။

သည်တော့ ကျွန်တော်ယူဆသည်မှာ ဟော၍မှန်ကန်သော၊ လူတို့၏ရေးဖြစ် နှောင်းဖြစ် ကို တပ်အပ်သိနိုင်သော ဗေဒင်လက္ခဏာပညာသည် အမှန်စင်စစ် ဧကန်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဗေဒင်လက္ခဏာပညာကို ကျွန်တော်ယုံ၏။

သို့ရာတွင်

ဆန်းစစ်ကြစို့

ကျွန်တော့်အား ဟောကြားခဲ့သည်များအနက် မှန်ကန်လှသော ဟောကိန်းများကို ယခု ရွေးထုတ်ဖော်ပြခဲ့ပြီ။ မမှန်ကန်သည်များကိုတော့ ဟောကြားသောဆရာတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းသောအားဖြင့် ချန်လှပ်ခဲ့ပါ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ကိုဟော၍ မမှန်သောဆရာများသည် အခြားသူအချို့ကမူ သူတို့ အတွက် မှန်ကန်လှပါပေသည်ဟု ကြွေးကြော်ကြသည်။ ထိုနည်းအတူ ကျွန်တော်က မှန်ကန်လှပါ သည်ဟု အခုနဖော်ပြခဲ့သော ဆရာများကိုလည်း သူတို့အတွက် မမှန်ဘူးဟု ပြောကြသူများ

ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။

သည်တော့ ကျွန်တော်ယူဆသည်မှာ ဟောၡ်မှန်ကန်သော၊ လူတို့၏ရေးဖြစ် နှောင်းဖြစ် ကို တပ်အပ်သိနိုင်သော ဗေဒင်လက္ခဏာပညာသည် အမှန်စင်စစ် ဧကန်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဗေဒင်လက္ခဏာပညာကို ကျွန်တော်ယုံ၏။

သို့ရာတွင် ဤပညာကို လေ့လာကျင့်သုံးကြပါလျက်၊ ဗေဒင်ဆရာတို့သည် တညီတညာ တည်းမရှိ။ အမှန်ကြီး၊ အမှန်လေး၊ အမှားလွဲ၊ မှန်တဲ့အခါမှန်၊ မှားတဲ့အခါမှား။ ယင်းသို့အဘယ် ကြောင့် ဖြစ်ရပါသနည်း။ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တော့ မဟုတ်မှလွဲရော့ (ဗေဒင်ဟောသလိုဗျာ) ဗေဒင်လက္ခဏာပညာသည် လက်နက်ကောင်းကြီးတခုပါဘဲ။ ဥပမာ၊ သေနတ်ပါဗျာ။ သေနတ်မှ ကမ္ဘာကျော် ဝင်ချက်စတာကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သော ဝင်ချက်စတာ အမဲလိုက်သေနတ် ဆိုပါတော့ဗျာ။

ဒီသေနတ်တွေကို အမဲလိုက်မုဆိုးတွေ အများဘဲ သုံးဆောင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသေနတ်မျိုးသုံးတဲ့ မုဆိုးတွေဟာ အားလုံးတန်းတူရည်တူရှိကြသလား။ မရှိပါဘူး။ အခုနပြော တဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေလိုဘဲ၊ အမှန်ကြီး၊ အမှန်လေး၊ လွဲတဲ့အခါလွဲ၊ မှန်တဲ့အခါမှန်၊ ချာတူးလန် တဲ့မုဆိုးလဲရှိ၊ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လိုက်ကြီး အလန်ကွာတာမိန်းလို ပစ်တိုင်း မလွဲတဲ့ ဟောတိုင်းမှန် ကမ္ဘာကျော်ဆရာကြီး ကိုင်ရှိလဲရှိခဲ့သပေါ့။ မဟုတ်ဖူးလားခင်ဗျာ။

ဤကား ဗေဒင်ပညာနှင့် ဗေဒင်ဆရာတွေအပေါ် ကျွန်တော်၏ ယူဆချက်ပါတည်း။ ထိုမှ တပြီး ဗေဒင်ဆရာတွေက ကျွန်တော်တို့ကိုဟော၍ မှန်သော်ရှိ၊ များသော်ရှိ၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာအကျိုးထူးပါသနည်း။ ဒါတော့ ခံယူသူအပေါ်မှာ တည်လေပြီ။

ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ ကျွန်တော့်အတွက် ပြောရပါမူ၊ ဘာအကျိုးမျှထူးသည်မထင်ပေါင်ဗျာ။ ဘာကြောင့်ဆို....

(၁) ဆရာသန်းကမဟောလဲ ကျွန်တော်မေနဲ့ညားမှာ ညားရမှာဘဲ။ ဒါဘယ်သူမပြုမိမိမှု ကိုဗျ။ ကျွန်တော်က ကလောင်ကမြင်းကြောထ၊ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားပြီး မယားသစ် ရှာနေတဲ့ကောင်ကိုဗျ။

(၂) မင်းရှင်နောင်နဲ့ ကိုမောင်မောင်ကမပြောလဲ ကျွန်တော့်အဖေက သူ့သားကြီး ရန်ကုန်မှာ ဒီလိုအိမ်စုတ်ကလေးနဲ့ နေရတာ စိတ်မကောင်းဘူးဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော့် ညီငယ်က အိမ်တလုံး ဆောက်ပေးတာဘဲ။ ဟို ငှားအိမ်ကလေးကနေပြီး ခုအိမ်ကြီး ကျွန်တော်ပြောင်းရတော့မှာပေါ့။

(၃) ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားသွားရတာလဲ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကိုယ့်စွမ်းပကားနဲ့ကိုယ်ဘဲ။

(၄) သန်းဆွေသေရတာလဲ မိုက်ကယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ သူသေနေ့စေ့လို့ သေရတာ ပါဘဲ။

သို့သော် မှန်ကန်တာကို ကြိုတင်ဟောကြားနိုင်တဲ့ ဆရာတွေကိုတော့ အံ့သြချီးကျူး

ရတယ်ပေါ့ဗျာ။ သည်တော့ ဗေဒင်ဆရာဟာ ဗေဒင်ဆရာအတွက်ဖဲ ဖြစ်တော့သပေါ့။ သူတို့ ဟောတာမှန်ရင် သူတို့နာမည်ကြီးပြီး သူတို့ပိုက်ဆံရမယ်။ ဗေဒင်(မေး)ဝါသနာရှင်တွေကတော့ ကုန်ကြပေရော့။

ဒါပေမယ့် ဗေဒင်မေးခြင်းသည် အကျိုးမဲ့တယ်လို့တော့ ကျွန်တော်မဆိုပါဘူး။ ဗေဒင်ကို မေးချင်တဲ့စိတ်၊ ဗေဒင်ဆရာကို ယုံကြည်စိတ်ရှိတဲ့လူမှာ သူနဲ့သင့်လျော်သော အကျိုးအာနိသင် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်။

ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ဗေဒင်မေးတဲ့လူ နှစ်မျိုးနှစ်စားတွေ့ရပါတယ်။ ပထမတမျိုးက ဗေဒင် မေးရမှာကို အင်မတန်ဝါသနာပါတယ်။ ဘယ်က ဗေဒင်ဆရာ ဘယ်သူဟာဖြင့် သိပ်မှန်တာဘဲလို့ ပြောသံကြားရရင် သူသွားတော့တာဘဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီဗေဒင်ဆရာဟာဖြင့် သူ့အတွက် ရှေ့အဖို့ ကောင်းတာတွေဟောတော့မှာဘဲ၊ အဆိုးရှိလဲ ယာယီ ယတြာနဲ့လုပ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မြှော်လင့်တယ်။ အဲသည်တော့ ဗေဒင်ဆရာဆိုတာကလဲ အင်္ဂဝိဇ္ဇာသမားတွေဘဲဗျာ။ အသွေးမြင် အသွင်သိပြီး မြှောက်တန်မြှောက်၊ ချောက်တန်ချောက်နဲ့ ငွေချူယူလိုက်တော့တာပေါ့။ ဒီလို အမျိုးအစားကတော့ အများအားဖြင့် အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူတို့က ဗေဒင်ဆရာကို အချော့တော်၊ အထိန်းတော်လို သဘောထားကြတယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွက် ဗေဒင်ဆရာကို အားကိုးတော့တာဘဲ။

ဒုတိယ အမျိုးအစားက ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းလို့၊ စီးပွားရေးပျက်လို့၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အပေါက်အလမ်းမတည့်လို့၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေလို့ ချစ်ဒုက္ခရောက်လို့၊ ရာထူး လျောကျမှာစိုးလို့၊ သို့မဟုတ် တက်အောင်လို့၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လို့ (ဥပမာ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ့်ခွေးက ကိုက်တာမျိုး) စာမေးပွဲအောင်ဘို့လို့၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းသစ်တခုလုပ်မှာ ကိုယ်နဲ့တော် ၏ မတော်၏ သိချင်လို့ စသည်စသည်ဖြင့်။

အချုပ်အားဖြင့်တော့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသူတွေ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မနိုင်သူတွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကို မယုံတဲ့သူတွေဟာ ဗေဒင်ဆရာဆီသွားပြီး အားကိုးကြတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်ပြဿနာတင်ပြ တော့ ဗေဒင်ဆရာကလဲ တတ်သမျှမှတ်သမျှ သျှတြိနဲ့ အတ္တအကျိုးဆောင်တော့တာပေါ့။ သူတို့ ဟောတာကလဲ ကျွန်တော်အခုနဖော်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း အမှန်ကြီးလဲရှိမယ်၊ အမှန်လေးလဲရှိမယ်၊ တက်တက်စင်အောင် လွဲတာလဲရှိမယ်။ အဲ...ကိုယ်နဲ့ ထိုက်သလိုဖြစ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ အဲသည် တော့ ဗေဒင်ဆရာမှာ ဘယ်လိုအခွင့်အရေးရှိသလဲဆိုရင် မှန်တာအဟောခံရတဲ့လူဟာ ဒီဆရာ တယ်မှန်လိုက်ပါလားလို့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြွေးကြော်ကြတယ်။ အဟောမမှန်တာ ခံလိုက်ရ တဲ့လူကတော့ သူငွေကုန်ခံ့ရတာ တွေးနှမြောပြီးရှက်လို့ ကျိတ်မြို့နေရော။

သို့သော် အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့ရင် ထိုဗေဒင်ဆရာကို ယုံကြည်မှုနှင့် ထိုဗေဒင် ဆရာညွှန်ကြားသော ယာယီယတြာတွေလုပ်ရခြင်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးဘုရားမှာပူဇော်ရခြင်း၊ ငါး ငှက် သက်စေ့လွှတ်ရခြင်း၊ ကိုယ့်မွေးနေ့ မွေးရပ်က ရေချမ်းကပ်လှူခြင်း၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးရခြင်း စတဲ့ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်နေရတဲ့ အခါသမယနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့်အကျိုးကို မြှော်လင့်နေရတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်းမှာတော့ စိတ်သက်သာရာရတာ အမှန်ပါဘဲခင်ဗျာ။ ဒါဟာ ဗေဒင်ရဲ့ အကျိုး အာနိသင်ပါဘဲ။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် အမှန်စင်စစ်မှာတော့ လူ့ဘဝဆိုတာ အများသိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း၊ ဖြစ်ချိန် တန် ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန် ပျက်၊ တက်ချိန်တန် တက်၊ ကျချိန် ကျ၊ ပွချိန် ပွ၊ ပိန်ချိန်မှာတော့ ပိန်ကြတာဘဲခင်ဗျာ။ အဲသည်တော့ ဗေဒင်ဟာ မှားချင်မှား၊ မှန်ချင်မှန်၊ အခိုက်အတန့်အတွက် တပါတိုးစိတ်ဓာတ် အားဆေးကလေးပါဘဲ။ ဤဆေးကို သင်လိုလျှင် မှီဝဲပါလေ။

သို့သော် ဆေးစားမှားတာလဲ ရှိတတ်သဗျ။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ဥပမာ…

ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဲတကောင်ဗျ။ သူ့မှာ ငွေကြေးကလဲ အတော်အသင့်ရှိတော့ သူ့ငွေနဲ့ သူ့ဇာတ်ကားသူရိုက်ပြီး သူမင်းသားလုပ်ဖို့အကြံနဲ့ နာမည်ကျော် ဗေဒင်ဆရာ တယောက်ဆီ သွားတိုင်ပင်ကော။ ဆရာက သူ့ဇာတာတွက်ချက်ပြီး လုပ်သာလုပ်၊ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။

ဒါနဲ့ ကျိတ်လိုက်တာ ငတိ ရှိတာကုန်လို့ မင်းသားတော့မဖြစ်ဖူး၊ ကြွေးတွင်းထဲနစ်နေပါရောလား။

ဒါ..ဥပမာပြောတာနော်။ ဟိုလူသည်လူ ရည်ညွှန်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟဲ..ဟဲ..။

ဤဂေဟာသို့

လူမှန်သမျှ မွေးပြီး သေရမှာချည်းဖြစ်သော်လည်း နေရာ၊ သေရာတို့ကား မတူကြချေ။ အချို့မှာ ထိုအိမ်မှာမွေး၊ ထိုအိမ်မှာဘဲနေပြီး ထိုအိမ်မှာပင် သေဆုံးကြသည်။ ဤကား လူနည်းစု ဖြစ်ပါသည်။ များစွာသောလူတို့ကား မွေးရာတခြား၊ သေရာတဌာနသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဤလူများ စုမှာလည်း နေရာဌာနအမျိုးမျိုးတွင် အိမ်အမျိုးမျိုးပြောင်းရသူများလည်း ရှိပေရာ၊ ကျွန်တော် သည် ယင်းလူစုတွင် ပါဝင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်သည် မွေးဖွားရာကျေးရွာဂေဟာတွင် ၁၄ နှစ်သားအထိသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နေခဲ့ရပြီး၊ ရွာကကျောင်းမှ ၇တန်းအောင်၍ မြို့ကျောင်းသို့ ပြောင်းခဲ့ရသောအခါ၊ ၈တန်းမှာ မြို့ပေါ်ရှိ ဒွေးလေး၏အိမ်၌နေသည်။ ၉တန်း၊ ၁၀တန်းရောက်သောအခါ လူဝါးဝလာပြီး ခြေရှည် လာပြီဖြစ်၍ တအိမ်တည်းမနေတော့ဘဲ ကျောင်းအနီးရှိ ဆရာ၏အိမ်မှာ နေချင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အတန်းပိုင်ဆရာသော်နှင့် ဆရာကတော်က ကျွန်တော့်ကိုချစ်ကြသည်။ ပေါင်းတည်မြို့နှင့် တမိုင်သာသာမျှကွာသော သိမ်ကြီးအရပ်ရှိ ဦးရီးတော်သူ၏အိမ်မှာ နေချင်လည်းနေသည်။ ထိုဦးရီး၏ဇနီးမှာ သားသမီးထွန်းကားသည်မဟုတ်၍၊ ကျွန်တော့်ကိုသားကဲ့သို့ ချစ်ရှာသည်။ ၈တန်းတုန်းက နေခဲ့သော မူလဒွေးလေးအိမ်မှာ နေချင်လည်းနေသည်။ ကျွန်တော် နှင့် တတန်းတည်းသား မြို့ပေါ်ရှိကိုအောင်ဖေအိမ်မှာ လိုက်နေချင်လည်းနေသည်။ ဘုရားကြီး ကျောင်းတိုက်ထဲရှိ ကျွန်တော့်ကိုချစ်သော ဘုန်းကြီးဦးသြဘာသကျောင်းမှာ သွားနေချင်လည်း နေသည်။ ရွာကအိမ် ပြန်နေချင်လည်း နေသည်။ တအိမ်အိမ်တွင် တလကိုးသီတင်းနေချင်လည်း နေသည်။ တရက်နှစ်ရက်ပဲ နေချင်လည်းနေသည်။ ကဲ…ကျွန်တော် ဘယ်လိုအကောင်လဲဆိုတာ အကဲဖမ်းကြပေရော့။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်မူ ကျွန်တော်၏ရည်းစားနှစ်ယောက်ရှိရာ ဇီးကုန်းမြို့တွင် အကိုတော်သူ၏ အိမ်မှာသွားနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရည်းစားများသူဖြစ်သော်လည်း၊ ပေါင်းတည်မြို့ပေါ်တွင်တော့ မစွံချေ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်တွင် နာမည်ပျက်ကလေးရှိ၏။ ထန်းရည်၊ အရက်သောက်တတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကြက်တိုက်တတ်သည်။ ၁၆ နှစ်သားတွင် ဘင်ခွဲရ၏။ ထိုဘင်ခွဲပြီးဆေးတိုက်ထဲက သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍ထွက်အလာ ကျွန်တော်စာပေးထားသော ဟိုက်စကူးကျောင်းက ကောင်မလေးနှင့် ပက်ပင်းသွားတိုးလေ၍ အဲသည်ကတည်းကစပြီး ကျွန်တော် ပေါင်းတည်မြို့ပေါ်မှာ ဂေါ်လမ်း 'ကန်း'သွားပေတော့သည်။ မြို့ငယ်ကလေးပေကိုး။ သနားဘွယ်ပင်တည်း။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ သတင်းကောင်းကလေး တခုတော့ရှိ၏။ 'ကဗျာစပ် သိပ်ကောင်း တာဘဲ'။ ထိုစဉ်က ပေါင်းတည်မြို့တွင် ကဗျာခေတ်စား၏။ ရဟန်းခံ ရှင်ပြုဖိတ်စာများ ကာရန် နဘေနှင့် ရေးရ၏။ မင်္ဂလာဩဘာရတု ပိုဒ်စုံများ၊ အဖျင်းဆုံးဗျာ၊ မြူနီစီပယ်လူကြီး ရွေးကောက် ပွဲသော်မှ ဟိုဘက်သည်ဘက် စောင်းချိတ်သော ကဗျာမျိုး ရေးပေးရ၏။ ဤမှာဘက်တွင် ဆရာသော်တပည့် မောင်ကျင်မောင်ဟု ကျွန်တော်နာမည်ထောင်၏။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင် လူအိုရုံများ တည်ထောင်သော ဒေါ်ဦးဇွန်းလည်း ကဗျာချစ်သူဖြစ်၏။ ပေါင်းတည်မြို့ လူအိုရုံ အကြောင်း ကျွန်တော်လေးချိုးတပုဒ် စပ်ပေးရာ အန္တေးထည် ငွမ်းလုံချည်တကွင်းချီးမြှင့်၏။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ၈တန်းကစ၍ ကဗျာကိုသင်ရရာ၊ ၉တန်းရောက်သောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ကဗျာမျိုးစုံကို စပ်တတ်နေပြီ။ လေးချိုးကို အများဆုံးစပ်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းအရာတခုကို ပေးပါက ပြည့်စုံသော လေးချိုးတပုဒ်ကို နာရီဝက်ထက် ပိုမကြာစေရ။

ကျွန်တော်သည် အတန်းထဲတွင် ကဗျာတခုသာထူးချွန်၍ အခြားဘာသာရပ်များမှာ သာမန်မျှဖြစ်၏။ ၉တန်းတွင် တနှစ်ရှုံးခဲ့၏။ ၁၂ နှစ်သား ၈တန်း၊ ၁၆နှစ်နှင့် ၁၇နှစ် ၉တန်း၊ ၁၈နှစ်သားမှ ၁၀တန်းကိုအောင်ခဲ့၍ ၁၉၃၈ခုနှစ်၊ ၁၉နှစ်သားတွင် ကြည့်မြင်တိုင် ဆရာဖြစ်သင်တန်းကျောင်းမှာ ဘော်ဒါသွားနေရတော့၏။

ကျွန်တော့်ဘဝတာအတွက် ကျွန်တော့်မိဘများ ရည်ရွယ်သည်မှာ ထိုစဉ်က 'ဟိုက်ယား ဂရိတ်'ခေါ် မြန်မာလို ဆယ်တန်းဆရာဖြစ် အောင်မြင်သောအခါ ပညာရေးမှာ ကိစ္စပြီးချေပြီ။ ကျေးရွာပြန်ပြီး တနေရာရာမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်ရုံဘဲ ရှိတော့၏။ လယ်သမားသား ကျောင်းဆရာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျေးရွာလူထုအဖို့ တော်တော်အတန်းမြင့်လုချေပြီ။ ယင်းခေတ်က 'အင်ဂလိုဘာနေကလာစကူးလ်'ခေါ် အင်္ဂလိပ် မြန်မာနှစ်ဘာသာ သင်သောကျောင်းနှင့် 'ဘာနေကလာစကူးလ်'ခေါ် မြန်မာစာသက်သက်သာ သင်သောကျောင်း နှစ်မျိုးရှိလေရာ၊ မြန်မာစာသက်သက်သမားသည် ၁၀တန်းနှင့် ဟိုက်ယားဂရိတ် ဆရာဖြစ်အောင်ပြီးသောအခါ ရှေ့ဆက်စရာ မရှိတော့ပေ။

စင်စစ်ကျွန်တော့်လည်း ဤမျှနှင့်ဘဲ ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ပင်။ သို့ရာတွင် ကြည့်မြင်တိုင် ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းမှာနေစဉ် တနေကသည်၌ ကျွန်တော်ရှိုးကျကျနှင့် မြို့ထဲသို့အသွား၊ လမ်းမှာ တွေ့သောမျက်နှာဖြူတယောက်သည် ကျွန်တော့်အား အင်္ဂလိပ်လို တစုံတခုမေး၏။ ကျွန်တော် သူ့စကားကို ဘာမျှနားမလည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကြားဘူးသော 'နိုး'တလုံးအသုံးပြု၍ "အိုင်နိုး... အိုင်နိုး"ဟု ပြောရင်း ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါအောင် ယမ်းပြလိုက်တော့... ထိုမျက်နှာဖြူသည် ကျွန်တော့်အား အရူးတယောက်ကိုကြည့်သောအကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးရယ်ကာ ထွက်သွားလေ၏။ (ဩ နိုးဆိုတာ မဟုတ်၊ မရှိ၊ မသိဟု ကျွန်တော်ဆိုလို၏။ ညသတ နိုးကိုမှ ကျွန်တော် မသိသေးတာကိုး) ထိုမျက်နှာဖြူလုပ်သွားပုံ ဘယ်လိုဖြစ်နေသနည်း။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ များစွာမကျေနပ်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာတတ်သော မိတ်ဆွေတယောက်ကို ဒီအကြောင်းပြောပြတော့၊

www.burmeseclassic.com

သူက…

“မောင်ရင့် အိုင်နိုး အိုင်နိုးက ဘာဆိုချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်မသိဘူးပြောတာပါ”

ထိုအခါသူသည် အားရပါးရ ရယ်မောလျက်…

“အိုင်နိုး…အိုင်နိုးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကျွန်တော်သိတယ် ပြောတာကွ၊ မောင်ရင်က အဲလိုပြောရင်းခေါင်းယမ်းပြတော့ မျက်နှာဖြူက ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ၊ မောင်ရင် စဉ်းစားကြည့်တော့”

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ရှက်လိုက်တာလေ။ နို့ပြီး ထိုမိတ်ဆွေက ဆက်ပြောသေး၏။

“ကိုရင့်ရုပ်ရည်လေးနဲ့ ဝတ်စားထားတာက တကယ့်ကောလိပ်ကျောင်းသားစတိုင်၊ ဒါကြောင့် မျက်နှာဖြူက အင်္ဂလိပ်လိုမေးတာ၊ ကိုရင်က အင်္ဂလိပ်စာ တလုံးမှမတတ်”

ကျွန်တော် ကြီးစွာသော မဟာအရှက်တော်ကြီး ရလေ၏။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့မှာ မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကား သက်သက်သာ တတ်နေ၍ မဖြစ်ပေ။ ဈေးဝယ်ရာမှာ အင်္ဂလိပ်လို၊ သို့မဟုတ် ကုလားလို မေးနိုင်ပြောနိုင်မှ အရာရောက်၏။ မြန်မာ စကားသက်သက်သာဆိုရင်ဖြင့် တောအမဲဘဲဟု ကွဲပေရော့။ အနည်းဆုံးလန်ချားစီးရာမှာပင် ဆီးတား၊ ဘားယား၊ ဒိုင်းနား၊ ရပ်ခိုး၊ ဂိုမောင်းပြောနိုင်မှ ကုလားက လေးစား၏။ ဟဲ့..ကုလား၊ ဘယ်ဘက်သွား၊ ညာဘက်ချိုး ဆိုတာမျိုးတွေ ပြောနေရင်ဖြင့် ကုလားက ဂျန်ဂလိဝါးလားဘဲဟု လန်ချားခ ပိုတောင်းပြီသာ မှတ်ပေရော့။

ပေါင်းတည်မြို့မှာ လန်ချားတွေ ရှိနေသဖြင့် လန်ချားစီးကုလားစကားတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းတတ်နေပါသည်။ သို့သော်အင်္ဂလိပ်လိုတော့ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီမှ မတတ်သေး။

ကျွန်တော့်မိဘများသည် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အဘယ်ကြောင့် မြို့ပေါ်ရှိ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းတွင် မထားခဲ့ပါသနည်း။ မထားနိုင်လို့လား။ မဟုတ်ပါ။ တောရွာက လယ်ပိုင်ရှင် လူချမ်း သာထဲကဘဲ။ ရန်ကုန်ကောလိပ်ထားနိုင်လောက်အောင် ငွေကြေးပြည့်စုံပါသည်။ ဒါဖြင့် မြို့ပေါ် မှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းရှိတယ်ဆိုတာ မသိလို့လား။ သိလိုက်သမှ။ အမှန်စင်စစ်က ကျွန်တော့် နောင်တော် နောင်တော်များ လုပ်သွားပုံက စံတင်ရလောက်အောင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အသို့ဟူမူ၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးသော လူတသိုက် အား၊ သူတို့မိဘများက သားချင်းအပြိုင်အဆိုင် မြို့ပေါ်တွေပို့၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ထားခဲ့ကြ ပါသည်။ သို့သော်သူတို့သည် မြို့ပေါ်မှာ ၄-၅-၆နှစ်မျှ သွားနေကြသော်လည်း ဘယ်လောက် စာတတ်၍ ဘယ်နှစ်တန်း ရောက်ခဲ့ရမှန်တော့မသိရ။ နောက်ဆုံးမှာ လူပျိုပေါက်အရွယ်တွေ ကာလသားရောဂါ ရလာသူနှင့်၊ ဘိန်းစွဲပြီး ဖဲသမားဖြစ်လာသူနှင့်၊ တယောက်သောသူမှာ နူတောင်လာခဲ့ပြီး၊ မကြာမီသေဆုံး၏။ နို့ပြီး ကျွန်တော်တို့ဦးလေးတော်သူတယောက်လည်း သာယာဝတီမြို့ပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသွားထားတာ၊ ပညာတော့ပေါက်ရောက်ပါရဲ့။ သို့သော်

www.burmeseclassic.com

သူ့တည်းအိမ်က ခရစ်ယန်ဖြစ်လေတော့ ခရစ်ယန်ဘာသာထဲဝင်ပြီး ခရစ်ယန်မနဲ့ လက်ထပ်သွားသဗျ။

အဲသည်ဟာတွေ စိစစ်လိုက်တော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့စကားက မြို့ပေါ်ပို့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထားရင်ဖြင့် ဖာကျိုးလာမယ်၊ ဘိန်းစားဖဲသမားဖြစ်လာမယ်၊ ခရစ်ယန်ဖြစ်သွားမယ်။

ဣတိတဿမာ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အား ငယ်စဉ်ကအင်္ဂလိပ်ကျောင်း မပို့ခဲ့ခြင်း။

သို့သော် ကဲ..ယခုတော့ မဖြစ်ကဘူး၊ ဖော်ပြပါ မဟာအရုက်တော်ကြီး ရပြီးကတည်းက ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာ သသင်တော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဆရာဖြစ်အောင်ပြီးတဲ့နောက် မိဘထံသို့ ဒီခေတ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာမတတ်ရင် လူစဉ်မမှီတော့ဘူးဟု အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အင်္ဂလိပ်စာအလွတ်ပညာသင်ကျောင်းမှာ နေတော့မည်ဟု စာရေးလိုက်ပြီး ဆရာဖြစ်ကျောင်းဘော်ဒါမှ ဖော်ပြခဲ့သည့် ခရစ်ယန်ဖြစ်သွားသော ကျွန်တော့်ဦးလေးအိမ် စမ်းချောင်းဇလွန်လမ်းမှာ သွားနေလိုက်တော့၏။ ကျွန်တော်နေသော ကျောင်းက မအူပင်လမ်း၊ ဒေါ်မမ၏ ခေတ်သစ် အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်း။

ယခု ကျွန်တော်ဦးတည်ဖော်ပြနေသည်မှာ နေရာအမျိုးမျိုးတွင် အိမ်တွေအမျိုးမျိုးမှာ နေခဲ့ရပုံတွေဖြစ်ပေရာ၊ ဦးလေးအိမ်မှာ တယ်မကြာလိုက်ပါ။ ဦးလေး၏ဇနီး ဒေါ်လေး၏ တူမကို စာပေးမိသဖြင့် ဒီစာကို သူငယ်မက သူ့ဒေါ်လေးပြ၊ သူ့ဒေါ်လေးက သူ့အဖေကြီးကိုပြ၊ ဟာ...အဖိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပက်ပက်စက်စက် နံ့လိုက်တာ ကျွန်တော်ဟာ ချက်ခြင်းဘဲ အဝတ်သေတ္တာနဲ့ အိပ်ရာလိပ်ကလေးဆွဲပြီး၊ မအူပင်လမ်းက ဒေါ်မမရဲ့ ကျောင်းဘော်ဒါအိမ်ကို ပြောင်းခဲ့ရတော့သပေါ့။

အဲ...မအူပင်လမ်းရောက်တော့ နောက်တအိမ်ပြောင်းဘို့ ဖြစ်လာပြန်တာက ဒေါ်မမအိမ် က နံပတ် ၁၁။ ၁၇က ကျွန်တော့်ပထမဦးဆုံး ဇနီးလောင်းလျာ နော်မာတို့ရဲ့အိမ်မို့၊ ၁၉၄၂ခုနှစ် သူနဲ့ကျွန်တော်ညားကြတော့ ယောက္ခမကြီးအိမ်တက်၊ သားမက်ကလေးအဖြစ်နဲ့ ရောက်သွားရော။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ အိမ်တအိမ်ထဲ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နေဘို့ ကံဇာတာက မရောက်သေးတော့ မြင်းလှည်းသမားဘဝမှာ ယောက္ခမကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်တိုင်း တခြားသွားသွားနေရသည်များက ဆရာမ ဒေါ်မမအိမ်၊ မြင်းလှည်းသမား ကိုမောင်ခင်အိမ်၊ ကိုသိန်းလေးအိမ်၊ ကိုဘလှအိမ် ဖိနပ်ထောင်ဆရာ ကိုသောင်းအိမ်။

နောင် စာရေးဆရာဖြစ်လာတဲ့အခါ ယောက္ခမကြီးနဲ့ နောင်ဂျိန်တိုင်း သွားသွားနေရတဲ့ အိမ်များမှာတော့ ဆရာမ ဒေါ်မမအိမ်၊ စာရေးဆရာ မင်းရှင်နောင်အိမ်၊ တင့်တယ်အိမ်၊ အမကြီး ခင်မျိုးချစ်အိမ်၊ အောင်လင်း၊ မြသန်းတင့်၊ ကျော်အောင်တို့ရှိရာ ကိုသန်းတင်အိမ်၊ တခါတရံ မန္တလေးတက်ပြီး ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းအိမ်၊ ဆရာမြမျိုးလွင်အိမ်။

ဒီလို အိမ်အမျိုးမျိုးမှာ လူတန်းစားအမျိုးမျိုးနဲ့နေပြီး၊ သူများတွေ၏ထမင်း အများဆုံးစားတဲ့နေရာမှာတော့ ကျုပ်လိုလူ ဇမ္ဗူရှိသေးရဲ့လားလို့တောင် ကြွေးကြော်လိုက်ချင်ငဲ့။

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းသားဘဝက အိမ်အမျိုးမျိုး ရောက်နေခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော့်ဝါသနာ။ သားမယားရပြီးမှ သူများအိမ်တွေသွား သွားနေရတာက ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီးကျေးဇူး။ သမက်ကလေးဝါသနာကို ပါရမီဖြည့်ပေးသည်နှင့် တူသေး၏။

အင်း...အဲသည်လောက် ဂဏှာမငြိမ်တဲ့ အကောင်၊ နောက်ဆုံးချည်တိုင်နဲ့ တွေ့တောက တော့ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလမှာ မေနှင့်ကျွန်တော်ညား၍ ဒါရိုက်တာ ဦးဘရှင်အိမ်မှာ နှစ်လ မျှနေပြီး၊ တလအစိတ်ပေးရသော ခုနှစ်မိုင်ရွာတန်းရှည်ရွာက အိမ်ကလေးမှာ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ် ထူထောင်သည်က စ,ပါသည်ခင်ဗျာ။

"မောင်ဆွေ..မိန်းမရတိုင်း အိမ်ထောင်ကျတာ မဟုတ်ဖူး၊ လင့်ဝတ္တရားသိ၊ လင့်တာဝန် ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ မယားကိုရမှ အိမ်ထောင်ကျတာကွ"ဟူသော အမကြီး ခင်မျိုးချစ်၏စကား အတိုင်း၊ မေနဲ့ညားတော့ ကျွန်တော်တကယ် အိမ်ထောင်ကျပါပြီ။ ထိုအိမ်ထောင်မှာ ပျော်သွားပါ ပြီ။ ကိုယ့်အိမ်ကလွဲ၍ အခြားဘယ်အိမ်ကိုမျှ မသွားချင်တော့၊ မစားချင်တော့။ အခြားမိတ်ဆွေ များကသာ ကျွန်တော့်အိမ်လာ၍ နေကြ၊ လည်ကြ၊ စားကြ၊ သောက်ကြသော အပိုင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ကြည့်စမ်း...အိမ်ထောင်တခု၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် အိမ်အဆောက်အဦနှင့် ဘာဆိုင်သနည်း။ ကျွန်တော့် မွေးဖွားခဲ့ရာ၊ ကျွန်တော့်မိဘအိမ်မှစပြီး ကျွန်တော်လည်ပတ် နေထိုင်ခဲ့သောဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း၊ ဆရာသမားတို့၏ အိမ်တွေနှင့်နှိုင်းယှဉ်သော် ဤရွာတန်းရှည်ရွာက အိမ်ကလေးမှာ အဖျင်းဆုံးအညံ့ဆုံး။ ကျွန်တော့်တသက်တာတွင် နေခဲ့ဘူးသော ဂေဟာတို့တွင် အိမ်၏တန်ဘိုး အမဲ့ဆုံး။

သို့သော် ဤအိမ်စုတ်ကလေးမှာ ကျွန်တော်လည်း ပျော်၏။ လာရောက်လည်ပတ်ကြ သော မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေလည်းပျော်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ခဏခဏလာကြ၏။ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်တိုက်နှင့် ကားနှင့် နေကြသော လူတန်းစားများပါဝင်၏။

စင်စစ် 'အိမ်သာ ဧည့်လာ'ဆိုသောစကားသည် အိမ်ယာဥယျာဉ် ပန်းမာလ်နှင့် ခမ်းနား ကြီးကျယ်စွာ မျက်မြင်ကွင်း သာယာနေခြင်းကိုမဆိုလို။ ယင်းနှင့်မဆိုင်။ အိမ်ထောင်တခု သာယာမှုမှာ အိမ်ရှင်မ,နှင့်သာ ဆိုင်ပေသည်။

အမှန်ကိုဆိုရသော် ကျွန်တော့်အိမ် လာကြသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတို့ သည် ရိုးရိုးလူတွေ မဟုတ်ကြ။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အရက်သမား၊ လူပွေ လူတေတွေ ဖြစ်ကြ၏။ မေသည် ယင်းလူမျိုးတွေကို ကျေနပ်အောင်ပြုစုနိုင်၏။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အမြဲမပြတ် စားဘို့ မွေးထားသော ကြက်တွေ ဘဲတွေကို ချက်ကျွေး၏။ မေ၏ ဟင်းချက်လက်ရာကို လူတိုင်းကြိုက် ကြ၏။ အမူးသမားတွေ သောက်ကြစားကြရင်း "မေ သီချင်းဆိုပြပါ" ခိုင်းလျှင်ဆိုပြ၏။ မေသည် အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်၊ မြန်မာသီချင်းများစွာဆိုနိုင်၏။ အသံလည်း ကောင်း၏။ အဆိုလည်းကျ၏။

ထို့ပြင် အမူးသမားတွေကိုလည်း ထိန်းနိုင်သေး၏။ ဥပမာတခုပြပါမည်။ ကျွန်တော့်အိမ် လာရောက်သောက်စားကြသူများထဲတွင် 'ငွေကို လေလိုသုံးသူ'ဟု ဝတ္ထုတပုဒ်ပင် ကျွန်တော်ရေး ခဲ့သော မိုးကုတ် ကိုမြမောင်သည် အချမ်းသာဆုံးနှင့် မူးလျှင်သူများအပေါ် ဗိုလ်အကျချင်ဆုံး၊ အနိုင်ကျင့်ချင်ဆုံး လူဖြစ်၏။ ဒါကတော့ သူ့ငွေအားပေကိုး။

www.burmeseclassic.com

တခါသော် သူနှင့်ပင် အတူပါလာခဲ့သော ဝတ်လုံတယောက်ကို သူတော်တော် ထွေသည် ၌ ရှေ့နေအလုပ်သည် မကောင်းကြောင်း၊ အမှုသည်တွေအပေါ် ငိုစား ရယ်စား ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှန်ကိုအမှားဖြစ်အောင်၊ အမှားကို အမှန်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြကြောင်းများနှင့် အတော်ပင် ပစ်ပစ်ခါခါ ရှုတ်ချပြောဆိုနေလေရာ၊ ထိုဝတ်လုံခမျာ သူ့အရက်သောက်ထားရသည်မို့၊ နို့ပြီး လူချင်းလဲ အောက်ကျို့နေရသည်မို့ ပြန်၍ ဘာမျှဟဟမပြောဝံ့။ သနားစရာလေးဖြစ်နေရာ၊ မေက ထိုဝတ်လုံဘက်မှနေ၍ ရှေ့နေလိုက်တော့ ကိုမြမောင်က စိတ်ဆိုးလျက်…

“ဒါခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်တုန်း၊ သူ့မှာပါးစပ်ရှိသားဘဲ၊ သူ့ဟာသူ ပြန်ပြောပါစေလား”

ဒီတော့ မေက…

“ကျမနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ ကျမရဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးအောက်မှာ လူတဦးက အခြားတဦးကို တဖက်စီးနင်းအနိုင်ကျင့်နေတာကို ကျမ ငြိမ်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး..၊ အားနည်းတဲ့ ဘက်က ကူညီရမှာဘဲ၊ ဒါကို သဘောမကျရင် ကိုမြမောင်အခု ကျမအိမ်ခေါင်မိုးအောက်က ထွက်သွားလိုက်ပါ”

နားစွင့်နေကြသော နံဘေးအိမ်က လူများနားမလည်စေလို၍ အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်ရာ၊ ကိုမြမောင်သည် ရုတ်တရက် တွေကနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ပြုံးရယ်ကာ…

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပြောဝံ့တဲ့မိန်းမ လူ့ပြည်မှာ ခင်ဗျားတယောက်ဖဲ တွေ့ဘူးသေးတယ် ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ မေ့ကို ကျွန်တော်လေးစားသွားပါပြီ၊ ပိုခင်သွားပြီဗျာ” ဟု ပြန်ပြောတော့၏။

ဒီနေရာမှာ မေ့ကို ကျွန်တော်လဲ အံ့ဩသွားသည်။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ..ကိုယ့်ကို ငွေတထောင် တောင်းလဲပေး၊ နှစ်ထောင်တောင်းလဲပေးနေတဲ့လူကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချတယ်လို့။

ဤမှစပြီး “ကိုမြမောင် အလျှော့ပေးတဲ့လူဟာ မေတယောက်ဖဲရှိတယ်…”ဟု ကိုမြမောင် ၏ ကိုယ်ရံတော် (ပီအေ)တွေကရော၊ သူ့အပေါင်းအသင်းများကရော ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

စင်စစ်တော့ ကိုမြမောင်သည် မူးလျှင်သူများ အနိုင်ကျင့်ချင်၊ အထက်စီးနင်း ပြောချင်သည်မှတပါး၊ အခြားမဲ့၌ စိတ်နှလုံးကောင်းသူ၊ ကူညီမ,စချင်သူ၊ အပေးအကမ်း ရက်ရောသူဖြစ်၏။

ဤရွာတန်းရှည်ရွာက အိမ်ကလေးတွင် ဒီလိုဘဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေက မော်တော်ကား ကြီးငယ်တွေနှင့်လာ၍ တရုံးရုံးသောက်ကြ၊ စားကြ၊ ဆူကြ၊ ပူကြသည်များကို ထိုရွာသားတွေကလည်း ကြည်ဖြူကြ၏။ တခါတရံ၌ သန်ကောင်သန်လွဲ၊ မိုးရေတွေထဲ မူးမူးနှင့် မော်တော်ကား ကွေ့တာ လှည့်တာမှာ လမ်းဘေးချော်ပြီး မြောင်းထဲကျတယ်ဆိုလဲ ကျွန်တော့် အိမ်နီးပါးနားကလူတွေ ကုတ်တွေ၊ တုတ်တွေနဲ့ ထွက်လာကြပြီး ကူညီကြတယ်။

ဘာကြောင့်များ ကျုပ်တို့လူစုအပေါ် သဘောကောင်းနေကြသလဲသိလား။

ကျွန်တော် ထိုရွာကလေးရောက်၍ တနှစ်လောက်၊ အကြာ၊ တနေ့တွင် ကိုမြမောင်နှင့်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်မြို့ထဲကအလာ၊ ရွာထိပ်တွင် အမိုးသာရှိ၍ အကာဗလာနတ္ထိနေသော အဆောက်အဦ လေးတခုကို ကိုမြမောင်သည် သူ့ကားပေါ်မှနေ၍ မြင်သော်…

“ကိုဆွေ…ဒါဘာလဲဗျ၊ အထဲမှာ ထိုင်ခုံလေးတွေ ကြည့်ရတော့ စာသင်ကျောင်း ထင်တာဘဲ..”

“မှန်ပါသဗျာ…ကျွန်တော်တို့ မဟာရွာတန်းရှည်က မဟာမူလတန်းကျောင်းပါဘဲ”

“နို့…အကာလဲ မရှိပါလား”

“အကာမရှိဆို ကမ္ဘာကအသိဘဲဗျာ၊ ဟောဒီ ရွာတန်းရှည်သား ဖွတ်ကြားတွေ ဟိုအလှူခံ သည်အလှူခံနဲ့ ငွေစုနေကြတုန်းတဲ့ဗျ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအိမ်ရောက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီကျောင်းကမကထလုပ်ကြတဲ့ လူကြီးတွေ ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

သို့ဖြင့် အိမ်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်သား တယောက်အား မည်သူမည်ဝါတွေ ခေါ်ချေစမ်းဟု လွှတ်လိုက်၏။

မကြာမီ လူကြီးသုံးယောက် ရောက်လာကြသည်။ မြင်ကွင်းကား လူကြီးများအဖို့ မတင့် တယ်လှ။ ကမောက်ကမလဲ နိုင်ပေသည်။

တလအစိတ်မျှ ပေးရသော ကျွန်တော့်အိမ် သုံးပင်နှစ်ခန်းခနော်နနီ ခနော်နဲ့ အိမ်ကလေးရှေ့တွင် အိမ်ထက်ရှည်သော ချက်ပလက် ဘဲလ်အဲယားကားကြီးရပ်လျက်၊ ကျွန်တော် နှင့် ကိုမြမောင်က အိမ်ဦးခန်းလေးမှာ ဟော်တယ်က ပထမတန်းပန်းကန်ခွက်ယောက် အစား အသောက်တွေနှင့် ပုလင်းထောင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အစဦးက ဟော်တယ်တွင် စားသောက်နေကြရာမှ စိတ်ကူးတမျိုးရကာ ဝီစကီ၊ ဆိုဒါ၊ ရေခဲနှင့် စားသောက် စရာများကို ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေနှင့်တကွ ကားပေါ် တင်စေပြီး ကျွန်တော့်အိမ်သို့ လာခဲ့ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖြစ်က စကားစပ်မိသဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ငရုဉ်ဟင်း ချက်သည်ပြောမိ၍ ကိုမြမောင်က သူထိုဟင်းစားချင်သည်။ ဒီဟော်တယ်ကဟာတွေ ရိုးအီနေပြီဆိုကာ၊ ထိုမှာပြီးသား ဟင်း ခြောက်ပွဲကို ကျွန်တော့်အိမ်သားတွေ စားပါစေတော့ဟု ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းသို့နည်း ဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာသော ဆော်ဒါပုလင်းခွံနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ကား ဘယ်တော့မှ ဟော်တယ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်မရှိ။ နောက်မှ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကျသမျှ တန်ဘိုးငွေကို ရှင်း၏။ ကိုမြမောင်သည် ကျွန်တော့်ဇနီးချက်သော ငရုဉ်သား ဖားသားတို့ကို ဟော်တယ်က တရုတ်ချက်တွေထက် ခံတွင်းတွေ့၏။ ဒါကြောင့် သူမြိန်မြိန်ယှက်ယှက်တုတ်နေရာ

ရောက်လာကြသော အရပ်လူကြီးသုံးယောက်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်၍ သူတို့ကိုဘာကိစ္စ ခေါ်သလဲဟုမစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။ သူတို့အား အတူတကွ စားသောက်ကြရန် ခေါ်သည်ဟုလည်း တွေးထင်စရာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကစ၍ အရက်ပုလင်းနှင့် စားစရာများငေးကြည့်နေကြသော သူတို့အား…

“ခင်ဗျားတို့ကို သောက်ရစားရအောင် ခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟောဒီ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေက စုံထောက်ဗျ၊ ဒီရွာထိပ်က စာသင်ကျောင်းလေးအတွက် မေးချင်လို့တဲ့ဗျ’

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ ကိုမြမောင်က...

"ခင်ဗျားတို့ ဒီကျောင်းလေးကာဘို့ အလှူငွေကောက်နေတယ်လို့ကြားတယ် ဘယ်လောက်ရပြီလဲ"

တယောက်သော လူကြီးက တုံ့နှေးနှေးနှင့်...

"ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရသေးပါဘူးဗျာ၊ တချို့က ပါးစပ်ထည့်စာရင်းဘဲ ရှိတဲ့ဟာက ရှိသေးတယ်"

ကိုမြမောင်က "ကဲ..ဒါဖြင့်ရင် နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ရရင်ဖြစ်မလဲ"

"လူကြီးများသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟု နားမလည်သေးဘဲ တဦးမျက်နှာ တဦးကြည့်နေ ကြပြီးမှ တဦးကစိတ်ပျက်သောအသံနှင့်...

"အလုမ်းတော့ ဝေးပါသေးတယ်ဗျာ၊ အခုရမယ့် စာရင်းလောက်က ၃၀ဝိလောက်ရှိတာ နောက်ထပ် ၇၀ဝိ လောက်ကို လိုနေပါသေးတယ်"

ထိုအခါ ကိုမြမောင်က သူ့အိတ်ထဲက ငွေစက္ကူအုပ်ထုတ်၍ ရာတန်ခုနှစ်ရွက်ဆတ်ကနဲ ဆွဲပေးလိုက်တော့ရာ၊ လူကြီးများရုတ်တရက် သူတို့မျက်စိသူတို့ မယုံသလို အံ့အားသင့်နေကြရာ ကျွန်တော်က...

"ယူကြလေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ငွေ ၇၀ဝိ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ပေးတဲ့ဟာဘဲ"

သည်တော့မှ တယောက်က လက်ခပ်တုန်တုန်ဖြင့် ယူပြီး နှုတ်သွက်သူလူလည်လည် တယောက်က ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြင့်...

"သူဌေးမင်း နာမယ်အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ၊ သူဌေးမင်းကောင်းမှု အနုမောဒနာ ခေါ်ကြဘို့ ကျွန်တော်တို့အသင်းကနေပြီး သတင်းစာထဲ ထည့်ပေးပါ့မယ်ခင်ဗျာ"

ယင်း၌ ကိုမြမောင်က လက်ခါ၍...

"ကဲ...သွားကြ သွားကြ၊ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာ ကျွန်တော်ပေးပြီးပြီ၊ ဒီကိစ္စကို သတင်း စာထဲ ထည့်ဘို့လဲ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော့်နာမယ်လဲ မသိချင်ကြပါနဲ့၊ သော်တာဆွေ့သူငယ်ချင်း၊ အရက်သမားတယောက်လို့ဘဲ ယူဆကြပါ၊ ကဲ...ကြွကြဗျာ၊ ဒီပွဲမှာက လူကြီးမင်းတို့နဲ့ မလျော်ပါ ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က အရက်သောက်နေကြတာဗျ"

လူကြီးသုံးယောက်မှာ အံ့သြစွာနှင့် ပြန်သွားကြကုန်သည်။

နောက်တနေ့၌ ကျွန်တော့်ဆီလာကြ၍ ကိုမြမောင်အကြောင်းကို မေးမြန်းကြပြီး၊ ရွှန်းပ သော မျက်နှာတွေနှင့်...

"ဟာ...ဒီလိုဆို တထောင်တောင်းလဲ ရမှာနော်"ဟုဆိုကြ၍ ကျွန်တော်က "နှစ်ထောင် တောင်းလဲ ရမှာဘဲဗျ"ဟု ပြန်ပြောလိုက်တော့...

“ဟာ…ဒီလိုဆို ဦးသော်တာက စောစောက ကြိုပြောထားရောပေါ့ဗျာ”ဟု အားမလို အားမရ ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ လူတို့၏သဘောမနောကို တွေးမိ၍ ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ရယ်လိုက်ရ ပါ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ထိုရွာသားများ ကျွန်တော်နှင့်အပေါင်းအသင်းများကို ခင်မင်လေးစားသွား ကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

တွေ့ပုံဆန်းကြယ်

ကိုမြမောင်နှင့် ကျွန်တော်က တွေ့ပုံဆန်းကြယ် အံ့ဘွယ်ဘနန်းပင်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ နွေရာသီကုန်ဆုံး၍ မိုးဦးကျတွင် ကျွန်တော် မေမြို့မှမန္တလေးဆင်းလာသောအခါ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာတဦးသည် ဖိမ်နန်းတခုကို အုပ်ချုပ်၍ မင်းလုပ်နေ၏။

အဖြစ်ကဒီလိုပါ။ ထိုစဉ်ကသူသည် ရဲဘက်မှာလုပ်၍ ရာဇဝတ်အုပ်။ သူ့မိတ်ဆွေ ဖိမ်ခေါင်းကြီး အမှုတခုနှင့် ထောင်ကျသွားသောအခါ၊ သူ့အားဖိမ်နန်းကြီးကို လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဖိမ်နန်းမိဖုရားကြီးနှင့်သူသည်ညား၍နေ၏။ ဤဖိမ်နန်းမှမောင်းမမိဿံတို့သည် ငယ်ရွယ် ၍လှပကုန်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်အမှတ်မထင် ရောက်သွားသောအခါ သူငယ်ချင်းက…

“သူငယ်ချင်းရေ မပြန်နဲ့ကွာ၊ စာရေးဆရာ တယောက်အနေနဲ့ သိသင့်သိထိုက်တာတွေ ဒီမှာရှိတယ်၊ ကိုယ်လဲ ခုကောင်းစားနေတုန်း ဒီမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေစမ်းပါ၊ စားချင်တာစား သောက်ချင်သလောက်သောက်”

သူ့ဖိမ်နန်းမှာ အရက်နှင့်မျှာ လိုချင်သလောက်ရနေတော့ ကျွန်တော်ပျော်သွားပြီး ရက်များစွာပင် နေခဲ့တော့၏။

ထိုအတွင်းတနေ့သ၌ သူတို့လင်မယားသည် စစ်ကိုင်းသို့ တညဥ့်အိပ်ခရီး သွားလေရာ၊ သူ့ဖိမ်နန်းကို အုပ်ချုပ်ရန် ကျွန်တော့်ကို လွှဲအပ်ခဲ့၏။

“ကိုဆွေ၊ ည၁၁ နာရီထိုးရင်ပိတ်၊ ဘယ်သူလာလာဖွင့်မပေးနဲ့တော့၊ တံခါးသံကြိုးနဲ့ သော့ခတ်ထား”

အဲဒီညမှဘဲဗျာ၊ ကိုရွှေမြမောင်က ကားကြီးတစီးနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကြွရောက်လာ တော်မူတယ်။ အဲသည်တုန်းက မန္တလေးမြို့မှာ အချမ်းသာဆုံး မိုးကုတ်မြမောင်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေး။ သာမန် မြမောင်ထဲကပင် အောက်မေ့၍ သူနှင့်ရန်ဖြစ်လိုက်ကြ၏။

ဝင်းတံခါး သော့ခတ်ပြီး နာရီဝက်လောက်အကြာမှာ အိမ်ရှေ့တံခါး သံကြိုးလာလှုပ်တော့ အိပ်ရာဝင်ခါနီး အစာပိတ်သောက်နေသော ကျွန်တော်က အသံမာမာနှင့်…

“ပိတ်ပြီဟေ့”

သူက အသံညှင်းညှင်းပင်…

“မြမောင်ပါ”

ဤနာမည်နှင့် ဤအသံကြားခဲ့လျှင် မန္တလေးမြို့ရှိ ဇိမ်နန်းအားလုံးတို့၏ တံခါးအပေါင်း သည် အချိန်မရွေး ဖွင့်ရပေမည်။ ဒါကိုမသိသော ကျွန်တော်က...

"ဘာ မြမောင်လဲ၊ ဘာကောင်မှ ဒီအချိန်မှာ မဝင်ရတော့ဘူးဟေ့၊ ဖာအိမ်ပေမယ့် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ကွ၊ နားလည်လား"

ဒီတော့ သူတောက်တချက် ပြင်းစွာခေါက်လိုက်ပြီး..

"ဟေ့ မင်းဘယ်သူလဲ မင်းငါ့အကြောင်း မသိဘူးလား"

"မင်းအကြောင်းငါက ဘာလို့သိရမှာလဲ"

"ဟေ့ မင်းငါ့အကြောင်းမသိရင် မင်းဘယ်ကဘာကောင်လဲ ဆိုတာပြောစမ်း"

"ငါ ရန်ကုန်ကကွ၊ စာရေးဆရာ သော်တာဆွေ ပေါင်းတည်သားကွ"

ကျွန်တော်က အရက်မူးမူးနှင့် မိမိဂုဏ်ကိုဟေးလိုက်၏။ ဒီတော့ သူကားဆီပြန်သွားပြီး လက်နက်တခုခုယူဟန် တူပါ၏။ သူ့အပေါင်းအသင်းများက ဆွဲကြ၏။

"ကိုဆွေ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မယ်လို့ဗျ၊ ပါလာတဲ့ အဖော်တွေက မြမောင်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားနံမယ်လဲ ပြောပြီးနေပြီ၊ သော်တာဆွေကလဲ ခင်ဗျား အကြောင်းမသိလို့၊ နို့ပြီး မူးလဲနေလို့ပါ၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်သော်တာဆွေ ဝတ္ထုတွေမဖတ် ရဘဲ နေပါအုံးမယ်၊ ဘာညာနဲ့တားကြ၊ ဆွဲကြလို့ဗျ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်လဲ တော်တော်မူး နေတာ"

သူနှင့်ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်သွားကြတော့ သူကထုတ်ဖော်ပြော၏။ ယင်းမှပင် ကျွန်တော် မှာ ထိုဇိမ်နန်း၌ ရန်ဖြစ်လိုက်ရသော မြမောင်မှာ သူဖြစ်ကြောင်း သိရပါတော့၏။

ဤကား သူနှင့်ကျွန်တော် ညမှောင်မှောင်မှာ အသံချင်းရန်ဖြစ်လိုက်ရခြင်း။ နောက်... လူချင်း မိတ်ဆက်ရသည်ကား...

၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ မေနှင့်ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တောင်ကြီးသွားပြီး ပြန်အလာ အောင်ဖေယျ ကိုသောင်းစိန်၊ ကျွန်တော်တို့အား ဘူတာမှာလာကြိုရင်း "ကိုဆွေ...စောပါသေး တယ်ဗျာ၊ တခွက် နှစ်ခွက်စီလောက် မော့်ကြအုံးစို့ရဲ့"ဆိုပြီး ထိုစဉ်ကရှိသော စပတ်လမ်း နေရှင်နယ်ဟော်တယ်သို့ ခေါ်သွား၏။ ယင်းအချိန်က ဖ၊ဆ၊ပ၊လ ဩဇာညောင်းသော ဟော်တယ်ဖြစ်ပေရာ၊ ပါလီမန် စည်းဝေးနေချိန်လည်းဖြစ်၍ ဤဟော်တယ်မှာ တောအမတ်တွေ တည်းခိုနေကြသည်။ ညဦး စနာရီခန့်ဖြစ်၍၊ သောက်ဝိုင်းတွေ စည်ကားနေသည်။ ကိုသောင်းစိန် က စာပွဲတလုံးတွင် ကျွန်တော်တို့လင်မယားကို ထိုင်စေပြီး...

"အား....အဆင်သင့်ဘဲ သော်တာဆွေ ပရိသတ်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ်"ဆိုပြီး၊ သူ့အရက်ဝိုင်းတွေမှ သွားသွားခေါ်လာကာ ကျွန်တော်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသူများထဲတွင် ကိုမြမောင် တယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်၏ကလောင်လည်း ဟာသဝတ္ထုများနှင့် တက်နေတုန်း။ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုများထဲက သော်တာဆွေ၏ရည်းစားမေနှင့်လည်း ညားခါစဆိုတော့ သူတို့စိတ်ဝင်စားကြသည်။

"ဟောဒါ သော်တာဆွေဝတ္ထုတွေထဲက သော်တာဆွေရည်းစားမေပါဘဲခင်ဗျား၊ အခုတော့ သူတို့ညားလေသတည်းဗျ"

ကိုသောင်းစိန်က အားရပါးရ ပြောပြ၏။

ကိုမြမောင်နှင့်ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် ရန်ဖြစ်ပြန်ခြင်း

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မန်းရာပြည့်ပွဲ ကျင်းပစဉ်က၊ ကိုမြမောင် မန္တလေးမှာရှိနေသည်။ ရန်ကုန်တွင်နေသော သူ့ညီ ကိုတင်မောင်က လင့်ရှိဗာကားတစီးနှင့် မိတ်ဆွေတသိုက်ကို မန္တလေးသို့ ခေါ်သွားရာ၊ ကျွန်တော်နှင့် ကာတွန်းကိုအောင်ရှိန်ပါသွားသည်။

စောခွန်ချိုအမေ၊ ကိုမြမောင်အမေ၊ ကိုတင်မောင်အမေတို့သည် ညီအမအရင်းများဖြစ် ကြသည်။ မန္တလေးမြို့တွင် ဓားတန်း၌ ကိုမြမောင်အမေက ရေခဲစက်ဝင်း၊ ကိုတင်မောင်အမေက စွပ်ကျယ်စက်ဝင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှလာသော လူသိုက်သည် ကိုတင်မောင်တို့ စွပ်ကျယ်စက်ဝင်းထဲရှိ အိမ်ကြီးတလုံးမှာ တည်းကြသည်။ လူတိုင်း ခုတင် တလုံး၊ အိပ်ရာတခုစီနှင့်။ တည၊မျှအိပ်ရသေးသည်။ ကိုမြမောင် ရောက်လာ၍ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ကိုတင်မောင်အား...

"ဟေ့..တင်မောင်၊ ကိုဆွေတော့ ငါ့အိမ်ခေါ်သွားမယ်ကွာ၊ လာဗျာ...ကိုဆွေ ကျွန်တော့် အိမ်မှာနေပါ"

ကိုမြမောင် အိမ်ဝင်းဝမှာ ကုလားဒရဝမ်ရှိသည်။ သူ့တိုက်တွင် သူနေပုံမှာ ဟော်တယ်နှင့် တူသည်။ အခန်းတွေမှာ လေအေးစက်ရှိသည်။ အခန်းတံခါးပိတ်ထားသည်။ တံခါးနားမှာ သူခိုင်းဘို့စေဘို့ မြန်မာလုလင်ငယ်တယောက် ခုံတခုနှင့် အမြဲထိုင်နေရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုသူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက် တခန်းမှာ နေစေသည်။ သူ့အိမ်က အခန်းတို့ကား ရန်ကုန်က စထရင်းဟော်တယ်မှာ နေရသည့် အတိုင်းပါဘဲ။ ဩော်...သူဒါကြောင့် ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအိမ် မနေနိုင်ဘဲ၊ စထရင်းဟော်တယ်မှာ တည်းရတာကိုးဟု ကျွန်တော်စဉ်းစားမိ၏။

ကျွန်တော့်ကို သူတခမ်းတနား တယောင်တဆောင်ထားပါသည်။ သို့သော် မကြာလိုက် ပါ၊ တညနှင့်တနေ့ဘဲ ဆိုပါတော့။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး နောက်တနေ့ညစာကို ရန်ကုန်က လိုက်ပါလာသော ဧည့်သည်များအား သူ့အိမ်တွင် ခေါ်ကျွေးရာ၌ သူမူးလာသောအခါ၊ သူ့ထုံးစံအတိုင်း နိုင့်ထက်စီးနင်းပြောဆို၏။ အချို့လူများက ရန်ကုန်တွင် သူ့အရက်သောက်ရင်း ခံနေကျမို့ အပန်းမကြီးသော်လည်း သူနှင့်သိပ်ပြီးမရင်းနှီးဘဲ ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့သည့် ကိုအောင်ရှိန်အတွက် ကျွန်တော်ရှက်၏။ ခံပြင်း၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဤဧည့်ရှေ့၌ ဘာမျှမပြောသေးဘဲ အောင့်အည်းသည်းခံနေပြီး ဧည့်သည်များ ပြန်သွားတော့မှ သူ့အား ကျွန်တော်က ကိုယ့်အိမ်သို့ခေါ်၍ ကျွေးမွေးသော ဧည့်သည်များအား ဤသို့ပြုမူပြောဆိုရန် မသင့်ကြောင်း သတိပေးစကား ပြောမိရာ၌၊ တကထဲ သူနှင့်ကျွန်တော်ရန်ဖြစ်ပါရောဗျို့။

www.burmeseclassic.com

နှစ်ယောက်စလုံး မူးနေကြသည်မို့ အချေအတင် ဘာတွေညာတွေပြောကြသည်တော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ နောက်ဆုံး၌ သူကကျွန်တော့်အား "ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်ကထွက်သွား"ဆိုသည် အထိ ရောက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်ကလည်း ဘာရမည်နည်း။

"သွားဆို...ခုချက်ခြင်းပေါ့ ကိုမြမောင်ရာ၊ မန္တလေးမှာ သော်တာဆွေအိမ်မရှားပါဘူး"ဆိုပြီး အခန်းထဲဝင်၊ ချွတ်ထားတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီကောက်ဝတ်၊ ခရီးစရိတ် အိတ်ထဲနှိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ပိုက်ဆံတပြားမျှမတွေ့။ ကျွန်တော့်အဝတ်သေတ္တာလေးဆွဲ။ အပြင်ထွက်လာပြီး...

"ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ ဘယ်ရောက်တယ်မသိဘူး၊ တပြားမှ မရှိတော့ဘူး"ဟု ပြောမိတော့ သူထိုင်ရာမှ ငေါက်ကနဲထ၍ ကျုပ်အိမ်မှာ ခင်ဗျားပိုက်ဆံ ဘယ်သူကယူမှာတုန်း၊ ခင်ဗျားပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်များကြီးမို့လဲ"

"ခြောက်ဆယ်လောက်ဗျ"ဟု ကျွန်တော်ကပြောတော့...

"အောင်မယ်လေး..ဒီပိုက်ဆံလောက်များ"ဆိုပြီး သူ့အိမ်အပေါ်ထပ်တက်သွားတော့ ကျွန်တော်က...

"နေပစေ ကိုမြမောင်"ဆိုပြီး သူ့တိုက်ထဲကအထွက် တံစက်မြိတ်လောက်အရောက်မှာ အပေါ်ကကျလာတဲ့ ငွေစက္ကူအုပ်တွေဗျာ၊ ဆယ်တန်အုပ်၊ ငါးကျပ်တန်အုပ်၊ ရာတန်အုပ်၊ တဖုန်းဖုန်းနဲ့ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ ဓာတ်မီးတိုင်အောက်မှာ ထွေးကနဲဖွေးကနဲ နေတော့သဗျ။

သူသည် တိုက်အပေါ်ထပ်မှ ငွေထုပ်တွေ ပေါက်ချရင်း ပါးစပ်ကလည်း...

"ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားကြိုက်သလောက်ယူသွား၊ ဘယ်နှစ်သိန်းယူမလဲ၊ ယူစမ်း...ယူစမ်း"ဆို ပြီး လက်နှစ်ဖက် ဘယ်ညာကိုင်ပြီး ပစ်ချနေ။

ကျွန်တော်ကလည်း...

"ဟော့..ဒီပိုက်ဆံမျိုး တပြားမယူဘူး၊ ကိုယ့်လူ ဟောဒီမှာကြည့်ပါ"ဟု လက်မြှောက်ပြပြီး ကိုယ့်အဝတ်သေတ္တာလေးဆွဲပြီး လျှောက်ခဲ့၏။

အချိန်မှာ ည၁၁ နာရီလောက် ဒီကိစ္စကသူငယ်ချင်းတွေကို ပြောမကောင်းသဖြင့် ကိုတင်မောင့်အိမ် ကိုအောင်ရှိန်တို့ရှိရာတော့ ကျွန်တော်မသွားတော့ပါ။ အဆင်သင့်လာသော ဆိုက်ကားတစီးပေါ်တက်ပြီး 'ညောင်ဇင်တန်း'ဟု ပြောလိုက်ကာ ဆရာမြမျိုးလွင်အိမ်သို့ ယွန်းခဲ့တော့၏။ ထိုအချိန်၌ ရန်ကုန် ဒီဇူဇာတိုက်ကြီးက မန်းရာပြည်ပွဲမှာ ဆိုင်ခန်းလာ၍ဖွင့်ရာ၊ ဆရာလွင်အိမ်တွင် ဦးခင်ဇော်နှင့် ဒီဇူဇာမယ် မျာလေးပွေတို့ ရောက်နေကြ၍ ဆိုင်ခန်းက ပြန်လာခါစ၊ သူတို့မအိပ်ကြသေး။ ကျွန်တော့်မျက်နှာမြင်မြင်ချင်း အိမ်ထဲမှထွက်လာသော မမသောင်းဆီက ဆိုက်ကားခ တောင်းပေးလိုက်ရ၏။ (အမှန်စင်စစ်တော့ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံ မပျောက်ပါ။ ညနေက ကိုမြမောင်အိမ်တွင် ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲတော့ သေတ္တာထဲထည့်လိုက်သော ဝတ်ပြီးသားရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ရောက်နေကြောင်း နောက်နေ့နံနက်မှ တွေ့ရ၏။)

အချိန်အခါမဟုတ်၊ ကျွန်တော်ဤသို့လာခဲ့ရခြင်း၏ အကြောင်းစုံကိုပြောပြတော့

အားလုံးရယ်မောကြကာ ဆရာလွင်၊ ဦးခင်ဇော်နှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် မမြော်လင့်သော တွေ့ဆုံပွဲဟု အိပ်ရာဝင်ခါနီး သောက်ပွဲလေးတခု ကျင်းပလိုက်ကြသေး၏။

ထိုမှ တလမျှအကြာ ကျွန်တော်၏ ရွာတန်းရှည်အိမ်ကလေးသို့ ဘဲလ်အဲယားကားကြီးနှင့် ကိုမြမောင်၏မန်နေဂျာ ကိုထွန်းတင်ရောက်လာကာ "ခင်ဗျာလူက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဗျ"

"သူ ရန်ကုန်ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ"

"မနေ့ကဘဲဗျ"

သို့နှင့် ကိုမြမောင်ရှိရာ စထရင်းဟော်တယ်သို့ရောက်သွား၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည် မန္တလေးတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့ကို တခွန်းတပါဒမျှ မပြောဆိုကြဘဲ ရှေးယခင်ကအတိုင်း ပင် ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံကြ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ပို၍လည်းခင်မင်လေးစားလာ၏။ စင်စစ် ကိုမြမောင်၏ဘဝတာမှာ သူနှင့်ပေါင်းသင်းကြသော လူများသည် များသောအားဖြင့် သူ့ကိုဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်ဝံ့သူမရှိ၊ သူပြောသမျှ၊ သူလုပ်သမျှ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ခေါင်းငုံ့ခံ၍ ကျိတ်မြုံနေ၍ ကပ်ဖားစားကြသူများသာရှိပေရာ၊ သူ့အား မဟုတ်မခံ ပြတ်သားစွာပြောဆိုတတ်သော ကျွန်တော်တို့လင်မယားကို တန်ဘိုးထား၍ လေးစားခင်မင်၏။ ကိုမြမောင်သည် လူသည် လူပါးဘဲ။ ဘယ်လူက သူ့အပေါ် ဘယ်လိုစိတ်စေတနာနဲ့ ပေါင်းတယ် သင်းတယ်ဆိုတာ သူသိ၏။

ရန်ကုန်တွင် သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ တိုက်ကြီးတာကြီးတွေနဲ့ရှိသပေါ့။ သို့ရာတွင် သူသည် တနေ့လျှင် ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်ပေးရသော စထရင်းဟော်တယ်မှာသာနေ၍ ကျွန်တော်၏ ဇနပုဒ်က အိမ်စုတ်ကလေးကိုသာ လာရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ တခါတရံ အမူးလွန်လျှင် ညအိပ်ပင် နေသွားသေးသည်။

"ရန်ကုန်မှာ ကိုမြမောင် သွားလည်တာနဲ့ ထမင်းစားတာ သော်တာဆွေ့တအိမ်ဘဲရှိ တယ်"ဟု သူ့အပေါင်းအသင်းများက ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

ဟုတ်ပါ၏။ ကိုမြမောင် ကျွန်တော့်အိမ်မှာပျော်ပါသည်။

"ကိုဆွေ...ခင်ဗျားအိမ်လာလည်ရတာ ကျွန်တော့်စိတ်ကြည်နူးတယ်ဗျာ၊ လေကောင်း လေသန့်လဲရတယ်၊ ရှုခင်းလဲသာတယ်၊ နားလဲ ဆိတ်ငြိမ်တယ်"

မှန်သပေါ့။ ရန်ကုန်ထဲမှာတော့ ကားသံတွေ တညံညံနဲ့။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ကားဆိုတာက သူနှင့်အခြားမိတ်ဆွေတွေလာမှဘဲရှိ၏။ ဆိတ်ငြိမ်သည်ကတော့ ပကတိတောရွာ ကလေးဘဲ။ ငွေကြေး သိပ်ပြီးချမ်းသာသူလည်း မရှိ။ အားလုံးလက်လုပ် လက်စားချည်း။ ရှုခင်း သာယာလိုက်ပုံတော့ ကျွန်တော့်အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဘာအဆောက်အဦးမျှမရှိသော ပေ ၅၀၀ လောက် ကုန်းမြင့် ဆင်ခြေလျှော။ ထိုအဆုံးမှာ မိုးအခါတွင် ရေစီးသော ရိုးတခု။ ဤရိုးလွန်တော့ ဧကများစွာ ကျယ်သည့် ခြံဥယျာဉ်ကြီး။ သရက်၊ မရမ်း၊ ပိန္နဲ၊ ကနစိုပင်တွေနှင့်။ ရာသီအလျောက် ပေါ်သော သူတို့အသီးများကား ဘုံစာဟိ။ တခါတရံ မြို့ထဲ့လူများ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ လာ၍ ပျော်ပွဲစားကြသည်။

ဤရွာကလေးမှာ ငါးနှစ်ကျော် ကျွန်တော်နေခဲ့သည်။ တခါတရံမှ သူခိုးသူဝှက်သံ မကြားခဲ့ရ။ ရွာသားတွေအားလုံးသည် များသောအားဖြင့် ဆွေမျိုးတွေဖြစ်ကြ၏။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများမရှိကြပါ။ ပကတိတောရွာကလေးမို့၊ ကျေးတောရွာမြင်ကွင်းပါသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ မကြာခဏ လာ၍ရိုက်ကြသည်။

နံနက် မိုးသောက်ပြီဆိုလျှင် မြို့ထဲမှာလို မော်တော်ကား စက်သံတွေ၊ ဟွန်းသံတွေ မကြားရ။ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ မြည်တွန်သံကိုဘဲ ကြားရသည်။ မိုးရာသီမှာဆိုလျှင် နောက်ဖေးရိုးမှ ဖားအော်သံ၊ ခရုမြည်သံတွေက သာယာလှသည်။

ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် ကိုက်၂၀၀မျှကွာသော ခြံဒေါင့်ရိုးစပ်မှာ နို့စားနွားမမွေးသော ကိုထွန်းသိန်း၏ဂေဟာရှိသည်။ သူ့အိမ်ခေါင်းရင်းမှာ မြင့်စောက်လှသော နဘဲပင်ခြောက်ကြီးရှိသည်။ နံနက်မိုးသောက် မြူနှင်းဝေဝေမှာ သူ့နွားတင်းကုပ်ထဲက နွားမီးဖိုမှ အူထွက်နေသော မီးခိုးတန်းပြာပြာ။ နဘဲပင်ကြီး အကိုင်းတွေပေါ်မှ အော်မြည်သီဆိုနေကြသော ကျေးငှက်သာရကာတွေ။ မေသည် ဤရှုခင်းကို လွမ်းဆွတ်မိကြောင်း သတိရတိုင်း ပြောတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဤနေရာနှင့် ဤဂေဟာလေးကို ခင်တွယ်သည်။ လာရောက်လည်ပတ်ကြသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများလည်း ပျော်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သောအခန်းက ဤအိမ်ကလေးနှင့် မြေပေတရာပတ်လည်ကို ဝယ်ဘို့လုပ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ သို့သော် အဆင်မပြေခဲ့။ လူတို့သည် နေရာတခုမှာ နေချင်တိုင်းနေ၍မရ။ မိမိကံကြမ္မာပို့ဆောင်ရာ သွားရသည်ဖြစ်ရကား၊ ၁၉၅၅ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှ စ၍နေခဲ့သော ဤရွာကလေးမှသည်၊ ၁၉၆၀ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၆ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ညီဆောက်ပေးသည့် ယခုဤစာရေးနေသော အိမ်ကြီးသို့ မင်းရှင်နောင်နှင့် ကိုမောင်မောင် ဗေဒင်ဟောခဲ့သည့်အတိုင်း ပြောင်းခဲ့ရပါတော့၏။

ဤဂေဟာမှာပင် ကျွန်တော်ခေါင်းချရအံ့လော။ အခြားသို့ပင် ပြောင်းရဦးမည်လော။ အဘယ်မှာ ပြောနိုင်အံ့နည်း။ ကိုဖေသိန်းအိမ်မှာတွေ့ဆုံသော မန္တလေးမှနာမည်ကြီး ဗေဒင် လက္ခဏာဆရာ ရဟန်းတပါးကဖြင့် သည့်ထက်သာတဲ့၊ ကောင်းတဲ့နေရာနဲ့ ဂေဟာကို ပြောင်းရ ဦးမည်ဟု ဟောထားပါ၏။ စောင့်ကြည့်ဦးစို့။ ကျွန်တော်ကတော့ မပြောင်းချင်ပါ။

အဟိ

ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွင် 'အဟိ'မည်သော လစဉ်ထုတ် ဟာသမဂ္ဂဇင်းလေး တအုပ်အကြောင်းကို မထည့်သွင်းလျှင်ပြည့်စုံမည်မဟုတ်ချေ။ သူ့အကြောင်း ဖော်ပြတော့၊ သူနှင့် ပတ်သက်ရာ စာရေးဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာတွေလည်း ပါဝင်ပေလိမ့်မည်။

အဟိနိဒါန်း

ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် 'ဘရန်ဒီတပုလင်း'မည်သော ဝတ္ထုနှင့် စာပေနယ်ကို ဝင်ရောက်ခဲ့သူဖြစ်ပေရာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဩဂုတ်လသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အောင်မြင်မှုပေးသောလ,ဟု ယူဆမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှုမဝမှာ ဟာသကဏ္ဍ တခုထည့်သွင်းရန် ဦးကျော်နှင့် တိုင်ပင်စီစဉ်ပြီးသောအခါ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ရှုမဝရုပ်စုံ မဂ္ဂဇင်းမှာ 'အဟိ'ကို စတင်ထည့်သွင်းခဲ့ပါသည်။ အဟိသည် ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းကြီးမှ ဟာသ မဂ္ဂဇင်းငယ်ကလေး

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ပေရာ၊ အယ်ဒီတာ့အာဘော်၊ ခေါင်းကြီး၊ ဝတ္ထု ကဗျာနှင့် ဟာသအတို အထွေထွေမျိုးစုံစွာပါရပေသည်။ ပထမတလ နှစ်လမှာ ကျွန်တော်တယောက်တည်း ကလောင်နာမည် အမျိုးမျိုးနှင့် ရေးခဲ့သည်။ 'ဤလည်းတအဟိ' 'အမေ့ပြိုင်စို့လား' 'လင့်ဖနောင့်ပေါက်ဆေး' 'မယားဖိနပ်စာ' 'အဟိလွှတ်တော်' စသောကဏ္ဍများကိုဖွင့်၍ မည်သူမဆိုအတိုအထွာများ ပါဝင် ရေးသားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးရသည်။ ဖိတ်ခေါ်ရသည်။ သို့နှင့်သုံးလမြောက်မှစ၍ ဟာသ ဝါသနာရှင် ကလောင်လက်သစ်တွေ ပါလာပေတော့သည်။ အဟိကဏ္ဍအတွင်းပုံများကို ထိုစဉ်က ရှုမဝမှ တက်သစ် ပန်းချီမောင်စိန်ကို ရေးဆွဲခိုင်းသည်။ ထိုမှတဖန် အဟိပထမဦးဆုံး ပေါက်ဖွား လိုက်သော ပုံဆွဲဆရာကလေးကား မောင်ဆွေတင့်ဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်ထိ ၂၄လသော ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲရှိ အဟိကဏ္ဍတွင် မောင်ဆွေတင့်၏လက်ရာများကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူသည် တခုခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် လိုက်စားသူမဟုတ်။ ဤသို့ပုံတွေဆွဲနေရာမှနောက် စာရေး ဆရာဘက်လိုက်သွား၏။ ယခု သူ့ဖခင်လက်ရာဆက်ခံ၍ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာလုပ်နေပြန်၏။

သီးခြားအဟိ

အဟိကဏ္ဍကို ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းမှာ စတင်ထည့်သွင်းစဉ်က ဦးကျော်သည် ကျွန်တော့်အား 'သောကြာ'ကဲ့သို့ ဟာသစာစောင်တခု သီးခြားထုတ်သွားနိုင်အောင် ကြံစည်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"စာပေလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ်စာရေးတာအပြင် စာတအုပ်ထုတ်နိုင်ရင် ပိုကောင်းမယ်"

ဦးကျော်က ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ပါသည်။ သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း စီစဉ်ပေးပါသည်။ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းမှာ သော်တာဆွေ၏ အဟိကဏ္ဍပါခဲ့၍ တလထက်တလ သော်တာဆွေ၏ တပည့်လက်သား ကလောင်သစ်ကလေးတွေ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရာ၊ နှစ်နှစ် မြောက်သောအခါ၌ ဦးကျော်က ကျွန်တော့်အား "ကဲ..ကိုရင်ကြီး၊ ကိုရင်ကြီးမှာ တပည့်လက်သား တွေနဲ့ အတောင်အလက်စုံပြီ၊ အဟိကို သီးခြားခွဲထုတ်ပေရော့"

ထို့ကြောင့် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် အဟိနံပတ်၁ကို စတင်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်ကာလက စာတအုပ်ထုတ်ဖို့ရာ အလွန်လွယ်ကူလှပါသည်။ အချိန်မှန်မှန်ထုတ် သော သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများသာလျှင် စာတိုက်ခ အထူးနှုန်းရရန် အရေးပိုင်ရုံးမှာ သွားမှတ်ပုံတင်ရပါသည်။ ဤသို့မှတ်ပုံတင်ရသည်မှာလည်း လွယ်ကူလှ၏။ အရေးပိုင်ရုံးသွား၊ စာရေးကြီးတွေ ပြောပြ၊ စာရေးကြီးက လျှောက်လွှာပုံစံပေး၊ လိုအပ်သည်များရေး၊ အရေးပိုင်နဲ့ တွေ့၊ လက်မှတ်ထိုးပေး၊ ၁၀မိနစ်အတွင်းမှာဘဲကိစ္စပြီးသွား၏။ ကျွန်တော့်အဟိ မှတ်ပုံတင်နံပတ် ရခဲ့၏။ ထိုမှတဆင့် စာတိုက်သွား၊ စာတိုက်ခ အထူးနှုန်း၂၄၄၃၀ နံပတ်ကို ရခဲ့၏။ တနှစ်အတွက် ငွေ ၅ဝိ ပေးခဲ့ရ၏။

ကိုယ်ထုတ်လိုမှထုတ်၊ အချိန်မှန်မထုတ်သော လုံးချင်းဝတ္ထုတို့ကား၊ ဘာမျှမှတ်ပုံတင်နေ စရာမလို။ ဘာစာပေ၊ ညာစာပေ၊ ဘာတိုက်ညာတိုက်၊ စာရေးဆရာဘယ်သူဆိုပြီး၊ သတင်းစာထဲ က ကြော်ငြာထုတ်ရုံဘဲ။ စက္ကူဆိုတာကလည်း တထုတ်မှ ၈ိ ပတ်လည်၊ လိုချင်သလောက် ဝယ်ယူ ၍ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ လစဉ်အဟိအပြင်၊ လုံးချင်းဝတ္ထုထုတ်ရန် သော်တာစာပေ လည်း အမည်ယူထားလိုက်ပါသေး၏။

www.burmeseclassic.com

အပဟိ ရင်းနှီးငွေ

စာတအုပ်ထုတ်ရာ၌ ရင်းနှီးငွေတွေ ရှိရပေမည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ရရစားစားမို့ လက်ထဲပိုသည် မရှိသောကြောင့် မန္တလေးမှ စာအုပ်ကိုယ်စားလှယ် ရဲရင့်ဦးဌေးထံ စာရေးလိုက်ရသည်။

ဦးဌေးခင်ဗျာ...

ကျွန်တော်အခု'သောကြာ'ကဲ့သို့ 'အပဟိ'မည်သော ဟာသစာစောင်တခု ထုတ်မည်။ နို့ပြီး 'သော်တာစာပေ'ဆို၍ လုံးချင်းဝတ္ထုများလည်း ထုတ်မည်။ ကျွန်တော်ထုတ်သမျှ စာအုပ်တွေ အထက်မြန်မာပြည်အတွက် ဦးဌေးကိုချည့် ကိုယ်စားလှယ်ပေးမည်ပေါ့။ ဒါကြောင့်အခု ကျွန်တော့်မှာ ရင်းနှီးဘို့ ငွေ၁၀၀၀ိ(တထောင်ကျပ်)ပေးလိုက်ပါ ခင်ဗျား။

နောက်တဖြေးဖြေး လစဉ်ကြည့်နှိမ်သွားပေါ့ဗျာ။ ကြီးပွားတိုးတက်ပါစေ။

သော်တာဆွေ

သော်တာဆွေက ဟာသစာစောင်တွေ သီးသန့်ထုတ်မယ်ဆိုတော့ ဟိတ်ကလဲ ရှိနေ သကိုး။ ဦးဌေးဆီကငွေ မကြာခင်ဘဲ ရောက်လာပါလယ်။ သည်တော့ ဒီငွေတထောင်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ မထားပါဘူး။ (သုံးစားပစ်လိုက်မိမှာ စိုးလို့) ဦးကျော်လက်ထဲ အပ်လိုက်တယ်။ အဲသည်တုန်းက ရှမဝတိုက်မှာက စက္ကူတွေ တပုံတပင်ကြီးရှိတယ်။ ပေါက်ဈေးနဲ့ ရှမဝစက္ကူတွေ ယူရိုက်မယ်။ ကျွန်တော်က စာအုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရုံဘဲ။ ဖြန့်ချီတော့လဲ ရှမဝကဘဲ တလ တခါ စာရင်းရှင်းကြ။

ကျွန်တော့်အဖို့ စာတအုပ်လုပ်ရတာ အင်မတန်လွယ်ကူပါတယ်။ ဘယ်စာရေးဆရာတွေ ဆီကမှ စာမူတောင်းစရာ မလိုပါဘူး။ အပဟိ ရှမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းမှာ ရင်ခွင်ပိုက် ရှိစဉ်တုန်းကတည်း က ကျွန်တော်ရွေးချယ်ထားတဲ့ ကလောင်သစ်တွေရဲ့စာမူများအပြည့်။ ကျွန်တော့်အပဟိဆောင်ပုဒ် က 'ကလောင်အမည် သစ်သော်လည်း အပဟိက ရွေးချယ်လျှင် စံချိန်မှီစာမူဖြစ်ကြောင်း စိတ်ချရသည်။

အပဟိအမှတ် ၁က ကျွန်တော့်ကလောင်သစ်တွေ ကြည့်မယ်ဆိုရင် မြင့်ထွန်း၊ ထွန်းညွန့်ဦး၊ ညွန့်အောင်၊ မိစန္ဒာ၊ မေမြတ်လေး၊ မစံလှဝင်းခိုင်၊ မောင်ကြက်ပေါ၊ အောင်(လျှပ်စစ်)၊ ယစ်ရွှေရည်၊ မျိုးဂေါင်း၊ ငွေမောင်း၊ ပေါင်းတည်စန်းမြင့်၊ နတ္တလင်း ချစ်လွင်၊ ပြည်အေးကို၊ မမညွန့်၊ မွန်းစန္ဒာ၊ မောင်လရောင်၊ ကျိုက်လတ်မိုးမြင့်၊ အီကြာကွေး၊ ရွှေတည်ရန်နောင်၊ ဖုန်းဖုန်း၊ ဘိက္ခုအဂ္ဂ စိဏ္ဏ။

နောက်ဆုံးနှစ်ဦးက သင်္ကန်းဝတ်များဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဘိက္ခုအဂ္ဂစိဏ္ဏအား ကျွန်တော်နှင့် လူချင်းတွေ့ရတော့၊ လူဝတ်နှင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဖုန်းဖုန်းကား ယခုအညာတွင် ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရန်ကုန်သို့ မကြာခဏ ကြွတတ်သည်။ သူ့ကလောင် သည် အပဟိမှ ကျော်လွန်ပြီး ငွေတာရီ၊ မြဝတီတို့တွင် တွေ့ရတတ်သည်။ စာပေကို အမြတ်တနိုး ကြိုးစားရေးသားရင်းဖြင့် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူမည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တူလေသည်။ ဒုံးတလုံးတော့ တပည့်တော် လှူမယ်နော်။

ယင်းသို့ အဟိကို ရှမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းမှ ခွဲထုတ်သောအခါ၊ ပထမဦးဆုံး မျက်နှာဖုံးကို ကိုအောင်ရှိန်အား ဆွဲစေပါသည်။ နောက်ကိုဖေသိန်း။ အတွင်းပုံများကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်၊ မောင်ဆွေတင့်နှင့် ကာတွန်းစိန်ကြီးကိုလည်း ဆွဲခိုင်းပါသည်။ နောက်နောင်တွင် အဟိသည် စာရေးဆရာများထက်။ ယခုနာမည်ကြီးနေသော ကာတွန်းဆရာလေးတွေ မွေးဖွားရာ ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

ကာတွန်းဝင်းမောင်

အဟိထုတ်၍ သုံးလေးအုပ်မျှရှိသောအခါ ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ရွာတန်းရှည်အိမ်သို့ အသက် ၂၀ လောက်လူငယ်တစ်ဦး ရောက်လာကာ၊ သူဆွဲထားသောပုံများကို ပြ၍၊ အဟိတွင် ရေးဆွဲချင်ပါသည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မရေးဆွဲတတ်သော်လည်း ရှမဝရုပ်စုံ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ရုပ်ပုံအမျိုးမျိုးတွေ မျက်စိယဉ်နေ၍၊ သူ့လက်ရာများ အစွမ်းအစရှိသည်ကို ကျွန်တော်မြင်သည်။ သို့သော် ကျင့်စမို့ မပြည့်စုံသေးပေ။ ထို့ကြောင့်သူလဲအကျိုးရှိ၊ ကျွန်တော် လည်း အလုပ်ပြီးအောင် စီမံသည်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းငါ့အိမ်နဲ့ ကိုအောင်ရှိန့်အိမ်၊ ကိုဖေသိန်းအိမ်တို့ကို ကူးသန်းနေကွာ၊ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုရင် ငါရွေးထားတဲ့စာမူတွေကို ခေါင်းစည်းပုံဆွဲဖို့ ကိုအောင်ရှိန်နဲ့ ကိုဖေသိန်း ဆီသွားပို့၊ အဲဒီတော့ သူတို့ဆွဲတာတွေကိုလဲ မင်းထိုင်ကြည့်၊ မင်းဆွဲတာကိုလဲ သူတို့ကိုပြ၊ အဲဒါဟာ…ဆရာနဲ့ ပုံဆွဲလက်ထပ် သင်တာပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်လား…”

ယင်းသို့ဖြင့် သူသည် ကိုအောင်ရှိန်နှင့် ကိုဖေသိန်းတို့ထံတွင် တပည့်ခံရာ ရောက်သွား ပေသည်။ သူ့လက်ရာများကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း အဟိမှာ သုံးလေရာ၊ နောက် ၂နှစ်မျှကြာ သောအခါ။ မျက်နှာဖုံးရော အတွင်းပုံမတွပါ၊ ကိုအောင်ရှိန်နှင့် ကိုဖေသိန်းတို့ လက်လွှတ်ရ သောအခြေသို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

အနုပညာ၏သဘော

ဤနေရာ၌ အနုပညာ၏သဘောကို စစ်ကြောမိပါသည်။ ဝင်းမောင်သည် ကျွန်တော့်အိမ် စတင်ရောက်ခဲ့စဉ်က၊ သူ့ဖာသာသူ ကာတွန်းဝါသနာပါ၍၊ စွတ်ရွတ်ရေးဆွဲနေသည်။ ဘယ်ဆရာ နှင့်မျှ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သင်ကြားဘူးသေးသည် မဟုတ်။ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်က ကိုအောင်ရှိန်နှင့် ကိုဖေသိန်းထံတွင် လက်တွေ့သင်စေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်းမောင်သည် ကိုအောင်ရှိန်နှင့် ကိုဖေသိန်းတို့၏ တပည့်ရင်းချာဖြစ်ပါပေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုဝင်းမောင်၏ ကာတွန်းလက်ရာတွေကြည့်ပါ။ ကိုအောင်ရှိန်ဟန်နှင့် တူပါသလား၊ ကိုဖေသိန်းပုံနှင့် ဆင်ပါသ လား၊ မတူပါ၊ မဆင်ပါ၊ ဝင်းမောင်ရေးချက်က သူ့မူနှင့်သူ တမျိုးတဘာသာ လာပါသည်။

ကျွန်တော်သတိထားမိသည်။ ပန်းချီဆရာတွေ၊ ကာတွန်းဆရာတွေထံမှာ လက်တွေ့လာ ရောက် သင်ကြသော တပည့်တပန်းများရှိကြလေရာ၊ များစွာသော တပည့်တို့သည် သူတို့ဆရာ့ လက်ရာနှင့်တူအောင် ကြိုးစားကြသဖြင့်၊ သူတို့ပုံများမှာ ဆရာ့နောက်လိုက်၊ ဒုတိယဖိုးစိန်များ ဖြစ်ကြကုန်သည်။ တဘာသာထူး၍ မလာကြပါ။ ယင်းသည် ထူးချွန်သော အနုပညာရှင် မဟုတ် ခြင်းပင်။

www.burmeseclassic.com

ဝင်းမောင်ကား သူ့ပညာနှင့်သူ တမျိုးတဘာသာ လာခဲ့သဖြင့် ယခုအချိန်၌ တိရစ္ဆာန်မျိုး စုံ ရေးဆွဲနည်း၊ အမျိုးသမီးပုံရေးဆွဲနည်း၊ အမျိုးသားပုံ ရေးဆွဲနည်းစသော စာအုပ်များကိုပင် ထုတ်ဝေလျက် ရှိလေပြီ။

ထို့ကြောင့် အဟိသည် ကာတွန်းဝင်းမောင်ကို မွေးဖွားပေးသည် မည်သောကြောင့် ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိပါသည်။

စင်စစ် အထင်အရှားအားဖြင့် ဝင်းမောင်တယောက်သာ ကျွန်တော်ခေါင်းတပ်ပြောလိုက် သော်လည်း၊ အဟိက ပေါက်ဖွားခဲ့သော ကာတွန်းဆရာလေးများမှာ ဝင်းမောင်တယောက်တည်း မဟုတ်ချေ။ သူ့အဖွဲ့အပေါင်းအဖော်များ ရှိချေသေး၏။ အသို့မူ အဟိအတွက် ပုံများကို ဝင်းမောင်အား ကျွန်တော်စိတ်ချလက်ချ လွှဲထားလိုက်သောအခါ ဝင်းမောင်သည် သူ့ရောင်းရင်း သူငယ်ချင်းများကိုပါ အဟိတွင် လက်တည့်စမ်းစေတော့၏။ ၎င်းတို့တွင် ကျွန်တော်သိသမျှ ရွှေမင်းသား၊ စံရွှေမြင့်နှင့် နာမည်ကြီးသူ မြင့်သိန်း၊ ကြဲ့ဗဟုန်း ရေးဆွဲသူ အောင်မြင့်။ သူက ကျွန်တော့်အဟိထဲမှ ကျွန်တော့်ဇာတ်လိုက် 'ကြဲ့ဗဟုန်း'နာမည်ပါ,ယူသူဖြစ်၏။ နောက်နီလာ ရုပ်စုံဆွဲသူ တင်အောင်နီ၊ ပေါ်ဆန်းမွှေးစသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သူတို့သည် ကာတွန်းစာအုပ် တွေ ပလူပျံအောင် ထုတ်ရစဉ်က နာမည်လျှမ်းလျှမ်းတောက်သူများ ဖြစ်ကြ၏။

အဟိ၏ လုပ်ဖော်များ

(၁) ငွေမောင်း

အဟိကဏ္ဍကို ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းထဲ ထည့်သွင်းနေစဉ်ကပင်၊ ကလောင်အမည် ငွေမောင်း ဖြင့် သူ့လိပ်စာမပါသော စာမူများရောက်လာသည်။

ကိုဆွေ....

ကျွန်တော့်ထံ စာပြန်စရာ မလိုပါ။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများကို ကိုဆွေကြိုက်သလိုသုံးပါ။ မကောင်းရင် ပယ်ပါ။ ကျွန်တော်ရှုမဝကို အမြဲစောင့်ဖတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တောတွင်းတနေရာကဘဲ။

စင်စစ် သူ့စာမူများကို ပယ်ရသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ရောက်လာသမျှ ကောင်းတာချည်းဖြစ် ၏။ ငွေမောင်း ကျွန်တော်နှင့် တူသည်မှာ ဟာသကိုလည်း ရေးတတ်၏။ စုံထောက် လျှို့ဝှက်သဲဖို မျိုးလည်း နိုင်နင်း၏။ သူ၏ 'ညနေ ၅နာရီ'မည်သော ဝတ္ထုကို သော်တာဆွေနာမည်တပ်၍ ရှုမဝ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းထဲ ထည့်ခဲ့ဘူး၏။

ကျွန်တော်အဟိမှ အယ်ဒီတာလုပ်စဉ်က ရောက်လာသမျှသော ကလောင်သစ်များထဲတွင် ငွေမောင်းကို ကျွန်တော်အားအရဆုံးနှင့် စာပေနယ်၌တောက်ထွန်းလာမည့် ကြယ်တပွင့်ဟူ၍ အမြော်လင့်ဆုံးဖြစ်၏။

သို့သော် ထင်သလိုမဖြစ်လာခဲ့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ယခု သူ့အကြောင်းရေးပြ မည်။ သူ့အကြောင်းရေးပြရသည်မှာ သူ့အကျိုးအတွက် မဟုတ်ပေ။ စာပေဝါသနာရှင်တို့ ရှုကွက်တခု ရစိမ့်ငှာဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

အဟိကို ရှမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း ရင်ခွင်မှခွာ၍ သီးသန့်ထုတ်မည့်နှစ်မှာပင် ငွေမောင်းအမည်ခံ ကိုတင်သန်းသည် အလင်းသို့ရောက်လာသည်။ သူသည် သထုံသားဇာတိ။ ၁၉၄၈–၄၉ခုနှစ် တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားများတောခိုစဉ်က ပါသွားခဲ့သူဖြစ်၏။

သူ...ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာသည်နှင့် အဟိကို သီးခြားထုတ်သည်နှင့် အဆင်သင့်ပင်။ အဟိ၏ လုပ်ဖော်တဦးဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပင် အိပ်စားနေသည်။ သူသည်စာပေ နယ်သို့ ခြေစုံပစ်ဝင်ရမည့်အချိန်သို့ ရောက်နေပေပြီ။ အခြေအနေကလည်း ပေးနေပြီ။ သူ့ဝတ္ထုတွေကိုထည့်ရန် အဟိရှိနေပြီ။ ရှမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းရှိနေပြီ။ လုံးချင်းဝတ္ထုဆိုလျှင် 'သော်တာ စာပေ'မှ ထုတ်နိုင်ပြီ။ ငွေမောင်းသည် ပင်ကိုယ်လည်းရေးတတ်သည်။ မှီးလည်း မှီးတတ်သည်။ ဘာသာပြန်လည်း ကောင်းသည်။ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာနိုင်သည်။

'မခင်နှင်းဆီ'ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ရေးနေစဉ်က သူကျွန်တော့်အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ ဤဝတ္ထု သည် P.C. Wodehouse \ The Code of Woodstars ကို မှီးရေးခြင်းဖြစ်ပေရာ၊ ကျွန်တော် တဝက်ကျော်ကျော်ရေးပြီးသောအခါ၌ ကျွန်တော်ရေးလက်စ စာမူတွေနှင့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို သူ့ ကျွန်တော်ပေးလိုက်သည်။

"အဲဒါ နှစ်ခုစလုံးကို ခင်ဗျားဖတ်ကြည့်၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထဲက ဘယ်သူ့ကို ကျွန်တော် ဗမာလို ဘယ်လိုလုပ်ထားတယ်၊ ဘာပစ္စည်းကိုဘာပြောင်းထားတယ်၊ ဘယ်နေရာကို ဘယ်မြို့ လုပ်ထားတယ်၊ အဲဒါတွေ တွေ့လိမ့်မယ်..."

သူဖတ်ပြီးပြီ ပြောသောအခါ...

"ခင်ဗျား...သဘောပေါက်ရဲ့လား..."

"ပေါက်တယ်...ကိုဆွေ..."

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဆက်ရေးသွားနိုင်ပါ့မလား..."

"ဟာ...ရေးနိုင်တယ်ကိုဆွေ၊ အဆုံးသတ်က 'အူရီလာ'ဆိုတဲ့ code word လျှို့ဝှက်စကား၊ အဲဒါကို ဘယ်လိုပြောင်းမလဲသာပြော"

"အဲဒါ ကျွန်တော့်တာဝန်ထား၊ နောက်ဆုံးအခန်းကို ကျွန်တော်ရေးမယ်..."

ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော ဟာသဝတ္ထုတို့မှာ ပင်ကိုယ်ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ မှီးတာဘဲဖြစ်ဖြစ် mystery ခေါ် လျှို့ဝှက်ဇာတ်လမ်းဆင်၍၊ နောက်ဆုံးမှာ twist ခေါ်အလှည့်နှင့် ဇာတ်သိမ်းလေ့ရှိရာ၊ ဇာတ်လမ်းအပိတ်သည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်၏။ သူရော်သွားလျှင် တအုပ်လုံး ရော်သွား၏။ သူကောင်းပါမှ ရေးလာသမျှကို ပရိသတ်ကျေနပ်သွားကာ ဟားကနဲရယ်မောပြီး၊ ဟင်းကနဲ နှစ်သက်သော သက်ပြင်းကြီးကို ချပေလိမ့်မည်။

ဝုဒ်ဟောက်စ်၏ မူရင်းဇာတ်လမ်းမှာ အင်္ဂလန်ပြည်တွင် Lord ခေါ်မြို့စား နယ်စားဘွဲ့ရ သော လူကြီးလူကောင်း တယောက်သည် ဤအချိန်မှာ မြို့စားနယ်စားခေတ်မဟုတ်၍၊ စီးပွား ရေးမကောင်းသဖြင့် အမျိုးသမီးတို့၏ ရင်တု၊ ဘရာဇီယာနှင့် တင်တုကော့ဆက်များလုပ်သော

www.burmeseclassic.com

ကုမ္ပဏီတခု တိတ်တိတ်ပုန်း တည်ထောင်ထား၏။ သူနှင့်တန်းတူရည်တူလူများ မသိစေရ။ သိလျှင် သူလိုနယ်စားပယ်စားမျိုးကြီးက ဒီလိုမိန်းမတွေရဲ့ အောက်ကလိအာပစ္စည်းတွေ လုပ်ရောင်းနေရတယ်ဆိုတော့ မည်မျှရှက်စရာကောင်းပါသနည်း၊ ဒါကြောင့်သူက လျှို့ဝှက်ထား၏။ ဤလျှို့ဝှက်ထားခြင်းကို ဖော်နိုင်သည်က 'အုရီလာ'ဆိုသည့် လျှို့ဝှက်စကားကလေးတလုံး တည်းပင်။ ဒီစကားလုံးသည် သူ့အားနိုင်ပေါက်။

ယင်းကို ကျွန်တော်က မြန်မာလိုရေးထားတော့ သူ့အတိုင်းယူ၍မရပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာမှာ နယ်စားမြို့စားမျိုးတွေလဲ မရှိတော့။ နို့ပြီး…ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးက ဇာဘော်လီချုပ် တာ၊ ဘရာဇီယာလုပ်တာ ရှက်စရာလော။ မိမိနာမည်တွေတပ်ပြီးတောင် လိပ်စာနှင့်ကြော်ငြာ နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် မြန်မာလူမျိုးများအဖို့ အရုပ်ဆိုးသော လုပ်ငန်းကြီးတခုကို ပြောင်းယူရသည်။ ကိုသံခဲကြီး မည်သောလေးလုံးခြောက်ဖက်လူကြီးသည် ကာမအားတိုးဆေးများ ဖော်၍ရောင်းစား နေသည်။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်မူ သူ့ဆေးသူစမ်းရင်းဖြင့် တလွဲတချော်ဖြစ်၍ လူစဉ်မမှီဖြစ် သွား၏။ ဒါကို သူလူသိမခံဝံ့။ ယင်းကို ကျွန်တော်က 'မခင်နှင်းဆီ'ဟု လျှို့ဝှက်စကားလုပ်ပစ် လိုက်သည်။ ဤစာအုပ် မကြာမီပြန်ထွက်မည်။ ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်ခွင့်ရပြီ။

ဤ'မခင်နှင်းဆီ'ဝတ္ထုသည် ငွေမောင်း၏လက်စွမ်းကို သိသာနိုင်သည်။ ကျွန်တော်ရှေ့က ရေးခဲ့သမျှကို သူနောက်က လိုက်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ရာနှင့်မခြားပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သူ့ကို အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတယောက်ဖြစ်လာရန် မြှော်လင့်ခဲ့ သည်။ အားပေးခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သူဖြစ်မလာချင်တော့။ အကြောင်းကဤသို့ဖန်လာ၏။ 'ကျွန်တော့်အဟိ စာအုပ်ရိုက်နှိပ်သည်က စမ်းချောင်း၊ ကျွန်းတောလမ်း၊ မြမြဝင်း ပုံနှိပ်စက်၊ ကိုသန်းတင်၏နေအိမ် တွင်ဖြစ်၏။ ကိုသန်းတင်က သူ့ဇနီးနာမည်နှင့် ပုံနှိပ်စက်ထောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာ ကိုသန်းတင်က ရုရှားမေးနီးယားသံရုံးမှ မစ္စတာယူနက်စကူးမည်သော အရာရှိ တယောက်နှင့် ခင်မင်လေ၍ ရုရှားမေးနီးယားသံရုံးမှ မြန်မာလိုထုတ်သော စာအုပ်များအတွက် ကိုသန်းတင်က အင်္ဂလိပ်မှ မြန်မာလို ဘာသာပြန်ပေးရသည်။ ဘာသာပြန်ပေးရသည်ကများ တော့ ကိုသန်းတင်ကတဆင့်၊ 'ငွေမောင်းအား ပြန်ခိုင်းပြန်သည်။ ဘာသာပြန်ခလည်း မြက်မြက် ကလေးရကြသည်။ သို့သော် ကိုသန်းတင်မှာ အခြားအလုပ်ကလည်းရှိသဖြင့် နောက်တော့ ရုရှားမေးနီးယားသံရုံးမှ ဘာသာပြန်ခြင်းများကို ငွေမောင်းသို့သာ လွှဲပေးတော့၊ ငွေမောင်းသည် မစ္စတာယူနက်စကူးနှင့် ဒါရိုက်ဆက်သွယ်သွားလေ၏။ မစ္စတာယူနက်စကူးသည် ကိုသန်းတင်မှ တဆင့် ကျွန်တော်နှင့်လည်း ခင်မင်လာသူဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာဖြစ်ရန် ကြိုးစား ခဲ့သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်။

ကျွန်တော်က "မအောင်မြင်ခဲ့လို့ မပြောပါနဲ့၊ မအောင်မြင်သေးဘူးလို့သာ ဆိုသင့်ပါ တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စာရေးဆရာတယောက်ဟာ ဘယ်အချိန် ဘယ်အသက်အရွယ်မှာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကန့်သတ်ထားတာမှ မဟုတ်ဖဲ၊ ဇွဲသတ္တိရှိရှိနဲ့ မသေမချင်းကြိုးစားရင် တနေ့နေ့ ဖြစ်လာနိုင်တာဘဲ၊ နို့ပြီး စာရေးဆရာဆိုတာ အသက်ကြီးလာလေလေ၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ

www.burmeseclassic.com

များလာလေလေ ကောင်းလေဘဲ မဟုတ်လား”

ဤစကားကို ကျွန်တော်သည် သူ့အိမ်ညစာစားပွဲမှာ ပြောခြင်းဖြစ်လေရာ၊ မစ္စတာ ယူနက်စကူး အလွန်သဘောကျသွားလျက်–

“ဒါဟာ...စာရေးဆရာတယောက်ရဲ့ အဖိုးတန်စကားပါဘဲ၊ ကျွန်တော်အများကြီးအားရှိသွားပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကြိုးစားပါအုံးမယ်”

မစ္စတာယူနက်စကူးသည် စာရေးဆရာဘဝကို သဘောကျ၏။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာရေးဆရာတွေကိုလည်း ချစ်ခင်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအသင်းက ဖျာပုံသို့ သင်္ဘောတစ်စီးငှား၍ ခရီးထွက်ကြရာ သူလည်းလိုက်ပါလျက် ဝီစကီပုလင်း တဒါဇင်ဆပ္ပလိုင်းလုပ်ပါသည်။ မြန်မာစာရေးဆရာတွေနှင့် စကော့ချ်ဝီစကီ တွေ့ခြင်းကား ကြုံတောင့်ကြုံခဲတည်း။

သူ ကျွန်တော်နှင့်သိကျွမ်းပြီး မြန်မာပြည်၌ နှစ်နှစ်လောက်နေ၍ ပြန်သွားလေရာ၊ မစ္စတာယူနက်စကူးသည် ရုရှားမေနီးယားပြည်၌ ယခု စာရေးဆရာဖြစ်လေလား၊ မဖြစ်လေလားတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်။ ထိုစဉ် ထိုအချိန်က ထွန်းပေါက်သော စာရေးဆရာတယောက် ဧကန်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်ထားသော ကျွန်တော့်တပည့်ကြီး၊ ငွေမောင်းကား မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်ကိုက်မလာပေ။

အကြောင်းကား လူပျင်းထမင်းဝ သွားသောကြောင့်ပင်။

အသို့ဟူမူ၊ မစ္စတာယူနက်စကူးသည် ငွေမောင်းဘာသာပြန်သည်ကိုလည်း သဘောကျ၊ ငွေမောင်းကိုလည်း ခင်မင်လေ၍ သူပြန်ခါနီး ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ရုရှားသံရုံးမှာ ငွေမောင်းသည် စကားပြန်၊ ဘာသာပြန်အလုပ်ကို ရလေ၏။ လခလည်း ကောင်း၏။ ဒီတော့ ငွေမောင်းသည် စာရေးသည့်ဘက်ကို မကြိုးစားတော့ပေ။ ပေါ့လျော့သွား၏။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က အိမ်ကိုတလ ၅၀ိ နှင့် ငှားကာ သူ့သားမယားတွေနှင့် နေလေတော့၏။ အကြောင်းအကျိုးကွင်းဆက်ကလေးတွေကြည့်တော့၊ ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းထဲတွင် အဟိကဏ္ဍပါခဲ့ရာမှသည် တောပြန်အလင်းရောက် ငွေမောင်းသည် ရန်ကုန်၌ လူတလုံးသူတလုံး ဖြစ်သွားလေပြီ။ သူ့မှာ သံရုံးကပေးသောကားနှင့် အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းနှင့်။ ကျွန်တော့်ထက် လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်သွားပါပြီ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က သူစာရေးဆရာဖြစ်မလာသည့်အတွက် မကျေနပ်။

စင်စစ် ကိုယ့်အခွင့်အရေးရခိုက်မှာ စာရေးသည့်အလုပ်ကို ဒလကြမ်းတွန်းရမည်။ လစဉ်မဂ္ဂဇင်းမှာပါနိုင်အောင်၊ နောက်ပြီးလုံးချင်းထုတ်နိုင်အောင်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဤသို့ မရပ်မနားကြိုးစားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား၊ အခုလဲ ကြိုးစားလျက်ဖဲ၊ စာရေးဆရာအလုပ်သည် ရပ်နားရသည်မဟုတ်ပေ။ လှချင်သော အပျိုလေးသည် အမြဲတမ်း ဖီးလိမ်းဝတ်စားပြင်ဆင် ဘိသကဲ့သို့ပင်။

ငွေမောင်း၏ လက်စွမ်းကို ကျွန်တော်သိသည်။ သူမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရေးလျှင် ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း မှာ ပါနိုင်သည်။ လုံးချင်းရေးလျှင် စွံနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က “သံရုံးအလုပ်လဲ လုပ်ပေါ့၊

www.burmeseclassic.com

စာကိုလဲ ကြိုးစားရေးစမ်းပါ” တိုက်တွန်းသောအခါ သူကဆင်ခြေပေး၏။

“ကိုဆွေ…မနက်ရုံးသွား ညနေမှပြန်၊ တနေ့လုံး ရုံးအလုပ်တွေနဲ့ ပင်ပန်းနေတော့ ဘယ်မှာ စာရေးနိုင်မလဲဗျာ”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအရက်သောက်ပြီး မူးနေဘို့တော့ အချိန်ရှိသပေါ့”

ငွေမောင်းသည် ဆရာ့တပည့်ပီပီ ကျွန်တော့်လိုဘဲ အရက်ကိုတော့ အလွန်ကြိုက်သူဖြစ် ၏။ ကျွန်တော်ကဆက်လက်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီမှာ ကိုတင်သန်း၊ လူ့ပြည်မှာ ယောကျာ်းတွေ ကြိုက်တတ်တဲ့မကောင်းမှု သုံးခုရှိတယ်၊ တစ်–အရက်သောက်ခြင်း၊ နှစ်–လောင်းကစားခြင်း၊ သုံး–မိန်းမလိုက်စားခြင်း၊ ဒီသုံးမျိုးကိုအများလူထုက ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့ပြည်မှာအရက်သမားတွေ၊ ဖဲသမားတွေ၊ မိန်းမလိုက်စားတဲ့လူတွေ အပြည့်ဘဲဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အရက်သမားဗျာ ဟုတ်လား။ တကယ်တော့ရင် ဘယ်အလုပ်အကိုင် ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကမှ လူတွေကို အရက်သောက်စားဘို့၊ လောင်းကစားဘို့၊ မိန်းမလိုက်စားဘို့ရယ်လို့ သီးသန့်အချိန်ပေးမထားပါဘူး။ အခွင့်အရေးဖန်တီးပေးမထားပါဘူး။ သို့သော်လဲ အရက်သမားမှာ အရက်သောက်ဖို့ပိုက်ဆံနဲ့ မူးနေဘို့ အချိန်ရှိသဗျ။ ဖဲသမားမှာ လောင်းကစားဘို့ငွေနဲ့ ဖဲရိုက်ဘို့အချိန်ရှိသဗျ။ မိန်းမလိုက်စားသူမှာလဲ ထိုနည်းငှင်းဘဲ…၊ ဒီတော့ လူအများစုက မကြိုက်မနှစ်သက်တဲ့ အဲဒီမကောင်းမှုတွေ လုပ်ဖို့ အချိန်နဲ့ပစ္စည်းရှိနေရင်ဖြင့် ဘယ်သူမှ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ရှုတ်ချခြင်းမပြုတဲ့ စာရေးခြင်းအလုပ်ကို ဘယ်မှာအချိန်မရှိဘူးလို့ ဆင်ခြေပေးနေရမလဲဗျ၊ ကျွန်တော်မြင်းလှည်းမောင်းရင်း၊ ကုန်သည်လုပ်ရင်း စာရေးလာတဲ့ကောင်။ ဒိပြင်လူသာခင်ဗျား ဒီဆင်ခြေမျိုးပေးရင်ပေး၊ ကျုပ်ကိုတော့ မပေးနဲ့…”

သူ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လည်းကြောက်၊ ချစ်ခင်လေးစားသူလည်း ဖြစ်သည်မို့…

“ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်”ဟု အာမခံ၏။

“အင်း…ကြိုးစားမယ်ဆိုတာက အကြွေးထားလို့ရတာမဟုတ်ဘူးနော်”

ယင်းသို့ ကျွန်တော်တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း လုပ်ခြင်းဖြင့်၊ လေးငါးရှစ်နှစ်အတွင်းမှာ စာသုံးအုပ်ထွက်လာ၏။ (၁)လွတ်အောင်သာ ပြေးပါမေရယ် (၁–ကျပ်တန် ဝတ္ထု)၊ (၂) ချိုမိုင်မိုင် (ဘာသာပြန် ရုရှားဟာသဝတ္ထု ၂–ကျပ်တန်၊ သော်တာစာပေမှ ထုတ်ပေးလိုက်၏။) (၃) ချစ်အဏ္ဏဝါကြောဝယ် (ဒီဝတ္ထုတော့ သူ့နာမည်နှင့်မဟုတ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်နှင့် မြစာပေမှ ထုတ်၏။) အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကို ကျွန်တော်က မီး၍ရေးနိုင်သော P.G.Wodehouse \ Luck of Bodkins ESifh Laughing Gass ဝတ္ထုနှစ်အုပ် ပေးထားရာ၊ သူသည် ပထမအုပ်ကို ရေးနေပြီဖြစ်သော်လည်း တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်သဖြင့်၊ သူ့ရေးလက်စတွေယူ၍ ကျွန်တော်က အပြီးရေးကာ သော်တာဆွေနာမည်နှင့် ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ‘မခင်နှင်းဆီ’တုန်းက ကျွန်တော် ကရှေ့မှကိုင်၍ သူက နောက်မှကိုင်၏။ ‘ချစ်အဏ္ဏဝါကြောဝယ်’မှာတော့ သူကရှေ့က၊ ကျွန်တော်က နောက်ပိုင်းကိုင်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

သူ့လက်စွမ်းကို ကျွန်တော်ဤမျှ ယုံကြည်စိတ်ချပါ၏။ သို့သော်သူသည် လခကောင်း သော သံရုံးအလုပ်နှင့် 'လူပျင်းထမင်း၀'၏ စာပေနယ်ကို ခပ်အင်အင်လုပ်နေခဲ့ရာ၊ ယခုတော့ ငတိမနေသာပြီ။ ထိုသံရုံးမှအလုပ်ကို နုတ်ထွက်ခဲ့ရ၍ စာပေဘောက်သို့ ပြန်လှည့်လာကာ ကျွန်တော်ပေးထားသော Laughing Gass ကိုမှီးပြီး 'သတင်းကြီးတဲ့ မင်းသမီး'ဟု လုံးချင်းဝတ္ထု ရှည်ကြီးရေးလာသည်။ ၆၄–ရွက်ရှိသော ကျောင်းသုံးဗလာစာအုပ် ၁၁–အုပ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ်အနေ ဖြင့် စာမျက်နှာ ၆၀၀–ကျော်လိမ့်မည်။ ငတိမည်မျှကြိုးစားလာသနည်း။ ခလုတ်ထိမှ အမိတ,ပေ သကိုး။ ယခုငွေမောင်းစာပေနယ်သို့ အောင်မြင်စွာ ရောက်လာမည်လော။ ဤစာအုပ်ဖြင့် ကြည့် ရမည်။ မူရင်းဝတ္ထုကတော့ အလွန်ကောင်း။ ဖတ်သူ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင်ပင် ရယ်ရသည်။ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုကြီးပေကို

ကျိုက်လတ် မိုးမြင့်

ငွေမောင်းနောက် အဟိလုပ်ဖော်အဖြစ် ဒုတိယရောက်လာသူမှာ ကျိုက်လတ်မိုးမြင့်။ အဟိသည် ရှမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းမိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိစဉ်တုန်းကပင်၊ သူသည် တောသဘာဝ ဟာသတိုထွာများကို ရေးပို့၍ ကျွန်တော်ရွေးချယ်ထည့်သွင်းခဲ့၏။ လူချင်းတော့ သူယခု ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာမှပင် မြင်ဘူးသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားညိုညို၊ အင်မတန်ရိုးသား သော ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၏။ သူ့မျက်ကွင်းက ကျယ်ကျယ်ဝိုင်းဝိုင်း မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့်၊ ကလေးကြီးနှင့်တူ ၏။

သူက "ဆရာ…ကျွန်တော် အဟိမှာ ကူလုပ်ပါရစေ"ဆိုတော့…

ကျွန်တော်က "ခင်ဗျားအဟိမှာ ဘာပြုလို့ လုပ်ချင်တာလဲ၊ လခကောင်းကောင်းရမယ်များ ထင်လို့လား၊ တခြားအလုပ်မရှိဘူးလား"

"အရင်တုန်းက ရှိတယ်ဆရာ၊ အခုမရှိတော့ဘူး"

"ဘယ်က အလုပ်ပြုတ်လာတာလဲ"

"ပြုတ်တာမဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ကြေးမုံသတင်းစာမှာ စာပြင်တဲ့အလုပ်ပါ၊ အခု ကြေးမုံ ပိတ်ထားလို့…"

"ခင်ဗျား ကြေးမုံမှာလုပ်တုန်းက လခဘယ်လောက်ရသလဲ"

"၁၂၀ ရပါတယ်"

"ခင်ဗျားမှာ သားမယား မရှိဘူးလား"

"ဒီလောက်ကြီးလို့မှ အမြီးမပေါက် ဘာမျောက်လဲဆရာ၊ ကလေးသုံးယောက်တောင် ရှိပါ တယ်"

"ဒီလခ ၁၂၀ိ နဲ့လောက်သလား"

"ဘယ်လောက်မလဲ ဆရာ။ မိန်းမက ပဲပြုတ်ရောင်းရတယ်"

"အောင်မယ်၊ ဒီလိုဆို ခင်ဗျားထိုင်စားလောက်သားဘဲ၊ ကဲ…ကဲ ကျွန်တော့်အဟိကလဲ ကြေးမုံက

ပေးသလိုဘဲ ၁၂ဝိ ယူဗျာ”

ထိုအချိန်၌ ငွေမောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်က လခပေးစရာ မလိုပေ။ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် အိပ်စားနေလျက်၊ သူက အဟိကို လုပ်ရင်း ရှုမေးနီးယားသံရုံးမှ ဘာသာပြန်ခ,တွေရနေ၏။

ဖုန်းကြီးကျောင်း မျိုးဂေါင်း

ကျွန်တော့်အိမ် နောက်ထပ်ရောက်လာသူမှာ ဖုန်းကြီးကျောင်း မျိုးဂေါင်းနာမည်နှင့် အဟိ တွင် ရေးနေသော ဗိုလ်ဖေသန်း (ယခုတော့ ဗိုလ်မှူးပေါ့)။ သူကတော့ အလုပ်မရှိ၍ လာသူ မဟုတ်။ စစ်တပ်က ခွင့်ရက်ရှည်ရသည်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာရာ ငွေမောင်းနှင့်တွေ့လေ သော် ဆရာတပည့်များပီပီ အရက်သမားချင်း ချစ်ကြည်သွားလျက် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဘော်ဒါနေ တော့၏။

ထိုအချိန်၌ ရန်ကြီးအောင်သည် ခြောက်လသားမျှ ရှိလေရာ ညအိပ်လျှင် သူတို့သုံး ကောင် တခြင်ထောင်ထဲ အိပ်ကြရသည်။ ဗိုလ်ဖေသန်းသည် ကျွန်တော့်အား ‘အဖေ’၊ မေ့အား ‘အမေ’ဟုခေါ်သည့်တိုင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးသွား၏။ ငွေမောင်းနှင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယခုတိုင် အဆက်အသွယ် မပြတ်။ ညီအကိုရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးမှာ လူစည်လှသည်။ ကျိုက်လတ်မိုးမြင့်သည် မြောက်ဥက္ကလာမှာနေ၍ မနက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာကာ ထမင်းစားပြီးမှ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ဘလောက်တိုက်သို့သွား၏။ ဝင်းမောင်လည်း တရက်ခြား နှစ်ရက်ခြားလာ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် ထိုစဉ်က အင်းလျားဆောင်တွင်နေသော အဟိရေးဘော်မလေးတွေ ဖြစ်ကြသည့် ရွှေကူမေနှင်း၊ ပဲခူးမြင့်လေး၊ အုတ်ဖိုမလွမ်းမူတို့လာကြ၏။ သူတို့က ထမင်းစားရုံ မက အပြန်တွင် သူတို့ကျောင်းမှာ ဟိုဒင်း ဒီဒင်းသုပ်စားရန် ပုဇွန်ခြောက်၊ ငါးပိ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်တို့ပါ သယ်သွားကြသေး၏။ မိန်းကလေးများ စရိတ်မသေးပေ။ သူတို့က အရက် မသောက်၍ တော်သေး၏။ ကျွန်တော်တို့ ယောကျ်ားပိုင်းကတော့ ကျိုက်လတ်မိုးမြင့်တယောက် ဖဲ မသောက်တတ်။ ထို့ကြောင့်သူ့ကို မိန်းမဝိုင်းထဲသွင်း၍ ကောင်မလေးတွေနှင့် ထမင်းစားစေ ရာ၊ အောင်မယ် သူကဘဲရက်လို့ ရဲရဲမစားဝံ့တဲ့ပုံမျိုး တွေ့ရသေး၏။ ကိုမိုးမြင့်ကား ဤမျှရိုး၏။ (အခု မြောက်ဥက္ကလာမှာ ပြည်သူ့တရားသူကြီး ဖြစ်နေသတဲ့ဗျ။)

အောင်(လျှပ်စစ်)

အဟိလုပ်ဖော် တတိယရောက်လာသူမှာ အောင်(လျှပ်စစ်)နာမည်နှင့် အဟိတွင် ရေးနေသူဖြစ်၏။ စစ်သူမြလေး ဆိုသော ကလောင်နာမည်လည်းရှိ၏။ သူ့နာမည်ရင်းက မောင်မြအောင်။ သူ့ကို နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့က ‘အောင်’ဟု တလုံးထဲခေါ်ကြ၏။

ထိုစဉ်က အောင်သည် စစ်တပ်ဆာဂျင်ဘဝမှ ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ဆေးပင်စင်နှင့် ထွက်ခဲ့ရရာ၊ သူရသည့် လစာလေးနှင့် သူ့အိမ်ထောင်မစားလောက်။ ထို့ကြောင့်အဟိမှာလုပ်ပါရ စေ လာခြင်းဖြစ်ရကား၊ ကျွန်တော်မနေသာတော့ဘဲ…

“ကဲ…ကိုမိုးမြင့် ၁၂ဝိက ၁၀ဝိ ယူဗျာ၊ အောင်ကလဲ ၁၀ဝိ ယူဗျာ၊ နှစ်ယောက်အတူ အလုပ်ကို

www.burmeseclassic.com

ခွဲလုပ်ကြတာပေါ့”ဟု စီစဉ်လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်၌ ငွေမောင်းကား သံရုံးအလုပ်ဖက် ရောက်သွားပြီ။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ် ထုတ်နေသော်လည်း စာရွေးခြင်း၊ စာရေးခြင်းမှလွဲ၍ အခြားမလုပ်ချင်။ မလုပ်နိုင်။ စာရင်းသော်မှ မေ့ကိုကိုင်ခိုင်း၏။ ထိုစဉ်က တလလျှင် တရာနှစ်ရာလောက်တော့ တပည့်လက်သားကို ပေးနိုင်သည်။ အဟိတွင်ပါသော ကြော်ငြာခဘဲကြည့်ပါ။ မျက်နှာဖုံးကျောဘက် ပွင့်ကောင်း ငန်ပြာရည် ကြော်ငြာက ၁၅ဝိ။ အတွင်းဘက်မှာ ဒီဆူဇာ၊ ဆင်နှစ်ကောင်ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် နဂါးဆေးတိုက်က ဖဝိစီ။ ဒီတော့ ၁၈ဝိ+၁၅ဝိ=၃၃ဝိ အလကား ရမနေပါလား။ စာအုပ်ထွက်တယ်ဆို ဒီငွေ ၃၃ဝိက ချက်ခြင်းရတာဘဲ၊ အဟိကလဲ မြတ်နေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုမိုးမြင့် ၁ဝဝိ၊ အောင် ၁ဝဝိ၊ ပေးနိုင်ခဲ့သပ။

သို့သော် ကိုမိုးမြင့်သည် အောင်ရောက်ပြီး နှစ်လမျှအကြာ ကြေးမုံသတင်းစာပြန်ဖွင့် သဖြင့် အဟိမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က အောင်ကို တလလျှင် ၁၅ဝိ ပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာ ရွာတန်းရှည်မှ ယခုနေသော မာလကာခြံအိမ်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်၍ စာအုပ် ဖြန့်ချီရေးကို ရှုမဝသို့ မပေးတော့ဘဲ၊ သော်တာစာပေဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်၍ ဖြန့်တော့၏။ ကိုယ်ရေးသော လုံးချင်းစာအုပ်များကိုလည်း ထုတ်သည်။ လုံးချင်းကျောဘက် မျက်နှာဖုံးကိုလည်း၊ ဒီဆူဇာမှ ကြော်ငြာတောင်း၍ ငွေယူလိုက်သေး၏။ ဒီဆူဇာ ဦးခင်ဇော်နှင့် ကျွန်တော်ကား သောက်ဖော်စားဘက်၊ အလွန်ရင်းနှီး၍ ကျွန်တော်တောင်းသမျှ ကြော်ငြာကိုပေး၏။

သို့ရာတွင် အဟိစာအုပ်အရောင်းရကား တစတစလျော့ပါးလာ၏။ လျော့ပါးရသည်ကား စာအုပ်က တဖြေးဖြေးညံ့လာသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘာမှာညံ့ညံ့လာပါသနည်း။ အတွင်းပုံများ ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမမူလရိုက်စဉ်က ကိုသန်းတင်၏ မြမြဝင်း ပုံနှိပ်စက်တွင်ဖြစ် ရာ၊ ဤစက်က အတွင်းပုံတွေကို အရောင်ပါအောင် ရိုက်ပေးနိုင်၏။ စက်ကလည်း ကောင်း၏။ စက်သမားကလည်း တော်၏။

နောက် ကိုသန်းတင်က သူ့စက်ကို ရောင်းပစ်လေရာ ရွှေတည်ရန်နောင် ဆက်သွယ်ပေး သော စမ်းချောင်း ဦးမောင်မောင်စက်ကို ပြောင်းရသည်၌ ထိုစက်သည် စက်ကလည်းကောင်း၊ စာလုံးတွေကဟောင်း၊ စက်သမားကလည်း အရောင်ပါအောင် မရိုက်ပေးနိုင်သဖြင့် စာအုပ် ဒလဟော ထိုးကျလေသည်။

ထင်တလုံး

ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်မိမိ တော်တော်အထင်ကြီးခဲ့ဘူး၏။ အဟိကိုစတင်ရိုက်စဉ်က တသောင်းရိုက်မယ် စိတ်ကူး၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစဉ်က ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းသည် နှစ်သောင်းရိုက်လေရာ၊ ရှုမဝတွင် နှစ် နှစ်ပါဝင်ခဲ့သော အဟိကဏ္ဍကို သီးသန့်စာအုပ် ခွဲထုတ် လိုက်ပါက၊ တသောင်းတော့ မရောင်းရပါလော။ နို့ပြီး ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ သော်တာဆွေ ရေးနေကျ ဝတ္ထုမျိုး တပုဒ်အဟိတွင် ဟာသဝတ္ထုရှည်အဖြစ်နှင့် ပါဦးမည်။ နှစ်သောင်းရောင်းရသော ရှုမဝ ပရိသတ်ထဲမှ သော်တာဆွေ ပရိသတ်တသောင်း မရှိနိုင်ပါဘူးလား။

ဤအကြောင်းကို ဦးကျော်အား ပြောပြတော့...

"ကိုရင့် ပရိသတ်ဟာ ရှမဝပရိသတ်ဖဲ၊ ရှမဝဖတ်တဲ့လူတိုင်း ကိုရင့်ကို ကြိုက်ကြတာ ချည်းဘဲ၊ သို့သော် ကိုရင်တယောက်ထဲ ခွဲထွက်တော့ရင် ရှမဝဖတ်တဲ့ လူတွေအားလုံးက ကိုရင့် အဟိကို ဝယ်ကြလိမ့်မယ် မအောက်မေ့နဲ့"

"အေးလေ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှမဝနှစ်သောင်းရှိတာကို အဟိက တသောင်းရိုက်မယ်ပြောတာပေါ့"

"ဒီလောက်လဲ မထင်နဲ့ကိုရင်"

"ဦးကျော်က ကျွန်တော့်ကို တယ်အထင်သေးတာကိုးဗျ"

"ကိုရင့်ကို ကျုပ်အထင်မသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းဟာ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကြီးနဲ့တူသဗျ၊ ကိုရင်က ဒီဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကြီးထဲမှာ အင်မတန် လူကြိုက်များတဲ့ ဇာတ်ဆောင်ကောင်းတယောက်ပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် ကိုရင်ကတစင်ခွဲထောင်တဲ့အခါမှာ"

"တော်၊ တော်...ကျွန်တော်နားလည်ပြီ၊ ဒီတော့ ဘယ်လောက်က စရိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်သလဲ"

"ငါးထောင်က စကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ စာတအုပ်ဟာ စထွက်ထွက်ချင်း ကွက်တိပြတ်ရင် ကောင်းတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မလောက်မင ဖြစ်ရင်ပိုကောင်းတယ်"

အောင်မယ်လေးဗျာ။ တကယ်တော့ မှန်းချက်နဲ့နှမ်းထွက်မကိုက်လိုက်ပါလား။ ငါးထောင်ရိုက်ပါတယ်။ လေးထောင်ပျော့ပျော့ဘဲ ကုန်တယ်ခင်ဗျ။ တသောင်းများရိုက်မိ ဒုက္ခဘဲ။ အရှုံးပေါ်ရောဘဲ။ မောင်မင်းကြီးသား ဦးရွှေကျော်ကယ်ပေလို့။

"အင်း...ဒီလောက်ကုန်လဲ မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ လုပ်သာသားဘဲ၊ နောက်လ စောင်ရေတိုးလာအုံးမလား ကြည့်"ဟု ဦးကျော်က အားပေးပါသည်။ "စာအုပ် ပိုကောင်းလာအောင်လဲ ကြိုးစားဗျ"

ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပါ၏။ သို့သော်လည်း ပထမဦးဆုံးလ ရောင်းရတဲ့စံချိန်ကိုဘဲ မှီတယ်မရှိ။ တလထက်တလ တစတစကျသည်ထက်သာ ကျလာသဖြင့် လေးလမြောက်မှာ ၄၀၀၀ဘဲ ရိုက်ဝံ့တော့၏။ ဒီလေးထောင်လဲမကုန်။ နောက် ဦးမောင်မောင်စက်ရောက်တော့ ၃၀၀၀ဘဲ ရှိတော့သဗျ။ ဒီသုံးထောင်လဲ မကုန်။ အဟိသာမဟုတ်၊ အဟိနှင့် အသွင်တူသည့် 'သောကြာ'လည်း ဒီလိုဘဲ ကျကျလာသဖြင့်၊ သောကြာထုတ်သူ အောင်ဗလသည် ယခုသောကြာထုတ်နေသူ ကိုမောင်လေးအား အလကားပေးလိုက်တော့၏။

ဘာကြောင့် ဤစာအုပ်ငယ် တကျပ်တန်လေးတွေ ဤမျှစောင်ရေကျရသနည်း။ အကြောင်းရှာတော့ ရှမဝ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ သွေးသောက်စသည့် နှစ်ကျပ်တန်မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေနှင့် ယှဉ်ကြည့်ပါ။ ထိုစဉ်က ယင်း ၂ကျပ်တန် မဂ္ဂဇင်းကြီးများ အပြိုင်ကြဲနေကြရာ၊ စာမျက်နှာ ၃၀၀ ကျော်။ ကျွန်တော်တို့အဟိနှင့် သောကြာက အရွယ်အားဖြင့် မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေ တဝက်သာရှိပြီး၊ စာမျက်နှာက ၁၀၀ လောက်ကလေးရယ်။ နို့ပြီး မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေက နာမည်ရ ကလောင်

www.burmeseclassic.com

ရှင်ကြီးတွေ အစုံအလင်။ ကျွန်တော့်အဟိက စာမူခ ပေးရမှာစိုးလို့ ဘယ်နာမည်ရှိ စာရေးဆရာဆီကမှ စာမူမတောင်းဘူး။ (ကလောင်အမည်သစ်သော်လည်း အဟိက ရွေးချယ်လျှင် စံချိန်မီ စာမူဖြစ်ကြောင်း စိတ်ချရသည်) ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ အသစ်တွေချည်း ကျွန်တော်ပြုပြင်ထည့်နေတာဘဲ။ ခေတ်သာမပြောင်းဘူးဆိုလဲ ကျွန်တော့်အဟိဟာ ဘယ်တော့မှ မပြုတ်နိုင်ပါဘူး။ သုံးထောင်လောက် ရိုက်၊ နှစ်ထောင်လောက်ကုန်၊ တထောင်လောက် အဟောင်းဈေးရောင်း၊ တအုပ်တမတ် ငွေ ၂၅ဝိ၊ ဒါအမြတ်ဖဲ။ နောက်ပြီး ကြော်ငြာခက ၃ဝဝိ ကျော်၊ စားသာနေတာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့်တဲ့၊ ကုမ္ပဏီတွေ ပြည်သူပိုင်လဲသိမ်းလိုက်ရော၊ ကြော်ငြာဘိုး တပြားမှ မရတော့ဘူး။ အဲသည်မှာ အဟိမျက်ဖြူဆိုက်ကရော၊ အဟိ မဟိနိုင်တော့ဘူး။ အဟင့်လို့ ညည်းသံပါလာရော။

ဒီအထဲ အဟိမှာ ခိုးမည့်တပည့်များကလဲ မွေးမိရက်သားဖြစ်နေသေးဗျ။

အဟိလုပ်သားစာရင်း ပြန်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်...

ပထမဆုံး..ငွေမောင်း

ဒုတိယ.....ကျိုက်လတ် မိုးမြင့်

တတိယ....အောင်(လျှပ်စစ်)

၁၉၆၄ ခုနှစ်လောက်မှာ အောင်သေဆုံးတော့၊ မြင်းပွဲ အပိတ်နဲ့လဲကြုံလို့ မြင်းပွဲစာရေး လုပ်နေတဲ့ မောင်လရောင် အဟိကို ရောက်လာတယ်။ အဲ...မောင်လရောင်တော့ အောင်လို ၁၅ဝိ မပေးနိုင်တော့ဘူး။ တလ ၁ဝဝိနဲ့ဘဲ။ ဒီတုန်းက မောင်လရောင်က လူပျိုမို့ "တပြားမှမပေး လဲ လုပ်နိုင်ပါတယ်ဆရာ"လို့ ပြောရှာပါတယ်။ သို့သော် လခတရာအပြင် သွားတာလာတာ အတွက်တနေ့ တကျပ်နှစ်ကျပ်လဲ လမ်းစရိတ် ပေးပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် မောင်လရောင်ဟာ အဟိမှာ ကြာကြာမလုပ်ပါဘူး။ အဆုတ်ရောဂါကုဌာနမှာ အလုပ်ရသွားလို့၊ အဟိမှာလုပ်ဖို့ မြောက်ဥက္ကလာက ဝင်းမောင်ခေါ်လာတဲ့ အကောင်ကိုတော့ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ထည့်မရေးချင်ဘူး။ အဟိလုပ်သားစာရင်းကို အောက်ပါအတိုင်းဘဲဆက်မယ်။

စတုတ္ထ...မောင်လရောင်

ပဥ္စမ...သူခိုး(၁)

ဆဋ္ဌမ....သူခိုး(၂)

ဒီသူခိုးနှစ်ကောင်လက်ထဲမှာ အဟိဟာ နှစ်ထောင်ဘဲ ရိုက်ရတော့၊ ရောင်းလို့တထောင် မကုန်ဘူးလုပ်ကြတယ်။ အမှန်တော့ တထောင်ကျော်ကုန်ပါတယ်။ သို့သော် တပည့်သူခိုးလုပ်ပုံ က အသစ်ရောင်းရတာ ၇ဝဝ၊ ၈ဝဝ လောက်ပြတယ်။ ကျန်တာကိုအဟောင်းစာရင်းပြတယ်။ ဒီတော့ သူဘယ်လိုစားသလဲဆိုရင် အသစ်က ကိုယ်စားလှယ်ကို ၃ဝ% ကော်မရှင်ပေးတော့ တအုပ်ပြား ၇ဝ ရတယ်။ အဟိ အဟောင်းဈေးက နောက်ပိုင်းမှာ တအုပ်ပြား ၂ဝသာရတဲ့

အတွက်၊ သူစာရင်းလိမ်ပြတာမှာ တအုပ်ကို ပြား ၅၀ စားရတယ်။ အုပ်တရာ ငွေ ၅ဝိ၊ နှစ်ရာမှာ ၁၀ဝိ၊ ဒီလိုလုပ်စားနေတာကိုး။ နောက်ဆုံး အဟိစောင်ရေ ကျလာလှတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ လိုက်စစ်ဆေးတော့ ဗူးပေါ်သလိုပေါ်လို့၊ ဒီကောင့်ကို ကျွန်တော် အလုပ်ကမထုတ်ရပါဘူး၊ သူ့ဟာသူဘဲ မလာတော့ဘူး။

အဲဒီကောင်ဟာ အဟိ အယ်ဒီတာဆိုပြီး၊ ဘာစာမှဖြစ်မြောက်အောင် မရေးတတ်ဖဲနဲ့၊ စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ဝင်လို့ စာအုပ်ထုတ်ခွင့် မှတ်ပုံတင်တောင် ယူထားသဗျ။ ခုတော့ စက္ကူတွေ ရောင်းစားလို့ဆိုလား၊ မှတ်ပုံတင်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီ ကြားရတာဘဲ။

ဆဌမမြောက် နံပတ်နှစ်သူခိုးကလဲ ကာတွန်းဝင်းမောင်ဘဲ မြောက်ဥက္ကလာက ခေါ်လာ တာဘဲ။ ကောင်လေး အသက် ၂၀လောက်။ စကားနည်းနည်းနဲ့ အင်မတန်ရိုးသားပုံရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်တပည့်ဆိုရင် ယုံကြည်တဲ့စိတ်၊ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့အင်မတန် လူကဲ ခပ်ညံ့တာဘဲ။ အဲဒီကောင်လေးက အရင်ကောင်ထက်တောင် ခိုးသေးတယ်။ သူဘယ်လောက် များခိုးလိုက်သလဲဆိုရင် အဟိမှာ လစဉ်အရှုံးပြလာသည်အထိဘဲ။ အဲဒီအထိလဲ ဒီကောင်လေး ခိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိသေးဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆို ဒီကောင်လေးဟာ လူပျိုဘဲ။ မနက်တိုင်း အိမ်ရောက်လာ မနက်စာထမင်းကို ကျွေးတယ်။ သူ့လခ ၁၀ဝိအပြင်၊ တနေ့ကို ငွေတကျပ်လဲ လမ်းစရိတ်ပေးတယ်၊ ဒီတော့ အရင်ကောင်က အိမ်ထောင်နဲ့မို့ မလောက်လို့ ခိုးတယ်။ ကျွန်တော်ခွင့်လွှတ်တယ်။ ဒီကောင်လေးကတော့ လူပျိုမို့၊ နို့ပြီး ကျွန်တော့်အိမ်မှာလဲ နေ့စဉ် ထမင်းစားနေသူမို့ ထမင်းရှင်ကို မပြစ်မှားတန်ဘူးလို့ ယုံကြည်မိတယ်။

တောက်၊ ဒီကောင်လေး ဘယ်လောက်များ အခိုးကြမ်းလိုက်သလဲဆိုတော့..

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လက စထုတ်ခဲ့တဲ့အဟိ၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအထိ ၁၄၅အုပ် ကျွန်တော်ထုတ်ခဲ့တာ အောက်တိုဘာလမှာ ကျွန်တော်ဆက်မထုတ်နိုင်ဘူး။ ရပ်ရတော့၊ ရဲသုံးဘော် ကိုခင်မောင်က မရပ်ပါနဲ့၊ သူဆက်ထုတ်ပါရစေ။ ကျွန်တော့်ကို တလ၃၀ဝိ ပေးပါမယ်။ အဲသည်တုန်းက ကာတွန်းတွေ၊ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းတွေ ခေတ်စားနေတော့၊ အဟိထဲမှာ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းတွေထည့်ပြီး စောင်ရေတက်အောင် သူလုပ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ငါ့အဟိလဲ မရပ်ရဘူး၊ ငါလဲ တလ ၃၀ဝိ ရမယ်ဆိုတော့၊ သဘောတူလိုက်သပေါ့။

ကျွန်တော်ဟာ အဟိရဲ့နောက်ဆုံးသူခိုးလေးကို ဘယ်လောက်များ သံယောဇဉ်ရှိလိုက်ပါသလဲဆိုတော့ ကိုခင်မောင်နဲ့ သုံးနှစ်စာချုပ်လုပ်ရာမှာ၊ ကျွန်တော့်တပည့်ကို အဟိလုပ်သား အဖြစ်နဲ့ တလကို ၁၂ဝိက စပေး၊ နောက် အခြေအနေကောင်းရင် တိုးပေးပါမယ်ဆိုတာလဲ ပါသေး။

သို့သော် ကိုခင်မောင်နှင့်ကျွန်တော်စာချုပ် ပေချုပ်လုပ်နေကြတာက စက်တင်ဘာလ စတုတ္ထသီတင်းပတ်ထဲမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးထုတ်တဲ့ အဟိစာအုပ်ဖိုးတွေကို တပည့်အလိမ်မာလေးက လျှောက်တောင်းနေပြီ။ သူ့နာမည်က မောင်လိမ်မာတဲ့ခင်ဗျာ။ သို့သော် သူလိမ်ပုံ မာလွန်လွန်းလို့ အလိမ်မာလို့ ကျွန်တော်ရေးတယ်။ ဘယ်လောက် လိမ်မာ သလဲဆိုရင် စာအုပ်ဖိုးတွေ လျှောက်တောင်းတာ အကုန်ရရက်သားနဲ့ တချို့တဝက်သာရသေး တယ်၊ ဘယ်ဆိုင်မှာ ဘယ်လောက်လို့ ကျွန်တော့်ကို စာရင်းပေးတယ်။ ဒီလရောင်းမကုန်တဲ့

စာအုပ်တွေကိုလဲ လွှစ္စလမ်းရှိတဲ့ ကိုခင်မောင့်အလုပ်ခန်းမှာ လာထားပါ၊ အဟောင်းဈေးမချနဲ့ အုံး၊ ကိုခင်မောင်နောက်ထုတ်မယ့် အဟိကိုလဲ လာထိုးကိုက်မယ်လို့ ကျွန်တော်က တားမြစ်သေးတယ်၊ စာအုပ်တထောင်လောက်ရှိမယ်။

ဒါနဲ့ အောက်တိုဘာလဆန်းမှာ ကိုခင်မောင်ထည့်သွင်းမယ့် စာမူနဲ့ကာတွန်းဇာတ်လမ်း တွေ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးဘို့ ကျွန်တော် ကိုခင်မောင်အလုပ်ခန်း ရောက်သွားတော့ ဟယ်သောက် ကျိုးနဲ၊ အဟိစာအုပ်ထုပ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ကိုခင်မောင့်မေးကြည့်တော့ "ဆရာ့တပည့်ဘဲ ဆရာ ယူခိုင်းတယ်ဆိုပြီး ယူသွားပါရောလား" ဆိုတော့ ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးပြီ။ ဒါနဲ့ အဟောင်းဝယ်တဲ့ဆိုင်သွားကြည့်တော့ တွေ့ရော။ တအုပ်ပြား ၂၀နဲ့ ငွေအပြေတခါတည်းပေးလိုက်ပါပြီတဲ့။

ဒီတော့ ဒီကောင်လေး ကျွန်တော်မယုံသင်္ကာရှိလာလို့ သူစာအုပ်ဖိုးကျန်တယ်လို့ စာရင်း ပေးထားတဲ့ဆိုင်တွေ လိုက်မေးတော့၊ အောင်မယ်လေးဗျာ...တခါတည်း အပြေပေးလိုက်တဲ့ အကြောင်း၊ စာရင်းစာအုပ်တွေထုတ်ပြလို့ ကျွန်တော့်မှာ အရှက်ကွဲခဲ့ရ။ ဟင်း..ဖြစ်လိုက်တဲ့ ဒေါသ၊ လောကမတော့ ပြောမပြချင်လောက်အောင်ဘဲ။

ဒါနဲ့ နောက်တနေ့မနက်စောစော ဝင်းမောင်နဲ့ ရွှေတည်ရန်နောင်ခေါ်ပြီး ဒင်းအိမ်လိုက် သွားတော့၊ အောင်မယ်သူက မျက်နှာပြောင်ပြောင်ဘဲ။ သူ့အမှားကို ဝန်ခံပါသတဲ့၊ ငွေတော့ တပြားမှ ပေးစရာမရှိတော့ဘူး၊ ဆရာကြိုက်သလို ဆုံးမပါတဲ့။ လည်စင်းပေးတယ်။

ဟွန်း...လက်သနခံလို့။

ကျွန်တော်တခွန်းမှမပြောတော့ဘူး 'ထွီး'သူ့မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ တချက်ထဲထွေးပစ်ခဲ့ပြီး ကျောခိုင်းခဲ့တော့တယ်။

ကျွန်တော်က သူ ကိုခင်မောင့်ဆီမှာ ဆက်ပြီးအလုပ်ရဘို့ စီစဉ်နေတုန်း သူက အဟိကို အပြတ်ထွက်ခတ်ခတ်သွားတာကိုး။ ပက်စက်တဲ့ကောင်နှယ်။

ကျွန်တော်နောက်တော့ နဖူးပေါ်လက်တင် စဉ်းစားတယ်။

ပထမဦးဆုံး တပည့်ငွေမောင်း၊ ဒုတိယ ကျိုက်လတ်မိုးမြင့်၊ တတိယ အောင်(လျှပ်စစ်) စတုတ္ထ မောင်လရောင်။ သူတို့ဟာ စာရေးဆရာတွေ၊ စာပေစိတ်ဓာတ် ရှိကြတယ်။ ကြေးနီတပြား အမှားမလုပ်ကြဘူး။ ပဉ္စမနဲ့ ဆဌမသူခိုးနှစ်ကောင်ကတော့ ထမင်းစားစရာမရှိလို့ အဟိကို ဝင်ကပ်ကြတဲ့ အကောင်တွေဘဲ။ စာပေနဲ့ စာရေးဆရာစိတ်ထားကို နားမလည်ကြဘူး။

သြော်..အဟိကို စေတနာ့ဝန်ထမ်း အမြဲတမ်းကူညီနေတဲ့ လူတယောက်ကျန်နေတယ်။ ရွှေတည်ရန်နောင်ဘဲ။ အောင် (လျှပ်စစ်)သေတယ်၊ မောင်လရောင် မရောက်မီသူဘဲ။ မောင်လရောင် ထွက်သွားတယ်၊ ပထမသူခိုးမရောက်မီ သူဘဲ၊ ပထမသူခိုးလစ်သွားတယ်၊ ဒုတိယ သူခိုးမရောက်မီ ရွှေတည်ရန်နောင်ဘဲ။ သူကျွန်တော့်ဆီက လခတပြားမှမယူဘူး။ သူယူတာက ကျွန်တော့်ဆီကပညာဘဲ။ အခု အဟိမရှိတော့ဘူးနော်၊ ရွှေတည်ရန်နောင်မှာ 'ရယ်စရာ'ဆိုတဲ့ ဟာသစာစောင်၊ အဟိနဲ့ပုံတူဘဲ၊ အရင်က အဟိက ရေးဘော်တွေနဲ့ ယခုတိုင် ထုတ်နေဆဲဘဲ။ ရွှေတည်ရန်အောင်ဟာ လူလည် လူတော်တယောက်ဖဲ။ ငါ့တပည့် စားသာပါစေကွယ်။

www.burmeseclassic.com

အပ်ဟိနိုဂုံး

ကိုခင်မောင်နှင့် ကျွန်တော်၏အပ်ဟိအတွက် သုံးနှစ်စာချုပ်မှာ အပ်ဟိကို ကျွန်တော်ရိုက်နေ သည့် ပြည်ရွှေဘိုပုံနှိပ်တိုက်က ကြွေး ၁၂၀၀ိကို စစချင်း ကိုခင်မောင်ကပေး၊ ၎င်းကို ကိုခင်မောင် က ကျွန်တော့်ကို တလ ၃၀၀ိ ပေးသည့်အထဲမှ လစဉ် ၁၀၀ိစီ နှိမ်သွား။

ထို့ကြောင့် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းများနှင့် ကိုခင်မောင်ထုတ်သော အပ်ဟိမှာ ၁၉၇၁ခု၊ နိုဝင်ဘာလမှ စလိုက်ရာ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် သက်ဆိုင်ရာက ကာတွန်းနှင့် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း စာအုပ်တွေ ပိတ်ထာထဲမှာ အပ်ဟိပါသွားလေသတည်း။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာလေ။

အလကား တလ ၃၀၀ိ ရနေတာကြီးများ ပိတ်လိုက်တာ ဘာကြောင့် ဝမ်းသာရသလဲ မေးချင်ကြမည်။ ကိုခင်မောင်စီစဉ်ထုတ်နေတဲ့ အပ်ဟိကို ကျွန်တော် လစဉ်တွေ့နေရတာက ကျွန်တော့်မှာ ငွေ ၃၀၀ိ ရတာနဲ့ မကာမိအောင် ခံစားမှု၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေက ဖြစ်နေပါတယ်။ မူလ အပ်ဟိရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မဟုတ်တဲ့ စာမူတွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ ရောင်းကောင်းအောင်ရယ်လို့ ထည့်နေတာကို သုံးနှစ်စာချုပ်ကြီးနဲ့မို့ ကျွန်တော် ကြည့်နေရတာ ရင်နာလှသဗျာ။ ကိုယ်က မွေးထားတဲ့ ကိုယ့်ရင်သွေးကို သူများကယူသွားပြီးတော့ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ အမူအကျင့်တွေ လုပ်ခိုင်းနေတာနဲ့ တူနေသကိုးဗျ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အပ်ဟိ ပိတ်လိုက်တာကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာတာဘဲ။

သို့သော် တခါတခါကျတော့ ကျွန်တော့်အပ်ဟိ လွမ်းတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်တပည့်တွေကို သတိရတယ်။ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်က အပ်ဟိတပည့်တွေ အခုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စာအဆက် အသွယ်ပြတ်ခဲ့ကြပြီ။

၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းထဲက စပြီး အပ်ဟိကို ကျွန်တော်ပျိုးထောင်ခဲ့ တာ ၁၉၇၁–ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် အပ်ဟိအထိ တပည့်ကလောင်သစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ခဲ့ ပါတယ်။ သည်အထဲမှာ တချို့လဲ ခဏတဖြုတ်၊ တနှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သည်လောက်ဖဲ ရေးပြီး ရပ်သွားကြပါတယ်။ တချို့လဲ အခုအထိ အခါန့်ရှည်စွာ မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေမှာ ရေးနေကြပါ တယ်။

ကဲ...ဒီနေရာကနေပြီး တပည့်တို့ရဲ့ အပ်ဟိဆရာက အပ်ဟိမှာရေးခဲ့ဘူးတဲ့ ကလောင်ရှင် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား။

စာဖတ်သူအားလုံးတို့ ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါစေ....။

သော်တာဆွေ

ကျွန်တော့်သားကျော်ကျော်

လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း

ရန်ကုန်မြို့ အမှတ် ၁၂၈ ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းနေ ဦးစောဝီဆင်သိန်း၊ ဒေါ်မေစီ (ဒု လက်ထောက် အကောက်ခွန် မင်းကြီး) တို့၏ သမီး မဝင်းဝင်းသိန်း (ပ နှစ်၊ သတ္တဗေဒ)နှင့် ရန်ကုန်မြို့ အမှတ် ၁၇ မအူပင်လမ်းနေ စာရေး ဆရာကြီး ဦးသော်တာဆွေ၊ ဒေါ်နော်မာတို့၏ သား ကျော်ကျော်၊ (ကြယ်ငါးပွင့် သင်္ဘောကော်ပိုရေးရှင်း) တို့သည် နှစ်ဦး သဘောတူ (၂၅ ၊ ၅ ၊၇၆) နေ့တွင် ရုံးတော်၌ လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း။

(ပုံ) ဝင်းဝင်းသိန်း (ၚ႐ြူနၿဃန)

ကျော်ကျော် (ႇနႊူန)

အထက်ပါကြော်ငြာသည် (၂၇-၅-၇၆)နေ့ ကြေးမုံသတင်းစာတွင်ပါလာ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤကြော်ငြာ၌ စာအထားအသိုသည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဓလေ့နှင့် မည်သည့် အချက်တွင် ဆန့်ကျင်နေပါသနည်း။

ယင်းအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်တို့၏ ဇာတိကျေးရွာမှ ကျွန်တော့်အစ်မအကြီးဆုံး ဒေါ်သိန်းမောင်နှင့် ညီမအငယ်ဆုံး ချိုချိုသည် ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ရောက်နေကြသည် ဖြစ်၍ ဒီကြော်ငြာဖတ်ပြီး သူတို့မကျေမနပ်ဖြစ်ကြ၏။

'ကျင်မောင်ရယ်.... နင့်သားဟာ နွားကျလုချေလား'ဟု အမက ကျွန်တော့်အားပြော၍ ညီမက 'ရှက်စရာပါတော်၊ စစချင်း ကိုယ့်ဘက်က အောက်ကျနောက်ကျ'

ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် နားမလည်မှု၍....

'ဟဲ့....နင်တို့ဘာတွေ ပြောနေကြတာတုန်း'

နှုတ်သွက်သော ညီမငယ်က သတင်းစာကြော်ငြာကိုလက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြ၍....

'စာရေးဆရာကြီးရယ်.... ကိုယ့်သား ကြော်ငြာစာများ သေသေချာချာ ဖတ်မကြည့် ဘူးလား ထုံးစံယောကျ်ားလေး ဘက်က မိဘနဲ့နာမည်နေရပ်တွေ အပေါ်ရောက်နေသတော့'

သည်တော့မှ သူတို့ဘာဆိုလိုကြသနည်း၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ကာ...

'အော်....နင်တို့က ဒါပြောကြတာလား၊ အဲဒါ အင်္ဂလိပ်ပုံစံကွ'

'မစပ်....မဟပ်...ငါးပတ်ဟင်းချိုခတ်လို့တော်၊ ဇက္ကနဲ့ အကိုကြီးသားဟာ မယားကြောက်ရ တော့မှာဘဲ'

'ဘာဆိုင်လို့တုန်းဟ'

'ကြည့်ပါလား...အခုထဲက ကိုယ့်နာမည်က ယောကျ်ားတန်မဲ့ မိန်းမ,နာမည်အောက် ရောက်နေတာဘဲ'

'ဟာ....ဒီလိုဆို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေအားလုံး မယားကြောက် ဖြစ်ကုန်ကြရောပေါ့ '

'သူတို့လူမျိုး ဘယ်လိုနေနေလေ ကိုယ့်တူကိုယ့်သား မယားကြောက်တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး'

'မယားကြောက်တာလည်း မကောင်းပါဘူး၊ မယားနိုင်တာလည်း မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မကြောက်မနိုင် တယောက် တယောက် ချစ်ခင်လေးစားမှုပြိုင်နေတာ အကောင်းဆုံးပါ '

'ဒါနဲ့ နေပါအုံးအကိုကြီးရဲ့၊ မိန်းကလေး အဖေနာမည်က ဦးစောဝီလ်ဆင်သိန်းဆိုတော့ ဘာလူမျိုးလဲ'

'ကရင်ကွ....ကရင်၊ ခရစ်ယန်တွေ'

ချိုချိုသည် ရယ်မောကာ.....

'ဟ...ဟ...ဒို့ အမျိုးကတော့ ဟန်ပြီဟေ့၊ အကိုကြီး အခုမိန်းမ မေက ရှမ်းခရစ်ယန်၊ သားမိန်းမက ကရင် ခရစ်ယန်၊ ကိုအေးမိန်းမက တရုတ်ခရစ်ယန်'

ဟုတ်လဲဟုတ်ပါဘိ၊ ကျွန်တော့်ညီ ကိုအေးမိန်းမကလဲ ခရစ်မှတရုတ်အမျိုးသမီး၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကချော်လဲ ရောထိုင်.....

'ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ အမျိုး ဘာသာ စည်းရုံးချစ်ကြည်ရေးပေါ့ '

'ဒါဖြင့် အမျိုး ဘာသာတွေ စုံသွားအောင် သော်တာဆွေကျတော့ ကုလားမ ယူခိုင်းပေါ့ '

ပြောလည်း ပြောစရာပါပေ။

ကျွန်တော်တို့တွင် ညီအကိုမောင်နှမငါးယောက် ရှိကြသည့်အနက် သားကနှစ်ယောက်၊ သည်သားနှစ်ယောက်စလုံး ယူလိုက်ကြသည့် မိန်းမတွေက ခုန ချိုချိုပြောသည့် အတိုင်းပင် ခရစ်ယန်မတွေ။

'ကဲ....မင်းမိန်းမတွေ ဘာဖြစ်နေနေ ငါတော့ ငါ့မြေးတွေ ရှင်ပြုသွားချင်သကွာ' ဆိုသဖြင့် ၁၉၅၉ ခုနှစ် နွေရာသီက ရွယ်တူတွေဖြစ်ကြသော ကျွန်တော့် မယားပါသား နှစ်ယောက်ရော၊ ကိုယ်ပိုင်သား နှစ်ယောက်ရော၊ ပေါင်းလေးယောက်၊ အဖေ့ ဆီပို့၍ ရှင်ပြုစေလိုက်ပါ၏။ အဖေအတော် ကျေနပ်သွား၏။ ဦးခင်မောင်လတ်နှင့် အမကြီးခင်မျိုးချစ်တို့ကလည်း အလှူငွေ ၁၀ဝိ ပါဝင်လိုက်သေး၏။

သည်အချိန်က ယခုမိန်းမယူသည်ဆိုသော ကျော်ကျော်က ၁၂ နှစ်။

ကျွန်တော့်တွင် ယခင်အိမ်ထောင်နော်မာနှင့် သားသမီးငါးယောက်ပေါက်ဖွားခဲ့သည်။

အကြီးဆုံးနံပတ် (၁) ဒင်ပယ်လ်ဆွေ။

(၂) ကျော်ကျော်။

(၃) သော်သော်။

(၄) မော်မော်။

www.burmeseclassic.com

(၅) မေဘယ်လ်။

ဤသားသမီးငါးယောက်ကို ကျွန်တော်၏ဘဝနှင့် ကတ္တားခွဲပြရလျှင် ဒင်ပယ်လ်ဆွေသည် ဂျပန်ခေတ် ၁၉၄၄ ခုနှစ်၌ မွေးခဲ့၍ မြင်းလှည်းသမား၏သမီး၊ ကျော်ကျော်သည် ကက်ဘီခေတ် ၁၉၄၇ ခု၊ နှစ်ဦးပိုင်း၌ မွေးခဲ့၍ ဆန်ကုန်သည်၏သား၊ ကျန် သုံးယောက်ကတော့ လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ မွေးဖွားကြသော စာရေးဆရာ၏ သားသမီးများသာဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် အလုပ်အကိုင်အလျောက် ဘယ်ဘဝဘဲ ရောက်နေနေ စာရေးဆရာ စိတ်တော့ အမြဲ ရှိနေ၏။ ကျော်ကျော်မွေးစဉ်က ကျွန်တော်ရန်ကုန်၌မရှိ။ ကသာမြို့တွင် ကုန်ရုံးကြွေးကျန်ဖြင့် အခြားမိန်းမ (ဆန်ဆုံစား ကံကုန်သွား ဝတ္ထုထဲကမသူ) နှင့် ယာယီအိမ်ထောင်ကျနေ၏။ နို့မဟုတ်လျှင် နောက်တယောက်ထပ်ရမှာကို ကြောက်လှပါဘိ။ တကယ်ပြောတာပါ။

ဟစ်တလုံး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

ယင်းသို့ ကျွန်တော်ကသာ၌ရှိနေစဉ် ဒုတိယကလေး သားယောကျ်ားလေးမွေးကြောင်း စာရတော့ သားဦးမိန်းကလေး မွေးပြီး သားယောကျ်ားလေး တမ်းတနေသော မိဘတို့ဝမ္မတာ ဝမ်းသာလှ၏။

ထို့ပြင် စာထဲမှာကလေးသည် ကျန်းမာသန်စွမ်း၍အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ငိုသံကလည်းလည်ချောင်းထဲလောက် စပီကာထည့်သလားထင်ရအောင် ကျယ်လောင်လှကြောင်း၊ ဖအေတူ၍ အသားဖြူဖြူနှင့် ချောမောလှပကြောင်း၊ စသည်များ ပါလာတော့ ကျွန်တော်သားကြည့်ရန် အမြန်ပြန်ချင်လှပြီ။ သို့သော်အခြေအနေက ပြန်ခွင့်မရသေးတော့ ကိုယ့်သားကိုစိတ်ကူးနှင့် ရော်ရမ်းတမ်းတကာ စာရေးဆရာလျှောင်းလျှာပီပီ ဇာတ်လမ်းတပုဒ် အကြံဉာဏ်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်မှာ နော်မာတို့သားအမိတွေသည် ကျွန်တော်တို့ရွာ ကျွန်တော့်ဖခင်အိမ်၌ ရောက်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်လမ်းသည် ကျေးရွာနောက်ခံ ဖြစ်သွား၏။ ဇာတ်လိုက်ကတက်ပု၊ သားဟစ်တလုံး၊ မအေက မနော်၊ ရှုမဝတွင်ကျွန်တော်၏ တတိယ မြောက်ဖြစ်သော ဝတ္ထု 'ဖြူပြာမူလကျီ' ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

ဟစ်တလုံးကို လူကြိုက်များလာသဖြင့် တင့်တယ်၏တိုက်တွန်းချက်အရ နောက်ထပ် စိတ်ကူးလိုက်လေရာ 'ချိုချိုရှို့ချင်လို့' 'ဦးကြီးမူ' 'ကြက်သမားဟစ်တလုံး' 'ဘွန္တောကြက်သူခိုး' လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် (ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး) တို့ကို ရေးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ဤဝတ္ထုများတွင် ဟစ်တလုံးသည် ကလေးဆိုးလေးဖြစ်သည်။ မိဘကိုလည်းမကြောက်၊ သူထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်လုပ် တတ်သည်။ တခုခုကို မရမနေပူဆာတတ်သည်။

အင်း ဇမ္ဗူဒီပ နိမိတ္တတဲ့၊ ဟုတ်လိမ့်မလားကွယ်ရို့။ ဟစ်တလုံးအား အခြေခံ ဖြစ်ပေါ်လာစေသော ကျွန်တော့်သား ကျော်ကျော်လည်းမကောင်းပါ။

မိဘစကားကို နားမထောင်ဘူး၊ အင်မတန် ပေတယ်၊ တေတယ်၊ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးနှင့် အရက်သောက်တယ်၊ ဖဲရိုက်တယ်ဗျ ၊ ဆရာဖေျ့သား ကိုကိုကြီးနဲ့၊ သတို့ သက်တူရွယ်တူ

www.burmeseclassic.com

တေဖော်တေဘက်။

စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြတဲ့ မိဘတွေက လက်မှိုင်ချရတဲ့ သားတွေပါ ခင်ဗျာ။ အရပ်ထဲက တိုင်စာ တောစာ လာလိုက် ယင် ဒီစာရေးဆရာသားနှစ်ယောက် တွဲရက်ပဲ။ ဒါနဲ့တနေ့သ၌တော့ ဆရာဇေယျနှင့် စကားသင့်၍....

'ဆရာရေ့..... သားသမီး မကောင်း မိဘခေါင်း ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့မနိုပ်ထော့ဘူးဗျာ' ဆိုတော့ ဆရာဇေယျက သူ့လေသံ အေးအေးနှင့်.....

'နို့...ကျုပ်တို့ကကော ကောင်းခဲ့လို့လားဗျာ ' တဲ့။

အဲသည်နှစ်ကောင်စလုံး စာသင်၍မရချေ။

ကျွန်တော့် သားသမီးများထဲတွင် ကျော်ကျော်သည် ပညာအညံ့ဆုံး။ ယခုကြည့်ပါ။ ဒင်ပယ်လ်ဆွေက ဆေးကျောင်း အမှတ်(၁)တွင် အင်္ဂလိပ်စာပြ ဆရာမ။ သော်သော်က ဆရာဝန်လောင်း နောက်ဆုံးနှစ်။ မော်မော်ကဘွဲ့ရပြီး။ မေဘယ်လ်က ဘွဲ့ယူရန်နောက်ဆုံးနှစ်။ ကျော်ကျော်ကား ယခု မိန်းမရသည့်တိုင် ၉ တန်းမျှမအောင်ချေတကား။

ငယ်စဉ်က သူတို့ မအူပင်လမ်းနှင့် နီးသော မဟာမြိုင်လမ်းရှိ စိန့်ဖိလိုမိနာစ်မှာ နေခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းကမိန်းကလေး ကျောင်းဖြစ်၍ ယောကျ်ားလေးက ၄ တန်းအောင်ထိသာ နေနိုင်သဖြင့် ကျော်ကျော် ၅ တန်းမှာ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းက စိန့်ပေါလ် ကျောင်းသို့ ပြောင်းပို့ရသည်။

'ကျော်ကျော်သည် ငယ်ငယ်တော့ တော်သား။ နောက်တော့ ကြီးလာလေ ဆိုးလာလေဖြစ်သောကြောင့် ၆ တန်း ၇ တန်းရောက်၊ လူမျိုးပေါက် ဖြစ်လာသည်၌ မအူပင်လမ်း အိမ်မှာဘဲ ခေါ်ထားပေတော့'ဟု အကြောင်းကြားလာလေ သဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်ခေါ် လိုက်ရတော့သည်။

အပေါင်းအသင်းလဲ ပြောင်းသွားစိမ့်သောငှာ ကျောင်းကိုလဲ ပြောင်းလိုက်ရသည်။ ပြည်လမ်းအသံလွှင့်ရုံအနီးက ပညာရေးတက္ကသိုလ် လေ့ကျင့်ရေးကျောင်း(ယခင်တီတီစီ)။ ကျွန်တော့် ၆ မိုင်အိမ်နှင့်လည်းနီး၏။

အိမ်မမေ့သားများလည်း ဤကျောင်းတွင်ပင် ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် သုံးယောက်သား မြှင်သွားသည်။

ဤသုံးကောင်အနက် အငယ်ဆုံးခင်မောင်စိုးကသာ တနှစ်တတန်းမှန်မှန်အောင်လျက်၊ ဟိုနှစ်ကောင်က တဖုတ်ဖုတ်ကျ ၏။ မောင်ကျော်ကျော်ကား ၉ တန်းမှာ သူ့ပညာ သက်တမ်းကုန်လေသည်။

ထိုစဉ်က ၉ တန်းသည် အစိုးရစစ်ဖြစ်ရာ ကျော်ကျော် ၉ တန်းမှာ နှစ်ခါကျပြီးသောအခါ ထိုကျောင်းမှာ ဆက်မနေရတော့။ သို့သော် မိဘအနေနှင့် အားမလျော့သေး။ ညကျောင်းဆက်တက်စေ၏။

ဒါနှင့် ၉ တန်းကို တတိယအကြိမ် ဖြေရပြန်ရာ၊ သို့သော် မအောင်ပြန်ချေ။

www.burmeseclassic.com

'ကဲကွာ.... ကျောင်းမဆွေးသေးပါဘူး... ဆက်အုံး'

ဤစတုတ္ထမြောက် နှစ်တွင်ကား.... ကျုပ်သားဘယ်လောက်တော်ပါသနည်း။ စာမေးပွဲပင် ဖြေခွင့်မရတော့ချေ။ အကြောင်းမှာ ကျောင်းတက်ရက် မပြည့်၍...တဲ့။ ကဲ ကိစ္စပြတ်ကရော၊

စင်စစ် သူကဉာဏ်ထိုင်း၍ ရုံးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ငယ်စဉ်က အတန်းထဲမှာ ရှေ့ပိုင်းနံပတ်တွေ ချိတ်ခဲ့သားဘဲ။ နောက်ကြီးလာပြီး လူပျိုပေါက် ဖြစ်တော့မှ စိတ်လေပြီး ကျောင်းနေချင်စိတ်၊ စာသင်ချင်စိတ် ကုန်ခမ်း သွားသောကြောင့်တည်း။

ကဲ.... ပညာမသင်ချင်ဘူးဆိုတော့ ညာဏအရာမှာ မနိုပ်၍ ပေါ့ခင်ဗျာ။ ကဲ... သည်တော့ ကာယဘက်ကော တဲ့ဗျာ။

သူတို့ လူပျိုပေါက် ညီအကိုလေးယောက်အား သူများစော်ကားခြင်း မခံရစိမ့်သောငှာ၊ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်များ ၌ အခကြေးငွေပေး၍ ကရာတေးပညာကို သင်စေပါသည်။ ကျောင်းသွား၊ ဆရာ့ထံနည်းခံပြီး၊ ဤပညာက အိမ်မှာအများကြီး လေ့ကျင့်ရသည်။ တော်တော်လဲ ခက်ခဲပါသည်။ ဖွဲသတ္တိလဲရှိရမည်၊ ဝါသနာလဲပါရမည်။ နှစ်နှင့်ချီ၍ ကြိုးစားလေ့ကျင့်ရသည်။ အသားလဲ အနာခံနိုင်ရသည်။ အုတ်ခဲကို ထက်ပိုင်းကျိုးအောင် လက်ဝါးစောင်း ခုတ်နိုင်ရသည်။

ဟင်း.... မောင်ကျော်ကျော်တို့က ဒါမျိုးဘယ်ရမည်နည်း။ ကျန် သားသုံးယောက်က ခါးပတ်ဝါ ၊ ခါးပတ်ပြာတွေရသည့်တိုင် နှစ်နှစ်သုံးနှစ် ကြိုးစားလိုက်ကြသည်၊ မောင်ကျော်ကျော် ကတော့ သီတင်းနှစ်ပတ် သုံးပ်မျှနှင့် ရပ်သွားသည်။

ကျွန်တော်က 'ဟဲ့... ကျော်ကျော်... မင်းဘာလို့ ဆက်မလုပ်တော့တာလဲ...' ဟု မေးတော့။

'ဟာ... ဒါဒါရယ်... လူလဲပင်ပန်းတယ်၊ အသားလဲနာတယ်....'

'အေးပေါ့ကွာ.. ဒီလိုမှလဲ ဒီပညာတတ်မှာပေါ့...'

'ဒီပညာတတ်တော့ကော ဘာလုပ်မှာလဲ ဒါဒါရယ်...'

'ဟ... သူများအစော်ကားမခံရဘူးပေါ့ကွ၊ လူချင်းယှဉ်လိုက်ယင် ကိုယ်က အောက်မကျဘူးပေါ့ကွ၊ ကဲ... မင်းအခု ဟို ကောင်သုံးကောင်နဲ့ တယောက်ချင်း ချရဲပါ့မလား....'

'ဘာလုပ် မချရဲရမှာလဲ ဒါဒါရယ်၊ သူတို့ကရာတေးပညာတွေ ဘယ်လောက် တတ်နေနေ... ကျွန်တော့်ကို ဝွလေး တချောင်းသာ ပေးစမ်းပါ... '

'အောင်မလေး တော်လိုက်လေ ငါ့သားရယ် ' ဟု ကျွန်တော့်စိတ်မှ ချီးမွမ်းလိုက်ရပါ၏။

ကျွန်တော့်သား ကျော်ကျော်သား ဤကဲ့သို့ လူစားပါတည်း။

ကာယဘက်ကရော ဉာဏဘက်ကရော ဘာပညာမှ သင်လို့မရဘူး။ အဲသည်တော့ အကျင့်စရိတ္တကကော ကောင်းသတဲ့လားဆိုတော့၊ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးနဲ့ အရက်သောက်တယ်။ ဖဲရိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ဘဝလမ်းကြောင်း

ကျော်ကျော်သည် ကျောင်းလည်းမနေ၊ နေ့မှာ လျှောက်လည်ချင်ရာလည်၊ ညလည်း အိမ်ပြန် အိပ်ချင်မှအိပ်၏။ သည်လိုနေတော့ ထိုစဉ်မှာ ကျွန်တော့် လစဉ် အဟိက ထုတ်နေဆဲမို့ သူ့အား စာအုပ်ကိစ္စမှာ ကူညီစေပါသည်။ လစဉ်ဖြန့်ချီရေး၊ ငွေသိမ်းရေး။

အတိအကျတော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့။ ၁၉၆၈–ခု ၆၉ ခုနှစ်လောက်ကထင်သည်။ တခုသော အင်္ဂလိပ် လဆန်း ရက်ကုန်ပိုင်း၌....

'ကဲ... ကျော်ကျော်ရေ...ဒီနေ့စာအုပ်ဆိုင်တွေ့က ငွေသိမ်းခဲ့တော့' ဟု ဆိုင်တွေမှ စာအုပ်လက်ခံ ဘောင်ချာတွေပေး၍ လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုည ပြန်မလာ။

နောက်နေ့လဲ မလာ။

နောက်နေ့လဲ မလာ။

အဲ... သုံးရက်ကြာတော့ အိမ်ကသားနှစ်ယောက်ကို သူ့အရှာလွှတ်ရတယ်။

'မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာ၊ မရ ရအောင်ခေါ်ခဲ့ကြသိလား....'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒက်ဒီ...'

ညီအကို နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားကြ။ အပြန်တော့ မအူပင်လမ်းက သော်သော်ပါခဲ့၍ သုံးသောက်သား တရားခံကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ခေါ်ခဲ့ရသကိုး။

အိမ်ပေါ်ရောက် သူ့ကို ကျွန်တော့်စာရေး စာပွဲမှာထိုင်စေပြီး....

'ကဲ.... ကျော်ကျော် စာအုပ်ဖိုးတွေ ရခဲ့ပလား....'

'ရခဲ့တယ်....'

'ဒါဖြင့် ဘယ်မလဲ...'

'ကျွန်တော်သုံးဖြစ်လို့ကုန်ပြီ'

စားပွဲပေါ်ရှိ ပေတံကိုယူ၍ သူ့ကျောကိုသုံးလေးချက်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ကျွန်တော်သည် သားသမီးကို အင်မတန် ရိုက်ခဲ့ဘိခြင်း၊ အို....မရိုက်ဆို ဒီသားကို ဒီတခါဘဲ ရိုက်ဖူးပါတယ်။ သည့်အပြင် သားသမီးတွေလဲ တခါမှမရိုက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။

အခုတော့ သူ့လုပ်ပုံ၊ ကြည့်စမ်း။ ငွေငါးရာကျော် ခြောက်ရာလောက်ကြီး၊ လစဉ်အဟိ လည်ပတ်နေရတဲ့ ငွေရင်း။ မေ့လက်ကောက်နှစ်ကွင်း ပေါင်လိုက်ရတော့တယ် ခင်ဗျာ။ အမကြီးခင်မျိုးချစ်တို့ ပေးထားတဲ့ နွားဝယ်ဖို့ ငွေ ၈၀၀ ရတုန်းက ဝယ်ထားတာလား။

www.burmeseclassic.com

လူ့ဘဝကား သူများထားရာမှာမနေ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သာ ရှာဖွေ၍ သွားကြသည်။ (ဝါ
)တနည်းကား ဘာသာရေး စကားပြောရသော် ကိုယ့်ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ကို ဖန်တီးသွားသည်။

အထက်ပါ ကိစ္စကြောင့် ကျော်ကျော့်ကို နှင့်မချပါ။ ကျွန်တော်က စိတ်မြန်လက်မြန်မို့ ပေတံနှင့်
သုံးလေးချက်ရိုက်လိုက် မိသည်ကိုပင် စိတ်အေးသွားတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။

တကယ်ဆို ဒီကောင်ကို ကျနော်သတိထားဖို့ ကောင်းသည်။ သူဖဲ ရိုက်တတ်သည် မဟုတ်လား။
ဂျာမဏီပြည်က ကျွန်တော်ဝယ်ခဲ့၍ ညီအကိုတွေ တယောက်တလုံးစီ ပေးတဲ့နာရီ၊
သူ့ဆီမှာတလလောက်ဘဲ တွေ့ရသည်။ နောက်မှမြင်တော့၍ မေးတော့စက်ပျက်လို့
ပြင်ဆိုင်အပ်ထားရတယ်ဆိုပြီး၊ သည့်နောက် လုံးဝ ပျောက်သွားတော့၏။

အဲဒါကို စဉ်းစားဖို့ ကောင်းရက်သားနဲ့၊ သူ့အားငွေသိမ်းခိုင်းသည်မှာ ကျွန်တော့် အမှားဘဲဟု
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်၍၊ ဒီသားမိုက်လေးအား ကျွန်တော်
ဘာမျှနောက်ထပ်ပြောဆိုပြစ်တင်ခြင်း မပြုတော့ပါ။ သို့သော် လူတို့မည်သည် အမှားတခုကို
ပြုပြီးနောက် နောင်တရမြဲတည်း။

ကျော်ကျော်သည် ညီအကိုတွေကိုလည်း ရက်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်မှာ အတူဆက်နေရန် သူ့လိပ်ပြာ
မသန့်တော့ဟန် တူပါသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော့် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။
မအူပင်လမ်းအိမ်ကို ပြန်နေသည်။ ထိုအိမ်ကို သူ့ဦးလေး (နော်မာ၏ မောင်အငယ်ဆုံး)
ဂျယ်ဂျယ်ရှိသည်။ ဂျယ်ဂျယ်က ကြယ်ငါးပွင့် သင်္ဘောဘက်မှာ အင်ဂျင်နီယာ။

လအနည်းငယ်ကြာသော် ကျော်ကျော် သင်္ဘောသား ဖြစ်သွားပြီဟု ကြားရသည်။

ပထမဦးဆုံးအခေါက် သူနိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်အိမ်လာပုံ မျက်နှာပန်း
လှပါဘိသည်။ ဖအေကြီးအတွက် ဝီစကီနှင့် ဘီယာနှင့် ငါးသုံးလုံး စီးကရက်တွေနှင့်၊
မအေကြီးအတွက် မိန်းမဝတ် အင်္ကျီတွေနှင့် သူ့ညီအကိုများ အတွက် ဘောင်းဘီတွေ၊
ဂျာကင်တွေနှင့်။

သည်လိုဘဲ သူနိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာတိုင်း ပြန်လာတိုင်း မိဘသားချင်းများအတွက်
နိုင်ငံခြားပစ္စည်းများ ယူလာပေရာ၊ ယခု ကျွန်တော်ဝတ်နေရသော ဂျာကင်နှင့် ရှပ်အင်္ကျီများမှာ
ဒီသားကျေးဇူးပါဘဲ။ ကျော်ကျော်သည် စာမသင်ချင် ကျောင်းမနေ ချင်သော်လည်း မအေနှင့်
နီးစပ်တာလေး တခုတော့ရှိ၏။ ကဗျာစာပေဝါသနာ ပါတယ်ခင်ဗျာ့။ အဟိထုတ်စဉ်က
သူရေးတာလေး တွေ ကျွန်တော်သုံးဘူးပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပြောရ၏။

'ငါ့သား.... မင်းသင်္ဘောသား ဘဝကနေပြီး စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါကွာ၊
ငါသာမင်းလို ကမ္ဘာလှည့်ရတဲ့ သင်္ဘောသား ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ဂျက်လန်ဒန်တို့ကိုတဲ့
ကမ္ဘာ့စာရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ ဖအေမဖြစ်နိုင်တာ သားဖြစ်အောင်
လုပ်စမ်းပါကွာ....'

အော်.... ကိုယ့်ဆန္ဒလေ....

သို့သော် ဒီကောင် ခုအထိတော့ စာတလုံး ပေတပေါက်မှ ထွက်မလာသေး။ သင်္ဘောနှင့်

www.burmeseclassic.com

ထွက်သွားလိုက်၊ ပြန်လာ လိုက်နှင့် ခုခေတ်သင်္ဘောသားတွေ ဖြိုးကြသည့်အတိုင်း သုံးစားပျော်ပါးတေတုန်း ပေတုန်းဘဲ ရှိနေရာမှ၊ လွန်ခဲ့သောမေလ တတိယ သတင်းပတ်လောက်က ဒင်ပယ်လ်ဆီက တယ်လီဖုန်းလာ၏။

'ဒါဒါ.... ကျော်ကျော် ဒါဒါ့အိမ် မလာဘူးလား'

နိုင်ငံခြား သင်္ဘောလိုက်ရန် မြန်မာ့ကြယ်ငါးပွင့် သင်္ဘောမှူဆင်းနေတော့ တော်တော်ကြာပြီဟု ကြားရသည်။

'ဟေ့ အေ... သူငါ့အိမ်မလာတာ ဘယ်နှစ်လ ရှိပြီလဲတောင် ဒါဒါ မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ ဘာဖြစလို့လဲ'

'ကျော်ကျော် မိန်းမခိုးသွားတယ်...'

'အမယ်.... ငါ့သားလဲ ကြိုက်တဲ့သူရှိသကိုး၊ ဘယ်သူ့သမီးလဲ'

'ဦးဝီလ်ဆင်သိန်းသမီး၊ ခရစ်စမတ်တုန်းကတောင် ပယ်ပယ်တို့နဲ့အတူ ဒါဒါ့အိမ် ပါလာခဲ့သေးတယ်လေ...'

'အင်း... ချောသားဘဲကွာ၊ ဟန်ကျတာပေါ့'

'ဒါဒါက ဟန်ကျနေ ဟိုဘက်က သဘောမတူရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ...'

'ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူရမှာလည်း...'

'သူတို့ဘက်က သိပ်ချမ်းသာတာ'

'တိုက်နဲ့ကားနဲ့လား'

'သင်္ဘောတောင်ရှိတယ်'

'ဟိုက်... တယ်နိုပ်ပါလား။ ဒီလိုဆို ငါ့သားသူဌေးသမက် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့ '

'ဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ ဒါဒါတော်ကြာသဘောမတူဘဲ ခွဲပြနေမှ....'

'အောင်မယ်လေး.... ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးမရှိပါဘူးကွာ၊ သမီးဘာမှ တွေးပူမနေနဲ့ဟေ့၊ အခု ကျော်ကျော်တို့ ဘယ်မှာ လဲ....'

'မသိဘူး..... ဒါကြောင့် ဒါဒါ့အိမ်များ လာနေသလားလို့မေးတာ...'

'မလာဘူးကွာ၊ နို့... ကျော်ကျော်သွားနေတတ်တဲ့ လမ်း ၄၀ ကအိမ်ကော မေးပြီးပလား....'

'သော်သော် ရောက်ပြီးပြီး၊ မသိဘူးလို့ ပြောတယ်တဲ့၊ အမှန်ကတော့ သူတို့သိပုံဘဲတဲ့....'

'အေးကွာ... အချိန်တန်တော့ နပိန်ကန်လိမ့်မပေါ့ '

www.burmeseclassic.com

ထိုမှစပြီး၊ မေလ ၂၇ ရက်နေ့၊ ကြေးမုံသတင်းစာ၌၊ ဤစာအစဉ် ဖော်ပြခဲ့သော လက်ထက်ပြီးစီးခြင်းကြော်ငြာ ပါလာ ခဲ့လေ၏။

ကိုယ့်သားသမီး ညားပြီးနေခါမှ သဘောမတူပါဘူး၊ အတင်းခွဲမယ်၊ သို့မဟုတ် တသက်အပြတ်ဘဲ စွန့်လွှတ်တယ် ဆိုသော မိဘတို့သည် နှစ်ဖက်စလုံးကို စိတ်ဆင်းရဲရအောင် လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့မျှလည်း အကျိုးအမြတ်မရှိ။ နောက်တနေ့၌တော့ နောင်တနဲ့ စိတ်သောက ရောက်တတ်ကြသည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် 'ကာလနှင့် မာန ' ဟူ ၍ ဝတ္ထုတပုဒ် ရေးခဲ့ဘူးပြီ။

www.burmeseclassic.com

ယခု ကျွန်တော့်သား ကျော်ကျော် တွေ့ကြုံရသော မိဘတို့ကား မည်သို့လာမည်နည်း....။ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့် နေသည်။

အင်း.... အင်မတန် တော်ကြပါပေသည်။ သူတို့လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း ကြော်ငြာပါပြီး တပတ်အတွင်းမှာပင် ပယ်ပယ် ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာသည်။ ပယ်ပယ်က ဦးဝီလ်ဆင်သိန်း သမီးများ၏ ကျူရှင်ဆရာမ ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်သားချင်း ရင်းနှီးကြသည်။

ပယ်ပယ် မျက်နှာမှာ ရွှင်ကြည်လို့။

'ဟန်ကျပြီ ဒါဒါရေ....၊ ဟိုဘက်က သဘောတူတယ်၊ မင်္ဂလာစရိတ် အားလုံး အကုန်အကျခံမယ်တဲ့'

'အဲသည်လိုမှပေါ့။ ငါကတော့ ခုအချိန်မှာ တပြားမှ မတတ်နိုင်ဘူးဟေ့၊ ဒို့စာရေးဆရာတွေ စက္ကူမရလို့ စာအုပ်မထုတ် ရတာ ၆ လ ရှိပြီပဟ၊ ရှိခဲ့တာလေးတွေ ပေါင်စားနေရတယ် '

'မလိုပါဘူး ဒါဒါရယ်၊ သူတို့ဘက်က သူဌေးဘဲဟာ၊ အဲဒါ ဇွန်လ ၁၂ ရက်နေ့မှ လက်ထပ်ပေးမယ်၊ ၂၆ ရက်နေ့မှာ ဝက်ဒင်ရီဆက်ပရှင် လုပ်မယ်တဲ့၊ ဒီတော့ဖိတ်စာမှာ ဒါဒါ့နာမည်ကို ဘယ်လိုထည့်ရမလဲတဲ့၊ စာရေးဆရာ နာမည်ထည့်ရမလား၊ လူနာမည် ထည့်ရမလား၊ ဦးဝီလ်ဆင်သိန်းက မေးခိုင်းလိုက်လို့ သမီး ဒီလာတာ'

'အောင်မယ်လေး.... ကြိုက်တဲ့နာမည်ထည့်၊ နှစ်ခုစလုံးထည့်ချင်လဲ ထည့်လို့ပြောလိုက် '

'နို့ပြီးတော့ ဒါဒါဘက်က ဖိတ်ဖို့ဖိတ်စာ ဘယ်လောက်ယူမလဲတဲ့'

ကဲ.... အဲဒါကျတော့ အဖြေရကြပ်ပြီ။ ကျွန်တော့်ဘက်က မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေ ကြည့်လိုက်တော့ အရင်းအနှီး သူတွေကိုပြောရမည်ဆိုလျှင်၊ ကိုလတ်နဲ့ အမကြီးခင်မျိုးချစ်၊ စာရေးဆရာထင်လင်း၊ ရှုမဝအိမ်ထောင်စု စသည်ဖြင့် စာပေအုပ်စု၊ သို့သော် ဦးကျော်ရှိစဉ်ကဘဲ မောင်ဆွေတင့်တို့ မြင့်မြင့်သန်းတို့ မောင်နှမတွေ အိမ်ထောင်ကျကြသည်။ သူတို့မင်္ဂလာ ဆောင်လိုက်ကြသည်ကိုပင် ကျွန်တော်မသိ။ ဦးကျော်မြေး ချီနေသည်ကိုတွေ့ရမှ 'ဒါဘယ်သူက မွေးတာတုန်း' ဟု မေးယူရ၏။

အမကြီးခင်မျိုးချစ်နဲ့ ထင်လင်းလဲ ထိုနည်းလည်းကောင်းဘဲ။ သူတို့သားသမီးများ အိမ်ထောင်ပြုကြသည်ကို ကျွန်တော့် အားရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်၍ ဖိတ်မနေကြ။ ကျွန်တော့်မှာလဲ မြေးနှစ်ယှဉ်နဲ့လေ။ သားနှစ်ကောင် အိမ်ထောင်ကျတုန်းကလဲ.... ကျွန်တော့်ဘက်က မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးခဲ့ပေ။ ဒါဟာတဦးနဲ့တဦး အရေးမထားလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုသားသမီးကိစ္စမှာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေကို ဒုက္ခမပေးချင်တဲ့ သဘောဘဲ၊ ဖိတ်သဟဲ့ဆိုရင် သွားရတော့မယ်။ လက်ဖွဲ့ရတော့မယ်။ ဒီဒဏ်တွေကို မခံချင်စေလောက်အောင် တဦးကိုတဦး ချစ်ခင်သက်ညှာကြလို့ပါဘဲ။

ဒါကြောင့်သမီးအား ရှင်းရှင်းဘဲ ပြောလိုက်ရတော့သည်။

'ဒါဒါ.... ဖိတ်စာတခုမှ မလိုချင်ပါဘူး'

ဒင်ပယ်လ် မျက်လုံးဝိုင်းသွားကာ....

'ဟင်.... ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ ဒါဒါ '

'ဒါဒါ့ဘက်က ဘယ်သူမှ မဖိတ်ချင်ပါဘူးကွာ၊ အချင်းချင်းတွေ ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး'

ပယ်ပယ်က ခေတ္တတွေဝေနေပြီးမှ.....

'သတိုးသား အဖေဘက်က ဖိတ်စာတခုမှ မယူဘူးဆိုတော့လဲ မကောင်းပါဘူး ဒါဒါရယ် '

အင်း... ဒီလိုတော့လဲ... ဟုတ်ပေသား ထို့ကြောင့်....

'ကဲ....ကဲ.... အသင့်အတင့်တော့ ယူခဲ့လေကွာ၊ လေးငါးဆယ်ခုလောက် '

'ဒါဒါက နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးဆိုတော့ ဖိတ်စာတော်တော်များများ လိုမှာဘဲလို့ သူတို့ကထင်နေတာ'

'ဒါဒါက နာမည်ကျော် စာရေးဆရာဆိုပေတဲ့ ဂုဏ်ကြီးရှင် မျက်နှာကြီး မဟုတ်ဘူးကွ၊ နို့ပြီး ဒါဒါ မိတ်သင်္ဂဟတွေကလဲ လူချမ်းသာတွေ မဟုတ်ကြဘူး'

'ဒါဒါတော့ ဆက်ဆက်လာပါနော်'

'တောက်....ငါတောင်သိပ်မလာချင်ဘူးကွာ၊ ငါက ခုအချိန်မှာ အိမ်မထွက် ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်ရမှာကို ကြောက်နေတာ'

'ဒါဒါကို ကျော်ကျော်တို့အိမ်က ကားနဲ့လာခေါ်မှာပါ '

အောင်မယ်... ကျော်ကျော်တို့အိမ်က ကားဆိုပါလား၊ ကျော်ကျော်က အခု ဘယ်မှာမို့တုန်း'

'သူ့ယောက်ခမ အိမ်မှာလေ ဒါဒါရဲ့၊ သူတို့တိုက်အောက်ထပ်မှာ ရေချိုးခန်းရော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ အစုံ အလင်နဲ့ ဝယ်ပေးထားပြီ ဒါဒါရဲ့'

'အမယ်...တယ်ဟုတ်ပါလား'

'ကျော်ကျော် ကုသိုလ်ကောင်းတယ် ဒါဒါ၊ သူ့ယောက်ခမတွေကလဲ သူ့ကိုချစ်ကြတယ် '

သမီးကိုချစ်ယင် သမက်ကိုချစ်ရမယ်ကွ၊ သားကိုချစ်ယင် ချွေးမကို ချစ်ရတယ်ကွ၊ ဒီလိုသားမကနဲ့ ချွေးမကို မချစ် တတ်တဲ့ အမျိုးဆိုယင် ဝေးဝေးကရှောင် '

'ဒါဒါ့ ချွေးမတွေကို ဒါဒါချစ်လား'

'ငါ့သမီးတွေလိုဘဲ ချစ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ ကျော်ကျော်လက်ထပ်မှာ ဘယ်ချာ့ချ်မှာလဲ'

'ချာ့ချ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အိမ်မှာဘဲ သင်းအုပ်ဆရာခေါ်ပြီး လက်ထပ်မယ်တဲ့'

'ဝက်ဒင်ရီဆက်ပရှင်ကော၊ အင်းယားလိတ်တွေ၊ ကရဝိတ်တွေ လုပ်နေအုံးမှာလား'

'မလုပ်ပါဘူး၊ သူတို့အိမ်မှာဘဲ သူတို့တိုက်ကလဲ အကြီးကြီးခြံဝင်းကြီးကလဲ အကျယ်ကြီးဘဲ၊ လာတဲ့လူတွေကို ဒန်ပေါက်ထမင်းနဲ့ အိုက်စ်ကရင်ကျွေးမယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ချက်ရမလို့ ခန့်မှန်းရမလဲလို့ ခန့်မှန်းလို့ရအောင် ဒါဒါ့ဘက်ကလူဘယ်လောက် ဖိတ်မယ်ဆိုတာကိုလဲ မေးခိုင်းလိုက်တာ'

'အောင်မယ်လေး....ငါ့ဘက်က စုစုပေါင်း ငါတယောက်ဘဲလို့ သဘောထားလိုက်ပါကွာ'

'သူတို့ဘက်ကတော့ တော်တော်များမယ် ဒါဒါ '

'လူချမ်းသာ ဂုဏ်ကြီးရှင်ကြီးပိုင်းကိုကွ'

'ဒါကြောင့် ရီဆက်ပရှင်မှာ လူတွေကို နှစ်သုတ်ခွဲ ဖိတ်မယ်၊ ပထမအသုတ်က နေ့ခင်း ၃ နာရီကနေ ၅ နာရီ၊ နောက် အသုတ်က ၅ နာရီကနေ ၈ နာရီ၊ ဖိတ်စာမှာ အချိန်နှစ်မျိုးခွဲလိုက်မယ်၊ အဲဒီမှာ ဒါဒါကိုတော့ နှစ်ချိန်စလုံးဘဲ နေစေချင်တယ်၊ သတို့သား အဖေဆိုပြီး သူတို့ဆွေမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ် '

'ကောင်းပါပြီဗျာ....ကောင်းပါပြီ'

စာပေ၏သဘော

ယခင်လက ကျွန်တော့်သား ကျော်ကျော်အကြောင်းရေးခဲ့သည်ကို မိတ်ဆွေတယောက်က 'ကိုယ့်သားမကောင်းကြောင်း ဒါလောက်ဘဲ ရေးရသလားဗျာ၊ တကယ်ဆို သူ့ခဗျာ မယားရစ ယောကခမဘက်က သဘောကျစရာဖြစ်အောင် ဖာဖာထေးထေး ဖေးဖေးမမလေး ရေးရောပေါ့ 'ဟု ပြော၏။

ဒီတော့ ကျွန်တော်က 'အော်...ခင်ဗျားပြောပုံက ကျုပ်သားကို နွားမရွံ့ပိတ်ရောင်းတဲ့ သဘောမျိုး လုပ်ရမယ်ပေါ့ '

'အာ...ဒီလိုလဲ မဆိုပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ဆို သူဆိုးခဲ့တေခဲ့တာလေးတွေမရေးဘဲ ထားလဲဖြစ်သားဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တချို့စာရေးဆရာများ သူတို့သားသမီးတွေ တော်ကြောင်း ကောင်းကြောင်း ရေးလိုက်ကြတာဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့တော့ ကွာပါ့ '

ကျွန်တော်ပြုံးမိ၏။ တခါတရံ ကျွန်တော်ရေးသားဟန်ကို စာပေမရင့်ကျက်သေးဘူးတို့ နားမလည်ကြကုန်။ ကျော်ကျော် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဤသို့အဘယ်ကြောင့် ရေးသနည်း။ သူတို့မသိ။ ဒီတော့ ထုတ်ဖော်ပြောရပေတော့မည်။

'ကဲ...ဒီမှာဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မေးပါရစေ၊ ကျွန်တော်ရေးသားတဲ့ ကျော်ကျော်အကြောင်းဖတ်ရတော့ သူ့အတွက် ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားမှု ဖြစ်လာသလဲ'

'ကောင်လေး သနားပြီး ချစ်သွားတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဒီကလေး ကရုဏာစိတ်နဲ့ ခင်ဗျားကို

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုမရေးသင့်ဘူးပြောတာ ပေါ့ဗျ'

'အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ အကယ်၍ ကျွန်တော်က ကိုယ့်သားအကြောင်း မကောင်းတာတွေ ချန်ထားပြီး ကောင်းတာတွေသာ တစိတ်ကို တအိတ်လုပ်ရေးမယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်သားအပေါ် သနားတယ်၊ ချစ်တယ် ဆိုတဲ့စိတ်ပေါ်ပါ့အုံး မလား'

သူ ရုတ်တရပ်မဖြေ....တွေ့၍နေသဖြင့် ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍....

'မပေါ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား သောက်မြင်တောင် ကပ်အုံးမယ်၊ ကျွန်တော်ပြောရဲတယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်သားအကြောင်း မကောင်းတာတွေ ထုတ်ဖော်ရေးတာဟာ ကျွန်တော့်မှာတခြား ရည်ရွယ်ချက်လဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုယင်....

(ဟော့....ကျော်ကျော်ရေ၊ မင်း ငယ်ငယ်တုန်းက ပညာသင်ပျက်ခဲ့တယ့်၊ ဒီက မိဘလက်ထဲမှာ မင်းဆိုးခဲ့တေခဲ့တယ်၊ ကဲ ပြီးခဲ့တာတွေ ထားတော့၊ အခုဆိုယင် မင်း မိန်းမရပြီ၊ လူကြီးဖြစ်ပြီ၊ မကြာမီ သားသမီးများလဲ မွေးဖွားတော့မယ်၊ ဒီတော့ မင်း ရှေ့ဆက်ပြီး မမိုက်နဲ့တော့ကွာ) လို့ ပြောလိုက်ခြင်းဘဲ၊ ဒါကို ကျော်ကျော် နားလည်လိမ့်မယ်လို့လဲ မျှော်လင့်တယ်၊ လူ့စရိုက်မှာ ငယ်ငယ်ကမိုက်ပြီးယင် ကြီးတော့ လိမ္မာတတ်တယ်လို့လဲ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်၊ အခုလဲ သူ့ယောက်ခမ မိဘများက သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲဆိုတာ ဆက်ရေးရအုံးမယ် '

လက်ထပ်ပွဲနှင့် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာထုံးစံမှာတော့ မင်္ဂလာဆောင်သဟော့ဆို တနေ့ထဲနဲ့ အပြီးနွှဲပစ်လိုက်ကြတာဘဲ။ သူတို့ ခရစ်ယန် တွေ အင်္ဂလိပ်စတိုင် လုပ်ကြသည်ကတော့ လက်ထပ်ခြင်းက တနေ့'ဝက်ဒင် ရီဆက်ပရှင်' ခေါ် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ တနေ့သီးခြား လုပ်ကြသည်။

ကျော်ကျော်တို့ လက်ထပ်ရာတွင် လူများများမဖိတ်၊ နှစ်ဖက်မိဘ ဆွေမျိုးရင်းချာလောက်နှင့် သင်းအုပ်ဆရာ၊ တရား ဟောဆရာလောက်သာ။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကျတော့မှ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ သင်္ဂဟတွေအားလုံးကို ဖိတ်စာတွေနှင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖိတ်၏။

ကျွန်တော့်ထံ ဖိတ်စာများယူလာတော့ သော်သော်က ရှေးဦးစွာ ဖိတ်စာတစောင်ကို 'ဒါဒါနှင့်အန်တီမေ' ဟု ရေးလေ ရာ၊ ကျွန်တော်က....

'ဟဲ့....ငါတို့များ ဖိတ်စာရေး ဖိတ်နေရသေးသလားဟဲ့' ဆိုတော့ သော်သော်က.....

'အမှတ်တရပေါ့ ဒါဒါရယ် ' ဟု ပြောပြီး၊ ကျွန်တော့်အိမ်က သားများအတွက် 'ခင်မောင်စိုးနှင့် နို့ရာ' 'ခင်မောင်ဦးနှင့် အကြီး' ဟု ရေးပြန်၏။ ပြီးလျှင် 'အခု အန်ကယ်ကြည် ဇနီးနာမည်က ဘယ်သူလဲ'ဟု မေး၍ ကျွန်တော်က ပြောပြတော့ ဖိတ်စာ တစောင်ကို ' ဗိုလ်ကြီးကြည်၊ ဒေါ်ခင်စောမူနှင့် သားသမီးများ'ဟု ရေး၏။

အင်း....အဲသည်အိမ်တော့ ဖိတ်ထိုက်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆ၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ် ဗိုလ်ကြီးကြည်သား၊ သက်သက် မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက သော်သော်ကစိတ်၊ ကျွန်တော်ကအစိတ်၊ ကျွန်တော့်ညီ မောင်အေးက အစိတ် လက်ဖွဲ့ခဲ့ဘူး၏။ နို့ပြီး ဗိုလ်ကြီးကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်စောမူ

www.burmeseclassic.com

မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလည်း ငွေနှစ်ဆယ် အခိတ်မျှဆိုလျှင် မျက်နှာပန်းလှမည် မဟုတ်၍ အမှတ်တရ ဖြစ်စိမ့်သောငှာ လက်စွပ် တကွင်းစာ မဟူရာကျောက် ၆ လုံး၊ မေက လက်ဖွဲ့၏။ နို့ပြီး ဗိုလ်ကြီးကြည်တွင် မော်တော်ကားလည်းရှိနေ၍ စနေနေ့ညနေပိုင်းလည်း ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့အိမ်သားများ လာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၏။ အကယ်၍ မဖိတ်မိလျှင်အပြစ်တင်လိမ့်မည်ဟုလဲ ထင်မိ၏။

ဗိုလ်ကြီးကြည်အိမ် ဖိတ်စာရေးပြီးတော့ သော်သော်က....

'ဒါဒါ ဘယ်သူ့တွေ ရေးရအုံးမလဲ'ဟု မေး၏။ ကျွန်တော်ရုတ်တရက် အစဉ်းစားရခက်နေ၍ 'ထားခဲ့ပါကွာ၊ ငါကြည့်ပြီး ရေးလိုက်ပါမယ် 'ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ကလေးတွေ ပြန်သွားကြပြီးနောက် တစောင်လျှင် ၃ ကျပ်တော် ကျသည်ဆိုသော ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်ရှိ ဖိတ်စာတွေ ကြည့်၍ ကျွန်တော်ရင်လေးနေ၏။

အင်း....ဒါတွေနဲ့ ငါ ဘယ်သူ့မှ ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး၊ သည်ခေတ်၊ သည်အချိန်၊ သည်အခါတွင် သွားရခက်...လာရခက်၊ ငွေပိုငွေလျှံကရှား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ဈေးကြီးပါဘိသနဲ့။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝန်းကလည်း စာပေနယ်ဆိုတော့ ဖွတ်ကျားချည်းဘဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်းစာမိ၏။

ထွဏ်းနေနွယ် မာလာသိန်းတို့သား မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဖိတ်စာရောက်လာ၏။ တမြို့ထဲသား စာပေသမားချင်းလဲ ဖြစ်၊ သူတို့လင်မယားကလဲ ကျွန်တော့်အား အကို အကိုနှင့် ခင်ကြ၏။ မသွား၍ မဖြစ်။

မြို့လယ်က သမတဟိုတယ်မှာဆိုတော့ သွားလို့လဲ လွယ်နေ၏။ အင်း သွားတာကတော့ အာနေး ဂျားနေး တမတ်စီနဲ့ ကိစ္စ ပြီးပါပြီ။ သို့သော်မင်္ဂလာဆောင် သွားတယ်ဆိုတော့ လက်ဖွဲ့ကလေးတော့ ပါဦးမှ။

ဇနီးသည်အား အိမ်မှာ ငွေဘယ်လောက် ရှိသနည်း။ တီးခေါက်ကြည့်တော့ နိမ်းဟဲ့။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး၌အကြံရ၏။ အိမ်မှာ မရှိ၍လဲ ဖြစ်သော (အရှေ့ဂျာမနီမှ မစ္စက်အက်ရှင်က လက်ဆောင် ပေးလိုက်သည့်) ပန်းအိုးလေးတလုံး။ ဒါလေး စက္ကူထူထူနှင့်ပတ်၊ ဖဲကြိုးလေးစည်းပြီး ယူသွားရပါသဗျ။

အနီလုံအဖြစ်မျိုးကို ကျွန်တော်၏ ဖွတ်ကျားမိတ်ဆွေများ မကြုံတွေ့စေလိုပါ။

ခင်မကြီး

ကျွန်တော်မှာ ဒီလိုသား မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ တထပ်ကြီးနှင့် စိတ်အိုက်နေစဉ် တရက်သောနေ့လည်ခင်း၌ အိမ်ရှေ့တွင် မော်တော်ကားတစီး ထိုးရပ်ပြီး (ခန့်ခန့်ကြီး ခေါက်ပုံရှင့်) ခင်မကြီးဆင်းလာ၏။

'အလိုခင် မလာစဖူး အလာထူး ဘာကိစ္စထူးများ ရှိလို့လဲဆို....'

www.burmeseclassic.com

'ခင့်သမီး မင်္ဂလာဆောင်လေ၊ ကိုဆွေ့လာဖိတ်တာ'ဟု ဆိုပြီးသူ့လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ဖိတ်စာတစောင် ထုတ်ပေး လေတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်မှာတီ ဆားနှင့်တို့သလို တွန့်သွားကာ....

'အောင်မယ်လေး....ခင် မောင့်ကို သေစေ ညွှန်းရော့သလား'

'ဘာလဲကိုဆွေရဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာပေးထာနဲ့ သေစေညွှန်းရောလား'

'ခင့်သမီးမင်္ဂလာဆောင်က ဘယ်မှာလဲ'

'အင်းယားလိပ် ဟိုတယ်မှာ'

'အဲဒါ.... သေစေ ညွှန်းတာပေါ့ ခင်ရာ၊ အင်းယားလိတ် ဟော်တယ်ကို မော်တော်ကားမရှိတဲ့ ကျုပ်လိုဖွတ်ကျား ဘယ်လိုသွားပါ့မလဲ '

'အို...ကိုဆွေကလဲဘဲ ခင်က ကိုဆွေ့ကို အထူးခင်မင်တဲ့လူမို့လို့ အင်မတန် တကလာပြီးတော့ ဖိတ်တာသိရဲ့လား'

'သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ ခင့်ကိုအထူးဘဲ ခင်မင်ပါတယ် သို့သော်လဲ အင်းယားလိတ် ဟော်တယ်သွားဖို့ ဆိုတာ ကတော့ ကောင်းကင်တမွတ် ကြယ်ကို ဆွတ်လိုက်ချင်တယ်။ အဲဒါက ပါးစပ်ကပြောရုံနဲ့ပြီးတယ် '

ခင်နှင့်ကျွန်တော်မှာ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ကျွန်တော်ဆန်ကုန်သည် ဘဝက မန္တလေးမှာ လူပျိုယောင်ဆောင်နေစဉ် အဲသည်တုန်းက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးသော ခင်မကြီးအား ကျွန်တော်က အပျိုမှတ်၍ မျက်စိတွေ့ခဲ့ပြီး ၁၉၅၁ နှစ်ကျတော့ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာဘဝနှင့် မန္တလေးမြို့နိုင်ငံတော် သင်္ကြန်ကျင်းပတာမှာ အစိုးရဧည့်သည်တော်အဖြစ်နဲ့ ပါသွားတဲ့အခါ သူ့အားကလောင်ရှင် 'ပတ္တမြားခင်'အဖြစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခင်မင်သွားကြသည်။

နောက် သူတို့အိမ်ထောင်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ ပြောင်းလာပြီး 'ခန့်ခန့်ကြီးဓါတ်ပုံတိုက်' ဖွင့်လေတော့ ပိုမို၍ရင်းနှီးသွား၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ စာရည်းစာများထံ ဓာတ်ပုံများပို့ရလေရာ သူက 'ခင့်စိတ်ကြိုက် ရိုက်ပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို အမျိုးသမီးတိုင်း ကြိုက်စေရမယ် 'ဟု ဆိုကာ အလကား ရိုက်ပေးလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်၍ သူ့သမီးမင်္ဂလာဆောင်ကို လာဖိတ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

'ကိုဆွေရာ...ခင့်သမီးမင်္ဂလာပွဲကို လာဖြစ်အောင် လာစေချင်ပါတယ် '

'နေပါအုံး ခင်ရယ်၊ ကိုဆွေမလာဘဲ ဒီမင်္ဂလာပွဲက ဖြစ်မှာဘဲ မဟုတ်လား'

သူက ခြေဆောင့်၍....

'အိုး....'

'ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ခင်ရေ'

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရလာ၍....

'ခင်နဲ့ကိုဆွေနဲ့ သားသမီး မင်္ဂလာပွဲကို ဘာတာစနစ်လုပ်ကြမယ် '

'ဘယ်လို ဘာတာစနစ်လဲ'

ကျွန်တော်သည် အနီးရှိ စာရေးစားပွဲပေါ်မှ ကျော်ကျော် မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတွေ ယူလိုက်ပြီး သူ့အားတခု ပေးလိုက်၍....

'ဒီမှာဖတ်ကြည့်စမ်း'

'ဟင်...ကိုဆွေ့သားမင်္ဂလာဆောင်ပါလား၊ ခင့်ကိုလဲ ဖိတ်ရမယ်....'

'ဖိတ်တယ်....ဖိတ်တယ်၊ အခုဘဲဖိတ်ပြီ၊ ရော့ တခယူသွား။ သို့သော် ဒီလိုလုပ်၊ ခင့်သမီးမင်္ဂလာဆောင်လဲ ကိုဆွေ့ကိုဖိတ်တယ်၊ ကိုဆွေ့သားမင်္ဂလာဆောင်လဲ ခင့်ကိုဖိတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သားမင်္ဂလာဆောင်ပွဲလဲ မလာနဲ့၊ ခင့်သမီး မင်္ဂလာဆောင်ပွဲလဲ ကိုယ်မလာဘူး၊ ဒါဟာ ဘာတာစနစ်ဖဲ။ နှစ်ဖက် မျှမျှတတ ကျေနပ်ရောပေါ့နော် '

'အို...ကိုဆွေဟာကလဲ ဘယ်နှယ့်တုန်း '

'ခုနှယ့်မှာ ကိုယ်တို့လို ကားမရှိတဲ့လူတွေမှာ သွားရလာရ ကြပ်လွန်းလို့ပါကွာ။ ကြည့်ခင့်သမီးမင်္ဂလာပွဲက အင်းယားလိတ် ဟော်တယ်မှာ၊ ကိုဆွေလာမယ်ဆိုယင် ပထမ ၈ မိုင် မရန်းကုန်းကို နံပတ် ၉ ကားစီးရမယ်။ ဒုတိယ မြောက်ဥက္ကလာနဲ့ကမ္ဘာအေး လမ်းဆုံကို နံပတ် ၆ ကားစီးရမယ်။ အဲဒီကမှ တခါ နံပတ် ၅ ကားစီးရမယ်၊ အဲသည်မှာ မင်္ဂလာ ဆောင်လာတယ်ဆိုတော့ ပိုးလုံချည်နဲ့ အပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်ရအုံးမယ်၊ ဒီအဝတ်တွေဟာ ကားသုံးတန် ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း စီးရမှာဆိုတော့ ချွေးသံရွှဲရွှဲနဲ့ဖွတ်ဖွတ်ကျေရော၊ နို့ပြီးတော့ အပေါ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ကို ခါးပိုက်နှိုက်က ဘလိတ်ဓားနဲ့ခွဲတာလဲ ခံရအုံးမယ်၊ ခုနှယ် ရန်ကုန်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်မပါတဲ့ ဘတ်စ်ကားရယ်လို့ မရှိဘူးခင်ဗျ။ အဲဒီအန္တရာယ်ကြောက်လို့ သုံးစီးကားစီးမယ် ဆိုယင်လဲ ကိုယ်တို့ဆီမှာကရဖို့မလွယ်ဘူး။ ရပြန်ယင်လဲ မတန်တဆ ပေးရတယ်ခလေးမရယ် တွေးဆပါကွယ်ခင်ရယ် '

သူသည် ကျွန်တော်ပြောသည်များကို ငြိမ်၍ နားထောင်နေပြီးနောက်...

'ဒါဖြင့် ခင့်ကားနဲ့ လာခေါ်မယ်လေ'

'ဒါလောက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ခင်ရယ်၊ ကိုဆွေ မပါလဲ ပြီးတဲ့ ကိစ္စကြီးကို'

'အို...အတင်းခေါ်မှာဘဲ၊ ကဲ ခင်ပြန်မယ် '

သူထိုင်ရာမှထသွားသောအခါ ဝင်းပေါက်အထိ ကျွန်တော်က လိုက်ပို့ယင်း ယောကျ်ားကောင်းတို့ဝတ္တရားအတိုင်း....

'ခင်ကအခုထက်ထိ လှတုန်းဘဲကွာ'

www.burmeseclassic.com

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုဆွေရာ၊ ကိုဆွေလဲ ခင့်ဆီလာပြီး ဓာတ်ပုံ ရိုက်အုံးလေ'

'မလိုတော့ပါဘူးခင်ရာ၊ ပေးစရာ ရည်းစားလဲ မရှိတော့ပါဘူး'

'အဘိုးကြီးစတိုင်လေ ပုတီးနဲ့ဘာနဲ့ရိုက်ပေါ့ '

'တော်ပြီ....တော်ပြီ '

ခင်ပြန်သွားပြီးနောက် ဖိတ်စာတွေကြည့်ကာ ကျွန်တော်ရင်လေးနေသည်။ ဒါတွေ ဘယ့်နှယ့် လုပ်ရပါ့မလဲ။ ဟယ် အလဟဿတော့ မဖြစ်ရဘူးဟု ကိုယ့်စိတ်ထဲကပြောပြီး....

ဦးခင်မောင်လတ်နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်။

စာရေးဆရာထင်လင်းနှင့်ဇနီး။

ကာတွန်းဦးဖေသိန်းနှင့် ဒေါ်ခင်လေးနွယ် ဟု တစောင်စီရေးပြီး
၄င်းတို့နာမည်တွေအောက်ကသွားရန်မလိုလက်ဖွဲ့ရန် မလိုဟု ထပ်၍ရေးလိုက်၏။
သူတို့ဆီသွားပေးသောအခါ ဦးခင်မောင်လတ်က သူ့ဖိတ်စာကြည့်ပြီးနောက်....

'သော်တာဆွေက တယ်လိမ္မာတာဘဲကွာ၊ ဒို့ကလဲ မသွားချင် မသွားနိုင်တာနဲ့ အဆင်သင့်ဘဲ'ဟု ပြော၍ ထင်လင်းက လည်း 'သော်တာဆွေက ပညာရှိဘဲ ကိုလတ်ရဲ့'ဟု ချီးမွမ်း၏။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သားမင်္ဂလာပွဲ၌ ကျွန်တော့်ဘက်က သားခင်မောင်စိုးနှင့် စုစုပေါင်း ကိုဖေသိန်းတယောက်ကလွဲ ပြီး ဘယ်သူမှမလာချေတကား။

သူတို့ဘက်ကတော့ ကားကြီးကားငယ်တွေ အသွယ်သွယ်နှင့်။ ဆွေမျိုးမိသင်္ဂဟအား တောင့်လှပါပေ၏။

နှစ်ထပ်ကွမ်းဆွေမျိုး

သတို့သမီးဖခင် ဦးဝီလ်ဆင်သိန်းနှင့် မိခင် ဒေါ်မေစီသည် အပေါက်ဝမှနေ၍ လာသမျှ မိတ်ဆွေမိတ်သင်္ဂဟများအား ကျွန်တော်နှင့်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စေကာ....

'ဒါ... သတို့သားရဲ့အဖေပါ '

'ဟုတ်ကဲ့....ကျွန်တော်သော်တာဆွေပါ'

ဒီလိုမိတ်ဖွဲ့ကြရတော့တချို့ကလဲ....

'စာတွေတော့ ဖတ်ဖူးတာကြာပါပြီ၊ ခုမှ လူချင်းတွေ့ရ၊ ဆွေမျိုးတော်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် 'ဟု ပြောကြ၏။ သူတို့ဘက်က ကရင်အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေဖြစ်ကြ၏။

အသက် ၆၀ ခန့်၊ မျက်နှာငွေဒင်္ဂါးကဲ့သို့ ဖြူဖြူဝိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် ကရင်အမျိုးသားကြီးတဦးကား ကျွန်တော့်လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖျစ်ညှစ်လှုပ်ယမ်းကာ....

www.burmeseclassic.com

'ဟေ့....သူနဲ့ငါ ခုမှမိတ်ဖွဲ့နေစရာ မလိုဘူးကွ၊ ဒို့ဟာ ခုဆိုယင် နှစ်ထပ်ကွမ်းဆွေမျိုး တော်ရတာ' ဟု ပြောသဖြင့် ဦးဝီလီဆင်သိန်းတို့ လင်မယား အံ့သြဝမ်းသာကြသည်။

သူ့နာမည်က 'ဦးလောမတ်စ်' ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ဇနီးမေရဲ့ တဝမ်းကွဲအမ၏ ယောကျ်ားမို့ သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့် မယားညီအကို တဝမ်းကွဲ။ ဤအကြောင်းကို ဦးသောမတ်စ်ကရှင်းပြောတော့ ဒေါ်မေစီက ကျွန်တော့်အား....

'သောမတ်စ်နဲ့ကျမက ဖတ်စ်ကာစင်ပါ'

သူတို့ချင်းမောင်နှမ တဝမ်းကွဲဟု ပြောပါသည်။ ဟုတ်သပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့ကရင် မြန်မာ နှစ်ထပ်ကွမ်း ဆွေမျိုးတော် သွားခြင်းပေါ့။

ခမည်း ခမက် မိတ်ဆက်ပွဲ

ဦးဝီလ်ဆင်သိန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်ကျွန်တော်သည် ဇွန်လ ၁၂ ရက်၊ ကျော်ကျော်တို့လက်ထပ်သည့်နေ့ကမှ တွေ့မြင် ဘူးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော သူတို့တိုက် အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်သမီးဒင်ပယ်လ်ဆွေက...

'ဒါ ပယ်ပယ်တို့ ဒါဒါပါဘဲ'ဟု မိတ်ဆက် ပေးတော့ ကျွန်တော်တို့လက်ချင်း ဖျစ်ညှစ်ကြကာ၊ ဦးဝီလ်ဆင်သိန်းက....

'ဟုတ်ကဲ့.... ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ'

ဦးဝီလ်ဆင်သိန်းက အငြိမ်းစား အကောက်ခွန် မင်းကြီးဆိုတော့ တော်တော် ကြီးကြီးထယ်ထယ် အိုအိုမင်းမင်းနေလိမ့် မည်ဟု အောက်မေ့ခဲ့ရာ (သူ့သမီး ကျွန်တော့် ချွေးမပြောပြ၍ သိရသည်။)

သူ့အသက် ၆၃ နှစ်သည် လူပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ကျွန်တော် ၅၇ နှစ်ထက်ပင် နုပျိုဖျတ်လတ်နေပါသေးသည်။ လူက အရပ် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ။ သူ့ဇနီးကလည်း အသက်ကို မခန့်မှန်းလောက်အောင်ပင် နုပျိုလှ၍ပြောပလောက်အောင် ချောမောသူဖြစ် ပါသည်။ တွေ့သူတိုင်းက....

'ဒေါ်မေစီ တော်တော်ချောတယ်နော်' ဟု ပြောကြရသည်။

လက်ထက်သည့်နေက လူငါးဆယ်လောက်ကို အမဲသား ငါး ပုဇွန်ဟင်း ၆ မျိုးနှင့် ထမင်းကျွေးရာ ဟင်းတွေ တော်တော်ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဦးဝီလ်ဆင်သိန်းက....

'ဒါ....ကျွန်တော့်ဇနီး ချက်တာတွေပါဘဲ'ဟု ပြောသည်အလား တယ်တော်ပါလား။

ကျွန်တော့် ချွေးမလည်း သူ့အမေလို ဟင်းချက်ကောင်းစေသတည်း။

အိမ်ရှင်မတာဝန်

အိမ်ထောင်တခုတွင် အိမ်ရှင်မထမင်းဟင်း ချက်ကောင်းခြင်း မကောင်းခြင်းသည် အိမ်ထောင်သက် ရင့်လာလေလေ စကားပြောလေဖြစ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

လူတို့မည်သည်မှာ စားခြင်းဖြင့် အသက်ရှည် နေကြပေရာ အစားကောင်းဖို့လိုသည်။ အစားကောင်းကို မမက်မောသူ ဟူ၍မရှိ။ ကိုယ့် အိမ်မှာစားမကောင်းလျှင် တခြားသို့သွားပြီး စားပေလိမ့်မယ်။ ကိုယ့် အိမ်အစားအစာကို နှစ်သက်နေပြီ ဆိုပါက ထိုယောကျ်ား အိမ်မြဲလေပြီ။

ထို့ပြင် အိမ်ရှင်မ,တို့ တာဝန်တခုကို ကျွန်တော် ပြောလိုသေးသလဲ။ အိပ်ရာသန့်ရှင်းဖို့နှင့် မိမိခေါင်းမှာ သန်းတွေမရှိ ဖို့ အရေးကြီးလှပေသည်။

တချို့အမျိုးသမီးများ ဝတ်စားဖီးလိမ်းထားလိုက်တာ ပျံလို့ပါဘဲ။ နို့ပေတဲ့ ခေါင်းမှာ သန်းတွေရှစ်ရှစ်။ အိပ်ရာထဲ ကြည့်ဦးမလား၊ ကြမ်းပိုးတွေမင်းမူလို့ မနက်အိပ်ရာကနိုးလို့ မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီဆိုမှဖြင့် ခြင်ထောင်ခေါင်မိုး ထောင့်တွေမှာ ကြမ်းပိုးတွေ နီရဲခဲနေတာ တွေ့ရသဗျ။

အဲဒါ အိမ်ရှင်မတွေရဲ့တာဝန်ဘဲ။ အိပ်ရာက ထကြပြီဆိုယင် ခြင်ထောင်ကိုတင်၊ စောင်တွေကိုခေါက်၊ အိပ်ရာမှ တွန့်ကြေမနေစေနဲ့။

တူနှစ်ကိုယ်မြဲကြဖို့

ဘုရားသခင်တွဲဖက်၍ ထမ်းဘိုး တင်တော်မူသော

အရာကို လူမခွဲခွာစေနှင့်

ရှင်မာကု၊ ၁၀ း–၉ ။

အဲဒါ ကျော်ကျော်တို့ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာ ခေါင်းစီးစာတမ်းပါဘဲ။ သူတို့လက်ထပ်သောအခါ ကရင်သင်းအုပ်ဆရာ မန်းသောရီက ဤစာကို ရေးဦးစွာ ရွတ်ဆိုပြီးမှ ဆုံးမဩဝါဒစခန်း မိန့်ကြားပါ၏။

'အခုသားတို့သမီးတို့ တဦးနဲ့တဦး ချစ်ခင် နှစ်သက်ကြလို့ လက်ထပ်ကြတယ်ဆိုတာ အဖဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ဘဲ။ အခု မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘုရားသခင်က တွဲဖက်ပြီးထမ်းဘိုး တင်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ်တော်၏ဆန္ဒကို လူသားတို့က မဖျက်ဆီးအပ်ဘူး။ လူ့ဘဝမှာ မင်းတို့မသေမချင်း အိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းသင်းကြဖို့ဘဲ။ ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ဖြစ်သောကြောင့် အိုနာကျိုးကန်း ဖြစ်သော်လဲ တဦးကိုတဦး မစွန့်ပစ်ရဘူး၊ ဘုရားသခင်တင်ပေး တော်မူတဲ့ ထမ်းဘိုးနဲ့ မင်းတို့ မခွဲမခွာ လူ့ဘဝခရီးစဉ်မှာ ဘက်ညီညီရုန်းကြရလိမ့်မယ်'

သည်စကားကို ကျွန်တော် တော်တော်ကြိုက်၏။ မှန်၏။ အိမ်ထောင်ဘက်ဆိုတာ လှည်းတစီး၊ နွားနှစ်ကောင် ထမ်းပိုးတပ် ရုန်းရသလို လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာလဲ အိမ်ထောင်တာဝန်တည်းဟူသော လှည်းကြီးကိုပြိုင်တူရုန်းကန် ကြရတာဘဲ။ အဲ့သည်အခါမှာ လင်နဲ့မယားဘက်ညီဖို့ အရေးကြီးလှပါတယ်။

မမြဲတဲ့အိမ်ထောင်တွေကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုယင် ဘက်မညီတွေ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ တယောက်ကတော်ပြီး တယောက်ကညံ့နေမယ်ဆိုယင် တဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်ပြီး သာယာတဲ့

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်အရသာကို မရနိုင်ပါဘူး။ လင်နဲ့မယားမှာလင် ကလဲ ကိုယ့်မယားကို ချီးမွမ်းစရာလေးတွေ တွေ့ရမယ်။ မယားကလဲ ကိုယ့်လင်အပေါ်မှာ နှစ်သက်ကြည်ညိုစရာများ ရှိရပါမယ်။ ဒါမှတဦးကိုတဦး လေးစားပြီး ချစ်ကြည်မှု ခိုင်မြဲနိုင်ပါတယ်။

နို့ပြီး လင်နဲ့မယားတယောက်ကိုတယောက်ကကြောက်တယ်၊ နိုင်တယ်ဆိုတာလဲ မကောင်းပါဘူး။ လူစည်း ဘီလူးစည်း ဆိုတာကို လင်နေရာလင်၊ မယားနေရာမယား၊ ခွဲခြားပြီးတဦးကိုတဦး အလေးထားရမယ်။ ကျီး ဘုတ်ရိုသေ၊ ဘုတ် ကျီးရိုသေ၊ ဆိုသလိုပေါ့။

တချို့မိဘများဟာ ကိုယ့်သားက ချွေးမကို နိုင်စေချင်တယ်။ ကိုယ့်သမီးကျတော့လဲ သားမက်ကို နိုင်စေချင်ပြန်တယ်။ အမျိုးက 'လင်နိုင်မယားနိုင်'မျိုးပေါ့လေ၊ ဒါဟာ မကောင်းဘူး....'

ဥပမာ အိမ်ထောင်တခုမှာ မယားကချည်း စီမံခန့်ခွဲနေတယ်။ ဆွေမျိုးဆက်ဆံရေး မညီမျှဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က ဆွေမျိုး တွေတော့ ကျွေးလိုက် မွေးလိုက် ပေးလိုက်ကမ်းလိုက်။ လင့်ဘက်က ဆွေမျိုးတော့ မသဒ္ဒါဘူ

ဥပမာ အိမ်ထောင်တခုမှာ မယားကချည်း စီမံခန့်ခွဲနေတယ်။ ဆွေမျိုးဆက်ဆံရေး မညီမျှဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က ဆွေမျိုး တွေတော့ ကျွေးလိုက် မွေးလိုက် ပေးလိုက်ကမ်းလိုက်။ လင့်ဘက်က ဆွေမျိုးတော့ မသဒ္ဒါဘူး၊ မကြည်ဖြူဘူး။ အိမ်လာ တာတောင် မကြိုက်ချင်ဘူး။ ဒါကိုလင်က သိရက်နဲ့ မယားမပြောဝံ့လို့ ငြိမ်နေရတယ်ဆိုယင် ဒီလူကို သူ့ဘက်ကဆွေမျိုးတွေက မယားသြဇာခံရတဲ့ 'နွားဘဲ' 'တယ်နွားကျတဲ့ ကောင်'လို့ ပြောကြတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့သမီးဘဲ 'နွားမယား' ဖြစ်ရမယ်။

ထိုနည်းလည်းကောင်းဘဲ၊ တအိမ်ထောင်မှာ လင့်သြဇာချည်းရှိနေတယ်။ မယားက ထားရာမှာ နေရတယ်။ ကိုယ့်ဆွေ မျိုးမိဘရယ်လို့ ရဲရဲတောင် မဆက်ဆံဝံ့ဘူးဆိုယင် သူ့ဘက်က ဘယ်လိုပြောကြမလဲ။ ဒီဟာမ လင်ကို သိပ်ကြောက်ရ၊ လင်နိုင်ခံရ တဲ့ ခွေးမဘဲပေါ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့သားဘဲ 'ခွေးမလင်' ဖြစ်မယ်။

တကယ်တော့ အိမ်ထောင်တခု ပြုကြပြီဆိုယင် နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟတော့ ရှိကြစမြဲဘဲ။ အဲသည်မှာ တဖက်နဲ့ တဖက် မျှတဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သူ့ဘက်ဆွေမျိုးရယ်၊ ငါ့ဘက်ဆွေမျိုးရယ်၊ ခွဲခြားမနေဘဲ အားလုံးကို ရည်တူတန်းတူ ထားရ ပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ဆွေမျိုးထက်ကို သူ့ဘက်က ဆွေမျိုးကိုပိုပြီး ဂရုစိုက်သင့်ပါတယ်။ ညာတကာနဉ္စ သင်္ဂဟော ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟတို့အား သင်္ဂြိုလ်ထောက်ပံ့ခြင်းသည် မင်္ဂလာတပါးလို့ဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်ဆွေမျိုးချည်း မင်္ဂလာပြုမနေဘဲ နှစ်ဖက်မျှပြီးတော့ ပြုရပါမယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုး ထုံးစံမှာ လင်ကရသမျှ ဥစ္စာကို မယားထံအပ်နှံတယ်။ မယားက မီးဖိုစောင်အုပ်စီးတယ်။ ဒါကြောင့် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ နှစ်ဖက်ဆက်ဆံမှုမှာ မယားအပေါ်မှာအများကြီး တည်နေပါတယ်။

ဒီတော့ အိမ်ထောင်ရှင် အပေါင်းတို့ဟာ 'နွားမယား'လဲ မလုပ်ချင်ကြပါနဲ့၊ 'ခွေးမလင်'လဲ မဖြစ်ချင်ကြပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်က သားမင်္ဂလာဆောင်နဲ့ စပ်လျဉ်း၍၊ ဒီနေရာကနေပြီး မင်္ဂလာစကား ပြောကြားလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား။

နှစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်တော့ဘူး

မိန်းမပျိုလေးတယောက်နှင့် ယောကျ်ားပျိုလေးတယောက် ချစ်ကြိုက်ကြပြီး သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားကြပြီဆိုလျှင် သူတို့ ချင်းတဦးကိုတဦးကလွဲပြီး အခြားဘာမျှ မမြင်ကြတော့ချေ။ ‘နှစ်ယောက်ထဲဆိုလျှင် မောင်ရယ်၊ ဝေရက်တောင်ထိပ် နေချင်ယင် ခုသွား၊ ရေရှားတဲ့ သဲကန္တာရ ဆာဟာရ မရှောင်တယ်၊ နေမမြင် ရေပြင်ခဲ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းကိုဘဲ ခေါ်ခေါ်၊ ပျော်ပါတယ်၊ မောင်ရယ် သဲသဲမဲမဲခွဲနဲ့၊ နှစ်ယောက်ထဲ နေချင်တယ်’ ဟုတ်လား...။

သို့သော် အကြင်မောင်မယ် နှစ်ဦးဟာ သမီးရည်းစား ဘဝနဲ့ အားမရတော့လို့ လင်မယားညားကြပြီ ဆိုတဲ့အခါ ကျတော့၊ အင်လျားကန်စောင်းမှာ၊ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးမှာ၊ ကမ္ဘာအေးလိုဏ်ဂူကြီးထဲမှာ ချိန်းတွေ့ကြတုန်းကလို နှစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ကြတော့ဘူး။ ဧဝရက်တောင်ထိပ် ဆာဟာရ သဲကန္တာရ၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း ဆိုတာတွေလဲ ကမ္ဘာ့မြေပုံထဲ ကြည့်မှဘဲ မြင်ရတော့မယ်၊ အဲသူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားကြသလဲဆိုတော့ ယောက္ခမတွေ ယောက်မတွေစတဲ့ တိုတိုနဲ့ လိုယင်းပြောယင် အင်္ဂလိပ်ကို ညေ့တေ ‘အင်လော’ခေါ်တဲ့ မယားဘက်ကအမျိုး လင်ဘက်က အမျိုးတွေထဲ ရောက်သွားကြတာ ဘဲ။

အဲဒီအခါမှာ ငါ့သားမှငါ့သား၊ ငါ့သမီးမှ ငါ့သမီးဟဲ့ ငါ့မောင်မှ ငါ့မောင်ဟု ကိုယ့်သားက ချွေးမကို နိုင်စေချင်တယ် ယောက်မကို နိုင်စေချင်တယ်.... စသည်ဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်ကြားမှာ ကိုယ့်သွေးသား ဘက်ကချည်း နေမယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးထဲ ရောက်သွားယင်ဖြင့် တယ်မလွယ်တော့ဘူး ခင်ဗျာ့။ ‘ပြည်ပန်းညို ချိုချင်ရက်ကနဲ့ ဆားကဖျက်တယ် ’ ဆိုတာ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။

ရှေးလူကြီးများဟာ သားသမီးများ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုယင် မျိုးရိုးအဆိုးအကောင်း စုံစမ်းလေ့ ရှိကြပါတယ်။

စင်စစ်တော့ လူကြီးမိဘတွေတော့ ကိုယ့်သားသမီးကို ချစ်တယ်ဆိုယင်ဖြင့် သမီးရယ်၊ သမက်ရယ်၊ သားရယ်၊ ချွေးမရယ် ကျောသားရင်သား ခွဲခြားမနေဘဲ သဘောထားကြီးဖို့ လိုပါတယ်။ လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားဆိုတာလို သူတို့ချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ယင်လဲ ဘက်မလိုက်ဘဲ အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးရပါမယ်။ တခါတရံ အသေးအဖွဲလေးဆိုယင် ဥပေက္ခာ ပြုသင့်ယင် ပြုရပါတယ် ’

ဒါဟာကိုယ့်ဖို့လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် သားသမီး စိတ်ဒုက္ခရောက်ကြယင် လူကြီးမိဘကလဲ သောက ရောက်ကြရမှာဘဲ မဟုတ်ပါလား။

ယခု ‘ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း’ ရေးခဲ့တာမှာ ကျွန်တော်ဟာ သားမက်တယောက် အနေနဲ့ အရင်အိမ်ထောင်ရဲ့ ယောက္ခမ ဆွေမျိုးများ အကြောင်းနဲ့ ယခုလက်ရှိ အိမ်ထောင်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းများ အကြောင်းကို နှိုင်းယှဉ် ဖော်ပြခဲ့ပါပြီ။

အဲ.... အခုတော့ တမျိုးလာရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အခုချွေးမသုံးယောက်တောင် ရှိနေပြီမို့ ကျွန်တော်က ယောက္ခမ မိဘအနေနဲ့ ရေးပြပါတော့မယ်။